

Miệng Độc Thành Đôi

Contents

Miệng Độc Thành Đôi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	43
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	71
21. Chương 21	75
22. Chương 22	78
23. Chương 23	81
24. Chương 24	86
25. Chương 25	90
26. Chương 28	94
27. Chương 29	99
28. Chương 30	104
29. Chương 31	107
30. Chương 32	111
31. Chương 33	115
32. Chương 34	120
33. Chương 35	124
34. Chương 36	127
35. Chương 37	132
36. Chương 38	136
37. Chương 39	140
38. Chương 40	145
39. Chương 41	150
40. Chương 42	154
41. Chương 43	158

42. Chương 44	163
43. Chương 45	168
44. Chương 46	172
45. Chương 47	175
46. Chương 48	179
47. Chương 49	184
48. Chương 50	187
49. Chương 51	190
50. Chương 52	195
51. Chương 53	198
52. Chương 54	202
53. Chương 55	206
54. Chương 56	209
55. Chương 57	213
56. Chương 58	216
57. Chương 59	220
58. Chương 60	223
59. Chương 61	226
60. Chương 62	228
61. Chương 63	232
62. Chương 64	236
63. Chương 65	240
64. Chương 66	244
65. Chương 67	249
66. Chương 67	251
67. Chương 68	254
68. Chương 69	258
69. Chương 70	262
70. Chương 71	265
71. Chương 72	269
72. Chương 73	272
73. Chương 74: Ngoại Truyện 1 – Chàng Ma Men	276
74. Chương 75: Ngoại Truyện 2 – Chàng Ma Men	281
75. Chương 76: Ngoại Truyện 3 – Chàng Ma Men	285
76. Chương 77: Chàng Ma Men	289
77. Chương 78: Ngoại Truyện 5: Chàng Ma Men	296
78. Chương 79: Ngoại Truyện 6 – Chàng Ma Men	299
79. Chương 80: Ngoại Truyện 7: Chàng Ma Men	304
80. Chương 81: Ngoại Truyện 8 – Chàng Ma Men	309
81. Chương 82: Ngoại Truyện 9 – Chàng Ma Men	312

Miệng Độc Thành Đôi

Giới thiệu

Là một cuộc tình đầy lạ lẫm bởi nam chính là người đầy ấu trĩ lại thu hút cô bởi sự khác thường đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieng-doc-thanh-doi>

1. Chương 1

Edit: Thùy Lam

Đàn ông bốn mươi tuổi, hoặc phóng khoáng trưởng thành, nhanh nhẹn phong độ, hoặc thô tục hói đầu, bụng phệ.

Thật không may, người đàn ông đang ngồi ở bên cạnh Tần Chân lúc này lại là dạng thứ hai.

Cái bản mặt thối của thầy Hồ cứ như mới được vớt từ trong hầm cầu ra, nước miếng văng tung tóe mà quát Tần Chân:

“Nhìn đường! Nhìn đường! Tôi bảo cô lái xe chứ không bảo cô sửa xe, cô cứ dán mắt vào vô lăng làm cái gì? Đằng trước có xe mà nhìn không thấy hả? Tôi phục cô luôn, cả người cứng đờ như rô bốt mà học lái xe làm gì? Đi bôi chút dầu trơn rồi hăng lái tiếp, nhé?”

Ông ta đã tưng cả buổi rồi, càng tưng Tần Chân càng cứng đờ, tay chân cũng không biết nên để đâu.

Sắp tới giao lộ, thầy Hồ lại bắt đầu la mắng cô:

“Lần này nếu cô mà lộn chân ga với phanh xe thì tôi cho cô biết, cô đừng bao giờ mơ tới chuyện học lái xe nữa! Sớm biết cô đần như vậy thì lúc đầu tôi đã không thềm thu cái bao thuốc kia của mẹ cô.”

Nụ cười lấy lòng của Tần Chân lúc này cũng cứng lại, vừa nghe nhắc tới chuyện này là cô nổi nóng:

“Tôi nói này thầy Hồ, khi mẹ tôi đưa cho ông mấy tờ nhân dân tệ kia thì vẻ mặt của ông cứ như là sắp đi phở độ chúng sinh vậy, kết quả thì sao, mới học có hai tháng mà ông hết mắng tôi chửi tôi thì lại sỉ nhục chỉ số thông minh của tôi, tôi nhin ông đủ rồi đó ông biết không? Nếu thật sự tôi không học được thì tôi lấy tiền lại, ông trả cho tôi đi?”

Tần Chân luôn bấm bụng chịu đựng bỗng dưng nổi giận khiến thầy Hồ ngẩn người, nhưng chưa kịp nổi cơn tam bành thì xe đã đến chỗ giao lộ, những chiếc xe ở phía trước thấy đèn đỏ đều ngừng lại.

Ông vội vàng la lên:

“Phanh lại! Nhanh phanh lại!”

Trong lúc bối rối, Tần Chân theo bản năng đạp chân phải xuống ... ngay giữa chân ga.

Đèn đỏ vừa sáng, tất nhiên dồn nhiều xe, chỉ thấy trong dòng xe cộ đứng yên có một chiếc xe tập lái lao vọt lên như tên bắn, hết sức gọn gàng lưu loát tông thẳng vào chiếc xe thể thao Bentley màu đen phía trước.

Thầy Hồ nhanh chân đạp phanh xe, nhưng đáng tiếc ... đã quá muộn rồi.

Tần Chân sợ hết hồn mà lao xuống xe, nhìn cái đuôi xe Bentley lúc này đã không còn nguyên vẹn mà lòng đau như cắt.

Một anh chàng khoảng hai mươi tuổi bước từ trên chiếc xe Bentley xuống, vội vã chạy đến nhìn đuôi xe, đáng vẻ vô cùng đau đớn.

Tần Chân nghĩ bụng toi rồi, người này sở hữu chiếc xe Bentley đắt tiền như vậy, trên người lại mặc bộ âu phục phẳng phiu như thế, đến khi sửa xe nhất định sẽ tiêu hết một hai năm tiền lương của mình chứ chẳng chơi, tới lúc đó mình khóc không ra nước mắt luôn cho coi.

Theo thói quen nghề nghiệp, Tần Chân lập tức cúi người chín mươi độ đúng chuẩn:

“Xin lỗi xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi là người mới còn đang học lái xe, nhất thời không chú ý nên không nhìn thấy đèn đỏ, thật không phải cố ý đụng vào xe của ngài đâu. Ngài xem ngài trẻ tuổi đầy hứa hẹn như vậy, vừa nhìn đã biết là một nhân tài, chúng ta cũng xấp xỉ tuổi nhau, chi bằng thông cảm cho nhau một chút, thông cảm.....”

Cô không ngừng cúi người xin lỗi chàng trai đó nhưng không hề nghe thấy tiếng trả lời nên ngẩng đầu lên nhìn thì thấy người đó do dự một lát rồi quay người lại nhìn vào bên trong xe. Một lát sau, cửa xe mở ra, lúc này chủ xe đích thực mới từ từ bước xuống trong sự chú ý của mọi người.

Tần Chân không cúi người xin lỗi nữa mà ngơ ngác nhìn chằm chằm vào chủ xe, suýt chút nữa đã quên luôn việc chính.

Sở dĩ vừa nhìn một cái cô đã nhận ra anh ta mới là chủ xe thực sự cũng không phải không có nguyên do.

Trông đáng vẻ người này thì cùng lắm mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, so với anh ta thì người vừa bước từ trên ghế lái xuống ăn mặc giống như đội trưởng đội bảo vệ vậy. Mà bộ âu phục của anh ta thì được cắt may rất vừa vặn, một nếp nhăn nhỏ cũng không nhìn thấy, đáng người cao lớn, đứng đó cứ như một pho tượng, không chỉ có vóc người thon dài mà quan trọng hơn chính là gương mặt của anh ta.

Phải hình dung như thế nào về gương mặt đó nhỉ? Tần Chân lại còn có thể thanh thoi mà cổ vắt óc lục lọi trong mớ từ vựng văn học nghèo nàn của mình nhưng đáng tiếc do hạn chế nghề nghiệp nên trong đầu chỉ toàn những tính từ chào hàng nhà cửa.

Tóm lại, người đàn ông này sở hữu mặt tiền sáng sủa sạch sẽ, thoáng khí đẹp đẽ, căn hộ rất đặc biệt, mỹ quan tự nhiên vừa chuẩn.

Nhưng mà.....điều này cũng có nghĩa này giờ cô tốn nước bọt nịnh nọt, khen ngợi một tài xế?

Người này rõ ràng đã nghe được những lời xin lỗi tài xế lúc này của cô, liền nhíu mày nhìn cái đuôi xe bị hư hại, cuối cùng thì nhìn kẻ đầu số là cô.

Tần Chân trong lòng căng thẳng, lại bắt đầu chân thành xin lỗi:

“Xin lỗi, tôi rất xin lỗi, tôi sẵn sàng bồi thường phí sửa chữa, chỉ cần ... chỉ cần trong phạm vi năng lực của tôi.”

Chàng trai đó liếc mắt nhìn chằm chằm cái đáng vẻ nói chuyện ấp a ấp úng kết hợp với thái độ vô cùng thành khẩn của cô, vừa nhìn là đoán được trong lòng cô nghĩ cái gì:

“Ý cô là, nếu như nằm ngoài năng lực của cô thì cô sẽ không chịu trách nhiệm?”

Tần Chân chột dạ, vội vàng cười làm lành:

“Cái này, ngài thấy đó, tôi cũng không phải là cố ý, tôi vẫn còn đang học lái xe, bị thầy mắng cho cả ngày nên tâm trạng không được tốt.....Điều này cũng là sai sao? Ngài xem tuy tôi là một người dân lao động nghèo khó nhưng tuyệt đối sẽ không trốn tránh trách nhiệm của mình, chỉ hi vọng, hi vọng ngài đừng quá so đo, châm chước ...”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng suy nghĩ thực sự trong lòng chính là: Anh chàng này đi xe Bentley, mặc đồ hàng hiệu, chắc chắn không giàu thì sang, nói không chừng sẽ động lòng trắc ẩn mà sẽ miễn cho cô họa phả sẵn.

“Tâm trạng không tốt?” Chủ xe bắt được từ ngữ mấu chốt, nhướn mày lên, trông rất đẹp mắt: “Tâm trạng không tốt thì cô nên cân nhắc đến năng lực kinh tế của mình, tìm chiếc xe rẻ mà đùng.”

Tần Chân lập tức nhe răng nói không ra lời.

Chủ xe đánh mắt ra hiệu cho tài xế, tài xế liền lấy tấm danh thiếp đưa cho Tần Chân, sau đó lễ phép hỏi: “Thưa cô, xin hỏi phương thức liên lạc của cô là?”

“Hả?” Tần Chân nhận lấy tấm danh thiếp, ngơ ngác nhìn cậu ta.

“Ngài Trình hiện đang có việc gấp nên phải đi trước, tôi sẽ lái xe đến xưởng sửa chữa, sau khi có hóa đơn phí tổn tôi sẽ liên lạc với cô.”

Tần Chân cảm thấy hơi là lạ: “Anh không sợ tôi khai man số điện thoại rồi bỏ đi sao?”

Lần này người trả lời cô không phải tài xế mà là chủ xe, anh ta khẽ nhếch khóe môi, đưa mắt nhìn biển số xe của cô: “Trường lái Veyron, biển số xxxxxx, người chứng kiến hiện trường tai nạn cũng không ít, nếu tìm không được cô thì tôi tìm theo trường lái cũng không thành vấn đề.”

Anh còn không tin trường lái sẽ bao che cô, gánh vác giúp cô vụ này.

“...”

Tần Chân đành ngoan ngoãn lấy tấm danh thiếp trong túi xách rồi đưa ra.

“Cô Tần, tôi nghĩ căn này quá rộng lớn, hai vợ chồng tôi không cần mua căn hộ rộng đến thế, thôi để hôm khác tôi lại đến xem vậy, hôm nay đã làm phiền cô rồi.”

Tần Chân nhìn người đàn ông trung niên bụng phệ trước mặt, nở một nụ cười chuyên nghiệp: “Không sao đâu ạ, không có gì phiền hết, nếu ngài không chọn được căn hộ thích hợp, rất hoan nghênh ngài lại đến Âu Đình tìm tôi.”

Cô thò tay vào túi áo lấy tấm danh thiếp, kết quả là lấy ra được hai tờ, một tờ của cô, còn một tờ khác là của ... chủ xe mà hai ngày trước bị cô tông phải.

Lúc cô đưa danh thiếp cho khách hàng, người đàn ông đó nhân tiện sờ soạng tay cô với vẻ mặt hoàn toàn tự nhiên, cứ như không có chuyện gì xảy ra cả.

Tần Chân nhẩn nhện, nhanh chóng rút tay lại, tiễn ông ta ra cửa:

“Ngài đi thông thả.”

Trong căn hộ mới rộng rãi giờ chỉ còn lại một mình cô đang đứng cạnh cửa sổ sát đất trên độ ười bảy tầng, trông ra hầu hết toàn bộ cảnh vật phương xa.

Vị khách hàng lúc này đã đến tìm cô mấy ngày nay rồi, cô dẫn ông ta đi xem không dưới bảy căn hộ, lúc thì chê ánh sáng không tốt, lúc thì chê không thông gió tốt, bây giờ cô dẫn ông ta tới căn hộ tốt nhất thì lại chê diện tích quá lớn.

Tần Chân không hề cười ra tiếng, làm nghề này nhiều năm như vậy, cô vừa liếc mắt đã biết thằng cha đó bao nhiêu tình bên ngoài cho nên muốn mua nhà cho gái. Vừa muốn thỏa mãn thói ham hư vinh của con gái mà vừa không muốn bỏ ra quá nhiều tiền, ngay cả nhân viên nghiệp vụ như cô mà cũng muốn sờ mó, đúng là buồn nôn chết mất.

Nghĩ tới vừa rồi bị ông ta sờ tay, Tần Chân liền nổi cả da gà, chỉ tiếc là vừa cúi đầu nhìn tấm danh thiếp màu xám bạc trong tay, tâm trạng liền chuyển từ tức giận sang ỉu xiu khóc không ra nước mắt.

Vừa nhìn phẩm chất đã biết tấm danh thiếp này không tầm thường, chính giữa viết hai chữ dài nhỏ ‘La Lune’ mà cô không hiểu, còn ở góc phía dưới bên phải chỉ có ba chữ: Trình Lục Dương.

Chưa nói tới tấm danh thiếp này đơn sơ đến mức hoàn toàn không phát huy đầy đủ chức năng giới thiệu của một tấm danh thiếp, mà chủ nhân của nó lại càng kỳ quái hơn là không hề liên lạc với cô, làm cho cô vì nó mà ăn không ngon, ngủ không yên suốt hai đêm liền, nếu còn tiếp tục như vậy nữa sẽ hại chết người đó!

Tần Chân khẽ cắn răng, dứt khoát lấy điện thoại di động ra gọi.

Dù sao thì ngẩng đầu hay cúi đầu cũng đều bị tử hình, vậy thì cứ đơn giản mà làm theo câu châm ngôn: Người trong giang hồ, sao có thể không bị chém.

Dựa vào đoạn đối thoại hai ngày trước của hai người, cô xem như đã hoàn toàn hết hi vọng vào việc anh ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của cô rồi.

Điện thoại được kết nối, một giọng nam bên kia nhẹ nhàng vang lên: “Xin chào”

Cô hơi ngập ngừng rồi dùng giọng nói dịu dàng chuyên nghiệp nhất có thể mà trả lời: “Xin chào, tôi là Tần Chân.”

“... Tần Chân?” – Đối phương rõ ràng chưa nhớ ra.

“Cái đó, hai ngày trước tôi lái xe không cẩn thận đâm vào đuôi xe Bentley của ngài.” Tần Chân vô cùng tự nhiên cười vài tiếng, nắm lấy cơ hội mà nịnh bợ. “Ngài thật là quý nhân hay quên chuyện, nhưng mà cũng đúng, người bận rộn có sự nghiệp thành công như ngài đây là phải như vậy, ha ha ha ha.”

Trong tiếng cười của cô, đối phương bỗng dưng im lặng vài giây đồng hồ, sau đó một giọng nam khác trầm thấp dễ nghe hơn vang lên:

“Cô Tần liên tục lấy lòng trợ lý của tôi, liệu tôi có thể hiểu là cô vừa thấy cậu ta đã yêu không? Nhưng thứ lỗi cho tôi nhắc nhở cô, cho dù có quan hệ thân thiết đi nữa thì đừng hòng xe người ta vẫn cứ phải bồi thường.”

“...”

Tần Chân lập tức cúp điện thoại trong vòng 0,01 giây.

Một lát sau, bên kia lại gọi tới, anh trợ lý vô cùng khách sáo nói với cô, cái đuôi xe Bentley bị hư hại kia vẫn đang nằm trong xưởng sửa chữa, khi nào có hóa đơn thì sẽ liên lạc với cô để làm thủ tục bồi thường.

Tần Chân yên lặng cúp máy, mặt ủ mảy chau, bình thường một tháng cô chạy muốn gãy chân cũng không bán được mấy căn hộ nhỏ, đã đáng thương thế rồi giờ lại gặp phải chuyện xui xẻo như vậy, cho dù có đập nổi bán sắt cộng thêm bán máu cũng không đủ để cô trả nợ lần này.

2. Chương 2

Edit: Thùy Lam

Beta: Vi Vi

Giữa trưa, trước cửa tòa cao ốc thương mại người qua kẻ lại, phần lớn đều là nhân viên ở đây, người thì vừa mới ăn trưa về, người thì đang chuẩn bị ra ngoài ăn trưa.

Trong không gian đó, cảnh Tần Chân đang tranh chấp với một anh nhân viên giao đồ ăn mặc đồng phục màu đỏ trở nên vô cùng nổi bật.

Chuyện là thế này, khoảng nửa tiếng trước, bởi vì bận rộn chỉnh lý hồ sơ cho nên Tần Chân đã gọi một suất ‘cơm rang thịt hai lần chín’, kết quả là nửa tiếng sau, anh nhân viên giao hàng này gọi điện thoại tới, cô vừa bước xuống tầng thì đối phương đã đưa tới một suất ‘thịt hai lần chín’, một suất ‘cơm rang trứng’.

Cơm rang thịt hai lần chín có giá hai mươi tệ một suất, còn một suất thịt hai lần chín và một suất cơm rang trứng là ba mươi bảy tệ, vì chuyện này mà Tần Chân tranh cãi với anh nhân viên giao hàng.

Người giao hàng thì cứ kiên quyết chối: “Cô à, tôi mặc kệ nó bao nhiêu tiền, tôi chỉ là một nhân viên giao hàng mà thôi, nếu cô không chịu trả tiền thì tiền này tôi phải tự móc tiền túi ra mà trả đó, cô gọi món như

thế nào thì ông chủ của chúng tôi làm theo như vậy, bây giờ cô nói gì với tôi cũng vô dụng, nếu cô không chịu trả tiền thì tôi sẽ không đi đâu hết, cô xem làm sao coi cho được thì làm!”

Xí, người bây giờ thật can đảm, đi bán hàng mà cứ y như là xã hội đen vậy, mấy cảnh này TVB chiếu nhiều lắm, ngay cả câu “không lấy được tiền tôi sẽ không đi đâu hết” cũng nói trôi chảy đầu ra đấy.

Đây vốn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà thái độ của bên kia lại hung hăng như vậy, khiến Tần Chân cũng nổi nóng, nhất quyết không buông tha:

“Tôi gọi món như thế nào thì anh tự đi mà hỏi ông chủ của các anh đấy, rõ ràng là gọi cơm rang thịt hai lần chín, sao tới chỗ anh thì nó thành thịt hai lần chín thêm cơm rang trứng? Tôi đã bảo anh đi khỏi đây rồi, không phải là cơm tôi gọi, tôi tuyệt đối không thể ngậm bồ hòn này được!”

Anh nhân viên giao cơm nóng nẩy:

“Ê, tôi nói cái cô này sao có thể như vậy? Không phải chỉ thêm mười mấy tệ thôi sao? Cái chuyện cón con như vậy mà cô cứ cứng đầu với tôi mãi, tôi nói cho cô nghe, cô đừng thấy tôi là nhân viên giao hàng thì dễ bắt nạt, mỗi ngày đến giờ ăn, chúng tôi đều không kịp ăn cơm thì thôi đi, còn phải ôm bụng đói đi khắp nơi giao cơm, nghe cái mùi vị kia thì đến con giun trong bụng cũng muốn chui ra đó, cô có biết không? Giờ cô nói đi, chỉ có mười mấy tệ, cô tranh cãi với tôi làm gì? Mười mấy tệ thì có thể làm gì chứ? Mua được bộ quần áo hay mua được sợi dây chuyền?”

Tần Chân trợn mắt: “Anh cũng biết mười mấy tệ không có tác dụng gì? Vậy anh cãi với tôi làm gì? Đã xem thường mười mấy tệ như vậy thì tự bỏ tiền túi của anh ra mà bồi thường đi, nhân tiện trở về dạy dỗ lại ông chủ của các anh, khách hàng không dễ bị gạt như vậy đâu! Còn nữa, anh đừng có ở chỗ này mà nói chuyện giật gân, cái gì mà nhân viên giao cơm dễ bắt nạt? Tự anh nhìn lại đi, bây giờ là ai đang bắt nạt ai, cái người vừa mới nói không đưa tiền thì không chịu đi rồi cục là ai thế?”

Hai người cứ thế anh một lời, tôi một câu tranh cãi rất náo nhiệt.

Trung tâm thương mại này có tổng cộng ba mươi tầng, các doanh nghiệp lớn đều có, Tần Chân chẳng qua chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi của một thương hiệu bán nhà thấp kém. Hiện đang là giờ nghỉ trưa, không ít người ra ra vào vào ngó xem náo nhiệt là thuộc thành phần tri thức công ty nước ngoài, họ nhìn cô gái mặc bộ quần áo công sở tầm thường tranh cãi với người giao đồ ăn đến mặt đỏ tía tai chỉ vì mười mấy tệ, đều hứng thú nghị luận.

Lúc Trình Lục Dương bước ra khỏi thang máy chuyên dụng, bên cạnh còn có vài trợ lý áo quần ngay ngắn, đại diện bên hợp tác trong thỏa thuận này mỉm cười tiễn anh đi ra, kết quả là mới đi đến sảnh lớn thì thấy ngoài cửa chính có đám đông đang vây chặt kín.

Phương Khải thân là trợ lý nên vội vàng bước tới xem, định tách đám đông ra để cho đám Trình Lục Dương dễ dàng đi qua.

Kết quả khi Trình Lục Dương đứng đợi ở giữa sảnh lớn thì nghe thấy một giọng nói rất đặc trưng, thậm chí còn có mấy phần quen thuộc.

“Anh định làm gì? Chụp ảnh tôi lại để đăng lên blog hả? Anh có biết cái gì gọi là quyền chân dung hay không? Có giỏi thì anh cứ đăng đi, đăng đi rồi đợi tòa án gửi thư tới, tôi kiện anh tội xâm phạm quyền chân dung, quyền danh dự, anh còn phải bồi thường tôi nữa!”

Một giọng nam khác giọng vừa rồi cười lạnh nói:

“Ha ha, thật muốn nhỏ cứt chó lên cái mặt của cô quá, cái gì mà quyền danh dự? Chị hai à, phiền cô, không biết luật thì đừng có cố mà sĩ diện, cái loại người chỉ vì mười mấy tệ mà đi ức hiếp người dân lao động như cô, tôi nhất định sẽ ọi người trên toàn thế giới này đều thấy được cái bản mặt đáng ghê tởm của cô!”

“Anh nói chuyện tôn trọng chút đi, cái gì mà bản mặt đáng ghê tởm? Tôi hỏi anh, các anh đi gạt người như vậy bao lâu rồi? Làm ăn mà làm như vậy sao? Cũng không sợ khách hàng tới một lần thì không dám tới lần thứ hai nữa!”

“Thôi đi, loại gái già như cô đã từng đây tuổi rồi mà còn tính toán so đo, ai mà dám trông mong cô ghé lần thứ hai chứ? Tiết kiệm tiền của cô để dành lên mạng bách hợp (*) tìm bạn đời chẳng phải là tốt hơn sao?”

[(*) mạng bách hợp là trang mạng phục vụ tình yêu và hôn nhân, gia đình lớn nhất của Trung Quốc]

Anh nhân viên giao hàng tức điên rồi, vừa cười lạnh vừa khiêu khích:

“Nhìn bộ dạng lồi thối lếch thếch như bà già của cô, khẳng định là vẫn còn độc thân, tôi nói không sai chứ? Đăng ảnh lên blog giúp cô quảng cáo ọi người trên toàn thế giới, không chừng còn có người bụng đói ăn quàng mà thích cô đó.”

Năng lực chiến đấu toàn thân của Tần Chân lúc này cũng bị kích phát ra rồi:

“Mọi người trên toàn thế giới? Ồ, ngài đây đúng là người nổi tiếng, chỉ một cái blog mà mọi người trên toàn thế giới đều giúp ngài phát tán, tôi quả thật rất sùng bái ngài nha!”

Trước giờ cô luôn miệng lưỡi bén nhọn, hiện tại đang trong tình trạng không chịu thua, cuối cùng hung hăng nói:

“Tôi cho anh biết, Tần Chân tôi sống hai mươi sáu năm, thật không biết bốn chữ ‘bị người bắt nạt’ viết như thế nào! Mười mấy tệ tuy không đáng là gì, nhưng cái loại hành vi không biết xấu hổ mà đi lừa gạt khách hàng này, rõ ràng là lừa đảo! Còn cái miệng thú vị của anh, cơm rang này tự anh giữ lại đi, xem xem có thể giúp anh khỏi phải phun ra mấy lời thô tục hay không, muốn lừa gạt tôi hả? Đừng có mơ!”

Tần Chân?

Trong sảnh lớn, Trình Lục Dương trầm ngâm một lát, chợt nhớ ra người này ... không phải là cô đầu gấu tông vào xe mình hai ngày trước mà khiến thợ sửa chữa xe trong cửa hàng 4S (*) cũng không biết nên sửa như thế nào sao?

[(*) cửa hàng 4S: hình thức kinh doanh ô tô đặc biệt lấy bốn loại dịch vụ hợp nhất làm nòng cốt, bao gồm: bán xe (Sale), thay thế phụ tùng (Sparepart), phục vụ sau khi bán (Service), phản hồi thông tin (Survey), gọi tắt là 4S]

Có chút thú vị đây.

Đang lúc mọi người vây xem rất náo nhiệt thì phía ngoài bỗng có một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi trang điểm đậm vạch đám đông ra mà tiến vào:

“Tần Chân! Bà đây tìm cô cả buổi, mẹ kiếp, cô còn ở đây gây lộn với nhân viên giao hàng?”

Tần Chân đang đỏ mặt tía tai, khí thế mười phần bỗng giật mình, giống như bong bóng xì hơi:

“Chủ.....chủ nhiệm Lưu?”

“Khách hàng kia đã đợi cô ở đường Nhị Hoàn cả nửa tiếng rồi, không phải buổi sáng tôi đã dặn cô rồi sao? Mười hai rưỡi! Đúng mười hai rưỡi người ta ở vườn hoa Xuân Thiên đợi xem nhà, ai ngờ cô quên sạch lời dặn của tôi, còn ở đây cãi lộn vớ vẩn với người ta!”

Lưu Trân Châu giận đến mặt mũi đỏ bừng:

“Mau bắt xe qua đó ngay lập tức cho tôi! Người ta gọi điện tới mắng chúng ta không giữ chữ tín, cho anh ta leo cây đây! Tôi cho cô biết, tiền taxi này là cô tự trả chứ công ty không giải quyết!”

Tần Chân đen mặt, vội vội vàng vàng chạy ra đường tìm một chiếc taxi trống thì bị anh nhân viên giao hàng kéo lại:

“Ê ê, định chạy hả? Cô còn chưa trả tiền đâu, ba mươi bảy tệ, một xu cũng không được thiếu!”

Anh ta vừa nói vừa quơ quơ mấy đồng tiền lúc nãy thu được của Tần Chân lên không trung, Tần Chân nghiêng răng nghiêng lợi gơ tay giật phắt lại:

“Ba mươi bảy tệ? Tôi cho anh biết, một xu cũng không có!”

Cô hất tay anh ta ra, rồi chui tọt vào một chiếc taxi bên đường, đóng cửa lại, đồng thời hướng về phía người ở bên ngoài nở một nụ cười ngọt ngào:

“Tạm biệt ngài nha, lần sau nhớ là đừng có đi lừa đảo khách hàng, phải xem khách hàng là thượng đế, chứ ngài cứ như vậy thì sẽ bị xuống địa ngục đó!”

Anh ta sững sốt hồi lâu rồi quay sang nhìn Lưu Trân Châu, hùng hồn nói:

“Bà là cấp trên của cô ta phải không? Nhân viên của bà ăn quýt tiền cơm, phiền bà thanh toán cho cô ta!”

Lưu Trân Châu trước nay đã từng gặp qua vô số người, bà nhìn anh ta cao thấp đánh giá mấy lần:

“Nội bát, thể nhược, mặt vàng, thận hư, tôi nói này chàng trai, hiện nay tỷ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng, nam ít nhưng nữ thì đầy ra đầy, cậu cần gì phải nghĩ quẩn mà gấp gáp đi tranh đối tượng với các cô gái độc thân? Hay là vậy, cậu nói tên blog của cậu cho tôi biết, rồi lát nữa cậu đăng ảnh của nhân viên chúng tôi, tôi cũng đăng một cái, thuận tiện giúp cậu tìm đối tượng, tuyên bố tin tức xuất quýt (*) đáng mừng này.”

[(*) xuất quýt: bình thường có người không muốn biểu đạt khuynh hướng tình dục của bản thân mình, đến khi muốn công khai hoặc thừa nhận thì được gọi là xuất quýt]

Anh nhân viên giao hàng biến đổi sắc mặt, nghe tiếng nói chuyện của những người xung quanh thì bỗng nhiên hiểu ra, tức thì giậm chân:

“Mẹ nó, bữa nay coi như ông mày xui xẻo! Gặp phải hai con đàn bà điên!”

Sau khi người trong cuộc rời đi, đám đông ở xung quanh cũng dần dần giải tán.

Đại biểu Trương quay lại, định tiến Trình Lục Dương ra cửa, lại thấy anh đứng đó với nét mặt như cười như không, cứ như là còn chưa hết hứng thú.

“Tổng giám đốc Trình?”

Ông dè dặt gọi, lại thấy Trình Lục Dương thờ ơ quay đầu hỏi một câu:

“Hai người lúc này là ở công ty nào?”

“Là tập đoàn Âu Đình ở tầng mười một.”

“Âu Đình?”

Trình Lục Dương suy tư chốc lát, khi chắc chắn rằng trong trí óc không hề có thông tin nào về hai chữ này, sau đó dường như có chút suy nghĩ mà cười cười:

“Khó trách không hề có tiếng tăm, nhân viên như vậy, ông chủ của họ có biết không?”

Đại biểu Trương im lặng liếc nhìn anh chàng mặc Âu phục màu vỏ quýt này, hết sức trấn định cúi đầu ... Tổng giám đốc Trình như vậy, nhân viên của ngài có biết không?

Âu phục màu vỏ quýt... Từ tầng ba xuống tầng một, dọc đường cái màu này đã thu hút sự chú ý của vô số người, vậy mà vị tổng giám đốc Trình đây từ đầu tới cuối đều hết sức bình tĩnh, đôi mắt nhìn thẳng, khí phách mười phần, còn đại biểu Trương đi bên cạnh chỉ bị ảnh hưởng thôi mà đã sắp không bình tĩnh nổi nữa rồi này, có được không?

Năng lực chịu đựng tâm lý tốt như thế cùng với trình độ thưởng thức thời thượng đặc biệt như vậy... Hai người phụ nữ của Âu Đình kia hoàn toàn không đáng kể, còn thua kém nhiều lắm!

3. Chương 3

Lúc Phương Khải cầm tập tranh thời trang mới của quý đi về hướng phòng làm việc, không khí trong sảnh lớn lại bùng nổ.

“Ê, mau nhìn, trợ lý Phương lại mang một tập tranh tới tìm tổng giám đốc kia!”

“Cô nói xem, lần này tổng giám đốc sẽ chọn màu gì?”

“Tôi cược tiền lương tăng ca tháng này là màu vỏ quýt! Tháng trước anh ấy chọn bộ Âu phục màu vỏ quýt, tháng này đã mặc tổng cộng ba lần, phá kỷ lục rồi!”

“Thật mù mắt rồi, màu sắc chói thế mà cũng dám mặc ra ngoài... Nhưng mà làm sao bây giờ, vì sao tôi cảm thấy anh ấy thật quá ư là đẹp trai đây? Quả thực là đẹp trai tàn bạo kiêu ngạo điên cuồng!”

Phương Khải đi vào phòng làm việc, ngăn cách những tiếng trò chuyện xôn xao kia ở bên ngoài, sau đó đưa một xấp tranh cho Trình Lục Dương xem qua.

Trình Lục Dương để tài liệu trên tay xuống mà cầm lấy xem.

Có thể làm việc ở La Lune cũng xem như là nhân tài kiệt xuất rồi, lại là một trong những tên tuổi ở thành phố B, với tư cách là tổng giám đốc, trang phục của Trình Lục Dương luôn luôn độc nhất do thương hiệu đối tác cung cấp. Phương Khải chỉ việc mỗi tháng đem một xấp tranh lại đây, còn về phần chọn lựa trang phục đều do Trình Lục Dương đích thân làm, anh tùy tiện khoanh đại vài cái trong số đó là Phương Khải có thể đem đến xưởng may trang phục dựa theo vóc người của Trình Lục Dương.

Lần này cũng không ngoại lệ —

Trình Lục Dương tiện tay lật lật tập tranh, chọn lấy vài bộ nhìn thuận mắt, sau đó khoanh vài vòng đưa cho Phương Khải.

Phương Khải nhận lấy, vừa nhìn một cái liền tròn mắt — hồi tháng giêng năm nay, tổng giám đốc đã chọn một bộ Âu phục đuôi én màu xanh da trời, đến tháng hai thì chọn một bộ Âu phục màu vỏ quýt cùng cái quần màu đỏ chót; bây giờ là tháng ba thì chọn một bộ trang phục đặc biệt, tổng giám đốc nhà anh đã chọn tổng cộng năm bộ Âu phục kiểu mới cùng hai bộ đồ mặc ở nhà... Đỏ, vàng, lam, lục, tím, thêm hai màu nữa là có thể trực tiếp thành bảy sắc cầu vồng treo ở trong phòng làm việc luôn rồi.

Trình Lục Dương ngẩng đầu: “Có vấn đề gì à?”

Phương Khải lắc đầu lia lịa: “Không vấn đề gì, không vấn đề gì.”

Thế là một tuần sau đó, khi Trình Lục Dương mặc bộ Âu phục mới đi làm, từ tầng một cho đến tầng mười ba, dọc đường số lượng cảm rơi xuống đạt tới mức có thể quấn ba vòng quanh công ty.

Phương Khải luôn im lặng đứng ở phía sau anh, đến khi vào phòng làm việc, Trình Lục Dương bỗng hỏi một câu: “Hôm nay trông tôi có chỗ nào không đúng sao?”

“Dạ không có không có.”

“Hay là.... quần áo không hợp?”

“Dạ không có không có.”

“Vậy bọn họ cứ nhìn chăm chăm tôi làm gì?” Giọng Trình Lục Dương đã hơi mất vui: “Vấn đề ở chỗ nào?”

Phương Khải đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào thì đã nghe anh tự tin đưa ra đáp án: “Tôi thừa nhận bản thân đẹp trai rồi, nhưng mà cũng không cần nhìn chăm chăm tôi không chớp mắt như vậy chứ? Với lại phụ nữ thì cũng thôi đi, tới đàn ông cũng như thế, chẳng lẽ họ không chịu động não một chút, cho dù có nhìn nhiều hơn nữa cũng không thể biến thành tôi mà?”

“...” Phương Khải bình tĩnh, cung kính đem lịch trình ngày hôm nay trong ipad cho anh xem. Đùa sao, ở vị trí này lâu như vậy mà không có năng lực tự kiểm chế siêu mạnh thì đã sớm không nhìn được mà phun bừa sáng chưa kịp tiêu hóa lên mặt tổng giám đốc nhà anh rồi, có được không?

Tuy rằng tổng giám đốc đại nhân quả thật rất đẹp trai, nhưng cũng không đẹp trai đến độ mà nam nữ đều nhìn lóa mắt, hai trăm phần trăm nguyên nhân khiến bọn họ quay đầu lại rõ ràng là bởi vì bộ đồ âu màu xanh nhạt bánh chọe kia!

Mà mãi đến tối khi trở về nhà họ Trình ăn cơm, Trình Lục Dương rốt cục mới hiểu được sự thực người ta ngoái đầu nhìn anh không phải do anh đẹp trai.

Lúc ngồi ở trên xe Cadillac, anh nhận được điện thoại của Trình Húc Đông:

“Xe mới chạy có quen không?”

Đây là tác phong điển hình của Trình Húc Đông, sau khi biết xe anh bị đưa đi sửa chữa, liền không nói hai lời đem chiếc Cadillac mà mình còn chưa lái lần nào tới đây, bây giờ lại gọi tới ân cần thăm hỏi.

Trình Lục Dương lạnh lùng trả lời: “Tôi đâu phải tài xế, quen hay không quen làm sao tôi biết?” Dứt lời, anh cao giọng hỏi tài xế Phương Khải: “Trình Húc Đông hỏi cậu lái xe có quen hay không?”

Phương Khải đầu đầy mồ hôi, trong lòng tự biết rõ đại thiếu gia nhà họ Trình làm sao lại quan tâm đến nhân vật nhỏ bé như mình nhưng vẫn vội vàng trả lời: “Dạ quen, quen lắm!”

Trình Lục Dương cầm lấy điện thoại nói: “Anh nghe rồi chứ?”

“...” Trình Húc Đông cười cười bất đắc dĩ, cứ như đã sớm đoán được cái kiểu này của thằng em mình nên vẫn từ tốn hỏi: “Đi tới đâu rồi?”

“Trên đường.”

“Còn bao lâu nữa thì tới nhà?”

“Đói bụng thì anh tự ăn đi, không ai bảo anh đợi tôi.”

“Anh với cha mẹ đều đang đợi em nè, không sao cả, về nhà rồi cùng nhau ăn.”

Bất kể Trình Lục Dương có nói gì hay thái độ không tốt đến đâu thì đối phương vẫn luôn duy trì hình tượng của một người anh cả ôn văn nho nhã, điều này khiến cho trong lòng anh như có một gai không ngừng ngọ nguậy, rất không thoải mái, cuối cùng thì anh dứt khoát cười hai tiếng: “Anh thích chờ thì cứ chờ đi.” Tiếp đó không hề do dự mà cúp điện thoại.

Phương Khải yên lặng lái xe, cảm giác nhiệt độ bên trong xe bỗng dưng hạ xuống mười độ lạnh buốt, thì vòng vo thêm vài vòng rồi cho xe lên một con đường ngoằn ngoèo trên sườn núi.

Khu vực bên đường là vành đai phủ xanh đều đặn, đập vào tầm mắt là từng cái biệt thự nhỏ nằm trong tiểu khu, nhìn qua thì không hề phô trương, nhưng ở trong thành phố lớn tắc đát tắc vàng này thì cũng được coi là xa xỉ.

Cuối cùng, xe dừng trước một căn nhà, Trình Lục Dương sửa sang lại quần áo, bước xuống xe với nét mặt vô cảm, nhưng cũng không quên quay đầu lại hỏi một câu: “Muộn rồi, vào ăn cơm luôn chứ?”

Phương Khải lắc đầu lia lịa: “Mẹ tôi nấu cơm rồi, giờ đang đợi tôi về, tổng giám đốc ngài cứ từ từ mà ăn ạ.”

Nói đùa sao, cũng không phải chưa từng được ăn cơm ở biệt thự, hơn nữa đây lại là bữa cơm gia đình một tuần một lần của nhà họ Trình, bầu không khí đó quả thật giống như Hồng Môn Yến, cho dù thức ăn trên bàn có là cao lương mỹ vị đến đâu thì cũng thành nhạt nhẽo vô vị. Anh thà về nhà ăn cơm thường nóng hổi, cũng không muốn ngồi cứng ngắc ăn đồ cao cấp ở đây.

Trình Lục Dương đi vào cửa lớn ngay lúc Trình Húc Đông cầm cây vợt tennis đang bước về phía cửa.

Sau khi hai anh em bốn mắt nhìn nhau, Trình Húc Đông đầu tiên là sững sờ, đưa mắt nhìn khắp người em mình, kể đó mới như không có chuyện gì mà cười nói: “Anh tưởng một lát nữa em mới tới nên đang định cùng cha ra ngoài chơi một ván, nếu em đã về rồi thì trước tiên ăn cơm đi, ăn xong nghỉ ngơi một lát, hai anh em mình theo cha ra ngoài chơi bóng.”

Trình Lục Dương dựa trên khung cửa cười như có như không: “Chơi bóng? Hay là thôi đi, hai người có cùng cấp bậc chơi bóng, còn tôi kỹ thuật kém ngay cả cấp bậc cũng không có, không chen chân vào được đâu. Cứ theo quy tắc cũ là được, anh chơi với ông ấy, còn tôi thì ngồi xem thôi.”

Nghe tiếng nói chuyện của họ, Lục Thư Nguyệt ở trong phòng khách nhanh chóng bước tới: “Lục Dương về rồi? Viên Hàng, có thể ăn cơm rồi!”

Cho dù tuổi đã ngoài năm mươi, Lục Thư Nguyệt nhìn qua nhiều lần cũng chỉ khoảng bốn mươi tuổi, làn da được bảo dưỡng vô cùng tốt, ngũ quan xinh đẹp, căn bản không hề giống như mẹ của một đứa con trai ba mươi tuổi.

Trình Viễn Hàng là người cuối cùng ngồi vào bàn ăn, vừa ngồi xuống thì câu nói đầu tiên đã mang theo ý không vui, ông cau mày nhìn Trình Lục Dương: “Ai chọn bộ quần áo này cho con?”

“Tự tôi chọn.”

“Làm càn! Đường đường là tổng giám đốc công ty, con trai của Trình Viễn Hàng ta, sao lại ăn mặc dị hợm như vậy đi làm?”

Trình Lục Dương lười nhác dựa vào ghế, cười thư thái: “Bộ quần áo này có gì đâu mà dị hợm chứ? Con cảm thấy rất tốt, mặc vào vừa đẹp trai vừa thoải mái, số người quay đầu lại nhìn con nhiều không đếm xuể.”

Trình Viễn Hàng đang định nghiêm mặt khiển trách con thì bị Lục Thư Nguyệt kịp thời ngăn lại, làm mẹ dù sao cũng thương con, không muốn nhìn thấy hai cha con vừa gặp đã gây chiến với nhau nên vội vàng nói: “Được rồi được rồi, thanh niên tui nó có phong cách riêng của mình, những người cổ hủ chúng ta cũng đừng can dự vào, ăn cơm, ăn cơm!”

Bà nháy nháy mắt với chồng, Trình Viễn Hàng nhìn vẻ mặt của bà, dường như nghĩ đến điều gì nên cũng nhin xuống, nghiêm mặt ăn cơm.

Trên bàn ăn vẫn quanh quệ như trước, bàn ăn rất rộng chỉ có vài người ngồi thưa thớt, tất cả đều có phong thái ưu nhã mà dùng cơm.

Thỉnh thoảng Trình Viễn Hàng hỏi vài câu về chuyện trong công ty, hiện tại ông đã có tuổi, tuy vẫn giữ vị trí chủ tịch tập đoàn Viễn Hàng, nhưng cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, chỉ những việc thật sự quan trọng thì ông mới xem qua, còn lại hầu như đều giao cho đứa con cả Trình Húc Đông, còn đứa con út Trình Lục Dương này... bởi vì cứ luôn làm theo ý bản thân, chưa từng có điểm chung với quan điểm của ông cộng thêm tính cách cuồng vọng thích chống đối, Trình Viễn Hàng chỉ dám giao La Lune cho anh, định dùng nó để rèn luyện anh, cho đến lúc thích hợp thì để anh vào trụ sở chính cùng làm việc với anh cả.

Trình Húc Đông là một người mạch lạc, rõ ràng, nói chuyện hay làm việc đều cẩn thận, chặt chẽ, điềm đạm ung dung, mỗi lần trò chuyện với anh, Trình Viễn Hàng đều rất hài lòng.

So sánh với người anh cả này thì đứa con út lại làm cho ông nhức đầu, chỉ mới nói có hai ba câu là muốn nổi điên. Không biết là do đột biến gen di truyền hay là thế nào mà chuyện Trình Lục Dương am hiểu nhất chính là chọc cho cha anh nổi nóng, câu nào câu nấy cũng đầy gai, bề ngoài nghe có vẻ như không có ý gì, nhưng câu nào cũng đi vào lòng người, đâm người ta vừa không đau không ngứa lại không có cách nào bỏ qua.

May mà có một người mẹ như Lục Thư Nguyệt giúp xoa dịu không khí, tuy là như vậy nhưng bữa cơm này Trình Viễn Hàng suýt chút nữa là bị nhồi máu cơ tim.

Sau bữa tối, Trình Viễn Hàng và Trình Húc Đông quả nhiên đến sân sau đánh tennis, để lại Trình Lục Dương và Lục Thư Nguyệt ở trong phòng xem ti vi.

Lục Thư Nguyệt nhìn hai cha con trong sân vui vẻ hòa thuận, ăn ý mười phần, lại nhìn đứa con út bên cạnh đang lười nhác chỉnh kênh thì thở dài: “Con đó, khi nào thì mới được như anh con không chọc giận cha con là tốt rồi.”

Trình Lục Dương quay đầu lại, cười như có như không: “Đã có một đứa con trai ngoan, hiếu thảo rồi, sao lại cần con giống như anh ấy nữa? Dù sao thì có anh ấy giúp nối dõi tông đường, thừa kế công ty, không chịu nổi con thì cứ nói, coi như không có đứa con này đi, không phải mọi người giỏi nhất chuyện này hay sao?”

Lục Thư Nguyệt thoáng chốc bị anh chặn họng không trả lời được, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: “Lục Dương, con đừng như vậy, trước kia là cha mẹ không tốt —”

“Giờ đã không còn sớm, con cần trở về rồi.” Trình Lục Dương bỗng đứng dậy, ném cái điều khiển từ xa trên bàn thủy tinh, “Con cho Phương Khải về trước nên chắc phải làm phiên tài xế trong nhà đưa con về.”

“Còn sớm như vậy mà đã muốn đi rồi?” Lục Thư Nguyệt vội vàng theo sau, cuối cùng cũng không nhịn được mà nhẹ nhàng nói: “Lần sau về nhà thì đừng có mặc quần áo tươi sáng như vậy nữa, tính tình cha con không tốt, cũng rất bảo thủ, không chấp nhận được loại.....loại phong cách sinh động này.”

Trình Lục Dương khựng chân lại, nhưng không lên tiếng mà đi thẳng ra khỏi cửa.

Sau khi lên xe của Trình Viễn Hàng, việc đầu tiên anh làm là gọi điện thoại cho Phương Khải: “Hôm nay tôi mặc quần áo màu gì?”

Phương Khải còn đang ăn cơm, vừa cố gắng nuốt thức ăn xuống vừa nói: “Màu đó là do ngài tự chọn, không thể trách tôi...”

“Bớt nói nhảm đi, nói cho tôi biết, màu gì?”

“... màu xanh.”

Trình Lục Dương im lặng: “...xanh cỡ nào?”

“Không khác mấy... với màu xanh của cái cây trước cổng công ty...”

Vào mùa xuân, cây đa ra lá mới, rục rịch, nhất là cái cây trước cổng công ty. Trình Lục Dương rất bình tĩnh nhớ lại một lát rồi cúp điện thoại.

Rất tốt, màu xanh lá cây phải không?

Mẹ nó màu xanh lá cây có được không!

4. Chương 4

Lúc Tần Chân nhận được điện thoại của Phương Khải thì đã là một tuần sau hôm diễn ra sự cố tông xe.

Khi đó cô đang đưa một vị khách hàng thăm soi đi xem căn nhà thứ tư, đã nói đến miệng khô lưỡi khô rồi mà vẫn chưa thể khiến khách hàng hài lòng nên lấy cớ đi toilet để tự soi gương, động viên chính mình cố gắng thì tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Phương Khải rất lịch sự hỏi cô buổi chiều có rảnh không, nếu tiện thì một tiếng đồng hồ sau đến một quán cà phê ở trung tâm thành phố để ngồi nói chuyện về những vấn đề sau sự cố tông xe.

Tần Chân nhìn đồng hồ, bây giờ là mười một giờ bốn mươi lăm, nếu như căn hộ này vẫn không thể khiến khách hàng hài lòng thì cuộc mua bán này đoán chừng cũng không thành được cho nên cô đã đồng ý.

Sau khi Tần Chân ra khỏi toilet, bà họ Lý kia đang đứng ở trong phòng khách đánh giá xung quanh, đôi lúc lại phàn nàn với cô vị trí cửa sổ không đúng, hoặc là thiết kế của căn nhà không hợp lý, không được thông thoáng.

“Ai ôi, phòng làm việc này cũng quá nhỏ đi, cô nhìn nè cô nhìn nè, ngay cả cửa sổ cũng không có, đây là muốn ới chết người ta sao?” Tiếng phở thông của bà Lý không được chuẩn lắm, tất cả những âm uốn lưỡi bà đều không uốn nên giọng bà vừa trầm bổng du dương mà lại vô cùng khoa trương, nghe rất không thoải mái.

Trong lòng Tần Chân bực bội, bận bịu cả buổi sáng mà không có thu hoạch gì còn chưa nói, buổi chiều lại còn phải chảy máu nhiều (ý là tốn tiền nhiều) nên nghiêm mặt lắm bầm: “Đã không hài lòng vậy thì coi như xong đi, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa.”

Bà Lý thính tai, ngay lập tức quay lại nhìn cô: “Cô có ý gì?”

Tần Chân vội vàng trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Không có không có, ý tôi là cũng đã trưa rồi, nếu bà đói bụng thì trước tiên có thể đi ăn, buổi chiều lại có nhân viên khác dẫn bà đi xem nhà.”

“Hửm, cô là chê tôi kén cá chọn canh có phải hay không? Không chịu nổi hả? Muốn đổi nhân viên khác?” Bà Lý có sắc mặt khó coi: “Tôi cho cô biết, tôi đi nhiều công ty bất động sản rồi, mà không có nhân viên nào chảnh như cô vậy, dám tỏ thái độ với khách hàng, cô không biết tôi chính là Thượng Đế hay sao?”

“Dạ dạ dạ, bà là Thượng Đế bà là Thượng Đế...” Tần Chân vội vàng xin lỗi, trước kia cô sẽ không như vậy, cho dù khách hàng có khó đối phó hay soi mói hơn nữa, cô cũng có thể dùng tinh thần thép mà chịu đựng, nhưng hôm nay có lẽ do nghĩ đến chuyện phiền lòng buổi chiều kia, cả người đều không thoải mái nên đã vô tình nói những lời oán trách ra khỏi miệng.

Nhưng dù thế nào bà Lý cũng không thuận theo, cuối cùng dứt khoát quay đầu bỏ đi, lúc đi còn ném lại một câu: “Tần Chân phải không? Quản lý nghiệp vụ bộ phận bán hàng phải không? Hừ, tôi sẽ khiếu nại cô cho coi!”

“...” Ngay cả sức để khóc Tần Chân cũng không có.

Từ đường Nhị Hoàn đến trung tâm thành phố chỉ mất khoảng nửa tiếng xe điện ngầm, Tần Chân muốn đi taxi để dọc đường có thể gặm bánh bao thay cho bữa trưa nên đang đứng vẫy xe.

Kết quả chết tiệt, giữa đường bị kẹt xe.

Đợi tới khi cô ba chân bốn cẳng chạy tới chỗ quán cà phê mà đối phương nói thì đã là một giờ mười bảy phút, nghĩa là cô đến muộn mười bảy phút.

Không may, trong mười bảy phút này, Trình Lục Dương đã gọi điện thoại cho Phương Khải, nguyên nhân là không có Phương Khải, có mấy tài liệu quan trọng anh không tìm được.

Phương Khải rất kiên nhẫn nói với anh: “Cô gái kia còn chưa tới, tổng giám đốc ngài trước hết tự mình lấy đi, nó ở trong ngăn thứ ba của tủ hồ sơ, đựng trong cái túi tài liệu màu đỏ sẫm ấy.”

Trình Lục Dương theo lời đi tìm, nhưng trong ngăn thứ ba hầu như xếp đầy những túi hồ sơ thật dày, màu sắc khác nhau, ít nhất cũng có ba mươi bốn mươi cái.

Cái túi màu đỏ sẫm là cái nào?

Trình Lục Dương dừng tay giữa không trung, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Phương Khải: “Tôi không tìm được.”

“Nhưng trong đó chỉ có một túi hồ sơ màu đỏ sẫm mà —”

“Bớt nói nhảm đi, tôi đợi cậu quay lại tìm.” Trình Lục Dương nói chắc như đinh đóng cột.

Phương Khải khó xử: “Nhưng mà cô Tần kia còn chưa tới.....”

Trình Lục Dương nhìn đồng hồ đeo tay, lạnh lùng nói: “Người không đúng giờ như vậy, khó trách chạy xe cũng lỗ mãng đến mức tông vào xe người khác. Nếu năm phút nữa cô ta còn chưa tới thì cậu cứ trực tiếp đi khỏi, đến lúc đó cô ta cứ đợi nhận thư của luật sư đi.”

May mà Tần Chân chạy tới trong năm phút đồng hồ, hoàn toàn không biết mình vừa thoát khỏi tai họa sắp ập xuống đầu.

Tần Chân lại bắt đầu liên tục nói xin lỗi Phương Khải, nói mình không ngờ rằng dọc đường lại kẹt xe kinh khủng như thế, Phương Khải đang định nhẹ nhàng nói với cô là không sao thì lại nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Tần Chân: “Không phải cô Tần là người địa phương sao? Không biết trung tâm thành phố mà không kẹt xe thì không gọi là trung tâm thành phố mà gọi là quê nhà của cô – vùng núi xa xôi?”

“...” Tần Chân giật mình, quay người lại thì đúng lúc thấy vẻ mặt lạnh như băng của Trình Lục Dương.

Cô lại bắt đầu xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, tôi quả thật nhất thời hồ đồ, không nghĩ đến chuyện kẹt xe, bởi vì vội vàng chạy tới, ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn cho nên mới —”

Cô còn chưa nói được hai câu đã bị Trình Lục Dương không kiên nhẫn ngắt lời: “Cô Tần, thật ngại quá, tôi tới đây không phải để nghe cô kể lể.”

Trước tiên, anh căn dặn Phương Khải: “Cậu đi tìm tài liệu đi, Triệu tổng đợi ở trong phòng nghỉ đang cần gấp.” Tiếp đó, anh mới thay thế ngồi vào chỗ của Phương Khải ở trước bàn thủy tinh, rồi khẽ hất cằm, ra hiệu cho Tần Chân ngồi ở vị trí đối diện.

Sau khi Tần Chân ngồi xuống, đang định nói chuyện thì thấy Trình Lục Dương vẫy nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ đó vừa thấy anh thì lập tức đi vào phòng nghỉ phía sau, chưa đầy một lát thì có một người đẹp bước ra, mặc áo sơ mi màu trắng và váy ngắn màu đỏ chót vô cùng diêm dúa bước tới đây.

“Lục Dương? Sao rảnh rồi tự mình xuống đây uống cà phê vậy?” Giọng nói của người đẹp cũng quyến rũ động lòng người giống như dung nhan của cô.

Trình Lục Dương nhíu mày: “Một tách latte, ba viên đường.”

“...” Người đẹp bị đối xử như nhân viên phục vụ thì không vui, bĩu bĩu môi.

Thấy cô ấy còn ở đó chưa đi, Trình Lục Dương càng nhíu chặt mày hơn: “Tôi cứ nghĩ thái độ phục vụ của nơi này tốt lắm, đối đãi với khách VIP cũng để bà chủ đích thân ra trận, nhưng mà, như cô thấy đó, tôi có chuyện cần nói, đi xuống chuẩn bị cà phê đi.”

Người đẹp biến sắc mặt, thấp giọng mắng: “Không có lương tâm!” Nhưng cũng không dám thật làm cái gì, chỉ đành hậm hực quay vào.

Tần Chân thuận miệng hỏi: “Cô ấy là...”

“Bà chủ.”

“Ý của tôi là, cô ấy với anh...”

“Bạn gái cũ.”

“Bạn gái cũ?” Tần Chân đôi mắt mở to: “Vậy sao anh —”

“Cô Tần, cô không cảm thấy vấn đề của cô hình như hơi bị nhiều?” Trình Lục Dương liếc Tần Chân một cái, hài lòng khi thấy cô ngậm miệng lại, kể đó đẩy xấp giấy tờ lúc nãy Phương Khải để trên bàn tới trước mặt cô: “Đây là chi phí sửa xe, mời cô xem qua.”

Tần Chân bắt đầu run run tay, lúc mở xấp giấy tờ ra quả thật sợ hết hồn, thiếu điều muốn nói ra khỏi miệng câu a di đà Phật luôn niệm ở trong lòng.

Sau khi cô thấy dãy số ở trên tờ hóa đơn thì ngoài khiếp sợ, các ngón tay đều run rẩy, tờ giấy trên tay trượt xuống, trải ra mặt đất.

Ba vạn bảy nghìn năm trăm ba mươi hai?

Tần Chân khó khăn để tiêu hóa mấy chữ này.

Ánh mắt của Trình Lục Dương từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh, lúc nhìn thấy cô run rẩy, vẻ mặt xanh xao thì có chút khinh thường. Đúng lúc này thì nhân viên phục vụ bưng cà phê tới, anh bưng tách latte lên uống một hớp, độ ngọt vừa đủ ba viên đường, hương thơm cà phê ngào ngạt làm cho chân mày anh cũng giãn ra, tâm tình thật tốt.

Đây cũng là nguyên nhân mà sau khi chia tay, anh vẫn sai Phương Khải mỗi ngày đến đây mua cà phê đem lên phòng làm việc.

Anh không nhanh không chậm đặt tách cà phê xuống, rồi khẽ mỉm cười: “Cô Tần, số thẻ tín dụng của tôi có ở trong hóa đơn, sau khi cô xác nhận hóa đơn là chính xác, không có sai sót gì, vậy thì phiền cô gửi tiền lại, tôi hi vọng chuyện này đến đây là kết thúc, không có lần sau.”

Tần Chân cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong kinh sợ, run run cúi xuống nhặt tờ giấy kia lên, lúc ngồi dậy, giống như là đấu tranh một lúc lâu mới đưa ra quyết định, đỏ mặt hỏi: “Có thể trả góp không?”

Trình Lục Dương dừng một chút: “Bao lâu?”

“Năm năm được không...” Thấy đối phương sắc mặt khó coi, Tần Chân vội vàng sửa lại: “Năm tháng, năm tháng là được rồi... hoặc là bốn tháng cũng được.”

Trình Lục Dương lặng thinh một lát, yên lặng nhìn chăm chăm cô: “Thật ngại quá, cô cho rằng tôi là đồng nghiệp với cô? Trả góp? Cô mua nhà hả?”

Tần Chân lúng túng, cảm thấy cực kì xấu hổ, nhưng nghĩ đến tình hình kinh tế của mình, đành phải cúi đầu khê giải thích: “Thực sự cách đây không lâu tôi có mua một căn hộ nhỏ, trong tay hiện giờ không còn tiền, hơn nữa lúc tôi mua căn hộ đó còn phải đi vay mượn thêm một ít, nên hiện tại cũng ngại đi mượn tiếp... Anh Trình, không phải tôi muốn quyt nợ, mà chỉ là muốn nói, nếu như chút tiền này anh không vội dùng, xin anh gia hạn cho tôi thêm vài ngày có được không? Xem như là nhắc tay chi lao (*) mà thôi, tôi..... Tôi nhất định sẽ trả mà.”

[(*) nhắc tay chi lao: thành ngữ chỉ sự việc nhỏ bé, không đáng kể, như một cái nhắc tay]

Cô vừa nói vừa tràn đầy hi vọng ngẩng đầu lên nhìn về mặt anh, nhưng thấy anh trước sau vẫn duy trì thái độ thờ ơ, lạnh nhạt thì trong lòng cũng lạnh đi một nửa.

Trình Lục Dương để cốc latte trong tay xuống, rồi khê đứng dậy, mặc kệ Tần Chân đang đỏ mặt vẫn ra về mất diếc tai ngơ mà bỏ đi.

“...” Tần Chân nhìn cái bóng lưng kéo dài y như con khủng long bạo chúa kia thì thật muốn cầm cốc cà phê trong tay nện cho anh một trận.

Nhưng mà lúc cô thu dọn xong đồ đạc chuẩn bị rời đi thì nhân viên phục vụ đến bên cạnh lịch sự nhắc nhở: “Chào cô, mời cô tính tiền, tổng cộng là một trăm bảy mươi lăm tệ.”

“...” Cái gì gọi là chó cắn áo rách, để biết rõ thì phải đích thân trải nghiệm? Hôm nay xem như cô đã cực kỳ hiểu rõ rồi!

Ôm một bụng bực bội ra cửa, vì tiết kiệm tiền taxi, cô bắt đầu đi về hướng trạm xe điện ngầm ở thật xa, dọc đường thì nhận được điện thoại của Lưu Trân Châu.

Vừa mới gọi một tiếng “chủ nhiệm Lưu” thì đã nghe đối phương tức giận la hét với cô: “Tần Chân! Tại sao lại là cô? Cô có biết là lúc này có khách hàng khiếu nại cô không? Lần này không phải là tới trễ mà là muốn thể hiện đúng không? Tôi đã nói với cô rồi, ra ngoài làm việc thì đừng có xem mình như là thiên kim đại tiểu thư, tỏ thái độ gì, kiêu ngạo cái gì? Còn nói gì mà đối nhân viên dẫn đi xem nhà, cô thế này thì có khác gì là tiếp khách nhưng lại từ chối bán ra chứ?”

Những lời khó nghe cứ bôm bốp đập vào tai cô liên tục, Tần Chân trong lòng vốn đã luống cuống, bây giờ lại càng dữ dội hơn, theo thói quen mà chịu đựng nói mấy câu xin lỗi, nào ngờ bên kia hoàn toàn không thèm để ý, cũng không chịu phối hợp với cô.

Tần Chân bỗng không kiềm được tâm trạng, không nói gì nữa mà dứt khoát nhấn nút tắt điện thoại.

Thời tiết đầu xuân quang đãng, ngay cả cái thành phố đầy khói bụi này cũng hiếm khi hiện ra một mảnh trời bao la màu xanh biếc, nhưng cô lại chờ đợi mà đi trên đường, bỗng cảm thấy đời người quả thật âm đạm đến tận cùng, ngay cả một chút hi vọng nhỏ nhoi cũng không có.

Trong hộp thư đến vẫn còn mấy tin nhắn, mẹ hỏi cô tiền lương tháng này sao còn chưa có, trong nhà vừa mới đóng học phí cho em trai ở trường quý tộc, tháng này e là cuộc sống sẽ khó khăn; kể đó là tin của em trai lên kể khổ, nói là đôi giày Nike chơi bóng của nó đã bị mòn rách rồi, tháng sau trường lại có cuộc thi đấu nên nó muốn mua đôi mới nhưng mẹ lại không cho.

Tiền tiền tiền, làm như thiếu tiền thì Trái Đất sẽ không quay nổi nữa hay sao ấy, cô tức giận nắm chặt di động đi vào trong tàu điện ngầm, sau khi tìm được chỗ ngồi, rốt cục vẫn phải lấy điện thoại di động ra, gửi cho Lưu Trân Châu một tin nhắn: Chủ nhiệm Lưu, xin lỗi, vừa rồi bỗng nhiên bị mất tín hiệu, thật xin lỗi thật xin lỗi, lần sau tôi nhất định sẽ sửa!

Không phải là cô không nhìn ra, lúc cô mặt dày cầu xin, Trình Lục Dương đã không kiên nhẫn và thể hiện ánh mắt xem thường. So với bất kỳ ai, cô biết rõ những người nghèo khó luôn luôn kém hơn so với người ta một bậc.

Không phải cô không tức giận, việc gì cũng có thể nhịn, nhưng thói đời luôn có quy tắc của nó, địa vị của bạn như thế thì không thể nào chối bỏ, bản thân cô cũng hi vọng mình có thể kiên cường hơn một chút,

nhưng cũng giống như con trai yếu sinh lý mà không dùng Viagra (*) thì không thể nào cương cứng, nếu trong túi cô không có tiền thì cũng không thể nào kiên cường nổi.

Cho nên cô chỉ có thể thỏa hiệp.

[(*)Viagra là thuốc cường dương, cải thiện chứng liệt dương, điều trị rối loạn cương dương và xuất tinh sớm (yếu sinh lý) ở nam giới, do công ty Pfizer Inc. sản xuất]

5. Chương 5

Khi Trình Lục Dương trở lại phòng làm việc, Phương Khải cầm túi hồ sơ màu đỏ sậm mà Triệu tổng đã duyệt tiến vào, sau khi truyền đạt lại ý của Triệu tổng, đang định ra cửa thì bị tổng giám đốc đại nhân gọi lại.

Trình Lục Dương vừa cởi áo khoác Âu treo lên, vừa thờ ơ dặn: “Lát nữa cậu gọi điện thoại cho cô Tần.”

Anh hiếm khi dặn Phương Khải gọi điện thoại cho phụ nữ, ngoại trừ những đối tác làm ăn — trừ trước kia có bạn gái, cho nên Phương Khải dĩ nhiên là ngậm ngẫn cả người.

Trình Lục Dương năm nay ba mươi tuổi, chưa nói về ngoại hình mà chỉ bàn về thân phận và điều kiện của anh thì người muốn làm người phụ nữ của anh xếp hàng dài từ thiếu nữ vị thành niên cho đến bác gái đã ly hôn.

Lúc đầu anh chỉ nói là thà ít mà chất lượng, nhưng về sau gần đến đầu ba thì cũng ngầm đồng ý bề trên thay anh sắp xếp đối tượng.

Trước sau anh đã làm bạn với ba người, sợ dĩ nói làm bạn mà không phải yêu đương là do quá trình họ tiếp xúc với nhau quá thật tựa như cuộc gặp gỡ của hai người bạn bình thường, chỉ trừ hình thức là tương đối giống với người yêu.

Tặng hoa, xem phim, ăn cơm, đưa đối phương về nhà, từ đầu tới cuối đều có nhịp điệu giống nhau, anh thì cứ như một diễn viên khuyết thiếu dao động cảm xúc, tuy diễn xuất hoàn hảo nhưng không hề có linh hồn...

Ai cũng không nghĩ tới một người cuồng ngạo bạo khoe như Trình Lục Dương vậy mà với loại chuyện này lại cũ rích đến đáng sợ, cuối cùng đều là đối phương không chịu nổi anh, hầu như mỗi người đều giống bà chủ xinh đẹp của quán cà phê dưới tầng tranh cãi với anh một trận, chất vấn anh: “Rốt cục anh có xem em là bạn gái anh không?”

Kể đó anh sẽ hỏi một câu: “Vậy em muốn thế nào?”

Đối phương cứng họng, đúng vậy, mọi quá trình hẹn hò anh đều làm rất tốt, rất phong độ, ra tay hào phóng, cô muốn gì anh đều mua, mỗi buổi hẹn hò đều có bó hoa đắt tiền... Rốt cục cô còn muốn thế nào?

Sự thật chính là, Trình Lục Dương chỉ thực hiện đúng nghĩa vụ bạn trai, ngoài ra, ngay cả một chút cảm xúc rung động anh cũng không có.

Cuối cùng thì dứt khoát không yêu đương nữa, sớm biết yêu đương lãng phí thời gian lại phiền phức như vậy, anh mới không thèm đi chịu tội đâu.

“...Cô Tần?” Phương Khải bắt đầu vắt óc suy nghĩ về các buổi tiệc rượu lớn, tổng giám đốc đã quen biết cô Tần nào, chẳng lẽ tổng giám đốc lại muốn gây hại cho cô gái nhà lành nào?

“Khi tôi nói chuyện với cậu, làm ơn dẹp mấy cái sóng não dư thừa trong đầu lại, đừng có để cho sức tưởng tượng bùng nổ gấp ba lần rồi phiêu lưu khắp chốn cùng với các tế bào não tàn của cậu”. Trình Lục Dương vừa liếc cậu ta một cái đã không khó để nhìn ra cậu ta đang rối rắm cái gì: “Tôi nói chính là cái cô Tần tông vào đuôi xe đó.”

Phương Khải hơi giật mình, lẽ nào cô gái kia đâm vào đuôi xe tổng giám đốc nhà anh, thì tổng giám đốc nhà anh muốn theo đuôi cô ấy? Trong nháy mắt, anh bắt đầu cảm thấy kính nể tổng giám đốc, đây mới là hình mẫu của kẻ báo thù, phải biết mất tiền là chuyện nhỏ, mất danh dự là chuyện lớn, nhưng chuyện còn đáng sợ hơn cả hai cái đó chính là — trở thành người phụ nữ của tổng giám đốc đại nhân nhà anh.

Trình Lục Dương thấy Phương Khải thật lâu không có phản ứng, ngẩng đầu thấy trong mắt cậu ta tràn đầy quý mến và sùng bái thì tức khắc sa sầm mặt: “Tôi chưa nói với cậu là đẹp ngay những suy nghĩ lung tung trong đầu sao?”

Tần Chân nhìn số tiền dư trên ATM, cả người lập tức chán nản.

— Con mẹ nó, mi mắng ai là 250 (đồ ngốc) hả?

Cô ngây người một lát, mới chuyển hai nghìn tệ vào tài khoản của mẹ, nghĩ tới tin nhắn của Tần Thiên, năn nỉ cô mua cho nó đôi giày chơi bóng mới ... thì khế cắn răng, chuyển thêm ba trăm tệ.

Không thể nhiều hơn nữa được, mặc dù biết với ba trăm tệ thì không thể nào mua được đôi giày chơi bóng Nike, nhưng đây đã là giới hạn của cô rồi.

Tháng này mới mừng ba, cách ngày mười lăm lĩnh lương còn tận mười hai ngày, mà cô chỉ còn lại có hai trăm tệ để sống... chỉ tính riêng tiền đi xe điện ngầm cũng tốn ít nhất bảy tám tệ một ngày, có thể tưởng tượng được cuộc sống của cô trôi qua túng thiếu như thế nào.

Sau khi quay lại công ty, cô do dự một lát, rồi đi đến phòng làm việc của Lưu Trân Châu.

Thấy cô tới, Lưu Trân Châu còn chưa hết giận, hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới cô, tiếp tục lướt taobao (*) trên máy vi tính.

[(*) trang web mua sắm của TQ]

Tần Chân chỉ có thể cười làm lành mà đi tới trước bàn khom người: “Chủ nhiệm Lưu, thật xin lỗi, lại gây thêm phiền phức cho bà rồi...”

“Ui ui, coi chừng thất lưng quý giá của cô kìa, mau đứng lên mau đứng lên!” Lưu Trân Châu giấu cợt cô, phần thật trên chiếc cằm vì giận mà run run cả lên “Cô nói xem, trong mấy tháng liền gây cho tôi bao nhiêu là chuyện hả? Thành tích đã không tốt, mà luôn có sai sót, nhà cửa thì không bán được mấy căn, khách hàng cũ tức giận bỏ đi không ít, tôi nói Tần Chân, cô có phải là thấy chúng tôi quá hiền lành tốt bụng, nên sẽ không đuổi cô ra khỏi công ty hay không?”

Tần Chân: “...”

Người quá hiền lành tốt bụng? Cô sắp bị sự tự tin thái quá không biết từ đâu tới của bà Lưu Trân Châu này hù cho khóc rồi.

Tần Chân sở trường khác không có, nhưng giỏi nhất chính là nhận lỗi, chỉ cần không động tới điểm mấu chốt, thì cô có thể bấm bụng chịu đựng tất cả khổ sở, sau đó chân thành xin lỗi cho đến khi đối phương nhận ra cô thật sự có ý định hối cải, làm lại từ đầu, hơn nữa trong lòng còn mang theo lý tưởng và quyết tâm giải cứu thế giới.

Sau một màn độc thoại nội tâm kinh thiên địa, khiếp quỷ thần thì cuối cùng Lưu Trân Châu cũng mềm lòng thỏa hiệp thêm một lần, trừng Tần Chân một cái: “Không! Có! Lần! Sau! Nếu không thì rút ngay cho tôi!”

Mấy câu này lần nào bà cũng nói, nhưng kết quả là đến nay Tần Chân vẫn chưa rút đi, bình thường là đợi bà trút giận xong thì rút ra khỏi phòng làm việc của bà mà thôi, nhưng hôm nay Tần Chân lại không vội đi, ngược lại cứ ở đó ấp a ấp ửng, vẻ mặt thì lúng túng, mất tự nhiên.

Lưu Trân Châu tức giận hỏi cô: “Còn chuyện gì nữa?”

“Tôi muốn hỏi bà.....hỏi bà hiện trong tay còn tiền dư hay không.”

“Giờn cái gì vậy? Tôi cũng không biết khi nào thì tiền có thể dư được cơ đấy, có người ngại mình nhiều tiền sao?” Lưu Trân Châu trừng mắt.

Tần Chân tỏ vẻ mặt đưa đám kể lại chuyện lúc mình học lái xe gây ra sự cố tông vào đuôi xe người khác, Lưu Trân Châu nghe xong thì đen mặt, vị chủ nhiệm này tuy độc mồm độc miệng nhưng lại dễ mềm lòng, thường ngày mặc dù hay mắng mỏ cô nhưng không hề bỏ mặc cô.

“Cần bao nhiêu?” Lưu Trân Châu chỉ tiếc rên sắt không thành thép (*) hỏi.

[(chỉ tiếc rên sắt không thành thép: thành ngữ chỉ việc mong muốn một người nào đó tiến bộ hơn)]

“Ba vạn bảy ngàn năm trăm ba mươi hai.” Tần Chân nhanh chóng khai báo con số.

Lưu Trân Châu há miệng, cuối cùng phun ra một câu: “Núi xanh còn mãi, nước biếc chảy hoài (*), trắng sữ, chúng ta giang hồ cáo biệt!”

[(*) ý nói mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi, thể hiện sự kiên định, lòng quyết tâm, đây cũng là câu chào tạm biệt phổ biến của TQ, nhất là trong những trường hợp không hẹn ngày gặp lại)]

Tần Chân phịch một tiếng quỳ xuống sàn nhà, ôm lấy bắp đùi mập mạp của bà mà kêu khóc: “Đại hiệp! Thiên sứ! Hoàng hậu nương nương! Xin ngài mở lòng từ bi cứu lấy tiểu nữ đi, kiếp sau dù có làm nô làm tỳ, làm trâu làm ngựa, tiểu nhân cũng không quên đại ân đại đức của ngài! Ngài là áng mây động lòng người nơi chân trời, khiến tôi chỉ muốn giữ ngài lại!” (từ lời bài hát ‘phong tục dân tộc đẹp nhất’ do ca sĩ nổi tiếng Phụng Hoàng Truyền Kỳ hát, “người là áng mây đẹp nhất nơi chân trời, khiến ta chỉ muốn giữ người lại”)

Lưu Trân Châu vô cùng kích động mà vỗ vỗ bả vai cô: “Tần Chân, mau cút ngay cho bà!”

Lúc nhận được điện thoại của Phương Khải, Tần Chân cho là anh ta gọi đến giục nợ nên đối phương vừa thốt ra mấy chữ “cô Tần” thì cô liền hết sức tự giác mà khai báo: “Là trợ lý Phương phải không? Chuyện đó, tuy là trong tay tôi hiện không có tiền, nhưng lúc này tôi đã năn nỉ hết lời với chủ nhiệm chúng tôi nên có vay được chút ít, lát nữa sẽ xuống ngân hàng dưới tầng chuyển khoản cho anh, anh xem vậy có được không?”

“Thực ra là tổng giám đốc chúng tôi_____”

“Tôi hiểu tôi hiểu, anh ta không cho phép tôi trả góp, không phải tôi đi gom đủ ngay đây sao? Đợi anh kiểm tra sổ sách xong, tôi bảo đảm chuyện này đến đây là chấm dứt!” Cô quả là người biết nghe lời.

Phương Khải bật cười: “Không không không, cô hiểu lầm ý tôi rồi, thực ra tôi gọi điện thoại tới là để nói với cô một tiếng, tuy tiền này có liên quan đến cô, nhưng trên thực tế cô không cần phải tự trả phí sửa chữa xe, mà dựa trên hợp đồng của trường dạy lái xe, hẳn là người đang học lái lúc lái xe tập lái gây ra bất kì sự cố giao thông nào thì mọi phí tổn đều do phía nhà trường bồi thường.”

“...” Tần Chân sợ ngây người.

Phương Khải tiếp tục nói: “Lúc trước bắt cô bồi thường cũng vì nghĩ cô là người trong cuộc, còn về phía nhà trường sẽ do cô tự mình liên lạc. Nhưng hiện tại xem ra, cô hình như không biết chuyện này, cho nên tôi mới gọi điện thoại tới nhắc nhở cô, tránh cho cô bị phía nhà trường bên kia lừa gạt, chịu thiệt thòi.”

Phía bên kia bỗng im lặng vài giây, Phương Khải ngừng hô hấp, đang lúc buồn bực sao đối phương chẳng có phản ứng gì hết, thì bên tai bỗng vang lên một tiếng kêu thảm thiết, dọa anh run tay lên, suýt chút nữa là quăng luôn cái điện thoại di động rồi.

Tần Chân mừng đến suýt khóc, ôm di động mà hỏi: “Thật chứ thật chứ? Anh nói thật phải không? Tiền này không cần tôi trả, mà là nhà trường trả? Anh thật sự không gạt tôi? Chết rồi, làm sao đây? Bây giờ tôi quá kích động, quả thật cứ như trúng được năm trăm vạn vậy! Làm sao đây làm sao đây?”

“...” Phương Khải nghe ở đầu bên kia vẫn tiếp tục phát ra những âm thanh kì quái, lại cảm thấy cứ như vậy mà ngắt luôn điện thoại thì hình như không được tốt cho lắm nên nghẹn cả buổi mới nói ra được một câu: “Hay là đi ra ngoài ăn mừng một chút?”

Tiếng la ở đầu bên kia bỗng dưng im bật, Tần Chân suy nghĩ một chút, liền sáng khoái đáp ứng: “Không thành vấn đề, anh muốn đi ăn ở đâu?”

“?” Phương Khải giật mình, không phải anh chỉ muốn cô tự đi ăn mừng một chút sao? Tại sao lại kéo anh vào?

Tần Chân cũng cực kỳ nhanh nêu tên một nhà hàng lẩu, hăng hái bừng bừng hỏi: “Anh thấy thế nào?”

Phương Khải ngập ngừng: “Tốt thì tốt...”

“Vậy quyết định thế nhé, sáu giờ tôi tan ca, ở dưới tầng chờ anh! À, anh biết chỗ tôi làm không?” Tần Chân lại bắt đầu thông báo địa chỉ, vẫn còn đang ngất ngây vì tìm được đường sống trong chỗ chết.

Phương Khải đang muốn giải thích thì Tần Chân trực tiếp cúp điện thoại! Cúp?!

Tốt thì tốt, nhưng vấn đề là bọn họ vốn không quen biết, cứ mặt đối mặt mà ăn lẩu suốt mấy tiếng đồng hồ sẽ không lúng túng sao?

Phương Khải: Cô gái, sao lại thoải mái như vậy chứ? Thật ra tôi rất ngượng ngùng đó!!!

Lúc tan làm, Phương Khải xin phép Trình Lục Dương, nói là hôm nay không thể lái xe đưa anh về nhà.

Trình Lục Dương nhẹ nhàng dừng bước, quay đầu lại hỏi: “Ý của cậu là, muốn tôi tự đẩy xe về?”

Tổng giám đốc anh không biết lái xe cũng không phải là lỗi của tôi mà!

Phương Khải oan ức nói: “Tôi đã nói với Lý Mật phòng bên cạnh rồi, hôm nay cô ấy sẽ thay tôi đưa ngài về.”

Vì vậy mà anh còn phải bỏ tiền ra để mua vé đi xem ca nhạc nữa.

Trình Lục Dương lục lại trong đầu những thông tin về cái tên Lý Mật: “Cậu nói là, Lý Mật phụ trách hiệu đính ở phòng bên cạnh? Chính là Lý Mật mà mỗi lần nhìn thấy tôi thì hận không thể móc hai con người ra rồi dán trên ngực với miệng tôi ấy hả?”

“...” Phương Khải im lặng mà khen...không, là gật đầu.

“Không được, tôi không muốn.” Trình Lục Dương từ chối chắc như đinh đóng cột: “Ánh mắt cô ta nhìn tôi quá nhục – dục, cứ như muốn lột sạch tôi ý, tôi sợ cô ta chạy xe tới một chỗ vắng người, hủy hoại sự trong sạch của tôi, trước – hiếp – sau – giết.”

Hơn nữa bộ ngực của cô ta nhìn qua chỉ có cup A, Trình Lục Dương tỏ vẻ bị người như vậy trước – hiếp – sau – giết thì quá tệ hại.

Phương Khải không có cách nào, chỉ đành phải vừa theo tổng giám đốc đại nhân đi về phía bãi đỗ xe vừa gọi điện thoại cho Tần Chân: “Thật ngại quá cô Tần, tôi có thể sẽ đến muộn nửa tiếng, cô xem hôm khác hay là chịu khó đợi tôi một lát... Như vậy có phải đã làm phiền cô quá hay không? Tôi sợ cô đói không chịu nổi ... Được được, vậy tôi nhất định sẽ mau chóng chạy tới.”

Trình Lục Dương rất nhạy bén bắt được hai chữ “cô Tần”, híp mắt suy nghĩ: “Cậu nói cô Tần này sẽ không phải là cái cô Tần mà tôi đang nghĩ đến đó chứ?”

Phương Khải đỏ mặt, vội vàng giải thích: “Tổng giám đốc ngài nghe tôi nói, tôi theo căn dặn của ngài mà gọi nói cho cô ấy biết, chi phí sửa chữa cô ấy không cần phải trả, ai ngờ cô ấy bỗng nhiên mời tôi đi ăn, mà tôi không tiện từ chối, cho nên —”

“Cậu giải thích với tôi làm gì? Còn trưng ra cái vẻ mặt xấu hổ như bị bắt gian tại giường nữa chứ.” Trình Lục Dương rất bình tĩnh mà lườm cậu ta một cái “Cậu có quyền tự do qua lại, đi ăn cơm, hẹn hò với ai đều không cần phải báo cáo với tôi.”

“...” Chuyện này không phải là ngài chủ động hỏi hay sao?

“Nhưng mà...” Trình Lục Dương không ý kiến cười cười: “Cái cô kia từ lần đầu tiên thấy cậu đã bắt đầu nịnh bợ cậu rồi, đây gọi là vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo (*).”

[(*)vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo: ý nói không có chuyện gì mà ân cần, quan tâm thì không phải phường gian ác cũng là bọn trộm cướp]

Tuy rằng không nói ra tình trạng cuộc sống túng quẫn nghèo khó mà cô biểu lộ rõ qua cuộc nói chuyện trong quán cà phê, nhưng anh cảm thấy mình vẫn nên nhắc nhở Phương Khải một câu.

“Tần Chân kia có thể xem trọng cậu, cậu nên tự cẩn thận chút, đừng để bị người ta lợi dụng.”

Phương Khải giật mình: “Lợi dụng? Tôi có cái gì đáng để lợi dụng?”

Trình Lục Dương ngừng lại: “Cũng đúng, cậu thì có gì đáng để lợi dụng? Tiền lương thì không cao, mặt mũi bình thường, chiều cao cũng chỉ hơn người ngồi xe lăn một chút, ngoài căn nhà mua ở Tam Hoàn nơi hang cùng ngõ hẻm ra thì cô ta coi trọng cậu cái gì chứ?” Anh rất nhanh đã cho ra kết luận: “Xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi.”

“...” Phương Khải muốn khóc, tổng giám đốc ngài có thể đừng dả thương người ngay trước mặt tôi không? Mà ngay trước mặt tôi cũng được, nhưng ngài phải thông báo trước một tiếng để tôi chuẩn bị tâm lý chứ!

Anh đột nhiên cảm thấy, thật ra thì để cho Lý Mật kéo tổng giám đốc đại nhân nhà anh tới một vùng ngoại thành nào đó rồi trói – hiếp – sau – giết quả thực là quá hời cho tổng giám đốc rồi! Bởi vì trong suốt quá trình cưỡng – hiếp đó, tổng giám đốc đại nhân chắc chắn sẽ không ngừng công kích cá nhân cực kỳ bi thảm với Lý Mật, vậy thì người chịu thiệt vốn không phải là anh, có được không? Được không?

6. Chương 6

Lúc Trình Lục Dương xuống xe, “tốt bụng” dặn dò Phương Khải một câu: “Chú ý bảo vệ tốt bản thân, đừng có mất đầu óc, bị người ta ăn còn giúp người ta kiếm tiền.”

Một câu danh ngôn quen thuộc bình thường bị anh sửa lại vài chữ, Phương Khải lập tức kinh hãi.

Sao lại có cảm giác như sắp xông vào đầm rồng hang hổ gặp bà Tiểu Thiên (*) đây? Cứ như Tần Chân là một lão yêu quái chuyên đi hút tinh khí của con người vậy.

[(*) Tiểu Thiên: Nhân vật trong phim ma ‘Thiên nữ u hồn’ của TQ]

Phương Khải nhớ lại một chút, lúc gặp Tần Chân hai lần trước, tuy rằng cô ấy mặc trang phục công sở, nhưng trông chỉ khoảng hai lăm hai sáu, cho dù không phải là đại mỹ nữ, nhưng cũng tuyệt đối có vài phần nhan sắc.

Nếu cô là một bà lão, thì cũng là một bà lão khiến người ta tự nguyện bị hút tinh khí.

Cho nên Phương Khải rất vui vẻ mà lái xe đi ăn lẩu, sợ tổng giám đốc đại nhân hay soi mói kia có chuyện hay không có chuyện đều gọi điện thoại đến làm phiền, anh còn đặc biệt kéo tên đối phương trong danh bạ vào sổ đen — vậy là cuộc hẹn buổi tối này tuyệt đối không thể bị phá hỏng!

Trong lòng Trình Lục Dương hơi bất bình, tại sao Phương Khải có lẩu để ăn, còn anh thì phải tự về nhà gọi thức ăn ngoài?

Nhà anh ở tầng trên cùng, mặc dù sau khi được anh tỉ mỉ thiết kế thì có vẻ ấm cúng như gia đình, nhưng bởi vì phòng rộng quá mà chỉ có một mình anh ở, cho nên nhìn kiểu nào cũng trống trải.

Sau khi đẩy cửa đi vào, anh ngồi xuống ghế sofa, lấy một quyển sách thật dày từ trong ngăn kéo của bàn trà ra, rồi vừa nhìn vừa trầm tư suy nghĩ.

Quyển sách này là Phương Khải giúp anh sắp xếp lại, bên trên có dán đầy tên nhà hàng và các món ăn đặc sắc đã được anh khẳng định ở trung tâm thành phố, bởi vì cái tính cách hay soi mói của anh mà Phương Khải còn quét lại rồi in ra toàn bộ hình ảnh, chỉnh sửa các hình ảnh trên bản thực đơn đều rõ nét, đẹp đẽ với kích cỡ như nhau.

Trình Lục Dương càng nhìn càng tức giận, dựa vào đầu điện thoại là anh bảo Phương Khải gọi, khoản phí sửa chữa cũng là anh giúp Tần Chân tiết kiệm, nhưng đến khi họ Tần kia mời khách lại chỉ mời có một mình Phương Khải?

Lúc trước cũng có nghe Phương Khải nhắc tới quán lẩu đó, ở chỗ nào ấy nhỉ? Phở bình dân? Mặc dù nghe tên cũng biết không phải thuộc gu của anh, cho dù Tần Chân có đem kiệu lớn tám người khiêng tới mời anh anh cũng không đi, nhưng mời và không mời đại diện ặt mũi và tôn nghiêm của anh đó, có được không?

Trình Lục Dương ném thực đơn lên ghế sofa, lấy điện thoại di động ra gọi cho Phương Khải, kết quả là nghe được giọng nữ lạnh lùng tiếp tục chà đạp lên lòng tự tôn của anh: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy —”

Đáng thương cho cái điện thoại bị anh tàn nhẫn ném lên ghế sofa.

Sau đó bởi vì tâm trạng không được tốt, lúc Trình Lục Dương gọi món thì quả quyết nói một câu: “Nhà hàng các người có món nào đặc sắc đem mỗi loại một suất đến chỗ tôi!”

Đối phương bị anh làm cho kích động: “Xin lỗi, ngài vừa mới nói gì? Xin ngài lặp lại lần nữa được không?”

“Đối người có lỗi tại tốt tới nghe điện thoại!” Trình Lục Dương ngạo mạn quát đối phương.

“.....”

Một tiếng đồng hồ sau, toàn bộ mười hai món ăn đặc sắc được đưa đến.

Sau khi thanh toán, Trình Lục Dương thoải mái hơn rất nhiều, nhưng khi nhìn một bàn đồ ăn đặc sắc kia thì anh chợt nhận ra một vấn đề hóc búa — anh đã quên dặn đối phương không bỏ ớt rồi! Cho nên trong mười hai món ăn đặc sắc này, đâu là món bình thường, đâu là món cay, anh hoàn toàn không có chút manh mối nào.

Đối với người bị mù màu xanh đỏ lại không ăn được tí cay nào, thì làm sao giải quyết được vấn đề khi không phân biệt được màu của trái ớt đây?

Ném thử? Nếu lỡ ăn phải ớt thì uống ngay hai chai nước? Sau khi uống thì lại tiếp tục ném thử?

Trình Lục Dương rất tức giận mà quăng đũa, rồi cầm di động đi ra ngoài tìm Phương Khải.

... Tại sao lại tìm Phương Khải? Ha ha ha, bạn cho rằng tổng giám đốc Trình sẽ thừa nhận là ngoại trừ người trợ lý này ra, trên thế giới này anh không biết vác mặt đi tìm ai giúp anh phân ra thức ăn là cay hay không cay?

Bị mù màu xanh đỏ thì không thể lái xe nên Trình Lục Dương vẫy một chiếc taxi trống, rồi nhanh chóng nói tên của quán lẩu, kết quả là lúc xe đi được nửa đường thì có người vẫy.

Xe taxi rất phổ biến ở các thành phố lớn, chuyện ghép xe cũng rất bình thường, nhưng khi cô gái trang điểm đậm kia vừa mở cửa xe thì Trình Lục Dương mặt không đổi sắc đóng cửa xe lại, nói với người tài xế đang giật mình kia: “Xin lỗi, tôi không chấp nhận ghép xe”.

Tài xế khó xử: “Cái gì vậy chứ, anh xem tôi cũng muốn làm ăn mà?”

Trình Lục Dương không nói hai lời, móc một trăm tệ ra, tài xế liền sáng khoái nhận lấy, rồi đạp xuống chân ga, vui vẻ đưa vị đại gia này đi ăn lẩu.

Trong quán lẩu khói bay nghi ngút, Tần Chân và Phương Khải ngồi đối diện nhau ở một góc trong sảnh lớn, ăn rất vui vẻ.

Tần Chân tốt tính, chỉ cần không phải gặp khách hàng và cấp trên là có thể tám chuyện linh tinh mà không kiêng nể gì, Phương Khải mặc dù hơi hướng nội, nhưng dưới sự lôi kéo của Tần Chân cũng rất nhanh thả lỏng, hai người vừa ăn vừa tán gẫu, nói rất nồng nhiệt.

Tần Chân nói: “May mà có trợ lý Phương giúp tôi giữ lại hơn ba vạn tệ, nếu không có cuộc gọi của anh, tôi còn thật ngu ngốc tự bỏ tiền túi ra mà bồi thường.”

Phương Khải ngượng ngùng nói: “Đâu có đâu có, tiện tay mà thôi, sao có thể nhìn cô chịu thiệt chứ? Vốn dĩ cũng không nên để cô bỏ số tiền này, tôi cũng chỉ —” Vốn định nói anh cũng chỉ nghe theo lệnh của tổng

giám đốc mà gọi điện thoại cho cô thôi, nhưng lời đến bên miệng lại dừng lại, đổi thành “tôi cũng chỉ lo lắng cô không biết rõ tình hình mà bị trường dạy lái xe lừa.”

Tần Chân cười cười mở “Trợ lý Phương tốt bụng, không giống như tổng giám đốc bụng dạ thâm hiểm của các anh, lúc đó tôi muốn chia tiền ra để trả góp định kỳ, cứ nghĩ anh ta là người có tiền nên chắc chắn sẽ không so đo với tôi về vấn đề thời gian, kết quả là anh ta không thèm để ý tới tôi mà quay lưng bước đi luôn, cứ như nói thêm với tôi một câu thì sẽ làm ô uế cái miệng của anh ta không bằng.”

Phương Khải biết rất rõ tổng giám đốc nhà anh ngoài mặt thì độc ác bao nhiêu, nhưng thật ra lòng dạ lại rất tốt, nếu không cũng sẽ không bảo anh nhắc nhở Tần Chân chuyện chi phí sửa chữa phải do phía nhà trường dạy lái xe đảm nhận.

Nhưng cách một cái bàn, anh thấy Tần Chân cười với anh không hề xa cách, gương mặt trắng trẻo xinh đẹp vì hơi nóng mà ửng đỏ, đôi mắt cũng long lanh nước, vừa đen vừa sáng... Không biết thế nào, anh chợt dạ cúi đầu, lựa chọn không giải thích.

Lúc bữa ăn diễn ra được một nửa, Phương Khải đã hoàn toàn thả lỏng, cười với Tần Chân cùng nhau nói xấu cấp trên của mình.

Tần Chân nói bà Lưu Trân Châu thỉnh thoảng sẽ giữa móng chân ở trong phòng làm việc, làm móng xong thì ngoáy mũi, khiến Phương Khải bị nghẹn miếng thịt bò trong cổ họng, lên không được mà xuống cũng không xong.

“Tuy bà ấy nói năng chua ngoa nhưng rất tốt bụng, tôi biết bà ấy vẫn rất quan tâm đến tôi.” Tần Chân và anh uống hết một cốc bia, ánh mắt trong suốt, có cảm giác sáng khoái không còn buồn bực sau khi giải quyết hết mọi việc.

Phương Khải cảm thấy nếu cô đã thẳng thắn như vậy thì anh cũng không nên giấu giếm giả bộ làm quân tử, thế là cũng uống một hơi hết cốc bia, rồi bắt đầu nói xấu tổng giám đốc nhà mình.

“... Nói thật tôi không hiểu nổi trình độ thưởng thức của anh ta được hình thành như thế nào mà đạt tới trình độ đặc sắc như bây giờ, có một tuần lễ anh ta cứ mặc suốt bộ Áo phục màu vỏ quýt, rồi bộ đồ ở nhà màu xanh da trời, còn có bộ đồ màu xanh lá nhạt như quả địa cầu nữa, ở lầu dưới có một đám fan đặt biệt danh cho anh ta là — người con của cầu vồng, vì thế mà mỗi lần đi ở phía sau anh ta, tôi đều không khỏi muốn lấy vớ che mặt lại ...”

“... Còn có, mức độ đòi hỏi của anh ta đối với tôi đã vượt qua bất kỳ giống gì trên trái đất rồi. Chưa nói đến việc ra ngoài đi xe thì muốn tôi đưa đón, cho dù với tay là lấy được tập tài liệu cũng phải gọi điện thoại bảo tôi tự mình lấy, còn có một lần muốn tặng quần lót đỏ cho cháu gái nhỏ nhà anh ta vào năm bốn mạng (*), anh ta lại bắt tôi đi mua! Tôi mang tiếng là làm trợ lý chứ thực ra là làm bảo mẫu. May mà tôi là nam, nếu không sợ là cái chuyện tam bồi (**) cũng phải bao hết....”

[(*) Năm bốn mạng hay năm cầm tinh, được cho là năm xấu ở TQ, vào năm bốn mạng, già trẻ đều mặc hoặc đeo đồ đỏ để xua điềm xấu.

(**)tam bồi: bồi ăn, bồi uống, bồi ngủ]

Tần Chân cười ngặt nghẽo, đặt đôi đũa xuống nói: “Tổng giám đốc các anh năm nay bao nhiêu tuổi vậy? Có người yêu chưa?”

Phương Khải sửng sốt, tưởng cô có ý với tổng giám đốc, anh thót tim nói: “Ba mươi tuổi, chưa có người yêu, sao vậy, cô...”

“Đừng có đoán mò, ý tôi là, đã nhiều tuổi thế mà ngay cả bạn gái còn không có thì làm sao anh biết là anh ta có muốn tìm anh làm tam bồi hay không?”

Phương Khải tức khắc đỏ mặt: “Không đâu không đâu, khuynh hướng tình dục của anh ấy vẫn rất bình thường.”

“Biết người biết mặt không biết lòng”. Tần Chân nâng cốc bia lên: “Nào nào nào, cạn một cái, chúc anh thuận buồm xuôi gió, không bị tổng giám đốc lòng dạ hiểm độc kia đầu độc và hành hạ tâm lý!”

Động tác của cô hơi mạnh, không cẩn thận làm rơi đĩa, nên áy náy để cốc xuống, khom người xuống nhặt lên.

Cô vừa khom lưng xuống thì thẳng theo tầm mắt của Phương Khải — người ngồi ở phía sau Tần Chân đưa lưng về phía bọn họ sao nhìn giống tổng giám đốc nhà anh vậy?

Tay chân tức thì lạnh ngắt, người đàn ông đó từ từ quay người lại, âm trầm nhìn anh cười một cái: “Thật trùng hợp, trợ lý Phương.”

Tần Chân cuối cùng cũng nhặt được đĩa lên, quay đầu lại nhìn người đàn ông vừa lên tiếng thì sợ ngây người.

Trình Lục Dương đối diện với ánh mắt của cô, dùng vẻ mặt càng dữ tợn hơn cười ha ha với cô: “Tài ăn nói của cô Tần thật tốt, thứ cho tôi mắt kém, ban đầu sao lại nhìn không ra nhỉ? Xem ra cô và trợ lý của tôi quả thật là trời sinh một cặp, có cần tôi se dây tơ hồng, làm mai cho hai người hay không?”

Tần Chân: “...”

Phương Khải: “...”

Quán lẩu nóng hừng hực bỗng nhiên bị giảm xuống vài độ, Trình Lục Dương vẫn cười âm u như vậy, nhìn chằm chằm hai người đang lặng im không nói kia với ánh mắt sắc bén: “Tôi đã nói mà, sao hai người lại nhất kiến như cổ, tái kiến sinh tình (*) như vậy, thì ra là một nam cận bã, một nữ đề tiện, trời sinh một cặp, xứng lứa vừa đôi. Xỉa xối sau lưng người ta, phỏng chừng phát bệnh mà không biết uống thuốc, gia đình anh chị có biết không?”

[(*)vừa gặp mà như đã thân, gặp lại thì nảy sinh tình cảm]

Anh nhìn Phương Khải: “người con của cầu vồng đúng không?”

Phương Khải muốn khóc.

Anh lại chuyển hướng sang Tần Chân: “Tìm đàn ông làm tam bồi phải không?”

Tần Chân mặt đỏ tới mang tai.

Giờ phút này, lửa giận không tên của Trình Lục Dương đã bị kích phát ra toàn bộ, anh mất ba trăm tệ để mua chỗ ngồi này và chai rượu miễn phí do ông chủ tặng, cũng mặc kệ cái nhãn hiệu này rẻ tiền bao nhiêu mà trực tiếp cắn mở nắp rồi nâng hướng về phía hai người: “Kính anh chị, song tiện hợp bích, thiên hạ vô địch! Hai kẻ đề tiện đến độc nhất vô nhị, vạn người kính ngưỡng, không phải có nhà thơ đã nói là đợi năm trăm năm trước Phật Tổ mới gặp được người yêu sao? Tuy nói làm người đề tiện rất dễ dàng, nhưng đề tiện đến trình độ này như anh chị cũng thực không dễ, hôm nay lại còn đi cùng nhau thật khiến người ta ghen không nói nên lời, than thở khóc lóc, đâu chỉ là may mắn của năm trăm năm là có thể nói hết? Nào nào nào, chúc anh chị trăm năm hòa hợp!”

Cuối cùng, trong lúc hai người vẫn còn đang lúng túng, anh đặt mạnh chai rượu lên bàn “cạch” một tiếng, rồi lạnh lùng quay người đi khỏi.

7. Chương 7

Trong quán lẩu, Phương Khải và Tần Chân hai mặt nhìn nhau, Phương Khải lấy từ trong ví tiền ra vài tờ Mao gia gia, khóc không ra nước mắt nói: “Thật ngại quá, tôi phải đi trước rồi, bữa ăn này rất vui, lần sau có cơ hội thì gặp lại.”

Vui về? Vui tới mức khóc luôn?

Tần Chân im lặng nhét tiền lại tay anh: “Đừng, đã nói là tôi mời mà, nếu không phải tại tôi thì anh cũng sẽ không đắc tội với sếp mình, nhanh ra ngoài đuổi theo, nói xin lỗi chắc là còn kịp đó.”

“Không kịp nữa rồi.....” Phương Khải cười khổ “Không nghe thấy lúc này anh ta nổi cơn sao?”

Kỹ năng móc họng được triển khai toàn bộ, lời nói ra không độc chết người thì không thôi.

Tần Chân vội vàng an ủi: “Cũng không nhất định, anh ta trước giờ đều độc miệng, lúc này cũng chỉ là thói quen thôi.”

Phương Khải lau mồ hôi: “Cô không biết chứ, bình thường độc miệng là do rảnh rỗi không có chuyện gì làm, không độc thì phí, nhưng tôi nhìn ra được, lúc này anh ta không ngót miệng xỉ vả tôi, còn muốn hung hăng đập lên thi thể của tôi mà đi.”

Anh khẳng khẳng để tiền lên bàn, sau đó cuối cùng cũng đuổi theo.

Trình Lục Dương đi trên còn phở ồ ào, sắc mặt dữ tợn đến mức có thể đi diễn Vô Gian đạo (*).

[(*)tên bộ phim điện ảnh hình sự trinh thám của Hồng Kông]

Lâu lắm rồi anh không giận tới như vậy, mặc dù trong lòng biết rõ rất nhiều người không thích anh, nhưng ngay cả người sớm chiều gặp nhau như Phương Khải mà cũng nói anh như vậy, làm cho anh nhất thời giận run cả người.

Chỉ tiếc trên đường này rất ít taxi, anh đi một lúc lâu mà vẫn không thấy chiếc xe trống nào, cuối cùng khó khăn lắm mới bắt được một chiếc, còn chưa kịp lên xe thì đã bị Phương Khải đuổi kịp, túm chặt ống tay áo của anh.

“Tổng giám đốc!!!” Phương Khải lại thể hiện vẻ mặt thương hiệu của mình, nước mắt lưng tròng mà nhìn anh.

Trình Lục Dương chậm rãi nhìn từ con mắt của Phương Khải tới cái tay cậu ta đang lôi kéo mình với ánh mắt lạnh lẽo vô tình, đồng thời tiếc chữ như vàng nói: “Buông tay!”

“Không buông!” Phương Khải vẫn nắm chặt ống tay áo của anh: “Tổng giám đốc, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, xin anh đừng đi mà!”

Tài xế nhìn hai người với ánh mắt mang hàm ý sâu sa.

Trình Lục Dương nheo mắt lại, cười lạnh nói: “Phải không? Biết sai rồi? Vậy cậu nói cho tôi biết cậu sai ở chỗ nào?”

“Tôi sai ở chỗ không nên ăn ngay nói thật, vạch trần khuyết điểm của anh trước mặt người ngoài, cho dù có ý kiến với anh thì cũng nên nói nhỏ riêng với anh, chứ không nên nói thị phi sau lưng anh!” Phương Khải hận không thể quỳ xuống liếm gót chân anh, thề son sắt: “Anh đã nói với tôi rất nhiều lần là làm việc phải cân nhắc đến hậu quả, tôi không nên không suy xét đến hậu quả mà nói lời thẳng thắn, làm cho tổng giám đốc anh tức giận. Thật ra thì lúc này tôi vẫn chưa nói hết, tổng giám đốc anh tuy độc miệng thì độc miệng, nhưng anh độc rất đúng, độc rất có đạo lý! Chẳng hạn như lúc này anh mắng tôi mắng rất đúng, là tôi có lỗi trước, sau đó anh mới độc miệng, cho nên đây hoàn toàn không phải là vấn đề của anh! Tôi hoàn toàn tiếp nhận việc độc miệng của anh!”

“.....” Vẻ mặt của Trình Lục Dương quả thật phơi bày đủ mọi màu sắc, thay đổi liên tục, mặc kệ Phương Khải cắn chết không buông tay mà cứng rắn ngồi lên xe, nổi giận nói với tài xế: “Lái xe!”

Thân thể của Phương Khải đã chui vào trong xe hơn nửa rồi, còn lôi kéo anh không buông, miệng thì nôn nóng la lên: “Tổng giám đốc! Tổng giám đốc!”

Tài xế chân thành khuyên Trình Lục Dương: “Người trẻ tuổi đừng có xúc động quá, hai người chịu áp lực lớn như vậy mới đến được với nhau đã rất không dễ dàng rồi!”

“Quý mới đến với nhau!” Trình Lục Dương không thể nhịn nổi nữa, dứt khoát cởi áo khoác ra, nhét cả tay áo vào lòng Phương Khải, tiếp đó dùng sức đẩy anh ta ra khỏi xe “bịch” một tiếng rồi đóng cửa lại, rít ra hai nhữ gần như là từ kẻ răng: “Lái xe!”

Tài xế im lặng đạp chân ga, từ trong kính chiếu hậu liếc nhìn bóng dáng Phương Khải cô đơn đứng nguyên chỗ cũ.

Nhìn chàng trai ấy diễm đam đáng thương ôm lấy áo khoác của người yêu, đã bị tổn thương đầy mình mà vẫn không đành lòng vứt bỏ chiếc áo còn vương hơi ấm của kẻ phụ tình ... Chắc chắc chắc, quả nhiên là đa tình tự cổ không dư hận (*) mà.

[(*)Đa tình tự cổ không dư hận: câu thơ trích trong bài “Hoa nguyệt ngân” của Hoàng Tử An, có nghĩa là kẻ đa tình từ ngàn xưa chỉ còn lại mối hận]

Nếu như dùng tám chữ để khái quát về con người Trình Lục Dương này thì có hai phiên bản:

Theo góc nhìn của đa số phụ nữ thì anh “đẹp trai lạnh nhạt, lời lẽ sắc bén”.

Phiên bản từ Phương Khải: người này “kiêu căng độc miệng, tự kỷ hẹp hòi”.

Sau sự kiện quán lẩu, Phương Khải phải mất sức chín trâu hai hổ mới có được sự tha thứ của Trình Lục Dương, cái giá phải trả là suốt một tuần lễ không được nhiều chuyện, trừ công việc ra thì không được nói câu nào, hơn nữa mỗi sáng sớm khi đi đón Trình Lục Dương, việc đầu tiên là bước xuống xe cúi người chín mươi độ chào, cảm kích nói một câu: “Tiểu nhân thỉnh an tổng giám đốc đại nhân khoan hồng đại lượng nhất thế giới”.

Kể đó, Trình Lục Dương sẽ hừ lạnh một tiếng: “Ai độc miệng?”

“Tôi độc miệng ạ.”

“Ai lòng dạ hiểm độc?”

“Tôi lòng dạ hiểm độc ạ.”

“Ha ha, không phải tôi là người con của cầu vòng sao?”

“Vậy tôi chính là cháu của cầu vòng!”

Sau khi những đoạn đối thoại hàng ngày có nội dung như vậy kéo dài suốt một tuần lễ, Trình Lục Dương cuối cùng cũng chịu để mắt tới anh ta ... Phương Khải vì miệng mình nói bậy mà phải trả giá bằng lòng tự tôn bị chà đạp thê thảm cả trăm lần, cuối cùng cũng rút ra được bài học.

Buổi tối Chủ nhật đó, Trình Lục Dương đích thân nhận một vụ làm ăn, kể đó là một tuần lễ dài tự mình lao đầu vào làm việc.

Trình Lục Dương học đại học ở Anh, ngành kiến trúc và chuyên về thiết kế nội thất.

Anh thiết kế các công trình theo phong cách thanh nhã, không có màu sắc lòe loẹt, nhưng từ sau khi ngồi vào vị trí tổng giám đốc này thì rất ít khi tự tay thiết kế toàn bộ công trình nào cả, bởi vì tuy nói trên danh nghĩa anh không phải là chủ của công ty, nhưng thực tế ai cũng biết mỗi một viên gạch từ trên xuống dưới của La Lune đều mang họ Trình nên không ai dám không để anh vào trong mắt, nếu không khi bước đi trên mỗi viên gạch đều sợ bị trượt chân.

Sở dĩ phải cư xử thận trọng như vậy đối với vụ làm ăn này là bởi vì đích thân Trình Viễn Hàng gọi điện thoại tới căn dặn: “Cha muốn con tự mình thiết kế cho nhà họ Chu.”

Trình Lục Dương luôn chán ghét giọng nói kiêu ra lệnh của cha mình nên vừa tung hứng cái điều khiển từ xa, vừa cà lơ phát phơ nói: “nhà họ Chu? Nhà họ Chu nào mà đáng để cha bận bịu thế còn gọi điện thoại cho con cơ đấy?”

Vừa nghe giọng điệu này của anh, Trình Viễn Hàng liền nhúc nhích: “Lúc ăn cơm bình thường đã nói cho con mấy chuyện này, con không bao giờ chịu nghe, còn có thể là nhà họ Chu nào nữa? Thị trường trang trí nội thất ở thành phố này hầu như đã bị Chu Tông Vĩ độc quyền rồi, bây giờ con gái bảo bối của ông ấy chỉ đích danh con thiết kế phòng ở mới cho cô ta, con đừng có bỏ lỡ cơ hội tốt này.”

“Cơ hội tốt? Của cha hay của con?” Trình Lục Dương lại không nhin được mà mĩa mai ông, cười ha hả: “Cha vừa nhắc thì con nhớ ra, có phải là Chu Tông Vĩ mà cha có lời kéo thế nào cũng đều giả bộ thanh cao không muốn hợp tác với cha?”

Trình Viễn Hàng thoáng cái nổi nóng: “Bảo cậu phối hợp thì cậu cứ phối hợp cho tốt đi, nói với tôi mấy cái này làm gì? Tôi nuôi cậu bao nhiêu năm trời, bây giờ vất vả lắm mới bảo cậu làm chút chuyện, cậu đã chối ba đẩy bốn, nói bóng nói gió, Trình Lục Dương, có phải cậu quên cậu họ gì rồi hay không?”

Lục Thư Nguyệt đang đắp mặt nạ, nghe thấy chồng đang yên đang lành gọi một cuộc điện thoại cũng có thể nổi cáu, liền vội vàng chạy tới phòng sách, kết quả là nghe thấy hai cha con cãi nhau ầm ĩ qua điện thoại thì vội la lên với Trình Viễn Hàng, không ngừng xoa tay.

Trình Lục Dương ở đầu kia bình tĩnh cười: “Nuôi con bao nhiêu năm trời? Là cha nuôi hay là ông ngoại nuôi? Cha không nói con họ Trình thì con cũng suýt cho là mình họ Lục rồi.”

“Con —” Huyệt thái dương của Trình Viễn Hàng co giật.

Lại nghe “bang” một tiếng, Trình Lục Dương dứt khoát cúp điện thoại, kết thúc cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ này.

Trong căn phòng trống rỗng treo rất nhiều bức tranh sơn dầu có màu sắc sặc sỡ, duy chỉ không có ảnh.

Trình Lục Dương tùy ý ngồi trên ghế sofa, đôi chân dài bắt chéo trên chiếc bàn thủy tinh, tầm mắt đảo một vòng quanh phòng.

Cái gì cần có đều có, cứ như là một thiên đường nhỏ tách biệt với thế giới bên ngoài, anh chưa bao giờ bạc đãi chính mình, tiêu tiền không cần băn khoăn gì, chỉ cần bản thân thích là được.

Bởi vì anh phát hiện mình kiếm được nhiều tiền như vậy, ngoại trừ phung phí ra thì không có chỗ nào để tiêu.

Tiền lương mỗi tháng của Phương Khải sẽ giao cho người mẹ già nhiều bệnh của cậu ta, rất nhiều đàn ông trong công ty sẽ tiêu tiền vào người phụ nữ mà họ yêu, còn nhân viên đã làm mẹ sẽ để dành tiền, nói là muốn mua nhà cho con cái.

Nhưng anh không giống với họ, Trình Viễn Hàng và Lục Thư Nguyệt không lo ăn lo mặc, cuộc sống giàu có, chút tiền này của anh bọn họ căn bản là không thèm quan tâm, hưởng hờ trong nhà còn có một ông anh có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Anh không có phụ nữ, cũng không có đối tượng để tiêu tiền, con số khổng lồ trên sổ ngân hàng của anh có thể làm cho rất nhiều người đỏ mắt, nhưng đối với anh nó chỉ là một dãy số không có ý nghĩa mà thôi.

Anh nhớ lại lúc ông lão kia cả người tiều tụy nằm trên giường bệnh vẫn nắm chặt tay anh, muốn anh hiểu thảo với cha mẹ, còn anh thì khóc đến khuôn mặt đều tèm lem nước mắt, liên tục lắc đầu, không ngừng gọi “ông ngoại”.

Từ đầu đến cuối anh đều không nói ra, rằng cha mẹ anh đã có một đứa con hiếu thảo rồi, rằng sự tồn tại của anh hoàn toàn là thừa thãi.

Trên TV đang ồn ào chiếu bộ phim mà anh không thích, Trình Lục Dương nhíu mày, dứt khoát tắt nguồn điện, lấy cái laptop từ trên bàn qua để lên đùi mở phần mềm đồ họa ra.

Tự mình thiết kế phải không?

Nếu ông ta muốn, vậy thì làm cho ông ta xem.

Tần Chân chạy đôn chạy đáo hơn nửa tháng, cuối cùng lấy được phí sửa chữa từ phía trường dạy lái xe, sau khi chuyển tiền ấ thẻ mà Trình Lục Dương đưa, cô vừa đi về phía công ty, vừa gọi điện thoại cho Phương Khải.

Phương Khải đang dẫn cô con gái độc nhất của Chu Tông Vĩ tới phòng làm việc của Trình Lục Dương, thấy Tần Chân gọi điện thoại tới thì vui vẻ nhưng không dám bắt máy, đợi sau khi dẫn người vào phòng của Trình Lục Dương mới hí ha hí hửng chạy về phòng mình nhận điện thoại.

Tần Chân giải quyết xong một chuyện, tâm trạng đang rất tốt nên tò mò hỏi Phương Khải vụ quán lẩu lần trước đã được giải quyết chưa, Phương Khải u oán kể lại sự tích một tuần làm trâu làm ngựa một nhọc khổ cực, khiến cho Tần Chân cười ha ha.

Phương Khải hỏi cô: “Đúng rồi, không phải cô là quản lý nghiệp vụ bộ phận kinh doanh ở công ty các cô sao? Sao mà có mấy vạn tệ phí sửa xe cũng phải đi tìm người để vay?”

“Quản lý nghiệp vụ? Anh không biết chứ, văn phòng của chúng tôi tổng cộng có bảy người, năm quản lý, hai phó quản lý, chỉ để nghe cho có phong cách thôi.” Tần Chân tức giận nói: “Trên thực tế mọi người đều là làm thuê cả thôi chứ quản lý cái rắm.”

Phương Khải đang định an ủi vài câu thì chuông điện thoại nội bộ trên bàn đột nhiên vang lên, anh vội bảo Tần Chân đợi một chút, nào ngờ vừa bắt điện thoại thì Trình Lục Dương ở đầu kia cất giọng lạnh lẽo: “Qua đây tiễn khách.”

Phương Khải không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nói vài câu qua loa với Tần Chân, rồi cúp điện thoại đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Lúc đẩy cửa ra thì nét mặt của cô Chu kia có phần ngượng ngùng, còn Trình Lục Dương mặt không cảm xúc ngồi ở sau bàn, ra hiệu cho Phương Khải tiễn khách.

Chu Vũ Lâm khách sáo nói: “Vây lần sau tôi tới xem bản thiết kế_____”

“Không cần, đợi tôi chỉnh sửa lại xong sẽ cho người đưa sang cho cô.” Trình Lục Dương ngắt lời cô ta.

Chu Vũ Lâm hơi mất vui: “Bác Trình đã nói nếu tôi có gì không hài lòng thì có thể nói trực tiếp với anh, tôi cũng chỉ ăn ngay nói thật thôi, có phải là anh không vui không?”

“Hừm? Ông ta nói với cô vậy sao?” Trình Lục Dương như cười như không nhưn mày: “Xin lỗi, tôi và cha tôi không thường gặp mặt nên có thể có chỗ chưa hiểu nhau lắm. Nhưng thứ lỗi cho tôi nói thẳng, cô Chu nhiều lần đến xem bản thiết kế, mỗi lần đều nêu ra một vài ý kiến sửa đổi chẳng đáng kể gì, không phải là chi tiết trên ban công không đúng thì là độ cao bậc thềm của toilet không vừa chân. Tôi thấy tôi không có năng lực thỏa mãn được yêu cầu của cô, nếu lần này cô vẫn không hài lòng thì hoặc là cô đi tìm nhà thiết kế khác hợp với khẩu vị của cô hơn, hoặc là ráng chấp nhận, đừng có kén chọn nữa.”

Lời này của anh quá thẳng thắn, làm cho Chu Vũ Lâm xấu hổ tới sắc mặt cũng thay đổi, nhưng nhìn anh vẫn trưng ra vẻ hời hợt, Chu Vũ Lâm không có mặt mũi nào huyt toẹt với anh, đành phải cười gượng rồi cùng Phương Khải đi ra khỏi công ty.

Sau khi ngồi vào trong chiếc xe hơi màu đỏ, Chu Vũ Lâm vô cùng bất mãn gọi điện thoại cho Chu Tông Vĩ: “Cha, cha nói chuyện với bác Trình sao vậy? Không phải bác ấy nói là mượn chuyện thiết kế này để con và Trình Lục Dương thân thiết với nhau sao? Làm sao mà Trình Lục Dương lúc nào cũng dùng thái độ đang bàn việc công để nói chuyện với con vậy? Con cũng đã tạo ra nhiều cơ hội để gặp nhau rồi, lần nào cũng nêu vài ý kiến nhỏ nhẻ nhưng anh ta lại nói với con hoặc là ráng chấp nhận, hoặc là đi tìm người khác! Con chẳng còn mặt mũi đâu mà tới nữa!”

Không biết Chu Tông Vĩ nói cái gì mà Chu Vũ Lâm dứt khoát nói: “Con mặc kệ, con chính là thích anh ấy, chiến thuật vu hồi (*) gì chứ, con không dùng nữa! Cha bảo bác Trình sắp xếp đi, con muốn bọn con trực tiếp gặp nhau trên bàn ăn, đỡ phải để người ta tỏ thái độ với con!”

[(*) chiến thuật vu hồi: một chiến thuật trong quân sự, đưa lực lượng vào bên hông đối phương để phối hợp với lực lượng chủ lực, còn gọi là chiến thuật gọng kìm]

8. Chương 8

Hai cha con Trình Lục Dương và Trình Viễn Hàng cãi nhau ầm ĩ.

Nguyên nhân là lúc về nhà ăn cơm, Trình Viễn Hàng vô cùng mất vui trách mắng Trình Lục Dương không biết linh hoạt: “Con gái người ta đã chủ động tiếp cận con, vậy mà con không cho người ta tí mặt mũi nào, lại sĩ diện nữa, bày ra tính khí thiếu gia, cũng không nghĩ người ta cũng là người có máu có mặt, làm sao bỏ qua cho việc thất lễ của con như vậy?”

Trình Lục Dương đặt đôi đũa xuống, không thèm đếm xỉa nói: “Con sĩ diện? Cô ta tới công ty tổng cộng bốn lần, lần đầu tiên nói chiều rộng của tay vịn cầu thang từ tầng một tới tầng hai không được, không phù hợp với chiều dài ngón tay của cô ta; lần thứ hai nói vị trí bồn cầu trong toilet không được, khi ngồi đọc sách thì ánh sáng không tốt; lần thứ ba nói độ cao của cầu thang không được do con không chịu suy xét tới yếu tố chiều cao của cô ta nên khi cô ta đi sẽ rất tốn sức; lần thứ tư nói cách bố trí trong nhà bếp chiếm chỗ của bàn ăn, không để được cái bàn dài chuẩn ười hai người của cô ta... Vậy rốt cục là ai sĩ diện đây?”

Trình Viễn Hàng ghen hòng, trên mặt không nén được giận, một lát sau nói với nét mặt chẳng đẹp dễ gì: “Vậy con cũng không thể bảo người ta hoặc là đổi người, hoặc là ráng chịu! Cha nói con lớn như vậy rồi, không phải là không biết trên thương trường khó tránh khỏi mấy chuyện xã giao này nọ, đứa con gái bảo bối của Chu Tòng Vĩ vừa ý con thì con nên cho người ta chút mặt mũi, thân với cô ấy chút, cha thấy cô ấy cũng rất xinh đẹp, tuổi tác cũng hợp với con ... nếu thật sự không thích thì qua một thời gian xa cách dần là được, có cần nghiêm trọng hóa thế không? Hơn nữa, cha đã đồng ý với bác Chu rồi mà con lại không cho cô ấy mặt mũi như vậy thì bảo cha làm sao mà xuống nước được đây?”

Trình Lục Dương bỗng nghĩ đến Trình Húc Đông anh mình, thật giống hệt Trình Viễn Hàng, dựa vào sự đúng mực và khéo léo trong cách thức đối đãi với người khác và giải quyết công việc để mở rộng mạng lưới giao tế lớn cho tập đoàn Viễn Hàng?

Từ nhỏ đến lớn, anh luôn không muốn trở thành cái bóng của Trình Húc Đông nên miễn cưỡng cười một tiếng: “Cha đã đồng ý với bác Chu rồi thì cha đi hẹn hò với con gái của bác ấy đi, người đồng ý không phải là con, nếu cha cảm thấy hứng thú thì cha tự đi đi.”

“Con —” Trình Viễn Hàng giận đến mức vỗ bàn, lại bị Trình Húc Đông ngăn lại.

Anh vội vàng ra hiệu cho em mình ngậm miệng lại, sau đó mới nhẹ giọng khuyên Trình Viễn Hàng: “Cha, Lục Dương nó cũng ba mươi tuổi rồi, có suy nghĩ riêng của mình, nó làm vậy cũng là vì không muốn để con gái người ta mất thời gian thôi, không lẽ đối xử tốt với người ta, cho người ta hi vọng rồi lại vứt bỏ người ta sao?”

Trình Viễn Hàng vô cùng giận dữ, chỉ tay vào lỗ mũi của Trình Lục Dương mà nói: “Cậu cũng là người của nhà họ Trình, đừng có suốt ngày trưng cái bản mặt cao cao tại thượng không liên quan đến mình đó! Nghề thuật ứng xử mà cậu không hiểu hả? Ba mươi tuổi đầu rồi, mà chút chuyện này cũng không hiểu thì làm cái gì được? Không phải tôi nói chứ, nếu không phải tôi và anh cậu chống lưng cho cậu, cậu cho là công ty nát của cậu sẽ có nhiều vụ làm ăn như vậy hay sao? Quảng cáo thì không có, xã giao thương mại cũng không tới, nếu không phải là cậu con trai của Trình Viễn Hàng tôi thì cậu cho là mắc mớ gì người ta phải cho cậu mặt mũi, nhiều công ty thiết kế như vậy không tìm lại tìm cậu để nhìn cậu hếch lỗ mũi lên trời?”

Trình Lục Dương trước đó còn cả lơ phất phơ, nghe vậy thì lập tức sa sầm mặt, híp mắt lại nhìn cha mình: “Ý cha là con căn bản không có bản lĩnh, chẳng qua là dựa dẫm vào tập đoàn Viễn Hàng của cha?”

“Nếu không thì cậu cho là cậu dựa vào đâu mà nhận được các đơn hàng không ngót? Nhiều doanh nghiệp bất động sản hợp tác với tập đoàn Viễn Hàng không đòi hỏi gì mà chạy đến công ty nhỏ của cậu thiết kế, còn không phải là nể mặt mũi của tôi sao, cậu cho là dựa vào mỹ danh vang dội của cậu hay sao? Trình Lục Dương, cậu đừng có cả ngày xem thường tôi và anh cậu, trừ phi cậu đối họ, bằng không, cậu vẫn là dựa vào danh tiếng của nhà họ Trình chúng tôi thôi —”

“Trình Viễn Hàng!” Lục Thư Nguyệt ném đôi đũa, quát chồng, kể đó đột nhiên đứng dậy, căng thẳng nhìn chằm chằm đứa con út, trong mắt thậm chí còn có tia khẩn cầu.

Trình Viễn Hàng tự biết mình lỡ lời, nhưng mà không bỏ thể diện xuống được nên đành cứng cổ không chịu thua.

Cả phòng thoáng chốc rơi vào yên tĩnh.

Trình Lục Dương cầm lấy khăn giấy từ từ lau miệng, ngẩng đầu nhìn về mặt khó coi của cha mình, “Cha đã nói như vậy thì con cũng không có gì để phủ nhận. Mặc dù con đã sớm chẳng thích thú gì cái họ này, nhưng mà con họ Trình, sự thật này dù sao cũng không thay đổi được.”

Anh hiểu ý của Trình Viễn Hàng, tập đoàn Viễn Hàng là công ty phát triển bất động sản lớn nhất ở thành phố B, rất nhiều tập đoàn sau khi mua nhà thì nể mặt mũi Trình Viễn Hàng mà lập tức tới La Lune tìm đứa con út của nhà họ Trình thiết kế nội thất, xem như là hết sức ủng hộ nhà họ Trình.

Ngay trước mặt ba người, Trình Lục Dương bấm điện thoại cho Phương Khải, nói từng câu từng chữ: “Giúp tôi thông báo, từ nay về sau, hễ là đơn hàng của công ty hợp tác với tập đoàn Viễn Hàng thì chúng ta đều không nhận.”

Mở miệng nói giận chỉ là nhất thời, dẫu sao có ai không biết thể hiện chứ?

Nhưng phát cáu xong thì toàn bộ phiền phức cũng theo đó mà đến.

Phương Khải lái xe chở Trình Lục Dương chạy khắp nơi, vừa lái xe vừa tận tình khuyên bảo: “Tổng giám đốc anh cần gì phải gây khó khăn cho bản thân? Tập đoàn Viễn Hàng luôn là nguồn khách hàng lớn của chúng ta, anh cần gì phải đi tranh hơn thua mấy câu nói mà từ chối đơn hàng của bọn họ chứ. Phải biết rằng trong thành phố chúng ta, trừ tập đoàn Viễn Hàng ra, các công ty phát triển bất động sản có quy mô cũng không nhiều, mất đi phía bên đó thì chúng ta phải tìm bao nhiêu công ty nhỏ hợp tác mới bù lại được tổn thất đây?”

Trình Lục Dương nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Câm miệng!”

Phương Khải: “...”

Lại thêm một lát sau, người ngồi ở ghế sau mở mắt ra, đánh mặt lại hạ cửa sổ xuống, âm thầm mắng mấy câu.

Ông già chết bầm kia lúc này giận điên rồi, sau khi nghe anh gọi cú điện thoại kia thì không nói hai lời cũng gọi điện thoại cho bộ phận nhân sự của công ty, yêu cầu đối phương thông báo, sau này tập đoàn Viễn Hàng từ trên xuống dưới sẽ không cống hiến cho La Lune khách hàng nào nữa. Mặc kệ Lục Thư Nguyệt có khuyên nhủ ra sao, ông già nói xong liền đi vào phòng sách đóng cửa lại, ai cũng không cho vào.

Trình Lục Dương lập tức đi ra cửa, ngày hôm sau liền bắt đầu cùng Phương Khải chạy đến các công ty bất động sản, anh không thừa nhận rời khỏi Trình Viễn Hàng là anh không thể làm nên chuyện, nhưng lại không thể không thừa nhận rằng trước đây anh quả thật sống trong hào quang của tập đoàn Viễn Hàng, thoải mái nhàn nhã mà làm một ông chủ chỉ tay năm ngón (*).

[(*)nguyên văn là sùỵ thủ chương quỹ, chỉ những người quen chỉ huy nhìn người khác làm nhưng bản thân lại không động tay vào]

Nhưng mà năng lực là của anh, tất cả các linh cảm thiết kế cũng là của anh, cho dù khó tìm được khách hàng, anh cũng tin tưởng La Lune sẽ không trở thành cái vỏ trống rỗng như lời ông già nói.

Hừ, ông già muốn cười nhạo phải không?

Vậy cứ để cho ông ta xem, chỉ có điều nhân vật chính trong chuyện cười nhạo đó tuyệt đối không phải là Trình Lục Dương anh.

Có Trình Lục Dương tự thân ra trận, suốt mấy ngày chạy tới chạy lui, lúc bắt đầu thì rất thuận lợi giữ được mấy công ty nhỏ, nghe nói là La Lune tiếng tăm lừng lẫy trong ngành, đối phương lại càng khách sáo, rất nhanh đã đi đến thỏa thuận, một khi bên này bán được nhà cửa thì liền giới thiệu cho người mua đến chỗ của Trình Lục Dương tiến hành thiết kế lắp đặt thiết bị.

Theo cách nói thông thường, dạng thỏa thuận hợp tác này không chỉ có lợi với hai bên công ty mà cũng rất tiện cho khách hàng, hơn nữa loại hiệu ứng dây chuyền này cũng sẽ được giảm giá nên đa số khách hàng đều sẽ chấp nhận.

Nhưng sau vài ngày, kế hoạch của Trình Lục Dương bắt đầu phát sinh sự cố, nguyên nhân là tập đoàn Viễn Hàng đã thông báo rõ ràng: sau này chính thức rút vốn khỏi thương hiệu thiết kế nội thất chi nhánh La Lune, đồng thời bắt đầu tìm kiếm thương hiệu thiết kế nội thất mới để hợp tác.

Thông tin này nhanh chóng lan truyền ở thành phố B, Trình Lục Dương cũng bắt đầu bị lạnh nhạt, đừng nói tới công ty phát triển bất động sản bình thường mà cho dù là công ty nhỏ cũng không quá sẵn lòng hợp tác với anh.

Địa vị của tập đoàn Viễn Hàng ở thành phố B quả thực là thuộc đẳng cấp đứng đầu, ai dám rảnh rỗi mà đi trêu chọc nó? Trình Viễn Hàng còn không muốn giúp con mình thì ai lại ăn no rửng mỡ mà đi giúp Trình Lục Dương một tay?

Trình Lục Dương cực kỳ tức giận, trong lòng lại càng kiên định quyết tâm tự lực cánh sinh.

Ông già xem thường anh, anh liền để cho ông già nhìn! Trình Lục Dương anh nhiều năm như vậy cũng không dựa vào ông, không phải là vẫn lớn lên đó sao? Nực cười! Đầu óc là ở trên người anh, có làm nên chuyện hay không sao lại do người khác quyết định chứ?

Trình Lục Dương lật xem tập tư liệu đã được Phương Khải sắp xếp, nhìn từng công ty phát triển bất động sản nhỏ vừa trong thành phố này thì trong tầm mắt anh bỗngưng xuất hiện hai chữ Âu Đình, anh hít một hơi, bỗngưng cười ra tiếng.

Ồ, xem ra là phải gặp cái cô miệng lưỡi sắc bén kia rồi?

Thật tốt, cơn tức và áp lực nén mãi trong khoảng thời gian này, cuối cùng đã tìm được mục tiêu sống rồi.

Lúc gọi điện thoại cho Tần Chân, Bạch Lộ vốn đang hăng hái bưng bưng nói về các shop giảm giá ở trung tâm thành phố, hên cô chủ nhật này cùng đi mua sắm, kết quả là đang nói thì đột nhiên vồ ột một cái, nhớ tới một chuyện quan trọng hơn.

“Đúng rồi, cậu biết hôm qua ở trên xe buýt mình thấy ai không?”

Quái, sao chủ đề của Bạch Lộ lại thay đổi nhanh vậy chứ, Tần Chân vừa đi di chuột xem thành quả tháng này, vừa kẹp điện thoại hờ hững hỏi: “Không phải là giáo sư Đô của cậu chứ?”

“Không phải là giáo sư Đô của mình mà là giáo sư Mạnh của cậu!” Bạch Lộ ở đầu bên kia hả hê nói.

Tay cầm chuột của Tần Chân lập tức dừng lại, cả người cũng đơ ra.

“A lô? Đâu rồi?” Không nghe thấy tiếng trả lời, Bạch Lộ liếc nhìn màn hình điện thoại, chưa ngắt máy mà, lại để vào tai “Tần Chân, cậu chết ở đâu rồi?”

Lúc này Tần Chân mới định thần lại, cầm điện thoại từ giữa cổ và bả vai lên: “...Đây.”

Bạch Lộ nín thở “Cậu hết thuốc chữa rồi, cung phản xạ (*) kéo dài ra đủ quán một vòng Trái Đất luôn, mau đi bệnh viện trị đi!”

[(*)Cung phản xạ là con đường mà xung thần kinh truyền từ cơ quan thụ cảm (da,...) qua trung ương thần kinh đến cơ quan phản ứng (cơ,...)]

Tần Chân lại không nói chuyện, Bạch Lộ mới chần chờ hỏi một câu: “Cậu sao vậy? Có phải là nghe nói Mạnh Đường trở về thì trong lòng không dễ chịu đúng không?”

Đâu chỉ không dễ chịu, vừa nghe thấy cái tên này là trong lòng rất buồn bực.

“Nói cứ như mình với anh ta từng có gì ý.” Tần Chân khịt mũi “Được rồi, không có chuyện gì thì mình cúp đây, nếu không một lát nữa bà Lưu Trân Châu thấy mình lãng phí tiền điện thoại, lại nói là mình biến thủ của công ty.”

“Ê, vậy cậu lấy điện thoại của cậu gọi ỉnh nha, đừng có cả ngày — A lô! A lô?” Bạch Lộ tức hộc máu, thế mà lại bị cô cúp máy trước?

Tần Chân ngồi trước máy vi tính, trong đầu lập tức trống rỗng, dường như bị rút hết không khí, bỗng nhiên sạch sẽ, không có chút tạp niệm nào.

Sau đó, từ từ có một bóng dáng mờ hồ ở sâu trong ký ức hiện ra, cứ như là máy polaroid (máy chụp ảnh có hình liền) cho ra hình, từng chút từng chút trở nên rõ nét.

Người kia vẫn mang dáng vẻ thời học sinh ngày trước, ngũ quan sáng sủa lịch sự, nụ cười tinh khôi trong trẻo, khi cười hơi hiện ra lúm đồng tiền, người không biết sẽ luôn cho là anh vừa hòa nhã lại vừa bình dị gần gũi.

Mạnh Đường.

Cô há miệng, lại phát hiện bản thân ngay cả tên của anh cũng không gọi được, cứ như cá thiếu oxy, đôi môi dù mở hay đóng cũng đều cảm thấy khó thở.

Không biết ngần ngợ bao lâu, bỗng nhiên có người vỗ tay lên vai Tần Chân, dọa cô bật dậy kêu “A” lên một tiếng.

Người vỗ cô là Hoàng Y ở cùng phòng làm việc, thấy cô phản ứng mạnh như vậy cũng giật mình “Cô sao vậy? Gọi cả buổi cũng không trả lời, nghĩ cái gì mà say sưa thế?”

Tần Chân cười xấu hổ “Không có, chỉ hơi buồn ngủ thôi.”

“Đúng lúc, chủ nhiệm Lưu gọi cô lên văn phòng kia, ha ha, thế này đã tỉnh ra chưa?” Hoàng Y cười hì hì vỗ vỗ lưng cô, thần thần bí bí nói “Đừng căng thẳng, lần này không phải là muốn dạy dỗ cô mà nghe nói là công ty có khách quý, chỉ đích danh cô theo đơn hàng lớn này!”

9. Chương 9

Edit: Thùy Lam

Beta: Vi Vi

Cái gọi là đơn hàng lớn, thật ra chính là một trận tai bay vạ gió.

Tần Chân đứng ở ngoài văn phòng gõ cửa thì nghe thấy Lưu Trân Châu dùng giọng nói dịu dàng trước giờ chưa từng có mà nói với cô: “Mời vào”.

Toàn thân cô khẽ run, im lặng đẩy cửa vào, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của người đang ngồi trên ghế sofa.

Chỉ trong vòng 0,01 giây, Tần Chân đã chịu hai cú sốc: đầu tiên là bị nụ cười trên vẻ mặt ôn hòa của Trình Lục Dương dọa, thứ hai là bị bộ đồ thể thao thoải mái màu đỏ chói của anh ta dọa.

Lưu Trân Châu chưa nói gì đã cười ha ha ha một trận làm người ta sờn gai ốc xem như mở màn, kể đó thì thân mật nói với Tần Chân: “Vị này chính là tổng giám đốc Trình của công ty thiết kế nội thất Lạp Lư Ná (phát âm gần giống La Lune), sau này chính là đối tác của chúng ta, Chân Chân, mau tới chào hỏi đi!”

Lạp Lư Ná....Trình Lục Dương, Phương Khải đứng ở phía sau Trình Lục Dương cùng với Tần Chân đều run bắn người, cái tên tiếng Pháp đẹp đẽ thế bị Lưu Trân Châu nói ra bỗng mang thêm mấy phần hương vị Tổ quốc.

Tần Chân còn chưa kịp phản ứng đã nghe Lưu Trân Châu cười nhẹ nhàng giới thiệu cho Trình Lục Dương: “Tổng giám đốc Trình, vị này chính là quản lý nghiệp vụ phòng kinh doanh nhà cửa ở công ty chúng tôi, Tần Chân.” Bà nháy mắt cho Tần Chân: “Tổng giám đốc Trình xem lý lịch bộ phận kinh doanh nhà cửa của chúng ta thì đích thân chỉ tên cô, muốn cô từ nay về sau tham gia vào vụ hợp tác này, còn không mau cảm ơn tổng giám đốc Trình đã cho cô cơ hội?”

Tần Chân khó khăn nhìn về phía người đang ngồi thoải mái tùy ý trên ghế sofa thì thấy nụ cười hòa ái thân thiện trên mặt Trình Lục Dương, ánh mắt phát sáng, quả thật cứ như sói tiến vào giữa bầy dê vậy.

“ ... ”

Có ai nói cho cô biết, tại sao con sói hoang cao quý này lại hạ mình tới chỗ tồi tàn như Âu Đình không?

Thế là từ ngày Trình Lục Dương ký thỏa thuận hợp tác với Âu Đình, cuộc sống bi thảm của Tần Chân cũng bắt đầu.

Dựa theo tác phong trước sau như một của cô, Tần Chân trình diễn một màn mắt trí nhớ vô cùng hoàn mỹ, mắt dày xem hai bên như lần đầu tiên gặp mặt, lịch sự bắt tay, mọi người đều là bạn tốt. Kết quả là cái miệng độc của cô, bị bộ quần áo đỏ như lửa của Trình Lục Dương sét đánh, lúc ra cửa bỗng đứng ngâm nga vài câu hát.

Lúc đó, Lưu Trân Châu cười đến mặt hiện ra nếp nhăn, đang ca ngợi Trình Lục Dương: “Tổng giám đốc Trình thật tinh mắt, bộ quần áo màu đỏ này thật rực rỡ nha!”

Quần áo màu đỏ? Rực rỡ? Trình Lục Dương thoáng cái dừng bước, bỗng nghe tiếng hát của Tần Chân vọng lại trên hành lang: “Hãy cháy lên! Hãy cháy lên! Chim lửa!” (lời bài hát “Chim lửa hãy đốt cháy đi” của ca sĩ Cao Lãng Phong)

Phương Khải tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt, không hề bất ngờ khi nghe thấy một tiếng “rắc” từ trong tay Trình Lục Dương — cây bút bi đã anh dũng hy sinh.

Vậy là ngay sau đó, Tần Chân nghênh đón trời đông giá rét trong cuộc đời.

Trình Lục Dương bảo Phương Khải nói với Lưu Trân Châu, rằng anh rất thưởng thức thái độ kiên định chững chạc của cô trong công việc nên vô cùng tín nhiệm cô, vì thế tất cả đơn hàng hợp tác của Âu Đình và La Lune về sau sẽ do Tần Chân phụ trách.

Lưu Trân Châu rất vui vẻ, Tần Chân là người do bà đào tạo, bây giờ được quý nhân coi trọng, bà cũng được thơm lây.

Bà thậm chí còn lần đầu tiên cười dịu dàng vỗ vỗ vai Tần Chân: “Ngay từ đầu tôi đã biết là cô có tài, ánh mắt của tôi vẫn luôn rất chuẩn đó!”

“...” Cái người rõ ràng hai ngày trước còn bảo cô thu dọn đồ đạc cút xéo lại không biết xấu hổ mà nói ra những lời này! Tần Chân lật bàn đứng lên: “Chủ nhiệm cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

Không có cách nào, gió chiều nào theo chiều đó trước nay vốn là sở trường của cô.

Nhưng mà nói đến chuyện được quý nhân ưu ái gì gì đó, rốt cuộc là ưu ái hay coi thường, e là chỉ có bản thân Tần Chân hiểu rõ.

Vậy là cô cứ như vậy mà bắt đầu chạy qua chạy lại giữa Âu Đình và chỗ của Trình Lục Dương, báo cáo lại yêu cầu của khách hàng mua nhà cho Trình Lục Dương, sau đó lại đem bản thiết kế của Trình Lục Dương trở về Âu Đình, xin ý kiến khách hàng, nếu như hai bên đều không có vấn đề thì có thể bắt đầu lắp đặt thiết bị.

Công việc này, nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng dưới sự thao túng của Trình Lục Dương thì trở nên cực kì bi thảm.

Lần thứ nhất, khi Tần Chân đem bản thiết kế chạy đến La Lune thì bị thông báo một cách tiếc nuối: “Tổng giám đốc hiện không có ở đây, xin cô chiều nay quay lại.”

Chiều hôm đó, giữa cái nắng gay gắt, Tần Chân lại chạy đến công ty, kết quả là nhân viên trực sảnh lớn lại tiếc nuối nói với cô: “Thật ngại quá, tổng giám đốc vừa nãy còn ở đây, nhưng mười phút trước đã rời khỏi công ty rồi.”

Cứ như vậy, Tần Chân phải chạy đi chạy lại tổng cộng bốn lần mới gặp được Trình Lục Dương.

Sau đó cô có kinh nghiệm, mỗi lần chuẩn bị đi tìm Trình Lục Dương thì sẽ gọi điện thoại cho Phương Khải trước, sau khi thăm dò được hướng đi của Trình Lục Dương thì mới lên đường.

Liên tiếp mấy lần bị cô thuận lợi báo cáo kết quả công việc, Trình Lục Dương phát hiện ra điểm đáng ngờ nên hí hửng hỏi Phương Khải: “Có phải là cậu đi mật báo không?”

Phương Khải: “... Tôi chỉ thành thật trả lời câu hỏi của cô ấy mà thôi, chuyện không liên quan đến tôi mà!”

Trình Lục Dương đang đang sát khí vừa nhìn chăm chăm gian tặc vừa nghĩ ra một biện pháp hành hạ mới.

Chẳng hạn như Tần Chân nhân lúc anh ở công ty mà chạy tới văn phòng, lại bị thông báo một cách tiếc nuối: “Phương Khải không nói cho cô biết sao? Bản vẽ đó còn chưa có làm xong mà, sao cô lại tới rồi?”

“...” Cô nhịn, sợ dĩ Phương Khải không nói rõ ràng trong điện thoại ngoại trừ bị con người hèn hạ này sai bảo ra thì không còn khả năng khác! “Vậy xin hỏi bao giờ tổng giám đốc Trình mới làm xong?”

“Ừm, ngày mai đi.”

Hôm sau, Tần Chân lại một lần nữa nghiêng rặng chạy tới thì nghe Trình Lục Dương thờ ơ như không nói: “Ồ, lúc này tôi phát hiện bản vẽ kia còn có chỗ cần phải chỉnh sửa, hai tiếng sau cô quay lại nhé.”

“...”

Những chuyện đại loại như vậy nhiều vô số kể.

Tần Chân nghiêng rặng nghiêng lợi, người xưa có câu: “Chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi.”

Theo cô thì, trên đời này không có ai khó nuôi hơn Trình Lục Dương, thật khổ cho cha mẹ của anh ta, không biết kiếp trước gây nên nghiệp gì mới sinh ra thằng con hèn hạ như anh ta!

Không phải là dự trợ lý nhỏ nói xấu mấy câu sau lưng anh ta sao? Có cần ép buộc cô tới mức như vậy không?

Bị hành hạ như vậy suốt một tuần lễ, Tần Chân sứt mẻ mấy cân liền, tuy gầy đi là chuyện tốt, nhưng lòng cô mệt mỏi lắm!

Hôm thứ sáu đó, giữ vững nguyên tắc “làm người không giới hạn”, lúc Tần Chân đem bản thiết kế đưa cho Trình Lục Dương đã vô cùng thành khẩn dùng tới mười hai phần kính trọng.

Ví dụ như khi Phương Khải đi đến phòng hồ sơ lấy vài quyển thiết kế, cô liền ở trong văn phòng của Trình Lục Dương xem bên này một chút, dạo bên kia một chút, sau đó dùng ánh mắt sùng bái lấp lánh như sao nói: “Tổng giám đốc Trình quả thật có hơi thở nghệ thuật, những thứ đồ cổ này nhất định là có lịch sử lâu đời?”

Trình Lục Dương nói: “Đó là đồ gốm tôi làm khi rảnh rỗi, con mắt nào của cô thấy chúng giống đồ cổ hả?”

“...”

Lại ví dụ như lúc cô thò đầu xem Trình Lục Dương đang sửa chữa một bản vẽ thì ra vẽ Tây Thi đau bụng (*) ngây thơ nói: “Cái sân thượng này được thiết kế quả thật rất có nội hàm! Ngài còn thiết kế ở đây một cái bình hoa mang đậm hơi thở nghệ thuật, rất độc đáo, rất tuyệt diệu!”

[(*)Tây Thi đau bụng: Tây Thi nổi tiếng xinh đẹp, nàng có chứng đau bụng, mà mỗi khi đau, ôm bụng nhăn mặt, lại càng đẹp hơn. Có người đàn bà cùng làng muốn bắt chước, về nhà cũng ôm bụng nhăn mặt. Người làng trông thấy, tưởng là ma quỷ; nhà giàu thì đóng cửa chặt không dám ra, nhà nghèo thì bồng bế vợ con mà chạy trốn]

Trình Lục Dương nói: “Thật ngại quá, đây là toilet, còn bình hoa mà cô nói e là cái bồn cầu.”

“...”

Nhiều lần vuốt mông ngựa (nịnh nọt) đều trúng phải móng ngựa, Tần Chân càng bị áp bức thì càng dưng mãnh với ý định không ngừng cố gắng, sau đó Trình Lục Dương rốt cục chịu hết nổi ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô: “Cô Tần, làm người quý ở chỗ tự mình biết mình, cô nhiều lần dùng mặt nóng của cô dán mông lạnh của tôi (*), xin hỏi cô có từng hỏi cái mông của tôi có đồng ý hay không chưa?”

[(*)mặt nóng dán mông lạnh: ý chỉ một người thì nhiệt tình nhưng người kia chỉ hờ hững, lạnh nhạt]

Mặt của Tần Chân lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng cô bỗng nhiên đứng dậy.

Trình Lục Dương thản nhiên chờ đợi màn kế tiếp của cô.

Thế là trong nháy mắt Phương Khải đẩy cửa vào thì thấy Tần Chân vô cùng tôn kính xoay người lại hỏi cái mông của Trình Lục Dương: “Xin hỏi ngài có đồng ý để tôi dùng mặt nóng chào hỏi thân thiết với ngài không?”

Phương Khải: “...”

Trình Lục Dương: “...”

Tần Chân mỉm cười đứng thẳng người lên: “Nó không nói lời nào có nghĩa là đồng ý.” Nhận lấy bản thiết kế lần này trong tay Phương Khải, cô lại hướng về phía Trình Lục Dương vẫy vẫy tay: “Tạm biệt tổng giám đốc Trình, lần sau tôi lại đến thăm hỏi ngài ... cùng cái mông của ngài.”

Trình Lục Dương hoàn toàn run rẩy vì độ dày da mặt của cô gái này.

Phương Khải im lặng trong lòng thầm khen cô 32 lần, đây mới là tinh anh nghề nghiệp, là tấm gương của tôi!

Mà sau khi ra khỏi công ty rồi cuộc Tần Chân không cười được nữa, cầm lấy túi tài liệu đứng yên thật lâu.

Ngón tay cầm túi tài liệu đến trắng bệch, Tần Chân hít sâu một hơi, lúc này mới bắt đầu đi từng bước hướng tới trạm xe buýt.

Cô tự nói với mình: “Tần Chân, không được so đo với tên đàn ông kiêu căng ngạo mạn kia, anh ta là đại thiếu gia được nuông chiều không coi ai ra gì, mày không cần để ý tới anh ta.”

Chỉ tiếc là Trình Lục Dương cứ như rỉ mắt, mỗi lần cô bực bội thì cứ dính chặt trong mắt cô, đuổi cũng không đi.

Tần Chân cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này thì hoặc là cô xách dao chém Trình Lục Dương, hoặc là Trình Lục Dương gọi 120 tổng cô vào bệnh viện tâm thần.

10. Chương 10

Việc hợp tác giữa Âu Đình và La Lune tiến triển rất thuận lợi, chỉ mới nửa tháng sau, căn nhà đầu tiên được trang hoàng theo bản thiết kế mà Trình Lục Dương đưa ra đã hoàn thành.

Trình Lục Dương đưa Phương Khải cùng đi đến bất động sản của Âu Đình xem thử căn nhà mới được trang hoàng, kết quả là đúng lúc gặp Tần Chân ở sảnh lớn phía dưới.

Tần Chân đang dẫn khách hàng đến xem nhà, người đàn ông đó không phải ai xa lạ, chính là người mà tháng trước đã tìm cô dẫn đi xem bảy tám căn nhà đều không hài lòng, trước khi đi còn sờ soạng tay cô, làm cô buồn nôn đến không nuốt trôi cơm tối.

Không biết ông ta bị chặn chỗ nào, vừa tiếc tiền vừa kén chọn, kết quả là lần này lại tới xem nhà, còn cứ khăng khăng chỉ đích danh cô.

Đây đã là căn thứ ba cô dẫn ông ta đi xem rồi, Tần Chân vừa dẫn ông ta vào sảnh lớn thì người này nói mình khát nước, còn mỗi chân nữa, nên muốn nghỉ ngơi một chút trên ghế sofa ở đại sảnh.

Không có cách nào, Tần Chân đành phải tự mình ra ngoài mua giúp ông ta chai nước khoáng, lúc đưa cho ông ta thì không biết là vô tình hay cố ý, ông ta lại sờ soạng tay cô lần nữa.

Lòng Tần Chân trùng xuống, cô nhanh chóng rút tay về, lại nghe thấy người đàn ông đó cười híp mắt hỏi: “Cô Tần năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi sáu.”

“Ồ, hai mươi sáu sao? Nhìn không ra nhìn không ra, tôi thấy da dẻ cô trắng như vậy, dáng người lại đẹp như vậy, gương mặt cũng trẻ trung xinh đẹp, cô không nói tôi còn tưởng là cô mới tốt nghiệp đấy.” Hướng đề tài khiến người khác phản cảm.

Tần Chân ngoài cười nhưng trong không cười, liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Ông Trương à, sắp mười một rưỡi rồi, không bằng chúng ta xem xong căn hộ này rồi đi ăn trưa nhé?”

Ông ta sáng mắt lên: “Được, đúng lúc tôi đã đói bụng, cô Tần muốn đi ăn ở đâu?”

Tần Chân “a” một tiếng, rồi rất nhanh cười ồ lên: “Ngài hiểu lầm rồi, ý của tôi là mỗi người chúng ta tự mình đi ăn cơm, nếu ngài cảm thấy thích căn nhà mà hôm nay xem, suy nghĩ kỹ rồi thì hoan nghênh tới công ty tìm tôi.”

Khi cô cười, đôi mắt cong cong như vàng trắng lưỡi liềm, vui vẻ đáng yêu, hơn nữa giọng nói lại trong trẻo dễ nghe, thật khiến lòng người ta ngứa ngáy.

Người đàn ông tâm viên ý (*) mã nắm lấy cổ tay cô: “Ôi, để tôi xem giờ đã, thật đã mười một rưỡi rồi sao?”

[(*) tâm viên ý mã: tâm như con khỉ, ý như con ngựa, diễn tả suy nghĩ tán loạn thất thường]

Lấy cớ xem giờ, bàn tay to lớn đầy vết chai kia đã bao phủ cổ tay mảnh khảnh của Tần Chân, đồng thời còn cổ ý vô tình mà hơi miết nhẹ.

Tần Chân thay đổi sắc mặt, muốn rút tay về, nhưng không ngờ ông ta chỉ hơi dùng lực đã giữ tay cô lại, cười hề hề với cô: “Cô Tần đừng căng thẳng thế, tôi chỉ muốn kết bạn với cô thôi. Chỉ cần cô ăn cùng tôi bữa cơm, tôi sẽ lập tức theo cô về công ty ký đơn hàng.”

Tần Chân hơi dừng lại, đưa mắt bình tĩnh nhìn ông ta: “Có thật chỉ là ăn bữa cơm thôi?”

“Đương nhiên.” Ông ta nhếch miệng lên thành nụ cười, lại miết cổ tay cô, lúc này mới từ từ buông ra, trong lòng có tính toán trước mà nhìn cô.

Nếu như chỉ ăn bữa cơm là có thể bán được nhà ... Tần Chân nhìn sâu chìa khóa nặng trĩu trên bàn kia, đang muốn gật đầu nói được thì không ngờ có một giọng nói khác như cười như không vang lên đúng lúc này: “Mặt tướng heo, lòng sáng rõ, quả nhiên là một tay cửa gái!”

Giọng nói kia quá quen thuộc, Tần Chân còn chưa quay đầu lại cũng đã biết người đó là ai, tức thì sống lưng lạnh đi.

Trình Lục Dương đã đứng rất lâu trong sảnh lớn rồi, ngày khi Tần Chân vào cửa đưa nước khoáng cho người đàn ông kia, anh và Phương Khải đã tới.

Từ khoảnh khắc người đàn ông kia sờ soạng tay cô, Trình Lục Dương liền dừng bước, nhàn nhạt nhìn một màn này, sau đó thì nghe rõ rành rành đoạn đối thoại của hai người.

Người đàn ông họ Trương bỗng ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn kẻ nói năng không lễ độ này: “Đồ miệng thú kia, cậu nói ai đó?”

Trình Lục Dương nheo mắt lại, cười đến gọi là tà mị cuồng quyến (*): “Ai muốn bắn súng thì tôi nói người đó, ai cho là nói mình thì tôi nói người đó!”

[(*) : tà mị: tà ác nhưng có mị lực, quyến rũ; cuồng quyến: vừa phóng khoáng lại không mất nề nếp]

“Tổng giám đốc Trình —” Tần Chân vội vàng đứng dậy, nháy nháy mắt với anh, muốn anh đừng có khuấy vùng nước đục này lên nữa.

Nào ngờ Trình Lục Dương hoàn toàn không để ý đến ám hiệu của cô, ngược lại còn cười đến rất là thân thiện dễ gần: “Chân Chân em đừng sợ, anh tới là để ủng hộ em, cứ loại lưu manh mượn cớ mua nhà để cửa cấm giờ trò chọc ghẹo này thì tới một người anh giúp em đuổi một người! Cái thằng cha lần trước dám động tay động chân với em không phải là hiện giờ còn đang nằm trong bệnh viện đó sao? Anh làm việc thì em cứ yên tâm, nếu ai bắt nạt em, anh bảo đảm sẽ khiến thằng đó đứng thẳng đi vào nhưng nằm ngang mà đi ra!”

Họ Trương vừa nghe thì hơi có tật giật mình, lại thấy đối phương là hai người trẻ tuổi, ăn mặc lịch sự, nhìn cũng rất có khí thế, thì không dám làm to chuyện, đành phải vội vội vàng vàng nói: “Xin lỗi nha cô Tần, tôi còn có việc nên đi trước.”

Nói xong cũng không để ý đến lời can ngăn của Tần Chân mà xách cặp màu đen chuẩn mất.

“Ông Trương! Này, ông Trương.....” Tần Chân la lên nhưng không có ai trả lời, trợn mắt há mồm nhìn con vịt đã đến miệng còn bay mất, lòng cô lạnh đi một nửa, quay đầu lại cả giận nói với Trình Lục Dương: “Tổng giám đốc Trình anh có phải là rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên ngứa ngáy không? Vô duyên vô cớ chạy tới phá việc buôn bán của tôi làm gì?”

Trình Lục Dương thu lại dáng vẻ như cười như không kia, liếc nhìn cô một cái: “Phá việc buôn bán của cô? Cô nói thử xem cô đang bán cái gì? Bán nhà? Hay là bán thứ khác?”

Tần Chân nghe anh nói thì tức sôi gan: “Anh có ý gì?”

“Có ý gì? Vì muốn bán nhà mà cô hy sinh không nhỏ đấy, nào là sờ soạng tay, nào là cùng nhau ăn cơm, tôi thấy tên đàn ông kia rất đói khát, nhìn cô mà hận không thể ăn sống nuốt tươi cô rồi. Tôi cũng chỉ đi ngang qua, có lòng tốt nên giúp cô một cái, không cần phải cảm ơn tôi đâu.” Nói xong, anh phóng khoáng đi vào thang máy.

Tần Chân vừa nghĩ đến chuyện bị thua thiệt mà vẫn không bán được nhà, thật rất muốn xông tới loạn đao chém chết tên khốn kia, nhưng vừa nghĩ đến anh ta là sếp của cô thì dưới chân như mọc ra cái đinh không thể nào di chuyển được.

Nhà của cô! Đơn hàng của cô! Bát cơm của cô! Tiền thưởng của cô! Cả tháng nay cô còn chưa bán được mấy căn, mắt thấy đã sắp thành công rồi, vậy mà lại bị một kẻ không nào không mất cứ thế mà phá hỏng rồi!

Tần Chân nắm chặt xâu chìa khóa kia, giận đến muốn ấn mở thang máy, trực tiếp nện thẳng vào mặt Trình Lục Dương.

—

Mặc dù hận anh ta tới nỗi đầu muốn bốc khói, nhưng hôm sau lúc đi đến văn phòng của Trình Lục Dương, Tần Chân lại giống như người không có chuyện gì.

Vẫn theo thường lệ, nhìn nọ sờ kia, Trình Lục Dương vừa nhìn đã biết là cô đang chuẩn bị lời kịch để nịnh nọt rồi nên híp mắt xem hôm nay cô lại định nói cái gì.

Liên tục mấy tuần lễ rồi, văn phòng này to như vậy, cô hầu như đã khen mỗi một món đồ một lần, Trình Lục Dương rất tò mò sau khi nói hết những thứ có thể nói thì cô sẽ lấy cái gì ra để làm đề tài.

Kết quả là Tần Chân dạo quanh văn phòng một vòng, rồi nhìn sàn nhà tấm tắc khen ngợi: “Nhìn cái sàn nhà này sáng rõ biết bao, lau sạch sẽ biết bao? Tổng giám đốc Trình quả nhiên có đôi mắt tinh tường, ngay cả nhân viên vệ sinh cũng nhìn chuẩn như vậy, nếu không phải là người tài giỏi thì sao có thể lau được sàn nhà chói mắt như thế?”

Trình Lục Dương quả thật muốn giận dữ khen ngợi cô đến một trăm lần, nhưng trên thực tế lại thông dong dựa vào ghế ngồi, như cười như không mà hỏi cô: “Ồ, quản lý Tần không cảm thấy tôi phá việc buôn bán của cô nữa? Hết giận rồi?”

Hết giận rồi? Chỉ cần một ngày anh chưa bị bọn buôn người nhét vào bao tải bán đến Tây Tạng làm trai bao, từ đó về sau nụ cười tiếng nói đều theo gió bay đi, thì một ngày cô không nuốt trôi cơn giận này!

Tần Chân hiên ngang lăm liết nhìn chằm chằm anh, thẳng sống lưng lên: “Tổng giám đốc Trình nói cái gì vậy? Trên thương trường mua bán không được là chuyện bình thường, sao tôi lại tức giận ngài chứ? Huống hồ ngài lại còn giúp tôi xuất phát từ lòng tốt.”

“Ồ, phải không? Tôi lại thấy cái sàn nhà này hơi bẩn, cô giúp tôi lau đi.”

“...” Tần Chân nhìn vẻ chế nhạo rõ ràng trên mặt anh thì không nói hai lời, đến phòng trà nước cầm cây lau nhà, chẳng nói câu nào mà từ từ lau.

Trình Lục Dương chưa từng thấy người có thể nhịn đến như vậy thì bỗng dưng có kích thích muốn xé bỏ mặt nạ của người này, cho nên lại sai bảo cô: “Đi pha tách trà.”

“Đi đổ rác.”

“Bàn hơi lộn xộn, sắp xếp lại đi.”

...

Nhưng cho dù anh có sai khiến như thế nào thì khi anh sửa chữa bản thiết kế, từ đầu đến cuối Tần Chân vẫn nhẫn nhục chịu khó mà giúp anh làm việc.

Rốt cuộc Trình Lục Dương cũng bỏ con chuột ra, nhìn Tần Chân rõ ràng là trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cứng rắn trưng ra vẻ mặt tươi cười khi gặp quý nhân thì không khỏi giấu cợt hời hợt: “Quản lý Tần học đầu ra bản lĩnh kiểm chế đây thế? Trời sập xuống cũng cười được, dù xúc phạm cô thế nào cô cũng nhịn được, vì bán nhà mà có thể bán rẻ nhan sắc, bị loại đàn ông trung niên ghê tởm dung tục sờ mó mà cũng không ngại. Nói thật, tôi rất muốn hỏi giới hạn của cô là ở đâu vậy?”

Anh nói chuyện không hề uyển chuyển, cũng không hề che giấu vẻ khinh miệt trong mắt, cứ như vậy mà trực tiếp làm tan rã mặt nạ của Tần Chân, Tần Chân bỗng nhiên cười không nổi nữa.

Từ sau khi cô tới, trong văn phòng này dường như chưa có lúc nào yên tĩnh như giờ phút này, bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không nói gì, một người thì hùng hổ dọa người, còn một người thì chui vào ngõ cụt.

Tần Chân cảm thấy mặt nóng bừng, cứ như bao nhiêu năm nay, cô vẫn mặt dày giả bộ không có chuyện gì, cho dù bị đánh vào mặt, cô vẫn có thể cười hì hì mà dần tới: “Không thì ngài đánh tiếp bên này nhé?”

Bình thường ra, dù đối phương có dữ dằn hung hãn đến mức nào cũng sẽ ngại gây sự tiếp với cô, dù sao thì đưa tay không đánh mặt người cười. Nhưng mà đối mặt với loại hành vi vạch trần gốc gác này của Trình Lục Dương, cô rốt cục không có cách nào giả bộ tiếp nữa.

Sau đó cô thu hồi vẻ mặt tươi cười, nhìn ánh mắt trào phúng của Trình Lục Dương, đột nhiên hỏi anh một vấn đề: “Tôn nghiêm và bánh mì, anh chọn cái nào?”

Trình Lục Dương nói: “Tôi không cần phải giả thuyết loại vấn đề hư cấu này.” Vẻ mặt của anh rất tỉnh táo, hiển nhiên nghĩ đến lựa chọn của Tần Chân, trong mắt khó nén khinh thường: “Bởi vì trước khi gặp quản lý Tần, tôi chưa bao giờ biết bên cạnh có loại người như thế, chỉ cần có bánh mì gặm thì tôn nghiêm chẳng đáng một đồng như đồ chùi chân, có thể mặc cho người ta chà đạp.”

Lỗ tai của Tần Chân bỗng chốc sinh ra vô số tạp âm, giống như bị ù tai vậy, đầu óc hỗn loạn.

Trình Lục Dương vẫn tiếp tục nói móc cô: “Ngoài mặt là một dạng, sau lưng là một dạng, lúc bên cạnh người ta thì miệng cứ như bôi mật, nhưng vừa quay lưng thì hóa thành bà tám, bắt đầu ăn nói lung tung. Quản lý Tần không cảm thấy loại hành vi ham tiền như mạng, không cần tôn nghiêm mà muốn phô trương miệng lưỡi một cách vụng về của cô quả thật rất khiến người khác chán ghét sao?”

11. Chương 11

Móng tay Tần Chân gần như đâm vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn lan tràn ra từng chút từng chút một, nhưng loại cảm giác đau đớn đó hoàn toàn không mãnh liệt bằng cảm giác bị người làm nhục nhả ngay trước mặt này.

Mới đầu, cô nói với chính mình: đã nhịn anh ta lâu như vậy, không cần kiểm củi ba năm thiêu một giờ!

Càng về sau, cô chỉ cảm thấy một dòng máu nóng xông lên não, sau đó rốt cục không khống chế được mà cầm khăn lau trong tay hung hăng ném tới cái miệng xấu xa đang không ngừng liến thoắng kia.

Khi chiếc khăn lau đã từng lau bàn và sàn nhà trở nên đen bẩn như mực kia dịu dàng chặn miệng Trình Lục Dương, văn phòng rốt cục cũng được an tĩnh lại.

Tần Chân nở nụ cười, gương mặt xán lạn như vàng thái dương, hướng về phía Trình Lục Dương mặc sức nở rộ.

Cô nói: “Có thể anh không hiểu nỗi khổ của người nghèo chúng tôi, nhưng có nhiều lúc, chúng tôi lại cảm thấy bánh mì còn thực tế hơn tôn nghiêm hư vô mờ mịt nhiều. Chúng tôi có thể vì lấp đầy bụng bản thân và người nhà mà tạm thời gạt bỏ tôn nghiêm sang một bên, cũng chẳng cảm thấy làm việc đó đáng xấu hổ bao nhiêu.”

Cô vừa nói vừa vòng qua cái bàn đi tới trước mặt Trình Lục Dương, cười đến vui vẻ: “Nhưng mà việc gì cũng đều có ngoại lệ, chẳng hạn nếu gặp phải loại ôn thần làm tôi không thể nhận được nữa, tôi thà đối chết vì không có bánh mì, cũng không đồng ý vứt bỏ tôn nghiêm, để sau đó đuổi theo họ vung vẩy nhân tính đáng ghê tởm khắp tổ quốc.”

Một giây sau, chiếc giày cao gót đen của Tần Chân giẫm lên mũi giày da được làm thủ công xa hoa bóng loáng của Trình Lục Dương không hề báo trước. Ngay khi Trình Lục Dương bị đau đớn la ai oái vâng vọng khắp văn phòng, Tần Chân cầm túi xách lên bình tĩnh đi ra khỏi cửa. Cô còn không quên cười hòa nhã với Phương Khải đang há miệng thành hình chữ O đứng ngoài cửa, chìa tay thay anh ta nâng lên chiếc cảm như sắp rụng mất.

Bỗng nhiên Phương Khải muốn hát vang một khúc tên là “trừng phạt xúc động” cho tổng giám đốc đại nhân.

Sau khi phóng khoáng ngã bài với Trình Lục Dương, trên đường trở về công ty, Tần Chân bắt đầu đâm ngực giậm chân. Hồi trước gặp phải khách hàng xảo trá cô cũng có thể nhẫn nhịn, tại sao hôm nay lại bị họ Trình chọc giận chứ? Không chừng bây giờ sắp phải vứt bỏ bát cơm rồi đây!

Cô oán giận một đường, cuối cùng nghĩ lại: Nếu có cơ hội làm lại một lần nữa, cô có thể sáng khoái cái giận với Trình Lục Dương như vậy nữa không?

Đáp án là: chắc chắn rồi!

Rất tốt, vậy không có lý do gì phải hối hận. Cô luôn luôn cho rằng tôn nghiêm không thể nuôi sống con người, chỉ cần ở trong vòng co giãn có mức độ, dứt bỏ tôn nghiêm một cách thỏa đáng cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà Trình Lục Dương đã thành công khiêu chiến cực hạn của cô, không thể nhận được nữa, vậy thì không cần nhận.

Nhưng khi cô kinh hồn bạt vía đi vào trong văn phòng của Lưu Trân Châu thì bà chỉ ngẩng đầu hỏi: “Bản thiết kế đâu?”

Thấy sắc mặt cô là lạ, Lưu Trân Châu lại hỏi: “Sao vậy? Làm sai chuyện gì bị tổng giám đốc Trình khiển trách sao?”

Không bị chỉ trích như dự liệu, cũng không có những lời đại loại như bảo cô thu dọn đồ đạc xéo đi. Tần Chân sửng sốt, thế này mới tin tưởng Trình Lục Dương không gọi điện thoại tới báo những chuyện đã phát sinh.

Nhưng trong lòng cô vẫn kinh hồn bạt vía, cảm thấy chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, thừa dịp lúc này đi cả đến xin nghỉ bệnh vài ngày, ngồi chờ nghị quyết lãng trì xử trăm giáng xuống.

Lưu Trân Châu lại bắt đầu đau đầu: “Tôi nói cô đó Tần Chân, cô thật đúng là không ngừng thích làm thiêu thân mà, trong khoảng thời gian này thật vất vả mới để tôi thở phào, cô lại muốn xin nghỉ phép, bên tổng giám đốc Trình thì bảo tôi tìm ai thay cô đây?”

“Mỗi khi đến, dì cả nhà em đều hận không thể hung hăng yêu thương em một trận, làm em ba ngày ba đêm không xuống giường nổi.” Tần Chân bắt đầu gặt lệ: “Chủ nhiệm, xin chị thương xót, hãy để em về nhà cùng dì cả yêu thương tàn sát lẫn nhau đi ạ!”

“Cút đi! Thay tôi ân cần thăm hỏi dì cô.”

Tần Chân lập tức nịnh nọt ôm đùi: “Em thay dì cảm ơn chị ạ!”

Trình Lục Dương bị Tần Chân chọc tức đầy một bụng, ngay tức khắc kéo lê cái chân bị giẫm suýt thì nát về nhà.

Phương Khải một đường run sợ chậm chậm theo sau, không có biện pháp, anh là trợ lý kiêm lái xe, vào thời khắc nguy hiểm phải lựa chọn đương đầu, nếu không tổng giám đốc chỉ có thể lê chân giò hun khói về nhà...

Kết quả y như anh tưởng tượng, anh bị ngược thật sự thảm.

Bởi vì trong lòng Trình Lục Dương, Phương Khải và Tần Chân chính là cá mè một lứa. Từ chuyện trong tiệm lẩu lần trước, hai người bọn họ cấu kết nói xấu anh, họ đã bị anh ngay lập tức cho vào sổ đen cần phải xử tử.

Vì lấy lòng anh, Phương Khải thay anh mở cửa xe, Trình Lục Dương lạnh mặt hỏi: “Nhìn tôi giống Dương Quá lắm sao? Bị gãy mất tay hay não tàn? Cần cậu nhiều chuyện à?”

“...”

Phương Khải hấp tấp chạy vào ngồi trên ghế lái, gọn gàng lưu loát đóng phịch cửa lại, phía sau lại vang lên giọng điệu lạnh như băng: “Không phải xe của cậu, có phải đập hỏng rồi cũng không cần sửa hay không?”

“...”

Phương Khải cuống quýt đạp chân ga, muốn nhanh chóng đưa vị ôn thần này về nhà cho xong chuyện, kết quả dưới tác dụng của quán tính, Trình Lục Dương không hề đề phòng mà nghiêng giật về phía trước, hoảng sợ, cảm phần quát: “Con mẹ nó, cậu đang chơi QQ Speed à?”

Phương Khải khóc: “Không, tôi vẫn chỉ chơi Kartrider Rush thôi ạ...”

Trình Lục Dương thật lòng muốn bóp chết tên ngu xuẩn này, nhưng anh cảm thấy mình không thể xúc động, một bụng lửa giận này nhất định phải giữ lại đến ngày mai gặp Tần Chân mới được bùng nổ, nếu bây giờ trút giận hết rồi, thì sao có thể khiến người phụ nữ kia biết thế nào là sống không bằng chết?

Nhưng mà tâm nguyện của anh nhanh chóng thất bại, bởi vì trong vòng một tuần sau đó, Tần Chân không hề xuất hiện trước mặt anh, thay vào đó là một người quản lý nghiệp vụ khác cùng văn phòng với Tần Chân: Hoàng Y.

Trình Lục Dương gọi điện thoại cho Lưu Trân Châu hỏi tình huống. Lưu Trân Châu vừa cười ha ha vừa nói Tần Chân xin nghỉ bệnh, sau đó lại ân cần hỏi han, dặn dò anh cuối mùa xuân đừng vội giảm lượng quần áo, tránh cho trúng gió bị cảm.

Ngay khi Lưu Trân Châu bắt đầu tuôn ra một tràng lời nhai liên miên, Trình Lục Dương nhanh chóng nhét điện thoại vào lòng Phương Khải. Vì thế, Phương Khải vừa yên lặng lau nước mắt, vừa nghe phát thanh giảng về tri thức khỏe mạnh trong vòng mười phút. Đợi đến lúc câu nói: “Tôi không quấy rầy tổng giám đốc làm việc nữa” rốt cục ra khỏi miệng đối phương, anh mới có thể hai mắt nhắm lệ đưa di động đến bên tai Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương ừ một tiếng: “Vậy được, cứ như vậy.” Tổ rõ mình vẫn luôn nghe.

...

Phương Khải: Lý Mật, mau tới cứu tôi ! Tổng giám đốc lại ngược tôi rồi!

So với Tần Chân, Hoàng Y dịu dàng yên tĩnh hơn, ngoại trừ bàn bạc bản thiết kế, nhiều lắm chỉ nói hai câu: “Chào Trình tổng giám” và “Tạm biệt Trình tổng giám”.

Bởi vì bản thiết kế không phải do một mình Trình Lục Dương làm, phần lớn do nhóm nhà thiết kế làm xong rồi, Trình Lục Dương chỉ thẩm duyệt khâu cuối cùng. Nhiều lần Hoàng Y ở trong văn phòng Trình Lục Dương chờ anh thẩm duyệt, có khi đến mười phút, cô cũng chỉ cung kính chờ, không nói một lời, chứ không nịnh nọt liên miên chẳng khác gì người ho lao (*) như Tần Chân.

[(*) nguyên văn tác giả dùng từ ‘nói lao’: chỉ người nói lời nhai cực kỳ nhiều như người bị bệnh lao ho mãi không khỏi.]

Theo lý thuyết Trình Lục Dương phải thật vui mừng mới đúng, nhưng không biết vì sao, anh cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Trước kia lúc Tần Chân nịnh hót, anh có thể không kiêng nể gì mà công kích (*) cô. Còn cô, mặc kệ bị châm chọc thế nào, cũng luôn tùm tùm cười gât đầu bảo vâng, mà đôi mắt như sắp phun ra lửa. Vì thế những lúc ngăn ngử giao nhận tài liệu, anh quả thực như được tắm gió xuân, cả người khoan khoái, hai mạch Nhâm đốc đều được đả thông.

[(*) nguyên văn là thực thi nhân sâm gà trống: trong tiếng Trung, ‘nhân sâm gà trống’ được phát âm giống cụm từ ‘nhân thân công kích’ nên được sử dụng thay thế cho cụm từ đó trên mạng]

Nhưng nay đối mặt với một nhân viên Trung Quốc không rên một tiếng thế này, Trình Lục Dương như tù nhân nghiện độc, cả người khó chịu.

Anh cảm thấy nhất định là anh quá hận người phụ nữ họ Tần kia, nếu không thì sẽ không vì chuyện không mắng được cô mà cả người không được thoải mái.

Ngay khi Trình Lục Dương cân nhắc xem có nên lựa một ngày nào đó tìm cơ gọi cô đến bên người để tiếp tục sự nghiệp tu hành của đời anh không thì anh thật sự gặp được quản lý Tần mà anh rất nhớ nhung sau vài ngày xa cách rồi.

Vào cuối xuân, mưa rả rích rơi hoài không ngớt đã được mấy ngày, chắc nó muốn chứng tỏ cảm giác tồn tại một lần cuối bằng cách hạ nhiệt độ xuống nhân lúc chưa vào hạ.

Tối đến, Trình Lục Dương gọi điện thoại bảo Phương Khải mua mì đến cho anh, trong nhà hết hàng dự trữ, sau khi thiết kế xong muốn ăn cơm cũng không được.

Giọng Phương Khải hơi gấp gáp: “Tôi xin lỗi, tổng giám, hôm nay lúc ngủ trưa mẹ tôi bị cảm lạnh, vừa nôn vừa tiêu chảy, tôi đang ở bệnh viện truyền nước với bà, không thể đi được ạ!”

Trình Lục Dương nghiêm mặt nói: “Tôi không biết cậu còn có bản lĩnh chăm sóc người khác đấy, có thể nuôi sống bản thân đã không dễ dàng rồi.” Sau đó ngạo mạn cúp điện thoại.

Không thể nhờ Phương Khải, anh đành phải cầm ô ra ngoài gọi taxi, khi đang trên xe anh gọi cho bộ phận nhân sự: “chủ nhiệm Trương, anh thông báo cho Phương Khải ngày mai không cần đến công ty.”

Chủ nhiệm Trương kinh hãi, vừa ấp úng vừa muốn dò la ý của tổng giám đốc — đồng chí Tiểu Phương đã làm gì chọc giận vị bồ tát này rồi? Đến nỗi bị sa thải chứ!

Trình Lục Dương thật sự cảm thấy mình đã nuôi ra một đám ngu xuẩn, tức giận nói: “Mẹ cậu ta bị bệnh, cái người nhất gan sợ phiền phức đó, tôi sợ ngày mai cậu ta phá hỏng hết công việc của tôi! Ít nói lời vô nghĩa đi, bảo cậu ta ngày mai đừng đến đây!”

Chủ nhiệm Trương liên tục đáp vâng: “Chuyện... chuyện này có xem như bỏ bê công việc không ạ? Có phải trừ tiền lương không?”

Trình Lục Dương hòa hoãn giọng, hừ lạnh một tiếng: “Chút tiền lương của cậu ta tôi cũng chướng mắt, cứ xem như ông đây thưởng cho cậu ta!”

Vừa nghĩ đến người mẹ đơn thân ốm yếu nhiều bệnh còn rất ỷ lại vào con trai của Phương Khải, Trình Lục Dương lại nhức đầu.

Vừa tắt điện thoại, anh phát hiện tài xế liên tiếp nhìn anh qua kính chiếu hậu, vì thế không vui trừng mắt nhìn lại: “Anh cứ nhìn tôi làm gì? Nếu bề ngoài có thể lấy lan thì anh hãy nhìn chăm chăm tôi hoài như vậy cũng không muộn!”

Anh tài xế chỉ có thể nhếch miệng cười: “... Ha ha, ha ha.” [trong đầu nghĩ: Đâu ra người thần kinh vậy trời...]

Trình Lục Dương không có khái niệm về tiền tài, tiêu tiền như nước, vốn muốn mua mì sợi, kết quả trên đường đi đến khu thực phẩm mua mì sợi, trên xe đẩy đã chất đầy những thứ tiện tay bỏ vào, toàn là thịt bò cao cấp, thực phẩm nhập khẩu.

Đến khi tính tiền, một người phụ nữ trẻ đứng sau liên tiếp đánh giá anh, còn luôn mượn cơ hội chen chúc xếp hàng để va chạm vào anh, có lẽ cô ta cảm thấy hứng thú với anh chàng cao ráo đẹp trai ăn mặc quần áo đắt tiền lại ra tay hào phóng rộng rãi này.

Trình Lục Dương tức muốn nổ măt, anh đã sớm nhìn ra sóng điện não siêu mạnh của cô ta, ngay khi cô ta lại “vô ý” giẫm phải anh rồi lại nũng nịu xin lỗi, anh cười lạnh hỏi cô ta: “Thưa cô, pháp luật nước ta quy định quấy rối tình dục không phải riêng chỉ đàn ông chủ động thực hiện hành vi dâm loạn với phụ nữ đâu, cô thường xuyên tiến hành tiếp xúc với thân thể tôi như thế, cô có biết tôi đã có thể tố cáo cô tội quấy rối tình dục rồi đây?”

“...” Ngay cả đồ trong xe đẩy cô ta cũng quên mất, mặt đỏ tai hồng nhanh chóng lẩn đi.

Nhìn mấy người cười trộm bên cạnh, Trình Lục Dương không chớp mắt xách túi vừa đi vừa nói: “Cười cái gì mà cười? Chưa thấy trai đẹp làm người khác muốn xáp tới hả?”

Ngay lúc Trình Lục Dương đang dương dương tự đắc xách túi đồ đi ra khỏi siêu thị, rốt cục nhìn thấy hình bóng xinh đẹp mà anh “thương nhớ đã lâu”.

Trạm xe buýt ở ngay bên cạnh siêu thị, anh một tay bung ô, một tay xách túi đồ. Vừa thấy một chiếc xe buýt ngừng lại, một cô gái què mùa có chân trái tàn tật gập ô, gian nan bước lên xe buýt, vì đi đứng không tiện, bước vài lần mà không lên được bậc thang, ngược lại bị trận mưa to thấm ướt cả người.

Đã gần tới giờ hết ca, lái xe không kiên nhẫn hung dữ quát cô: “Cô còn lè mề gì nữa? Muốn lên thì lên nhanh, không lên thì nhanh đứng sang một bên nhường chỗ cho người khác!”

Mấy hành khách xếp hàng phía sau cô gái cũng bắt đầu phàn nàn, thúc giục cô, cô lại càng bối rối, làm cách nào cũng không thể đi lên, bóng lưng chùn xuống nhìn qua rất chật vật.

Cô gái thậm chí còn không ngừng dùng tiếng phổ thông không chuẩn lắm rồi rít xin lỗi.

Trình Lục Dương không nhìn thấy vẻ mặt cô gái, nhưng đoán chắc sắc mặt cô rất phong phú.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một người phụ nữ trên xe bước nhanh tới cửa lên, đưa tay cho cô gái tàn tật: “Nào, nhanh lên đây này.”

Người phụ nữ trên xe thậm chí còn chủ động kéo cánh tay ướt nhẹp của cô gái tàn tật, mạnh mẽ kéo cô lên, sau đó còn không hề e ngại quần áo người ta ướt sũng, tự mình đỡ người ta tới chỗ ngồi, lúc này mới xuống xe ... Hóa ra người phụ nữ kia đã định xuống xe, nhìn thấy một màn ở cửa trước, mới chạy tới giúp cô gái tàn tật một tay.

Bởi vì có chút việc nhỏ này xen vào, chiếc áo khoác màu vàng vốn sạch sẽ khô ráo mà cô đang mặc bị làm ướt, đặc biệt phía trước còn in hằn hình cánh tay của cô gái kia, màu rất nổi.

Trình Lục Dương dừng lại chốc lát, bất chợt không đi về phía trước nữa.

Anh nghe thấy lúc đi qua cửa trước, người phụ nữ kia còn hung ác bỏ lại một câu cho tài xế: “Đừng tưởng hôm nay trời mưa không có sét, anh sẽ không bị sét đánh! Còn nhiều thời gian mà, nên tranh thủ chuẩn bị thuốc trị bỏng trước đi!”

Mấy người trên xe được dịp cười ầm ĩ, anh lái xe hùng hổ khởi động xe.

Tần Chân mở chiếc ô hoa màu trắng của cô, sau khi hung ác mắng tài xế xe buýt không có đạo đức kia, đi chưa được vài bước, bỗng nhiên phát hiện một người đang đứng cạnh cột đèn đường phía trước, bóng người thẳng tắp, vóc dáng thon dài cao ngất, như đang nhìn cô chằm chằm.

Cô tập trung nhìn rồi lập tức xoay người bước đi.

Sax, lại là tên ôn thần Trình Lục Dương kia!

12. Chương 12

Edit: Nora

Beta: Vi Vi

Ngay khi cô quay lưng đi nhanh về hướng ngược lại, tên âm hồn bắt tán kia vậy mà lại bám theo cô.

“Quản lý Tần.” Trình Lục Dương ở phía sau không nhanh không chậm gọi cô.

Tần Chân mắt đẫm tai ngơ, vô cùng tự nhiên thoải mái tiếp tục đi.

Trình Lục Dương vẫn nhàn nhã: “Hình như tôi quên làm chuyện gì đó thì phải, à tìm một ngày nào đó đến Âu Đình ân cần thăm hỏi, ôn chuyện xưa với chủ nhiệm Lưu?!”

Chỉ một câu nói, thành công làm Tần Chân dừng bước.

Ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày, dĩ cả của cô còn chưa đi, tối nay Bạch Lộ cương quyết kéo cô tới hỗ trợ sửa máy tính, nếu không cô cũng chẳng muốn ra cửa làm gì. Trời biết có trúng phải tà hay không, vậy mà đụng phải ôn thần.

Người trong lúc càng suy yếu, càng nghĩ đến rất nhiều chuyện. Mấy ngày nay cô làm tổ ở nhà suy nghĩ rất nhiều, vừa lo nghĩ đến trong nhà còn có em trai với khoản học phí đắt đỏ như thế, chút tiền lương hưu của cha mẹ căn bản không đủ dùng... cả người đều thấy vô lực.

Nếu thật sự đánh mất công việc này, ba người trong nhà phải làm sao bây giờ?

Vì thế cô lại tự khuyên bản thân, mấy ngày rồi Lưu Trân Châu không gọi đến mắng mình, vậy chứng minh Trình Lục Dương chưa mách lẻo chuyện cô đắc tội anh ta. Nếu thật có đường cứu vãn, cô cứ chịu thua, cùng lắm thì xin lỗi, giao lại chức vụ hiện tại, về sau dốc lòng ở Âu Đình bán nhà cửa.

Dù sao mắt không thấy tâm không phiền, Trình Lục Dương lại chẳng có thù sâu hận lớn gì với cô, chắc không thể nào chinh cô tới chết đâu ha?

Bụng dưới vẫn còn ần ần đau, vừa bị đi cả hành, lại thêm mưa lạnh vùn vủ, trạng thái tinh thần cô chẳng tốt chút nào.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nghĩ như vậy, cô xoay người lại, ôn hòa nhã nhặn nhìn Trình Lục Dương: “Tôi xin lỗi, Trình tổng giám, vừa rồi thất lễ với anh, mong anh lượng thứ.”

Trình Lục Dương nhướn mày, người phụ nữ này rốt cục lại khôi phục dáng vẻ kim cương không mẻ, bắt đầu bước lên con đường nhẵn nhụi mãi thành rùa Ninja một đi không trở lại rồi ?

Anh liếc nhìn cô: “Mồm thì nói xin lỗi có tác dụng gì?”

Tần Chân sững sốt, ánh mắt dời đến trên tay anh, hiểu ý, vội bước tới đón lấy túi đồ từ anh.

Trình Lục Dương lui về sau hai bước, ghét bỏ nhìn cánh tay ướt sũng của cô: “Phiền cô đừng dùng cánh tay bẩn vừa này đỡ cô gái nhà quê kia chạm vào tôi! Cảnh cáo cô, nếu cô đụng tới một sợi lông của tôi, ngày mai tôi sẽ sai Phương Khải đến Âu Đình cạo trụi lông mao toàn thân cô!”

Trong khoảng thời gian ngắn, Tần Chân không biết phải nói gì, cứ thế nhìn người đàn ông đứng dưới đèn đường. Trình Lục Dương trông ưa nhìn, dáng người cao cao thon dài, dù chỉ mặc chiếc áo sơ mi xanh đen đơn giản cũng đủ toát khí phái quý tộc như bước ra từ bức tranh thời Trung Cổ.

Ngũ quan rõ nét, mắt đen long lanh sáng ngời, bờ môi mỏng nhắn bóng, khi yên lặng nhìn bạn, bỗng nhiên làm tim người ta đập rộn lên.

Nhưng dù có đẹp trai nữa thì có tác dụng gì?

Nhìn tới cúc áo sơ mi nạm vàng lấp lánh của anh ta đang hấp háy chiếu về phía cô, Tần Chân không nhịn được, nghĩ nghĩ, dịu giọng nói: “Dù là người tàn tật hay người bình thường, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có lúc gặp phải khó khăn. Người ta không có quan hệ gì tới anh, anh có thể đứng bên chế giễu, nhưng

nếu đó là người nhà của anh thì sao? Anh còn có thể cao cao tại thượng làm như không liên quan đến mình được sao?”

Trình Lục Dương trông rất giật mình, khẽ nhướn mày: “Cô dạy dỗ tôi?”

Tần Chân nói đúng mực: “Không dám, tôi chỉ tùy việc mà nói thôi.”

“Cô gái kia không phải người nhà cô, cô không chê người ta bẩn sao? Quần áo ướt nhẹp, trên người còn dính nhiều bùn như vậy, đi đứng không tiện, bị người cười nhạo... Tôi không nhìn ra đây, quản lý Tần lại là thanh niên nhiệt huyết như vậy!” Giọng điệu Trình Lục Dương mang theo tia trào phúng.

Chẳng biết anh bị đập ở đâu, dù trong lòng không nghĩ vậy, nhưng cứ muốn chọc Tần Chân tức giận.

Nhưng lúc này, Tần Chân không hề tức giận mà lại bình tĩnh ngẩng đầu nhìn anh: “Giúp hay không là sự lựa chọn của tôi, ngại bẩn hay không là chuyện của tôi, nếu chuyện này khiến tổng giám đốc Trình chê cười, tôi đây xin lỗi. Lần sau trước khi làm chuyện như vậy, tôi nhất định sẽ nhìn trước xem anh có ở đó không, nếu có mặt anh, tôi báo trước một câu để anh dời tầm mắt đi, được chứ?”

Lời này rất ôn hòa nhã nhặn, thậm chí không hề có một tia giận dữ nào, trong mắt không hề có sợ hãi.

Thật ra cũng chẳng có gì, theo cô thấy, Trình Lục Dương là một cậu ấm không biết cái khổ của người đời, chưa bao giờ thông cảm cho người khác, luôn lấy mình làm tâm điểm.

Nếu anh ta là người như vậy, cô tội gì phải so đo với anh ta? Nói không thông, vậy thì qua loa cho xong, cúi đầu thấp chút, lui ba phần, dù sao cũng sẽ không thiếu miếng thịt nào.

Trình Lục Dương thoáng cái không thốt nên lời, dừng một chút thì nghe thấy Tần Chân uể oải nói: “Ngại quá, tổng giám đốc Trình, tôi không khỏe lắm nên không thể nói chuyện lâu với anh được, tôi đi trước.”

“Sao đây, cô cho tôi là ôn thần? Vừa nhìn đã muốn chạy sao?” trong lòng anh không vui, chỉ nghĩ cô đang tùy tiện mượn cớ lấy lệ với anh.

Nhưng mà bụng Tần Chân càng ngày càng khó chịu, đầu óc cũng mơ mơ hồ hồ, cô tức khắc bắt chấp tất cả mà xoay người đi nhanh vài bước, nhưng kết quả hoa mắt, đầu cảm xuống đất.

Vì cô ngã mạnh xuống, chiếc ô hoa trong tay rơi vào vũng nước ven đường, nước bắn nhuộm bẩn áo khoác vàng nhạt của cô.

Trình Lục Dương hoảng sợ, chạy nhanh tới phía trước: “Này! Quản lý Tần! Quản lý Tần cô làm sao vậy?” Bất chấp trên người cô dính đầy nước bẩn, anh ném mạnh chiếc ô và túi đồ trong tay xuống đất, ngồi xổm xuống bế cô đã mất ý thức đứng lên, vọt tới giữa đường cái đón xe.

Lần đầu tiên anh gặp phải chuyện này, tim đập thình thịch không ngừng, trong lúc vô cùng rối rắm thì bỗng nhớ tới cú điện thoại của Lưu Trân Châu mấy ngày trước, bà nói rõ rằng Tần Chân xin nghỉ bệnh...

Người phụ nữ này bệnh thật, không phải giả bệnh.

Trong nháy mắt vọt lên taxi, anh đặt Tần Chân ngồi cạnh mình, vội vàng quát tài xế: “Đến bệnh viện!”

Tài xế hỏi anh: “Bệnh viện nào?”

Anh tức muốn chết rồi: “Cái nào gần nhất ấy!”

Cầm thấy tay mình ướt sũng, anh còn tưởng rằng là nước bẩn trên người Tần Chân, đến lúc đưa tiền cho lái xe, anh lái xe hoảng sợ như gặp phải quỷ mà hỏi: “Anh này, sao ... sao tay anh toàn máu vậy?”

Trình Lục Dương cứng đờ, cúi đầu nhìn đôi tay ướt nhẹp của mình, trong nháy mắt tìm anh ngừng đập.

Lúc Tần Chân mơ mơ hồ hồ tỉnh lại thì đôi mắt bị kích thích không mở ra được. Phòng bệnh trắng toát chói mắt, không khí còn tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

Cô vô lực nằm trên giường bệnh, nhưng lại nghe rõ giọng Trình Lục Dương đang nói chuyện với bác sĩ.

Trình Lục Dương hỏi: “Cô ấy thật sự chỉ bị tụt huyết áp?”

“Đúng”

“Nghỉ ngơi một lát, đợi đường huyết tăng lên thì khỏe lại?”

“Đúng vậy.”

“Không thể nào!” Trình Lục Dương nóng nảy: “Nếu chỉ tụt huyết áp, sao lại chảy nhiều máu thế? Anh nhìn tay tôi dính đầy đây này!”

Anh gấp gáp gào thét đưa tay cho bác sĩ xem, tuy bản thân anh không phân biệt được màu máu, nhưng lái xe đã nói như vậy, không thể nào sai được!

Bác sĩ thấy anh nóng nảy thế nên đành giải thích với anh: “Anh này, anh đừng căng thẳng, bệnh nhân đang trong thời gian hành kinh, trên tay anh... hơn nửa là ...”

Không có tiếp theo.

Sau khi im lặng thật lâu, Tần Chân nghe thấy Trình Lục Dương gần từng tiếng hỏi bác sĩ: “Thời gian hành kinh?”

“...”

Cả người cô run run, mặt đỏ tai hồng vùi đầu vào chăn.

Chết tiệt, sao lại rỉ ra !

13. Chương 13

Edit: Nora

Beta: Vi Vi

Sau khi nói chuyện với bác sĩ xong, Trình Lục Dương đen mặt dọc theo hành lang đi vào toilet.

Tần Chân nghe thấy tiếng bước chân đi xa mới xấu hổ nhô đầu ra, mặt đỏ tai hồng tìm kiếm di động chung quanh. Nhưng trong túi không có, tủ đầu giường không có, bên cạnh gối đầu cũng không có.

Cô tuyệt vọng, chẳng lẽ lúc té xỉu đã vô ý làm rơi?

Sau đó cô nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng bước chân Trình Lục Dương trở về, sợ tới mức nhanh chóng nhắm mắt, tiếp tục giả bộ bất tỉnh.

Trình Lục Dương không nhanh không chậm đi đến bên giường, chần chờ một lát, thò tay chạm vào quần áo cô.

Tần Chân sợ tới mức định trợn mắt hỏi anh muốn làm gì, nhưng nghĩ đến dĩ vãng rỉ ra dính tay anh ta, cả người tức thì cứng lại không dám mở mắt ra.

May mà Trình Lục Dương chỉ sờ lên túi áo khoác của cô, sau khi phát hiện không có đồ mình muốn tìm, đành lúi lúi ngồi trên ghế sofa đặt song song với giường trong phòng bệnh.

Tần Chân đoán anh muốn tìm di động của cô, chỉ tiếc ngay cả cô cũng không biết nó đang hóng mát ở nơi nào. Cô nghe thấy anh bấm điện thoại, nói một tiếng Phương Khải, lúc sau như nhớ ra cái gì, dừng một chút, nói giọng lạnh như băng: “Không có việc gì, nhầm số.”

Cô không hiểu ra sao, tiếp tục giả vờ ngủ, sau đó lặng lẽ hé mở mắt, thấy Trình Lục Dương ngồi trên sofa vẫn không nhúc nhích, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Cô y tá đi vào hỏi anh ta: “Bệnh nhân nghỉ ngơi một lát sẽ không sao nữa, có cần xuất viện ngay không?”

Trình Lục Dương nhìn người nằm trên giường, lắc đầu nói: “Để cô ấy ngủ ở đây một đêm đi, tôi sợ cô ấy trở về lại chóng mặt, có khi chết luôn trong nhà.”

Cô y tá nở nụ cười: “Không phải còn anh ở bên cạnh sao? Anh sẽ trông nom cô ấy mà!”

Giọng nói nũng nịu, xen lẫn ngữ điệu tìm tòi, vừa nghe đã biết cô ta muốn tìm hiểu xem hai người có phải bạn trai bạn gái không.

“Trên mặt tôi có viết ‘Tôi là người tốt, thân thiết nhất, tôi thích nhất trông nom người khác’ sao?” Trình Lục Dương không mặn không nhạt liếc nhìn cô y tá một cái, mặt y tá đỏ lên, ngượng ngùng đi ra.

Tần Chân phải cố gắng nén lăm mới có thể không cười phá lên. Người đàn ông này quả thật đã tu luyện kỹ năng ăn nói độc địa đến độ trơn tru lão luyện, hoàn toàn không nể tình cự tuyệt ý định đến gần của người khác.

Đương nhiên, cô không biết thật ra Trình Lục Dương gọi điện thoại là muốn gọi Phương Khải đến lái xe đưa cô về nhà, nhưng lúc đó lại nhớ tới mẹ Phương Khải vẫn còn đang bị bệnh, vì thế lại thôi.

Anh không có bạn bè nào, khi cúi đầu nhìn màn hình không nói một lời, trong đáy mắt lại mang theo tia trào phúng.

Trên thế giới này có mấy người trong danh bạ điện thoại chỉ có bốn đối tượng liên lạc? Lại có mấy người trong nhật kí cuộc gọi từ trên xuống dưới chỉ có một người?

Trình Lục Dương phát hiện, ngoại trừ Phương Khải, thật ra anh chẳng còn bạn bè nào khác.

Không, ngay cả Phương Khải cũng không phải bạn bè anh... Cùng lắm chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới mà thôi.

Di động Tần Chân mất rồi, Trình Lục Dương không cách nào liên lạc với người nhà cô, cứ để cô một mình trong bệnh viện cũng không yên tâm, đành phải trông coi trong phòng bệnh, chờ cô tỉnh lại.

Mới đầu, Tần Chân chỉ vờ ngủ, lúc sau triệu chứng tụt huyết áp lại chưa khỏi hẳn, vừa đau bụng lại thêm váng đầu đồng thời tra tấn cô, chưa bao lâu cô đã thiếp ngủ lúc nào không hay.

Một giấc ngủ này kéo dài thẳng đến sáng hôm sau, cô mơ mơ màng màng mở to mắt, khi đập vào mắt là màu trắng chói mắt thì cô mới ý thức được, mình đang ở bệnh viện.

Cô vô thức nhìn về phía sofa thì thấy Trình Lục Dương đang tựa ngửa người vào ghế ngủ trong tư thế vô cùng không thoải mái, trên người khoác chiếc áo màu đen ngày hôm qua, nhíu mày chợp mắt.

Tần Chân ngăn người, anh ta cứ vậy mà trông mình cả đêm?

Chú ý tới đôi chân dài lách giữa bàn trà và sofa cực kỳ tội, rồi nhìn tới chiếc túi đầy đồ trên bàn trà. Tần Chân nhẹ tay nhẹ chân xuống giường tới gần nhìn... Ái chà, đây một túi toàn băng vệ sinh phụ nữ! Nhãn hiệu gì cũng có!

Cô bỗng nhớ tới cái gì, thay đổi sắc mặt, nhanh tay chộp đại một gói vọt vào toilet bên trái cửa. Tiếng động này đã nhanh chóng đánh thức Trình Lục Dương, thấy bóng lưng Tần Chân biến mất sau cửa toilet, anh triệt để tỉnh táo.

Vì thế lúc Tần Chân bước ra khỏi toilet, lập tức bắt gặp đôi mắt đen kịt của Trình Lục Dương, cả người cô run lên, nghe thấy Trình Lục Dương âm trầm thăm hỏi một câu: “Thay xong rồi chứ?”

“... Xong rồi, xong rồi!” Cô xấu hổ liên tục gật đầu, trên đầu khói nhẹ bốc lên bốn phía.

Chuyện gì đây? Tự nhiên thảo luận vấn đề đối băng vệ sinh với đàn ông!

Tần Chân phát hiện ánh mắt Trình Lục Dương dừng lại trên người cô, vì thế cúi đầu xuống thì thấy chiếc áo khoác màu vàng mới chỉ mặc hai lần đã nhăn nhúm nhúm nhúm, bởi vì hôm qua ngã vào vũng nước mưa, phần lớn chiếc áo đã nhuộm màu bẩn không chịu nổi, hoàn toàn không nhìn ra phong phạm nữ thần mà nhân viên khen không dứt miệng khi mua...

May mà áo khoác dài, còn có thể che khuất cái mông, bằng không dấu vết sót lại trên quần trắng đã phơi bày rõ như ban ngày rồi.

Cô hơi mất tự nhiên bước ra, cười cười, bỗng nhiên không biết nên nói gì cho phải.

Vài ngày trước, cô còn giận dữ với Trình Lục Dương trong văn phòng, quăng khăn lau bẩn thỉu vào mặt anh không nói, còn giẫm giày cao gót lên chân anh không hề nề tình. Kết quả người ta đã không tổ cáo với Lưu Trân Châu, mượn cơ hội đập đổ bát cơm của cô, ngược lại còn không chấp nhất hiềm khích lúc trước, dang tay giúp đỡ vào lúc cô gặp rủi ro.

Tần Chân cảm thấy thực khó tin, người trước mắt này thật là Trình Lục Dương sao?

Trình Lục Dương lấy chiếc áo khoác đen của mình từ trên sofa đưa cho cô: “Nếu tỉnh rồi thì về nhà, mặc vào đi.”

Tần Chân vừa mừng vừa lo mà khua tay: “Không cần, không cần, bên ngoài vẫn còn đang mưa, anh cứ mặc đi.”

Trình Lục Dương sa sầm mặt: “Cô ăn mặc kiểu này bảo tôi đưa cô ra ngoài kiểu gì? Người biết chuyện thì nói tôi đạo đức tốt, lấy giúp người làm niềm vui, đưa người bệnh bị thương tàn tật đến bệnh viện. Người không biết thì nói tôi thích làm việc thiện, xách con ăn mày ở cái lỗ nào ra điều vô dương oai.”

“Ăn mày cũng là người, không thể dùng lượng từ con để đo...” Tần Chân không nén nổi muốn uốn nắn anh.

Trình Lục Dương sầm mặt nghiêm nghị nói: “Cô ít mềm mại cho tôi! Tôi là ân nhân cứu mạng của cô, bảo cô mặc thì cô mặc, bảo cô đi thì cô đi, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?”

Tần Chân nhin, chút mềm lòng vừa rồi thoáng biến mất, thay vào đó là sự mạnh mẽ cứng rắn, ôm suy nghĩ không mặc thì phí, mặc cho hỏng của anh ta đi, cô nhận lấy chiếc áo khoác đắt đỏ.

Trình Lục Dương rất cao, chiều dài chiếc áo vừa vắn phủ đến đùi cô, che khuất trọn vẹn cái mông.

Thừa dịp Trình Lục Dương làm thủ tục xuất viện, Tần Chân lại vào toilet sửa sang lại một chút, trong gương sắc mặt người phụ nữ trắng bệch, con mắt sưng vù, tóc tai lộn xộn, không hề sáng bóng.

Cô thở dài, vắn vỏi nước rửa mặt, đang rửa dở dang thì nghe thấy Trình Lục Dương không biết trở về từ lúc nào dùng giọng nói không hay ho gì chất vấn cô: “Nước lạnh hay nước ấm?”

Cô đáp bừa không đúng sự thật: “Nước ấm.”

Không phải tối qua Trình Lục Dương chưa từng vào toilet, biết vỏi nước bên trong không có nước ấm, vì thế híp mắt lại, đứng ở cửa cười lạnh một tiếng: “Quản lý Tần, tôi cứu cô xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, nếu tự cô không yêu quý bản thân mình, lần sau đừng chóng mặt trước mặt tôi, miễn cho tôi uống phí sức lực.”

Nước trong vòi lạnh như băng, mặt Tần Chân còn rỏ giọt nước nhưng vẫn không khỏi nóng lên. Cô muốn nói gì đó, cuối cùng lại hít sâu vào một hơi nhin xuống, ngược lại chậm rãi nói: “Thực xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý.”

Chú ý cái gì? Không ngắt xiủ trước mặt anh?

Trình Lục Dương dễ dàng nhìn ra cô đang nhẩn nhin, nhú mày, nói không hề khách sáo: “Có gì cứ nói thẳng ra, đừng có ra vẻ khổ không nói nên lời như con dâu nuôi từ bé, cứ như tôi nhét hoàng liên vào miệng cô không bằng. Thượng Đế ban cho cô cái miệng không phải để cô câm lặng đâu.”

Tốt lắm, anh muốn nghe lời nói thật từ đáy lòng sao?

Tần Chân vẩy vẩy nước trên tay, không chút để ý nói: “Tôi biết chứ, Thượng Đế cho anh cái miệng không phải để anh học phun gà voi sao?”

“.....” Hiếm khi Trình Lục Dương bị người chẹn họng.

Tần Chân còn ra chiều tươi cười, chân thành khẩn thiết nhìn anh: “Ngại quá, Trình tổng giám, tại anh bảo tôi nói thật đó mà.”

Cuối cùng, toàn thân tỏa ra khí thế chớ gần tôi, Trình Lục Dương cướp đường đi trước, còn ném lại một câu chào lạnh như băng: “Con mẹ nó! Tôi thật ăn no rồi việc mới đưa cô tới bệnh viện!”

Tần Chân không nói lời nào, ngay khi anh quay lưng đi cô bỗng nhiên nhú chặt mày ôm bụng ngồi xuống sofa.

Vừa rồi chạm vào nước lạnh, không nghĩ tới dĩ cả đã nhanh chóng hành người như thế. Đây mới là mệnh nha hoàn thân thể tiểu thư mà, dĩ đến mà cứ như sinh con! Nếu đã sinh vào cái mệnh ông ọo quái đản này, vào lúc này không phải cũng nên cho nam chính phim tình cảm đến cứu vớt cô sao?

Ấy thế mà cô may mắn, nam chính không tới, chỉ thấy nam phụ ác độc đến rồi!

Cô ôm bụng cúi đầu chờ đợi đợt đau đớn này qua đi, kết quả có người đi mà quay trở lại, không biết đã đứng ở cửa từ khi nào, lạnh lùng hỏi cô: “Cô có đi không đây?”

Tần Chân kinh ngạc ngẩng đầu thì thấy Trình Lục Dương mặc áo sơ mi xanh da trời đứng đó, tỏ vẻ mặt cực không kiên nhẫn, nhưng lại không ép cô đi ngay.

Nói thật, cô hoàn toàn không ngờ anh sẽ trở về tìm cô.

Tần Chân há miệng nhìn anh ta, thấy anh vừa nhỏ giọng mắng cái gì, vừa đi đến bên cạnh cô vươn tay ra: “Nhiều người thấy tôi xách cô vào như vậy, nếu cô chết ở đây, tôi cũng không thoát khỏi liên quan!”

Anh lấy cớ cực kì vụng về, không biết đang giải thích cho ai nghe, nhưng Tần Chân vẫn ngây ngốc dựa vào cánh tay anh đứng dậy, đi theo anh ra ngoài.

Anh vừa mở miệng thì sẽ không ngừng công kích cô nhưng tay lại vững vàng đỡ cô, thậm chí còn để mặc cô tựa hơn nửa người vào anh.

Tần Chân cảm thấy những lời ác độc này nghe vào cũng không bắt bết lắm.

Ra cửa gọi taxi, dọc theo đường đi Trình Lục Dương không hề quan tâm cô, như là cảm hận đến tận xương tủy hành vi không thể không làm người tốt của mình.

Tần Chân chậm rãi nói: “Cám ơn anh, tổng giám đốc Trình.”

Trình Lục Dương hỏi lại cô: “Cám ơn tôi cái gì? Phun ngà voi làm thú vui cho cô hả?”

“... Cám ơn anh tối hôm qua đã đưa tôi đến bệnh viện, cám ơn anh không tố cáo với chủ nhiệm Lưu, với cả, cám ơn anh đưa tôi về nhà.” Khó được khi cô ăn nói khép nép, lần này không hề chứa tia nhẫn nhịn, cũng không khó chịu, mà là thật lòng thật dạ cảm ơn.

Tính cách người đàn ông này ác liệt không phải giả, nhưng giúp cô cũng không phải giả.

Trình Lục Dương thì cứ như vừa nghe xong lời nói buồn nôn khiến người ta nổi da gà vậy, nhanh chóng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ai đưa cô về? Đừng nghĩ nhiều, tiện đường mà thôi. Với lại, cô thật muốn cảm ơn tôi, phiền cô kéo khóa cái miệng lại, ít nói mấy lời nghĩ một đằng nói một nẻo là tôi biết ơn trời đất lắm rồi!”

Tần Chân phản xạ có điều kiện phụ họa nói: “Vâng vâng, về sau tôi nhất định chú ý! Đại ân đại đức của ngài, suốt đời tôi sẽ không quên, sau này nhất định cố gắng làm việc báo đáp ngài –”

“Tần Chân!” rốt cục Trình Lục Dương không nhịn được phải quay đầu lại hét tên cô: “Tôi mới nói gì hả?”

Anh nói cái gì?

Tần Chân sửng sốt, lập tức đỏ mặt: “Dạ dạ dạ, tôi không nói, không nói...”

Anh đưa cô một mạch đến cửa nhà, sau đó không chớp mắt bảo lái xe quay đầu đi.

Dĩ nhiên Tần Chân ý thức được câu “tiện đường” của anh căn bản là lời nói dối, vì thế cười hô lên với anh: “Tổng giám đốc Trình đi thông thả, cám ơn anh nhiều!”

Chiếc xe màu xanh chạy một đoạn đường thật dài, Trình Lục Dương nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, phát hiện Tần Chân còn đứng tại chỗ vẫy vẫy tay với anh, anh không khỏi nhú mày mắng câu: “Ngu ngốc!”

Lái xe cười ha ha: “Anh đang thương bạn gái đúng không?”

Tôi thương cái đầu anh ! Trình Lục Dương lạnh lùng trừng cái gáy của lái xe, hùng hổ mắng trả trong lòng.

14. Chương 14

Edit: Nora

Beta: Vi Vi

Đi cả đi rồi, Tần Chân lại khôi phục trạng thái tràn trề sức sống như đàn ông.

Trước tiên thừa dịp còn một ngày nghỉ bệnh cuối cùng, cô và bạn thân Bạch Lộ sát phạt các cửa hàng một bữa, đi dạo một vòng rồi sáp vào từng hàng từng hàng quà vặt trên đường một lượt.

Bạch Lộ làm kế toán ở ngân hàng, tiền lương hậu hĩnh, vô khủng khinh bỉ Tần Chân chuyên chọn mua quần áo giảm giá, ăn món gì cũng chỉ đến quán ăn bình dân trên đường, nhà hàng giá đắt chút hoàn toàn không dám tới.

Thấy Tần Chân mừng rỡ khắp nơi xách đồng chiến lợi phẩm, Bạch Lộ không khỏi giễu cợt cô: “Thôi đi cậu, ba túi đồ của cậu cộng lại cũng không đắt bằng một cái khăn lụa của mình, mình nói nha, không biết chừng nào cậu mới có thể chấm dứt hành vi tự ngược mình đây?”

Tần Chân trừng mắt: “Cái gì gọi là tự ngược? Mình đây gọi là cần kiệm chăm lo gia đình, nỗ lực thực hiện tiết kiệm. Đừng nhìn cậu có khăn lụa đắt như vậy, cậu đã hỏi nó có đồng ý quàng lên cổ cậu hay không chưa?”

Câu này hơi quen quen, Tần Chân ngẫm nghĩ, chợt nhận ra mình đã áp dụng câu “cô đã từng hỏi cái móng của tôi có đồng ý hay không chưa?” của Trình Lục Dương.

Bạch Lộ làm bộ hận không thể lấy khăn lụa xuống siết chết cô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vỗ vỗ bả vai cô: “cậu xong đời rồi, suốt ngày chỉ nghĩ xem thế nào mới tiết kiệm tiền được cho ba cái miệng kia, ăn mặc dùng chẳng khác hơn ăn mây bao nhiêu! Cậu nói cậu thế này thì đàn ông nào chịu để ý cậu đây? Tần Chân yếu điệu như nước trước kia là người nào vậy? Khi đó cậu còn có can đảm theo đuổi loại nhân vật như Mạnh Đường, bây giờ cậu dám chường mặt theo đuổi chú bảo vệ dưới tầng, mình sẽ phục sát đất khen cậu dũng cảm!”

Tần Chân tối sầm mặt: “Cậu cố ý phải không?”

“Mình cố ý cái gì?”

“Cậu cố ý nhắc tới anh ta!”

“Anh ta là ai? anh ta nào?” Bạch Lộ giả vờ lú lẫn.

“Cậu có tin mình liều mạng với cậu không?” Tần Chân cầm bánh trong tay nhét vào miệng bạn tốt.

“Trời ạ, nước miếng! Nước miếng của cậu còn dính trên bánh kia! Muốn độc chết mình sao?” Bạch Lộ tay mắt lanh lẹ bắt lấy tay cô, ra chiều oan uổng: “Chỉ cả à, cậu tìm đúng trọng tâm chưa? Trọng tâm của mình là Mạnh Đường sao? Rõ ràng mình muốn nhắc nhở cậu, trình độ hiện tại của cậu chỉ thích hợp lập tổ đội thành gia lập nghiệp với chú bảo vệ thôi, kết quả cậu canh cánh trong lòng nhớ mãi không quên mối tình thâm thiết đến chết không rời với người ta, cậu trách ai được?”

Tần Chân nổi giận, cầm túi to túi nhỏ đứng dậy xoay người muốn đi. Bạch Lộ thấy cô nổi nóng, đành phải ném tiền đó, đứng dậy đuổi theo.

“Tần Chân!”

“Cậu tránh ra một bên ỳnh!”

“Ê, không chơi như vậy nha! Tình bạn nhiều năm như vậy mà lại bị phá hoại bởi một cái tên Mạnh Đường sao? Nhắc tới thì sao nào? Được, được, được, cùng lắm sau này không nhắc tới anh ta thì được chứ gì? Mình không nói Mạnh Đường nữa, thật không nói nữa!” Bạch Lộ kéo cánh tay cô.

“Sau này nhắc nữa mình hận cậu cả đời!” Tần Chân hung hăng trừng cô.

Không phải Bạch Lộ không biết cảm kị của cô, trước kia quả thực cũng luôn cố tránh nhắc tới hai chữ Mạnh Đường trước mặt bạn tốt, trời biết hôm nay thần kinh chập mạch chỗ nào, nhất thiết muốn kích thích cô.

Nịnh nọt thay cô cầm túi to túi nhỏ, Bạch Lộ vừa đi vừa thở dài: “Không phải mình nói cậu chứ, nhiều năm như vậy rồi, sớm nên quên đến mũi hảo vong (quên) đi, nhớ mãi làm gì? Miệng vết thương cũng nên đóng vảy –”

“Cậu còn nói!” Tần Chân hung dữ với cô: “Vớ lại, mũi Hảo Vọng là vong kia chắc?”

“Được được được, không nói, không nói nữa! Không hổ là đại biểu môn văn vĩ đại của chúng ta mà, người có văn hóa nhất lớp chúng ta lúc trước chính là cậu rồi!” Bạch Lộ dỗ dành cô, nhưng trong lòng không khỏi âm thầm sốt ruột, rất lâu sau mới làm ra vẻ thờ ơ nói ra một câu: “Mấy hôm trước, trên QQ thấy lớp trưởng nói muốn tổ chức họp lớp, cậu chuẩn bị tâm lý thật tốt đi!”

“Không đi.” Tần Chân từ chối dứt khoát nhanh chóng.

“Thôi đi cậu, sao lại không đi? Cô Lý đã chỉ đích danh cậu rồi đó, ai bảo cậu là đại biểu môn văn – học trò cưng của cô ấy chứ?”

Nhắc tới cô Lý, Tần Chân lại dao động. Người chủ nhiệm lớp dịu dàng lại hòa nhã sau khi biết điều kiện gia đình cô, trong suốt thời gian cấp ba đối tốt với cô tựa như mẹ ruột. Lúc nhỏ cô có tật hay tụt huyết áp, khi thi đại học, hàng ngày cô Lý còn gọi cô đến phòng giáo viên ăn trứng gà bổ sung dinh dưỡng.

Thầy cô trong phòng giáo viên còn gọi cô là con gái nhỏ của cô Lý.

Hôm nay cô Lý muốn gặp cô, cô có nên đi không?

Nhất thời Tần Chân không nói gì, mãi lâu mới nói nhỏ: “Mình biết cậu lo lắng gì.”

Vô duyên vô cớ sao lại nhắc tới Mạnh Đường? Còn liên tục như thế, tần suất còn cao hơn thi thuật ngữ cao tần cấp bốn, chẳng phải là muốn cô vượt qua chuyện này, khi đi họp lớp sẽ bớt xấu hổ đi?

Bạch Lộ trông cô đang tràn trề sức sống từ từ sa sút, không khỏi chọc chọc vào trán cô: “Tần Chân, cậu biết mình quen cậu nhiều năm như vậy, hận cậu nhất cái gì không? Lúc trước cậu mượn tiền mình, ăn cơm mình, uống trà sữa mình, dùng nước sôi của mình, cậu chưa bao giờ nhớ rõ. Vậy mà ngay cả người kia hàng ngày mặc quần áo gì, khi lên bục giảng thì đi tổng cộng bao nhiêu bước, sáng ra phải đi WC mấy lần cậu đều nhớ rõ ràng rành mạch. Cậu nói xem, cậu sao lại bại não như vậy? Nên nhớ không nhớ được, nên quên thì chẳng quên được tí gì, mình thật muốn moi óc cậu ra nhìn xem mạch não cậu trông làm sao!”

Tần Chân mệt mỏi tinh thần trả lời cô một câu: “Người không tim không phổi giống cậu đương nhiên không cách nào hiểu được cô gái tốt có tình có nghĩa như mình rồi!”

Bạch Lộ thật muốn thuận tay đẩy cô ra giữa đường trừ hại cho dân.

Vào thứ hai, Tần Chân trước vào công ty báo tin, sau đó mang áo khoác đen lên một vòng đến tiệm giặt ủi rồi sang chỗ Trình Lục Dương.

Lưu Trân Châu đang ở phòng trà rót nước, lúc đi ra vừa vặn thấy cô cầm túi trong tay đi vào thang máy, bưng ly chỉ chỉ: “Cái gì vậy?”

“Áo của tổng giám đốc Trình ạ.” Tần Chân thành thật nói.

Lưu Trân Châu phun trà ra: “Giỏi cho cô, khá đấy! Học được tặng quà từ bao giờ rồi?”

“Không phải tặng quà đâu ạ, là áo của tổng giám đốc Trình, đã mặc rồi!” Tần Chân nhấn mạnh ba chữ sau.

Lưu Trân Châu hí hóp mắt, ngờ vực hỏi: “Sao quần áo của tổng giám đốc Trình lại ở chỗ cô chứ?”

“...” Tần Chân lập tức nghẹn họng, ngược lại nhanh chóng liếc nhìn đồng hồ: “Á, đến giờ rồi, nếu không đến tổng giám đốc Trình sẽ lại mắng chửi người mất!”

Chạy thật xa vẫn còn cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của bà Lưu Trân Châu. Tần Chân sờ hết gai ốc cảm thán lãnh đạo trực tiếp của mình thì ra là sói đội lột phụ nữ trung niên.

Một đường ngồi xe buýt tới tầng dưới La Lune, dù sao vào giờ này thế nào trung tâm thành phố cũng sẽ tắc cả buổi sáng, xe taxi cũng chẳng nhanh hơn xe buýt được bao nhiêu.

Tần Chân xách túi ngồi ở ghế gần người, tầm mắt dừng ở dòng chữ tiếng Anh màu bạc nhỏ in nghiêng trên cổ áo, bắt đầu nhăm chán cân nhắc xem rốt cuộc là tiếng Pháp hay tiếng Đức đây.

Từng có một lần cô muốn chọn một môn ngoại ngữ làm chuyên ngành, bởi vì mồm mép nhanh nhẹn, từ nhỏ học cái gì được cái đó, hàng năm tiết mục cuối năm qua đi, cô nhất định sẽ bắt chước một đoạn ngắn đặc sắc nhất trong tiểu phẩm tấu nói ngắn, chọc cả nhà cười ha ha.

Bà ngoại Tần Chân khi còn trẻ từng học tiếng Nga nên cứ thích lôi kéo cô nói mấy câu. Cô cũng vô cùng phối hợp mà mở miệng một tiếng “A bà ngoại giỏi quá” hoặc là “Bà ngoại cháu ngưỡng mộ bà ngoại nhất nha nha nha”. Bà ngoại sẽ vừa cười vừa chọc chọc trán cô, cuối cùng nói một câu: “Cô bé nhà bà nên học ngoại ngữ, nghe bà sau này thế nào cũng phải học đại học, xem cháu có tài ngôn ngữ trời cho thế này, nhất định là được di truyền từ bà ngoại rồi!”

Chỉ tiếc ngay cả cánh cửa đại học cô cũng không vào được, cảm thông báo trúng tuyển khóc lóc một trận ở nhà, sau đó bình tĩnh tiếp nhận quyết định của cha mẹ — buông tha đại học, nhường cơ hội vào đại học của cô ngày đó cho em trai thông minh.

Lúc đó bà ngoại đã qua đời, không còn ai sờ đầu cô, cười tủm tỉm khen cô có tài năng ngôn ngữ trời cho. Cô dứt khỏi kí ức về thời thơ ấu ngây thơ, ngược lại đâm đầu vào xã hội phức tạp. Vào lúc Bạch Lộ và những bạn học trường cấp ba khác vô cùng vui vẻ bước vào cánh cửa đại học, cô không thể không học cách thích ứng với xã hội, học cách vứt bỏ kiêu ngạo từng có, dung nhập bản thân mình vào cuộc sống một người dân bé nhỏ trong ánh mắt lạnh nhạt của người khác hết lần này đến lần khác.

May mà em trai thiên tài của cô không phụ sự mong đợi của mọi người, từ tiểu học vượt qua khó khăn giành giải Olympic toán học, kỳ thi tiếng Anh đoạt được nhiều loại giải thưởng, lên cấp hai càng hơn thế, đoạt được cả giải nhất kỳ thi vật lý toàn quốc.

Vì thế Tần Chân liên bình thường trở lại. Lúc trước em trai cũng khóc lóc ầm ĩ muốn cho cô được học đại học, cô dựa vào nhiều tuổi hơn, nhường cơ hội cho em. Trời biết để ra được quyết định này, cô mất bao nhiêu can đảm.

Cũng may, Tần Thiên không hề chịu thua kém.

Giữa trưa mặt trời chói lọi chiếu sáng khắp nơi, thời tiết lại ấm áp, mọi người trên xe buýt đều buồn ngủ, Tần Chân vẫn say sưa hồi tưởng những chuyện này nọ lẫn lộn.

Xe buýt ghé vào một trạm bên đường, có người lên xe, đi đến bên cạnh chỗ cô ngồi thỉnh thoảng hỏi: “Xin hỏi có thể chuyển túi đi được không?”

“À, được –” Tần Chân định thần lại, vội vàng nhắc túi ở ghế trống bên cạnh lên, ngẩng đầu cười với người kia một cái. Ai ngờ ý cười còn chưa đến đáy mắt, đột nhiên cô ngăn người.

Đường như bầu trời ấm áp ánh nắng vừa rồi đột nhiên sụp xuống, tức thì trời long đất lở, trời đất tối tăm.

Bên trên xe buýt ồn ào như vậy, còn phát đi phát lại bài hát chẳng nổi tiếng gì nhưng phổ lớn ngõ nhỏ đều phát nên mọi người nghe nhiều đều thuộc. Nhưng bên tai Tần Chân bỗng chốc không còn bất cứ âm thanh nào, ù ù một tiếng, như có người rút đi tất cả phương tiện truyền âm, vì thế không còn bất kì tiếng động nào có thể truyền đến lỗ tai cô.

Cô thậm chí còn nắm chặt lấy túi đựng quần áo, cứ thế kinh ngạc nhìn người trước mắt, sau đó chậm rãi thốt ra hai chữ: “... Mạnh Đường?”

Hai chữ ngắn ngủn như hút hết toàn bộ hơi sức của cô. Tên anh rõ ràng từng bầu bạn với cô suốt bảy năm thanh xuân, thậm chí một đường quần lấy công chúa tóc bím ngây thơ đại khờ, giống như bài ca tuần hoàn hát mãi không xong đến khi cô học thuộc lòng khi nhìn vào gương trang điểm.

Nhưng hôm nay gọi ra hai chữ này một lần nữa, cổ họng cô lại trở nên khô khốc, yết hầu siết chặt bỗng rất, tựa như xác ướp bị vùi sâu dưới mặt đất đã lâu làm áu thối toàn thân khô héo, từ sợi tóc đến tận đầu ngón chân, không một chỗ nào có thể động đậy nhúc nhích.

Cô trơ mắt nhìn người thiếu niên từng xuất hiện trong mộng vô số lần cứ thế đột ngột xuất hiện trước mặt cô trong dáng dấp đàn ông chín chắn, vẫn ánh mắt ôn hòa tinh khiết trước sau như một đó, ngũ quan vẫn tuấn tú như từ trước vẫn thế.

Vì thế cô lại nghĩ tới mình từng ôm ấp tâm tư thiếu nữ dạt dào, lúc đó còn theo trào lưu viết nhật ký, kích động viết xuống một đoạn mùi mẫn thế này: anh đứng trong ánh sáng trong suốt, một bên mặt bị ánh mặt trời chiếu lên thật trong trẻo mịn màng, mình chỉ đứng nhìn anh thế này thôi, đã cảm thấy như có người tiêm vào lòng một liều thuốc mất trời. Rõ ràng là sáng sớm trời đông giá lạnh, bên ngoài còn rơi bông tuyết nhỏ, trong lòng mình lại như có một mặt trời tí hon soi rọi ánh hào quang ấm áp không gì sánh bằng.

Phong cách sinh viên khoa văn thật mùi mẫn đến đáng sợ, vô số ý niệm hỗn loạn trong đầu như bột mì trong cái sàng, một khi lắc lư liền rào rào rơi vào thần kinh, sáng chói làm cô hoa cả mắt, tâm tình kích động.

Mà giờ khắc này, Mạnh Đường đứng ở trước mắt cô, một thân áo len xám ôn hòa vậy mà làm cô sinh ra ảo giác chói mắt.

Giống như toàn thân cao thấp đều phát sáng.

Ngay cả hàm răng cô cũng phát run, máu một đường kêu gào tuôn trào như diên chảy về phía tim.

Thịch, thịch.

Đây là cuộc gặp lại đột ngột thế nào vậy ?

Chỉ ngần ngừ trong chốc lát nhưng lại giống như đã trôi qua vài thế kỷ dài đằng dặc với cô, cô nghe thấy người đàn ông trước mặt dùng ngữ điệu ôn hòa lành lạnh thậm chí chứa thêm vài phần ý cười nhợt nhạt, kinh ngạc nói với cô: “Cô biết tôi sao?”

Ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ, tất cả đều quá tốt đẹp đến nỗi không còn chân thực nữa.

Mà Tần Chân ngồi tại chỗ, rõ ràng cô không sợ lạnh lắm lại lần đầu cảm nhận cái rét lạnh đến thấu xương của ngày đông.

Giống như sấm sét giũ trời quang, giống như đột ngột rớt xuống hầm băng, giống như cơ tim bị tắc nghẽn, giống như bị tắc động mạch phát tác.

15. Chương 15

Edit: Nora

Beta: Vi Vi

Không phải cô chưa từng nghĩ tới cảnh tượng một ngày gặp lại anh, dù chưa từng thật sự ở bên nhau, cô cũng từng ảo tưởng anh sẽ đi về hướng cô, mỉm cười gọi tên cô như một người bạn học cũ xa cách đã lâu.

Dù sao bọn họ từ cấp hai đến cấp ba đều học chung một lớp, thành phố B to như vậy, có đến mấy vạn học sinh cùng tuổi, âu cũng là một loại duyên phận.

Nhưng dù thế nào Tần Chân cũng chưa từng ngờ rằng sẽ có một ngày thật sự gặp lại anh. Anh ấy thế mà cười đến tinh khôi xán lạn nhìn cô đúng như trong tưởng tượng, chỉ tiếc vừa mở miệng đã làm cô im bật.

“Cô biết tôi?”

Đổi lại một cách nói khác, những lời này hàm ý: Xin hỏi tôi biết cô sao?

Anh không nhớ rõ cô.

Người cô từng thăm mếu đến bảy năm không nhớ rõ cô.

...

Trong nháy mắt đó, Tần Chân rất muốn khóc.

Bởi vì cô đã từng cố chấp nhấn mạnh với Bạch Lộ rất nhiều lần: cô thâm mến Mạnh Đường bảy năm, là bảy năm, không phải sáu năm cũng không phải tám năm. Nhưng chỉ mình cô biết, sau bảy năm đó rồi lại một lần bảy năm nữa, thật ra cô vẫn chưa từng quên anh.

Cho nên tính đúng ra có lẽ không chỉ là bảy năm.

Mỗi tình đầu không bệnh mà chết, mỗi tình đầu xót xa, mỗi tình đầu hết thuốc chữa của cô.

Trong nháy mắt Tần Chân cảm nhận được lũ lụt bất ngờ ập đến, gió lốc nổi lên, núi lửa phun trào, cảm giác đáng sợ khi các loại thiên tai đồng thời tập kích. Thấy người đàn ông trước mặt đột nhiên thấp giọng cười rộ lên, đành ngồi xuống ghế bên cạnh cô, quay đầu thở dài.

“Cậu có biết cậu bây giờ rất giống đứa bé đòi kẹo mà không được không?” Tiếng nói dịu dàng ầm ập vang lên bên tai, Tần Chân suýt nữa nghĩ rằng mình nghe nhầm, nhưng ngay sau đó Mạnh Đường lại dùng biểu cảm rất quen xác nhận một màn này, bởi vì anh cong khóe môi lên với cô, vô cùng chắc chắn thốt ra hai chữ: “Tần Chân.”

Vì thế Tần Chân chợt hoàn hồn, nhanh như thần thú bị triệu hoán sư gọi về.

Cô bỗng nhiên ý thức được, Mạnh Đường đang nói đùa với cô, ngay từ đầu anh đã nhận ra cô. Điều này cũng chứng minh qua khoảng thời gian dài dằng dặc như vậy, anh vẫn nhớ rõ người gọi bạn học cũ Tần Chân là cô.

Mạnh Đường hỏi cô: “Cậu đang đi đâu vậy?”

Cô đáp: “Thiết kế nội thất La Lune.”

“Cậu làm việc ở đó sao?” Giọng Mạnh Đường có vẻ rất kinh ngạc.

“Không phải, công ty mình chịu trách nhiệm hợp tác với bên kia.”

Mạnh Đường mỉm cười: “Nhiều năm không gặp như vậy, cậu đã trở thành hình mẫu nữ doanh nhân mạnh mẽ giỏi giang rồi.”

Tần Chân đỏ mặt, cố gắng kiềm chế tay chân không biết đặt đâu, gắng giữ bình tĩnh nói: “Chỉ là nhân viên nghiệp vụ thôi mà, căn bản không cách nào so với cậu được.”

“Cậu biết tình hình của mình sao?” Mạnh Đường nhướn mày, rõ ràng chỉ là một động tác nhỏ, không biết vì sao anh làm ra lại có thể có công hiệu như hành tinh va chạm vào địa cầu, vén lên tình cảm thiếu nữ.

Tần Chân thừa nhận: “Cậu giỏi như vậy, đầu tiên thi đỗ chuyên ngành luật của đại học thủ đô, sau đó còn được thầy hướng dẫn đề cử đến đại học Stanford làm nghiên cứu sinh tiến sĩ, ai mà không biết chứ? Nhóm bạn học cũ đều xôn xao, cái tên giáo sư Mạnh danh tiếng đã trở thành vốn liếng khoe khoang của bọn mình rồi.”

Mạnh Đường cười rộ lên, má phải lộ ra một lúm đồng tiền nhẹ, như rót đầy toàn bộ hương thơm say lòng người nhất thế giới.

Tim Tần Chân sắp nhảy ra khỏi yết hầu.

Sau đó hai người như tất cả bạn học cũ xa cách lâu ngày gặp lại vô cùng bình thản trao đổi, ngay khi xe buýt dừng lại, Mạnh Đường nhắc nhở cô: “Đến trạm kia.”

Tần Chân cười đứng dậy xuống xe, không quên quay đầu phất phất tay với anh, mặt mày rạng rỡ nói câu: “Hẹn gặp lại!”

Mạnh Đường cũng cười nói với cô: “Hẹn gặp lại!”

Cô một mực cười tươi như hoa, mãi đến khi xe buýt biến mất khỏi tầm mắt, cả người mới từ từ thả lỏng ra, ý cười nơi miệng cũng biến mất không thấy.

Chờ đợi nhiều năm như vậy, đổi lấy một lần nói chuyện bình thản ầm ập.

Chưa đầy 10 phút thân thiết quen thuộc, rồi lại xa cách khách sáo.

Đây là lần đầu cô rót cuộc ngồi bên anh, người cô nhưng nhớ bao lâu, đây là chuyện cô từng tha thiết ước mơ rất nhiều năm, lần nào cũng ngóng trông thầy giáo có thể xếp cô ngồi cùng bàn với anh.

Nhưng trong suốt bảy năm làm bạn học, bên cạnh anh người đến rồi lại đi, từ đầu đến cuối cũng không đến lượt cô.

Là trùng hợp, cũng là tiếc nuối.

Tần Chân hít hít mũi, bỗng nhiên vành mắt đỏ lên.

Đây đại khái là một phần tí tẹo trái tim thiếu nữ cô còn giữ lại sau bao năm lặn lội với nghề, về mối tình đầu của cô, về hai chữ Mạnh Đường.

Cô xách túi xoay người lại, đột nhiên phát hiện một chiếc xe Bentley màu đen đang đỗ ven đường, Trình Lục Dương ngồi trong xe, theo cửa sổ mở ra nhìn cô, không biết đã nhìn cô bao lâu.

Cô đoán cảnh tượng vừa rồi mình ngây ngốc phát phát tay với Mạnh Đường trên xe buýt, sau đó còn si mê thật lâu không muốn rời đi đều bị anh ta trông thấy hết.

Khi nhắm mắt theo đuôi Trình Lục Dương chạy vào sảnh lớn, Tần Chân nhin không được phải giải thích ỉnh: “Vừa rồi tôi gặp bạn học cũ...”

“Vậy sao?” Trình Lục Dương nghe xong dường như cũng không hứng thú, thản nhiên liếc nhìn cô một cái, bước vào thang máy.

“Bởi vì đã lâu không gặp cho nên không khỏi nhớ tới chút tình nghĩa bạn học cũ.” Cô lại bổ sung, đi theo bước vào thang máy.

“Hửm.”

“Cho nên đứng ở đó ngăn người không phải vì luyến tiếc, mà lúc đó thật ra đang bùi ngùi khôn kể, con người mà, nhiều tuổi không khỏi đa sầu đa cảm chút.” Cô tiếp tục pha trò.

“Nhìn ra được.” Trình Lục Dương lại có thể phối hợp mười phần.

Vì vậy Tần Chân biểu lộ chút tươi cười, hôm nay mới thấy tổng giám đốc Trình đáng yêu thế này.

Lại nghe tổng giám đốc đại nhân đáng yêu nhe răng cười, không chút để ý nói: “Tần Chân, có phải tôi từng nói, sau này đừng nghĩ một đằng nói một nẻo ở trước mặt tôi không?”

“...”

“Lúc cô nói dối, trên trán cô liền khắc bốn chữ to: Tôi là lừa đảo.” Vẻ mặt tươi cười của Trình Lục Dương biến mất, nhanh chóng ra khỏi thang máy, anh còn ném lại một câu: “Mọi người ai cũng nhìn ra được cô nhớ mãi không quên chưa dứt khỏi mối tình thẩm thiết, sông cạn đá mòn với bạn học cũ đang ngồi trên xe. Cô cho là tôi giống cô, ra ngoài không mang theo trí thông minh sao?”

“...” Lại một lần bị hung hăng nhục mạ.

Những ngày tiếp theo, Tần Chân và Trình Lục Dương ở chung vẫn tràn ngập cảm giác thăng trầm nhấp nhô thoải mái trước sau như một.

Miệng Trình Lục Dương vẫn độc như vậy, tính tình Tần Chân vẫn tốt như vậy, chỉ trừ độ quen thuộc dần dần tăng cao, Tần Chân đã bắt đầu thích ứng cách nói chuyện của Trình Lục Dương.

Người ta đều ăn cơm lớn lên, nhưng Trình Lục Dương thì khác, người này y như lớn lên cùng với **, nói chuyện không phọt được ra phân, trong lòng sợ là sẽ bứt rứt.

Nhưng Tần Chân nhanh chóng phát hiện, tuy nói Trình Lục Dương độc miệng, nhưng lòng dạ không độc, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể biểu lộ ra bóng dáng lương thiện.

Ví như mẹ Phương Khải thường xuyên bị bệnh, cơ bản anh ta mười ngày nửa tháng sẽ xin nghỉ phép một lần, mà Trình Lục Dương chưa bao giờ khấu trừ tiền lương của anh ta, lúc nào cũng khoe khoang bộ dáng ta đây là người lãnh đạo khoe khoang tàn bạo nói: “Coi như đại gia thưởng cậu!”

Ví như vào ngày trời oi bức, mỗi lần cô đến công ty, Phương Khải đều sẽ bưng tới cho cô một ly cà phê đá, giúp cô giải khát trong thời tiết nóng. Lúc mới đầu, cô tưởng Phương Khải có ý tốt, cảm kích không biết nói gì cho phải. Về sau có một ngày tới sớm, thấy Phương Khải bưng ba ly cà phê từ dưới tầng đi lên, cô mới biết thì ra đó là Trình Lục Dương căn dặn, ba người bọn họ mỗi người một ly, không ai bị bỏ sót.

Lại ví như, có một lần cô mới từ trên xe buýt bước xuống, thì thấy Trình Lục Dương khom lưng nhét mấy tờ tiền màu hồng ột người ăn xin già ở cửa công ty. Người già đó bị mù, chỉ lần mò được có tiền trong tay, chưa kịp cảm nhận được mệnh giá bao nhiêu, đã dùng sức cúi đầu nói cảm ơn.

Tần Chân khiếp sợ đứng tại chỗ, thấy sau khi Trình Lục Dương rời khỏi, trong giây lát ông lão lấy ra xem trong tay rốt cuộc có bao nhiêu tiền, cả người đều cứng đờ.

Một khắc kia, trong lòng cô xuất hiện hai ý nghĩ: Thứ nhất, thực mẹ nó thứ cao phú soái (*)! Thứ hai, có phải Trình Lục Dương có anh em song sinh?

[(*)cao phú soái : từ hình dung người đàn ông cao ráo, đẹp trai, giàu có.]

Người này dường như càng ngày càng không giống Trình Lục Dương cô từng biết, ngoại trừ miệng độc trước sau như một.

Dù sao càng ngày Tần Chân càng không sợ anh ta nữa.

La Lune đã ký kết hợp đồng với không ít công ty bất động sản loại nhỏ vừa. Lại thêm bởi vì Trình Lục Dương dẫn dắt một đám nhà thiết kế do anh ta tự mình chọn lựa, thiết kế ra nhà cửa được lắp đặt thiết bị dồi dào cảm giác trẻ trung khác với phong cách truyền thống, nên danh tiếng làm việc cũng dần dần nổi lên.

Mà lúc này đây, Trình Lục Dương thành công không hề dính dáng tới tập đoàn Viễn Hàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trình Lục Dương trở nên càng ngày càng bận rộn. Tần Chân muốn tới công ty gặp anh ta một lần, còn phải hẹn trước vài ngày.

Vào đầu hạ, hoàn tất một loạt khu nhà ở có thang máy mới được quy hoạch ở trung tâm thành phố, Trình Lục Dương lại càng bận tới mảy mảy tơ. Thời gian Tần Chân tới lấy bản thiết kế cũng đổi thành buổi tối.

Khi cô đi trên hành lang thường xuyên thấy Trình Lục Dương ở trong văn phòng đang chuyên chú nhìn màn hình máy tính, thỉnh thoảng di chuyển chuột sửa chữa chút gì đó, tăng ca vô cùng vất vả.

Cô gõ cửa, dùng ngữ điệu người quen biết hỏi anh ta: “Ồ, tổng giám đại nhân lại đang tăng ca sao, hôm nay lại kiếm được mấy trăm vạn thế?”

Trình Lục Dương liếc cô một cái: “Không nhiều lắm, vừa đủ mua nổi mấy trăm vạn cô.”

“ ... ”

Sau đó Tần Chân sẽ chờ lấy bản thiết kế, ngồi trong văn phòng, thuận tiện báo cáo cho Trình Lục Dương tài liệu khách hàng bên Âu Đình đưa sang.

Có một hôm cầm nhiều túi tài liệu đến, để phân biệt các căn hộ, màu sắc không giống nhau. Cô đưa túi tài liệu tới, giải thích: “Màu đỏ là trong vòng một trăm mét vuông, màu xanh da trời là từ một trăm đến một trăm năm mươi, màu xanh lá là từ một trăm năm mươi đến hai trăm.”

Trình Lục Dương dừng tay giữa không trung, sau đó dùng ngữ điệu như bình thường nói: “Trên bàn có bút, cô giúp tôi đánh dấu vào.”

Tần Chân lại kiên nhẫn lặp lại theo thứ tự một lần: “Màu đỏ là trong vòng một trăm mét vuông, màu xanh da trời là từ một trăm đến một trăm năm mươi, màu xanh lá là từ một trăm năm mươi đến hai trăm. Tôi thấy rất dễ nhớ mà, chẳng cần phải đánh dấu đâu.”

Trình Lục Dương lập tức lấy một chiếc bút từ trong ống đựng ra, ngấn gọn ra lệnh: “Đánh dấu!”

Tần Chân cảm thấy rất quái lạ, ngẩng đầu nhìn anh ta, lại phát hiện sắc mặt anh ta u ám, đành phải cầm lấy bút kiên nhẫn đánh dấu. Quét mắt nhìn quần áo màu vỏ quýt trên người anh ta, cô còn rất rối hơi đùa anh ta một câu: “Tổng giám đốc, hôm nay anh mặc đồ thật đom đàng, người bình thường đều không dám mặc màu sắc này ra ngoài đâu, quả thật chọc mù mắt người khác.”

Trình Lục Dương vội hỏi: “Màu gì?”

“À?” Cô vẫn còn cúi đầu đánh dấu, thuận miệng cười nói: “Màu vỏ quýt đó, không phải anh không biết. Mặc bộ quần áo này đi ra ngoài, trừ phi là ngốc không thì cũng bị bệnh mù màu, bằng không ai nhìn thấy thế này đều cười anh đom đàng phách lối.”

Không đợi Trình Lục Dương phản ứng, Tần Chân lại tiếp tục nói giỡn: “Vả lại, tôi đã sớm muốn hỏi anh, quần áo sáng chói tươi đẹp như vậy anh dám mặc ra ngoài, mỗi ngày lúc soi gương không sợ chọc mù hai mắt mình sao? Tuy nói anh mặc nhìn cũng rất đẹp, nhưng khó tránh rêu rao khắp nơi, khiến người nghĩ đến trong lòng anh có khuyết điểm màu sắc, bằng không sao lại tự ăn mặc lộng lẫy như thế? Cứ như sợ người khác không biết anh có năng lực nhận biết màu sắc mạnh mẽ –”

Trình Lục Dương chợt thay đổi sắc mặt, bỗng nhiên ngắt lời cô, lạnh lùng nói: “Cô đi được rồi!”

Tần Chân vừa mới viết xong nét bút cuối cùng, nghe vậy ngòai bút dừng lại, trên giấy lập tức bị loang ra một đốm nhỏ đen như mực. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Trình Lục Dương mặt lạnh tanh nhìn cô, con ngươi đen như mực chứa đựng đầy tức giận.

“Tổng giám đốc Trình —” Cô đã rất quen thuộc đến nỗi có thể không hề kiêng dè mà đặt câu hỏi với anh ta.

Nhưng còn chưa cho cô đặt vấn đề, đối phương đã chỉ vào hướng cửa, gần từng chữ: “Phiền cô, lập tức đi ra ngoài!”

Lời này xem như là lời lẽ khách sáo lắm rồi, nhưng bị Trình Lục Dương nói ra bằng thái độ đó, hiệu quả không thua gì một chữ: Cút!

16. Chương 16

Edit: Vi Vi

Tần Chân cảm thấy chẳng hiểu ra sao.

Cô thử phỏng đoán ý của Trình Lục Dương, vì thế mở miệng hỏi anh: “Có phải có chỗ nào tôi làm —”

“Đi ra ngoài!” Một lần nữa, Trình Lục Dương gần từng chữ với cô, ánh mắt lạnh lẽo như dao nhỏ.

“Tôi chỉ nói đùa thôi mà —”

“Đi ra ngoài!”

“Anh đừng coi lời tôi nói —”

“Cô nghe không hiểu tiếng người phải không?” Trình Lục Dương hoàn toàn không có tâm trạng nghe tiếp, bất kể ngữ điệu hay ánh mắt đều không hề có độ ấm.

Rốt cuộc Tần Chân không có cách nào tiếp tục tốt tính thêm da mặt dày nữa rồi, cô cầm lấy túi giấy tờ có bản thiết kế trên bàn rồi xoay người bước đi không nói một lời.

Tử từng viết: Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó giáo dưỡng.

Nhưng hôm nay cô xem như đã hoàn toàn hiểu rõ, tiểu nhân cũng tốt, phụ nữ cũng được, không có ai khó giáo dưỡng hơn Trình Lục Dương!

Ngay vào lúc cô tiêu hao cả mấy tháng vất vả lắm mới đến gần anh hơn, có thể hòa hợp hữu nghị với nhau thì anh lại bỗng nhiên nổi cáu chẳng hiểu ra sao.

Mặc kệ cô có tự khoe khoang là nữ kim cương, anh hùng thế nào đi chăng nữa nhưng dù sao cô vẫn là một người con gái, khi bị người chỉ vào mũi bảo cút, quả thật đã cô mất toàn bộ lòng tự ái trong nháy mắt.

Tần Chân nắm chặt túi giấy tờ, bước nhanh biến mất trong thang máy, dưới ánh đèn sáng sủa, nỗi tự ti nhỏ bé của cô không có chỗ nào che giấu.

Là cô sai lầm rồi, cô mới là được tiện nghi còn khoe mẽ, cho vài ánh mặt trời đã xán lạn.

Sao cô đã quên rồi ? Anh ta là cậu hai nhà họ Trình cao cao tại thượng, lòng dạ lương thiện chẳng liên quan đến cô, yêu mến người yếu không liên quan đến cô, mua cà phê gì đó thực sự cũng chỉ vì thích làm việc thiện. Cô dựa vào cái gì mà nghĩ mình có thể ở chung hữu nghị với anh như bạn bè được chứ ?

Buồn cười, bạn đã từng gặp Obama và Gaddafi nâng chén bàn tròn dâu (*) chưa?

[(*)trích từ trong bài thơ ‘Quá cố nhân trang’ (Mạnh Hạo Nhiên), bản dịch của Nguyễn Phước Hậu]

Tần Chân đứng yên lặng rất lâu trong thang máy, cuối cùng mới bước ra ngoài.

Mà trong văn phòng, Trình Lục Dương lạnh mặt đứng trước cửa sổ, bởi vì tầng trệt rất cao nên khi nhìn từ cửa sổ xuống thì bóng người chỉ nhỏ như đốm đen.

Đĩ văng anh sẽ bảo Phương Khải đưa Tần Chân trở về, sau đó lái xe trở về đón anh, nhưng hôm nay vì mẹ Phương Khải không khỏe nên cậu xin phép nghỉ rồi, ngay cả Trình Lục Dương cũng phải ngồi taxi về.

Đồng hồ báo thức trên tường phát ra âm thanh tích tắc rất nhỏ và có quy luật, Trình Lục Dương cúi kính nhìn lướt qua, phát hiện đã sắp chín giờ tối rồi.

Tuy La Lune nằm ở trung tâm thành phố, nhưng con đường này rốt cuộc là đường phố thương mại tập trung toàn công ty lớn, lúc này hầu hết mọi người đều đã tan tầm rồi, trên đường ít người đến đáng thương.

Nghĩ đến người phụ nữ kia sống ở bên ngoài đường Nhị Hoàn hẻo lánh cứ như ở vùng núi xa xôi, anh âm thầm đứng tại chỗ gần một phút đồng hồ rồi mới cầm di động và chìa khóa trên bàn lên đi ra khỏi bàn làm việc.

Tần Chân rất tức giận, đi trên con đường vắng vẻ có cảm giác cô hồn dã quỷ, giờ này thì cũng hết xe buýt rồi, thêm nữa nơi này lại không dễ bắt xe taxi.

Cô muốn đi nhanh đến chỗ đông người nên lựa chọn một ngõ nhỏ có khu dân cư đi xuyên sang con phố đông đúc, ai biết lúc này xảy ra chuyện bất trắc.

Tần Chân đi rất nhanh, dù sao cũng là ngõ nhỏ, dù rằng có đèn đường thì đi một mình cũng sợ.

Kết quả khi đi được một phần ba quãng đường, phía sau bỗng nhiên có người chạy vọt đến, dùng một tay giật mất di động trong tay cô rồi chạy trốn về phía lối ra.

Khi ngất xỉu vào đêm mưa một tháng trước, Tần Chân đã đánh mất di động cũ, cái Note 3 hiện tại này là cô cắn chặt răng mới quyết mua, nghĩ đến nghề nghiệp cần, mua cái di động nát phải mang đi sửa nhiều lần còn không bằng đổi một lần đồ tốt.

Lúc này bị người giật mất điện thoại, Tần Chân thót tim, không chút nghĩ ngợi đã đuổi theo người đội mũ kia, miệng thì hét to “Bắt trộm”.

Người nọ cũng bị cô dọa sợ, theo cô một đoạn đường, thấy cô chỉ là cô gái nhỏ nên nghĩ rằng có bị giật đi động thì cũng không có can đảm đuổi theo, vì thế nhắm đúng thời cơ mà ra tay. Ai biết cô lại đuổi theo trốn chết, miệng còn ra sức ôn ào.

Ra khỏi ngõ nhỏ chính là con phố trung tâm đông người rồi, ngõ nhỏ có người bắt chó đi cày thì không chừng anh ta gặp nạn ở đây rồi. Nghĩ thế người đàn ông kia phút chốc dừng bước rồi quay đầu lại nhìn Tần Chân đang chạy về phía anh ta.

Tần Chân thì không biết vì sao anh ta đột nhiên dừng lại, cẩn thận đứng cách anh ta vài bước, hung dữ quát: “Trả di động cho tôi!”

Người đàn ông nở nụ cười, “Trả lại cô? Cô nằm mơ chắc?”

Âm thanh thô ráp khàn khàn, mũi lưỡi trai bị kéo thấp xuống tạo thành bóng râm che khuất khuôn mặt.

Cái di động đó mất gần một tháng lương của Tần Chân, cô vừa đau lòng vừa tức giận, nhìn di động bị anh ta nắm ở trong tay, không chút nghĩ ngợi đã tiến lên đoạt lại. Người đàn ông kia không ngờ cô can đảm như thế, đến mức bị cô tấn công không kịp trở tay, suýt nữa bị cô đoạt lại di động.

Tần Chân hét đánh lại đá anh ta, quyết tâm muốn cướp di động lại, miệng thì ra sức hô cứu mạng. Người đàn ông kia vừa thấy từ đầu kia ngõ nhỏ có người chạy tới, trong lòng vừa sợ vừa hãi, bỗng nhiên rút một con dao gọt hoa quả từ trong túi quần ra, hung tợn muốn đuổi Tần Chân đi.

Tần Chân đập mạnh lên đầu gối anh ta một nhát, cắn chặt môi giật lại di động rồi xoay người bỏ chạy. Nào biết người đàn ông kia túm lại áo cô, thẹn quá thành giận nên cầm dao xuống.

Khi xoay người thì Tần Chân hét lên một tiếng, nhưng trong nháy mắt lại thấy Trình Lục Dương đã chạy đến trước mặt cô, trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Trình Lục Dương bất chấp tất cả mà kéo mạnh cô về phía sau, thay cô đỡ một nhát dao.

Nhưng mà chuyện còn chưa xong, một nhát dao chưa trúng, mắt thấy lại có viện binh, tên côn đồ tức giận nên dứt khoát làm đến cùng, đâm liên tục nhằm vào Trình Lục Dương. Trình Lục Dương không phải siêu nhân, cũng chưa từng luyện võ, khi né tránh không kịp thì vô thức giơ tay phải lên cản lại vì vậy có tiếng roẹt vang lên, con dao đâm sâu vào cánh tay anh.

Tên côn đồ kia nhân lúc anh đau đớn mà rút dao ra bỏ chạy, Tần Chân luống cuống thét chói tai hỏi Trình Lục Dương thế nào mà bất chấp tên côn đồ ra sao.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, cánh tay Trình Lục Dương chảy máu ồ ạt, chiếc áo màu trắng bị nhiễm màu đỏ tươi cả một vùng. Tuy rằng không nhìn thấy miệng vết thương nhưng chỉ trông một nhát của tên côn đồ kia thôi cũng biết anh bị thương không nhẹ.

Tần Chân phát khóc đến nơi, lúc này mới biết sợ hãi, run rẩy hỏi anh có sao không.

Trình Lục Dương quả thực phục cô sát đất, tức giận quát cô: “Khóc cái quái gì mà khóc? Vừa rồi lúc liều mạng với tên côn đồ vì cái di động sao không biết khóc?”

Cánh tay anh quả thực vừa tê vừa đau, còn có thể cảm giác rõ dòng chất lỏng ấm áp nhanh chóng chảy ra ngoài. Trong khi Tần Chân còn mờ mịt lúng túng thì Trình Lục Dương đã quay đầu đi ra ngoài đầu ngõ.

“Anh đi đâu vậy?” Tần Chân khàn giọng vừa nói vừa đi theo như con ruồi không đầu.

“Bệnh viện!” Trình Lục Dương nghiêng răng nghiêng lợi, “Có người muốn nhìn tôi mất máu quá nhiều mà chết, tôi không cho cô ta như ý!”

Trình Lục Dương vẫy xe taxi đi bệnh viện, Tần Chân vô cùng ngoan ngoãn theo lên.

Khi đăng ký, Tần Chân vội vàng đuổi theo, “để tôi?”

Trình Lục Dương không để ý cô.

Khi đăng ký cấp cứu xong rồi đi vào phòng chụp phim, Tần Chân lại lay khung cửa hỏi anh, “Muốn tôi đi cùng anh không?”

Trình Lục Dương đóng cửa lại râm một tiếng.

Bác sĩ nói bị thương gân cốt, lập tức xử lý miệng vết thương, sau đó bó thạch cao, Tần Chân nóng ruột không thôi cứ như kiến bò trên chảo nóng.

Trình Lục Dương không kiên nhẫn hét lên: “Có ai kéo cô ta ra khỏi đây được không? Ở chỗ này nhìn chướng mắt!”

Khi đến bệnh viện là chín rưỡi, cho đến lúc Trình Lục Dương ra khỏi phòng điều trị đã mười một rưỡi.

Dưới ánh đèn yếu ớt, Tần Chân trông rất bất an ôm cánh tay ngồi trên ghế dài ở hành lang. Rồi đột nhiên cô ngẩng đầu nhìn sang anh, sau khi thấy cái tay phải bị bọc như cái bánh chưng thì bắt đầu rưng rưng nước mắt.

Trình Lục Dương đã cho rằng giây tiếp theo cô sẽ òa khóc.

Quen biết cô lâu thế rồi, hoặc là thấy cô như Ninja rùa, hoặc là thấy cảnh tượng cô đấu tranh với anh chàng đưa hàng hoặc thà chết chứ không chịu khuất phục tên côn đồ như nữ siêu nhân chứ chưa từng thấy đáng dấp cô gái nhỏ ầm ỨC này bao giờ ?

Trình Lục Dương không nói lời nào mà cứ thế nhìn cô.

Người phụ nữ thấp lùn với chiều cao trên dưới một mét sáu, trông thanh tú xinh xắn, ánh mắt vừa to vừa sáng khiến người ta nghĩ đến viên bi chơi hồi còn bé. Muốn nói kinh diễm, thật ra thì không, cùng lắm thì là giai nhân thanh tú, người còn gầy chẳng có mấy lạng, da tái nhợt không đủ hồng hào, trông cứ như đã lâu rồi không ra nắng.

Nếu không có biểu cảm chực khóc này của cô, anh còn chưa từng ý thức mãnh liệt như hiện tại rằng hóa ra người này cũng là phụ nữ!

Có lẽ là gen giống đực trong xương quấy phá, Trình Lục Dương hơi ngừng lại, sắc mặt cũng không xấu thế nữa mà chỉ dừ dừ hỏi cô: “Cô bày ra biểu cảm ‘hữu nghị lâu dài’ như thế, tôi sắp chết hay là thế nào?”

Tần Chân nhắm mắt theo đuôi đi đến trước mặt anh, cúi đầu thật cẩn thận nhìn cánh tay bó thạch cao được treo lên bằng tấm vải của anh, trong mắt lóe ra đốm sao nhỏ trong suốt mà tội nghiệp.

Trực giác Trình Lục Dương mách bảo rằng cô muốn an ủi cảm ơn mình vì thế anh đã chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận huân chương người tốt. Nào ngờ Tần Chân quả thật ầm ỨC mở miệng, nhưng lại thốt ra một câu: “Nhiều muỗi quá, tôi bị cắn chết mất...”

Vì cái đó nên cô mới trưng cái vẻ mặt này ?

“!!!” Trình Lục Dương giận dữ mà cười: “Nếu thật cắn chết cô, quả thực là khắp chốn mừng vui! Tôi nhất định xin bình bầu cho nó giải thưởng thấy việc nghĩa hăng hái làm trừ hại cho dân!”

Sau đó xoay người đi về hướng hiệu thuốc.

Tần Chân muốn theo sau, kết quả bị bác sĩ níu lại, “Ấy! Cô gái nhỏ, cháu lại đây một lát!”

“A, nhưng bạn cháu –” Cô chỉ Trình Lục Dương, muốn nói mình đi cùng anh ta.

“Bác biết đó là bạn trai cháu, nhìn cháu sắp khóc là biết.” Bác sĩ mặc áo dài trắng vẫy tay với cô, “Lại đây một chút, bác nói cho cháu những việc phải chú ý trong lúc dưỡng thương, bạn trai cháu phải đi lấy thuốc, đừng sợ, cậu ta chạy không thoát!”

“...” Sao bác biết anh ta chạy không thoát? Anh ta bị thương tay chứ không phải chân.

Nhưng Trình Lục Dương bị thương vì cô nên Tần Chân không có cách nào khác, chỉ đành phải để mặc người ta hiểu lầm, đi theo bác sĩ vào văn phòng.

17. Chương 17

Edit: Vi Vi

Trình Lục Dương dùng cái tay trái còn chưa tàn phế xách theo một đồng thuốc quay về chỗ vừa rồi, thấy trong văn phòng, Tần Chân đang ngồi nghiêm chỉnh trước bàn nghe bác sĩ nói. Cô thậm chí còn lấy ra tập giấy ghi chép mang theo bên người, nghiêm túc đặt bút ghi lại.

Bác sĩ nói: “không được cởi băng vải, bình thường phải treo trên cổ thể để tránh động đến gân cốt.”

Tần Chân rất ngoan ngoãn gặt đầu, cầm bút ghi lại.

“Trong thời kỳ này có thể hơi đau, nếu bệnh nhân không chịu được, cháu hãy dỗ dành, tuyệt đối không được để cậu ta tháo thạch cao sớm!”

Xuống dòng tiếp tục ghi chép.

“Bởi vì bị thương tay phải, trong sinh hoạt hằng ngày có nhiều việc vất vả khá phiền phức ví dụ như gội đầu tắm rửa. Mỗi ngày nay trời còn chưa tính là nóng lắm, cố gắng khắc phục đừng nên tắm. Sau này trời nóng lên rồi, cháu lau người tử tế cho cậu ta, thực sự có tắm cũng phải chú ý không đụng vào nước.”

Đề bút viết đến một nửa, Tần Chân sững sốt, ngẩng đầu há miệng nhìn bác sĩ.

Bác sĩ gặp phải biểu cảm như thế thì ngừng lại hỏi: “Sao vậy, có vấn đề?”

Tần Chân lắc đầu, lại tiếp tục ghi chép, nghĩ đến lúc đó cần phải cho Phương Khải xem toàn bộ công việc phải chú ý mới được.

Trình Lục Dương đứng ở trên hành lang trong chốc lát, thấy cô chăm chú vùi đầu ghi chép mà anh hơi thất thần, sau đó đi tới sảnh lớn chờ cô.

Cho đến khi Tần Chân cầm tập ghi chép đi ra, Trình Lục Dương còn rất không kiên nhẫn trừng cô một cái, “Lẽ mề quá? Biết tôi chờ cô bao lâu rồi không?”

“Bác sĩ đang dặn dò tôi một số việc cần chú ý.” Tần Chân tăng tốc, gần như là chạy chậm đến trước mặt anh.

Trình Lục Dương không nói nữa mà cứ thế đi ra ngoài. Tần Chân cũng nhắm mắt theo đuôi, trông cánh tay băng bó buồn cười của anh mà không biết nói gì cho phải trong lúc này.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Trình Lục Dương vươn tay trái vẫy lại chiếc xe trống, Tần Chân cũng ngồi vào theo.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của anh, cô giải thích: “Bác sĩ nói anh bị thương tay phải, có nhiều việc không tiện. Hôm nay không có Phương Khải, tôi đưa anh trở về xem có gì cần giúp đỡ không.”

“Sao, định giúp đỡ tức chết tôi?”

Dọc theo đường đi Trình Lục Dương không thiếu ghét bỏ cô thế nhưng cô lại ngoan ngoãn như học sinh tiểu học, mặc kệ anh nói gì đều dùng đôi mắt chân thành tha thiết thành khẩn nhìn anh khiến Trình Lục Dương ghen ghét tràn trề.

Rốt cục đến dưới tầng nhà anh, Tần Chân xuống xe trước rồi chìa tay ra đỡ anh.

Trình Lục Dương không hề rảnh, cũng không đưa tay trái cho cô. Tần Chân dứt khoát chủ động chìa tay ra đỡ tay trái anh vào lúc anh gian nan khom lưng bước ra khỏi xe.

Trình Lục Dương rất mất tự nhiên, cơ thể cũng cứng ngắc trong nháy mắt, nhưng lần đầu không nói châm chọc.

Ngôi nhà này nằm trong một tiểu khu giữa trung tâm thành phố có khung cảnh đẹp đẽ, được xanh hoá rất tốt, dọc theo đường đi toàn các con đường rợp bóng cây.

Tần Chân cố ý muốn đưa anh về tận nhà, khẳng khái muốn chứng kiến tận mắt anh rửa mặt xong mới đi, Trình Lục Dương tức giận dữ dần với cô: “Người biết thì cho là tôi chỉ bị tàn phế một tay, người không biết thì còn tưởng rằng tôi bị tê liệt toàn thân ! Sao cô cứ phải cố chấp thế?”

Tần Chân đi cạnh anh, bĩu môi ngẩng đầu nói: “Tôi cũng chỉ lo lắng cho anh thôi!”

Cô thấy người đàn ông trước mặt hơi sững người, ngay cả bước chân cũng chậm lại nên khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

Trình Lục Dương nhanh chóng quay đầu đi: “Cô còn không biết xấu hổ mà nói lo lắng cho tôi? Nếu không phải do cô chọc giận tên côn đồ chỉ vì cái di động nát, tôi có phải gãy tay thế này không?”

Anh không dám đi nghiên cứu sâu lý do hoảng hốt trong nháy mắt vừa rồi là gì nhưng mà hai chữ lo lắng mà Tần Chân nói ra quả thật quá xa xỉ với anh, dường như nhiều năm lắm rồi anh chưa từng được nghe người ta nói tới.

Thì ra còn có thể có người lo lắng cho anh?

Thật sự là chuyện khó tin.

Nghĩ như vậy, anh lại có thể thấp giọng nở nụ cười, Tần Chân giật mình nhìn sườn mặt anh: “Anh cười cái gì?”

Anh nói: “Có người lo lắng cho tôi, tôi vui vẻ có được không?”

Tuy rằng vẫn là ngữ điệu chanh chua xen lẫn vài phần thờ ơ qua quýt nhưng nghe ra vài phần không thích hợp.

Tần Chân nhìn sườn mặt anh nhu hòa mờ nhạt trong bóng râm dưới ánh đèn đường, thiết tình thành ý nói câu: “Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh, nếu không có anh thì sợ rằng bây giờ tôi đang nằm trong bệnh viện.”

“Tốt nhất là ít nói lời ngẫm một đằng nói một nẻo, bằng không...” Trình Lục Dương nghiêng đầu định tranh cãi với cô thói quen nhưng khi bắt gặp ánh mắt nhu hòa sáng ngời kia thì thoáng cái không thể nói nên lời.

Tần Chân nhìn anh vô cùng thành khẩn, biểu cảm trên mặt tỏ lời cảm ơn rất nghiêm túc.

Ánh đèn đường xuyên qua kẽ lá chiếu xuống lơ mờ có vẻ không chân thật lắm.

Cô nhanh chóng nhếch miệng cười, “này, tôi nói thật đấy!”

Trình Lục Dương yên lặng nhìn cô một lát, sau đó lại ngoảnh đầu đi, hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, “Ai biết được?”

Tần Chân cười xì một tiếng, chẳng lẽ người bị thương thì ngay cả chỉ số thông minh cũng thấp đi theo? Cứ như đứa bé vậy, chẳng có sức đe dọa gì cả.

===

Tần Chân thật giật mình, không ngờ rằng người không hề gần gũi bình dị như Trình Lục Dương lại có ngôi nhà ấm áp xinh đẹp như thế! Giấy dán tường màu vàng nhạt trên có hoa văn đơn giản, sàn nhà bằng đá cẩm thạch màu trắng sáng, trên tường treo mấy bức tranh tao nhã ví dụ như biển sâu xanh thẳm, ví dụ như một vườn hoa hồng nở đỏ thắm.

Chưa nói tới vật dụng tinh xảo, nhà anh rất rộng và tràn ngập hơi ấm gia đình.

Gió đêm vén bức rèm cửa sổ màu trắng lên, Tần Chân không khỏi cảm thán một câu: “Bây giờ tôi hoàn toàn tin tưởng anh là nhà thiết kế nội thất rồi!”

Cô vô cùng chủ động chạy vào phòng ngủ trải chăn đệm cho Trình Lục Dương sau đó bưng trà đưa nước bố trí đại khái những gì anh sẽ dùng đến.

“Siêu ở đâu?” Cô thò đầu ra khỏi phòng bếp, sau khi có được câu trả lời thì cô nhanh chóng cầm siêu đầy nước đi vào phòng khách, đặt ở trên bàn trà.

“Tôi có thể xem tủ lạnh của anh không?” Sau khi được cho phép cô lại hăng hái dạt dào vào phòng bếp, khi cô nhìn thấy cái tủ lạnh to như thế bày đầu nguyên liệu nấu ăn rất ngăn nắp thì không khỏi thán phục: “Má ơi, rõ là đầy đủ!”

Trình Lục Dương nhìn cô chạy lên chạy xuống, bận tới mày tới mặt, miệng còn không ngừng thốt ra lời khen mà dựa vào khung cửa đặc ý nở nụ cười, chỉ tiếc đang cười dở dang thì chợt nghe cô nói câu: “Trợ lý Phương thật sự rất có khả năng!”

Trợ lý Phương? Liên quan gì đến Phương Khải?

Nụ cười của Trình Lục Dương cứng lại trên môi: “Cậu ta có khả năng ở đâu?”

“Nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy, nhất định là ngày nào anh ấy cũng phải vắt óc suy nghĩ làm cho anh ăn!” Tần Chân lúng lúng trong tủ lạnh một lượt thì không nhìn thấy thứ mình muốn tìm nên đành tiếc nuối nói, “Đáng tiếc tay anh không tiện, mấy thứ này đều không dùng được, bữa sáng mai giải quyết thế nào? Hay là tôi đi xuống mua cho anh hai cái bánh sủi cảo lạnh nhanh, như thế cho tiện, sáng ra anh hâm nóng lại là ăn được.”

Trình Lục Dương lập tức đi đến trước mặt cô, đóng sập cửa tủ lạnh lại: “Không cần!”

Tần Chân giật nảy mình, giờ mới chú ý tới sắc mặt anh rất tệ: “Anh lại làm sao vậy?”

“Tôi làm sao vậy?” Trình Lục Dương bực mình, cười lạnh hai tiếng nhưng không giải thích đã đi ra phòng khách.

Tần Chân chỉ coi anh lại dở chứng nên cười làm lành đuổi theo: “Bánh sủi cảo lạnh nhanh thì tiện thôi, tôi chỉ lo lắng cho tay anh thôi mà! Nếu không ...” Cô xoay chuyển suy nghĩ: “Nếu anh không muốn nấu bánh sủi cảo thì sáng mai tôi mang bữa sáng cho anh nhé?”

Trình Lục Dương dưới bước còn Tần Chân chưa kịp phanh lại, suýt nữa đã va vào lưng anh.

“Thống nhất thế nhé, vừa vặn anh còn có bản thiết kế chưa đưa cho tôi, sáng mai tôi mang bữa sáng cho anh sau đó hai chúng ta ngồi xe đi công ty lấy.” Cô cười lấy lòng, ánh mắt cong cong như ánh trăng.

Trình Lục Dương nhìn cô từ trên cao: “Tùy cô.”

Giơ tay không đánh người mặt cười, anh mới lười so đo với người như thế!

Loại biểu cảm kiêu ngạo này hiện rõ trên mặt, Tần Chân vắt vãi lăm mới nghẹn cười được, nhìn anh uống nước cô rót, cầm lấy quyển sách cô bày. Cuối cùng lẳng nhăng một lúc, cô nhìn giờ thì thấy đã không còn sớm nên hỏi anh có muốn thay quần áo rửa mặt không.

Trình Lục Dương lại xụ mặt: “Sao nào, muốn nhân cơ hội lợi dụng tôi?”

Ra chiều mọi người khắp thiên hạ mơ ước khuôn mặt đẹp của anh.

Tần Chân dở khóc dở cười, “Vâng vâng vâng, tôi ngưỡng mộ anh đã lâu, rất muốn lợi dụng anh.” Cô vừa nói vừa đi ra cửa: “hôm nay anh mặc áo sơ mi, cởi cúc hần rất tiện, nếu không muốn, vậy anh cẩn thận tự mình thay quần áo. Không còn sớm nữa, tôi về đây.”

Trình Lục Dương há miệng, mãi lâu sau mới nặn ra một câu: “Nửa đường gặp phải tên côn đồ thì nhớ phải bỏ chạy. Chìm chết vì ăn, người chết vì cửa!”

Tần Chân xì một câu, “không thể phunంగా voi được một lần sao?”

Trước khi Trình Lục Dương nổi cáu, cô vô cùng nhanh nhẹn chạy ra khỏi cửa, nhốt lại lời phản kích của anh ở trong phòng.

Khi về đến nhà thì cô còn cười ngĩ, quả nhiên là đứa bé chưa lớn, rõ là tên phú nhị đại bị chiều hư... nhưng mà lòng dạ chưa hư hỏng lắm.

Rõ ràng cô cãi nhau một trận với anh trong văn phòng, mà cuối cùng anh vẫn đuổi theo, chắc là lo lắng cô về nhà một mình. Thấy cô đánh nhau với tên côn đồ thì chẳng nghĩ ngợi gì đã cầm một nhát dao thay cô, đó chứng tỏ rằng việc anh làm hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Trước khi cô đi, tuy rằng anh nói đến chết chóc gì đó nhưng tóm lại là nhắc nhở cô chú ý an toàn.

Nghĩ đến đó, cô lấy di động ra nhấn cái tin cho anh: Trình Lục Dương, chúng ta vẫn sống hòa bình chứ?

Không lâu sau, màn hình sáng lên, tổng giám đốc nhân bên kia dùng tay trái không thạo lắm trả lời bốn chữ: Cô nằm mơ!

Tần Chân cười xì một tiếng rồi vui vẻ cất di động đi. Được rồi, nể anh bảo vệ chiếc di động cho cô, cô sẽ rộng lượng không so đo với anh.

18. Chương 18

Edit: Vi Vi

Sáng hôm sau, Tần Chân dậy rất sớm, nhìn trong tủ lạnh không có đồ dự trữ gì thì đi mua bánh bao và sữa đậu nành trong quán ngay dưới nhà mình cho Trình Lục Dương.

Kết quả khi cô đến nhà anh, Trình Lục Dương mở cửa thấy đồ trong tay cô thì đen mặt đóng sập cửa lại.

Tần Chân nổi cáu, sáng tinh mơ đi mua bữa sáng cho anh, kết quả bị đóng sập cửa là thế nào? Vì thế cô điên cuồng nhấn chuông cửa cho tới khi người trong nhà lại đen mặt mở cửa ra, tức giận hét tên cô.

Trước khi anh quát cô âm ỉ thì Tần Chân đã tranh mở miệng trước: “Trình Lục Dương anh rất bất lịch sự! Sáng sớm tinh mơ tôi không ngại vất vả mang bữa sáng cho anh mà anh lại đối xử với tôi như thế sao? Chưa nói câu cảm ơn nào thì thôi đi, lại còn đi đóng sập cửa trước mặt tôi, cha mẹ anh không dạy anh cái gì gọi là chiều hiền đãi sĩ sao?”

Trình Lục Dương đưa mắt nhìn sữa đậu nành và bánh bao nóng hổi trong tay cô: “Tôi chưa bao giờ ăn loại thức ăn không lành này.”

Anh thật không ngờ rằng chịu đói chờ nửa tiếng đồng hồ lại chờ đến bánh bao và sữa đậu nành cô mua ven đường.

Không so đo tính toán với năng lực soi mói nổi tiếng của anh, Tần Chân chui vào nhà: “Được rồi được rồi, lần sau tôi không mang cái này nữa, chủ yếu là trong tủ lạnh không còn đồ dự trữ nên chẳng có cách nào tự làm bữa sáng.”

Cô cầm đĩa và đưa ra cho anh, cười tủm tỉm dọn bàn rồi bày phần của mình ra: “Cùng nhau ăn!”

Ai biết Trình Lục Dương xem cũng không xem bánh bao đáng yêu của cô, lập tức đi đến trước lò vi sóng bật bếp rồi một tay cầm một gói mì thủ công từ trong tủ ra, sau đó đi xả nước vào nồi.

“Làm sao vậy?” Tần Chân đi ra phía trước, “Ăn tạm không được à? Việc gì phải tự mình làm? Không ngại phiền phức sao?”

Trình Lục Dương liếc cô, “Bánh bao bên ngoài dùng thịt gì cô biết không? Dầu ăn sử dụng tuần hoàn có bao nhiêu chất gây ung thư cô biết không? Bột mì lên men quá lâu sẽ bị chua, cộng thêm chất hóa học có thể áp mùi chua có biết không?”

“...”

“Nghe nói trước kia dưới nhà tôi có một đứa bé rất thích ăn bánh bao.”

“Sau đó?”

“Sau đó nó đã chết.”

“...”

Trình Lục Dương không để ý tới cô nữa, chỉ chăm chăm làm chuyện của mình, Tần Chân vô cùng buồn chán ngồi lại ngồi trước bàn ăn, cầm lấy bánh bao cắn một miếng, cuối cùng vẫn không ăn tiếp.

Anh nói đáng sợ như thế, nuốt trôi được mới lạ!

Cô thờ người ra, một tay chống cằm nhìn Trình Lục Dương nấu cơm. Dù chỉ có một tay, anh làm vẫn thành thạo đẹp mắt, hiển nhiên tay nghề nấu ăn không kém đi đâu được.

Trong nồi nấu mì sợi, còn trên lò vi sóng là dầu ô liu được đun nóng vừa vặn. Anh đập trứng gà vào trong rồi vớt bỏ vỏ trứng, sau đó dùng tay trái chao nồi cho đều, tức thì hương trứng gà tràn ngập trong không khí.

Tần Chân nhìn say sưa, giật mình khi thấy cậu ấm như Trình Lục Dương thế mà biết nấu cơm hơn nữa còn thành thạo như thế, quả thực bất ngờ. Đương nhiên giật mình nhất chính là sau khi anh chỉ dùng một tay

đã hoàn thành được tất cả rồi bưng bát mì của bản thân ra ngồi trước bàn ăn, còn lãnh đạm nói với cô: “Mì nấu hơi nhiều, tự đi lấy trong nồi!”

Mà Tần Chân đi đến trước bếp thì phát hiện mì trong nồi không nhiều không ít vừa đủ một bát nữa. Màu cà chua đẹp để thêm màu vàng trứng gà trải đều trên lớp mì vàng nhạt, chỉ nhìn cũng sắp chảy nước miếng.

Cô bưng mì trở về bàn ăn rồi nhìn lại bánh bao và sữa đậu nành không người hỏi thăm thì quyết đoán vùi đầu ăn mì.

Rất ngon còn rất có hương vị gia đình, Tần Chân ngẩng đầu nhìn Trình Lục Dương ăn mì với tư thế rất đẹp, bỗng nhiên hiểu ra vì sao tối qua anh thở hổn hển đóng tủ lạnh lại.

Cô cười khen anh: “Ăn ngon thật đấy! Tài nấu ăn của tổng giám đốc Trình quả thật sắp ngang với đầu bếp trong nhà hàng cao cấp!”

Trình Lục Dương liếc cô: “Nói cứ như cô đã ăn mì trứng cà chua trong nhà hàng cao cấp ấy.”

Tần Chân cười tủm tỉm nhìn anh nhưng cũng không vạch trần vẻ điệu đi và màu hồng hồng trên khuôn mặt anh rồi ra vẻ lơ đãng bổ sung một câu: “Anh khẳng định có khả năng hơn trợ lý Phương!”

Trải qua thung lũng sự kiện bánh bao, tâm trạng Trình Lục Dương đã sang trang mới, theo ánh mặt trời bay lên ngọn cây.

Thật ra không hề khó để tiếp cận một người, miệng thì nói lời chanh chua khó nghe hơn ai hết, nhưng hành động lại luôn thể hiện anh nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tần Chân dần dần phát hiện bí mật của Trình Lục Dương.

Vì Trình Lục Dương bị đau tay mà Phương Khải lại có bà mẹ ốm yếu nhiều bệnh nên không tiện qua lại giữa nhà mình và ông chủ. Xuất phát từ tâm lý biết ơn và áy náy nên Tần Chân đảm nhận trách nhiệm chăm sóc Trình Lục Dương.

Bao gồm đưa bữa sáng, ngẫu nhiên đến nhà anh, giúp anh giặt quần áo, quét tước nhà cửa, vv.

Bất ngờ là kẻ có tiền như Trình Lục Dương lại không mời nhân viên vệ sinh đến quét tước nhà cửa định kỳ, khi được hỏi vấn đề này anh ghét bỏ nói: “Không quen người xa lạ qua qua lại lại trong nhà tôi.”

Sau khi Tần Chân vừa mừng vừa lo mà ý thức được hóa ra mình được coi là người không xa lạ thì lại hiểu anh hơn, thì ra cậu ấm này có thói quen tốt – tự mình thu dọn nhà cửa.

Vào buổi tối thứ ba sau khi Trình Lục Dương bị đau tay, Tần Chân nhận được điện thoại của anh, ở bên kia anh hơi luống cuống bảo cô đến đó một chuyến, chưa nói cụ thể là vì sao.

Tần Chân không hiểu ra sao đi đến thì phát hiện Trình Lục Dương xấu hổ xé quần, nói là dây lưng và khóa kéo bị kẹt, mà dùng một bàn tay thì anh không gỡ được.

Nhìn biểu cảm khất nhục và ánh mắt ‘nếu không phải không tìm ra người thì ông đây tuyệt đối không tìm cô’ của Trình Lục Dương, cô bắt đầu cười không ngớt, mắt thấy khuôn mặt anh tuấn của Trình Lục Dương đỏ bừng, cuối cùng cô vừa cười run rẩy cả người vừa run tay giúp anh cởi móc cài thắt lưng.

Trình Lục Dương nhịn rồi lại nhịn, nhưng thấy cô cười đến run rẩy cả người nên làm không lưu loát, cởi mãi mà vẫn chưa cởi được, ngược lại dè dặt ở vị trí hết sức tôn quý không ai dám mạo phạm của anh rất lâu. Anh tóm lấy tay Tần Chân, hung dữ hét một câu: “Cô cố ý phải không?”

“Gi?” Tần Chân ngẩng đầu hỏi anh.

Ánh mắt Trình Lục Dương như sắp phun lửa: “Cô cố ý muốn kiểm tra Trình kiều hãnh của tôi đi?”

Một câu khiến Tần Chân cười chết đi sống lại, ngồi trên sàn nhà không dậy nổi, cô vừa cười vừa thở hổn hển: “Trình kiều hãnh? Sao không gọi là Trình tự hào?” Liếc nhìn phần dưới eo anh, cô tiếp tục tìm đường chết: “Đàn ông phải kiên cường (*) thì mới có thể kiều hãnh lên, anh bây giờ chẳng nhìn ra cái gì cả, cùng lắm chỉ có thể gọi là Trình xấu hổ ...”

[(*)ý của Tần Chân là ‘cương cứng’, mời các bạn xem lại chương 4]

Trình Lục Dương lật bàn, nóng lòng muốn bóp chết người phụ nữ này. Nhưng anh cao quý như thế, sao có thể làm bẩn tay mình? Vì thế quyết đoán dùng tay trái kéo Tần Chân ra cửa, mở cửa đẩy cô ra ngoài sau đó đóng sầm cửa lại.

Mắt không thấy tâm không phiền!

Nào ngờ bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa, kèm theo tiếng gọi thâm tình ngày một to lên: “Trình Lục Dương! Còn chưa cởi được thắt lưng của anh!”

“Trình Lục Dương! Không phải anh muốn đi WC sao? Trình kiêu hãnh của anh cần tôi!”

“Trình Lục Dương –” Khi hết đến tiếng thứ ba, cửa bỗng được mở ra, Trình Lục Dương hùng hổ vươn móng vuốt bên trái còn lạnh lặn túm cô đi vào.

“Câm miệng cho tôi!” Anh bịt miệng Tần Chân, hung tợn đẩy cô lên trên sofa, “Cô cố ý làm bẽ mặt tôi có phải không?”

Nói to như thế thì toàn bộ hành lang đều quanh quẩn tiếng cô, chỉ cần có người đi ngang qua thì chắc chắn sẽ nghe thấy, tên tuổi anh hùng của đời anh sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Mà Tần Chân cười đến đau cả bụng, nhìn anh cẩu kính đến thế nên cô rút cuộc mở lòng từ bi tháo thắt lưng ra cho anh, cứu vớt Trình kiêu hãnh đang chìm sâu trong nước sôi lửa bỏng ... có lẽ là Trình xấu hổ, ai biết được ?

Trình Lục Dương rất ngọt ngào, không biết là vì nước tiểu hay vì bị Tần Chân chọc giận.

Đầu tiên định tổ chức buổi họp lớp vào đầu tháng năm nhưng vì đã xa cách mười năm, bạn cấp ba phân tán các nơi, đâu dễ gì mà thông báo hết ? Cho nên cứ kéo dài mãi cho đến cuối tháng sau, cuộc họp lớp thông dong rất cuộc đã đến.

Vào sáng hôm họp lớp, Tần Chân vẫn báo cáo yêu cầu của khách hàng tuần này trong văn phòng như thường lệ, Trình Lục Dương thì ngồi sau bàn nghe. Kết quả cô đang nói thì bỗng ngừng lại.

Trình Lục Dương ngẩng đầu nhìn cô thì thấy cô sưng sờ mắt hờn hờn vừa nhìn tư liệu trong tay với biểu cảm khó tin.

Anh hỏi: “Sao không nói nữa?”

Tần Chân run nhẹ tay sau đó mới như không có việc gì tiếp tục đọc tin tức trên tư liệu: “Vườn hoa Thê Kỷ một tòa 13 tầng, căn hộ một trăm bốn bảy mét vuông, kiểu duplex (*) ...” Đây rõ là tin tức hết đời quen thuộc được cô đọc ra từng chữ từng chữ, sau đó rốt cục đến phần khiến cô rung động không thôi: “Họ tên khách hàng: Mạnh Đường.”

[(*)Nhà kiểu duplex: căn hộ hai tầng với mỗi tầng có thể đóng vai trò là 1 căn hộ hoàn chỉnh]

Nói xong mấy chữ này, toàn bộ văn phòng an tĩnh lại.

Tần Chân ngơ ngác nhìn chằm chằm chữ trên giấy, cảm thấy thế giới thật sự rất kỳ diệu.

Sao lại là anh?

Sau đó trong quá trình báo cáo tin tức khách hàng, Tần Chân liên tiếp mắc phải sai sót, không phải đọc sai chỗ này thì sai chỗ kia.

Trình Lục Dương nhú mày, chất vấn cô không hề khách sáo: “tối qua cô không đi ngủ hả?”

“..... Không phải.”

“Trạng thái tinh thần dở thế này còn đi làm, tác phong nghề nghiệp của cô đâu rồi?”

Tần Chân cố gắng xốc lại tinh thần, nhìn tổng giám đại nhân lại mạnh mẽ tỏ vẻ bệ vệ nên nhanh chóng giải thích, “Lần sau sẽ không nữa!”

Cô nhìn đồng hồ thấy đã qua mười giờ, tuy rằng buổi họp lớp được tổ chức vào mười hai giờ nhưng dù sao đi muộn quá cũng không tốt. Vì thế cô xin Trình Lục Dương nghỉ: “Trưa nay tôi có chút việc, hôm nay tạm thời tiến hành đến đây được không?”

Trình Lục Dương quét qua cô: “Trông cô thể này, ở chỗ này cũng chỉ lãng phí thời gian.”

Hàm ý rất rõ ràng: Cô có thể biến.

Tần Chân đã sớm quen cách nói chuyện của anh, trước khi ra cửa còn không quên nhắc nhở: “Hôm nay đến ngày khám lại, nhớ đi bệnh viện đúng giờ đấy!” Cô còn giơ tay lên ý bảo.

Trình Lục Dương nói: “Chuyện công việc thì chẳng nhớ rõ, mấy cái việc lặt vặt này thì không quên việc nào, xem ra công ty các cô trả lương cho cô quá ít rồi nên mới khiến cô oán trách như thế!”

Tần Chân cười ha ha, phát phát tay với anh, “Tôi đi đây!”

Mà Trình Lục Dương tựa vào lưng ghế, nhìn cái tay ‘tàn tật’ gần tháng nay của mình, nhớ tới Tần Chân làm trâu làm ngựa ỉnh thời gian dài như thế, lông mi hơi thả lỏng.

Chịu vất vả, chịu mệt nhọc, làm việc tay chân lạnh lẽo, tính tình cũng tốt lắm, thật ra vẫn có ưu điểm.... Nhưng thể hiện không đủ rõ ràng.

Ra khỏi công ty, Tần Chân hít sâu một hơi, bắt xe đến nhà Bạch Lộ.

Khi mở cửa ra, Tần Chân bị Bạch Lộ dọa sợ. Người đẹp trước mắt ăn mặc váy dài bằng tơ tằm màu đen, đai chiết eo khéo léo làm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn duyên dáng. Nhưng mà điều đáng sợ là lớp mặt nạ trắng bệch dị hợm khiến người sờn tóc gáy trên mặt cô ấy.

Mà Bạch Lộ thấy cô còn mặc bộ đồ làm việc thì không khỏi trợn trắng mắt: “Tần Chân ơi Tần Chân, cậu thật sự là anh hùng! Bao năm rồi mới tổ chức họp lớp một lần, cậu định cứ thế mà đi gặp người hả?”

“Hôm nay mình còn đi làm đấy, vừa từ chỗ Trình Lục Dương đi thẳng tới đây.” Tần Chân đi vào phòng bếp rót cốc nước, còn chưa uống xong đã bị Bạch Lộ lôi xềnh xệch vào phòng ngủ.

Bạch Lộ dữ dằn ấn cô ngồi xuống trước bàn trang điểm, chỉ vào một đồng chai lọ trên bàn: “Tự mình đánh kem nền trước, mình đi tìm quần áo cho cậu!”

Cô và Tần Chân có dáng dấp tương tự, cao tầm một mét sáu, có điều Tần Chân gầy hơn cô một chút.

Ngay vào lúc cô lục tung đồ thì Tần Chân vừa dùng khăn ướt lau mặt, vừa nói: “Lấy đại cái nào đó là được, trang điểm thì thôi luôn cũng được, dù sao mình cũng sẽ không ở lâu.”

Cô đã hạ quyết tâm, lần này đi chỉ để thăm các thầy cô, đặc biệt là cô giáo Lý của cô. Ăn cơm trưa xong rồi về luôn nên sẽ không ở lâu.

Dù sao lớp chọn trước kia chỉ có mình cô không lên đại học, còn lại ít nhiều đã đạt được thành tựu nhất định trong các ngành nghề, kém cỏi nhất cũng là thành phần trí thức giống như Bạch Lộ. Chỉ mình cô làm nhân viên nhỏ bé cho công ty bất động sản cấp thấp, tuy nói mặt ngoài cũng được xưng là quản lý Tần nhưng tất cả mọi người đều lẫn lộn xã hội đã lâu thì sao mà không biết tình hình thực tế của cô.

Cô không muốn biểu hiện không ăn khớp, hoặc là nói trắng ra, trong đám tinh anh này cô thật sự rất tự ti.

Bạch Lộ tìm cho cô một bộ váy công sở không tay Orchirly màu trắng, ngực điểm hình con bướm bướm phát sáng, đơn giản hào phóng. Tần Chân có làn da trắng thích hợp mặc phong cách tươi mát này.

Sau khi Tần Chân thay quần áo xong, Bạch Lộ vừa trang điểm cho cô vừa nói: “Cậu ở bao lâu thì mình ở bấy lâu, dù sao hai ta chắc chắn cùng đi cùng về.”

Cô không nói nhiều mà chỉ nói một câu vô cùng đơn giản đã bày tỏ thái độ của mình — mặc kệ thế nào, cô sẽ ở bên Tần Chân.

Bạn tốt có lẽ chính là như vậy, rất nhiều thời điểm sẽ không lời ngon tiếng ngọt dỗ dành bạn, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể trêu đùa cãi nhau, nhưng cô ấy vĩnh viễn có thể nghe ra tâm trạng bạn giờ phút này chỉ qua hai ba câu nói, sau đó dùng phương thức bình thường nhất, không bắt mắt nhất an ủi bạn.

Tần Chân cười nhìn Bạch Lộ trong gương: “Ừ, mình biết.”

Trang điểm xinh đẹp thì cũng có cái lợi của xinh đẹp, dù sao học lớp bây giờ không thể tránh khỏi nhìn thấy người kia, cô nhớ nhung nhiều năm như thế, cũng không hy vọng mình xuất hiện trước mặt anh với dáng vẻ lôi thôi lếch thếch.

Tần Chân nhìn bản thân dần trở nên xinh đẹp trong gương mà cười khổ trong phút chốc.

Cô cũng chỉ còn có khuôn mặt này không làm thất vọng người xem rồi.

19. Chương 19

Edit: Vi Vi

Nhiều năm trước còn trẻ con, khi tụ tập một chỗ thì các học sinh thường tràn đầy hăng hái cười đùa buồn đưa lê bán dưa chuột, không ai chú ý đến hình ảnh, nhe nanh múa vuốt cũng là dấu ấn thời thanh xuân.

Nhiều năm sau, các bạn học cũ lại tụ tập trong một căn phòng, có người đồ âu giày da, có người ăn vận lộng lẫy quý giá. Toàn sảnh muôn màu muôn vẻ khác với phòng học quen thuộc lỗi thời, niềm thân quen khăng khít khi xưa cũng theo đó mà biến thành xa lạ cứng ngắc dưới ánh đèn chân không.

Tần Chân và Bạch Lộ ngồi cạnh nhau, cùng bàn còn có vài người bạn học có thể gọi ra tên, gần mười năm đã qua thì có thể nhớ ra tên đã giỏi lắm rồi.

Không biết là ai chọn tổ chức ở một hội sở đất đỏ thế này, sảnh lớn lộng lẫy nguy nga, đồ trang trí hết sức xa xỉ, chỉ ngồi ở đây cũng khiến người ta khó thích ứng.

Có vẻ Tần Chân và Bạch Lộ tới sớm, lần lượt chào hỏi bạn học ngồi vào bàn, sau đó ngồi yên ở góc phòng không bắt mắt, nhìn mọi người bàn luận sôi nổi trong phạm vi nhỏ bé. Đề tài cũng không có gì đặc biệt, quanh đi quẩn lại chỉ là mấy từ: công việc, tiền lương, kết hôn, con cái.

Ngồi cùng còn có lớp phó học tập cũ, Trần Hàm, trước kia thành tích luôn đứng hạng nhất khối, về sau thi đỗ vào đại học nổi tiếng trong nước làm MC đài phát thanh. Hồi trước Tần Chân từng thấy cô ấy làm bình luận viên trên đài truyền hình địa phương, xinh đẹp cứ như thay da đổi thịt khác hẳn một học bá (người học giỏi) không bắt mắt trước kia.

Tần Chân lén ngắm cô ấy vài lần, hoài nghi cô ấy đi phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không thì cái mũi tẹt trước kia thế nào cao vút lên như bộ ngực thế kia? Có phải bong bóng đầu mà thổi hơi vào là to lên.

Bên trái cô ấy là Bạch Lộ, bên tay phải vẫn trống, một người đàn ông cô suýt đã quên tên mới tới ngồi bên cạnh Trần Hàm hết sức tự nhiên, khách sáo chào hỏi Tần Chân và Bạch Lộ xong rồi tức thì quay sang Trần Hàm, vừa cảm thán cô trẻ tuổi đầy triển vọng, vừa lôi mấy tin tức trên báo về cô mấy hôm trước ra nói.

Mấy người bạn học còn lại coi như hòa hợp, mọi người trò chuyện câu được câu chăng về sự nghiệp, gia đình. Bạch Lộ nói liên thoảng không ngừng, vừa vận tiết kiệm sức lực nói năng cho Tần Chân.

Cô nhàn rồi không có việc gì thì đi đánh giá lần lượt nhóm người, từ lời nói cử chỉ đến cử động nhỏ của từng người đều có thể nhìn ra tình trạng hiện nay của họ, đây đại khái là tài năng tùy mặt gửi lời cô luyện ra được sau khi bán nhà lâu như thế.

Trong lúc mọi người ở đây nói chuyện thì tiếp tục có người tới, trái tim Tần Chân vẫn lơ lửng giữa không trung cho đến khi bóng dáng người kia xuất hiện ở cửa.

Thật ra thì không cần cô phải thỉnh thoảng liếc mắt ra hướng cửa bởi vì ngay khi Mạnh Đường vừa xuất hiện thì đã có người hô to: “Ái chà, mau nhìn, giáo sư Mạnh của chúng ta rốt cuộc đã đến rồi kìa!”

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về cửa, mà người đàn ông kia mặc áo sơ mi trắng cúc màu bạc, vận chiếc quần tây màu đen thoải mái, trông như nhân vật bước ra từ bức tranh thủy mặc, mỗi một động tác gờ tay nhắc chân đều tỏa ra tố chất ung dung trang nhã.

Anh không mặc áo âu bởi vì cuối hè rồi vẫn còn rất nóng, chỉ có người đàn ông cố ý khoe khoang thành đạt thì mới đóng bộ cái áo khoác âu dày cộp nóng bức đi họp lớp.

Tần Chân chú ý tới tay áo anh vẫn được xắn gọn gàng lên cánh tay như trước, chiếc cúc màu đồng tinh xảo ngoan ngoãn cố định phần được xắn lên, như một động tác lặp đi lặp lại nhiều năm thành thói quen.

Cô biết có lẽ toàn thế giới chỉ có mình cô vô vị đến mức ghi nhớ rành mạch chi tiết vụn vặt này.

Nghĩ như vậy, nhân lúc ánh mắt mọi người đều tập trung vào Mạnh Đường thì cô cũng tranh thủ tham lam nhìn anh cho đủ.

Nào ngờ Mạnh Đường nở nụ cười tủm tỉm, đồng thời tầm mắt xẹt qua khuôn mặt cô rồi hơi tạm dừng như đang nói: “Lại gặp mặt, Tần Chân.”

Tần Chân đột nhiên đỏ mặt, tay chân cũng không biết nên để nơi đâu.

Lớp trưởng đứng dậy tiếp đón anh, muốn dẫn anh tới bàn chính giữa, dù sao hiện tại anh là giáo sư ngành luật có tiếng trong nước, là người nổi danh nhất trong đám bạn học cũ, đương nhiên hẳn nên được ánh đèn rọi sáng.

Mạnh Đường lại lắc đầu, chậm rãi quét mắt một vòng quanh đám người sau đó ra chiều lơ đãng nhìn thoáng qua hướng bàn Tần Chân: “Mình ngồi bên kia là được rồi.”

“Sao có thể để cậu chạy như thế được? Ngồi giữa ngồi giữa! Lát nữa các thầy cô đều ngồi giữa đấy, giáo sư Mạnh làm sao có thể ngồi xó xỉnh đếm năm được?” Lớp trưởng mồm mép liến thoắng: “Không thấy cán sự lớp cũ chúng ta đều ngồi giữa sao?”

“Vây.....” Mạnh Đường dường như ngẫm nghĩ rồi mới cười nói, “Đại biểu môn ngữ văn và lớp phó học tập cũng không ngồi giữa mà.”

Lớp trưởng nhìn ra chỗ Tần Chân sau đó giữ Mạnh Đường ở lại trung tâm sau đó bước mấy bước, túm Tần Chân và Trần Hàm tới đây. Bạch Lộ vô cùng chủ động theo sát: “Không được kỳ thị bình dân như thế! Mình cũng muốn đi theo góp vui!”

“Được được được, cậu cứ sấn lên, chưa nói không cho cậu sấn!” Rốt cuộc thấy Mạnh Đường ngồi xuống bên Tần Chân, dù sao cũng giữ được bàn này, lớp trưởng cười tủm tỉm đi khỏi.

Chỉ có Bạch Lộ len lén nhéo cái tay hơi lạnh của Tần Chân dưới gầm bàn, liếc nhìn cô như lơ đãng.

Tần Chân hiểu ý, cô ấy đang nói: Không có việc gì, cứ thoải mái.

Đúng vậy, đương nhiên không có việc gì, Mạnh Đường cũng không phải lang sói hổ báo?

Trần Hàm khoanh khắc trước còn rụt rè hướng nội thì chợt nở nụ cười, chủ động tìm đề tài, hỏi người ngồi gần nhất đang bận bịu gì.

Bàn này ngoại trừ Bạch Lộ ra thì đều từng là cán sự lớp, có vẻ khá thân nhau nên không gò bó như lúc trước rồi.

Có người nói đang làm gỏi, có người nói đi làm ở cơ quan nhà nước, có người nói đang làm phiên dịch cabin.... Khi đến lượt Mạnh Đường, anh cười cười, “Đang làm thợ dạy học, hun đúc đóa hoa cho tổ quốc.”

[(*)phiên dịch cabin (phiên dịch đồng thời): người dịch phải nói song song với diễn giả, người ta nói đến đâu thì phiên dịch viên cũng phải dịch đến đó]

Lớp trưởng cười ha ha, “Cậu thôi đi, chỉ ba chữ thợ dạy học đã muốn qua chuyện hả? Ai chẳng biết ngoài việc giữ chức giáo sư trường luật, cậu còn tự mình thành lập một hãng luật nữa? Một hãng tiếng tăm lừng

lấy lắm! Có một thời mình còn nghe nói, thảng trước cậu giúp người ta thắng kiện, hình như là vụ án con em nhà giàu đùa bốn nữ sinh. Nhà người ta giàu sự định áp chuyện xuống thế mà cậu không lấy một xu tiếp nhận vụ kiện của cô bé kia, cuối cùng tóm thằng nhóc kia vào đồn cảnh sát, quả thực là sứ giả công lý, siêu nhân địa cầu!”

“Ái chà, lớp trưởng sao cậu quan tâm chuyện Mạnh Đường thế?” Có người trêu tức, “Là ngấm trúng giáo sư Mạnh của chúng mình rồi hả?”

“Thúi lắm!” Lớp trưởng là anh chàng chính cống liếc nhìn lớp phó lao động: “ngày nào mẹ mình cũng mua báo, hôm đó mình nhìn thoáng qua tiêu đề to thì vừa vặn thấy tin tức về Mạnh Đường.” Nói tới đây, anh lại cười hì hì quay sang Mạnh Đường, “Mình nói này giáo sư Mạnh thật sự lạnh lùng đấy, phóng viên người ta hỏi cả một đồng, cậu chỉ trả lời có một câu: Ý nghĩa tồn tại của hãng là tìm kiếm sự thật. Ánh chói chang của nhân tính đã bay lên đến mức quá không chân thực rồi.”

Mạnh Đường nở nụ cười, “Chỉ nói thật mà thôi, giới truyền thông luôn giỏi thổi phồng chuyện, nói nhiều sai nhiều, chẳng bằng lời ít ý nhiều.”

Lớp trưởng quả thực là một người biết khuấy động bầu không khí nên đã lập tức tìm được chủ đề mới, tức khắc chuyển hướng sang Trần Hàm: “Chà chà, đây không phải là người phát ngôn truyền thông sao? MC Trần Hàm, xin hỏi đối với khiêu khích chính diện của giáo sư Mạnh, ngài có gì đáp lại?”

Trần Hàm cười đến sòng mắt xinh đẹp khiến trái tim các anh chàng đang ngồi đều sắp tan chảy cả lượt: “Mạnh Đường đã nói như vậy, mình còn có thể nói cái gì? Nói gì đều là lỗi của mình.”

“Không phải cậu làm MC phát thanh sao? Mau mồm mau miệng lên! Đám một nhất cũng chọc cậu ta thành cái sàng!” Lớp trưởng đổ thêm dầu vào lửa.

“Đấy là mình làm theo máy, cứ đọc phụ đề là được, giáo sư Mạnh người ta kiến thức rộng rãi, ăn nói khéo léo, mình không phải đối thủ của cậu ấy đâu?” Trần Hàm nói chuyện tài tình dễ nghe.

Mạnh Đường không nhanh không chậm nhấp ngụm trà, nói với lớp trưởng: “Trước khi đến mình còn đang nghĩ, hiện tại Chương Chung Lâm đang làm gì? Giờ thì mình đã biết.”

“Vậy cậu nói xem mình đang làm gì?”

“Nói tướng thanh (*).” Mạnh Đường nhếch môi, “Nào, nói câu ‘Tôi nhớ bạn chết mất’ ọi người nghe nào.”

[(*)Tướng thanh: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt]

Cả đám người đều cười ầm lên.

Trải qua tiết mục như thế, Tần Chân cũng thả lỏng ra, xem ra không tới lượt cô tự giới thiệu báo cáo gần đây mình đang làm gì. Nào ngờ lớp trưởng vô cùng vô cùng đáng đánh đòn, để nhanh chóng thoát khỏi nỗi nhục tướng thanh nên đã tiếp lời: “Ồi chào, Tần Chân, đến cậu đến cậu, cậu còn chưa nói hiện tại cậu đang làm gì đâu. CỤ cây bút của chúng ta, sao rồi, có phải giờ đã thành tác gia rồi không?”

Không mấy người biết chuyện Tần Chân không học đại học, lớp trưởng lại là con trai tất nhiên sẽ không hỏi thăm này nọ giống con gái nên thật sự không biết nghề nghiệp hiện tại của Tần Chân.

Mấy người đang ngồi đều đã có thành tựu, ngay cả Bạch Lộ ngồi cạnh cô cũng là kế toán ngân hàng, công việc ổn định, tiền lương hậu hĩnh. Tần Chân xấu hổ nâng cốc trà, cười nói: “Tác gia gì chứ, hiện tại mình đi làm ở công ty bất động sản.”

Lớp trưởng sững sốt mà phản ứng lại: “Cậu giúp họ lên kế hoạch làm quảng cáo phải không? Cũng được đấy, bất động sản là ngành khá, cậu hành văn tốt, lên ý tưởng thiết kế cũng rất thích hợp!”

“Không, mình bán nhà.” Tần Chân vẫn cười.

“Thế sao....” Lớp trưởng dường như đang vắt óc để nói tiếp, “Bán nhà cũng tốt, này, nếu bán nhà, về sau nếu bọn mình mua nhà thì sẽ tìm cậu, cậu có thể giúp đỡ giảm giá đấy nhỉ!”

“Được...” Tần Chân mỉm cười nói đùa với cậu ta, nào ngờ Trần Hàm lại bỗng nhiên ngắt lời cô.

“Công ty phát triển bất động sản là doanh nghiệp tư nhân, nhân viên bình thường không thể nào tự mình giảm giá cho cậu đâu!” Trần Hàm cười chỉ ra cái sai của lớp trưởng, nói trúng tim đen như đang làm bình luận viên.

Bốn chữ “nhân viên bình thường” uyển chuyển êm tai, Tần Chân tay đang nâng cốc trà hơi căng lên, cô cảm giác rất rõ mọi người lặng thinh một lát.

Vì thế cô nói đùa ‘được’ của cô thật sự biến thành một trò cười, chẳng qua thành cười cô, cười cô đang làm việc quá khả năng, rõ ràng không thể nào làm được còn cứ sĩ diện.

Trần Hàm còn nói: “Trừ phi cậu quen biết ông tổng, chuyện giảm giá còn có hy vọng. Nói đến đây, à, Tần Chân cậu đang làm ở công ty phát triển bất động sản nào đấy? Một thời gian trước mình có làm tin tức về phương diện này, không chừng mình còn quen biết ông tổng của cậu đấy. Cậu đi làm ở tập đoàn Viễn Hàng sao?”

“Không nổi tiếng như tập đoàn Viễn Hàng mà chỉ là một công ty nhỏ bình thường thôi.” Cô bình tĩnh ngắt đầu, không nhìn thấy ánh mắt khinh miệt, cũng không nhìn thấy biểu cảm khinh thường, nhưng sự im lặng của mọi người đã hết sức thành công khiến lòng cô chững lại.

Không giống như khi người khác nói thì mỗi người đều tham dự và cười trêu đùa, còn đến lượt cô, bọn họ lại không có lời nào để nói nên chỉ có thể yên lặng mà thôi.

Rốt cuộc vẫn không hợp nhau.

Thật ra nghề nghiệp và thân phận chưa từng là những điều đáng để tự ti đối với cô, cô không có bằng cấp cao tất nhiên chỉ có thể kiếm tiền, nuôi gia đình sống qua ngày trên cương vị này. Nhưng bởi vì Mạnh Đường ngồi ở bên cạnh, tất cả tâm tính bình thản đều thay đổi rồi.

Cô từng nỗ lực bặt mạng để vươn lên trong môn ngữ văn này, hết giờ học đọc rất nhiều sách chỉ vì giành được cơ hội lên bục giảng đọc diễn cảm trong giờ viết văn — bởi vì cô không giỏi khoa học tự nhiên, chỉ có thể bộc lộ tài năng trong lĩnh vực này, để Mạnh Đường trông thấy cô.

Thích một người sẽ khiến bạn có động lực vô hạn, bạn hy vọng bày ra mặt tốt nhất của bản thân trước mặt anh ta, đương nhiên cũng sẽ xấu hổ không chịu nổi khi anh ta nhìn thấy mặt không tốt của bạn.

Giờ khắc này, Tần Chân bỗng nhiên rất tự ti.

Bọn họ từng chênh lệch mười vị trí trên bảng thành tích, mà hiện nay? Cuộc đời bọn họ đã sớm rẽ lên các con đường khác nhau. Anh đi tới huy hoàng mà cô thì đi con đường bình thường.

Chênh lệch không hề lớn bình thường đâu, đâu phải chỉ là khoảng cách mười cái tên khi xưa?

Cô cúi đầu nhìn nước trà màu vàng nhạt bốc hơi thoang thoảng, nâng lên miệng định nhấp một hớp thì bất thành linh nghe thấy tiếng Mạnh Đường.

Anh nói: “Tần Chân, thật ra có khả năng mình muốn xin cậu giúp mình một việc, mình phải nhờ cậy cậu đấy.”

Mọi người không hiểu nhìn bọn họ.

Tần Chân dừng chén trà bên mép, sau đó cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh thì thấy Mạnh Đường cười tinh khiết ôn hòa với cô, trong mắt ấm áp mềm mại như gió xuân.

Anh nói: “Mình mua nhà ở Âu Đình, sau đó muốn lắp đặt thiết bị ở La Lune. Chủ nhiệm bộ phận bán nhà ỉn biết, cậu đang phụ trách mảng này, cho nên...” Nụ cười càng ngày càng tươi, đẹp đến khiến người ta nín thở: “Cho nên sau này mình phải thiết lập quan hệ tốt với cậu rồi, quản lý Tần.”

Điều hòa trong sảnh lớn bật vừa đủ, tách trà trong tay tỏa ra làn sương ấm áp, loại cảm giác ấm áp này lan vào trong tim.

Anh đang giúp cô thoát khỏi cảnh xấu hổ vừa rồi sao?

Tần Chân nhìn anh mà hơi luống cuống sau một lát mới cười nói: “Được.”

Thế này mới dám nhìn anh điềm nhiên như không, sau đó hoảng sợ phát giác anh cách cô gần như thế, trong đôi mắt sáng ngời trong suốt chỉ có một mình cô.

Trong nháy mắt cô cảm thấy trong lòng toát ra rất nhiều trái tim hồng.

Sau đó cô nghe thấy Trần Hàm cười hỏi Mạnh Đường: “À, mình cứ tưởng cậu chỉ trở về làm việc, hóa ra thật sự tính ổn định ở đây hả ? Lá rụng về cội sao?”

Mạnh Đường gật đầu, “Ở bên ngoài lâu rồi, vẫn thích nơi quen thuộc hơn... còn có bạn cũ nữa.”

Ngay cả tư thế nói chuyện của Trần Hàm cũng rất đẹp, bình luận viên khác thật đấy, biết rành mạch tư thế nào góc độ nào thì tao nhả nhất. Cô lấy một chiếc kẹo trong đĩa bóc ra, tự nhiên thả lỏng trêu ghẹo: “Nhưng mà vợ mua nhà như thế, có phải tính đã lập nghiệp rồi thì bây giờ phải nhanh chóng thành gia không?”

Ngụ ý đơn giản là đang ám chỉ có phải Mạnh Đường tính toán chuyện hôn nhân không.

Mọi người đều cực kỳ quan tâm vấn đề này, Bạch Lộ liếc sang Tần Chân cũng thế, cũng căng thẳng lên trong phút chốc.

Mạnh Đường vẫn cười nhàn nhạt thản nhiên như vậy, đáp với giọng điệu tự nhiên: “Đúng vậy, bị cậu đoán trúng.”

Răng rắc một tiếng, trái tim Tần Chân lập tức kết băng.

20. Chương 20

Edit: Vi Vi

Trong 0.01 giây, trong đầu Tần Chân trống rỗng xuất hiện vô số thanh âm.

Anh có bạn gái.

Xem ra không chỉ là bạn gái, mà là vợ chưa cưới.

Anh muốn thành gia lập nghiệp, điều này tương đương với anh muốn kết hôn đúng không?

Cô ngồi ở chỗ kia rõ ràng chỉ trong nháy mắt ngẩn ngui nhưng trong đầu lại như bị người ta ấn nút tua nhanh, chuyện mười năm trước cấp tốc hiện lên trước mắt với tốc độ mất thường khó mà làm được.

Từ ngày đầu bọn họ trở thành bạn học, mà ngay từ lớp sáu cô đã quen biết anh — nếu quen biết đơn phương cũng có thể gọi là quen biết.

Khi đó Mạnh Đường đã là thiếu niên thiên tài trong truyền thuyết, trò cưng của các thầy cô giáo, luôn chiếm ngai vàng đứng đầu toàn khối trong các kỳ thi cuối năm. Không chỉ có như thế, cậu ta còn có năng khiếu người người ta hâm mộ, còn ít tuổi đã đánh đàn pi-a-nô qua cấp tám, đại diện toàn trường tham gia các kỳ thi, vượt mọi khó khăn mà vững vàng giành được vô số cúp thưởng.

Vào thời điểm đó, Tần Chân thật sự rất ghen ghét cậu ta, bởi vì mỗi lần thấy thằng nhóc bước lên trên lễ đài trong nghi thức chào cờ vô cùng sáng chói thì cô lại cảm thấy nhóc này sinh ra để người ta bầu véo !

Thật ra cô cũng rất có tài năng âm nhạc, nếu không phải do trong nhà không có điều kiện đưa cô đi học đàn pi-a-nô, hừ, nói không chừng người đứng trên lễ đài đã là cô !

Tiểu học lên trung học, cô may mắn thi được vào trường điểm, còn vào được lớp chọn, kết quả phát hiện người ngồi bàn trước mình lại chính là nhóc con chọc người muốn véo kia không sai đi đâu được. Đường nhiên, Mạnh Đường vẫn thể hiện rất xuất sắc, không khuếch trương không phách lối, một mạch chiếm lấy ngai vàng học bá (người học giỏi), đồng thời cũng chiếm được trái tim mẫn cảm của bao thiếu nữ trưởng thành sớm.

Tần Chân lại phát hiện một sự thật, người này không chỉ khiến người hận khi đứng trên lễ đài mà cả cái gáy cũng chọc người ghét cực kỳ ! Chỉ ngồi sau cậu ta thôi đã phải kìm nén xúc động trong lòng mới không lấy bút máy ra chọc mạnh vào gáy cậu ta.

Cô rất lý trí, cô còn nhỏ thế, tương lai còn rực sáng, tuyệt đối không thể vào đồn cảnh sát chỉ vì chọc vào gáy đến chết người, nếu không cha mẹ cô sẽ đau lòng thế nào chứ !

Có đôi khi để ý tới một người có rất nhiều hình thức, những cô bé khác để ý tới Mạnh Đường biểu hiện qua yêu thích và tôn sùng, mà Tần Chân có lẽ là vì gen nam tính trong lòng quấy phá cho nên biểu hiện qua ghen ghét và thù hận, kiểu như có người trời sinh đã ghét giàu vậy.

Nhưng về sau có một việc đã khiến hình thức biểu hiện của cô thay đổi tính chất vượt bậc.

Một ngày nào đó đầu kỳ đến lượt cô trực nhật, kết quả khi tan học cô ngồi xổm quét lớp gạch men sứ ở góc tường sau cánh cửa, vì vóc người cô nhỏ bé nên bị cái bàn che khuất. Cô khóa cửa không trông thấy cô nên đã khóa trái cô trong phòng học.

Về sau Tần Chân phát hiện mình không ra ngoài được nên rất hoảng sợ, ghé vào cửa sổ hướng ra bên ngoài la hét lên nhưng đã tan học gần nửa tiếng rồi, đâu còn ai ở lại trường học? Phòng bảo vệ lại cách xa phòng học như thế, quả nhiên học rách cổ họng cũng không có ai tới cứu cô.

Mùa đông trời tối sớm, trong phòng học nhanh chóng tối thui, mà cả tòa nhà đều bị cắt điện, Tần Chân chỉ có thể đứng trơ trọi trước cửa sổ dùng giọng đã khàn tiếp tục hét to, rồi không nhịn được đã khóc òa lên.

Cô không biết mình có thể chết lạnh ở đây không, cha mẹ có thể tìm thấy cô không. Đặc biệt là nhớ tới món bánh rán hành mẹ làm lúc trưa phần lại cho cô trong tủ lạnh, em trai thèm ăn chết đi được, nếu cô cứ thế là chết thì chẳng phải là bỏ cho Tần Thiên rồi ?

Càng nghĩ càng khổ sở nên cô khóc cực kỳ thê thảm cứ như con cún nhỏ bị người vứt bỏ.

Cách trường học một con đường nhỏ chính là tường bao, ngoài bức tường là khu dân cư ngoài trường học. Lúc đó Mạnh Đường vừa vận luyện cầm ở nhà thầy cô xong, đang đeo túi sách đi trên đường thì bất thành linh nghe thấy có người đang khóc, cậu ngẩng đầu lên nhìn thì thấy có người tựa vào cửa sổ phòng học khóc đứt ruột đứt gan.

Cậu nhìn kỹ thì nhận ra đó là cô bé ngồi sau lưng mình, một người cực kỳ cao ngạo lạnh lùng. Các cô bé khác đều tươi cười như hoa với cậu nhưng chỉ có cô chẳng mấy khi phản ứng cậu. Mấy lần cậu quay đầu lại thì thậm chí còn phát hiện Tần Chân cầm bút máy xoẹt xoẹt sau lưng mình, trong mắt ẩn chứa ác ý cứ như muốn hung tợn chọc chết cậu.

Sau đó cậu vẫy vẫy Tần Chân, hỏi to: “Cậu khóc gì thế? Sao còn chưa về nhà?”

Tần Chân tập trung nhìn thì phát hiện ra cứu tinh, cô chẳng quan tâm đó là người mình ghét mà lập tức gân cổ kêu lên: “Cứu mạng! Mình bị nhốt trong phòng học !”

Về sau Mạnh Đường nhanh chóng chạy tới phòng bảo vệ, dẫn cô khóa cửa cứu vớt Tần Chân ra khỏi căn phòng tối đen như mực.

Cô bảo vệ cần nhần không ngừng: “Cô bé, cháu cũng thật là, tan học không về nhà đi mà lại ở lại phòng học làm cái gì ? Nếu không phải cậu bé này tới tìm cô thì cháu đã bị giam cả đêm!”

Tần Chân đỏ mắt, khàn khàn nói với cô ấy: “Lúc cô khóa cửa mà chẳng nhìn cháu ! Cháu đang trực nhật, huhu, không làm xong thì ngày mai cũng bị cô giáo mắng!”

Tiếp đó cô ra sức vừa khóc vừa nói, lúc thì nói trong phòng học lạnh chết mất, lúc thì nói trong tủ lạnh còn có món bánh rán hành của cô, không biết bị Tần Thiên ăn vụng chưa, nếu bị ăn vụng thật rồi, cô về phải cho nó một trận.

Một con bé khiến người ta dở khóc dở cười.

Mạnh Đường chào tạm biệt cô bảo vệ rồi dẫn Tần Chân về nhà, cô bé khóc suốt suốt nên cậu chẳng có cách nào, đành phải kéo ông tay áo cô: “Mau về nhà đi, đã muộn thế này, còn chưa về thì cha mẹ cậu nhất định sẽ sốt ruột.”

Tần Chân gạt tay cậu ta ra: “Nam nữ thụ thụ bất thân!”

Cậu vừa tức giận vừa buồn cười, nhận thấy chớp mũi cô lạnh đến đỏ bừng nên mua một cốc sữa đậu nành nóng hổi ở quán bánh bao ven đường nhét vào tay cô.

Tần Chân vừa đói vừa lạnh nên không khách sáo với cậu ta, cô uống ừng ực ừng ực thì bị nóng đến nhe răng trợn mắt.

Mạnh Đường bật cười nên tất nhiên lại bị cô hung dữ một trận, cuối cùng cứ nghe cô lảm bà lảm bầm như thế mà đưa cô về.

Về sau thật ra cũng chẳng liên lạc gì đặc biệt cho lắm, cho dù ngồi trước ngồi sau như thế, cậu bé yên tĩnh như Mạnh Đường và cô bé bình thường như Tần Chân không hề giao lưu nhiều.

Nếu cố gán nhãn gì lên cho hai người thì nội dung có thể là vài loại sau:

Một, tình cờ đến khó tin, bạn học tiểu học, trung học thì bàn trước bàn sau, bạn học cấp ba.

Hai, cô bé con nhà nghèo tầm thường và cậu bé con nhà khá giả cao ngạo lạnh lùng có vẻ vẹn một giao điểm thân thiết nhất.

Ba, lúc mình chưa biết vì sao đã bước lên con đường thăm mền đối phương nhưng đến nay vẫn là bạn học cũ bình thường.

Thật ra có rất nhiều nguyên nhân thích anh, nhưng trong khoảng thời gian ngắn Tần Chân chưa kịp hồi tưởng thì đã bị kéo lại với thực tại.

Cả bàn ồ lên, đám bạn học cũ rốt cuộc khôi phục lại trạng thái buôn chuyện nhiệt tình thời cấp ba nên hợp nhau lại chất vấn Mạnh Đường.

“Chuyện khi nào thế?”

“Bao giờ thì mời bọn mình ăn bánh kẹo cưới?”

“Giỏi đấy, bao nhiêu năm lạnh lùng không liên hệ với bọn mình thì thôi, giờ ngay cả chuyện này cũng phải đợi đến lúc xác định rồi mới để lộ ra. Mạnh Đường, cậu thế là không được! Lúc kết hôn mình nhất định sẽ không đi phong bì!”

...

Từng chữ từng chữ cười đùa lọt vào tai Tần Chân nhưng cô lại chỉ có một ý niệm trong đầu: anh sắp kết hôn, cô dâu không phải mình.

Rõ ràng một phút trước còn lã chã chực khóc cảm động không thôi vì sự quan tâm săn sóc của anh, nhưng giờ phút này lại chỉ có thể khổ đau chảy ngược thành sông vì mối tình đầu chết từ trong trứng nước của cô.

Má nó đây rốt cuộc là thế nào !

Sau đó cô chợt nghe thấy Mạnh Đường dùng giọng nói êm tai khiến người ta tê dại đến mức nóng lòng muốn mang thai để mà trả lời: “Thế không được, không có phong bì thì không cho vào cửa.”

Lớp trưởng gào thét: “Thằng nhóc cậu đã có tiền như thế, lại còn để ý chút tiền cõn con đây nữa?”

Mạnh Đường thần nhiên nói: “Mình thì không cần, nhưng sao cậu biết cô dâu không cần?”

“Thế mà đã nói thay vợ rồi ! Đúng là đồ trọng sắc khinh bạn!” Lớp trưởng rất muốn châm chọc người.

Mà Tần Chân vẫn không gia nhập cuộc đấu khẩu của mọi người mà chỉ phối hợp lộ ra vẻ mặt tươi cười, mãi đến khi Mạnh Đường bỗng nhiên quay sang nhìn cô, “Chuyện trang hoàng còn phải phiền cậu, mình hy vọng cậu có thể giúp đỡ, dù sao liên hệ với bên La Lune hoàn toàn dựa vào cậu. Nếu cậu không ngại phiền thì xin cậu giúp đỡ nhiều hơn.”

Từ trước tới nay Tần Chân luôn biết mình không làm sao khước từ anh được, huống chi ánh mắt anh lại chân thành tha thiết như thế, khuôn mặt anh tuấn như vương tử bước ra từ trong truyện cổ tích đọc hồi còn bé.

Cô chỉ có thể mỉm cười gật đầu, nói: “Được, không thành vấn đề, cứ giao ình.”

Khoảnh khắc đó, Mạnh Đường bỗng cười rộ lên, cười xán lạn như trời trăng tất sáng, trời u đất ám, anh còn nói: “Mình cảm ơn cậu thay cô ấy.”

Còn cảm ơn cô thay vợ chưa cưới! Câu cảm ơn hữu nghị hòa nhã cỡ nào ! Mỗi chữ như một con dao đâm vào đáy lòng Tần Chân, cảm động tới mức cô suýt thì rơi nước mắt vui mừng. Cô gật đầu thật sự rất cảm động: “Mình đi WC đã, lát nữa về nói chuyện tiếp với cậu!”

Lúc gần đi, Bạch Lộ nhéo tay cô, cô cười nói cực kỳ bình tĩnh: “Không sao, mình đi WC đã, cậu đừng đi theo, mình về ngay thôi.”

Ánh mắt kia gần như là tín hiệu cầu cứu, như đang cầu xin Bạch Lộ cứ ở đây đi, trăm ngàn trăm ngàn lần đừng đi theo cô thành giấu đầu hở đuôi.

Để cô yên lặng một mình, lúc này đừng ai đến an ủi ôm cô, không thì cô sẽ khổ sở chết mất.

Sau đó cô bước về phía toilet ngoài phòng nhưng lại sợ gặp người quen, vì thế chạy ù vào một thang máy trống rồi ấn lên tầng cao nhất, cửa vừa mở liền ngồi xổm xuống không nhúc nhích.

Thầm mèn bảy năm là chuyện đáng sợ bao nhiêu cô không biết, dù sao Bạch Lộ từng giận dữ mắng mỏ cô vô số lần, nói cô không khá lên được, thích thì nói ra, dù bị từ chối cũng không sao cả, một dao chặt luôn còn hơn sống dễ chịu mà chầm chậm lẳng trờ đến chết.

Nhưng cô chưa từng nói gì bởi vì cô vẫn tin rằng thật ra Mạnh Đường biết tấm lòng của cô.

Thật giống như khi bạn thích một người, nụ cười bạn dành cho anh ta, mỗi một câu bạn nói với anh ta, mỗi cử động bạn làm cùng với mỗi biểu cảm dù là nhỏ nhất cũng đều nói cho anh ta bạn thích anh ta biết bao. Bởi vì người đứng trước mặt là anh ta nên bạn trở nên khang khác, giọng nói nhấc chân đều thật cẩn thận, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm không bình thường.

Thông minh như anh thì sao có thể không nhìn ra chứ?

Nhưng anh chưa từng đáp lại cô, từ đầu tới cuối đều chưa từng, cô cần gì phải đi đâm vào cái mạng che mặt đã biết kết quả chứ ?

Anh không thích cô là chuyện thực tế cỡ nào ?

Mà nay, anh cười cảm ơn cô sẵn lòng chạy chân hỗ trợ chuyện nhà mới cho anh, thậm chí còn cảm ơn cô thay mặt cô dâu của anh.

Nước mắt Tần Chân bỗng nhiên chảy ra ào ào, bởi vì đây căn bản không chỉ là biểu hiện cô thất tình, mà còn là biểu hiện anh chưa từng suy nghĩ cho cô, căn bản không hề để ý tới cô.

Anh biết cô thích anh nhưng lại nói mấy lời mặt ngoài thì cười, bên trong là dao này với cô trước mặt nhiều người như thế, chẳng lẽ không biết cô cũng có trái tim, cô sẽ khổ sở sao ?

Lý do duy nhất để anh làm vậy chính là: từ đầu chí cuối anh chưa từng để ý tới suy nghĩ của cô, lại càng không quan tâm cô có bị tổn thương hay không.

Tần Chân vẫn cảm thấy bản thân vừa mạnh mẽ vừa dửng dưng, có lẽ các ưu điểm khác không biểu hiện rõ ràng nhưng lực nhấn nạt cực mạnh thì cực kỳ đáng tin. Thế nhưng khi cảm xúc đến ngưỡng sụp đổ thì chỉ một giọt nước mắt đã đủ để nhấn chìm toàn bộ vỏ bọc nguy trang của cô.

Cô bắt đầu vui đầu òa khóc, tiếng khóc nức nở rõ rệt quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp, khóc như con thú bị người ta vứt bỏ.

Mà không biết đến lúc nào thì cửa thang máy bỗng nhiên ding một tiếng mở ra.

Tần Chân đang vui đầu khóc say sưa nên hoàn toàn không nhận thấy có người đứng ngoài cửa. Mà đến khi người nọ ngờ vực gọi tên ra thì cô mới ngẩng khuôn mặt lem luốc lên, hai mắt đầm lệ phát hiện đời người quả nhiên không có bị thương nhất, mà chỉ có bị thương hơn.

Bởi vì người đứng trước mắt nhìn cô từ trên cao xuống chính là oan gia số một của cô: Trình Lục Dương.

Ông trời ơi, có phải ông ngại cô bị dao nhỏ đâm chưa đủ thảm cho nên cứ muốn đưa một đại bác bắn lên tới bắn cô thành cái sàng sao ?

21. Chương 21

Trong khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt đầm đìa nước mắt kia, Trình Lục Dương chợt thấy lòng nao nao.

Đã quen biết Tần Chân lâu như thế nhưng đến nay chưa hề thấy dáng vẻ cô chật vật như vậy, cho dù là lần trước cô ngã xỉu trên đường cái cũng tuyệt đối giống như bị xử bắn vậy, pằng một tiếng rồi hết sức gọn gàng, dứt khoát “ngã xuống bỏ mình”.

Mà lúc này, trên gương mặt trắng nõn của cô ướt đẫm nước mắt, thậm chí còn có rất nhiều giọt long lanh trên hàng mi chực lăn xuống, tí tách, tí tách..... Anh phát hiện mình vậy mà lại xuất hiện ảo thính!

Thực ra dáng vẻ này của Tần Chân quả thật không thể tệ hơn được nữa.

Anh hơi lo lắng nên bước vào thang máy hỏi cô: “Cô sao vậy?”

Tần Chân vẫn ngồi tại chỗ, mơ mơ hồ hồ thốt ra mấy chữ: “Gặp tên khốn ...”

Trình Lục Dương giật mình, không hề nghĩ ngợi đã hỏi cô: “Cô mất trinh rồi?”

“...”

Suy nghĩ phải đâm đặng cỡ nào mới có thể ngay lập tức liên tưởng “gặp tên khốn” và “mất trinh” lại với nhau?

Tần Chân giơ tay lên lau nước mắt, nhưng dù lau thế nào cũng không hết, cô cảm giác như nước mắt tích lũy bao nhiêu năm qua của mình đều chảy ra vậy, nếu không sao lại giống van nước bị hỏng thế này, trong nháy mắt trở thành trái tim thiếu nữ pha lê, khóc mãi không hết.

Trình Lục Dương mới bàn bạc chuyện hợp tác với người ta xong, nào ngờ vừa đi ra ngoài liền gặp phải cô trong bộ dạng sống dở chết dở này. Nếu dứt khoát giả vờ không nhìn thấy thì khó tránh cảm thấy áy náy trong lòng, cho nên không nhịn được xúc động xen vào việc của người khác.

Anh chìa tay ra kéo Tần Chân: “Đứng dậy trước đi, có chuyện gì về rồi hãy nói, ở nơi công cộng khóc lóc sụt sùi còn ra gì nữa? Xấu hổ chết đi được.”

Tần Chân bị anh kéo đứng dậy, rút tay lại che mặt: “Ai cho anh nhìn? Xấu hổ chết đi được thì anh tránh xa ra, đừng để ý tới tôi!”

Tuy đang phản bác nhưng nói cho cùng vẫn ỉu xìu thiếu đi vài phần khí thế.

Cô vốn không biết nên làm gì cho phải, người cô thích nhiều năm như vậy sắp kết hôn rồi, nói không chừng sau này còn phải qua lại với cô nữa, thế nào, còn muốn dẫn người trong lòng lượn qua lượn lại vài vòng, ân ái trước mặt cô sao?

Thật xót xa khi cô phát hiện bản thân mình lại sinh ra tâm lý oán hận Mạnh Đường oán hận anh không quan tâm đến tấm lòng của cô, oán hận anh vờ như không có chuyện gì mời người đã thắm mến anh khó xử phụ trách việc trang hoàng phòng tân hôn của anh.

Có lẽ là trong lòng cô ám thị quá mãnh liệt, Tào Tháo không cần nói, chỉ nghĩ thôi đã đến rồi.

Lúc thang máy trở lại tầng một lần nữa, Trình Lục Dương dẫn cô ra ngoài chưa được mấy bước, lại gặp phải Mạnh Đường đi từ trong phòng ra.

Mạnh Đường trước đó đã đến toilet tìm thử một vòng, gọi vài tiếng, không thấy Tần Chân ở bên trong nên mới chạy ra hành lang tìm.

Rốt cuộc thì anh cũng tìm được Tần Chân nhưng lại phát hiện cô đắm lệ đứng sau một người đàn ông, trên mặt tràn đầy vệt nước mắt.

Anh từ từ dừng bước, gọi một tiếng: “Tần Chân?”

Mà Tần Chân mang khuôn mặt đầy nước mắt cứ thế lọt vào mắt anh chẳng hề báo trước, nhếch nhác đến ngay cả hô hấp cũng sắp ngừng lại. Cô bối rối đến mức không kịp phân biệt cảm xúc trong mắt đối phương, cũng không kịp phân tích về mặt u ám trong nháy mắt thậm chí có chút hoảng hốt của Mạnh Đường là thế nào, cô chỉ vô thức bắt lấy tay Trình Lục Dương, lẩm bẩm một câu như van xin: “Dẫn tôi đi!”

Ngón tay cô lồi kéo rất dùng sức, chân mày Trình Lục Dương nhíu lại, nghiêng mặt nhìn cô, nhưng chỉ thấy sắc mặt cô trắng bệch, vẻ hoảng hốt lo sợ tràn đầy trong đôi mắt.

Thậm chí dường như cô còn nấp cả người vào sau lưng anh, toàn thân hơi run rẩy.

Cho nên Trình Lục Dương bình tĩnh nhìn Mạnh Đường một cái, hiểu ra ngay tên khốn mà cô nói trước đó là ai. Thậm chí không cần nhắc nhở, anh liền nhớ lại lần trước ở trạm xe dưới công ty, Tần Chân từng đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích nhìn về phía chiếc xe buýt đưa người cô ngày nhớ đêm mong đi, cái loại biểu cảm vừa không nở vừa rầu rĩ kia... chắc chắn cũng bởi vì người đàn ông này.

Về mặt của Trình Lục Dương từ từ lạnh đi, lườm Mạnh Đường chẳng nói lời nào sau đó nhìn thẳng dẫn Tần Chân đi về phía sảnh lớn.

“Tần Chân!” Giọng nói của Mạnh Đường qua hành lang lọt vào tai Tần Chân, cô hơi khựng bước, suýt chút nữa thì dừng lại.

Nhưng mà cô không dám — anh vừa mới tuyên bố tin vui sắp kết hôn, cô liền khóc thành thế này, chỉ cần không phải náo loạn thì đều có thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sao cô dám dừng lại?

Cô nắm chặt lấy tay Trình Lục Dương, cứng ngắc người theo anh ra khỏi cửa lớn. Thời tiết khô nóng bên ngoài đập vào mặt giống như là cọng rơm cứu trái tim suýt chút nữa bị lạnh giá làm tổn thương của cô.

Trình Lục Dương một mạch dẫn cô vào chiếc xe Bentley màu đen ven đường, trong vẻ mặt bối rối muốn chào hỏi lại không dám chào hỏi của Phương Khải, mặt không biểu cảm ra lệnh: “Lái xe.”

“Đi đâu ạ?” Phương Khải ngập ngừng hỏi, tò mò nhìn gương mặt của Tần Chân.

“Về nhà.” Ánh mắt Trình Lục Dương như dao găm đâm thẳng vào mặt Phương Khải, Phương Khải vội vàng quay đầu đi.

Bầu không khí bên trong xe rất nặng nề.

Tần Chân từ từ thả lỏng, dựa vào ghế ngồi, quay đầu nhìn khung cảnh vụt qua ngoài cửa sổ, sau đó thì nhắm hai mắt lại.

Hôm nay thật sự quá thảm hại rồi.

Thảm hại vô cùng.

Nhưng mà loại cảm giác mất mặt hoặc nhục nhã sinh ra khi suýt bị nhìn thấu tình cảm trong lòng lại không thẳng nỗi cảm giác hoang mang mãnh liệt khi nhận ra mình không còn cơ hội và lý do để thích người kia nữa.

Sẽ phải từ bỏ tình cảm bí mật kia rồi, sau đó thì mặc kệ ý nguyện trong lòng mà mạnh mẽ đặt một dấu chấm hết.

Bảy năm, thậm chí là hơn bảy năm, thứ tình cảm bị cô khẳng khái kéo dài đến mười bảy năm.

Nghĩ tới đây, lại một giọt nước mắt từ đôi mi nhắm chặt chảy xuống.

Cô cảm thấy lỗ mũi hơi nghèn nghẹn, hô hấp cũng rất nặng nề. Người bên cạnh cô là dễ dàng nghe thấy tiếng hít thở khi khóc của cô... Nhưng mà cô không quan tâm được nhiều như vậy, huống hồ khóc ở trước mặt Trình Lục Dương vẫn tốt hơn khóc ở trước mặt người kia.

Trong sự im lặng thật lâu, bỗng có một bàn tay đưa đến trước mặt cô, cùng với giọng nói trầm thấp dễ nghe của Trình Lục Dương: “Tần Chân.”

Cô ngừng thở, mở mắt ra nhìn, trong tầm mắt mờ hồ xuất hiện một bàn tay thon dài với các đốt ngón tay rõ ràng, ngay giữa lòng bàn tay là một bọc khăn giấy, mà chủ nhân của bàn tay đó đang cầm nó rất vững.

Hai hàng mi run rẩy, cô ngược nhìn lên, nhưng vừa vặn chỉ thấy sườn mặt an tĩnh của Trình Lục Dương — anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, không hề quay đầu dòm ngó bộ dạng chật vật của cô, mà vẫn ngồi nghiêm chỉnh, dáng dấp đó thật ra thì rất tùy ý, rất dễ nhìn.

Ánh mặt trời từ cửa sổ bên trái anh chiếu vào, in bóng hàng lông mi dài và rậm của anh, tạo ra bầu không khí dịu dàng trước giờ chưa từng có.

Tần Chân do dự, rồi nhận lấy bọc khăn giấy trong lòng bàn tay anh, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Tần Chân đã tới nhà Trình Lục Dương rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ đặt chân lên thư phòng ở tầng hai và ban công nhỏ.

Trình Lục Dương dẫn cô lên ban công khoảng mười mét vuông kia, tiện tay chỉ chỉ vào ghế mây: “Ngồi đi.”

Tần Chân ngẩn ngơ nhìn hoa cỏ xán lạn chói lóa do ánh mặt trời chiếu vào trước mắt, bỗng nhiên không hiểu người đàn ông này.

Anh giống một hiệp khách độc hành trên thế giới này, dường như không có bạn bè, không có người thân, mồm miệng cực kỳ xấu xa, thuộc dạng chỉ cần chung đụng một lần là sẽ khiến người khác muốn tránh đi thật xa — cho dù là anh ta sở hữu ngoại hình đẹp đến mức người khác không thể bỏ qua.

Thế nhưng một hiệp khách độc hành như vậy lại có một căn nhà ấm áp làm người khác hâm mộ thế này, cách trang trí và màu sắc đều thuộc dạng mang lại cảm giác ấm cúng tốt đẹp nhất, ngay cả vườn hoa nhỏ ở giữa không trung này cũng làm cho người ta tấm tắc khen ngợi.

Tần Chân không ngồi mà sững sờ nhìn nơi được sắp xếp ngăn nắp đáng yêu này. Thế là Trình Lục Dương dứt khoát đi đến bên cạnh cô, đưa một cái bình tưới nước cho cô: “Không muốn ngồi thì giúp tưới nước đi.”

Cô nhận lấy bình nước, nhìn anh cầm một bình nữa, sau đó thì đi đến trước những khóm hoa cỏ sau lưng anh, nghiêng bình cho nước từ từ chảy ra.

Hương thơm hoa cỏ trong không khí tràn vào mũi làm người ta cảm thấy rất dễ chịu, dường như cả người đều trở nên khoan khoái dưới ánh mặt trời, không còn gì vướng bận giống như những thứ hoa cỏ này.

Trình Lục Dương đưa lưng về phía cô, nhàn nhạt thốt hai chữ: “Nói đi.”

Cô biết anh hỏi chuyện gì xảy ra nên do dự chốc lát: “Anh sẽ không muốn nghe đâu.”

...Cái loại chuyện tình đơn phương chua xót này.

Trình Lục Dương xoay người lại liếc cô một cái: “Cô là con giun trong bụng tôi sao? Sao biết tôi không muốn nghe?”

Tần Chân cầm bình nước không nói, nhìn anh lại đi xa hơn một chút, đến tưới nước cho cây hoa hồng bên cạnh, cuối cùng vẫn không nhận được mà mở miệng.

Nói ra chuyện cũ chua xót nhiều năm giống như là khơi lại toàn bộ những vết sẹo, bày khía cạnh yếu đuối nhất của mình ra trước mặt người khác.

Cô mới vừa kể đoạn đầu, liền thấp thỏm không yên nhìn bóng lưng bận rộn của Trình Lục Dương: “Anh sẽ không xát muối lên vết thương của tôi chứ?”

Trình Lục Dương không quay đầu lại hừ một tiếng: “Vết sẹo đã khơi lại thì có xát lên vài nắm muối cũng sẽ không đau đâu.”

Tần Chân bật cười, sau khi cười thì nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Có ai ngốc đến mức như cô không? Đối với Mạnh Đường, từ sự chán ghét chẳng hiểu ra ra sao hồi đầu chuyển thành liên tục chú ý khó nén nổi, sau đó thì cứ chú ý như vậy rồi phát hiện ra tất cả những phẩm chất tốt đẹp của anh ta, cuối cùng thì thích anh ta đến hết thuốc chữa.

Anh viết chữ đẹp, đặc biệt là viết chữ bằng bút lông. Ông nội của anh rất am hiểu thư pháp, cho nên dưới sự hun đúc của gia đình như vậy, anh cũng dần luyện được thư pháp xuất sắc, ngay cả tính tình cũng nhuốm vài phần trầm ổn, chín chắn không hợp với tuổi.

Anh khiêm tốn hiếu học, không kiêu căng phách lối, bất luận là ai hỏi bài, anh cũng sẽ kiên nhẫn giảng giải. Nhiều lần cô ngồi ở sau anh, nghe anh nghiêm túc nhã nhặn giúp người khác thuật lại từng bước từng bước cách giải bài tập mà có xúc động muốn đem đề toán đã hành hạ cô cả ngày đến tìm anh nhờ giúp đỡ, nhưng cuối cùng đều nhần nhẹn...Bởi vì môn toán của cô tệ đến mức chên vênh ở ranh giới đạt yêu cầu, cô rất sợ đầu óc ngu dốt của mình sẽ tự động ngăn lại tín hiệu tư duy thiên tài của anh.

Từ cấp hai lên cấp ba, cô cứ luôn mừng thầm mình may mắn được chung lớp với anh, trong thành phố lớn với số học sinh cùng tuổi lên tới bốn con số như thành phố B thì đây chẳng phải là kỳ tích khiến người ta khó tin sao?

Mỗi ngày lúc cô ngồi xe buýt của trường đi học có thể nhìn thấy anh, lúc không chú ý trên lớp có thể nhìn thấy anh, lúc ăn cơm ở nhà ăn có thể nhìn thấy anh, thậm chí lúc ngồi dưới bóng cây buồn chuyện với Bạch Lộ trong tiết thể dục cũng có thể nhìn thấy anh — anh biết chơi bóng rổ, nhưng tấm lưng lại sạch sẽ cao ráo, không đổ mồ hôi khó ngửi như các nam sinh khác.

Mạnh Đường chính là một sự tồn tại đặc biệt như vậy, đặc biệt đến nỗi chiếm lấy trái tim của cô hết mười bảy năm.

Trình Lục Dương trong lúc tuổi hoa chỉ hỏi một câu: “Tại sao không nói với anh ta?”

Tần Chân im lặng rất lâu, mới thấp giọng cười ra tiếng: “Cả thế giới đều biết tôi thích anh ấy, chỉ có anh ấy không biết. Là thật không biết hay giả vờ không biết?”

Cô không thông minh, cũng không giỏi diễn kịch, sự cố chấp và si mê dành ột nam sinh không cần nói rõ là có thể bị người khác nhìn ra. Mà khi mấy nữ sinh lăm chuyen nói nửa đùa nửa thật trước mặt Mạnh Đường những câu như “Tần Chân hình như thích cậu đó” hoặc là “ê Mạnh Đường, cậu xem Tần Chân lại đang nhìn lén cậu kia” thì phản ứng của Mạnh Đường luôn luôn là khẽ mỉm cười, rồi quay đầu lại nhìn cô, sau đó thì hờ hững nên làm cái gì thì làm cái đó.

“Sao anh ấy lại không biết tôi thích anh ấy chứ?” Tần Chân đi tới giữa đám hoa cỏ, nhìn xa xa về phía thành phố này: “Anh ấy chỉ không thêm quan tâm mà thôi.”

Nói rất thương cảm, nói rất không còn sức sống.

Bình nước trong tay Trình Lục Dương rót cuộc bị anh tàn nhẫn đặt mạnh lên trên bàn, anh xoay người lại, híp mắt nhìn dáng dấp đau lòng đứt ruột đứt gan của Tần Chân, nói từng câu từng chữ: “Không phải anh ta không thêm để ý, mà ngược lại, anh ta cố ý!”

22. Chương 22

Tần Chân giống như là bị người ta tháo phích cắm, ngơ ngác đứng yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

Mà Trình Lục Dương thì bước từng bước đến trước mặt cô, nói sắc bén: “Cô không phải kẻ ngốc, chẳng lẽ không nhìn ra mưu đồ hiểm ác của tên đàn ông kia?”

Tần Chân há hốc mồm, lặp lại một lần: “Mưu đồ hiểm ác?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Trình Lục Dương nhìn thẳng cô từ trên cao xuống, vạch trần chân tướng sự việc: “Như lời cô nói thì Mạnh Đường kia là một thiên tài có IQ cao, cho dù không có EQ thì cũng không thể

không nhìn ra cô thích anh ta. Mà qua nhiều năm như vậy anh ta cứ trơ mắt nhìn cô yêu thầm nhớ trộm, chưa bao giờ đáp lại cô —”

“Đó là vì anh ấy không thích tôi!” Tần Chân biện luận.

“Đúng vậy, không thích cô cho nên không đáp lại cô, vậy tại sao anh ta không thẳng thắn từ chối cô?”

“Đó là.....” Tần Chân cố gắng tìm lời: “Đó là vì anh ấy biết như vậy sẽ làm tổn thương tôi! Anh cho là ai cũng nói chuyện không lịch sự, không quan tâm tới cảm nhận của người khác giống như anh sao?”

Trình Lục Dương kinh ngạc cười phá lên, nhìn thẳng vào Tần Chân với ánh mắt sắc bén: “Tổn thương cô? Đau dài và đau ngắn cái nào tổn thương hơn? Như cô nói đó, khi một người thích một người khác thì từ ánh mắt, cử chỉ, biểu cảm, lời nói, kể cả thái độ, đâu cũng thể hiện thứ tình cảm đó. Mà tên đàn ông này nhìn ra tình cảm của cô cũng không nói ra, không đáp lại, ngược lại càng đối xử tốt với cô hơn. Không phải cô đã nói sao? Cô bị hạ huyết áp, lúc cô mệt mỏi vì chưa ăn sáng, anh ta chẳng nói tiếng nào đi mua bánh mì cho cô, làm cô cảm động muốn chết. Cô học dở toán, thầy giáo không thích cô, lúc không mang bài tập anh ta sẽ đưa bài của mình cho cô, giúp cô thoát nạn. Anh ta đã không thích cô, tự dưng tỏ vẻ tốt bụng, không phải kẻ gian thì là tên trộm — trao hi vọng hão huyền cho cô, không phải mưu đồ hiểm ác thì là cái gì?”

“Không phải như thế! Anh nói vậy!” Tần Chân suýt nhảy dựng lên, có một khoảnh khắc, gương mặt đẹp trai anh tuấn của Trình Lục Dương biến thành ác ma mọc cái sừng dài trên đầu, mặt mũi đáng ghét vô cùng.

“Không phải như thế? Cô không phải kẻ ngốc, không phải không biết lời tôi nói có lý hay không, cô chẳng qua là không chịu chấp nhận sự thật mà thôi.”

“Anh đừng tự mình thông minh! Anh ấy chẳng qua là tốt bụng mới làm những chuyện này cho tôi, tuyệt đối không phải như anh nói là...là...” Cô đang cố gắng tìm một từ thích hợp, dường như sợ rằng nếu từ này quá xấu xa, quá dễ tiện sẽ tạo thành vết thương không thể bù đắp đối với Mạnh Đường trong lòng cô.

“Là dối trá, là ích kỷ, là tâm cơ kín đáo.” Trình Lục Dương tốt bụng giúp cô nói hết câu: “Thế giới này có rất nhiều người tự cho là đúng, rõ ràng không thích đối phương, nhưng có thể nhẫn nhịn tự đắc nhìn đối phương do dự đấu tranh vì mình. Anh ta chỉ nói vài câu, làm chút chuyện vặt, cô sẽ vui như trúng được năm trăm vạn; mà anh ta chỉ cần hơi đến gần người phụ nữ khác thôi, cho dù là có cử chỉ thân mật tí xíu thôi thì cô cũng sẽ khóc lóc buồn bã như sắp tận thế vậy. Tôi nói có sai không?”

Tần Chân nghẹn ngào, cổ họng như bị lửa thiêu đốt, phút chốc không nói được gì.

Cô nhớ tới những năm kia, mỗi khi thấy Mạnh Đường cười dịu dàng với các cô gái khác thì trong lòng cô đều có loại cảm giác như lửa đốt thế này.

Cô cũng nhớ tới mỗi lần Mạnh Đường lặng lẽ đưa đáp án câu hỏi của thầy giáo toán cho cô, sau khi cô trả lời suôn sẻ xong ngồi xuống thì trong lòng đều tung tăng nhảy nhót.

Rất nhiều rất nhiều lần, anh giúp cô mà không hề so đo tính toán, cứ như bàn trước là tốt nhất thế giới, không có lý do, không cần báo đáp.

Cũng có rất nhiều rất nhiều lần, cô thấy anh đối xử tốt với các cô gái khác hết như với cô, sau đó cô trằn trọc suốt đêm, than ngắn thở dài cho đến rạng sáng.

Cô vẫn đang cố gắng thuyết phục bản thân: “Không phải như thế, anh ấy không phải loại người như vậy. Anh ấy chẳng qua là...”

Cái loại tâm lý tự lừa mình dối người ngu ngốc này quả thật không thể nhẫn nhịn nổi! Trình Lục Dương tiếp lời: “Chẳng qua là tên thích làm người tốt, dương dương tự đắc tiếp nhận ánh mắt sùng bái và yêu quý của người khác, như khán giả dưới sân khấu xem các cô khoa tay múa chân diễn vở kịch yêu đơn phương. Suốt nhiều năm anh ta có thời gian và cơ hội để nói với cô là anh ta không thích cô, chỉ một câu là có thể giải thoát cô khỏi thứ tình cảm thầm mến nhỏ bé này, nhưng anh ta không làm, mà vẫn để cho cô trầm mê suốt mười bảy năm! Cô nói đi, cô cần bao nhiêu chứng cứ mới chịu tin anh ta căn bản không phải nam thân mà chỉ là một kẻ tiểu nhân? Không sao, tôi sẽ giúp cô liệt kê từng cái từng cái một.”

Từng câu từng chữ đầy ác ý xé toạc tất cả các vết thương đã đóng vảy bên ngoài của cô.

Tần Chân hoảng loạn, ngẩng đầu hoảng hốt nhìn Trình Lục Dương: “Anh câm miệng! Không được nói! Tất cả đều là bịa đặt!”

“Miệng ở trên người tôi, cô bảo không được nói thì không được nói? Tần Chân, tôi là vì tốt cho cô, giúp cô sớm nhìn rõ bộ mặt thật của anh ta, nếu cô không chấp nhận sự thật thì sẽ luôn sống như vậy, vĩnh viễn không thoát khỏi bóng ma của Mạnh Đường! Cô thấy rõ ràng anh ta là kẻ dối trá cỡ nào, lợi dụng tình cảm của cô để thu được cảm giác thỏa mãn cho anh ta, anh ta căn bản là không quan tâm —”

Tần Chân không muốn nghe tiếp một chữ nào nữa, hận không thể tát một cái, làm cho người tự cho là đúng này ngậm miệng lại.

Trình Lục Dương vẫn đang lải nhải, cô dứt khoát nhấc tay anh ta đưa lên miệng cắn.

Siiii – Trình Lục Dương hít sâu một hơi, bị đau nên đẩy cô ra. Mà Tần Chân thất tha thất thểu lui về sau mấy bước, bất cẩn giẫm lên chậu hoa phía sau, vô cùng chật vật ngã vào trong đồng hoa cỏ kia.

Trình Lục Dương không nghĩ là mình sẽ đẩy ngã cô nên vội tiến lên đỡ, nào ngờ Tần Chân ngã ở trong đồng hoa cỏ bỗng không phản ứng gì.

Đúng lúc trong lòng anh cũng hơi khựng lại thì anh thấy cô gái kia nằm trên mặt đất khóc không thành tiếng.

Thật sự là kiểu khóc không ra tiếng, chỉ nằm sấp trên mặt đất mà khóc, tấm lưng mảnh khảnh gầy yếu run run rẩy rẩy cứ như cả thế giới đều vứt bỏ cô.

Trình Lục Dương ngừng bước chân lại, tay vươn ra giữa chừng cũng khó di chuyển thêm nữa tắc.

Anh đã thấy rất nhiều dáng vẻ của Tần Chân, hoặc khả năng kiềm chế siêu mạnh để ứng phó với loại người vạch lá tìm sâu như anh, hoặc cố nén sự khó chịu trong lòng để nở nụ cười với những khách hàng có hành vi quá đáng trong lúc mua nhà, hoặc không thể nhịn nổi nữa mà vùng lên, nói những lời ác độc, hoặc vì một cái điện thoại di động mà liều mạng với kẻ cướp đang cầm dao.

Nhưng chưa bao giờ như lúc này, cô của hiện tại bất lực, yếu ớt đến mức dường như sức nặng của một câu nói cũng có thể dễ dàng đè sập cô.

Cô khóc như thế một lúc lâu, cuối cùng nghẹn nghẹn nói nhỏ: “Sao anh cứ phải vạch trần tôi...”

“Tôi là vì muốn tốt cho cô.” Anh rốt cục cũng nhẹ giọng nói.

“Anh cho tôi là kẻ ngốc, có phải không? Tôi không có năng lực phán đoán, đầu óc mê muội, tôi ngu xuẩn đến mức cả thế giới đều biết anh ấy cố tình lằng lằng với tôi nhưng chỉ có một mình tôi trầm mê trong đó, không thể thoát khỏi...” Cô khóc đến thở không ra hơi: “Anh chỉ biết nói anh ấy tự cho là đúng, thực ra thì người tự cho là đúng chính là anh!”

Nếu như anh không vạch trần tôi, thì ký ức về mối tình đầu trong lòng tôi mãi mãi đẹp nhất.

Nhưng anh cứ vạch trần khía cạnh xấu xa nhất, yếu đuối nhất của người ta ra.

Tần Chân khóc mệt, cũng không để ý đất cát bắn thấu bao nhiêu mà dờ dẫm vùi đầu vào đó, như muốn ngạt chết bên trong.

Trình Lục Dương giật mình, vội tiến lên kéo cô nhưng bị cô tùy hứng hất ra: “Cút! Anh cút đi cho tôi!”

Anh hiếm khi không so đo với cô, chỉ dùng sức lôi cánh tay cô, kéo cô lên. Dù sao đàn ông cũng khỏe hơn nhiều, Tần Chân nhanh chóng bị anh kéo đứng dậy, đành phải ra sức vùng vẫy, muốn thoát khỏi sự khống chế của anh.

Trong lúc vùng vẫy, nghe Trình Lục Dương bị đau kêu một tiếng, lúc này Tần Chân mới dừng tay, phát hiện mình đã vô ý đánh vào cánh tay phải vừa mới tháo bột của anh.

Nhưng dù là vậy, Trình Lục Dương vẫn dùng tay trái nắm lấy tay cô, bình tĩnh nhìn cô.

Thật tức cười, mặt lấm lem bùn đất và nước mắt, cả người bẩn thỉu, nói cô là người nhặt ve chai cũng đã sỉ nhục người nhặt ve chai.

Anh rất thích sạch sẽ, chưa bao giờ muốn đụng vào bất cứ thứ gì dơ bẩn, lẽ ra anh phải vô cùng ghét bỏ mà buông tay cô, sau đó thì quát tháo đuổi cô ra khỏi nhà...Nhưng anh lại không làm vậy.

Lần này là một lần hiếm có Tần Chân để lộ bản tính chân thật nhất của mình trước mặt anh, không đeo mặt nạ giả dối, không nói những lời nhẩn nhện dối lòng, cô nhếch nhác và buồn cười, nhưng vô cùng chân thật.

Suốt nhiều năm như vậy, Trình Lục Dương rất hiếm gặp được người đối xử với anh hoàn toàn thẳng thắn, Phương Khải xem như là một người đặc biệt. Nhưng vào thời khắc này, cô gái thích nhất là nhẩn nhện chịu đựng, làm bộ làm tịch này lại tháo xuống lớp phòng bị, phơi bày bộ mặt chân thật nhất ra trước mặt anh.

Khi cô khóc đến đốn đau như vậy, nhưng lại dừng lại chỉ vì một tiếng kêu đau của anh, trong mắt chợt thoáng qua lo lắng và áy náy — những điều này là do anh nhạy cảm nắm bắt được.

Anh cảm thấy mình bỗng không thể nói nổi ra những lời ác độc nữa.

Giằng co như vậy một lát, anh kéo Tần Chân đi về vào phòng khách. Tần Chân như đã phản kháng một rồi, để mặc anh kéo cô ấn xuống ghế sofa.

Chỉ chốc lát sau, anh cầm một bộ quần áo sạch sẽ và một cái khăn tắm quay lại, nghiêm giọng ra lệnh: “Đi tắm.”

Tần Chân nhắm mắt không đếm xỉa tới anh, dường như đã mệt mỏi đến cực hạn rồi.

Trình Lục Dương nhìn dáng dấp tinh thần chán nản này của cô thì trong lòng khó chịu, cảm thấy thà rằng cô cứ phản kháng một trận như dở hơi khi nãy. Thế là lại tức giận kéo tay cô, đẩy cô vào nhà tắm: “Cho cô mười phút tự sửa sang lại cho sạch sẽ, buổi chiều là thời gian làm việc, cô mà còn dỗi tôi thế nữa là tôi gọi điện cho Lưu Trần Châu trừ lương cô!”

Tần Chân phản xạ có điều kiện giặt mình một cái, sau đó thì thấy Trình Lục Dương cách một tiếng đóng cửa trước mặt cô.

Trong tay cô là bộ đồ và khăn tắm anh cứng rắn nhét cho, bên trái có một chiếc gương, soi rõ bộ dạng nhếch nhác, nức cười của cô. Cô từ từ đặt quần áo và khăn tắm lên bồn rửa mặt bằng đá cẩm thạch vuông vức, cuối cùng vẫn làm theo lời anh.

Mà Trình Lục Dương ngồi trên ghế sofa tiện tay cầm quyển tạp chí lên xem, chỉ lát sau thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại trên bàn trà vang lên.

Tiếng nhạc Doraemon vô cùng kinh điển, ngây thơ, cũ rích, buồn cười, ấu trĩ ... Đây là toàn bộ đánh giá của Trình Lục Dương đối với tiếng chuông này.

Anh cầm lên xem thì thấy trên màn hình hiện lên hai chữ: Mạnh Đường.

23. Chương 23

Gần như là phản xạ có điều kiện, Trình Lục Dương vô cùng bình tĩnh bắt máy, hỏi bằng giọng nhẹ nhàng dễ nghe: “Ai vậy?”

Mạnh Đường cảm thấy là lạ, thứ nhất, khi họp lớp rõ ràng mọi người đã trao đổi số di động, anh còn vì chuyện căn nhà đã cố ý nhảy điện thoại cho Tần Chân rồi nhìn cô lưu lại, sao lại mất rồi ? Chẳng lẽ cô xóa số mình rồi ?

Thứ hai, rõ ràng là anh gọi vào số Tần Chân, nhưng lại do đàn ông nghe... chẳng lẽ chính là người đàn ông đưa cô ra khỏi hội sở kia ?

Mạnh Đường chần chờ một lát rồi vẫn ôn hòa nói: “Tôi là Mạnh Đường, xin hỏi Tần Chân có ở đó không?”

Trình Lục Dương vẫn tỉnh bơ hỏi: “À, anh tìm cô ấy có việc gì?”

“Tôi muốn nói trực tiếp với cô ấy, không biết có tiện đưa di động cho cô ấy không ? Cám ơn.” Mạnh Đường lễ phép nói.

Mà khi nghe thấy giọng điệu có văn hóa này thì Trình Lục Dương liền giận dữ, tên họ Mạnh này có khác gì Trình Húc Đông ? Với ai cũng có thể tỏ ra phong độ thế này, người khác anh không xen vào, nhưng Tần Chân anh phải quan tâm !

Tên tâm cơ nặng nề thế này đối xử tốt với cô nhiều năm như vậy, trong lòng biết rõ cô yêu mình say đắm lại không vạch trần, tự dừng để cô say mê chìm đắm trong cái lối ‘dịu dàng lương thiện’ của anh ta, quả thực là tên đạo đức giả tự mình là đúng !

Sao nào, bây giờ lại muốn gọi điện thoại đến nhờ Tần Chân chuyển trang hoàng cho phòng tân hôn của anh ta ? Muốn mang vợ chưa cưới đến ân ái rồi xem đáng về ghen tị của cô ?

Cuộc đời này Trình Lục Dương hận nhất kẻ dối trá, lúc này anh cười nói vô cùng dịu dàng: “xin lỗi nhé, Tần Chân đang tắm rửa rồi, hiện tại và mấy tiếng tiếp theo đều không tiện nghe điện thoại của anh, có chuyện gì thì nói luôn với tôi —” anh dừng một chút, giả vờ nhìn đồng hồ: “Ồ, nhưng cũng không thể quá mười phút đâu, cô ấy sắp tắm xong rồi đây!”

Giọng điệu nói cộc nhả bao nhiêu thì cộc nhả bấy nhiêu.

Mạnh Đường nghẹn lại, một lát sau mới tỏ ra điềm nhiên hỏi một câu: “Xin hỏi anh là?”

“Trình Lục Dương.” Sau khi nói ra tên mình, Trình Lục Dương lại cộc nhả, “Ồi, ngại quá, cô ấy ra rồi này ! Thế nhé, không nghe anh nói nữa!”

Sau đó nhẹ nhàng cúp điện thoại.

Nhìn hai chữ gai mắt trên di động, lại nghĩ đến dáng dấp Tần Chân đau lòng gần chết vừa rồi, Trình Lục Dương rất quyết đoán cho số Mạnh Đường vào sổ đen.

Hừ, anh quá tốt bụng mới có thể giúp cô! Đội ngũ cảm động Trung Quốc không chọn anh vào danh sách hỏi thăm quả là quá đáng tiếc, theo anh, từ trao giải thưởng tuyệt đối phải viết thành: anh, một người đàn ông dịu dàng anh tuấn phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, đã hi sinh danh dự, đạo đức và sự trong trắng cao quý chỉ vì cứu cô gái lớn tuổi thất tình, vô lực giẫy giụa trong bể tình.

Mà bên kia di động thì Mạnh Đường nhìn màn hình di động không nhúc nhích rất lâu mới cất điện thoại quay về sảnh lớn.

Cái tên Trình Lục Dương thì sao anh lại không biết, đặc biệt khi anh lựa chọn thương hiệu thiết kế nội thất La Lune hợp tác với Âu Đình. Có điều là sao một quản lý nghiệp vụ lại có quan hệ gần gũi với con trai của Trình Viễn Hàng như thế ? Hợp tác nghề nghiệp?

... Lời nói vô căn cứ.

Nghĩ đến đây, anh sa sầm mặt.

Không ít bạn học cũ uống say, lớp trưởng đã ngà ngà rồi nhưng vẫn sốt ruột hỏi: “Sao rồi, tìm được Tần Chân không? Cô Lý thật là, nói bệnh liền bệnh, ngày hôm qua lúc gọi điện thoại còn khỏe khoắn, thế nào hôm nay đã vào viện ? Trước kia Tần Chân thân thiết với cô ấy nhất, không thể không thông báo cho cô ấy chuyện này!”

Biểu cảm của Mạnh Đường không còn nhu hòa như lúc trước nữa mà ra chiều lạnh lùng, giọng nói cũng trầm thấp không ít.

Anh nhìn chỗ ngồi trống của Tần Chân và Bạch Lộ rồi thôi: “Không cần gọi cô ấy, chúng ta đi là được.”

“Vì sao không gọi cô ấy?” Lớp trưởng cầm lấy túi xách, đi ra ngoài với anh: “Không phải cô Lý đã muốn gặp cô ấy từ trước sao? Bỗng nhiên bị xuất huyết não, không biết tình hình thế nào rồi, bây giờ gọi Tần Chân không phải rất đúng sao?”

“Cô ấy không tới được.” Lần đầu tiên Mạnh Đường tỏ giọng khó chịu, bước nhanh chân ra ngoài.

Lớp trưởng lập tức im bật, nhìn ra bóng lưng anh viết rõ bốn chữ: người lạ chớ gần.

=====

Trình Lục Dương nói: “Cho cô mười phút sửa sang lại mình cho sạch sẽ!”

Mà nửa giờ trôi qua, Tần Chân còn chưa ra khỏi phòng tắm.

Trình Lục Dương ở bên ngoài gõ ầm ầm, “Cô chết ở trong rồi hả?”

Tiếng nước im bật, Tần Chân yếu ớt nói: “Xong ngay đây.”

Đợi cô thay bộ chiếc áo rộng thùng thình tới mấy cỡ liền, xách chiếc quần sooc mà chỉ cần buông tay thì sẽ trượt xuống hai chân đi ra phòng khách thì Trình Lục Dương nhìn lướt qua bộ tóc ướt sũng đang nhỏ giọt của cô một cái rồi quăng cái khăn mặt đã chuẩn bị sẵn cho cô: “Tôi còn tưởng cô cắt cổ tay ở bên trong rồi cơ đấy.”

“Dù sao không phải tôi trả tiền nước, không tắm thì phí, đã tắm thì phải tắm cho đã.” Tần Chân nhận lấy chiếc khăn mặt suýt thì rơi xuống đất, một tay xách quần, một tay lau tóc, chẳng để ý hình tượng gì.

Trình Lục Dương giễu cợt cô: “Trông cô kìa, có muốn tôi thương xót cô, thưởng cho cô mấy tờ ông Mao không?”

Tần Chân ném bừa khăn mặt lên bàn, ngồi bên cạnh anh rồi nói không nhanh chẳng chậm: “Anh tưởng vài tờ tiền dơ bẩn là có thể giẫm đạp lên danh dự của tôi chắc?” Giây tiếp theo, cô mặt dày chìa tay ra, “Được rồi, giẫm nhẹ thôi nhé!”

Trình Lục Dương dùng quyển tạp chí trong tay đập bốp lên tay cô: “Tôi bảo này sao cô lại chẳng có tự ái gì thế hả? Vừa rồi còn khóc lóc ầm ĩ như chưa bao giờ được khóc thế cơ mà, sao giờ đã từng từng được rồi ? Làm người không cần góc cạnh rõ ràng, tốt xấu gì cũng đừng khéo đưa đẩy (*) đến mất cả khí khái thế chứ!”

[(*) khéo đưa đẩy: nghĩa gốc là tròn trịa]

Tổ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tần Chân rút tay về, lười biếng dựa vào ghế sofa, “Cuộc sống bào mòn chúng ta cho tròn, là để lăn xa hơn... Chưa từng nghe thấy những lời này sao?”

Trình Lục Dương liếc nhìn cô ghét bỏ rồi đứng dậy đi vào bếp đồng thời nói: “Vậy cô nhanh nhanh lăn đi, lăn được xa bao nhiêu thì lăn!”

Nhưng mà lời này chẳng có tính đe dọa gì cả, thậm chí, khi anh đến gần phòng bếp, nét mặt còn thả lỏng ra, như anh đang thở phào vì Tần Chân rốt cuộc không ra chiều sống dở chết dở nữa.

Anh vừa điều khiển cánh tay đau âm ỉ làm bếp, vừa vô cùng bình tĩnh nói cho cái tay cao quý tự hạ thấp địa vị của mình: “Bổn thiếu gia đây là mở lòng từ bi thương xót kẻ thất tình, bằng không đánh chết tôi cũng sẽ không nấu cơm cho cô nàg!”

Kết quả đến khi anh bày bát mì hải sản lên mặt bàn rồi ra phòng khách xem xem thì mới phát hiện Tần Chân đã ngủ lản quay ra ghế sofa.

Té ra khi anh tốt bụng ở trong bếp làm cơm chiều cho cô thì cô nhàn nhã tự tại ngủ ngon trên ghế sofa?

Trình Lục Dương định lay cô tỉnh nhưng vừa ngồi xuống thấy cô dù ngủ rồi mà vẫn bất an trở mình, nhúu chặt mày, nói mê gì đó.

Anh phân biệt cẩn thận thì phát hiện cô nói hai câu liên tiếp: “Tôi không có tiền, đừng tìm tôi đòi tiền.”

Quả nhiên là con người tầm thường, anh còn tưởng rằng cô si tình tên Mạnh Đường kia như thế, ít nhất cũng nên gọi tên anh ta hai tiếng, kết quả nằm mơ cũng nói đến tiền.

Nghĩ thế rồi anh lại đứng dậy, vào phòng ngủ mang cái chăn sạch sẽ ra đắp lên cho cô.

Anh chỉ không muốn có người chết bệnh trong nhà anh, thế thôi !

=====

Gần tám giờ thì Tần Chân tỉnh lại, ngoài cửa sổ trời đã tối đen, đồng hồ trên tường kêu tích tắc, trong phòng im ắng.

Cô ngồi dậy, nhìn chiếc chăn trên người mình sau đó xách quần tìm kiếm chủ nhân căn nhà khắp nơi.

Tìm một vòng tầng một mà không thấy bóng người, cô lại leo lên tầng hai, rồi cuộc nhìn thấy Trình Lục Dương ở trong phòng sách.

Lúc đó, Trình Lục Dương đang gọi điện thoại, mặt hướng ra màn đêm ngoài cửa sổ, chỉ để lại sườn mặt cho Tần Chân. Bất ngờ là anh đang đeo một chiếc kính đen, phối hợp với chiếc áo phông màu trắng và cái ngủ màu đen bằng bông, thoạt trông cứ như sinh viên, mà bớt đi cảm giác xa cách thường ngày.

Tần Chân nghe thấy anh dùng giọng điệu câu kính không yên nói với đầu bên kia: “Đúng, giảm mạnh lắm, mới đầu tôi tưởng cận thị, kết quả phát hiện đeo kính cũng không có tác dụng.”

Nói tới đây, anh bỗng gỡ chiếc kính đen xuống, không kiên nhẫn ném xuống sàn nhà, tiếng lạch cạch khiến Tần Chân đứng ở cửa giật mình không dám lên tiếng.

“... Thế là thế nào? Phải kiểm tra tỉ mỉ lại ? Lần trước anh nói với tôi là không có vấn đề gì cả, sao lại muốn tôi đến làm kiểm tra?” Giọng anh đầy ắp nỗi tức giận, đường nét trên gương mặt căng lên, khôi phục dáng vẻ người lạ chớ gần: “Đừng có đông dài, có chuyện thì nói, có rắm mau đánh!”

Không biết người ở đầu bên kia nói gì đó, anh bỗng đứng đực ra, sau nói gần từng câu từng chữ: “Anh đang nói, tôi có khả năng không nhìn được màu nào nữa? Không phải mù màu xanh đỏ, cũng không phải kém về màu sắc mà là hoàn toàn hoàn toàn...”

Dù thế nào cũng không thể nói khỏi miệng hai chữ kia, anh lặng thinh một lát rồi đột nhiên cúp máy, không muốn nghe đối phương nói tràng giang đại hải nữa, nắm điện thoại bịch một tiếng lên trên tường.

Không nghi ngờ gì, sức lực kinh người đó đã khiến chiếc di động nát tan.

Trong nỗi khiếp sợ, Tần Chân trốn ở cạnh cánh cửa nhanh như chớp, không để anh phát hiện bản thân, trái tim đập thình thịch trong phút chốc, cô lặng lẽ quay lại phòng khách.

Dường như cô đã khám phá ra một bí mật kinh người !

Bệnh mắt của Trình Lục Dương trở nên nghiêm trọng? Cho nên... Cô giật mình nghĩ tới buổi tối hôm đi động bị cướp đó, ở văn phòng cô chỉ đùa anh chuyện màu sắc quần áo, không ngờ rằng lúc ấy anh lại phản ứng mạnh như thế, trực tiếp quát to cô ra ngoài.

Anh mắc bệnh mù màu ? Hoặc là nói anh đang dần dần bị bệnh mù màu ?

Cô ngồi chờ trên sofa, đột nhiên không thể thốt ra nổi một chữ.

Cô nhớ ra Phương Khải từng nói anh thường xuyên mặc trang phục có màu sắc tươi sáng, vì thế đã trở thành tiêu điểm của đám người mà không biết. Cô từng nghĩ đó là do anh cọc nhả, thích nổi trội, gây sự chú ý khắp nơi.

Anh chưa bao giờ lái xe, theo lý thuyết anh có thân phận như thế, hơn nữa Phương Khải lại thường xuyên xin nghỉ, nếu biết lái xe thì đi lại cũng tiện hơn nhiều... nhưng anh chưa từng định học lái xe.

Ngoài ra rất nhiều lần cô giao túi tài liệu cho anh, cho dù chỉ có hai màu thôi anh cũng cố ý bắt cô đánh dấu bằng chữ lên trên túi tài liệu. Một khi cô chê anh phiền phức thì anh sẽ nổi cáu.

...

Anh thật sự bị mù màu, hoặc là nói ... cảm giác màu sắc rất kém.

Tần Chân ngồi ở trong phòng khách không bật đèn, tiêu hóa bí mật không ai biết này.

Qua khoảng mười phút, Trình Lục Dương đi từ tầng hai xuống. Thấy Tần Chân ngồi ngẩn người như khúc gỗ trên sofa, anh dừng một lát rồi mới vào phòng khách, hỏi: “Lại đau lòng ối tình đầu chết non của cô hả?”

Tay trái anh tùy ý bấm lên tường, phòng khách lập tức sáng ngời.

Tần Chân ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh lại khôi phục dáng dấp cà lơ phất phơ xưa nay, hai tay đút thoải mái trong túi quần, hoàn toàn không có vẻ cáu kỉnh và giận dữ vừa rồi.

Cô xách quần đứng lên, nói đồng dục: “Tôi đói bụng, có cái ăn không?”

Trình Lục Dương liếc cô, “Phải làm rõ đây là nhà ai ! Có cũng không cho cô ăn!”

“Đại gia xin ngài thương xót, nể tình tôi thất tình, thường iếng cơm ăn đi!” Nhìn anh điềm nhiên như không nên cô cũng không biết xấu hổ mà giả vờ như chưa nghe thấy gì, “Anh xem thắt lưng quần rộng thế này, dù sao cũng phải để tôi ăn no bụng nó mới không tuột xuống chứ!”

Trình Lục Dương liếc cô một cái, dẫn cô vào bếp, chỉ vào mì hải sản đã lạnh trên bàn: “Tự mình hâm nóng!”

Đến giờ Tần Chân mới nhìn thấy hai bát mì đã làm xong từ khi nào nhưng chưa hề được động đũa: “Anh vừa làm sao? Lúc tôi ngủ?”

Trình Lục Dương hừ hai tiếng, tỏ vẻ trả lời.

“Vậy sao anh không ăn?” Cô xách quần đi hâm nóng mì, thật sự lười thôi nên buộc nút thắt lưng quần lại, sau đó hai tay làm việc.

Trình Lục Dương đứng ở cửa nhìn cô bận rộn nhưng không nói gì, chỉ yên lặng nhìn cô hâm nóng mì.

Cô trong bộ đồ rộng thùng thình của anh có vẻ rất buồn cười, tóc tai phân tán hất ra sau đầu, trông chẳng có vẻ nữ tính chuyên nghiệp ngày thường. Thậm chí cô còn thoải mái vừa bật bếp vừa ca hát, hoàn toàn không còn vẻ đau lòng gần chết lúc chiều.

Không thể nói rõ vì sao, anh cũng không biết vì sao nhìn cô ngủ rồi anh cũng không còn tâm trạng ăn mì gì nữa, cứ cảm thấy ngồi ăn một mình trước bàn ăn to như thế là chuyện vô cùng buồn cười.

Đây đại khái chính là lý do mà nhiều lần Phương Khải đưa anh trở về, anh sẽ ân cần đến đáng sợ mà cố giữ Phương Khải lại, sau đó tự mình xuống bếp làm suất cơm cho hai người.

Không muốn một mình đối mặt với chiếc bàn ăn trống trơn, không muốn một mình ăn thức ăn nóng hổi.

=====

Sau khi được đun nóng thì mì hải sản đã trương hết rồi, sợi mì dính vào nhau, cá mực cũng không còn tươi vừa phải như trước.

Trình Lục Dương vốn không thèm ăn, kết quả nhìn thấy Tần Chân ăn ào ào vui vẻ thì anh cũng gấp một đũa cho vào miệng.

So sánh với tư thế tao nhã của anh, Tần Chân ăn chẳng ra dáng gì.

Anh không khỏi nói cô: “Đôi khi tôi rất nghi ngờ khi mẹ cô sinh ra cô, có phải đã quên vén tã lên xem không, nên mới có thể khiến giới tính hỗn loạn, nuôi dưỡng cô thành nam, thành ra cô chẳng có tí lịch sự mà con gái nên có gì cả. Cô tính toán lại hai tầng thịt trước ngực mình, cân nhắc xem bản thân mình có nên tham gia vào đội ngũ đàn ông có vùng đất bằng phẳng không?”

Tần Chân uống hết nước mì nóng, sau đó mới ngẩng đầu thỏa mãn nói: “Bản thân tôi thoải mái là được rồi, vốn chẳng phải thiên kim tiểu thư gì, việc gì phải biến bản thân mình thành thân thể tiểu thư số mệnh nha hoàn?”

Trình Lục Dương giễu cợt cô: “Khó trách Mạnh Đường không đếm xỉa đến cô!”

Vốn chỉ là một lời vô tâm, xưa nay anh luôn nói huych toẹt ra, nhưng thốt ra lời này rồi thì bản thân anh cũng phát hiện không ổn.

Như anh dự đoán về mặt Tần Chân hơi buồn bã, nhưng vẫn tỏ ra không sao cả hỏi anh một câu: “Anh cảm thấy nếu tôi ăn cơm lịch sự hơn, nói chuyện nhã nhặn hơn, chẳng lẽ anh ta sẽ coi trọng tôi?”

Trình Lục Dương không nói chuyện.

“Để ý đã sớm vừa ý, nếu đã không đếm xỉa thì tôi có nói gì làm gì thì cũng ảnh hưởng đến anh ta được.” Tần Chân bưng bát không đi đến bồn nước: “Đừng tỏ cái vẻ miệng lưỡi nhanh nhẩu rồi lại hối hận không thôi đó, anh đã nói tôi là con trai, làm con trai thì tất nhiên phải thật tình. Khổ sở thì khổ sở, khóc xong rồi là tốt rồi.”

Nói xong cô còn quay đầu nở nụ cười với Lục Dương, cuối cùng rửa bát xong còn cố ý ngồi xuống đối diện anh, nói cực kỳ nghiêm túc: “Thật ra anh nói rất có lý, tôi chỉ là cứ không chịu chấp nhận mà thôi.”

Trình Lục Dương rút tờ giấy khăn lau miệng rồi đứng dậy nhìn cô từ trên cao, “Cho nên?”

“Cho nên –” Tần Chân cũng đứng dậy theo, bỗng nhiên dang hai tay ôm lấy anh, trong lúc anh còn đang hóa đá thì thấp giọng nói, “Cám ơn anh.”

24. Chương 24

Đó là một cái ôm rất thành ý, rất nhẹ rất nhẹ, thậm chí cô còn không dùng sức mà chỉ hơi dán vào người anh.

Trong phút chốc Trình Lục Dương cứng đờ cả người, bị một cái ôm đột ngột khiến cho chẳng biết làm sao, may mà chỉ khoảnh khắc, cô đã nhanh chóng lùi lại hai bước, trở về chỗ cũ.

Tần Chân ra vẻ kinh ngạc chỉ vào mặt anh, “Ồ, anh đỏ mặt?”

Sắc mặt Trình Lục Dương xấu xí vô cùng trong nháy mắt, anh trừng cô hung tợn rồi xoay người đi đến phòng khách.

Tần Chân đi theo, “Cám ơn anh đã nghĩ gì nói nấy đồng dạng tự mình là đúng tự mình là thông minh làm việc thiện, nhờ có anh mà tôi được lợi không ít, như thế tôi mới hiểu ra dạy người lấy cá không bằng dạy người đánh cá.”

Đây là đang nói phét cái gì đây?

Trình Lục Dương dừng bước, Tần Chân đang lải nhải thì va vào lưng anh nên giật nảy cả mình.

Anh xoay người lại nhìn cô, “Tần Chân, tôi phát hiện cô rất biết được voi đòi tiên, hòa nhã với cô tí là cô đã dám làm bừa! Ngày nào đó nếu cho cô cái máy bay chiến đấu thì chẳng lẽ cô sẽ ngập tràn lòng yêu nước, lái luôn đến đảo Điếu Ngư, không cho phép ai được ở đó mà giết toàn bộ?”

Tần Chân buông tay, “Không phải chúng ta là bạn bè sao? Bạn bè chẳng lẽ không phải là nên có gì nói đó, đùa giỡn mắng thẳng mặt nhau sao?”

“Ai là bạn với cô rồi?” Anh ra chiều ghét bỏ: “Cô từng thấy cao phú soái (*) làm bạn tốt với cô gái * bao giờ chưa?”

[(*) cao ráo, giàu có, đẹp trai]

“Tôi nghĩ anh không nông cạn thế chứ, sẽ không dùng điều kiện bên ngoài chẳng có ý nghĩa này để so sánh với điều kiện bên trong của một người. Tuy rằng trông tôi nghèo thật nhưng tôi tự nhận thấy tôi kết bạn rất thật lòng tuyệt đối sẽ không kém người khác, thậm chí so với những người có tính toán với anh thì tôi quang minh lỗi lạc hơn!” Tần Chân nói một cách oai phong lẫm liệt.

Trông cô nghiêm túc thật tình thế thì Trình Lục Dương bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ vào phòng bếp: “Đi, lấy hai chai rượu đến.”

Khi Tần Chân vui vẻ cầm hai chai rượu không rõ nhãn hiệu quay lại phòng khách thì anh nhận lấy một chai, lấy dụng cụ bật nắp từ trong ngăn kéo tủ ra, dễ dàng mở nắp chai rượu. Khi đưa rượu cho Tần Chân, đổi sang chai chưa bật nắp thì Tần Chân xua tay: “Lãng nhăng thế làm gì?”

Cô nâng chai rượu lên miệng cắn một cái rất hào sảng sau đó nhả nắp ra lòng bàn tay, lắc lắc chai rượu ra chiều đắc ý.

Trình Lục Dương lắc đầu vô cùng đau đớn, “Quả nhiên là con trai!”

Hai người cứ ngồi trên sofa uống rượu như thế, Trình Lục Dương thuận tay mở nhạc âm hưởng, âm nhạc dịu êm nhẹ nhàng quấn quanh cả căn nhà.

Anh uống hớp rượu, lười biếng tựa vào sofa, chưa quay đầu lại mà nói với người bên cạnh: “Cô thật sự muốn làm bạn với tôi?”

“Tôi tưởng chúng ta đã là bạn rồi.”

“Ngạc nhiên thật đấy.” Anh cúi đầu cười rộ lên.

“Có gì ngạc nhiên?”

“Gần mười năm nay, cô là người bạn đầu tiên của tôi.”

Tần Chân sững sốt, quay đầu sang nhìn anh thì lại chỉ thấy sườn mặt anh đang cười. Anh hơi ngẩng đầu nhìn cái đèn màu vàng ấm trên đầu, lông mi dài dài hơi run rẩy, như cảnh liễu bị gió thổi qua.

“Sao anh lại không có bạn bè?” Cô nhìn anh hoang mang, “Anh trông sáng sủa thế này, nhà có nhiều tiền như thế, sự nghiệp thành công như vậy, tuy rằng mồm miệng hơi đáng đánh đòn, hơi xấu tính tí nhưng người muốn lôi kéo làm quen anh tuyệt đối có thể chất đầy mấy xe tải...”

Sao lại không có bạn chứ?

“Bởi vì không ai từng thật sự đến gần tôi.” Anh đáp rất thoải mái, quay đầu nhìn cô, “Bởi vì tôi chưa từng cho phép bất kỳ ai đến gần tôi, hiểu biết tôi, sau đó thân thiết với tôi đến mức có thể xưng là bạn bè.”

Trừ Phương Khải.

Nhưng cũng chỉ là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, chưa tới mức bạn bè.

Tần Chân mờ mịt hỏi anh: “Vì sao?”

“Vì sao?” Anh như nghĩ ngợi giây lát rồi mới cười trả lời cô, “Bởi vì nhiều bí mật nên không hy vọng bị người ta phát hiện.”

Anh nâng ly lên miệng nhấp mấy hớp, hầu kết lên xuống mấy lần, gọi cảm kinh khủng.

Trong màn đêm rủ xuống này, Tần Chân thần thờ nhìn Trình Lục Dương, bỗng nhiên cảm thấy anh quả nhiên không còn là cậu ấm xấu tính trong ấn tượng của cô nữa rồi.

Anh có nhược điểm, có bí mật, bớt vài phần xa xăm, tự dưng thêm phần tình người.

Không phân biệt rõ màu sắc cũng coi như một trong số nhiều bí mật mà anh nói, vậy cô có tính là đã phát hiện bí mật của anh không ?

Cô bỗng nhiên chạm ly với anh tạo ra âm thanh lanh lảnh, cô nhếch miệng cười, “Đã là bạn bè rồi, vậy anh không ngại chúng ta trao đổi bí mật chứ?”

Trình Lục Dương nhướn mày, còn chưa đáp lại thì cô đã tiếp lời.

“Tôi bắt đầu trước.” Cô rất chủ động, “Nhà tôi có hai chị em, tôi và em trai Tần Thiên, Nó ít hơn tôi 9 tuổi, năm nay vừa mới mười bảy, đang học lớp 11. Năm tôi đỗ đại học, bởi vì điều kiện kinh tế nhà tôi rất bình thường, không thể đồng thời gánh vác học phí đại học và chi phí cho nó học trường quý tộc, cho nên cuối cùng tôi từ bỏ việc học đại học để đi làm.”

Trình Lục Dương vuốt ve chai rượu lạnh lẽo trong tay, bỗng nhiên thấp giọng nở nụ cười, “... em trai? Hóa ra cô cũng là...”

“Cũng là cái gì?”

“Không có gì.” Anh nhấp hộp rượu, thật không ngờ thì ra Tần Chân cũng không phải con một như anh, mà là sống dưới ánh hào quang của người khác, là một sự tồn tại thua anh kém em.

Tần Chân nhìn ra manh mối từ trong ánh mắt anh, vì thế cô giải thích: “Tôi và em trai có quan hệ tốt lắm, không giống như anh nghĩ. Tuy tôi từ bỏ cơ hội học đại học vì nó, nhưng tôi không hề trách nó, dù sao nó học rất giỏi, chi tiền cho nó còn đáng giá hơn.”

Trình Lục Dương coi cô đang lừa mình dối người, liếc nhìn cô một cái, “Cô vô tư thật đấy.”

Tần Chân phát cáu, “Tôi đang nói thật đấy, dù sao cũng là chị em ruột, nếu vì thế mà trách móc nó thì người làm chị gái như tôi chẳng phải đã quá ngây thơ rồi? Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, trong tình huống như thế đương nhiên phải đưa ra lựa chọn tốt ọi người nhất rồi!”

“Vậy vì sao không phải là cậu ta từ bỏ cơ hội vào học trường quý tộc rồi lựa chọn một trường học bình thường, khi đó cô cũng có thể học tiếp đại học? Nhiều lời nói thì hay lắm, nhưng khó tránh khỏi nhiều sơ hở. Cũng như là khi gặp phải tình huống cần hi sinh một người, tác thành ột người khác thế này, vì sao lại hi sinh cô, tác thành cho cậu ta?” Trình Lục Dương nói năng bỗng trở nên sắc bén, nụ cười trên mặt hàm chứa hàm ý trào phúng.

Tần Chân sửng sốt, sau một lát miễn cưỡng mở miệng hỏi: “Có phải anh ... anh cũng có anh chị em?”

Trình Lục Dương “ừ” một tiếng, “Có anh trai.” Sau đó khi cô chưa kịp đáp lại đã bổ sung thêm một câu, “Anh trai vô cùng vô cùng ưu tú, cứ như vàng thái dương trên toàn bộ thế giới đều bao phủ một mình anh ta.”

Trông anh ra vẻ bất cần tùy ý như thế này thì lần đầu Tần Chân cảm giác thấy thật ra người này sống không hề thoải mái như anh tỏ ra. Anh cười phóng khoáng lại làm theo ý mình, thế nhưng sâu bên trong lại buồn bã và trống trải sâu lắng không thể hình dung hết.

Ít nhất quan hệ giữa anh và anh trai nhất định không thân thiết như giữa cô và Tần Thiên.

Nghĩ đến đây, cô nháy mắt cười nhạo anh: “Anh nói mà không biết xấu hổ à ? Nếu vàng thái dương toàn thế giới đều bao phủ một mình anh ta, vậy còn anh? Cái loại đẹp trai lại có tư thái quý tộc cao cao tại thượng mọi nơi mọi lúc lóa mắt người khác là thế nào?” Cô lườm anh xem thường: “Tôi biết rồi, anh muốn bảo tôi nói rằng toàn bộ ánh trăng trên thế giới đều bao phủ lên một mình anh chứ gì?”

Trình Lục Dương bật cười, “Cô chưa gặp anh ta đấy thôi, ít nhất đối với cha mẹ tôi, Trình Húc Đông là đứa con tốt hơn tôi nhiều. Tôi đã nghe thấy họ nói vô số lần, nếu như tôi giống anh trai thì tốt quá, nhưng tôi không thể trở thành anh ta, cho nên đành phải tiếp tục làm đứa con trai khiến người ta thất vọng này thôi.”

Anh cười rất thản nhiên, lại uống một ngụm rượu, ánh mắt tối như mực đẹp đẽ khó tả, cứ như có vì sao lóe sáng.

Trong sự lặng lẽ dằng dẳng, không ai nói chuyện cả, chỉ quanh quẩn bài ca điệu êm được lặp đi lặp lại.

This is why I always wonder

I'm a pond full of regrets

I always try to not remember rather than forget

This is why I always whisper

When vagabonds are passing by

I tend to keep myself away

From their goodbyes

Tide will rise and fall along the bay

And I'm not going anywhere, I'm not going anywhere

People e and go and walk away

But I'm not going anywhere, I'm not going anywhere

(Trích Not going anywhere – Keren Ann)

[Dịch:

Đây là lý do tại sao em luôn trần trở

Em là hồ nước đọng đầy nỗi tiếc nuối

Em luôn cố không nhớ nữa, hơn là quên đi

Đây là lý do tại sao em luôn thâm thì

Khi những kẻ du đãng lướt qua

Em luôn giữ mình tránh xa khỏi những chia ly

Thủy triều lên rồi xuống bên bờ vịnh

Và em sẽ không đi đâu cả, em không đi đâu cả

Mọi người cứ đến rồi lại bước ra đi

Nhưng em sẽ không đi đâu, em không đi đâu cả]

Nữ ca sĩ cất giọng nhẹ nhàng mềm mại, trong bao năm tháng dài đằng đẳng, mọi người đến rồi lại đi mà cô không hề đi đâu cả, vẫn ở nguyên nơi đó.

Một bài hát rất hợp không khí, giống như tâm trạng của Trình Lục Dương giờ phút này.

Tần Chân cảm thấy anh chính là người cố chấp trong bài hát kia, có lẽ toàn thế giới thay đổi theo thời gian, bề ngoài anh cũng trưởng thành theo năm tháng, thế nhưng cảm xúc vẫn dừng ở trạng thái một đứa trẻ — tự ti, miễn cưỡng, bướng bỉnh, lẻ loi.

Thật ra tư thái ra vẻ vô lo này mới khiến người ta hiểu rõ, thật ra anh khát vọng sự thừa nhận và chiều chuộng từ cha mẹ hơn bất cứ ai. Sống dưới vầng hào quang của anh trai, anh không thể làm chính mình, bởi vì không ai dành cho anh sự ủng hộ và cổ vũ.

Trong khoảnh khắc cô trào lên lòng thông cảm, bỗng nhiên cầm tay anh, nói với anh cực kỳ cực kỳ chắc nịch: “Thật ra anh không cần phải làm cái bóng của bất kỳ ai.”

Trình Lục Dương kinh ngạc quay sang nhìn cô.

“Trình Lục Dương thế này đã rất tốt rồi, làm việc mình thích làm, sống cuộc sống không hề băn khoăn kiêu ngạo gì, còn hơn là noi theo người sống thuận buồm xuôi gió theo sự sắp xếp của cha mẹ, cuộc sống chân thật như thế chẳng phải rất có ý nghĩa sao?” Rồi cô nhìn anh với ánh mắt long lanh như nhìn một thanh niên đầy nhiệt huyết.

Trình Lục Dương bỗng nhiên nở nụ cười, chìa tay ra xoa mặt cô, “Câu nịnh nọt cuối cùng này nhắm đúng điểm yếu của tôi rồi đấy, tôi sẽ không so đo với cô vấn đề nghĩ một đằng nói một nẻo nữa này!”

Tần Chân cọ cọ anh rồi cười tủm tỉm, “Vậy anh có thể nhắc việc tăng lương với bà Lưu Trân Châu được không?”

“... Cút!”

Vốn là cô đề nghị trao đổi bí mật, cuối cùng không biết thế nào chỉ có một mình cô tiết lộ bí mật mà phần lớn thời gian Trình Lục Dương đều lấy ít thắng nhiều lừa qua mắt.

Cô không hài lòng, “Vì sao chỉ có mình tôi nói? Bí mật của anh đâu?”

“Tôi đồng ý trao đổi bí mật với cô lúc nào?” Anh liếc xéo cô.

“Rõ ràng tôi đã nói ... lừa đảo!” Tần Chân phát hiện bị lừa, mượn cảm giác say cô chìa nanh vuốt về phía anh, nhưng nửa đường thì phát hiện cách một tiếng, bốn phía chìm vào bóng tối

Cô giật mình, phút chốc mục tiêu mất tầm, cô lập tức đẩy Trình Lục Dương lên sofa, hai người ngã chổng chéo lên nhau.

Không biết là môi cô hôn lên ngực anh hay là tay anh cọ vào ngực cô, tóm lại trong trận hỗn loạn, cô hoang mang bối rối ngồi dậy: “Sao vậy sao vậy?”

“Tôi bị người ta sờ soạng.” Anh đáp lại vô cùng bình tĩnh.

Tần Chân đỏ bừng mặt: “... Tôi đang nói là sao bỗng nhiên mất điện?”

“Chắc là đứt cầu chì.” Trình Lục Dương lần mò cái di động của Tần Chân để trên bàn trà, sau đó mở chức năng đèn pin: “Đi xem với tôi.”

Tần Chân đỏ mặt tía tai đứng lên, kết quả khi đi qua cạnh bàn trà thì bất cẩn va vào góc bàn, cô đau đớn nhe răng trợn mắt ngồi xuống ôm đùi.

Trình Lục Dương xoay người lại mà dờ khóc dờ cười, ngồi xổm xuống gạt tay cô ra: “Để tôi xem nào.”

Trong ánh đèn pin lơ mơ, cô nhìn người đàn ông kia ngồi xổm xuống trước mặt cô, nghiêm túc cẩn thận xem chỗ cô bị va vào, sau đó mới bất đắc dĩ mà đứng dậy.

“Không sao chỉ bị xước da.” Anh chìa tay ra, “Kéo tay tôi mà đi, cô không quen cách bày biện trong phòng, đừng có mà chưa vật lộn ra ngoài thì đã va đập chết ở đây rồi.”

Tần Chân túm lấy cánh tay ấm áp của anh, đang cảm động thì lại nghe thấy anh đệm thêm một câu: “Người chết có nặng như Thái Sơn, hoặc nhẹ tựa lông hồng, cô cái dạng này áy à, chết rồi còn phải chôn cô cũng lãng phí đất.”

“ ... ”

25. Chương 25

Sao lại có người như thế chứ ?

Tần Chân cầm di động cho Trình Lục Dương, nhìn anh sửa cái cầu chì vừa bị cháy vô cùng ung dung, độ thành thạo này khiến cô không khỏi thất thần.

Chẳng lẽ không phải là cậu ấm sống an nhàn sung sướng sao ? Dù quan hệ với cha mẹ không tốt thì cũng không bình dân đến mức này chứ !

Lên phòng khách, xuống phòng bếp, trồng cây chăm hoa, bao trọn việc nhà... giờ đây còn biết sửa điện, nối cầu chì thành thạo thế này, một người toàn năng như thế lại là cậu ấm sinh ra trong gia đình giàu sang, quả thật khiến người ta không thể chịu nổi !

Trong nháy mắt cô trở nên hết sức tò mò về Trình Lục Dương, ngoại trừ cái miệng độc ra thì có thể nói anh đều hoàn hảo, một đứa con như thế, vì sao cha mẹ lại không thích chứ ?

Mà sau khi nối cầu chì xong, Trình Lục Dương quay đầu lại thì thấy Tần Chân đang thất thần, anh chìa tay ra búng lên trán cô: “Đần người gì đấy? Mau đi bật đèn!”

Dường như vô hình chung, hai người bỗng trở nên thân thiết, cứ như bạn tốt nhiều năm... tuy rằng bản thân Trình Lục Dương sẽ kiên quyết không thừa nhận điểm này.

Đồng hồ chỉ vào mười giờ đúng, Tần Chân mới nhớ tới nên về nhà.

Trình Lục Dương muốn nói không thì ở lại một tối cũng được, dù sao quần áo giặt bằng máy giặt còn chưa khô, nhưng lại nghĩ tới một nam một nữ ở chung qua đêm, truyền ra thì cô sẽ mang tiếng nên không mở miệng.

Anh cầm hai vỏ chai rượu đi cùng Tần Chân ra ngoài, lấy cớ rằng chai rượu ở mãi trong nhà có mà thôi chết, phải ném đi ngay, vì thế cùng cô đi chậm rãi ra cửa tiểu khu.

Bảo vệ chào hỏi anh: “Ô, cậu Trình à? Cậu đưa bạn gái về nhà sao?” Nói xong còn cười cười với Tần Chân.

Tần Chân cũng cười tủm tỉm nói: “Không, anh ấy vứt rác nên tiện đường tiễn thôi.”

Chú bảo vệ cười ha ha mãi, cũng không vạch trần điểm dở rác rõ ràng ở hướng ngược lại, mà chỉ nhìn Tần Chân dăm chiêu. Cô gái này còn mặc quần áo của cậu Trình đấy, còn phủ nhận cái quái gì ?

Tần Chân cũng không biết bộ trang phục lúng túng này đã bán đứng bản thân, đến khi lên taxi rồi còn cười như hoa nở mà vẫy chào Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương thấy cô mặc quần áo của anh còn ra sức vẫy chào anh, trông rất hài hước nên anh cũng không khỏi bật cười, bất đắc dĩ vẫy tay với cô.

Dưới ánh đèn đường, dáng anh cao ráo thẳng tắp trong bộ đồ ở nhà màu nhạt, cái bóng in dài trên mặt đất mờ mờ nhạt nhạt, lại dịu dàng không thể tả thành lời.

Tần Chân lập tức quên cả bỏ tay xuống, ngẩn ngơ nhìn anh đang cười vô tư, tim đập rộn lên.

===

Tối nay Tần Chân ngủ rất say sưa, không biết do nhờ cồn hay nhờ lời an ủi của Trình Lục Dương, nói tóm lại, cô hoàn toàn không mất ngủ như đã tưởng.

Sáng sớm thức dậy, thậm chí cô còn động viên người có tinh thần sáng láng trong gương: Hôm nay khẳng định sẽ là một ngày tốt đẹp!

Rốt cuộc sự thật chứng minh, kẻ thất tình phổ biến có chứng suy nghĩ chủ quan cường độ thấp.

Giữa trưa hôm đó, cô tươi cười trong vắt chạy tới tòa nhà mới của Âu Đình mà Lưu Trân Châu đã đưa địa chỉ, khi cô còn chưa nói chuyện với khách hàng được mấy câu thì thấy một nam một nữ đi vào sảnh lớn.

Nữ là Hoàng Y – đồng nghiệp của cô, nam chính là ông Trương mà đã mấy lần dùng móng giò chạm vào cô đồng thời bị Trình Lục Dương châm chọc mất hết mặt mũi kia.

Tần Chân vốn đang đi vào thang máy với cô Lý bên cạnh nhưng nhìn thấy cảnh này lại không nén nổi mà dừng bước.

Hoàng Y trông có vẻ sốt ruột, bước đi rất nhanh, mà người đàn ông họ Trương kia đi thông thả theo sau, trên gương mặt còn trưng nụ cười xấu xa, miệng thì nói với theo: “cô Hoàng đi nhanh như vậy làm gì? Tôi đi sắp không kịp em rồi, chẳng lẽ em đang ngượng ngùng hay sao?”

Hoàng Y cười lúng túng: “Tôi đang muốn nhanh chóng đưa ông lên căn nhà tiếp theo.”

“Việc gì phải vội thế, tôi còn chưa vội, em không cần phải gấp gáp.” Tên họ Trương dứt khoát chìa tay ra nắm tay cô ấy, “Nào nào, đi từ từ thôi, đừng ngại !”

Bị ông ta chạm vào tay, Hoàng Y lập tức rút tay lại như con thú nhỏ hoảng sợ, vội vã đi mau vài bước.

“Phản ứng mạnh thế làm gì ? Tôi có ăn em đâu.” Người đàn ông nhìn cô cười ha ha ra chiều thích thú.

Tần Chân vừa thấy cảnh này thì cơn giận bốc lên, cô chạy nhanh quay lại sảnh lớn, bảo vệ Hoàng Y ở sau người, quát người họ Trương kia không hề khách sáo: “Ông làm cái gì đấy?”

Hoàng Y xưa nay nhát gan, không phải loại mạnh mẽ dũng mãnh như cô, bình thường trong văn phòng đều là Tần Chân giúp cô ấy cãi lại đám đồng nghiệp độc mồm. Mất thấy Hoàng y chịu thiệt thì Tần Chân tức khắc nổi máu anh hùng.

Tên họ Trương kia vừa thấy là Tần Chân, mắt xoay tròn, cười nói: “Ái chà, hôm nay chàng vệ sĩ không có mặt sao ? Nếu cô Tần sợ cô Hoàng này tranh mối làm ăn của cô thì thôi cô theo tôi đi ăn bữa cơm bàn cho xong chuyện lần trước đi?”

Căn bản là tên lưu manh thối tha không biết xấu hổ !

Tần Chân giận dữ, chỉ tay ra cửa lớn đồng thời nói chua ngoa: “Ấu Đỉnh chúng tôi không chào đón cái loại cuồng dâm như ông, mặc kệ là xem nhà hay xem gái, lần tới phiền ngài đổi sang công ty khác rồi hăng nhìn được chứ?”

Cô phát giác sau khi lẫn lộn với Trình Lục Dương mấy ngày, cô lại luyện ra được tính xỏ xiên cơ đấy!

Chắc đây cũng là lần đầu tiên người họ Trương thấy cô nổi cáu nên lấy làm kinh hãi, buồn bực rằng người mấy lần trước chịu thiệt đều không hề hé răng sao hôm nay lại nổi giận đùng đùng rồi, vẫn nghĩ đang có đồng nghiệp ở đây nên cô giả vờ rụt rè, vì thế còn cười nói: “Cô Tần đừng đùa thế, chúng ta đều là người quen cũ đúng không? Đi nào, giữa trưa thế này, mau đi ăn bữa cơm, đến chiều tiếp tục xem nhà!”

Tần Chân bị độ vô liêm sỉ của ông ta chọc giận, cơn giận bốc lên ngùn ngụt: “Xem cái quỷ đây! Ông mọc ra hai mắt để xem nhà chắc ? Cả quá trình cứ dán mắt vào con gái người ta, cứ như chỉ tiếc không thể móc mắt ra mà dính chặt lên người ta cho rồi, tưởng người khác mù hay sao?”

Hoàng Y sợ phiền phức, rồi càng sợ cô gây họa nên nhanh chóng giữ chặt tay cô nói nhỏ: “Được rồi được rồi, nói vài câu là được rồi, đừng làm âm ỉ...”

“Chị còn sợ ông ta sao?” Càng thấy Hoàng Y sợ hãi, Tần Chân càng to gan, lồng ngực dong đầy tình người cao cả và tình mẫu tử chói lọi, cô dứt khoát xắn tay áo lên ra oai, “Ông có đi không hả? Không đi thì tôi báo cảnh sát bắt ông!”

Ông họ Trương há hốc mồm, sao con mèo ốm yếu thoáng cái biến thành cọp cái rồi? Nhưng dù sao ông ta cũng đuối lý, âm ỉ như vậy thì bảo vệ và người trước cửa thang máy đã đổ dồn nhìn ông ta, ông ta đành xì một tiếng khinh miệt rồi quay đầu đi khỏi.

Tần Chân xoay người hỏi Hoàng Y: “Không sao chứ?”

Hoàng Y lắc đầu liên tục: “Không sao không sao, may nhờ có chị, nếu không em cũng không biết nên làm thế nào!”

Tần Chân vỗ vỗ tay cô ấy, “Lần tới gặp người như thế, cứ đuổi ông ta xéo đi, không xéo thì gọi 110, nhất thiết đừng có khách sáo với ông ta!”

Nói cứ như bản thân mình nóng tính lắm, chả ngẫm lại vài lần trước cô đã làm bánh bao nén giận thế nào.

Sau đó khi đi xem nhà với cô Lý, người phụ nữ ba mươi tuổi ôn hòa kia không khỏi khen cô có phong phạm nghĩa hiệp, khen đến mức Tần Chân đỏ mặt hồng tai, xấu hổ cực kỳ.

Qua tranh chấp nhỏ đó mà lần xem phòng này trở nên vô cùng thuận lợi, cô Lý làm người không soi mói, lại thưởng thức sự gan dạ mạnh mẽ của Tần Chân, ưng ý căn nhà này hết sức thoải mái rồi ký hợp đồng luôn.

Tần Chân sướng rơn cả người, đây là lần bán nhà suôn sẻ trong bao năm qua!

Nhưng mà tâm trạng vui vẻ cả một ngày không kéo dài quá mười giờ tối, khi cô tăng ca xong rồi hát hò ra khỏi Ấu Đỉnh, đang chuẩn bị đi qua giao lộ đón taxi, ai ngờ còn chưa đi qua góc đường thì bỗng có một người kéo tay cô, dí mạnh cô vào cột điện ven đường.

Tần Chân sợ tới mức hét ầm lên thì lại bị người ta bịt miệng lại, sau đó, người nọ giật mạnh áo cô ra, luồn mạnh tay vào, phủ lên ngực cô không hề do dự.

Đầu óc cô lú lẫn rồi, cô chỉ không ngừng giãy giụa theo bản năng, hai tay đẩy mạnh, nỗ lực giãy khỏi hán ta. Móng tay cô hơi dài, vô tình cắt vào cánh tay người kia, người nọ đau đớn tức giận nên cho cô một bạt tai rất mạnh, mắng: “Con khốn!”

Vừa nghe thấy tiếng này thì Tần Chân đã biết hán ta là ai.

Tên khốn kiếp họ Trương kia! Năm lần bảy lượt quấy rối cô!

Cô dùng sức giãy hơn, hét to: “Cứu mạng! Cứu mạng!”

Tên họ Trương đã chờ cô ở đây lâu rồi, vất vả mãi mới có cơ hội khống chế cô thì làm sao cho phép cô dễ dàng giãy thoát được? Vừa chìa tay ra bịt mồm cô, vừa đập vào đầu gối cô một nhát, miệng thì hầm hừ trầm giọng quát: “con đàn bà đê tiện, giả vờ trong sáng lắm cơ đấy? Lần trước còn dụ dỗ ông đây cơ mà, muốn ăn cơm với ông đây còn gì? Ông nói i, phối hợp với ông cho tốt vào, mua một hai căn nhà cũng xong hết! Nếu mi dám điên khùng, ông i ăn không xong đã bị bán!”

Ông ta dùng lực rất mạnh, một móng vuốt cào vào cánh tay Tần Chân, gần như muốn bầm gãy tay cô, khiến cô đau đớn không kìm nổi, càng không có cách nào giãy ra được.

Tần Chân kinh hãi phát khóc, chỉ ra sức giãy giụa theo bản năng, nhưng cô gầy còm không thể giãy giụa nổi, càng không thể chọi lại người đàn ông tai to mặt lớn này.

Trong lúc cấp bách, cô chỉ có thể không hề phản kháng, giả ý nhận mệnh nhắm hai mắt lại.

Tên họ Trương thấy cô như thế thì tưởng rằng cô đã thỏa hiệp, nở nụ cười vài tiếng, bắt đầu vuốt ve thân thể cô ngay ở góc đường vắng người trong đêm khuya khoắt. Mà Tần Chân run run cả người, chậm rãi thò tay vào túi quần, ấn bừa nút gọi điện thoại mà chẳng cần biết đối phương là ai, sau khi cảm nhận thấy di động hơi rung lên thì hiểu rằng cuộc điện thoại cầu cứu rốt cuộc được bắt máy rồi.

Cô nháy mắt mấy cái như là thuận theo người đàn ông, sau đó còn phối hợp đáp lại động tác của hắn ta, người đàn ông kia lập tức hưng phấn, buông lỏng tay che miệng cô, thấp giọng nở nụ cười, “Tôi đã nói rồi, chỉ cần cô nghe lời tôi, cứ theo tôi thì tôi nhất định sẽ khiến cô vừa lòng!”

Tần Chân không biết người bên kia di động là ai, cũng không biết đối phương có thể nghe thấy cuộc đối thoại này không nhưng chỉ có thể run giọng nói: “Ông không thể ép buộc tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát! Ở đây ngay dưới công ty chúng tôi, đâu đâu cũng có camera theo dõi, ông đừng có đánh đối tượng lai của mình!”

“Thôi đi, lúc này còn vờ với vịt? Cứ hưởng thụ đi, cô lấy tiền của cô, tôi mua nhà của tôi, đây không phải là mọi người cùng vui sao?”

Người đàn ông kia đã chạm tay vào khóa áo con của cô, rốt cuộc Tần Chân không thể chịu nổi nữa nên bắt đầu liều mình phản kháng, khóc lóc hét lên: “Cứu mạng! Có ai không cứu tôi với! Ông bỏ tôi ra! Cút ngay!”

Miệng thì kêu loạn lên, cô xoay người muốn chạy, lại bị người đàn ông kia dùng một tay tóm lại, đẩy ngã xuống đất.

Người đi đường trên con phố đối diện chú ý tới cảnh tượng này, khiếp sợ nhìn bọn họ, Tần Chân vẫn đang khóc kêu, thì nghe thấy người đàn ông đang khống chế cô hung dữ quát những người đang ồn ào: “Vợ chồng cãi nhau, có gì đẹp hả? Cút cho ông!”

“Tôi không biết ông ta! Ông ta là tên cuồng dâm!” Tần Chân sắp kiệt sức, cổ họng cực kỳ khàn khàn, hét lên như thế thì lại bị người ở trên đập mạnh một nhát nên không khỏi bật khóc nức nở.

Trình Lục Dương ở đầu bên kia cảm di động mà căng thẳng cả người, anh bỗng đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài phòng họp.

Phương Khải không biết làm sao bèn đuổi tới cửa, “Tổng giám đốc?”

Tất cả mọi người trong phòng hội nghị không hiểu ra sao, đang họp dở nửa chừng sao lại bỗng nhiên gián đoạn?

Trình Lục Dương chẳng để ý tới người đầy phòng, vừa gọi 110 vừa chạy tới thang máy. Nhìn thấy thang máy đang đứng ở tầng 1, anh bắt đầu chạy xuống cầu thang không chút nghĩ ngợi.

Sau khi báo cảnh sát, anh lại chuyển điện thoại cho bên Tần Chân, hét to: “Cô gắng lên! Không được ngoan ngoãn bị chi phối! Tôi đến ngay đây!”

Biết rõ đối phương nghe không thấy, anh vẫn hét khàn cả giọng, từ hành lang cho đến khi lên taxi.

Lái xe nhìn anh sợ hãi: “Anh không sao chứ?”

Trình Lục Dương ném ví tiền dày cộm cho anh ta: “Tòa nhà Hoàn Mậu! Chạy nhanh!” Anh kích động nói câu này xong thì lại tiếp tục kêu gào với đầu bên kia điện thoại, “Tần Chân! Chịu đựng cho tôi! Tôi đến ngay đây! Phát huy tác phong anh hùng của cô, nhất định không được từ bỏ!”

Kêu gào phải gọi là rất thâm tình, tưởng chừng đem cả bài ca gào thét, Mã Cảnh Đào thấy cũng nên bái phục chịu thua.

Biểu cảm của lái xe kia cứ phải gọi là đặc sắc vô song, nhìn anh chẳng khác gì nhìn bệnh nhân tâm thần rồi.

26. Chương 28

Edit: Vì Vi Sáng sớm hôm sau Tần Chân đang đánh răng, khi đang nhìn kỹ miệng vết thương qua gương thì bỗng nhiên nhận được điện thoại của Lưu Trân Châu.

Lưu Trân Châu hoảng hốt hỏi cô: “Nghe nói tối hôm qua gặp phải tên cuồng dâm? Còn vào đồn cảnh sát, bị thương? Có nghiêm trọng không? Đi bệnh viện chưa? Bác sĩ nói thế nào? Có để lại sẹo không?”

Bà hỏi một mạch vô số vấn đề, Tần Chân nhanh chóng ngăn bà lại, dở khóc dở cười nói: “Từ cái một, được không?”

Cô kể sơ lại chuyện tối hôm qua rồi nghe thấy Lưu Trân Châu lòng còn sợ hãi, vỗ ngực nói: “May mắn có người báo cảnh sát, bằng không lần đầu tiên của bà cô còn trinh như cô chẳng phải sẽ bị hủy hoại trong tay tên cuồng dâm!”

Huyệt thái dương của Tần Chân nhức nhối, đằng trước từ con trinh chẳng lẽ không phải là từ người con gái? Vì sao đến lượt cô thì lại biến thành bà cô?

Lưu Trân Châu còn tiếp tục lải nhải: “Bảo tôi nói ấy à, giữ lại đi ra ngoài 419 còn dễ chịu hơn là bị người ta đùa giỡn thể xác và tinh thần ven đường! Cô xem cô đã là nữ thanh niên lớn tuổi rồi mà vẫn còn độc thân, hay là lúc nào tôi giới thiệu đối tượng cho cô đi? Tôi có mấy khách hàng lâu năm, người không tệ lắm, tuy nhiều tuổi hơn cô nhưng đàn ông chín chắn biết thương yêu người nha. Cô xem cô là mặt hàng nguyên vẹn chưa bóc tem, giá trị thị trường khẳng định được lắm, hay là –”

“A, nước tôi đun sôi rồi, còn chưa bỏ mì, phải cúp rồi!” Tần Chân vội ngắt lời bà: “Chủ nhiệm ngài chọn điểm chính để nói, được không?”

“Hà? Điểm chính chính là xem mắt –”

“A, cúp đây!” Tần Chân vờ như muốn cúp điện thoại.

“Được được được, cô mau làm đi! Tôi gọi điện chỉ muốn bảo cô nghỉ ngơi cho khỏe, hôm nay cho cô nghỉ một ngày.” Lưu Trân Châu than thở một câu, “Nếu không quan tâm cô, ai lo lắng cô không lấy chồng được chứ?”

Tần Chân mềm giọng đi, “Được rồi, tôi biết bà quan tâm tôi.”

“Biết? Hừ, biết thì bán mấy căn nhà cho tôi! Cô không biết đấy, mỗi tháng tôi nhìn thành quả của mấy cô, chặc chặc, cứ phải gọi là sốt ruột. Không lừa cô chứ, tâm trạng đó còn đau đớn còn hơn cả cô bị người ta chà đạp!”

Thấy càng nói càng xa, Tần Chân nhanh chóng lấy cớ phải đi nấu mì để cúp điện thoại. Trong lòng biết rõ là Trình Lục Dương nói chuyện cô bị thương cho Lưu Trân Châu biết, cho nên mới nhận được cuộc điện thoại này.

Cả Lưu Trân Châu và Bạch Lộ đều lo lắng cho chuyện cả đời của cô, đương nhiên người lo âu nhất chính là mẹ già của cô, mỗi lần gọi điện thoại về đều lải nhải cả chuỗi như thế.

Ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trong gương, ngoại trừ vết trầy da trên mặt kia thì còn lại vẫn chấp nhận được. Cô nhìn bản thân mình mà mờ mịt, chậm rãi sờ lên gương mặt mình.

Thật ra không phải cô kháng cự lại tìm đối tượng nhưng cứ luôn cảm thấy hôn nhân không chỉ đơn giản là tìm người bầu bạn, nếu người trong lòng thì tương lai sớm chiều đối mặt làm sao ? Lẽ nào thực sự chỉ tìm một đối tác cùng ăn cùng ngủ thỏa mãn nhu cầu sinh lý?

Quá khứ thì nhớ mãi không quên Mạnh Đường, cho nên đều ngửa mặt những người đàn ông khác, vậy hiện tại thì sao ?

Trong một khoảnh khắc, Tần Chân bỗng nhiên cảm thấy rất mê mang.

Ngày kia là thứ bảy, Bạch Lộ gọi điện thoại tới nhắc nhở Tần Chân nên trở về nhà thăm cha mẹ cô.

Tần Chân nghỉ làm một ngày, giãn kế hoạch ra, đang ngồi trên sofa kiểm tra tin tức bán nhà tháng này trên notebook, khi nhận được điện thoại mới nhớ tới việc này, cô vội tránh nhanh chóng bỏ notebook sang bên cạnh.

“Cậu không nói thì mình quên mất!” Cô chạy vào phòng ngủ, định khuôn ra bộ quần áo ra hồn.

Thứ hai là sinh nhật của bà Chúc Vân Chi nhà cô, bởi vì đó là ngày làm việc, cô khẳng định không về được, cho nên sớm bàn bạc với Bạch Lộ rồi, thứ bảy về chúc mừng sinh nhật Chúc Vân Chi.

Bạch Lộ ở bên kia điện thoại thở dài thở ngắn, “Nếu mình là mẹ cậu, nhất định phải nhét cậu lại vào bụng, sau đó lăn cầu thang xuống để sảy thai ! Tránh sinh ra cô con gái bất hiếu không ra gì như cậu!”

Tần Chân một tay cầm điện thoại, một tay nhanh chóng lục lại trong dây quần áo, “Bớt nói linh tinh đi, cậu thì thật muốn mang nhưng đáng tiếc chẳng có thằng nào cả, cậu tưởng cậu là thánh mẫu Maria chắc, trinh nữ mà cũng có thể sinh con?”

“Ha ha!” Bạch Lộ ở bên kia làm quá cười rộ lên, “Chỉ bằng cái dáng này của chị đây, vợ một cái là có cả đám đàn ông, cậu tin không mình chỉ ngoắc tay một cái thì lập tức có thể dụ được một ông bố rồi?”

“Cậu nói là ông bố con nhà ai ? Ái chà, cô Bạch Lộ cô giỏi rồi đấy ! Mấy ngày không gặp, tam quan (*) đã lộn xộn giống tiết tháo (**) rồi, quá khứ là hai đã hết thuốc chữa, hôm nay lại tiến bộ hơn cơ đấy, còn muốn cả ba?” Rốt cuộc cũng lục ra một cái váy ra hồn, Tần Chân ném ra giường bắt đầu cởi quần áo, “Được rồi, không huyền thuyên với cậu nữa, mau đến đây, trên đường còn muộn mất!”

[(*)tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

(**)tiết tháo: chí khí cương trực và trong sạch, vững vàng, không chịu khuất phục]

Bạch Lộ hằm hằm hừ hừ cúp điện thoại, lái xe chạy tới đón cô.

Trước khi ra ngoài, Tần Chân gọi điện cho Chúc Vân Chi, “Mẹ, hôm nay con và Bạch Lộ về nhà ăn cơm.”

Quê cô cũng thuộc thành phố B nhưng chỉ là một thị trấn nhỏ bên cạnh thành phố B, mang tiếng là ở thành phố B mà thôi. Từ thành phố B thì phải đi đường cao tốc, đi một mạch mất khoảng ba, bốn tiếng.

Chúc Vân Chi lập tức cười rộ lên, “Bao giờ về đến nhà? Kịp cơm trưa không?”

“Kịp, Bạch Lộ lái xe mà.” Tần Chân một tay mặc quần áo, kết quả sượt qua vết thương ở khuỷu tay, đau nhe răng trợn mắt.

Chúc Vân Chi nghe ra khác thường, “Làm sao vậy?”

“Không, đụng vào ngón tử, đau.” Tần Chân thuận miệng bịa cái lý do.

“Được, mẹ bảo cha con đi chợ mua thức ăn, chờ hai đứa về ăn một bữa thật ngon!”

Vừa dứt lời, Tần Chân chợt nghe thấy tiếng bà cất giọng gọi ông Tần ở đầu bên kia.

Ông Tần là cha của Tần Chân, tên đầy đủ là Tần Kiếm Phong, cũng là công nhân mất việc như Chúc Vân Chi. Hai người giống như cha mẹ bình thường nhất khắp thiên hạ, đến tuổi đông dài rồi nhưng tình thương con cái thì không thay đổi.

Sau khi cúp máy, Tần Chân thừ ra trước gương trong chốc lát, mới phát hiện chiếc váy này không thể nào che khuất vết trầy da trên khuỷu tay, nên đành đổi cái khác, chọn sang một chiếc áo tay lỡ và chiếc quần cộc rộng thùng thình.

Đàn ông thì đàn ông đi, còn hơn là làm họ lo lắng.

Khi Tần Chân mở cửa xe ra ngồi vào, Bạch Lộ đang trách móc cô xuống chậm như ốc sên, nào ngờ mới nói được nửa thì bỗng thấy vết trầy da trên mặt cô thì không khỏi sửng sốt, “Mặt cậu là thế nào?”

“Bị chó cắn.” Tần Chân ngồi vào chỗ của mình, thắt dây an toàn, “Cậu đừng không tin, thật sự là bị chó điên cắn, suýt chút nữa còn bị cắn rơi cả !”

“...” Bạch Lộ quả thật không thể nhẫn nhịn, “Chỉ cả à, cậu có thể nói tiếng người không? Chúng ta còn có thể dùng tiếng người tiến hành giao lưu văn minh được không?”

“Rồi rồi rồi, mình nói! Tối hôm trước gặp phải tên cuồng dâm, cậu biết đấy, chính là cái tên nhiều lần tìm mình mua nhà, mượn cơ hội động tay động chân với mình.”

“Thế có liên quan gì đến vết thương trên mặt cậu? Lần này không động tay động chân nữa mà đổi sang cắn?” Bạch Lộ nghi hoặc hỏi cô.

Tần Chân nhìn bản thân mình qua kính chiếu hậu: “Không, ban ngày hôm thứ tư, hắn ta tìm tới Hoàng Y trong phòng mình, cô bé nhất gan, bị hắn ta dọa không ít, mình liền giúp cô bé tống khứ tên cầm thú kia đi. Kết quả đến tối hắn ta lại đợi mình ở dưới công ty, ra sức làm nhục mình ở tại chỗ. Nếu không nhờ có người báo cảnh sát thì người hôm nay cậu thấy không phải là mình hoàn chỉnh rồi...”

“Trời ! Sao cậu không nói với mình?” Bạch Lộ nổi cáu, “Tần Chân cậu nghĩ bản thân mình là đàn ông thật chắc? Cái gì là cô bé nhất gan, cậu liền cô nàng tống khứ tên cầm thú kia đi ? Cậu mk có thể coi bản thân như phụ nữ được không? Có người dũng cảm quên mình để giúp người, kết quả đẩy bản thân vào hang hổ như cậu không?”

“Là hang sói, hang sói háo sắc.” Tần Chân còn có lòng dạ chỉnh lại lời cô ấy.

Bạch Lộ tức giận đến độ chìa tay ra bóp cổ Tần Chân, lay đầu cô đến choáng đầu hoa mắt, “Giờ tên biến thái chết tiệt kia ở đâu rồi? Đưa mình đi tìm hắn!”

“Đưa vào đồn cảnh sát, giờ không biết ở đâu cả.” Tần Chân khuyên can mãi, thật vất vả mới áp chuyện này xuống, nhưng gặp phải loại phụ nữ mạnh mẽ như Bạch Lộ thì đành cam chịu, nghe lải nhải suốt dọc đường về quê.

Được nửa đường, Bạch Lộ cứ khăng khăng bắt cô gọi điện hỏi Trình Lục Dương tên họ Trương kia giờ thế nào rồi, Tần Chân không chịu nổi cô ấy nên đành lấy điện thoại ra gọi cho Trình Lục Dương.

Sáng sớm, di động của Trình Lục Dương bỗng nhiên vang lên.

Anh mơ mơ màng màng trở mình một cái, dùng chăn trùm lên đầu, tiếc rằng ma âm không dứt, vang lên không ngừng.

Anh vất vả chìa tay ra, vẫn nhắm mắt mà sờ soạng ở tủ đầu giường, sau đó bấm từ chối không hề nghĩ ngợi.

Tên thần kinh nào gọi điện thoại đến quấy rầy mộng đẹp của người khác ngày thứ bảy này.

Sau vài giây ngắn ngủn, điện thoại lại vang lên, ra chiều chủ nhân không nhận điện thì sẽ vang mãi không dứt.

Chối liền ba cuộc mà người nọ vẫn chưa hết hy vọng, rốt cuộc Trình Lục Dương mở to mắt, nổi giận dùng dùng mang di động tới trước mắt, lại chỉ nhìn thấy một hàng số quen thuộc — đến từ cha anh, Trình Viễn Hàng.

Về mặt anh cứng lại trong giây lát rồi không chút chỉnh di động về chế độ rung, màn hình đen ngòm lần nữa, anh lại ném di động lên tủ đầu giường. Nhắm mắt lại một lát rồi chậm rãi mở ra, rốt cuộc không ngủ được nữa.

Từ sau lần cãi vã nửa tháng trước, đây là lần đầu tiên Trình Viễn Hàng gọi điện cho anh.

Không lâu sau, di động thôi rung, rồi cách khoảng hơn một phút thì lại vang lên. Anh nghĩ vẫn là Trình Viễn Hàng gọi, nào ngờ khi cầm lên nhìn thì thấy là Lục Thư Nguyệt.

Xem ra hai vợ chồng ngồi cùng nhau gọi điện cho anh, biết anh không muốn nhận điện từ Trình Viễn Hàng nên bảo mẹ anh lập tức gọi tới.

Trình Lục Dương nhìn màn hình vẫn không nhúc nhích, giằng co rất lâu, rốt cuộc bình tĩnh nghe, “a lô.”

Sau khi nhận được mệnh lệnh của tổng giám đốc, Phương Khải nhanh chóng chạy tới đợi lệnh, lái xe đưa anh về nhà họ Trình.

Hôm nay Boss đặc biệt ra dáng, anh cao ngạo lạnh lùng ngồi ở ghế sau ngắm nghía di động, ra chiều một tổng tài có khí phách trong tiểu thuyết ngôn tình.

Phương Khải nhìn anh vài lần qua kính chiếu hậu, tự cho là vô cùng cẩn thận, không bị phát giác, nào ngờ sau vài lần thì bỗng nhiên nghe thấy Trình Lục Dương âm nói: “Như thế nào, cậu nhìn thỏa mãn chưa?”

Phương Khải suýt nữa thì hụt hơi, bình thường anh không có sở thích gì khác, chỉ hay ở nhà với mẹ già. Mẹ thích xem phim truyền hình, anh chẳng có hứng thú gì với nó nên hay ngồi trên sofa đọc tiểu thuyết ngôn tình trên di động.

Trong quyển ‘cục cưng của tổng tài cuồng dã’ vừa xem tối hôm qua thì tổng tài vô cùng khí phách xé rách quần áo của thư ký cục cưng, sau đó tà mị cuồng quyến cởi quần áo của mình, cuồng ngạo bạo khoe hỏi: “em nhìn thỏa mãn chưa?”

Tiếp theo chính là cảnh tượng thấy mà giật mình, anh đọc mà phun máu. Đáng tiếc chưa đọc được chương tiếp theo, thấy đọc ra nhần lại rằng tác giả bị bắt vào đồn cảnh sát vì liên quan đến đòi trụ, cuối tuần phải lên trung tâm thẩm hỏi.

Phương Khải đầm ngực giậm chân, lệt hổ mất rồi !

Mà nay đột nhiên nghe thấy Trình Lục Dương hỏi một câu như vậy, trong đầu anh tự động thay thế tổng tài cuồng dã bằng tổng giám đốc nhà anh... Có cảm giác lòng phèo sôi trào cả lên, Phương Khải cảm thấy cả người đều không khỏe lắm.

Anh nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt tiếp tục lái xe, “Thỏa mãn, thỏa mãn!”

Trình Lục Dương liếc anh ta, “Gần đây mẹ cậu thế nào rồi?”

Phương Khải đang muốn trả lời thì chợt nghe thấy di động của Trình Lục Dương lại vang lên, vì thế nhanh chóng ngậm miệng lại.

Trình Lục Dương cúi đầu nhìn, Tần Chân?

Vừa vặn xe đến bên ngoài nhà họ Trình, Trình Lục Dương xuống xe, trước đó ra hiệu cho Phương Khải lái xe về sau đó đi vào cổng, nhận điện thoại: “A lô?”

Bạch Lộ ra hiệu nên Tần Chân chần chờ hỏi: “Tôi muốn hỏi chút, tên họ Trương ngày đó giờ thế nào rồi?”

“Tên họ Trương nào?” Trình Lục Dương hiển nhiên chưa hiểu ra cô đang nói cái gì.

Cô giúp việc trong nhà mở cổng ra cho anh, khi anh đi qua phòng nghỉ ngơi thì thấy hai cha con Trình Húc Đông và Trình Viễn Hàng đang chơi bài, vì thế đứng cửa phòng nghỉ ngơi, không đi vào.

Rèm cửa mở toang, bên trong bật điều hòa, cả phòng ánh nắng chan hòa ấm áp.

Hình như Trình Húc Đông cố ý đi nhằm quân bài khiến Trình Viễn Hàng được nước, sau đó khi người làm cha là ông nở nụ cười đắc thắng hiếm có nhờ con trai có hiếu.

Anh hơi nheo mắt lại, nhìn cảnh tượng hai cha con nhìn nhau cười hài hòa như thế, nghe Tần Chân ở đầu bên kia nói: “Chính là..... Chính là cái tên cuồng dân đã quấy rối tôi ấy!”

Trình Húc Đông đã nhận ra có người ở cửa, nghiêng đầu ra nhìn, kinh ngạc cười với anh: “Lục Dương về rồi à?”

Vừa vặn Lục Thư Nguyệt cũng bưng đĩa hoa quả tới cửa, nhìn thấy đứa con út thì vui sướng cười tươi, “Lục Dương?”

Một nhà tốt đẹp, người một nhà hòa thuận vui vẻ như thế... nhưng đó là trước khi anh xuất hiện.

Trình Lục Dương thấy Trình Viễn Hàng vừa thấy anh đến đây thì rất mất tự nhiên nheo mắt lại, vừa nhìn thấy anh thì nụ cười nhu hòa lập tức tắt ngấm theo thói quen, ông bày ra dáng vẻ nghiêm túc, mà trong ánh mắt còn vương lại tia xấu hổ sau lần cãi nhau trước.

Trình Lục Dương đi chậm rãi thông thả vào phòng, đứng thẳng, thờ ơ nói với Tần Chân: “Cô đợi tý, tôi hỏi Trình Húc Đông đã.”

Để di động cách xa tai một chút, anh hỏi Trình Húc Đông: “Tên khốn kiếp vào đồn cảnh sát ngày đó thế nào rồi?”

Trình Húc Đông mỉm cười, “Anh bảo người ta tố cáo hắn ta tội quấy nhiễu tình dục, hơn nữa lật lại những chuyện trước kia của hắn, chiều hôm qua vừa đưa hắn tới bên Thành Nam.”

Bên Thành Nam là chỉ nhà tù.

“Mấy năm?”

“Có thể khiến hắn ta một gông bên trong.”

Trình Lục Dương hơi nhướn mày, “Một gông?”

“Hắn ta từng quấy rối cô bé, nhưng lúc đó không có chứng cứ.” Trình Húc Đông cười không nhanh không chậm, “Anh giúp hắn ta một tay, người tốt làm đến cùng, đưa phạt đưa đến tày. Nếu hắn ta muốn vào đồn cảnh sát, em lại mở miệng nhờ, anh tất nhiên tác thành cho hắn ta.”

Trình Lục Dương yên lặng nhìn anh một cái, sau đó lại đón điện thoại, dùng giọng nghiền ngẫm nói hỏi người đầu bên kia: “Đã nghe thấy chưa? Anh trai thần thông quảng đại toàn thân đều bao phủ vầng thái dương đã báo thù này giúp cô, có cần đích thân cảm ơn anh ta không?”

Tần Chân nhanh chóng lắc đầu, “Không cần không cần, anh cảm ơn anh ấy giúp tôi là được rồi, còn có...” Cô dừng một chút, nói cực kỳ nghiêm túc, “Còn có, tôi phải cảm ơn anh.”

“Cảm ơn tôi làm gì ? Tôi không phải là người có bản lĩnh giúp cô đưa tên khốn kiếp kia vào Thành Nam, còn phán cái tội có thể một gông.”

“Dù sao cứ cảm ơn anh.” Tần Chân cười rộ lên.

Trong tình huống người làm cha hoàn toàn bị coi như không khí, Trình Viễn Hàng dần dần sa sầm mặt, nghe Trình Lục Dương còn đang lười biếng trêu đùa đối phương, rốt cuộc ông không nén được mở miệng nói: “Trở về lâu như vậy, con định cứ nói chuyện điện thoại thế hả?”

Giọng nói rất nghiêm khắc, âm ỉ tức giận.

Cứ như là bây giờ mới nhìn thấy ông, Trình Lục Dương kinh ngạc nhướn mày, quay đầu sang đối diện với mắt ông: “Ồi chào, đây không phải là ông Trình sao?”

Chậm rãi để di động ra xa tai nhưng vẫn chưa ngắt cuộc gọi.

Tần Chân ở đầu bên kia ngẩn ra nhưng chưa cúp máy mà nghe bọn họ đối thoại.

Trình Viễn Hàng then quá thành giận, “Cái gì mà ông Trình? Trình Lục Dương, con có hiểu chữ hiểu không thế ? Thấy cha mà không chào, còn ăn nói xấc xược như thế –”

“Viễn Hàng!” Lục Thư Nguyệt đặt mạnh cái đĩa lên bàn, dùng một tay giữ chặt ông: “Ông đã đồng ý với tôi thế nào?”

Bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của vợ, Trình Viễn Hàng ngừng lại rồi bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: “Bà trông thẳng con ngoan của bà đi, cứ đến là đỡ chứng!”

Trình Lục Dương nhìn ông như cười như không, “Không gọi ông là ông Trình thì gọi là gì ? Ông đã quên rồi sao ? Lần trước chính ông đã nói, muốn tôi từ nay về sau đừng coi bản thân mình là con của ông nữa, tôi nghe lời thế còn gì nữa?”

“Con –” Trình Viễn Hàng tính tình không tốt, bị anh châm chọc như thế thì giận dữ đến sắc mặt thay đổi.

“Húc Đông, đưa em trai con đến phòng khách!” Lục Thư Nguyệt ngắt lời ông, nhanh chóng bảo con cả đưa em trai đi, sau đó bản thân mình thì đối phó ông già này.

Bà rất muốn ném cho hai cha con này mỗi người một đĩa hạt dưa, thật là hai con bò (ý là hai cha con rất cố chấp) ! Hai con bò ngu ngốc, chẳng tiến bộ chút nào !

Trình Lục Dương kính trọng Lục Thư Nguyệt hơn nhiều, thấy bà tức giận nên cười cười rồi xoay người đi phòng khách. Tần Chân ở đầu bên kia thử gọi một tiếng: “Trình Lục Dương?” Thế này anh mới nhớ ra mình còn chưa cúp máy, nghĩ tới cuộc đối thoại vừa rồi đã lọt vào tai cô, anh nhú mày rồi cúp di động luôn. Tần Chân nghe di động vang ra tiếng tút tút rồi chậm rãi quay sang nhìn Bạch Lộ. Bạch Lộ vừa lái xe vừa hỏi cô: “Hỏi ra kết quả chưa? Thế nào?” Cô đỡ đỡ trả lời: “Trình Lục Dương bảo người ta đưa hấn ta vào nhà tù Thành Nam, nói là cho hấn ta một gông.” Bạch Lộ phanh gấp lại, “Gì? Nhanh thế đã đưa vào tù? Cậu nói xem Trình Lục Dương không phải là cái tên tổng giám đốc độc miệng đến mức khiến người ta muốn đập vỡ mồm kia chứ?” Tần Chân gật đầu. Chuyện này quả thật làm Bạch Lộ chết điếng: “Giỏi thật đấy, địa vị anh ta kinh thật đấy, nói mấy câu đã đẩy người ta vào tù được ... Người nọ tía cậu quả thật là không có mắt! Ha ha ha, mình bắt đầu thông cảm cho anh ta...” Một mình cô lái nhải cả buổi, bỗng nhìn Tần Chân nghi ngờ: “Nhưng sao trông cậu lại không vui thế kia?” Tần Chân lại nhìn mình trong kính chiếu hậu, trông cô không vui sao ? Dọc đường về nhà, cô cứ phản ứng chậm chạp, bên tai còn vọng lại cuộc đối thoại của nhà họ Trình vừa nghe thấy. Không khí tràn ngập mùi thuốc súng đó là thế nào ? ... Trước giờ cô chưa từng trải qua bầu không khí đó trong nhà mình, đó còn là cuộc đối thoại của người một nhà sao ? Nghĩ như vậy, cô nhớ lại câu chuyện về anh trai mà Trình Lục Dương kể cho cô lần trước, cực kỳ tóm tắt, tràn ngập hăm dọa. Rốt cuộc anh đã sống trong một gia đình như thế nào ? Tần Chân thừa nhận, mình đã thất thần vì Trình Lục Dương. Đường như anh có rất nhiều bí mật, thế nên cô sinh lòng tò mò muốn tìm hiểu cặn kẽ.

27. Chương 29

Edit: Vì Vi Chúc Vân Chi đang ngồi trên sofa xem TV, cứ năm phút lại nhìn lên đồng hồ treo tường, mãi mới nghe thấy chuông cửa vang lên, bà đứng bật dậy, quát Tần Thiên ở trong phòng sách: “Nhanh nhanh, nhanh ra mở cửa cho chị con ! Chắc chắn là nó với Bạch Lộ đến!”

Tần Thiên đứng dậy khỏi một đồng sách, vừa dùng tay bới đầu tóc ngắn muốn chết, vừa đi dép lê chạy ra cửa: “Mỗi lần Tần Chân trở về, mẹ cứ như là nghênh đón tổng thống Mỹ, mẹ thiên vị rõ ràng quá đấy!”

Chúc Vân Chi chạy từ phòng khách ra nhanh như sao băng, cầm trong tay điều khiển TV từ xa, đập nhẹ vào mông Tần Thiên, “Cút đi, nhóc con, còn ghen với cả chị con nữa ! Đừng quên trước kia nếu không nhờ chị con từ bỏ cơ hội học đại học cơ hội thì sao có con hôm nay được?”

“Còn không phải do mẹ nghe người ta nói trường tư thì tốt, cứ khăng khăng nhét con vào, không thì Tần Chân đâu cần từ bỏ đại học?” Tần Thiên nhú mày, “Lần nào cũng đẩy hết cái sai sang con.”

“Hừ, con thì chỉ biết tìm người để trách!” Nói tới chuyện này, Chúc Vân Chi hơi chột dạ, vì thế lại đẩy Tần Thiên một nhát, “Nói linh tinh cái gì ? Nhanh đi mở cửa đi!”

Tần Thiên mở cửa răng rắc một tiếng, nhìn Tần Chân và Bạch Lộ ngoài cửa còn thấp hơn cậu một cái đầu, cậu tùy ý dứt hai tay trong túi quần: “Nửa tháng không gặp, các chị lại lùn đi à?”

Chúc Vân Chi đập tay vào gáy cậu: “thằng nhóc con hôm nay uống nhầm thuốc hả ? Chả biết trên dưới!”

Tần Chân vừa cười vừa cùng Bạch Lộ vào nhà, thay giày xong thì đứng thẳng ngưỡng mộ chiều cao của em trai: “Chị bảo này có phải cậu uống thuốc kích thích tăng trưởng không thể ? Sao mà nửa tháng không gặp, lại cao hơn một cái đầu thế ? Bây giờ một mét tám rồi hả ?”

Cậu thanh niên chỉ mặc chiếc áo phong màu trắng đơn giản thả dài ra chiều bất đắc dĩ: “Nghe nói chiều cao và chỉ số thông minh tỉ lệ thuận, xem ra em mà không cao nhanh lên thì thật xin lỗi chỉ số thông minh của em.”

Nói xong, cậu còn cực kỳ tiếc nuối nhìn Tần Chân và Bạch Lộ, như đang đau khổ cho chỉ số thông minh của các cô.

Tần Kiếm Phong thò đầu ra khỏi bếp, người còn đeo tạp dề, tay cầm xéng xào, nhưng vẫn không quen tươi cười xán lạn với con gái và Bạch Lộ, “Về rồi à?”

Cả phòng thơm nức mùi thức ăn là hương vị Tần Chân quen thuộc nhất, cô hít sâu một hơi rồi nở nụ cười vui sướng: “Vâng, con về rồi ạ.”

Người một nhà cộng thêm Bạch Lộ ăn bữa cơm trưa vô cùng náo nhiệt, sau khi ăn xong thì trò chuyện, Tần Chân và Bạch Lộ đi ra ngoài dạo phố, bàn bạc mua quà sinh nhật cho Chúc Vân Chi.

Dạo đến chân nhúc mỗi mới chọn ra được một mảnh ngọc bội hạng vừa, là mảnh Như Ý trong suốt long lanh, Tần Chân nhìn kỹ vào cửa hàng thủy tinh mãi lâu mới chọn ra được.

Bạch Lộ thanh toán không buồn chớp mắt, “Hôm nào mời mình đi ăn hải sản Vạn Đạt, ngọc bội này tính hai chúng ta cũng nhau mua, mỗi người một nửa.”

Cô biết tình trạng của Tần Chân, nếu hôm nay thanh toán thì sợ rằng nửa tháng tới cô ấy phải ăn mì.

Lúc ăn cơm tối, hai người lấy quà ra, Chúc Vân Chi cực kỳ vui vẻ, vừa trách các cô ngọc bội này rất đắt, thật không nên lãng phí tiền như thế, lại vừa cười toe toét, cầm ngọc bội trong tay mãi không nỡ buông tay.

Bao năm qua bà luôn rất tiết kiệm, tiếc rẻ không mua những đồ châu báu đồ bằng ngọc gì đó, vì thế cơm cũng chưa ăn đã đi vào phòng ngủ, nhất định phải bỏ ngọc bội vào trong hộp, nói là hôm nào khai quang trong chùa Chiêu Giác rồi mới đeo.

Thấy bà quý trọng mảnh Như Ý này như thế, cả bữa cơm cứ hai ba câu là lại nhắc tới nó, lúc rửa bát, Tần Chân nhìn dòng nước rào rào mà thần người ra.

Thật ra gia đình không giàu có gì cho lắm lại có điểm tốt, chút chuyện nhỏ như thế cũng đủ làm mẹ vui vẻ lâu như vậy. Nếu đổi lại là nhà Trình Lục Dương, sợ rằng loại ngọc bội này căn bản không lọt vào mắt họ, càng không nói tới làm người khác vui vẻ ra mặt.

Đang chờ người, Chúc Vân Chi ở bên ngoài thấy cô thất thần không hề động đậy, liền đau lòng quát cô: “Thần thờ gì đấy? Nước lên giá rồi, dùng tiết kiệm thôi!”

Tần Chân đỏ khốc đỏ cười nhanh chóng tiếp tục rửa chén, “Vâng vâng vâng, mẹ lo gì ! Chút tiền này cũng đáng ẹ nổi giận...”

“Chút tiền ? Hàng ngày tiêu thêm chút tiền từ đó thì toàn bộ tiền bạc có thể chảy đi hết rồi!” Chúc Vân Chi trừng cô, “đã lớn từng này rồi, còn không biết cần kiệm chăm lo gia đình, để mẹ xem sau này ai chịu lấy con!”

Tần Chân vừa nghe đến những lời này thì da đầu tê dại, còn chưa kịp nói lảng sang chuyện khác thì quả nhiên đã nghe thấy mẹ cô lôi việc này ra: “Nói đến chuyện gia đình, không phải mẹ nói con chứ, đã nhắc năm lần bảy lượt rồi, con cũng không còn ít tuổi rồi, sao mà ngay cả bạn trai cũng không tìm ? Mỗi lần có

bạn bè giới thiệu ẹ, kết quả gọi điện thoại cho con thì không phải nói có việc thì là tăng ca, lẽ nào con định độc thân cả đời?”

“Mẹ –”

“Mẹ bảo à nghe, con gái qua hai mươi bảy là không dễ lập gia đình, giờ con đã hai sáu rồi, con khiến mẹ từng này tuổi rồi còn lo lắng cho con, con cảm thấy con có hiểu thảo không hả?” Chúc Vân Chi phát huy vô cùng nhuần nhuyễn hội chứng thời mẫn kinh của phụ nữ trung niên, lải nhải không yên.

Tần Chân hận không thể lấp mấy cái mô tơ ở tay, loảng xoảng rửa bát cho xong, nhanh chóng thoát khỏi đợt tấn công giục lấy chồng đáng sợ này.

Chỉ tiếc cô trốn không thoát, ngay cả rửa xong cũng bị ép ngồi cùng Bạch Lộ trên sofa tiếp nhận sự giáo dục của Chúc Vân Chi: Trai lớn lấy vợ gái lớn lấy chồng, không lấy được thì khiến người ta cười chê.

Khi Tần Kiếm Phong đi dọn phòng cho các cô, để các cô ở trong phòng cũ của Tần Chân, mà Tần Chân cúi đầu không ngừng dạ vâng thì di động bỗng nhiên vang lên.

Cô chạy lên ban công nghe điện thoại như được đặc xá, thì nghe thấy Phương Khải sốt ruột hỏi cô: “Quản lý Tần, bây giờ cô rảnh không?”

Bị mẹ thúc giục lập gia đình xem như rảnh hay không ?

Tần Chân hỏi lại: “Có chuyện gì sao?”

Dường như Phương Khải gấp gáp đến độ sứt đầu mẻ trán, nhanh chóng giải thích: “Là thế này, vừa rồi tổng giám đốc gọi điện thoại cho tôi, nghe như là uống rượu, cứ nói mê sảng. Nhưng mấy ngày nay mẹ tôi tái phát bệnh cũ, nửa đêm cứ hô hấp không thuận, không rời người được, tôi phải chăm bà. Không biết cô có thể không, tôi muốn nhờ cô giúp đi xem tổng giám đốc thế nào rồi.”

Mẹ của Phương Khải mỗi ngày một yếu, bệnh phổi cộng thêm phong thấp, các tật này nọ cũng không ngừng, lúc nặng lên còn có thể hô hấp không thuận, thường xuyên phải nhập viện lúc nửa đêm.

Tần Chân cảm thấy chẳng hiểu ra sao, Trình Lục Dương đã là người trưởng thành rồi, uống tý rượu thì làm sao ? Vì sao muốn cô đi xem ?

“Có phải anh làm to chuyện không ? Anh ta chỉ uống chút rượu thôi –” Cô thử làm yên lòng Phương Khải.

Kết quả Phương Khải đã gấp gáp đến mức ngắt lời cô, “Vấn đề là anh ấy ở ngoài một mình, uống đến không biết trời đất là gì rồi. Cô biết mà, anh ấy là thể loại chưa từng nhìn đèn tín hiệu giao thông, ý vào mình đẹp trai, cứ nghĩ toàn bộ thế giới đều không dám đâm anh ấy, tôi sợ ngộ nhờ anh ấy xảy ra bất trắc gì thì mới thật là đẹp trai đến cha mẹ anh ấy cũng không nhận ra anh ấy!”

Tần Chân nghẹn lời, cũng phải, Phương Khải còn không biết Trình Lục Dương không phân rõ màu sắc cho nên không có cách nào phân biệt đèn xanh đèn đỏ. Hơn nữa với tính tình của anh ta, dù không bị đâm chết vì đèn xanh đèn đỏ thì rất có thể độc miệng tới chọc giận người khác, ngộ nhờ đối phương then quá hóa giận thì khả năng đối phương lái xe nghiền qua người anh là vô cùng lớn...

Cô cực kỳ chột dạ, sao lúc này còn có sức đi nói xoáy tự mình chọc cười mình ?

Rút đầu nhìn bà Chúc Vân Chi còn đang nghiêm túc giáo dục Bạch Lộ trong phòng khách, trong lòng cũng âm ỷ lo lắng cho Trình Lục Dương nên cô không hề chần chừ, thoải mái đồng ý với Phương Khải: “Được, anh gửi địa chỉ tới đây, tôi tới đó ngay.”

Vào nhà cô tóm lấy tay Bạch Lộ, Tần Chân hết sức nghiêm túc báo ẹ cô biết, bởi vì bạn bè xảy ra chuyện nên tối nay cô và Bạch Lộ không thể không trở về.

Thật vất vả lôi kéo Bạch Lộ ra cửa, Bạch Lộ đã cảm động đến suýt rơi nước mắt, tí nữa đã quỳ xuống cúi lạy sát đất, hô to nương nương vạn tuế.

Còn tiếp tục bị tẩy não như thế, cô đã sắp tin sái cổ lời của Chúc Vân Chi – Nếu trong vòng một năm cô còn không yêu được gì thì đại khái không có cơ hội kết hôn trong vòng hai năm, cũng không có cơ hội suy xét chuyện con cái trong vòng ba năm, như thế cô vô cùng có khả năng trở thành sản phụ cao tuổi, con cái

phần lớn sẽ không thông minh không xinh đẹp, gen khuyết thiếu cứ thế di truyền hết đời này đến đời khác, cuối cùng đời sau của Bạch Lộ cô cực kỳ có khả năng trở thành Forrest (*) đời thứ hai...

[(*)Forrest Gump: cậu bé bị thiếu năng trí tuệ, có chỉ số thông minh là 75 trong bộ phim điện ảnh Mỹ cùng tên]

Sau khi ngồi lên xe, Bạch Lộ thở phào: “May mà cậu nhanh trí, tìm bừa cái có trốn đi.”

Tần Chân thắt dây an toàn xong rồi nhíu mày giải thích: “Không phải lấy cớ, là thật, Trình Lục Dương uống rượu, lang thang trên đường một mình, không có ai trông nom anh ta. Mau lái xe, mình phải giúp Phương Khải tìm anh ta.”

Bạch Lộ sững sốt, “Giúp Phương Khải tìm anh ta? Phương Khải là ai của cậu chứ, anh ta bảo cậu giúp là cậu giúp luôn à, cái việc này thì giúp làm gì ? Một người đàn ông uống rượu, liên quan quái gì đến cậu!”

Tần Chân nóng nảy, bỗng quay đầu sang trừng Bạch Lộ, “Cậu có lái không hả?” Giọng điệu hung dữ, vô cùng đáng sợ.

Bạch Lộ lười quan tâm cô, vừa khởi động ô tô, vừa nói thảm vài câu, “Dở hơi ! Rõ ràng là bản thân mình lo lắng cho anh ta, còn phải ra về đang giúp Phương Khải...”

Làm bạn thân nhiều năm như thế, khi Tần Chân căng thẳng là thế nào, cô còn không biết chắc ?

Dựa theo địa chỉ Phương Khải gửi cho để chạy tới quảng trường trung tâm thành phố thì đã mười hai giờ đêm.

Trên đường, Tần Chân gọi cho Trình Lục Dương vô số cuộc điện thoại, cuối cùng Trình Lục Dương mới chậm rãi nghe máy, dùng giọng điệu say khướt không bình thường hỏi: “Gì đấy?”

Giọng kéo dài ra, như người nói ngọng.

Cô trầm giọng quát: “Anh ở đâu?”

Trình Lục Dương choáng váng nhìn bốn phía, “Quảng Trường ... Vạn Đạt? Không đúng, sao tôi phải nói cho cô biết?”

“Ở nguyên đấy đừng nhúc nhích cho tôi!” Nghe giọng điệu anh say đến như tên gốc, Tần Chân mắc tới tấp: “Trình Lục Dương, anh bao nhiêu tuổi rồi hả ? Đêm tối thế này còn một mình uống say khướt lang thang trên đường, thật ngỗ nghịch mình đẹp trai đến mức nhân dân toàn thế giới đều khát khao muốn dang tay ôm ấp bảo vệ anh rồi chắc ? Anh có biết anh làm thế rất nguy hiểm không hả?”

Trình Lục Dương thần người ra, dường như bị cô dọa dẫm đến mức không dám mở miệng nữa.

Tần Chân không kiên nhẫn lại hỏi: “Vì sao anh uống rượu?”

Vốn dĩ không muốn anh trả lời thật, cô chỉ muốn biết rốt cuộc anh say tới mức nào rồi, nào ngờ người đàn ông kia chẳng suy nghĩ gì đã nói: “Cãi nhau... cãi nhau với bọn họ...”

Vừa nói còn vừa ợ hơi rượu.

Trình Lục Dương uống say lại trở nên vô cùng ngoan ngoãn nghe lời.

Trong nháy mắt Tần Chân hiểu ra ‘bọn họ’ mà anh nói là chỉ ai, sáng nay khi nói chuyện điện thoại với anh, rõ ràng anh đang ở cùng cha mẹ ở nhà họ Trình.

Cô lại hỏi: “Vì sao cãi nhau?”

Dường như Trình Lục Dương suy xét trong chốc lát, vất vả nói: “Không nhớ rõ..... Bọn họ mắng tôi!” Giọng nói cực kỳ tủi thân, xong rồi còn tiếp một câu như cầu cứu: “Cô giúp tôi mắng lại được không? Cô đánh đá như thế, khẳng định có thể thắng !”

“Chết.....” Tần Chân rất muốn mắng thô tục, rốt cuộc ai mắng người đánh đá hơn đáng sợ hơn chứ? “Được được, anh ngồi nghiêm chỉnh ở quảng trường không được nhúc nhích! Chờ tôi, tôi chạy đến ngay đây! Nếu tôi đến mà phát hiện anh không ở đó, đến lúc tôi tìm được anh thì anh chờ bị người phụ nữ chanh chua chửi đi!”

Trình Lục Dương bị dọa nạt, yết ốt hỏi một câu: “Thế... tôi muốn đi tiểu thì làm sao bây giờ?”

“...” Người đàn ông này uống say thì bị thiếu năng sao?!! Tần Chân rất muốn chết, cô không nhin nổi nữa nên hét sang đầu bên kia: “Tôi bảo anh ở nguyên ở quảng trường không đi đâu cả, không bảo anh không được đi WC!”

“Nhưng cô nói không được nhúc nhích mà, không được nhúc nhích không phải là không thể di chuyển một bước sao?” Trình Lục Dương hỏi lại cô cực kỳ hợp tình hợp lý.

“Vậy anh cứ ghen chết đi!” Tần Chân giận dữ cúp điện thoại.

Trên đường cao tốc ô tô chạy như bay, Bạch Lộ khẽ nghiêng đầu liếc cô, “Khai thật đi, sinh lúc nào?”

“Có ý gì?” Giọng Tần Chân rất không tốt.

“Ha ha, trông thái độ của cậu với Trình Lục Dương này cứ như là thái độ của mẹ đối với con trai ruột, cậu giấu mình sinh con hoang từ lúc nào ? Khai thật mau!” Bạch Lộ liếc nhìn cô như nhìn kẻ dở hơi, “Hết hết hơi như thế, rốt cuộc anh ta với cậu có quan hệ gì?”

Tần Chân quả thật không muốn phản ứng lại cô ấy, phút chốc quay đầu đi ra ngoài cửa sổ, hạ cửa kính xe xuống nên gió thổi vù vù.

Xe chạy trên đường cao tốc, vừa mở cửa sổ thì gió mạnh quất vào, tiếng ồn ù tai.

Bạch Lộ giận dữ quát cô: “Tần Chân cậu đã quên uống thuốc phải không? Trên đường cao tốc lại đi mở cửa sổ!”

Tần Chân không nói chuyện, di động cầm chặt trong tay bỗng nhiên vang lên, cô cúi đầu nhìn thì thấy là lớp trưởng, vì thế ngơ ngàng nhận điện.

“Tần Chân?” Người đầu bên kia hỏi cô.

“Đúng vậy, đã muộn thế này gọi cậu gọi tới có chuyện gì?” Cô vừa khép lại cửa sổ, vừa hỏi.

Giọng Chương Chung Lâm rất gấp gáp, “Còn nói nữa! Trước đây Mạnh Đường gọi điện thoại cho cậu cậu đều không nhận, cậu có biết cô Lý nằm viện không ? Nhồi máu não đấy, ngày mai phẫu thuật rồi! Mấy ngày nay Mạnh Đường liên lạc với cậu mãi kết quả đều không gọi được. Mình hỏi cậu, rốt cuộc cậu có đến thăm cô Lý không ? sợ rằng cô ấy không được rồi, bây giờ bọn mình đều ở bệnh viện động viên cô ấy.”

Tần Chân sững người trong nháy mắt, “Cô Lý nằm viện? Chuyện khi nào?” Cô giật sững cả người như đang tiêu hóa lời Chương Chung Lâm nói: “Còn có, Mạnh Đường liên lạc với mình lúc nào ? Mình căn bản không nhận được điện thoại của cậu ấy!”

“Nói vậy, mình vừa thấy cậu ấy gọi cho cậu, sao có thể chưa từng liên lạc với cậu?” Chương Chung Lâm gấp gáp nhưng đang nói được nửa thì di động bỗng bị người khác cướp đi.

Tần Chân đang lòng dạ rối bời thì bỗng nhiên nghe thấy đầu bên kia vang lên giọng nói quen thuộc: “Đến bệnh viện rồi nói sau, cô Lý có tâm lý sợ hãi phẫu thuật, cậu tới khuyên cô ấy, cô ấy hẳn sẽ khá hơn.”

Giọng nói ôn hòa trong vắt giống như hồ nước ngày xuân, giống như gió mát trên núi cao.

Tần Chân ngẩn ra, không biết nên làm gì đáp lại.

Mạnh Đường lại bổ sung một câu: “Nhồi máu não rất nghiêm trọng, phẫu thuật cũng rất mạo hiểm. Tần Chân, tốt nhất là cậu tự mình đến một chuyến, tránh cho... khiến mình tiếc nuối.”

Tần Chân cũng không biết mình đã cúp điện thoại như thế nào, mà chỉ dùng giọng nói sợ hãi như đang nằm mơ nói với Bạch Lộ: “Cô Lý bị nhồi máu não phải nằm viện, ngày mai mổ, rất nguy hiểm, chưa chắc có thể... có thể thành công...”

Bạch Lộ lập tức thay đổi sắc mặt, không nói hai lời gia tăng tốc độ xe, “Đi bệnh viện!”

Hôm họp lớp đó, gần như là Tần Chân vừa đi thì cô liền đuổi theo, tất nhiên cũng không biết chuyện cô Lý bị bệnh nằm viện.

Mà nay ân sư có việc, Bạch Lộ tất nhiên cũng nóng vội.

Nhưng mà cùng lúc ô tô chạy băng băng trên đường cao tốc nhằm tới bệnh viện mà Mạnh Đường cho biết thì còn có người đàn ông say khướt ngồi trên hàng ghế dài trên quảng trường vô cùng ngoan ngoãn, vừa ngồi nghiêm chỉnh nhìn xung quang, vừa nói với mình không được lộn xộn, nếu không cô gái đánh đá sẽ xử lý anh.

Anh không giỏi uống rượu, cũng rất ít uống rượu, mà nay vừa uống rượu thì lại uống đến say bí tỉ, cách tư duy thật giống như đứa trẻ.

Trẻ con vừa ngây thơ vừa hồn nhiên, không hề nghi ngờ gì lời hứa hẹn của người khác, giống như Trình Lục Dương giờ phút này, trong lòng cho rằng chỉ cần chờ đợi thì cô gái đánh đá bảo anh không được chạy lung tung, bảo anh chờ cô tới đón anh nhất định sẽ đến rất nhanh.

Ban đêm nhiệt độ dần dần hạ xuống, gió cũng từ từ nổi lên, anh ngồi trên ghế dài nhú mào, rứt cái cổ lại rất đáng thương rồi lại nhanh chóng duỗi thẳng ra.

Anh sợ ngộ nhỡ người phụ nữ đánh đá đến đây lại không nhìn thấy anh thì làm sao bây giờ ?

28. Chương 30

Edit: Vi Vi

Trước khi tới bệnh viện, Tần Chân lòng dạ rối bởi lục tìm trong di động, kết quả bất ngờ phát hiện không hiểu sao số của Mạnh Đường lại chạy vào danh sách hạn chế. Cô sửng sốt, rồi lại lục lịch sử điện thoại thì mới phát hiện cuộc gọi cuối cùng trước khi bị kéo vào danh sách hạn chế chính là vào buổi chiều hôm họp lớp vừa rồi.

Năm rưỡi... khi đó cô đang tắm trong nhà Trình Lục Dương.

Cô khựng lại, Tần Chân dường như đã hiểu ra cái gì.

Cổng bệnh viện gần ngay trước mắt, cô tháo dây an toàn, một tay đè lại tay Bạch Lộ đang muốn rút chìa khóa xe: “Mình vào là được rồi, bây giờ cậu lập tức chạy tới quảng trường Vạn Đạt, Trình Lục Dương đang ở đấy.”

Bạch Lộ sửng sốt, “Cậu muốn mình đi đón anh ta?”

“Có vấn đề sao?”

“Đương nhiên là có, vấn đề là mình căn bản không biết anh ta!” Bạch Lộ trợn trắng mắt.

“Giờ này ở quảng trường cũng chẳng còn mấy người, cậu chỉ cần tìm một người đàn ông uống say, nhìn khắp chung quanh thì người đàn ông đẹp trai nhất chính là anh ấy.” Tần Chân mở cửa xe, trước khi đi còn không quên dặn dò một câu, “Tìm được anh ấy thì đưa anh ấy đến bệnh viện đón mình, sau đó chúng ta cùng đưa anh ấy về nhà.”

Cô khua tay rồi vội vàng chạy vào trong bệnh viện.

Trong phòng bệnh cô Lý trông rất tiều tụy, người khác nhìn mà sống mũi cay cay.

Ân sư bây giờ khác hẳn với hình bóng trong trí nhớ của cô, năm tháng đã để lại những dấu chân hằn sâu trên người bà, những sợi tóc trắng và nếp nhăn đã đủ để minh chứng cho bà ngày một già đi.

Trong phòng bệnh không có vài người, chỉ có Chương Chung Lâm, Mạnh Đường, Trần Hàm, còn có chồng của cô Lý.

Thấy Tần Chân đến đây, cô Lý lập tức mở to mắt, sau đó vui vẻ cười rộ lên, gắng gượng vẫy cô: “Tần Chân đến đây? Mau lại đây!”

Ngay cả nói chuyện đều yếu ớt, Tần Chân vừa đi đến ngồi cạnh giường bệnh vừa cầm lấy tay bà.

Cái tay kia khô gầy mảnh khảnh như không còn sức sống.

Cô Lý gầy đi rất nhiều, hiện tại trông như chỉ còn bộ xương, nhưng bởi vì Tần Chân đã đến, nên bà có tinh thần hơn, nói liên miên bắt đầu ôn lại chuyện khi xưa, từ việc Tần Chân đi thi văn giành giải đến sự tích huy hoàng của Mạnh Đường.

Mạnh Đường và Chương Chung Lâm vẫn im lặng nghe, Trần Hàm cũng ngồi ở bên giường, khi thì cười nói mấy câu. Tần Chân thì lại chỉ có thể cười cùng, mà không nói được câu nào.

Cô cảm thấy hốc mắt hơi nóng lên, bởi vì bao năm qua cô vẫn tự ti về hiện trạng nghèo rớt mùng tơi của mình, cho nên không chỉ không liên hệ mấy với bạn học, thậm chí còn xấu hổ với cô giáo thân thương ngày xưa, tất nhiên cũng cắt đứt liên lạc với bà.

Ngày lễ ngày tết gửi tin nhắn cũng không dám ký tên, chỉ nói là học sinh cũ, bởi vì cô biết, nếu cô Lý biết đó là tin nhắn cô gửi, thì bà sẽ gọi lại ngay.

Nhưng mà trước mắt, cô Lý cầm tay cô, cực kỳ hoài niệm nhắc lại chuyện trước kia, dù tinh thần không tốt lắm nhưng vẫn nhìn cô không muốn xa rời. Giờ phút này Tần Chân mới hiểu được, ân tình thầy cô và tình thương của mẹ giống như nhau, sẽ không bởi vì chênh lệch thân phận địa vị mà khác biệt, cho nên mặc kệ cô bán nhà hay làm nghề nghiệp cao hơn thì người trước mắt và ánh mắt từ ái sẽ không do đó mà thay đổi.

Nửa tiếng sau, cô y tá đẩy cửa tiến vào, nói là ngày mai bà phải phẫu thuật nên cần nghỉ ngơi nhiều, mong người thăm hỏi đến vào hôm khác. Hôm nay bởi vì trạng thái tâm lý của người bệnh không tốt nên đã phá lệ để mọi người ở lại quá thời gian thăm hỏi rồi.

Thấy cô Lý cũng mệt rồi nên mọi người đều đứng dậy nói lời từ biệt.

Trước khi đi, Tần Chân ôm cô Lý, lại bất ngờ nghe thấy bà nói bên tai cô: “Cô vẫn luôn nhớ em.”

Giọng điệu rất buồn bã, trong tiếc nuối lại ẩn chứa tia vui mừng, Tần Chân bỗng đỏ hốc mắt, ôm thân thể gầy gò của bà mà nói nhỏ: “Em cũng thế.”

Mãi cho đến khi ra khỏi phòng bệnh mà Tần Chân vẫn có thể nhìn thấy bà cố sức vẫy tay với bọn họ qua cánh cửa thủy tinh.

Vài người đi trong hành lang ngoài phòng bệnh, ai nấy đều không nói chuyện.

Tần Chân suy sụp cúi đầu xuống mãi đến khi di động trong tay rung mạnh lên, cô xốc lại tinh thần đón điện thoại, nghe thấy Bạch Lộ ở bên kia nói: “ok chưa? Có cần mình đi lên không?”

Cô nói: “Không cần, bọn mình vừa ra khỏi phòng bệnh, cậu đón anh ấy chưa?”

“Đương nhiên, mình làm việc cậu cứ yên tâm!” Bạch Lộ quay đầu lại nhìn người đàn ông đang nhắm mắt tựa vào chỗ ngồi, nhìn cái mũi thẳng chưa kìa, nhìn xem khuôn mặt này đẹp trai chưa kìa lãnh khốc chưa kìa: “Theo lời dặn của cậu, mình đã khuân người đẹp trai nhất tới cho cậu rồi đây!”

Tần Chân thở phào: “Mình xuống ngay đây, chờ một lát.”

Bạch Lộ cắt di động, lại nghe thấy người người đàn ông đang nhắm mắt bên cạnh thản nhiên nói: “Cô nhận sai người.”

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin lời một tên ma men như anh?” Bạch Lộ cười nhạo anh rồi lại không khỏi đánh giá anh, người này trông thật đẹp mắt, cứ như sao ấy.

“Con mắt nào của cô nhìn ra tôi là ma men?” Người đàn ông kia chậm rãi mở to mắt, quay đầu không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Bạch Lộ, con ngươi sâu thẳm trong vắt, như muốn hút trọn linh hồn người ta vào đó.

“Dù anh có nói gì cũng vô ích, ngồi yên ở đấy, chờ mẹ ruột của anh tới rồi nói.” Bạch Lộ vô cùng tốt bụng vỗ vỗ mặt anh, “Trông gương mặt nhỏ nhắn tuần tú này, đẹp chưa kìa ? Lại cho anh lãng phí rồi, thật tiếc quá, độc miệng cộng thêm ma men, thuộc tính này thật đúng là hiếm thấy.”

Người đàn ông kia híp mắt nhìn cô nhưng không nói gì, dứt khoát nhắm mắt lại, như đang ngoan ngoãn chờ Tần Chân đến.

Sau khi cúp điện thoại, Tần Chân bước vào thang máy, mà Mạnh Đường đi tới bên cạnh cô, bỗng nhiên nghiêng đầu hỏi cô: “Có người đón cậu?”

Cô ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt đen láy hòa nhã kia mà sửng sốt: “Ừ, Bạch Lộ đợi mình ở dưới.”

Không biết có phải ảo giác của cô không, dường như Mạnh Đường thả lỏng ra trong nháy mắt sau đó anh ta cười rộ lên, “Mình cứ nghĩ...”

“Nghĩ cái gì?” Tần Chân khó hiểu.

“Không có gì.” Mạnh Đường mỉm cười với cô, trong mắt lập tức nở rộ ra ngàn vạn ánh sao.

Thoáng chốc trong thang máy không có ai nói chuyện, Chương Chung Lâm cảm thấy không khí trầm lặng quá nên định nói chuyện với Trần Hàm đứng cạnh.

Cũng đúng lúc này, Tần Chân nghĩ ngợi rồi áy náy nói với Mạnh Đường: “à, ngại quá, không phải mình cố ý không nhận điện của cậu, thật ra là có người đùa dai, cho số cậu vào danh sách hạn chế...”

Mạnh Đường dừng một lát: “Là người đưa cậu đi hôm họp lớp sao?”

Tần Chân tròn mắt: “Cậu...” Sao cậu biết ? Suýt nữa thì đã thốt ra những lời này, may mà đầu óc cô nhanh nhạy, mau chóng nói: “Cậu đùa gì thế? Anh ấy với cậu không thù không oán, việc gì phải làm thế với cậu?”

Trình Lục Dương đang giúp cô buông bỏ người này, mà cô đã hiểu được ý tốt của anh thì quả quyết không thể để anh phải gánh nổi oan này.

Mạnh Đường cười cười không tỏ ý gì: “Mình tưởng anh ta đang tuyên bố chủ quyền, không cho người đàn ông khác tiếp cận cậu.”

Tần Chân lập tức hiểu ra Mạnh Đường đã hiểu lầm quan hệ giữa cô và Trình Lục Dương, đang muốn giải thích thì bỗng im bặt.

Cô cần gì phải giải thích ? Giải thích thì có nghĩa cô còn ôm hi vọng với Mạnh Đường, chẳng lẽ cô còn chờ đợi giữa bọn họ có thể có gì sao ?

Cửa thang máy mở ra, xe Bạch Lộ chờ ngay bên ngoài, Tần Chân quay đầu vẫy tay với mọi người, “Mình đi trước đây.”

Cô biết Mạnh Đường nhất định cũng lái xe đến, Chương Chung Lâm và Trần Hàm tất nhiên có thể về cùng anh ta.

Kết quả đi chưa được mấy bước thì bỗng nhiên nghe thấy Mạnh Đường ở phía sau gọi cô, “Tần Chân!”

Cô quay đầu lại, kinh ngạc nhìn người đứng dưới ánh đèn đường, áo sơ mi trắng, quần âu đen, nhờ ánh đèn nhân nhật hắt lên nên khuôn mặt anh trở nên dịu dàng mà mờ ảo.

Trái tim bỗng đập nhanh hơn mấy nhịp, như có người ném xuống mấy hòn đá tạo thành mấy vòng sóng gợn lăn tăn.

Mạnh Đường đi đến trước mặt cô rồi đột nhiên hỏi cô một câu: “Kéo ra chưa?”

Cô khó hiểu, “Hả?”

“Mình đang nói –” Mạnh Đường cầm lấy di động từ trong tay cô, mỉm cười quơ quơ với cô, “kéo ra khỏi danh sách hạn chế chưa?”

Anh đứng trước mặt cô, khuôn mặt anh tuần đẹp đẽ, nụ cười không chân thật cứ như người bước từ trong bức tranh sơn dầu ra. Tần Chân nghe thấy trong lồng ngực vang lên âm thanh kỳ lạ, cứ như có người cứng rắn lời toàn bộ mẫu ký ức vụn vụn về anh ra ngoài.

Chẳng biết vào lúc nào, mỗi khi anh quay đầu lại đưa vở bài tập toán cho cô thì cũng sẽ nở nụ cười như thế.

Cô không biết làm, anh sẽ lặng lẽ giúp cô.

Giống như mỗi sáng ngồi xe buýt, anh luôn vừa vịn đứng ở bên cạnh cô, trên xe chen chúc người thì không biết là cố ý hay vô tình anh sẽ chắn đám người chen lấn giúp cô, tạo một không gian an ổn cho cô đang ngủ gật vì thức đêm đọc tiểu thuyết.

Xe buýt lúc đi lúc dừng, thỉnh thoảng cô mở mắt thì luôn thấy một dáng người cao ráo, ăn mặc áo sơ mi thơm tất là anh. Khi nhận thấy ánh nhìn của cô, anh sẽ cúi đầu xuống cười ôn hòa lễ phép với cô.

Nụ cười đó giống hệt bây giờ, tốt đẹp, ấm áp, xen lẫn nét tinh khôi mà năm tháng đổi thay cũng không mang đi được.

Tim Tần Chân đập đập nặng nề, chậm chạp, thậm chí lại nghĩ tới lời Trình Lục Dương từng nói. Người trước mắt nhiều lần lộ ra cái vẻ khiến người say đắm trước cô như thế, rốt cuộc là vì tốt tính quá cho nên đối với ai cũng dịu dàng hòa nhã như thế, hay là cố ý muốn cô không dứt ra nổi mối tình này, để thỏa mãn lòng hư vinh của bản thân ?

Thấy cô lẳng lẳng nhìn anh không nói lời nào, Mạnh Đường cúi đầu đùa nghịch di động của cô, dễ dàng kéo số mình ra khỏi danh sách hạn chế sau đó thả di động lại vào lòng bàn tay cô.

Đầu ngón tay chạm vào da thịt mềm mại của cô, dịu dàng mềm mại như có con bướm bay ra khỏi lòng bàn tay cô.

Mạnh Đường chìa tay ra muốn sờ tóc cô như trước đây, nhưng lại khựng lại giữa không trung vì cô vô thức lùi ra sau, anh dừng một chút mới từ từ rút tay lại.

Nhìn thoáng qua xe Bạch Lộ, Mạnh Đường thấp giọng nói: “chuyện nhà cửa, về sau mình sẽ liên lạc với cậu.”

Ánh mắt Tần Chân từ từ nguội lạnh, cô cười nói: “được.”

Chuyện nhà cửa ... Quả nhiên vẫn vì có việc nhờ người nên mới tỏ ra vẻ bạn học cũ gặp mặt hết sức thân thiết như thế ?

Cô im lặng nhìn gương mặt ôn nhuận như ngọc và ý cười nhợt nhạt của thì bỗng cảm thấy trái tim thất lại, đây là người cô đặt trong trái tim nhớ mãi không quên nhiều năm như vậy sao ?

Vô tình lại vô tâm.

29. Chương 31

Edit: Gà Beta: Vì Vi Tần Chân nhớ tới Trình Lục Dương vẫn còn ở trên xe, không biết đã say thành dạng gì rồi, chỉ sợ là đang rất khó chịu, cô bèn vẫy tay chào Trần Hàm và Chương Chung Lâm, ba bước làm thành hai bước vội chạy tới bên cạnh xe.

Cô gõ gõ cửa xe, thấy Bạch Lộ đang nhoài mình cố mở cửa kính xe bên chỗ ghế phụ ra, tầm mắt cũng theo đó mà rơi vào người đàn ông đang nhắm mắt dựa vào trên ghế bên này.

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, đường nét đẹp dễ mà kiên nghị, âu phục giày da, vẻ mặt kiêu căng..... Khoan đã, ai thế này?

Tần Chân sững sốt, lại đưa mắt nhìn về hàng ghế sau, thấy trống không, vì thế kinh ngạc hỏi Bạch Lộ: “Người đâu?”

Bạch Lộ cũng giật mình, “Cái gì mà người đâu? Không phải ở chỗ này sao?” Cô chỉ vào người đàn ông ngồi ở bên cạnh.

“Anh ta là ai? Không phải mình bảo cậu đi đón Trình Lục Dương sao?” Sau khi sững sốt, Tần Chân rốt cục ý thức được Bạch Lộ đã đón nhầm người, nghĩ đến Trình Lục Dương một thân một mình đứng đợi ở quảng trường Vạn Đạt suốt mấy tiếng đồng hồ, cô không khỏi cảm thấy sốt ruột.

Nhưng cô lại không thể trách Bạch Lộ, người ta đêm hôm như vậy lái xe đi đón người giúp cô đã đủ mệt lắm rồi, cô sao có thể oán trách người ta chứ?

“Mình đi qua đây tìm anh ấy luôn đây!” Tần Chân xoay người đi về phía đoạn đường ngoài bệnh viện, bước chân rất vội vã, muốn nhanh chóng đón xe đến quảng trường Vạn Đạt.

Bạch Lộ vội lái xe đi theo, ấn còi xe, “Lên đi, để mình đưa cậu đi!”

Tần Chân đưa mắt nhìn người đàn ông đang ngồi ở trên ghế phụ, vừa rồi nghĩ thấy có mùi rượu thoang thoang, xem ra cũng là ma men, đành phải nói: “Cậu lo xử lý cái anh chàng mà cậu đón nhầm này đi, tự mình đi đón Trình Lục Dương là được rồi. Đã muộn thế này rồi, chúng ta lại đi xa vội về, sợ là xe cậu không còn đủ dầu.”

Nói xong, cô vẫy tay đón một chiếc taxi, “Khi nào về đến nhà nhớ gọi điện ình đây!”

Bạch Lộ tuyệt vọng ngồi ở đó, nhìn tai họa từ trên trời rơi xuống ở bên cạnh, không ngờ tai họa này lại đột nhiên mở mắt, nghiêng đầu sang ung dung nhìn chằm chằm cô, khẽ nhếch môi, không nhanh không chậm thốt ra một từ: “Hi?”

Bạch Lộ gian nan nặn ra một nụ cười, “Cái này, ngại quá, tôi đón nhầm người.....”

Người đàn ông mỉm cười, “Trước đó tôi đã nói cái gì?”

“.....” Cô quên mất tiêu rồi, bởi vì dù anh ta có nói cái gì, cô đều cho là anh ta đang nói nhảm, cô nghe vào tai này là ra tai kia luôn.

Thấy vẻ mặt đau khổ của Bạch Lộ, người đàn ông kia cúi đầu nhìn đồng hồ ở trên tay, ung dung nói: “Giằng co với cô lâu như vậy, cảm giác say bớt đi nhiều. Coi như là để đền bù tổn thất thời gian và tinh thần, phiền cô lái xe chở tôi đến chỗ nào đó ăn khuya, chuyện đêm nay tôi sẽ xem như không có.”

Tác phong và ngữ điệu của anh ta có vẻ không phải dân thường, trong lòng Bạch Lộ cũng thấy xấu hổ, dù sao là mình nhận nhầm người, không đợi người ta giải thích đã túm người ta lên xe, mà người ta có nói cái gì cũng không chịu tin ... Cô dứt khoát gạt đầu, “Được, đến đâu ăn đây?”

Người đàn ông kia mỉm cười, “Cô quyết định đi.”

Trong đôi mắt lưu chuyển chút ánh sáng nhẹ nhàng, đầy hàm ý.

Mà Bạch Lộ vừa lái xe, vừa nói thầm, “Rõ ràng là đã làm theo lời dặn của cậu ấy, túm lấy anh nào đẹp trai nhất đi tới.....xxx!” xxx nhất định là một chữ nhạy cảm nào đó gây ảnh hưởng tới sự hài hòa.

Cô chỉ lo chuyên tâm lái xe, không phát hiện trên môi người đàn ông bên cạnh chậm rãi nở nụ cười.

Lúc Tần Chân chạy tới quảng trường Vạn Đạt, những người đến đây nhảy múa đã tan từ lâu, các cửa hàng và quán ăn đã sớm đóng cửa, bầu trời quảng trường to rộng như vậy mà hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn màn hình LED ở trên tầng ba là vẫn còn sáng lập lờ.

Thời tiết dường như trở nên oi hơn, đến lúc cô bước ra khỏi taxi, đã cảm thấy có mấy hạt mưa phất vào mặt, gió cũng thổi mạnh hơn, những người đi đường đều ra chiều vội vàng, gấp gáp.

Cô không khỏi đứng ở giữa quảng trường đưa mắt nhìn khắp các hướng, nương theo ánh đèn đường để tìm kiếm bóng dáng Trình Lục Dương. Cơn mưa này tới thật nhanh, từ vài hạt mưa lất phất đã thành những hạt mưa dày nặng hạt, nước mưa lộp độp tấp vào người cô.

Cô bước không mục đích về phía trước, lo lắng nhìn khắp xung quanh, trong lúc quay đầu mới giật mình phát hiện ra bóng dáng của người đó.

Dưới ngọn đèn đường mờ nhạt, Trình Lục Dương ngồi nghiêm chỉnh sừng sững không động đậy ở trên ghế dài, để mặc cho những hạt mưa thấm ướt quần áo. Anh chỉ mặc một chiếc áo phông màu trắng, chiếc quần vải màu xám thoải mái, thoạt nhìn chỉ như một thiếu niên đang ở trong nhà.

Cả quảng trường chỉ có vài bóng người vội vã lướt nhanh qua, riêng anh lại thật buồn cười, cứ ngồi ngay ngắn ở đó, ngốc nghếch đến ngay cả trời mưa cũng không biết.

Lòng cô thất lại, bước chân theo đó cũng khựng lại, sau một lát, rốt cục mới chạy về phía ngọn đèn đường kia.

Quần áo và tóc cô đều bị nước mưa làm ướt, nhưng người trước mặt còn nhếch nhác hơn cô, sợi tóc đen nhánh mềm mại ướt đầm dãn trên mặt, áo phông trắng đã ướt nhẹp, còn có giọt nước từ trên cằm men theo đường ngực chảy xuống dưới.

Thấy cô đến đây, Trình Lục Dương bỗng cười rộ lên giống như một đứa trẻ, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, “Cô đến rồi sao?”

Hai gò má đỏ rực, trong lúc nói chuyện vẫn còn có vẻ ngà ngà say, có trời mới biết rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu rượu! Uống rượu chưa tỉnh, lại còn ngồi ở đây dầm mưa?

Tần Chân tức giận mắng: “Anh có bệnh à? Trời mưa to thế mà không đi trú mưa lại còn ngồi ở đây làm cái gì?”

Trình Lục Dương bất an đứng lên, tay chân không biết nên để chỗ nào, ngập ngừng nói: “Tôi, tôi sợ cô tìm không thấy tôi..... Vậy cô sẽ, sẽ bị mắc mưa.....”

Tần Chân ngây người, hoàn toàn không ngờ anh sẽ nói như vậy. Trước giờ cô chưa từng thấy con ma men nào mà còn tỉnh táo thế, trong tình trạng uống say đến không biết cái gì mà vẫn còn biết suy nghĩ cho người khác như vậy.

Trình Lục Dương vẫn đang mất tự nhiên nhìn cô, đôi con ngươi đen lầy, nước mưa lóng lánh đọng lại trên mi, bởi vì mưa quá to mà nhỏ từng giọt xuống dưới, cả người giống như một đứa trẻ bơ vơ đơn độc.

Không hiểu sao Tần Chân thấy lòng mình chua xót, cô không tra hỏi nữa, mà kéo tay anh đi kiếm chỗ trú mưa. Nhận thấy Trình Lục Dương bước đi lảo đảo, cô dừng bước, đỡ bờ vai anh, “Có đi được không?”

Dường như nhớ tới lời nói hung hăng của cô lúc nói chuyện điện thoại, Trình Lục Dương nói thầm một câu: “Nếu tôi nói là không đi được, có phải cô sẽ xử lý tôi?”

Vẻ mặt cùng giọng nói dè dặt như vậy khiến cho người ta mềm lòng khó tả.

Không hiểu sao Tần Chân lại đột nhiên cảm thấy áy náy, chỉ có thể hung ác lấy tay không nặng không nhẹ đâm vào ngực anh, “Ai bảo anh hơn nửa đêm rồi còn uống say thành thế này! Ai bảo anh trời mưa mà không biết tìm chỗ nào mà tránh! Ai bảo anh lớn như vậy rồi mà còn làm người ta phải lo lắng! Anh cứ chờ đấy, xem tôi xử anh như thế nào!”

Nói thì hùng hổ như vậy, nhưng trên thực tế lại xuống tay rất nhẹ.

Trình Lục Dương được cô giúp đỡ chạy loạn không đầu không cuối, cuối cùng được cô kéo vào trốn ở một buồng điện thoại ven đường.

Trong không gian chật hẹp như vậy, hai người không tránh khỏi có sự tiếp xúc gần gũi. Tần Chân có thể ngửi được mùi rượu nồng đậm trên người anh, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt trong suốt đơn thuần từ trong đôi mắt đen lầy như bảo thạch của đối phương.

Trình Lục Dương có chút bất an cúi đầu nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Tôi cứ nghĩ, cứ nghĩ cô sẽ không đến đây..... Tôi đã chờ rất lâu, vừa lạnh vừa khó chịu.....”

Giọng nói dần trở nên cực kỳ tủi thân, lại bởi vì nhiễm men say, từng tiếng từng tiếng đều có vẻ mơ hồ mà mềm mại.

Tần Chân đột nhiên không biết nên nói cái gì, chỉ đành phải nói một câu giống như an ủi: “Sao có thể chứ? Không phải tôi đã đến rồi sao?”

Cũng không biết là đang an ủi anh, hay là đang an ủi chính mình.

Trên lông mi Trình Lục Dương có giọt nước lăn xuống, chảy vào trong mắt rất khó chịu, anh không khỏi giơ tay lên xoa xoa mắt, mơ hồ nói một câu: “Trước kia bà ấy nói sẽ đến tìm tôi, nhưng tôi đợi thật lâu mà bà ấy vẫn chưa đến, năm nào cũng đợi như vậy.....” Anh thả tay xuống, hai mắt không biết vì cái gì mà trở nên hồng hồng, là vì mưa hay là vì gì khác? Tần Chân không biết.

“Bà ấy là ai?” Tần Chân kinh ngạc hỏi anh.

“Lục Thư Nguyệt.” Trình Lục Dương tức giận nói, sau một lát lại chán nản cup mắt, “Bọn họ đều là đồ lừa đảo, nói là sẽ tới đón tôi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tới.....”

Lúc này trông anh chỉ như đứa trẻ, thất vọng, suy sụp, đau lòng, tùy hứng..... Còn bị tổn thương nữa. Tần Chân bối rối nhìn anh, lại thấy anh đột nhiên cười rộ lên, đưa tay đặt ở thắt lưng cô, bắt ngờ ôm lấy cô.

Tần Chân vô cùng sợ hãi, còn tưởng rằng anh say rượu làm bậy, đang muốn giãy ra, lại nghe anh vui mừng nói: “May mà cô đã đến, tôi biết cô sẽ không bỏ rơi tôi mà!”

Giọng điệu như thế này, từ trước tới giờ cô chưa từng được nghe từ chính miệng anh, ít nhất trong lúc tỉnh táo anh sẽ không bao giờ nói như vậy, vui mừng khôn xiết như vậy, cảm động vạn phần như vậy, chân thật giản đơn như vậy.

Tay cô đã đặt ở trước ngực anh, lại không nỡ đẩy ra, ngược lại dần buông lỏng, vòng ra sau lưng anh, rồi nhẹ nhàng vỗ về.

Cô nói: “Ừ, tất nhiên là không, sẽ không bao giờ bỏ lại anh một mình.”

Vì vậy Trình Lục Dương rất nhanh lại nở nụ cười, cuối cùng ngồi trong buồng điện thoại cùng với cô, chờ cho cơn mưa qua đi. Do uống say, anh dựa vào cửa kính nhanh chóng ngủ thiếp đi, chỉ còn lại Tần Chân vẫn không nhúc nhích nhìn anh, nhìn mái tóc và lông mi ướt sũng, rồi lồng ngực hơi hơi phập phồng của anh.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng bề ngoài của tên độc mồm độc miệng, da mặt dày như bê tông, tính cách xấu xa này quả thật là rất dễ nhìn. Ở một cự ly không gần không xa, cô dùng đầu ngón tay phác họa từng đường nét khuôn mặt anh trong không trung, từ đôi mắt đến chóp mũi, từ môi đến cằm.

Giống như núi tuyết vào mùa đông, có được ánh sáng rực rỡ lấp lánh của mặt trời chiếu rọi.

Giống như từng bách trên vách núi cao, mặc dù trơ trọi lẻ loi không dễ tiếp cận, lại lấy tư thái hiên ngang kiên cường đứng lặng giữa không trung, khiến cho con mắt người khác phải đui mù.

Cô lẳng lẳng nhìn anh, nghe tiếng mưa rơi lộp độp thưa thớt bên ngoài, lại bất chợt có cảm giác thư thái trước nay chưa từng có.

Ở tại nơi này, trong buồng điện thoại chật hẹp bí bách, bản thân cô cũng cảm thấy khó hiểu, vì sao tâm trạng của mình lại có thể thư thái giống như đang ngồi nhâm nhi một ly cà phê buổi chiều vậy.

Giống như mọi áp lực và phiền não đều không cánh mà bay, cô chỉ cần ngồi ở nơi này, nhìn toàn bộ chiếc mặt nạ của người đàn ông bị bóc ra từng mảng một, phơi bày vẻ yếu ớt nhất trước mặt cô.

Nghĩ như vậy, tay cô khẽ động, dừng lại vài giây giữa không trung, sau đó đưa lại gần, thật cẩn thận chạm vào lông mi anh.

Ướt đẫm, giống như giọt sương buổi sớm.

Cô nảy ra ý xấu trượt từ lông mi anh dọc xuống dưới..... Wow, da đẹp thật đấy, cái mũi cũng rất thẳng, đẹp cứ như tranh vẽ vậy!

Chỉ là một hành động trong vô thức, giống như là lòng tò mò trỗi dậy, vì thế sẽ theo ý muốn của mình mà tùy ý làm bậy, dù sao Trình Lục Dương cũng đang say rượu, sẽ không so đo với cô đâu.

Nhưng khi ngón tay lướt đến môi anh thì hình như anh đột nhiên thấy buồn buồn, vì thế túm lấy cổ tay cô, mơ mơ màng màng kéo vào người, Tần Chân cứ thế ngã nhào lên người anh mà không kịp phòng bị.

Cánh tay chống trên hai bên sườn anh, ngực lại áp sát với ngực anh.... Cô vô cùng sợ hãi ngẩng đầu lên, thấy Trình Lục Dương chỉ ngây ngốc mở mắt ra, dùng ánh mắt tin cậy không hề phòng bị nhìn cô, sau đó vừa sợ vừa hoảng hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Giống như không hiểu vì sao cô lại đột nhiên chạy đến trên người mình.

Tần Chân ngây người mất ba giây, sau đó nhanh chóng bò dậy, mặt đỏ tai hồng nói: “Mưa ngớt rồi! Đi mau, chúng ta ra ngoài bắt xe!”

Sau đó cô không hề nhìn Trình Lục Dương mà vội vàng vàng kéo tay anh chạy ra bên ngoài, vẫy tay, lên xe, toàn bộ hành động đều liên mạch lưu loát. Mà buồng điện thoại ở phía sau hai người dần dần biến thành cái chấm nhỏ, rồi cuối cùng biến mất không thấy.

Trình Lục Dương im lặng ngồi ở bên cạnh cô, giống như một đứa bé ngoan ngoãn, cái gì cũng không hỏi. Mà nơi nào đó trong lòng Tần Chân có lẽ đã biết vì sao trong ba giây thất thần vừa rồi, cô lại không kịp đẩy anh ra.

Bởi vì lúc đó cô đang nghĩ, đôi mắt xinh đẹp như vậy, nếu nhẹ nhàng mà hôn lên, thì sẽ có cảm giác như thế nào nhỉ?

30. Chương 32

Edit: Gà

Beta: Vi Vi

Đỡ một con ma men người đẩy hơi rượu lên trên giường thì phải mất bao nhiêu sức lực, tiêu tốn mất bao nhiêu calo đây?

Tần Chân thật vất vả mới lôi được Trình Lục Dương lên trên giường, còn phải thở hồng hộc mở tủ ra tìm cho anh bộ quần áo sạch sẽ, nếu cứ để nguyên như vậy mà ngủ, chỉ sợ sáng ngày hôm sau anh sẽ được 120 đưa vào bệnh viện.

Trình Lục Dương nằm ở trên giường lăm bắm một mình cái gì đó, nhưng Tần Chân lại không để ý anh đang nói gì, bởi vì toàn bộ lực chú ý của cô lúc này đã bị cái tủ với các loại quần áo đủ màu sắc này thu hút.

Tủ quần áo của Trình Lục Dương rất to, sau khi kéo cửa ra, có thể thấy các loại quần áo được phân loại treo ở hai bên. Tần Chân há hốc mồm nhìn lướt một vòng, đồ cam vàng lục lam tím.... Danh hiệu người con của cầu vòng quả nhiên không phải là hư danh!

Cô nhìn không được bắt đầu tưởng tượng Trình Lục Dương mỗi ngày mặc một màu chạy tới công ty, dọc đường đi nhân viên trong công ty đều lộ ra vẻ mặt đặc sắc, đây đại khái là tổng giám đốc khoe khoang nhất, lòi loét nhất mà họ từng gặp.

Buồn cười như vậy, nhưng trong lòng cô lại thấy chua xót, bởi vì khoe khoang lòi loét thật ra không phải là ý định của người đàn ông này, có lẽ anh còn khao khát có thể phối màu bình thường hơn ai hết, chỉ tiếc đôi mắt anh không cho phép anh làm như vậy.

Nhìn bộ âu phục màu sắc thê thảm này, cùng với bộ quần áo vì phối màu lung tung mà làm thay đổi hoàn toàn, cô lắc lắc đầu, chỉ lấy một bộ quần áo ở nhà sạch sẽ ra, ném lên người tên đang nằm trên giường kia, “Dậy mau, đi thay quần áo đi!”

Nói xong liền đi ra ngoài, đợi ở cửa mấy phút mà vẫn không thấy bên trong có động tĩnh gì, vì vậy lại đẩy cửa thò đầu vào xem, “Đã thay xong chưa?”

Người trên giường không hề phản ứng.

Tần Chân đi đến bên giường đẩy anh, “Này, bảo anh đi thay quần áo đấy!”

Trình Lục Dương mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, còn buồn ngủ phát ra một tiếng: “Huh?”

Tần Chân bực mình, dứt khoát tự mình bóc quần áo anh ra, thoăn thoắt cởi áo phông ra rồi luồn áo vải màu xám qua đầu cho anh, “Mau mặc vào!”

“Buồn ngủ quá....” Trình Lục Dương thấy vẻ mặt hung dữ của cô, đành phải đáng thương bắt đầu mặc quần áo vào, mái tóc ướt sũng trở nên rối tung, khác một trời một vực so với vẻ sạch sẽ gọn gàng ngày thường.

Lúc đầu Tần Chân chỉ cảm thấy người say rượu rất đáng sợ, nhưng đến lúc nhìn anh thay quần áo mới chú ý tới một vấn đề..... Cô lại đi ... lột quần áo của một người đàn ông.

Tầm mắt dọc theo khuôn mặt đẹp đẽ kia đi thẳng xuống dưới, cô phát hiện Trình Lục Dương trông cao gầy là thế, nhưng lại có thân hình khiến cho người ta phải chảy nước miếng, dáng người đứng chuẩn, đường cong tuyệt đẹp gợi cảm. Có giọt nước từ mái tóc nhỏ xuống dưới, dọc theo cổ trượt đến ngực, sau đó tiếp tục chảy xuống, hấp dẫn như người cá.

Quả nhiên là đến mùa hè, nóng chết người! Tần Chân mặt đỏ tai hồng đi bật điều hòa, lúc quay đầu lại, Trình Lục Dương đã vô cùng tự giác thay xong quần.

Anh tóc tai lộn xộn ngồi ngay ngắn ở trên giường, ngẩng đầu lên nhìn cô với ánh mắt chờ mong mà hỏi: “Đã có thể ngủ chưa?”

Trong ánh mắt trong suốt như có những vì sao lấp lánh, Tần Chân hoài nghi anh đang xem cô là mẹ mình = =, vì thế ho khan hai tiếng, “Tóc vẫn còn ướt, anh đợi một chút.”

Nghĩ tới mấy ngày trước lúc cô bị thương anh đã dốc lòng chăm sóc cô, cô vào trong nhà vệ sinh lấy một chiếc khăn tắm ra, giúp anh lau tóc.

Trình Lục Dương sau khi uống say quả nhiên là một đứa bé biết nghe lời, cô bảo không được nhúc nhích là ngoan ngoãn ngồi yên, bảo không được làm loạn là ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn, chỉ thỉnh thoảng hắt hơi mấy cái, sau đó từ dưới khăn tắm lộ ra đôi mắt lấp lánh, cười ngốc nghếch với cô.

Tần Chân đỏ khốc đỏ cười, cảm thấy mềm lòng, đến khi lau được một nửa, Trình Lục Dương lại đột nhiên đưa tay ôm lấy eo cô, lập tức áp mặt vào bụng cô. Tần Chân cứng đờ người, dừng tay lại.

Cô nghe thấy anh thật cẩn thận hỏi một câu: “Lúc này mẹ sẽ không đột nhiên biến mất chứ?”

“ ... ”

Giọng nói kia dần trở nên yếu ớt, mang theo chút tủi thân và oán hận không nói nên lời, “Mẹ đã bảo con cứ đứng ở cửa hàng sách chờ mẹ, nhưng mãi không thấy mẹ đâu, con chờ mẹ lâu như thế, trời đã tối rồi.....”

Cô đoán là anh ta xem cô là mẹ mình, Lục Thư Nguyệt.

Mãi không nhận được câu trả lời mà mình muốn, Trình Lục Dương suy sụp tinh thần, sau đó chậm rãi buông cô ra, ôm chần cuộn tròn cả người lại, rầu rĩ nói: “Nếu sớm hay muộn cũng phải đi, vậy mẹ đi luôn đi!”

Tần Chân cầm khăn tắm không biết nên nói cái gì cho phải, lại thấy vật thể hình tròn kia mơ hồ run run.

Anh ... không phải anh đang khóc đấy chứ?

Cô vỗ trán không biết nói gì, sức mạnh của cơn kinh khủng đến vậy sao? Thế mà lại có thể biến một tên vô cùng kiêu ngạo không gì không làm được trở thành một đứa trẻ có chỉ số thông minh ở mức âm!

Trong lòng thấy thương xót anh, cô thở dài, định đi khuyên nhủ anh, kết quả vừa mới xốc chân lên, đột nhiên thấy Trình Lục Dương nhảy xuống giường, lao về phía toilet nhanh như chớp..... Sau một lát, từ bên trong vang lên tiếng nôn thốc tháo.

Tần Chân giận dữ đứng thẳng người, con mẹ nó chứ, sức tưởng tượng của cô phong phú quá mà!

Trình Lục Dương vào toilet rất lâu, lâu đến mức cô không khỏi đến bên cạnh cửa nhìn, thấy tên kia không ngừng nôn vào bồn cầu, cả toilet tràn ngập mùi rượu.

Anh nôn ra toàn chất lỏng, ngoài ra chẳng có cái gì, cô đoán chắc anh chưa ăn cái gì cả, bụng rỗng uống rượu nên ảnh hưởng tới dạ dày.

Đợi đến lúc anh không còn nôn được cái gì nữa, cô mới chậm rãi đi vào, cũng không ngại anh bẩn, cứ như vậy đỡ anh về giường, sau đó múc nước lạnh lau mặt cho anh.

Trình Lục Dương ngủ rất nhanh, chỉ là ngủ không được an ổn lắm, lông mi hơi run rẩy, cứ như có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Cô thở dài, cúi đầu nói: “Lần này lại là vì cái gì mà cãi nhau đây?”

Là vì người anh trai vĩ đại kia, hay là vì cái tính tình thối hoặc giống như hòn đá trong nhà vệ sinh của anh?

Rõ ràng khát vọng tình thân, khát vọng tình yêu thương hơn ai hết, lại cố tình vờ như không hề quan tâm, qua điện thoại cô cũng có thể nghe ra, vậy mà bố mẹ anh lại không nghe ra được... Đúng là một gia đình buồn cười.

Tần Chân ngồi thật lâu, cho đến khi Trình Lục Dương hoàn toàn ngủ say, cô mới giúp anh cầm quần áo ướt cho vào máy giặt, sau đó lại chạy đến tủ quần áo của anh sắp xếp một phen, cuối cùng đem quần áo đã giặt xong đi phơi, lúc này mới rời đi.

Bởi vì lo lắng cho anh, cô thậm chí đi xuống dưới nhà mua cho anh một gói thuốc dã rượu, để phòng sáng hôm sau anh tỉnh dậy bị đau đầu, kết quả đến lúc quay về mới phát hiện mình không có chìa khóa nhà anh. Cô thở dài rồi treo thuốc ở trên cửa nhà anh, sau đó mới một lần nữa rời đi.

Buồn cười nhất là mãi cho đến lúc này, cô mới phát hiện bản thân mình còn mặc quần áo ướt, bận rộn đến hơn nửa đêm, bộ quần áo cô mặc trên người cũng sắp khô Cơ thể con người đúng là cái máy sấy.

Bởi vì quá mệt mỏi, cô về nhà chạy vào tắm nước ấm rồi lên giường, chưa đầy một phút đồng hồ đã ngủ thiếp đi.

Rõ ràng tinh thần không được tốt lắm, thế nhưng cô lại còn có thể nằm mơ. Trong giấc mơ, cái tên say rượu kia và cô vẫn đang ở trong buồng điện thoại, cô không ngờ là sau khi cảnh tượng cô bị anh kéo vào người tái diễn thì gương mặt điển trai của Trình Lục Dương phóng to lên, anh đưa mắt nhìn môi cô, vô cùng đặc ý hỏi cô: “Thế nào, không phải cô muốn hôn tôi sao? Đến đi, cho cô hôn một cái, có muốn thử xem sao không?”

Sáng hôm sau tỉnh lại, cô vô cùng sợ hãi nhìn chằm chằm trần nhà mà ngẩn người một lúc rất lâu, mơ mơ hồ hồ nhớ lại giấc mơ đêm qua..... Nhưng rốt cuộc là có hôn hay không? Thật là, sao lại thế được chứ! Phần trước có thể nhớ rất rõ, sao đến kết cục quan trọng nhất lại không nhớ được?!

Không đúng, quan trọng là sao tim cô lại đập không ngừng như vậy chứ?

Tần Chân buồn bực đi vào WC rửa mặt, kết quả đau khổ phát hiện ra đi cả lại tối, cả người vô lực ngồi ở trên bồn cầu, ôm mặt đổ tai hồng mà thở ngắn thở dài.

Trong lúc đang ảo não, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông di động, cô nhanh chóng thay băng vệ sinh rồi chạy vào phòng ngủ.

Đến lúc cô cầm lấy điện thoại thì tiếng chuông đã tắt, cô yên lặng nhìn cái tên hiện trên màn hình, nhắm mắt, sau đó ấn phím gọi, “Alo, Mạnh Đường à?”

[]

Trình Lục Dương mở mắt, đầu đau như muốn nứt ra, trong ngực khó chịu, đến lúc ngồi dậy đầu vẫn còn quay quay.

Anh ngồi trên giường ngẩn người rất lâu, mơ mơ hồ hồ nhớ lại một vài cảnh tượng đêm qua, nhưng chỉ là những ký ức rất mờ lung, ví dụ như anh ngồi ở quảng trường đợi Tần Chân, ví dụ như bọn họ mắc mưa chạy vào taxi, lại ví dụ như cô lau tóc giúp anh trong lúc anh say rượu? Thay quần áo? Lau mặt?

Rất nhiều cảnh tượng ngẩn ngủ chỉ như thoáng qua, anh lắc lắc đầu, như muốn xua đi cảm giác mơ hồ choáng váng này, sau đó đưa mắt nhìn đồng hồ ở trên tủ đầu giường, rồi đi đến tủ quần áo.

Khi nhìn cảnh tượng trước mắt thì đầu óc vốn còn choáng váng lập tức trở nên tỉnh táo trong nháy mắt, anh đứng yên tại chỗ, chậm rãi lấy mảnh giấy nhớ dán trên một bộ âu phục, trên đó là hai chữ mảnh khảnh thanh tú: Màu trắng.

Cái tiếp theo: Màu đen.

Cái tiếp nữa: Màu đỏ.

.....

Toàn bộ các bộ quần áo và âu phục đều được dán lên một mảnh giấy nhớ xinh xắn, trên tất cả những tờ giấy đều có nét chữ thanh tú ghi rõ màu sắc của từng bộ.

Anh soát hết một vòng tủ một cách cứng nhắc, cũng nhìn toàn bộ các tờ giấy nhớ, đến cả giày và khăn quàng cổ cũng được cô cẩn thận đánh dấu... Có một kẻ rất nhỏ từ trong tim như bị vỡ vụn ra.

Cô phát hiện?

Cô đã biết bí mật của anh!

Nhưng rốt cuộc làm sao mà cô biết được?

Trình Lục Dương như bị sét đánh đứng sững tại chỗ, nhìn những mảnh giấy nhớ dán đầy phòng với tâm trạng phập phồng, đầu óc ù ù quay cuồng — chẳng lẽ là tối qua anh uống say mà lỡ miệng nói ra?

Mảnh giấy nhớ trên tay nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, anh nhắm mắt lại, chậm rãi đi ra ngoài, cầm lấy di động ở đầu giường, bấm dãy số quen thuộc kia.

Ở bên kia điện thoại, người phụ nữ kia vẫn dùng giọng sang sảng nhiệt tình nói chuyện với anh như trước đây: “Alo, anh tỉnh rồi à?”

“...” Anh đột nhiên không biết nên mở miệng như thế nào.

Tần Chân lại liên tiếp hỏi một tràng dài như bắn súng liên thanh: “Sao rồi, đầu còn đau không? Tối hôm qua anh chưa ăn uống gì mà đã uống nhiều như vậy, lại còn dầm mưa cả đêm, bây giờ có bị cảm không?”

Anh khịt khịt mũi, mở miệng muốn nói gì đó, thế này mới phát hiện cổ họng khàn khàn khó chịu, chắc là bị viêm họng rồi.

Tần Chân nghe thấy anh ho khan một tiếng, liền ra giọng “tôi biết ngay mà”: “Được rồi được rồi, mau ra ngoài cửa xem đi, thuốc tối qua tôi mua cho anh treo ở trên cửa ấy, thuốc cảm với thuốc đã rượu đều có. Mau đi uống đi, miễn cho bệnh lại nặng thêm!”

Anh vừa đi ra ngoài cửa, vừa hỏi cô: “Giờ cô đang ở đâu đấy?”

“Tôi ở.....” Cô đột nhiên ngừng lại một chút, rồi lại như không có việc gì nói, “Anh quên rồi sao? Một người bạn cũ của tôi có mua nhà ở Âu Đình, yêu cầu của cậu ấy đối với việc trang trí hơi cao, cho nên muốn nhờ tôi giúp cậu ấy làm người liên hệ kiêm người hướng dẫn, bây giờ tôi đang cùng cậu ấy xem xét các chi tiết trong nhà.”

Trình Lục Dương vừa lúc mở cửa ra, đầu ngón tay vừa chạm vào túi màu trắng phía trước thì đột nhiên dừng lại, lạnh lùng nói, “Cô nói cái gì?”

“Hả? Thì một người bạn cũ của tôi –”

“Cái tên họ Mạnh kia?” Giọng điệu của Trình Lục Dương trở nên cực kỳ lạnh lùng, giọng nói vốn khản đặc, những lời này cứ như gấn ra từ cổ họng.

“Anh mau đi uống thuốc đi, tôi không nói chuyện với anh nữa!” Tần Chân sợ anh nói ra gì đó qua điện thoại, Mạnh Đường lại ở ngay bên cạnh cô, chẳng may nghe được thì sẽ rất khó xử, vì vậy dứt khoát cúp máy.

Trình Lục Dương ở bên kia nghe thấy di động phát ra tiếng tút tút thì cầm lấy túi nhựa quay vào phòng, đóng cửa lại cách một tiếng.

Được lắm, tên họ Mạnh kia còn có mặt mũi tìm đến cô?

Ha ha ha ha, chuyện đâm đầu vào họng súng này không có Trình Lục Dương anh thì sao có thể thành được? Tên họ Mạnh kia muốn đâm mà anh không đến bóp cò thì thật xin lỗi tên khốn kiếp kia.

Nghĩ như vậy, Trình Lục Dương quăng mạnh chiếc túi lên trên bàn trà, sau đó sa sầm mặt vào phòng thay quần áo.

Những mảnh giấy nhớ đầy trong tủ khiến anh rối ren, mà sâu trong lòng lại có cảm giác rung động không cùng, như nỗi khủng hoảng khi bí mật chôn sâu rất lâu đột nhiên bị người đào bới ra, lại xen lẫn cảm giác bối rối không biết làm sao.

Cô làm như vậy là vì cái gì? Vì sao muốn giúp anh làm những thứ này?

Anh buồn bực vò vò đầu, mặc quần áo đi ra phòng khách, vốn muốn cầm lấy chìa khóa rồi đi ngay, nhưng khi liếc thấy chiếc túi ở bên cạnh chìa khóa thì bỗng khựng lại.

Đầu ngón tay cứng ngắc một lát, rồi cuộc anh vẫn cầm lấy túi thuốc rồi chậm rãi mở ra, nhìn nét chữ thanh tú quen thuộc phía trên: Ngày uống hai lần, mỗi lần ba viên.... Mỗi hộp lại có ghi chú khác nhau, nhưng đều cùng một nét chữ.

Trình Lục Dương trước giờ ghét nhất là bệnh viện, ghét nhì là uống thuốc, thế nhưng sau một lúc im lặng, lại phá lệ rót một cốc nước ấm, uống thuốc dựa theo chỉ dẫn của người phụ nữ kia.

Khi nước ấm chảy xuống cổ họng, anh không khỏi nghĩ, đêm qua cô đã đợi trời mưa trời gió chạy đi mua thuốc cho anh?

Anh sợ đắng, cho nên đến ngay cả uống một ly cà phê cũng có thói quen cho thêm ba viên đường, nhưng lúc này đây, phải uống thứ mà từ trước giờ mình ghét nhất, cảm giác đường như không hề đắng như vậy.

Anh tự nói với chính mình: Uống thuốc là vì muốn nhanh chóng khôi phục lại năng lực tác chiến, ha ha, tên họ Mạnh kia đúng là mất trí, rõ ràng là đã có vợ chưa cưới vậy mà còn đi cảm dỗ quản lý Tần nào tàn cứng đầu kia của anh, tuyệt đối phải bị bắn chết! Cái cô Tần Chân ngốc nghếch kia cũng thật là, rõ ràng biết tên kia bụng dạ xấu xa, lại còn để ý đến cái tình nghĩa bạn cũ khi gió gì đó chứ!

Nghĩ như vậy, anh đặt cốc nước xuống bàn cách một tiếng rồi bước nhanh ra ngoài cửa.

31. Chương 33

Edit: Gà

Beta: Vi Vi

Căn nhà mà Mạnh Đường mua là loại đắt nhất trong các tòa nhà mới nhất của Âu Đình, kiểu duplex, diện tích khoảng một trăm năm mươi mét vuông.

Tần Chân hẹn gặp Mạnh Đường ở dưới tầng, từ rất xa đã thấy anh ta đứng ở trước bồn hoa, tay cầm một chiếc ô ca-rô màu lam sẫm. Trong màn mưa mỏng mỏng lung, dáng người anh ta cao ngất đứng thẳng tắp dưới tán cây, khuôn mặt trầm tĩnh như người trong bức họa.

Bước chân Tần Chân hơi khựng lại, cánh tay cầm ô không khỏi căng thẳng.

Khung cảnh này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cô có ảo giác như được quay trở về một quãng thời gian xa xăm nào đó.

Năm lớp mười một, vì cô bị thiếu máu, mà thức ăn trong căn tin lại không tốt, cô Lý phá lệ cho phép cô được học ngoại trú. Một hôm, sau tiết tự học buổi tối, bên ngoài trời đổ mưa rất to, cô cầm cặp sách đứng đợi ở ngoài sảnh trường học, ở đó cho tới khi tất cả học sinh nội trú đều dần dần rời đi hết, nhưng trời vẫn chưa tạnh.

Cô thường ngồi xe bus để đến trường, buổi sáng đi học hơi vội, lại không nghĩ hôm nay trời sẽ mưa nên để quên ô ở nhà. Trước mắt ngoại trừ đợi ra thì chẳng còn cách nào khác, nhưng mà nếu cứ đợi mãi như vậy, e rằng sẽ lỡ mất chuyến xe cuối cùng về nhà.

Cô hít sâu mấy cái, định bụng xông vào màn mưa, chỉ cần chạy tới cổng trường, rẽ trái đi thêm mấy trăm mét nữa là tới trạm xe bus, kết quả bởi vì mưa quá to mà không có can đảm cất bước.

Trong lúc cô đang vô cùng chán nản ngóng trông ông trời có thể rủ lòng thương xót cô, để cho cô có thể sớm được về nhà ăn cơm canh nóng sốt, thì một giọng nói quen thuộc vang lên ở sau lưng, “Không mang theo ô à?”

Cô hoảng sợ, quay đầu lại thì thấy Mạnh Đường đang đứng phía sau cô, cầm trong tay chiếc ô ca-rô màu lam sẫm, trên môi là nụ cười nhẹ nhàng.

Không đợi cô trả lời, Mạnh Đường đã bật ô lên, đi tới bên cạnh cô, “Vừa rồi mình đến văn phòng có chút việc nên về muộn, nếu cậu không mang theo ô thì đi cùng nhau đi.”

Mạnh Đường cũng là học sinh ngoại trú giống như cô, bố cậu ta là giảng viên dạy toán ở đại học, buổi tối phụ đạo bài vở cho cậu cũng tiện hơn.

Nụ cười của Mạnh Đường dịu dàng như vậy, câu “đi cùng nhau đi” kia không phải là hỏi, mà là câu khẳng định, Tần Chân bất giác nhấc chân, cùng cậu bước vào trong màn mưa.

Tuyến xe bus cuối cùng quả nhiên đã chạy rồi, vì trời mưa nên các xe taxi đều chật kín khách, hai người đành đi bộ về nhà.

Mạnh Đường mà cô ngày nhớ đêm mong đang đi bên cạnh cô, tiếng bước chân theo quy luật truyền vào trong tai cô, mưa tí tách rơi trên tán ô, cây cối hai bên đường dưới cơn mưa phát âm thanh xào xạc, tất cả giống như một bản giao hưởng làm lòng người xao xuyến, vang vọng ngày hè tuổi mười bảy của Tần Chân.

Cô không khỏi cầu mong thời gian trôi chậm một chút, như vậy cô mới có thêm giây phút sống vai cùng cậu đi trên quãng đường ngắn ngủi này.

Tiếc là nửa giờ trôi qua quá nhanh, hai người nói chuyện câu được câu chăng, rất nhanh đã tới bên ngoài tiểu khu chỗ Mạnh Đường. Vốn tưởng rằng cậu sẽ đưa ô cho cô mượn, để cô tự mình đi nốt quãng đường còn lại, không ngờ cậu lại vẫn cứ bước tiếp, cùng với cô nhanh chóng lướt qua cổng tiểu khu.

Cô nghi hoặc hỏi cậu: “Cậu không về nhà à?”

Mạnh Đường cúi đầu xem đồng hồ trên tay, ngẩng đầu giống không có việc gì nói: “Mình muốn đến siêu thị mua mấy thứ, tiện thể đi cùng với cậu một đoạn đường.”

Tần Chân không biết phải dùng ngôn từ nào để hình dung tâm trạng của mình giây phút đó, vừa mừng vừa sợ? Cảm ơn xe bus hết chuyến nhanh như vậy? Hay là cảm ơn cậu đúng lúc muốn đi siêu thị mua đồ?

Nhưng, đến tận khi Mạnh Đường lại mất nửa tiếng đồng hồ đưa cô về tới tận nhà, cô mới tỉnh táo lại từ trạng thái như đang nằm mơ, ý thức được dọc đường đi hai người đã bỏ qua vô số siêu thị, đích đến của cậu thực ra chính là tiểu khu mà cô đang ở.

Cô đứng ngây người ở trước cửa, ngơ ngác nhìn cậu vẫn còn ở trong màn mưa, lại không biết nói nên nói cái gì.

Mạnh Đường cười hỏi cô: “Sao còn không vào đi?”

Nương theo ánh đèn mờ nhạt ở trên đỉnh đầu, cô chú ý tới bên vai trái của cậu đã ướt đầm, áo sơ mi màu trắng trở nên trong suốt, ẩm ướt dán trên vai trái.

Tần Chân há miệng, cuối cùng chỉ nói ra một câu: “Cảm ơn cậu.....”

Mạnh Đường không nói gì, hơi nghiêng người về phía trước, mỉm cười xoa xoa đầu cô, “Mau lên phòng ăn cơm đi.” Sau đó nhìn cô gật đầu, lúc này mới xoay người rời đi.

Mà Tần Chân cứ ngơ ngác đứng ở dưới hàng hiên như thế, nhìn bóng dáng cao ngất của cậu dần đi xa, đôi mắt từ từ đỏ lên.

Cô cảm thấy, vào quãng thời gian đó, gặp được một thiếu niên tốt đẹp như vậy, thật giống như một câu chuyện đồng thoại.

Mà ngay vào lúc bóng hình kia sắp biến mất khỏi cổng tiểu khu, Mạnh Đường lại bỗng nhiên quay đầu, giống như là có linh tính, tầm mắt hai người giao nhau. Cách màn mưa, rõ ràng không nhìn rõ lắm, nhưng cô lại tin chắc rằng Mạnh Đường đang nở nụ cười quen thuộc với cô.

Cậu dùng cánh tay không cầm ô vẫy tay với cô như muốn bảo cô mau mau chạy lên nhà, mà cô cũng ngốc nghếch ra sức vẫy tay với cậu một cái, sau đó bước vào hành lang tối đen.

Cô không phát ra tiếng để tránh kích thích tới chiếc đèn cảm ứng chỉ cần nghe âm thanh là sẽ sáng lên, mà cố gắng bước lên trên rón ra rón rén, cứ như sự cẩn thận đó có thể giấu đi trái tim đang đập rộn ràng của bản thân.

Cô thích cậu, ai cũng không biết.

.....

Ngày đó đã trôi rất xa, Tần Chân dừng bước rất lâu, trong khoảnh khắc quay trở về với hiện tại, lại tiếp tục bước đi. Cô thấy Mạnh Đường lại nở nụ cười quen thuộc với cô, thiếu niên ngày trước đã trở thành một người đàn ông anh tuấn trưởng thành, độ ẩm trong ánh mắt và nụ cười vẫn không giảm chút nào, tựa như ánh mặt trời ngày đông mềm dịu trong lành.

Mạnh Đường cầm ô đi về phía cô vài bước, dùng giọng nói xen lẫn ý cười gọi một tiếng: “Tần Chân.”

Giống như khi còn đi học, mỗi lần quay người lại đưa vở bài tập toán cho cô, trong ánh mắt chỉ có một mình cô.

Tần Chân suy nghĩ lộn xộn, có cảm giác hoang mang không phân rõ nỗi đâu là ký ức, đâu là hiện tại, cuối cùng chỉ có thể nắm chặt tay, cười chào anh ta, “Đợi lâu rồi à?”

Anh lắc đầu, nói không lâu. Còn cô thì cố làm ra vẻ bình tĩnh, cùng anh bước vào sảnh lớn, đi thẳng vào nội dung chính.

Cô không ngừng hít sâu, nói với chính mình: Tần Chân, tất cả đều đã là chuyện quá khứ. Trình Lục Dương nói đúng, Mạnh Đường không phải là người tốt, lại càng không phải là cậu thiếu niên dịu dàng mà mày vẫn luôn ảo tưởng kia.

Anh ta đã có vợ chưa cưới rồi, hiện giờ cười với mày cũng được, dịu dàng với mày cũng thế, tất cả đều chỉ là do phép lịch sự, mà nói trắng ra, chính là vì cần mày giúp đỡ.

Tĩnh lại, mau tĩnh lại, đừng có bày ra cái vẻ đấy nữa, mười bảy năm đã trôi qua, trái tim thiếu nữ ngày nào đã trở thành trái tim bà cô già khô héo rồi, đã không còn đủ tư cách để đau thương nữa.

Cô đẩy lên tinh thần nghề nghiệp, cùng Mạnh Đường đi vào xem nhà mới của anh ta, hơn nữa đưa ra các ý kiến về bày biện rất đúng trọng tâm.

“Ban công rất rộng, hơn nữa hướng phía mặt trời, không bị nhà đối diện ngăn cản, cậu có thể làm thử một vườn hoa trên không, vừa phải, không to không nhỏ chắc chắn nhìn sẽ rất đẹp.” Cô nhớ tới nhà của Trình Lục Dương nên không khỏi cười rộ lên, chỉ vào một góc, “À, chỗ đó có thể đặt một bể nước, nuôi mấy loại cá gì đó, trong nhà sẽ có sức sống hơn. Bên này có thể đặt mấy chậu hoa, hoa dạ hương hay hoa hồng chẳng hạn, cảnh đẹp ý vui lại dễ ngủ.....”

Nói đến đây, cô phát hiện, tất cả những gì mà cô nói liên miên đều là bày biện trong nhà Trình Lục Dương, mà nhắc tới anh, không biết vì sao tâm trạng tự dưng lại tốt lên, đến cả những phiền muộn mà Mạnh Đường mang đến cũng tan biến đi rất nhiều.

Cô bỗng nhiên dừng lại, ý thức được một vấn đề.

Bắt đầu từ khi nào, cô lại quan tâm tới tất cả mọi thứ của Trình Lục Dương như vậy?

Mạnh Đường vẫn chăm chú nhìn cô, đang nghe cô lải nhải về căn nhà mình mơ ước như cô bé thì lại thấy cô đột nhiên ngừng lại thì không khỏi lên tiếng hỏi: “Sao lại không nói tiếp?”

Cô xấu hổ cười, “Rõ ràng là nhà của cậu, mình lại chỉ này chỉ nọ thì có vẻ không tốt cho lắm.”

“Chẳng có gì là không tốt cả.” Mạnh Đường đi đến bên cạnh cô, hai người cứ thế đối mặt nhau ở cửa ban công.

Bởi vì bên ngoài trời đang mưa, cho nên không tiện đi ra ngoài, vì vậy, cửa thủy tinh ngăn cách trong phòng khô ráo với màn mưa bên ngoài thành hai thế giới. Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, lại bất ngờ trông thấy rõ ràng hình bóng mình trong mắt anh ta..... Giống như rất lâu trước đây, toàn thế giới chỉ có duy nhất bóng hình cô.

Tần Chân không khỏi lùi ra sau mấy bước, muốn nói cái gì đó để phá vỡ bầu không khí lặng thinh đến quỷ dị này, mà Mạnh Đường đúng lúc này lại mở miệng nói: “Mình gọi cậu tới đây, chính là muốn biết suy nghĩ của cậu. Tần Chân, thật ra lần này mình trở về –”

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên inh ỏi, cắt ngang lời Mạnh Đường nói. Tần Chân xin lỗi, lấy di động từ trong túi ra, sau khi nhìn thấy tên Trình Lục Dương thì ngẩng đầu nhìn anh ta với vẻ áy náy: “Xin lỗi nhé, mình nghe điện thoại cái đã.”

Mạnh Đường cũng nhìn thấy cái tên hiển thị trên điện thoại, ngừng lại, không nói nữa.

Tần Chân chỉ dùng chưa đến một phút đồng hồ đã nói chuyện điện thoại xong, nguyên nhân là sợ Mạnh Đường nghe thấy Trình Lục Dương quai gở ở đầu bên kia châm chọc cô thế mà có thể nói tình bạn học với một người đàn ông bụng dạ xấu xa. Trước khi Trình Lục Dương kịp nổi cáu, cô đã cúp điện thoại vô cùng quyết đoán, sau đó quay đầu cười nói với Mạnh Đường như không có việc gì: “Vừa rồi nói đến đâu rồi ấy nhỉ? Cậu tiếp tục đi!”

Mạnh Đường nhìn biểu cảm sinh động cô chưa kịp điều chỉnh thì đột nhiên không nói nổi nữa.

Nên nói cái gì?

— Thật ra lần này mình về nước không phải vì cái gì khác, mà là vì cậu?

— Thật ra mấy năm nay mình vẫn luôn một mình, cũng hiểu rõ tình hình của cậu trong lòng bàn tay, bởi vì tình huống này đã sớm nằm trong dự kiến của mình?

— Thật ra từ trước tới giờ không phải chỉ mình cậu yêu đơn phương, mình còn quan tâm đến cậu còn hơn cậu nghĩ, quan tâm đến mức tính toán từng phút từng giây, đến cả mỗi khả năng sau này của chúng ta cũng đã tính?

Toàn bộ những gì anh biết đó là, Mạnh Đường được ca ngợi là thiên tài kia cũng có lúc mắc sai lầm, anh có thể tính rõ từng lỗ hổng của pháp luật, cũng có thể dự liệu tất cả những luận điểm phản bác và công kích mà luật sư đối phương có thể đưa ra trên tòa đến mức không sai chút nào, nhưng về tình yêu, về lòng người, anh lại thất bại hoàn toàn.

Không vì cái gì khác, chỉ vì sự quan tâm dành cho người tên Trình Lục Dương mà Tần Chân đã biểu lộ ra trong một phút đồng hồ ngắn ngủi.

Cô hỏi anh ta còn đau đầu không, có đau họng không, có phải bị cảm rồi không, cô nói cô đội mưa trong đêm để mua thuốc cho anh ta, thuốc còn treo ở cửa, cô nói cô giúp anh ta giặt sạch quần áo, còn phơi ở ban công..... Chỉ mấy câu ngắn ngủi thôi, lại khiến Mạnh Đường rốt cuộc không mở miệng được nữa.

Nhưng anh là ai chứ? Là đại luật sư Mạnh oai phong một cõi trên tòa án, nhiều lần khiến cho luật sư đối phương phải bỏ cuộc, chủ động rút lui, là giáo sư Mạnh của học viện Luật có tiếng nhất cả nước, được các sinh viên luật si mê sùng bái, trong từ điển của anh chưa bao giờ có hai chữ bỏ cuộc.

Mạnh Đường lặng thinh một lát, đột nhiên làm như không có việc gì, tiếp tục bảo cô tư vấn về cách bày biện. Tần Chân không hề nghi ngờ, thấy anh cổ vũ như vậy, không bận tâm thêm nữa, chuyên nghiệp lấy kinh nghiệm nhiều năm đưa ra cho anh mấy đề xuất đúng trọng tâm.

Gần mười phút trôi qua, cô đã nói đến miệng khô lưỡi khô, lấy chai nước đã chuẩn bị trong túi ra uống, lau miệng, “Chỉ có chừng đó thôi, mình không đề xuất được thêm cái gì nữa đâu, dù sao mình chỉ là nhân viên môi giới nhà ở, không phải làm thiết kế chuyên nghiệp.”

Mạnh Đường lại nở nụ cười quen thuộc, bỗng nhiên quay đầu hỏi cô: “Cậu cảm thấy căn nhà này như thế nào?”

“Rất được!” Tần Chân không cần nghĩ ngợi trả lời luôn.

“Rất được ra sao?” Anh không nhanh không chậm hỏi đến cùng.

Tần Chân nghĩ nghĩ, “Vị trí đẹp — bởi vì nó tọa lạc ở trung tâm thành phố. Căn hộ đẹp — bởi vì nó được thiết kế vô cùng hợp lý. Khung cảnh đẹp — dù sao tiểu khu này cũng có tiếng là xanh hóa. Còn có, chủ nhà cũng tốt — bởi vì một người chịu chi nhiều tiền để trang hoàng phòng ở, vậy căn phòng nhất định sẽ rất được.”

Cô cố gắng bày tỏ thái độ thân thiết của một người bạn học cũ, bởi vì Trình Lục Dương đã bảo cô phải học cách buông tay, mà phương pháp học tốt nhất, không phải là trốn tránh người đó cùng tất cả ký ức về người đó, mà là dùng thái độ đúng mực để đối diện với người đó.

Thế nhưng, trong khi cô đang không ngừng cố gắng, Mạnh Đường chỉ dùng một câu nói đã phá hủy toàn bộ tâm huyết của cô.

Trong căn phòng sáng ngời, anh đột nhiên nhìn thật sâu vào trong mắt cô, dùng giọng điệu dịu dàng đến mức có thể nhấn chìm mọi thứ, lực sát thương mạnh đến mức có thể giết chết một con gián sống dai đến thuốc diệt côn trùng cũng không giết được hay một con chuột biển dị không sợ mèo, nói với cô: “Cậu thích là tốt rồi, bởi vì nó vốn là chuẩn bị cho cậu.”

Chỉ một câu ngắn ngủi, lập tức khiến cho thế giới của Tần Chân long trời lở đất, chìm vào trong bóng đêm.

Cô khiếp sợ đứng ngây người tại chỗ, không kịp tiêu hóa hàm ý của những lời này, chỉ có thể kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, cố gắng dùng trung khu thần kinh đang bị đờ của mình đi phân tích quan hệ ngữ nghĩa cùng logic trước sau của những lời này, nhưng dường như đại não lại liên tiếp chịu kích thích từ hiện tượng hóa học cực nhanh cực mạnh của lò phản ứng hạt nhân, đến mức ngay cả một phản xạ có điều kiện đơn giản cũng gặp phải chướng ngại.

Anh ta nói cái gì?

Cô thích là tốt rồi?

Bởi vì phòng này vốn là chuẩn bị cho cô?

Tần Chân khiếp sợ đến ngay cả tiếng chuông di động trong túi không ngừng vang lên cũng không thể làm cô hoàn hồn, cứ ngây người như phỗng nhìn Mạnh Đường.

Suốt năm phút đồng hồ, điện thoại vang lên vô số lần, cô lại giống như mất hết toàn bộ giác quan, cứ đứng lặng ở đó.

Mạnh Đường cho cô thời gian năm phút để tiêu hóa tất cả mọi thứ, sau đó mới mở miệng nói: “Tần Chân, những lời sau đây, mong cậu hãy nghe thật kĩ. Mình đã từng thích cậu, bắt đầu từ trung học, cho đến tận khi tốt nghiệp cấp ba, mình vẫn luôn thích cậu. Thậm chí sau khi tốt nghiệp, đi du học nước ngoài, vẫn chưa hề thay đổi. Có lẽ cậu không biết, mấy năm ở nước ngoài, mình vẫn luôn chú ý theo dõi tình hình của cậu, cậu đang làm cái gì, kết bạn với những ai, có bạn trai hay không..... Tất cả mình đều biết hết. Trước khi giải thích rõ ràng mọi chuyện, mình chỉ muốn nói với cậu, mình không hề có vợ chưa cưới nào cả, thậm chí bạn gái cũng không có, nguyên nhân mình về nước chính là vì cậu. Mình hy vọng cậu có thể cân nhắc mình, đến với mình.”

Đồng thời vào lúc này, ở ngoài cửa khép hờ, trước đó hai phút, rốt cuộc Trình Lục Dương khó khăn lắm mới tìm được tới nơi nhờ tiếng chuông điện thoại cùng tư liệu khách hàng bên chỗ Phương Khải. Những lời mà Mạnh Đường vừa nói, anh đã nghe được toàn bộ.

Khuôn mặt luôn kiêu căng ngạo mạn kia đột nhiên sa sầm, lạnh băng giống như tảng băng trong mùa đông giá rét, đôi tay thon dài xinh đẹp cũng nắm chặt thành quyền.

Có nỗi nôn nóng và căm giận ngút trời như ngọn lửa bén rơm khô, khiến cho anh sôi trào trong nháy mắt.

Tên họ Mạnh kia nói cái gì?

Suốt mười bảy năm qua, vì lòng ích kỷ và hư vinh mà anh ta khiến cho người phụ nữ trong phòng nhớ mãi không quên, canh cánh trong lòng lâu như vậy. Mà nay cô rốt cuộc đã chuẩn bị xong, muốn buông bỏ anh ta để đi tìm hạnh phúc của chính mình, thì anh ta lại chạy tới trước mặt cô, nói mấy lời dơ bẩn mê hoặc lòng người?

Ti bí! Hạ lưu! Xấu xa! Ghê tởm!

Trình Lục Dương muốn dùng tất cả những từ ngữ khó nghe nhất trên thế giới để chỉ trích anh ta, bởi vì Tần Chân là một cô gái tốt như vậy, tốt đến mức chia tay giúp đỡ một người phụ nữ tàn tật tùy tiện gặp trên đường, tốt đến mức không quản trời mưa bận rộn chạy qua chạy lại đến nửa đêm vì một tên khốn luôn

nói với cô những lời độc địa như anh, tốt đến mức có thể bỏ qua sự thờ ơ lạnh nhạt của họ Mạnh mà cô đã yêu đơn phương suốt mười bảy năm, vẫn dùng dáng vẻ một người bạn cũ thân thiện để giúp đỡ anh ta.....

Mà anh ta thì có tài đức gì, đáng giá để Tần Chân đối với anh ta như vậy?

Khiến người khác không nhìn được nữa là, anh ta lại còn dám tới trêu chọc cô!?

Trình Lục Dương giống như là dây đàn bị kéo căng, rốt cuộc không kiềm chế được lửa giận trong lòng, ầm một tiếng đá văng cánh cửa đang khép hờ ra, xông vào bên trong.

32. Chương 34

Edit: Gà

Beta: Vi Vi

Chùm đèn trong phòng phát ra ánh sáng rạng ngời, tựa như xua đi tất cả gió táp mưa sa bên ngoài, chỉ còn lưu lại một không gian tạnh ráo an ổn.

Tần Chân như đang ở trong giấc mộng, bên tai còn quanh quẩn những lời nói dịu dàng thâm tình của Mạnh Đường, trước mắt là khuôn mặt đẹp đẽ, sạch sẽ không nhiễm bụi trần của anh.

“Sự thật” về thứ tình cảm mà trước đây cô luôn cho rằng là tình yêu đơn phương, sau rất nhiều năm, đột nhiên bị phủ định hoàn toàn, và kẻ đầu tiên lại nói với cô: Thật ra, anh cũng thích cô.

Đầu óc Tần Chân trống rỗng.

Mà lúc này, cửa bỗng bị đẩy ra ầm một tiếng, giây tiếp theo, Trình Lục Dương xông vào trong phòng với bộ dáng lạnh thấu xương, vừa nhìn thấy Mạnh Đường liền dấm anh ta một cú không hề do dự.

Một dấm này vừa nhanh lại vừa mạnh, Mạnh Đường chưa kịp phản ứng, đã bị một dấm nặng nề giáng vào mặt, lao đảo lui tới góc tường.

Tần Chân sợ hãi kêu lên một tiếng, lại bị Trình Lục Dương túm mạnh cổ tay, dùng loại tư thế bảo vệ kéo ra phía sau.

“Anh –” Mạnh Đường cố gắng đứng vững, khuôn mặt đẹp trai phút chốc nhả lại, vừa sợ vừa giận muốn mắng Trình Lục Dương.

Đầu gối cái người đang dùng tư thế bảo vệ giữ chặt lấy Tần Chân lại không hề cho anh ta cơ hội nói chuyện, lại còn tức giận tột độ nhìn anh ta, rít từng tiếng qua hàm răng: “Tốt nhất là cậu ngâm chặt cái hố phân của mình lại cho tôi, đừng để cho nó bốc mùi thêm nữa! Nếu không tôi không ngại tấn cho cái đồ cặn bã nhà cậu nát bươm thêm đâu!”

Cứ thế đi thẳng vào vấn đề, không dạo đầu, không vòng vo.

Dù là Mạnh Đường trước giờ vẫn tốt tính cũng phải thay đổi sắc mặt, tay phải che lấy bên má vừa bị đánh đập, yên lặng nhìn chằm chằm vào cánh tay đang nắm lấy Tần Chân của Trình Lục Dương, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh như băng, “Anh có tư cách gì đánh tôi? Lại có tư cách gì bắt tôi phải câm miệng?”

“Dựa vào cậu thờ ơ lạnh nhạt với người phụ nữ này nhiều năm như vậy, dựa vào cậu ỷ vào tình cảm của cô ấy đối với cậu mà độc ác khiến cô ấy phải một mình chịu khổ, dựa vào cậu không biết xấu hổ tự mình là tuyệt thế tình thánh, chỉ cần về nước, nói mấy lời ngon ngọt là có thể bù đắp được sự coi thường và tuyệt tình của cậu đối với cô ấy nhiều năm qua!” Toàn thân Trình Lục Dương tản ra ánh lửa của đấu sĩ thánh chiến, trong đôi mắt không ngừng phun ra lửa cháy hừng hực, “Họ Mạnh kia, cậu cho rằng mình là ai chứ? Lúc cậu không cần người khác, là có thể vứt họ vào một xô giống như rác rưởi; đợi đến khi cậu nghĩ tới, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, người khác sau nhiều năm bị cậu bỏ rơi, vẫn phải dùng đôi mắt ngóng trông tiếp nhận lời tỏ tình của cậu, quỳ xuống bái lạy tung hô vạn tuế với cậu?”

Nói đến đây, anh lại không nhìn được lại muốn xông lên đánh người.

Mạnh Đường đã hoàn toàn đứng thẳng người dậy, nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng mà xen lẫn thù địch: “Quá khứ của chúng tôi thì liên quan gì tới anh? Anh Trình, anh quả quá rộng rồi đấy. Cái này giống như mũi lợn cắm cọng hành – muốn giả làm voi, hay là chồn chúc tết – không có ý tốt?”

Ha, còn dám dùng cái kiểu ăn nói nửa chừng, không hổ là đã từng đi du học, từng tiếp xúc với kiến thức nước ngoài, thật xứng với danh xưng giáo sư Mạnh, học cao hiểu rộng, tài trí hơn người!

Trình Lục Dương quả thực rất muốn ngửa mặt lên trời cười to, “Quá khứ? Ha ha ha, buồn cười, hai người thì có quá khứ quá khứ gì chứ? Cậu còn không biết xấu hổ nhắc tới hai chữ quá khứ sao? Lúc hai người từng đến với nhau hay là cậu đã hứa hẹn gì với cô ấy sao? Cậu thậm chí chưa từng đáp lại tình cảm của cô ấy, hèn nhát biến thái như thế, dờ hơi để cô ấy lún sâu vào vũng bùn, còn cậu thì lại thờ ơ lạnh nhạt, cậu xác định cậu còn mặt mũi nhắc tới quá khứ sao? Ha ha, tôi không khỏi cảm thấy xấu hổ thay cho bố mẹ cậu đấy, sinh ra một đứa con không biết xấu hổ như vậy!”

Anh chỉ vào mũi Mạnh Đường, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng: “Trình Lục Dương tôi trước giờ ghét nhất là cái loại luôn tự mình là đúng như cậu, ý vào bản thân có chút tài năng, còn tưởng rằng toàn bộ thế giới phải xoay quanh mình! Nếu trước đây cậu chưa từng đáp lại tình cảm của cô ấy, khiến cô ấy khổ sở đau lòng nhiều năm như vậy, hiện tại cho dù chỉ còn một chút nhân tính với biết xấu hổ, thì đừng nên vờ vịt quay lại trêu chọc cậu ấy! Cậu là cái đồ cầm thú! Cạn bã –”

“Anh nói đủ chưa?” Tất cả năng lực tự chủ mà Mạnh Đường rèn giữa bấy lâu nay đã bị Trình Lục Dương làm cho bay biến hết, khuôn mặt ôn hòa trở nên rét lạnh, anh bước từng bước về phía trước, lướt qua Trình Lục Dương, nhìn Tần Chân vẫn đứng sững tại chỗ, trong ánh mắt pha chút áy náy, lại không chút nào lùi bước nói, “Mình chỉ muốn nói với cậu, Tần Chân, những lời mình vừa nói đều là thật.”

Trình Lục Dương quả thật không thể chịu đựng nổi dáng vẻ tình thánh này của Mạnh Đường, nên anh lập tức gơ nắm đấm lên muốn ra tay lại bị Tần Chân ở phía sau giữ lấy cổ tay.

“Trình Lục Dương!” Giọng cô vừa gấp vừa cao, rõ ràng là đang rất hoảng hốt, bàn tay dùng sức giữ lấy anh, cố gắng muốn kéo anh lại.

Trình Lục Dương tức khắc dừng bước, không xông lên phía trước nữa.

“Đừng đánh nữa!” Cô túm chặt lấy tay anh, cố gắng giữ bình tĩnh nói, “Thế là được rồi, chúng ta đi thôi, được không? Mau lên, đi thôi!”

Trình Lục Dương thật sự rất muốn tấn cho Mạnh Đường một trận cho đã, muốn cho anh ta biết kết cục của việc ức hiếp người phụ nữ này là gì, càng muốn cảnh cáo anh ta sau này tốt nhất là cách cô thật xa vào, bằng không để anh nhìn thấy một lần thì sẽ đánh một lần, tuyệt đối không nương tay.

Anh thậm chí còn muốn lột cái vẻ mặt ngụy quân tử dối trá của Mạnh Đường xuống, để an ủi tình cảm nhớ nhung bao năm nay của Tần Chân đối với anh ta.

Nhưng tất cả thôi thúc đều bị mấy câu nói của Tần Chân ngăn lại.

Bởi vì anh cảm nhận được cô đang cố tỏ ra bình tĩnh, cũng nhận ra giờ phút này cô đang hoảng hốt, hoang mang lo sợ.

Nắm đấm của Trình Lục Dương dừng lại giữa không trung, cuối cùng nặng nề buông thông xuống. Anh nắm lấy tay Tần Chân, đối diện với Mạnh Đường, gần từng tiếng: “Họ Mạnh kia, sau này đừng để tôi nhìn thấy cậu đeo bám người phụ nữ này nữa, nếu không, cứ chuẩn bị ình một cái quan tài, tôi sẽ tự mình đến đóng nắp giúp cậu.”

Mạnh Đường lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, nhìn Tần Chân cùng Trình Lục Dương tay trong tay đi ra khỏi cửa, cả người vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, trong ánh mắt hiện lên rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Anh cũng muốn đuổi theo, nhưng anh hiện tại không có lập trường, càng không có tư cách.

Nếu lúc trước anh không đưa ra quyết định ích kỷ như vậy, liệu rằng kết quả có khác?

Anh nhắm mắt, bỗng nhiên cảm thấy ngọn đèn trong căn phòng này rất chói mắt, phơi bày tất cả những mặt xấu xí, bất lực của bản thân.

Trình Lục Dương nói to một hơi như vậy, vừa kéo Tần Chân vào thang máy, liền bắt đầu ho khan kịch liệt. Cổ họng vừa sưng vừa đau, lúc ho cảm giác đau muốn chết.

Tần Chân theo bản năng vỗ lưng cho anh, “Làm sao vậy –”

Còn chưa nói xong, cái tay kia đã bị Trình Lục Dương hung hăng chặn lại, anh cố nén lại một cơn ho khan, nhìn người phụ nữ trước mặt, không nhịn được quát: “Làm sao vậy à? Tần Chân, tôi cứ nghĩ tác phong làm việc của cô giống như bánh bao, không nghĩ tới trong óc cô cũng toàn bánh bao! Những gì trước đây tôi nói với cô còn chưa đủ sao? Tên họ Mạnh kia đối với cô thế nào, chẳng lẽ cô còn không rõ sao? Tôi đã nói phòng ở của anh ta không cần cô quan tâm, cô còn cun cút chạy tới đó làm gì? Để người ta cười vào mặt cho sao? Hả?”

Bởi vì nói một hơi dài, anh lại bắt đầu ho khan rũ rượi, khuôn mặt trở nên đỏ bừng không biết là bởi vì tức giận hay là do ho khan.

Tần Chân kinh ngạc đứng tại chỗ, đột nhiên không biết nên nói gì.

Trình Lục Dương thật vất vả mới ngừng ho khan, hít sâu một hơi, có lẽ là thấy sắc mặt cô tái nhợt quá, đành dịu giọng xuống một chút: “Con người ta sống trên đời này, nếu chỉ chăm chăm làm theo ý người khác, mỗi một câu một lời đều phải bản khoản đến cảm nhận của người khác, vậy rốt cuộc là cô sống vì ai? Cô quan tâm đến bạn học là đúng, cô lựa chọn dùng khuôn mặt tươi cười để tiếp đón người ta cũng không sai. Nhưng mà Tần Chân, cô ngẩng lên xem, người đàn ông đó đã làm những gì với cô, cô có cần thiết phải vì một người như thế mà để mình chịu ảm ức không?”

Anh xoay người sang nhìn cô, gần từng tiếng: “Từ nay về sau, không cần gặp lại anh ta nữa, không cần quan tâm tới chuyện của anh ta nữa, chuyện phòng ở cứ giao hết cho tôi, cô cho số anh ta vào danh sách hạn chế cho tôi.”

Dừng một chút, anh sợ hãi phát hiện bản thân dường như đã để lộ ra cái gì đó, vì thế lại ho khan hai tiếng, “Lần trước tôi kéo anh ta vào danh sách hạn chế cũng là vì tốt cho cô, ai cho cô tự ý lời anh ta ra chứ?”

Thang máy xuống dưới tầng một, anh đi ra ngoài trước, Tần Chân chậm rãi đi phía sau cách anh mấy bước, cứ như vậy lặng lẽ nhìn theo bóng dáng anh.

Anh vẫn còn ho khan, xem ra là bị cảm rất nặng.

Anh chỉ tùy tiện mặc vào bộ quần áo kết hợp chẳng ra đâu vào đâu, chắc là vội vã ra khỏi nhà, không kịp xem xét.

Bên trái tóc anh hơi vểnh lên, chắc là chưa kịp chải đầu đã chạy ngay tới tòa nhà của Âu Đình để tìm cô.

Cô thần người nghĩ tới mấy chi tiết nhỏ nhặt, sau đó mới chú ý tới anh sau khi ra khỏi sảnh lớn thì đứng ở trên cầu thang, quay đầu nhìn cô, nói rất hợp tình hợp lý: “Tôi không mang ô.”

Bật chiếc ô có họa tiết hoa màu vàng nhạt không được to cho lắm trong tay lên, cô đi đến bên cạnh Trình Lục Dương, đưa ô cho anh. Anh nhận lấy vô cùng tự nhiên, cùng cô đi vào trong màn mưa.

Chắc là do ở trong thang máy anh nói nhiều quá, cảm xúc quá kích động, thành ra đến giờ đột nhiên thấy hơi xấu hổ nên chỉ có thể yên lặng bước đi. Nhận thấy Tần Chân đi chậm chậm quá, anh rốt cuộc quay sang hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Lúc này mới phát hiện sắc mặt của cô cực kỳ xấu.

Chẳng lẽ không chỉ có anh bị bệnh, đến cô cũng bị?

Tần Chân đưa tay xoa xoa bụng, lắc đầu, “Bệnh cũ.”

Trình Lục Dương nhìn theo tay cô, rốt cuộc mới hiểu ra cái mà cô gọi là bệnh cũ là có ý gì, lập tức không nhiều lời, “Ra tiểu khu liền bắt xe về, cố chịu đựng một chút.”

Nhưng kế tiếp, anh đi chậm lại đâu chỉ một chút, mỗi khi thấy cô hơi nhú mào thì lập tức chuyển sang tốc độ rùa bò, cho đến khi lông mày cô giãn ra mới thôi.

Tần Chân ngẩng đầu, thấy hai phần ba chiếc ô xinh xắn cho nữ che bên phía cô, mà anh liên tục quay sang nhìn cô, vừa xem xét xem cô có bị dính mưa hay không, vừa quan sát nét mặt cô.

Hạt mưa dày đặc không tránh khỏi dính vào bộ đồ công sở và tất chân của cô, đồng thời, có nhiều hơi ẩm dọc theo vết hầu bốc lên, lại không hiểu vì sao không tuân theo quy luật tự nhiên, trực tiếp tới đáy mắt cô.

Trình Lục Dương đột nhiên chìa tay giữ chặt cô, “Cẩn thận!”

Cô lệch khỏi quỹ đạo vài bước về phía anh, lúc này mới chú ý tới vũng nước dưới chân kia. Tay anh ầm áp mà mạnh mẽ, nắm chặt lấy cổ tay cô, giống hệt như lúc anh kéo cô ra khỏi tầm mắt của Mạnh Đường vậy.

Tần Chân chậm rãi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn người bên cạnh. Khung cảnh này dường như vô cùng quen thuộc, trong một đêm cách đây hơn mười năm, cũng có một thiếu niên đi bên cạnh cô, bung ô giúp cô che gió chắn mưa như vậy.

Mạnh Đường thậm chí còn chín chắn hơn Trình Lục Dương, mỗi một bước, mỗi một câu, mỗi một biểu cảm đều có thể khiến người ta giống như được tắm gió xuân, vui vẻ từ tận đáy lòng.

Song, giờ này khắc này, cô lại ngạc nhiên phát hiện ra, một Trình Lục Dương không đủ chín chắn thế nhưng lại khiến cô cảm động muốn khóc.

Anh cẩn thận từng li từng tí, anh dịu dàng tỉ mỉ, anh không khống chế được cảm xúc, anh giận dữ, thậm chí còn cái miệng thối toàn nói những lời ác độc của anh... Tất cả khiến cô có thể cảm nhận sự quan tâm của người đàn ông này một cách chân thực. Khác với sự dịu dàng của Mạnh Đường, sự dịu dàng của Trình Lục Dương rất đặc biệt, khiến cho cô hoàn toàn chìm đắm trong đây.

Cô hỏi anh: “Vì sao lại tới đó?”

“Lo cho cô.” Trình Lục Dương trả lời như vậy, “Lo cô bị tên đàn ông bụng dạ xấu xa kia lừa đi, đầu óc cô vốn không tốt, tính cách cũng bấp bênh, sao tôi có thể trơ mắt nhìn cô bị người khác ức hiếp?”

Cô không ngoài ý muốn lại bị anh chế giễu lẫn nữa, nhưng không thêm so đo với anh, chỉ hỏi tiếp một câu: “Vì sao lại lo cho tôi?”

Trình Lục Dương trái lại bị câu hỏi này làm cho sửng sốt, sau đó mới trả lời hợp tình hợp lý: “Cô đã nói chúng ta là bạn bè, ông đây khó khăn lắm mới đồng ý với cô, đã nói được thì phải làm được, nhất định sẽ đối tốt với cô!”

Trong mắt anh là niềm chân thành không chút do dự, lòng thành trăm phần trăm.

Tần Chân có cảm giác chất lỏng cay cay nơi đáy mắt sắp tuôn trào mãnh liệt, thật giống như cô đã không thể chống cự nổi sự bảo vệ và quan tâm này, mỗi phút mỗi giây ở bên cạnh anh đều như có một bàn tay vô hình không ngừng kéo cô vào trong thế giới của anh.

Trình Lục Dương này, ở mặt ngoài thì có vẻ là cứng rắn, thích châm chọc người khác, quanh người bốc mùi hôi thối, nhìn thấy cũng không muốn đến gần. Nhưng một khi lột đi vẻ bề ngoài kia, sẽ phát hiện nội tâm mềm mại tinh tế của anh.

Cô ngửa đầu cứ nhìn anh như thế, nhìn mái tóc đen nhánh mềm mại của anh, nhìn ngũ quan tinh tế anh tuấn của anh, nhìn đôi mắt sạch sẽ trong suốt của anh, nhìn ngón tay đẹp đẽ đang cầm ô của anh... Nơi khóe mắt rớt cuộc có một giọt lệ chảy xuống.

Cổ họng như có gì đó chặn ngang.

Như bị nghẹn lại.

Giây phút này cô rốt cuộc đã nhìn rõ trái tim mình, hóa ra, cô đã vô phương cứu chữa thích người đàn ông tên Trình Lục Dương này.

Một người không ngừng sinh ra thiện cảm với một người khác có lẽ là quá trình rất dài, nhưng trái tim thật sự rung động, hóa ra chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Chỉ cần một giây khi bạn ngẩng đầu lên nhìn vào trong mắt người đó, phát hiện nơi đó chỉ duy nhất hình bóng của bạn, khiến cho con tim bạn trở nên loạn nhịp.

Vì thế, bạn rất cuộc phát hiện ra, cảm giác rung động lại có thể mãnh liệt như vậy, có thể vượt qua mọi nhân tố tưởng chừng như không thể vượt qua nổi.

Lời tác giả:

Mạnh Đường là nam thần mà mọi cô gái đều mơ ước, mà Trình Lục Dương là loại đàn ông độc miệng khiến người khó mà thích được, đây là ấn tượng ban đầu của mọi người đối với bọn họ.

Nhưng trong kế hoạch của tôi, đây là câu chuyện một nam thần rũ bỏ hào quang trở thành con người mà người đàn ông khiến người khó thích lại thành công lên chức trở thành nam thần.

Cho nên đừng tiếc nuối rằng không thể gặp được nam thần thuộc về mình khi còn trẻ, bởi vì cuối cùng bạn sẽ phát hiện ra, người bạn đồng hành với bạn – người chẳng phải nam thần kia thật ra cũng chính là nam thần đặc biệt nhất thuộc về bạn.

Mong rằng mọi người theo dõi đến đây – dù bên cạnh có nam thần hay không, đều sẽ có được tình cảm này, làm bạn suốt đời với người đàn ông tốt như Trình Lục Dương.

33. Chương 35

Edit: Gà

Beta: Vi Vi

Sau khi phát hiện ra tình cảm của bản thân đối với Trình Lục Dương, cảm giác giật mình khi nghe lời tỏ tình đột ngột của Mạnh Đường đã phai đi rất nhiều.

Nhưng Tần Chân cần thời gian để suy nghĩ lại thật cẩn thận, xem nên xử lý phần tình cảm của mình này như thế nào. Dù sao, trong mắt mọi người, cô và Trình Lục Dương không phải là người thuộc cùng một thế giới.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi cảm thấy uể oải.

Tần Chân đi theo Trình Lục Dương ngồi vào trong taxi, nghe anh nhanh chóng đọc địa chỉ nhà mình cho tài xế, thế này mới không nhận được nói xen vào: “Không đưa tôi về nhà à?”

“Trông cô vừa rồi còn hùng dũng hoành tráng lắm cơ mà, phải cần tôi đưa về sao?” Trình Lục Dương ngồi bên cạnh cô, tức giận lườm cô một cái, “Đến nhà tôi ăn cơm.”

“Nhà tôi đâu phải không có cơm ăn, việc gì phải đến nhà anh ăn?”

“Nếu cô muốn nói đến cái tủ đầy mì tôm với đồ ăn nhanh kia của mình, ừm, đúng là rất hợp với cô.”

“..... Anh....nhìn thấy khi nào thế?”

“Lần trước đến nhà bôi thuốc cho cô, tình cờ nhìn thấy.”

Tần Chân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, trong đầu lại tái hiện cảnh tượng đêm đó, anh cẩn thận bôi thuốc giúp cô, dè dặt như đứa bé sợ làm sai... Chẳng lẽ, là từ lúc đó bắt đầu thích anh?

Trình Lục Dương ngồi bên cạnh không ngừng lảm nhảm: “Mang tiếng là con gái, trong nhà lại không có tí thực phẩm dinh dưỡng nào, trong tủ chỉ toàn những thực phẩm có chất bảo quản với chất phụ gia. Nếu cô muốn chuyển giới thì cứ nói sớm đi! Có thiếu tiền phẫu thuật, nhà tôi đây lắm tiền nhiều của, tiện tay quỳen một tí tiền là đủ cho cô đi Hàn Quốc rồi. Thế nào, có muốn suy nghĩ một chút không?”

Tần Chân phút chốc quay đầu trợn mắt nhìn anh.

“Hơ, còn trợn mắt với tôi cơ à? Vậy cô nói xem tôi nói sai chỗ nào nào?” Trình Lục Dương nói rất nghiêm túc, “Tôi nói với cô này Tần Chân, nếu không xem cô là bạn, tôi đã chẳng phải phí nhiều nước bọt như vậy. Cô nhìn lại bản thân mình đi, có người phụ nữ nào không biết chăm sóc da như cô không? Cô xem chỗ này này, còn có chỗ này –” anh chọc tay vào mặt cô, “Từng này tuổi rồi mà còn mọc mụn, cô đừng nói với tôi đây mụn dậy thì nhá!”

Tần Chân then quá hóa giận tránh ra: “Ông đây là mụn thời mẫn kinh, được chưa?”

“Ha ha, điểm không giống phụ nữ thứ hai, có người phụ nữ nào cứ hể mở miệng ra là ông đây, ông đây không?” Trình Lục Dương lại duỗi tay kéo kéo khoe miệng cô, “Từ lần đầu tiên gặp nhau đến giờ, cô không ngừng chứng tỏ với tôi, miệng lưỡi cô rất sắc bén. Tôi hỏi cô, lần trước khi cô cãi nhau với nhân viên giao hàng ở trước cửa công ty, có nghĩ đến những người xung quanh sẽ nghĩ như thế nào về cô không? Hám chút lợi nhỏ thì thôi đi, cô nói xem cái miệng này của cô làm sao mà lớn được vậy? Những lời nói mà con gái không nên nói sao lại có thể được cô phun ra khỏi miệng một cách trôi chảy tự nhiên như vậy? Hay cô đi khám nha khoa thử đi, xem có phải là răng lợi có vấn đề gì không?”

“Trình! Lục! Dương!” Tần Chân trợn trừng hai mắt nhìn anh.

Tài xế đã ghen cười đến mức cả người run rẩy.

“Gào cái gì mà gào? Không phải tôi đang ở đây sao? Cô xem cô đàn bà con gái gì mà giọng nói oang oang như vậy? Không phải vừa nói với cô rồi sao, nếu thiếu tiền làm phẫu thuật thì cứ nói với tôi, bạn bè với nhau, tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết mình. Nếu cô đã sống chết theo đuổi chí hướng đó như vậy, tôi sẽ bỏ tiền cho cô!” Trình Lục Dương lại còn làm ra vẻ muốn móc ví ra.

Tần Chân không thể nhịn được nữa, “Tôi nói này, cái miệng của anh không thối như vậy thì sẽ chết à? Nếu không thì cả hai ta cùng đi khám nha khoa đi, có bệnh cùng trị tốt quá còn gì?” Nói tới đây, cô lại đột nhiên phanh lại, nhìn anh mà tỏ vẻ tỉnh ngộ: “Ha ha, chỉ sợ tôi là răng lợi không được tốt lắm, vấn đề của anh mới nghiêm trọng hơn, không được, không được, không thể đi khám nha khoa.”

Trình Lục Dương liếc mắt nhìn cô, “Ồ? Tôi có vấn đề chỗ nào?”

“Chỗ này!” Tần Chân chỉ vào đầu mình, “Là chỗ này có vấn đề! Nên đến khoa não hoặc khoa thần kinh!”

Trình Lục Dương cười ha ha, lười biếng vươn tay chọc vào đầu cô, “Đúng rồi, cũng tự mình biết mình nhĩ, theo tôi thấy chỗ này đúng là cũng hơi có vấn đề.” Anh thậm chí quay sang nói với tài xế, “Này anh tài xế, lát nữa khi đi qua bệnh viện nhân dân tỉnh, anh nhớ dừng lại ở trước cổng một cái, cô bé này muốn đến khoa não khám!”

Bốp —

Tần Chân phát cú, giơ tay đánh bốp vào đầu anh, “Trình! Lục! Dương!”

Lần đầu tiên bị người khác đối xử bạo lực như vậy, Trình đại gia sợ ngây người, quay đầu nhìn Tần Chân mà khó tin, “Cô vừa làm cái gì đấy?”

“Đánh anh!” Tần Chân bị anh trừng, vẻ kiên cường lập tức sụp xuống một nửa, nhưng vẫn bướng bỉnh trừng anh, “Tôi đánh anh đấy, làm sao nào?”

“Tôi lớn như vậy đến cả bố mẹ tôi còn chưa đánh tôi bao giờ, cô ăn gan hùm mật gấu hay sao, thế mà dám đánh tôi? Lại còn đánh vào cái đầu tôn quý trí tuệ của tôi nữa chứ!” Trình Lục Dương bắt đầu xắn tay áo đánh trả.

Tần Chân vừa ôm đầu vừa kêu: “Đánh phụ nữ không phải đàn ông! Trình Lục Dương, chẳng lẽ anh đã sớm muốn đi chuyển giới rồi hả?”

“Ha ha, người tôi đánh thật không phải phụ nữ!” Trình Lục Dương tức giận nhìn đáng vẻ ôm đầu uất ức của cô, cuối cùng chỉ không nặng không nhẹ búng một cái lên trán cô. Nhìn cô xoa xoa chỗ da đỏ lên trong nháy mắt trông rất đáng thương, trong lòng thật sự sưng sờ.

Tuy nói cô không giống phụ nữ, nhưng thực ra làn da cô rất đẹp, ít nhất trắng nõn bóng loáng, ngoại trừ vài cái mụn vì thức đêm mà nổi lên.

Thấy bóng lưng tài xế vẫn còn run rẩy, Trình Lục Dương hừ một tiếng với Tần Chân, “Chỉ số thông minh thấp quả nhiên có thể lây lan.”

Anh cúi đầu nhìn bụng cô, “Còn đau không?”

Tần Chân sưng sốt, lúc này mới phát hiện, ầm ĩ với anh một lúc như vậy, bệnh cũ đã bị cô quăng ra khỏi đầu, mà anh lại vẫn còn nhớ....

Cô buông cái tay đang xoa trán ra, nói nhỏ: “Không đau, vừa bị phân tán sự chú ý một cái là quên đau.”

“Chả trách nói cô là đàn ông?” Trình Lục Dương cười giễu cợt cô.

Tới nơi, hai người xuống xe, cùng nhau đi về phía nhà anh.

Trời vẫn đang mưa, một chiếc ô hoa nhỏ căn bản không đủ che cho hai người, nhưng người Tần Chân gần như không dính chút nước mưa nào, trái lại, Trình Lục Dương... Tâm trạng cô rất phức tạp, lại không biết nên nói cái gì.

Bước vào trong thang máy, cô cúi đầu nhìn chân mình, “Hôm nay, ày, cảm ơn anh...”

“Cảm ơn tôi cái gì? Cảm ơn tôi đã thức tỉnh cô, định giúp đỡ cô, chỉ dẫn cho cô đi phẫu thuật sao?” Trình Lục Dương không chút để ý ấn nút thang máy.

“Là cảm ơn anh bị bệnh còn chạy tới giúp tôi, để tôi không cần phải xấu hổ đối diện với Mạnh Đường.”

Nương theo ánh sáng trên cửa thang máy, Trình Lục Dương nhìn Tần Chân cúi đầu nói cảm ơn, im lặng một lát, đến khi cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra, mới nói: “Tần Chân, có một số chuyện giúp được cô một lần, hai lần, nhưng không thể giúp được cô cả đời. Nếu cô không muốn đau khổ vì anh ta nữa thì hãy tự mình dứt ra đi. Nếu không, ai cũng không giúp được cô đâu.”

Anh bước ra khỏi thang máy, để lại Tần Chân kinh ngạc nhìn theo bóng lưng anh, cuối cùng mới hoàn hồn nhắc chân đi theo.

Trình Lục Dương gọi cô đến ăn cơm, nguyên nhân thứ nhất là vì dì cả của cô đến, không thoải mái, không thích hợp ăn mấy thứ đồ vừa không có dinh dưỡng, vừa có hại cho sức khỏe ở nhà cô; nguyên nhân thứ hai là những tờ giấy nhớ tràn ngập trong tủ quần áo của anh kia, anh muốn hỏi cho rõ ràng.

Anh dẫn Tần Chân tới phòng sách, “Máy tính ở chỗ kia, sách thì ở trên giá sách đấy, cô có thể lấy đọc để giết thời gian.” Sau đó thì đi vào phòng bếp.

Tần Chân nhìn một mặt tường đầy sách của anh, một mình đi lại loay quanh trong phòng. Nhưng phần lớn sách của Trình Lục Dương đều có liên quan tới thiết kế nội thất và bố cục nhà ở, cô đọc không thấy thú vị, vì thế lại chạy tới phòng bếp.

Anh đang đeo tạp dề bận rộn trước kệ bếp bằng đá cẩm thạch màu trắng. Bóng lưng nhìn qua có phần dịu dàng, dây tạp dề màu xanh da trời thắt ở trên lưng, thoạt nhìn cũng có thêm mấy phần xinh đẹp.

Tần Chân dứt khoát đứng ở cửa phòng bếp yên lặng nhìn anh, nhìn anh hành động thành thạo, nhìn anh ném một miếng giống như một đứa trẻ khi múc đồ ăn ra đĩa.

Cô nghe thấy anh dùng giọng điệu sung sướng, thỏa mãn nói: “Quả nhiên là một người đàn ông tốt, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp.”

Cô rất cuộc không nhịn được phì cười một tiếng, mà tiếng cười này đã thành công tác động đến người đang đưa lưng về phía cửa.

Trình Lục Dương xoay người lại, xụ mặt hỏi cô: “Cười cái gì? Có ý kiến sao?”

“Không có ý kiến, không có ý kiến.” Tần Chân đi thông thả đến bên cạnh anh, bưng đĩa Cung Bảo Kê Đình kia đi về phía bàn ăn, “Một người đàn ông có thể lên được phòng khách, xuống được phòng bếp như anh, tôi nào dám có ý kiến chứ?”

“...” Ánh mắt Trình Lục Dương sắc như dao không ngừng phóng về phía mặt cô, nhưng hai gò má lại hơi ửng hồng.

“Ô, anh ngưỡng cơ đấy?” Tần Chân cố ý chọc ghẹo anh.

“Cút! Đang mùa hè nóng nực, tôi còn ở trong phòng bếp lâu như vậy, đây là bị nóng!” Anh hung ác chỉ vào mặt mình, không ngừng nhấn mạnh, “Nóng! Là nóng biết chưa?”

Tần Chân cười đến gập cả thắt lưng, lại bởi vì cười dữ quá, một dòng nước ẩm từ bụng dưới ào ào tuôn xuống, kèm theo đó là cảm giác đau quặn lại. Cô thay đổi sắc mặt, không cười nổi nữa.

Trình Lục Dương vội kéo chiếc ghế ở cạnh bàn ăn ra, ấn cô ngồi xuống, “Cười cười cười, giờ bị báo ứng rồi phải không?”

Anh đi đến bên cạnh lò vi sóng, lấy cái nồi ra đổ gì đó ra bát, Tần Chân chú ý tới chiếc ipad đang phát sáng ở trên bàn, tập trung nhìn vào, thấy đang mở một trang web có dòng chữ: Khi bị đau bụng kinh nên uống gì để giảm đau?

Mà lúc này, Trình Lục Dương bưng cái bát đến bên cạnh cô, đặt mạnh xuống bàn, đưa tay giật lại ipad, hung dữ quát cô: “Làm cái gì thế? Có biết nhìn lên đồ của người khác là phạm pháp không?”

Tần Chân kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, không hề bất ngờ khi thấy hai tai anh đã đỏ bừng.

Trình Lục Dương lảng tránh ánh mắt cô mà cất ipad đi, tỏ vẻ tức giận nói: “Mau uống đi, đừng có bày ra cái vẻ sống dở chết dở đấy ở trước mặt tôi nữa, tôi nhìn đủ lắm rồi!”

Anh xoay người đi về cạnh tủ bát, lại bắt đầu bận rộn nấu nướng, vừa làm vừa lải nhải: “Tôi đang bận muốn chết, không có thời gian quan tâm cô!”

Còn chưa nói xong, một củ khoai tây từ trong tay anh lăn lộc cộc xuống, anh luống cuống nhặt lên, tai dường như đã đỏ hơn.

Tần Chân từ từ bưng bát nước màu rất đậm kia lên, uống một hơi. Hương vị ngọt ngào, dường như có táo đỏ ở bên trong. Cảm giác ấm áp lan từ cổ họng xuống dưới, trong nháy mắt truyền đi khắp cơ thể.

Cô đưa mắt nhìn Trình Lục Dương đang đứng trước kệ bếp, lông mi khẽ chớp mấy cái.

Cái này chẳng lẽ là thể loại mới vừa bỏ ra khỏi một vùng bùn, đã lập tức rơi ngay vào một vùng bùn khác?

34. Chương 36

Edit: Gà

Beta: Vi Vi

Lúc ăn cơm, ngoài phòng khách vang lên tiếng TV âm ỉ, Tần Chân đứng dậy định đi tắt, lại bị Trình Lục Dương ngăn lại, “Không cần, cứ để mở thế đi.”

Tần Chân nói: “Nhưng có ai xem đâu, bật như vậy phí điện lắm!”

“Có tốn tiền của cô đâu, tôi thích, được chưa?” Trình Lục Dương đáp một cách cứng ngắc.

Tần Chân có cảm giác tự làm mình mất mặt, đành phải một lần nữa ngồi xuống ăn cơm, miệng lẩm bầm nhà tư sản đúng là xa xỉ, không biết người lao động khó khăn, chỉ biết phung phí.

Trình Lục Dương trả lời lại một cách mỉa mai: “Tần Chân, cô đúng là càng ngày càng giống mẹ tôi, quản cái này, quản cái kia, cái gì cũng quản. Hay là, tôi đưa cả sổ tiết kiệm với thẻ ngân hàng cho cô, để cô giữ giúp tôi nhé?”

“Được đấy, nếu anh có nguyện vọng này, tôi đương nhiên là vui vẻ giữ giúp anh. Tuy rằng bản thân không có nhiều tiền trong ngân hàng như vậy, nhưng mỗi ngày nhìn thấy, có thể kích thích lòng tự trọng cùng tinh thần cầu tiến đã sớm chết yểu của tôi!” Cô không biết xấu hổ ra chiều mặt dày.

Trình Lục Dương tao nhã buông đũa xuống, xé một tờ khăn giấy lau miệng, “Được thôi, không thành vấn đề. Có điều trước đó mẹ tôi đã nói, sổ tiết kiệm với thẻ ngân hàng này, chỉ có thể đưa cho hai người. Người thứ nhất là bà, người thứ hai là bà xã của tôi, không biết cô định chọn vị trí nào?”

Cổ họng Tần Chân lập tức nghẹn lại, miếng cơm vừa cho vào miệng không nuốt nổi nữa.

“Xét thấy mẹ ruột tôi vẫn còn, đoán chừng là cô muốn vị trí thứ hai.” Trình Lục Dương xoa xoa cằm, cẩn thận đánh giá Tần Chân, “Xem mặt mũi, miễn cưỡng thì cũng được tính là xinh xắn. Về phần dáng

người.....” anh lắc đầu, “Nhìn chẳng có mấy cân thịt, xúc cảm không tốt, ôm vào không thoải mái, nếu đè lên thì lại càng không dễ chịu.”

Lời này quá sắc rồi, mặt Tần Chân đỏ lên.

“Tính cách thì, ham lợi nhỏ, trong mắt chỉ có tiền, còn thích tính toán chi li. Cứ tôi nói gì là phản bác nấy, ăn miếng trả miếng.” Tổng hợp từ các điều kể trên, Trình Lục Dương hí mắt cười, lắc đầu, “Hai chúng ta không hợp, cô nên sớm dập tắt cái ý nghĩ này đi!”

Anh luôn dùng các cách thức khác nhau để châm chọc cô như vậy, nhất là từ sau khi hai người trở thành bạn bè, lại càng không kiêng nể gì, nghĩ cái gì là nói cái đấy.

Tần Chân biết mình bị anh trêu chọc, lẽ ra hẳn phải giống như trước đây, hùng hồn tranh cãi với anh một phen, xem ai bị ai làm cho tức chết. Nhưng không hiểu sao, bị anh nói như vậy, cô lại không thể thốt ra một từ nào.

Giống như bị anh nói trúng nỗi lòng, nhất thời không có lời nào để phản bác.

Trình Lục Dương nhìn cô chỉ mãi mê nhét cơm vào miệng mà không nói lời nào, nói: “Cô mới về từ châu Phi đấy à? Đói đến ngay cả miệng cũng không còn, chỉ biết ăn thôi!”

Tần Chân miễn cưỡng lừa cơm vào trong miệng, nhồm nhoàng nói một câu: “Ai cần anh lo!”

Trình Lục Dương bĩu môi, vươn vai đứng dậy, đi ra phòng khách. Còn lại Tần Chân ngồi ngơ ngác trước bàn rất lâu, thật vất vả mới có thể nuốt hết cơm ở trong miệng xuống.

Ăn nhiều quá đến mức cơm rõ ràng rất ngon miệng, nhưng chỉ nuốt xuống cũng lại khó khăn đến vậy.

Cô yên lặng thu dọn bát đĩa trên bàn. Đến lúc rửa bát lại ngẩn người, nước trong vòi chảy ào ào, cô muốn vặn nhỏ van lại theo phản xạ có điều kiện, bàn tay giờ đến nửa chừng lại rụt về.

Nhà tư sản lắm tiền, cô lại không phải là gì của anh, việc gì phải tiết kiệm giúp anh?

Đến khi Tần Chân quay lại phòng khách, Trình Lục Dương không có ở trên sofa, TV vẫn mở như trước, lúc này đang phát một chương trình hí khúc, hoa đán đóng vai mặt hoa (*) hát í í a a không ngừng, nghe mà hai tai đau nhức.

[(*) hoa đán: diễn viên đóng vai nữ có tính cách hoạt bát; vai mặt hoa: một vai trong hát trong tuồng hát xưa]

Cô nhớ mang máng là rất nhiều lần khi cô đến nhà Trình Lục Dương, rõ ràng anh không xem TV, nhưng lại chỉnh âm lượng lên rất to, trong đầu ngơ ngơ xuất hiện một manh mối — anh cảm thấy căn phòng này quá trống trải, nên hy vọng có chút âm thanh cho náo nhiệt?

Giải thích như vậy có vẻ hợp lý.

Trong khi cô vẫn còn đang nhìn chằm chằm TV đến ngẩn người thì Trình Lục Dương đã xuất hiện ở cửa phòng ngủ, lên tiếng kéo suy nghĩ của cô trở về, “Tần Chân, cô lại đây một chút.”

Cô theo lời anh đi vào, đã thấy Trình Lục Dương chỉ vào cái tủ quần áo đang mở rộng, nhàn nhạt nói một câu: “Không định giải thích sao?”

Trước mắt là rất nhiều tờ giấy nhớ với đủ màu sắc dán đầy trong tủ quần áo, nhìn mà thấy giật mình.

Về mặt Tần Chân cứng ngắc lại, cô mất tự nhiên cười cười, “Rảnh rồi không có việc gì nên giúp anh sắp xếp lại một chút.....”

“Làm sao cô biết được?” Trình Lục Dương cắt ngang lời cô.

Tần Chân có chút xấu hổ nói, “Lần trước khi đến nhà anh, ở ngoài cửa phòng sách, không cẩn thận... Không cẩn thận nghe thấy.”

Trình Lục Dương lập tức nhớ tới cuộc nói chuyện điện thoại kia. Hôm đó, bác sĩ nói với anh, cảm giác màu sắc của anh đang ngày càng yếu đi, có lẽ không lâu nữa thôi sẽ trở thành bệnh mù màu hoàn toàn.

Anh yên lặng nhìn Tần Chân, thấy cô chột dạ ngẩng đầu lên liếc nhìn anh một cái, rồi lại vội vàng cúi xuống. Tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng anh lại nhìn thấy rất rõ ràng, trong đôi mắt kia, mang theo sự thương hại và thông cảm.

Cô còn muốn thử an ủi anh: “Thật ra thì cảm giác màu sắc không quan trọng đến vậy đâu, ít nhất anh nhìn thấy mọi đồ đạc, đối với màu sắc cũng có ấn tượng. Sẽ không vì biến thành mù màu mà không biết lá cây có màu xanh lục, bầu trời có màu xanh lam mà? Tỷ lệ mắc bệnh mù màu xanh đỏ của nam giới là 7%, tỷ lệ này vẫn là rất lớn, cho nên bệnh mù màu hoàn toàn không đáng sợ như vậy, dù sao –”

“Cô nói đủ chưa?” Trình Lục Dương đột ngột lạnh giọng cắt ngang lời nói của cô.

Cho tới tận bây giờ, anh vẫn luôn cẩn thận cất giấu bí mật này, bố mẹ không biết, Trình Húc Đông không biết, đến cả cộng sự nhiều năm của anh là Phương Khải cũng không biết.

Anh tìm đủ loại lý do để che giấu việc cảm giác màu sắc của mình không tốt. Ví dụ như, Tổng giám đốc là nhân vật lớn, cần phải có tài xé, làm sao có thể tự mình lái xe? Ví dụ như, trở thành một boss xấu tính, quần áo phải đưa tới tận tay, cơm phải bưng tới tận miệng, cho dù là công việc vô cùng đơn giản như phân loại màu sắc của mấy kẹp tài liệu, anh cũng không thể tự mình làm.

Anh vốn đã là một người cha không thương mẹ không yêu. Nếu ngay cả điểm thiếu sót trong sinh lý cũng bị phơi bày ra trước mắt mọi người, sợ rằng sẽ chỉ nhận thêm chế giễu và thương hại hơn.

Cho dù là ai, anh đều không muốn họ biết được bí mật của mình.

Mà lúc này đây, bí mật của anh lại bị người phụ nữ này nghe lén được... Cả trái tim Trình Lục Dương đều trở nên nôn nóng, bất an.

Tần Chân bị giọng anh dọa cho sững sờ, ngẩng đầu thì thấy vẻ mặt sa sầm của anh, còn tưởng anh khó chịu, vội vàng an ủi: “Bị mù màu thật sự không có vấn đề gì đâu, vẫn sống như những người bình thường thôi. Hồi học cấp hai, tôi có cậu bạn ngồi bên cạnh cũng bị bệnh mù màu xanh đỏ. Nếu không phải trong tiết Sinh học có nói đến bệnh này, thì đến chính cậu ta cũng không biết bản thân có khuyết điểm này—”

Mù màu, người bình thường, khuyết điểm

Mấy từ như vậy khiến cho hô hấp của Trình Lục Dương trở nên nặng nề. Không thể nhịn được nữa, anh ngắt lời Tần Chân, chỉ về phía cửa, “Đi ra ngoài!”

Tần Chân ngơ người, ngơ ngác nhìn anh.

“Ai cho cô nghe lén? Ai cần cô nhiều chuyện? Ai cần cô thương hại tôi?” Trình Lục Dương giật mạnh những tờ giấy nhớ kia rồi ném xuống đất, anh dùng sức rất mạnh, nhưng tờ giấy lại rất nhẹ, chỉ nhẹ nhàng mà rơi xuống đất.

Mà hành động như vậy lại khiến cho Tần Chân cứng đờ cả người, bối rối giống như vừa bị người ta giáng một cái tát thật mạnh vào mặt.

Cô ấp úng nói: “Tôi chỉ... chỉ lo lắng cho anh...”

“Tôi nói rồi, tôi cần cô lo lắng sao? Mẹ nó ai cần lo lắng?” Giọng nói Trình Lục Dương khàn đặc, khó nghe, cả người chìm trong trạng thái giận dữ, “Tần Chân, tôi hỏi cô, cô là gì của tôi? Cô dựa vào cái gì mà nghe lén tôi nói chuyện điện thoại? Cô dựa vào cái gì mà động vào đồ đạc của tôi? Tôi có bị mù màu hay không thì có liên quan gì tới cô? Cô không thấy là mình rất nhiều chuyện hay sao?”

Một loạt câu hỏi, từng câu từng câu quất vào mặt Tần Chân tới tấp, mà nó nện vào trong lòng cô lại càng mạnh hơn.

Cô ngơ ngác nhìn Trình Lục Dương, chỉ cảm thấy mặt mũi nóng bừng, sau đó khóe mắt cũng cay cay.

Trình Lục Dương nhìn đôi mắt đầy vẻ kinh hoàng kia, thật sự không thể chống đỡ nổi bao nhiêu loại cảm xúc hàm chứa ở trong đó nữa, chỉ có thể một lần nữa chỉ ra cửa, “Đi ra ngoài!”

Tần Chân cắn chặt răng, lao thẳng ra ngoài phòng khách, cầm lấy túi của mình rồi đi ra ngoài. Khi đi đến cửa, cô quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đứng ở cửa phòng ngủ, gần từng tiếng: “Là do tôi nhiều

chuyện, ăn no rửng mỡ mới đi lo lắng cho anh! Trình đại gia, anh yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ không mặt dày mày dạn mà đi lo lắng cho anh như vậy nữa đâu!”

Rầm – tiếng đóng cửa của cô cực kỳ vang dội, giống như tiếng sét đánh vang vọng khắp căn phòng.

TV vẫn đang chiếu chương trình hí khúc, tiếng hát í í a a giống như một bàn tay vô hình làm rối loạn suy nghĩ của người khác. Trình Lục Dương đứng ở cửa phòng ngủ một lúc lâu, rồi mới buồn bực đi tới bên cạnh bàn trà, cầm lấy điều khiển từ xa ấn nút tắt nguồn.

Trong lòng rối bời, anh buồn bực vò đầu đi vào toilet, vùi mặt vào nước lạnh, đến khi ngẩng đầu lên thì thấy trên bồn rửa mặt có một chiếc ô... Là chiếc ô hoa của Tần Chân.

Ngoài cửa sổ, những hạt mưa đang tấp lộp độp vào mái hiên, dường như vẫn còn chưa tạnh. Anh nhìn khuôn mặt thẹn quá hóa giận của mình trong gương, trên mặt đọng đầy nước... Người phụ nữ kia không mang theo ô đã xông ra ngoài, có lẽ lúc này cũng đang chật vật giống như anh.

Cô mặc bộ đồ công sở, váy ngắn đến đáng thương, lại còn bệnh cũ, di cả lại tái phát. Tệ nhất là, cô vì tiết kiệm tiền, nhất định sẽ không bắt taxi mà đi bộ đến bến xe bus...

Trình Lục Dương gần như là nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề một câu, rồi cuộc cầm ô lên chạy ra ngoài.

Hành động này của anh xem như là cái gì?

Không có tự trọng?

Tuyệt đối là không có tự trọng đến hết thuốc chữa!

Trình Lục Dương nghiêng răng, hùng hổ chạy ra ngoài. Trong thang máy không có người, đến sảnh lớn tầng một cũng không có người, bật ô lao ra ngoài cửa sảnh lớn, tất cả mọi người đều đang ăn trưa, trong tiểu khu không có một bóng người.

Anh bung ô đi nhanh ra ngoài, khi đến cổng tiểu khu, chú bảo vệ vừa ăn cơm hộp, vừa ngẩng đầu cười híp mắt chào hỏi anh: “Cậu Trình đi ra ngoài sao? Đi ăn trưa à?”

Trong lòng đang vội, anh không trả lời mà chạy ra bên ngoài. Kết quả nhìn ngó hai bên đường một lượt, vẫn không thấy bóng dáng Tần Chân đâu. Nơi này cách bến xe bus đến mấy trăm mét, cô không có khả năng chạy nhanh như vậy, người đang có di cả đến thăm như cô không có lý nào trong một giây đã biến thành Usain Bolt (*) được.

[(*) một vận động viên điền kinh]

Trình Lục Dương vừa mờ mịt vừa luống cuống tìm kiếm trên đường một vòng, rồi cực nhớ tới cái gì, lại vội vàng đi trở về phòng bảo vệ, “Chú ơi, vừa rồi chú có thấy người phụ nữ nào không cầm ô chạy qua đây không? Chính là người lần trước nói với chú là tôi đi đổ rác ấy!”

Chú bảo vệ mờ mịt lắc đầu, “Không có, giờ này mọi người không phải là ăn cơm thì cũng là ngủ trưa, rất ít người đi ra ngoài!”

Trình Lục Dương sững sốt, không thể nào... Cô còn chưa ra khỏi tiểu khu?

Nghĩ như vậy, anh nhanh chóng nói cảm ơn, rồi lại chạy vào bên trong.

Tìm một vòng, tìm đến khu vui chơi, giải trí cho trẻ em, rồi cuộc cũng nhìn thấy bóng người.

Tần Chân bị mắc mưa, tóc ướt sũng dính vào mặt, lúc này đang ngồi trong cầu trượt hình lâu đài dành cho trẻ em, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trình Lục Dương dừng bước lại tại chỗ, không xa không gần nhìn cô, sau đó nghe thấy tiếng chuông điện thoại của cô vang lên.

Tần Chân dùng âm thanh mang theo giọng mũi nhận điện thoại, “alo” một tiếng, không biết đối phương nói gì đó, cô cúi đầu đáp lại một câu: “Mạnh Đường –” Lại không biết nên nói thêm cái gì.

Trình Lục Dương định đợi cô nghe điện thoại xong thì mới đi tới, kết quả vừa nghe hai chữ này, cơn giận dữ bốc lên, anh sải bước xông về phía đó, đoạt lấy di động trong tay cô, quyết đoán ngắt máy.

Tần Chân khiếp sợ ngẩng đầu lên, liền thấy anh hùng hổ mắng cô: “Tôi đã nói gì với cô nào? Nói cho anh ta vào danh sách hạn chế! Nói cô đừng để ý tới anh ta nữa! Cô coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai à? Cô đem sự lo lắng của người khác cho chó ăn rồi sao?”

Uất ức, phẫn nộ, tức cười, nực cười..... Các loại cảm xúc nảy lên trong lòng, Tần Chân cũng gân cổ gào lên với anh: “Liên quan quái gì đến anh?”

Nhìn thấy Trình Lục Dương bị cô gào to làm cho sững sờ, Tần Chân càng không kiêng nể gì, đáp trả lại anh bằng từng lời từng câu của anh: “Tôi nói rồi, tôi cần anh lo lắng sao? Mẹ nó ai cần lo lắng? Trình Lục Dương, anh không thấy là anh rất nhiều chuyện hay sao?”

Nước mưa rơi tí tách xuống mặt đất, rơi vào trong những vũng nước, khiến bọt nước bắn lên tung tóe.

Trình Lục Dương nắm chặt lấy chiếc ô đứng yên tại chỗ, nhìn Tần Chân gào lên với anh xong thì dứt khoát nhảy xuống cầu trượt, đội mưa to liều lĩnh chạy ra ngoài.

Anh giơ tay túm lấy cổ tay cô, “Cô đi đâu đấy?”

“Liên quan quái gì đến anh!”

“Trời đang mưa! Cô mù sao?” Anh cắn chặt răng quát cô, giơ ô che lên đỉnh đầu cô.

“Liên quan quái gì đến anh!” Tần Chân đẩy anh ra, tiếp tục đi về phía trước.

“Tình trạng sức khỏe của cô thế nào cô còn không rõ sao? Hử? Mưa to như vậy, cô mà dầm mưa chẳng phải sẽ đổ bệnh sao?” Trình Lục Dương lại cùng đi lên, tiếng sau to hơn tiếng trước, câu sau dữ hơn câu trước.

“Liên quan quái gì đến anh, liên quan quái gì đến anh, liên quan quái gì đến anh!” Tần Chân còn hung hăng hơn anh, liền tiếp đẩy anh ra, không cho anh cầm ô che lên đầu cô.

“Tôi nói cô có phải là có bệnh không hả?” Trình Lục Dương rốt cục không thể nhịn được nữa, một tay kéo cô lại, không quan tâm cô vì bị mất thăng bằng mà ngã vào người anh, chỉ rít từng tiếng qua kẽ răng, “Tần Chân, cô nói lý một chút có được không?”

Trong màn mưa, người phụ nữ kia cả người ướt sũng nhìn anh, hai mắt đỏ hồng, hùng hổ nặn ra một câu: “Anh có tư cách gì nói tôi? Hử? Anh chịu nói lý? Anh chịu nghe lời khuyên? Anh thân thiện đáp lại sự quan tâm của người khác sao?”

Trình Lục Dương há miệng ngậy người tại chỗ, bị đôi mắt thoáng chớp đã đỏ hoe của cô dọa sợ.

Tần Chân oán hận trừng anh, “Cảm thấy rất bất lực phải không? Cảm thấy có lòng tốt lại bị cho là lòng lang dạ thú phải không? Cảm thấy giống Đông Quách tiên sinh bị súc sinh cắn ngược lại một cái phải không? Trình Lục Dương, tôi nói cho anh biết, đáng đời anh! Đáng đời anh, đáng đời anh, đáng đời anh!”

Từng đợt công kích liên tiếp đổ ập xuống người Trình Lục Dương, anh há miệng, rốt cuộc chẳng nói chẳng rằng kéo Tần Chân bắt đầu đi về phía nhà mình.

“Anh buông tay!”

“Không buông.”

“Mau buông tay... á... chết tiệt!”

“Cô đừng có mơ.”

“Trình Lục Dương, tôi cảnh cáo anh, anh đừng có mà ép tôi, ép tôi điên lên là cái gì tôi cũng làm được đấy!”

“Ha ha, vậy cô cứ làm đi!”

Tần Chân nóng nảy, gân cổ kêu lên: “Cứu mạng! Có ai không! Có kẻ muốn bắt cóc người!”

Trình Lục Dương tức khắc dừng bước chân, quăng cái ô đi, một tay khiêng Tần Chân lên, một tay che miệng cô lại, “Ngậm miệng lại cho ông!”

.....

Buổi chiều, tiểu khu rớt cuộc yên tĩnh trở lại, Trình đại gia nghiêng rằng nghiêng lợi khiêng con tin bắt cóc được về nhà.

lời tác giả: chương này đại tiện thật sự rất quá đáng, không để ý cảm nhận của người khác + ăn nói thẳng thừng, một là bởi vì anh tự ti, hai là bởi vì bản thân anh chưa từng phát hiện, điều anh không muốn nhất là lòng thông cảm, dù là cảm thông thật lòng.

Lần cãi vã này coi như cho anh một cơ hội trưởng thành, con người không thể luôn sống trong thế giới của bản thân mình, phải học cách suy nghĩ đến cảm nhận của người khác.

35. Chương 37

Edit: Gà

Beta: Vi Vi

Trình Lục Dương khiêng Tần Chân đi thẳng vào trong thang máy, sau đó lại khiêng vào tận nhà.

Anh quăng cô lên sofa giống như quăng một cái bao tải, sau đó nói một cách giận dữ: “Nếu bây giờ mà cô lại chạy nữa, xem tôi có đánh gãy chân cô không!”

Tần Chân toàn thân đau nhức, nhưng khí thế lại không giảm xuống chút nào, lập tức nhảy dựng lên, cười lạnh hai tiếng rồi đi về phía cửa.

Trình Lục Dương bị chọc giận, nhanh chóng đuổi theo lại khiêng cô trở về phòng lên sofa, Tần Chân lại chạy, anh lại khiêng..... Mày bắt người ngốc nghếch này cứ lặp đi lặp lại mấy lần, Tần Chân rốt cuộc nổi giận.

Cô để nguyên giày nhảy lên chiếc ghế sofa bọc vải kẻ caro trắng của Trình Lục Dương, trên sofa lập tức hiện lên mấy dấu giày bẩn thỉu. Sau đó, cô chỉ vào mũi Trình Lục Dương, mắng: “Tôi hỏi anh, anh vẫn không chịu nói lý sao?”

Trình Lục Dương nhìn mấy dấu giày kia, xót ruột lắm, cũng nghiêng rằng nghiêng lợi hét lên với cô: “Tôi cũng muốn hỏi cô câu này đấy! Trời mưa to như vậy, cô không mang theo ô cứ thế xông ra ngoài, thân thể của mình mà không biết lo, ngược lại bắt người khác đi lo hộ mình, rốt cuộc là người nào không chịu nói lý ở đây?”

Anh tức giận túm lấy tay cô lôi về phía toilet, đẩy cô đi vào, sau đó giật chiếc khăn tắm treo ở trên giá xuống, trùm lên đầu cô, “Cô trông cô đi! Có giống một người đang bị dì cả ghê thăm không? Hả?”

Thấy cô giật cái khăn từ trên đầu xuống, ném vào ngực anh, anh lại bắt đầu hung dữ xắn tay áo. Tần Chân tưởng anh muốn đánh cô hoặc trùm kín khăn tắm cho cô tắc thở nên lập tức máu dồn lên não, mím chặt môi trừng anh, tức giận đến run rẩy cả người.

Cô nghĩ kĩ rồi, nếu Trình Lục Dương thật sự dám ra tay với cô, cả đời này cô sẽ không bao giờ quan tâm đến anh nữa!

Yêu đương cái chó má gì chứ! Cô đúng là mắt mù mới có thể thấy anh là người tốt, bị mờ heo làm mờ mắt mới có thể rung động trước anh!

Cô vẫn còn đang suy nghĩ lung tung, Trình Lục Dương đã bất ngờ vươn tay về phía cô thật, nhưng không phải là đánh cô, mà là cầm lấy khăn tắm lau tóc giúp cô, một tay cầm khăn tắm chà chà tóc cô, một tay nắm chặt lấy tay cô.

Động tác của anh không chút dịu dàng, vẻ mặt cau có giống như là đang nghiêng rằng nghiêng lợi. Thế nhưng, anh chính là dùng khuôn mặt sa sầm như vậy mà im lặng lau tóc giúp cô.

Tần Chân sợ ngây người, quên cả mắng chửi, cũng quên cả giãy giụa.

Khăn tắm màu trắng che khuất tầm mắt cô, Trình Lục Dương lau mái tóc ướt sũng của cô từng chút từng chút một, mà cô chỉ có thể nhìn xuống đôi chân đi dép màu lam của anh dưới lớp khăn tắm.

Quần âu màu đen của anh cũng bị ướt rất nhiều, dán vào chân, nhìn mà thấy khó chịu.

Cô mất tự nhiên nhúc nhích người, lại bị anh quát: “Đừng lộn xộn!”

Anh vừa quát thế lại khiến cho cô nổi tính ương bướng. Dựa vào cái gì chứ? Người làm sai có phải là cô đâu, anh dựa vào cái gì mà luôn quát mắng cô như vậy?

Cô một lần nữa giật khăn tắm ra, nhét vào lòng anh, “Trình Lục Dương, anh bớt ở trong đây làm người tốt đi! Nếu anh đã khước từ sự quan tâm của người khác, thì làm gì có tư cách mà ra vẻ quan tâm người khác? Tất cả chúng ta sinh ra trên thế giới này đều bình đẳng. Cho dù nhà anh có lắm tiền nhiều của, có quyền có thế, thì ở lòng người, vẫn không có chút đặc quyền nào! Tôi là người, không phải thú cưng của anh, để cho anh khi vui vẻ là có thể xưng bạn gọi bè, xoa đầu hai ba cái, đến khi không vui là có thể đá sang một bên, bắt tôi phải lặn đi thật xa!”

Cô nhắm mắt lại, lau đi giọt nước vừa lăn từ trên tóc xuống mi mắt, sau đó lại trợn mắt nhìn anh, “Không phải trong lúc nóng giận thì anh muốn nói cái gì thì nói, đến khi hối hận thì có thể rút lại được. Lòng người là làm từ thịt, không thể sửa đi sửa lại theo ý mình như những bản thiết kế của anh.”

Tần Chân đi sát qua người anh, không nói không rằng đi ra ngoài.

Cô cảm thấy đã nói đến mức này rồi, mối quan hệ có thể gọi là tình bạn của hai người xem chừng đã đi đến ngõ cụt. Rốt cuộc không phải là người thuộc cùng một thế giới, cô không ăn lương của anh, không có khả năng kiểm chế tốt như Phương Khải, không thể chấp nhận được tính tình thiếu gia của anh.

Chỉ là, lòng vẫn cảm thấy chua xót, vì niềm xao xuyến cô từng có mà có lẽ không chỉ một lần, cũng vì hành động thất thường lặp đi lặp lại của anh đối với cô.

Mà khi Tần Chân đi tới cửa, cổ tay lại bị túm lấy, đang định bảo buông ra, lại bỗng nhiên nghe thấy người phía sau khó khăn nói một câu: “Xin lỗi.”

Cô phải dừng bước.

Trình Lục Dương nắm chặt lấy cổ tay cô, giống như một đứa bé đang lo lắng không yên, hít sâu một hơi, “Tôi xin lỗi, tôi sai rồi, như vậy được chưa?”

*

Cửa thang máy mở ra, đúng lúc đó Trình Húc Đông nhìn thấy Tần Chân đi ra từ nhà Trình Lục Dương, cánh cửa phía sau cô chậm rãi khép lại, che khuất vẻ mặt có thể nói là khổ sở của Trình Lục Dương.

Anh đứng lại, chăm chú nhìn người phụ nữ có vẻ chật vật kia, nhận ra cô chính là người mà buổi tối hôm đó Trình Lục Dương vội vàng vàng chạy tới đồn công an đón đi, vì thế vô cùng kinh ngạc như cơn mưa, gọi một tiếng: “Cô Tần?”

Tần Chân ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt có ba phần tương tự với Trình Lục Dương kia, không khỏi khựng lại, tâm trạng phức tạp cũng tan đi rất nhiều.

*

Khi nhận được lời mời đi uống cà phê của Trình Húc Đông, Tần Chân xấu hổ nhìn quần áo của mình, khéo léo từ chối.

Trình Húc Đông tỏ ý hiểu được, chỉ làm như vô tình hỏi một câu: “Cãi nhau à?”

Tần Chân vội giải thích: “Quan hệ giữa chúng tôi không phải như anh nghĩ đâu!”

Thấy cô nóng vội như vậy, Trình Húc Đông ngược lại bật cười, hứng thú hỏi vặn lại: “Quan hệ mà tôi nghĩ là quan hệ gì?”

“...” Tần Chân im bật, phát hiện cô đã tự làm khó chính mình.

Trình Húc Đông chỉ cười, “Tôi có lái xe đến, để tôi chở cô một đoạn.”

“Không cần.....” Tần Chân đang muốn nói từ chối, người trong thang máy đã đi ra ngoài, không cho cô có cơ hội từ chối.

Từ trung tâm thành phố đến tiểu khu cô ở phải mất nửa tiếng đi xe, đối mặt với thành phần tinh anh trong giới thương mại như Trình Húc Đông, Tần Chân cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Trình Húc Đông lại nói: “Cô đã là bạn của Lục Dương, thì cứ xem tôi như là anh trai đi.”

Tần Chân nào dám chút, xưng anh xưng em với boss tương lai của tập đoàn Viễn Hàng, cô tự nhận bản thân không có bản lĩnh này. Hơn nữa... nghĩ đến sau này cô với Trình Lục Dương chắc sẽ trở thành người xa lạ rồi, cô ừ ừ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng không nói gì.

Trình Húc Đông dễ dàng nhận ra cảm xúc của cô xao động, chỉ mỉm cười, “Tính tình Lục Dương chắc rất xấu phải không?”

“Bình thường.” Ha ha, rất xấu? Rõ ràng là xấu đến mức trước nay chưa từng có, mà sau này cũng sẽ không có ai bằng!

“Thật ra em trai tôi chỉ thích nói độc địa thể thôi chứ trong lòng không có ác ý gì đâu.” Trình Húc Đông nói đỡ cho em trai.

Ngay cả nói cho qua Tần Chân cũng lười nói, chỉ phản bác trong lòng, nếu người người trên thế giới này đều dùng phương thức mĩa mai châm biếm để cư xử với người khác như anh, sau đó lại dùng mấy từ như không có ác ý để giải thích cho hành vi của mình, thì thế giới này sẽ loạn mất.

Không nghe thấy cô đáp lại, Trình Húc Đông dừng một chút, mới hỏi: “Lục Dương có kể cho cô nghe chuyện trước kia của nó không?”

Tần Chân quả nhiên khựng lại giây lát, sau đó quay đầu sang nhìn anh, “Chưa kể.”

Rõ ràng là rất tò mò.

Mục đích Trình Húc Đông đã đạt được, lúc này có đi uống cà phê hay không đã không quan trọng nữa. Anh dùng giọng điệu đều đều kể cho Tần Chân nghe một câu chuyện xưa.

Có một đôi vợ chồng trẻ kết hôn theo kiểu ‘lõa hôn’ (*), khi kết hôn hoàn cảnh gia đình rất bình thường, nhưng hai vợ chồng đều có khát vọng có lý tưởng, mang theo túi hành lý trên vai, đi từ thị trấn nhỏ lên thành phố lớn, muốn tự mình lập nghiệp, dùng chút vốn tích cóp trong nhà không ngừng cố gắng làm ăn.

[(*) lõa hôn: là một trào lưu kết hôn mới ở Trung Quốc, trong đó cô dâu và chú rể về sống với nhau hợp pháp với một tờ giấy đăng ký kết hôn, không tổ chức hôn lễ linh đình, mà phía nhà gái không yêu cầu chú rể phải có nhà, có xe, mua nhẫn cưới.]

Lập nghiệp năm thứ hai, bọn họ vẫn còn kinh doanh nhỏ, nhưng đồng thời cũng có một đứa con trai, điều kiện gia đình đã được cải thiện hơn, vừa chăm con, vừa cố gắng thức khuya dậy sớm làm việc hơn.

Hai vợ chồng đều chịu thương chịu khó, chồng thì chăm chỉ làm ăn, còn vợ thì phụ trách việc giao thiệp với bên ngoài, dần dần, nhờ may mắn cùng sự giúp đỡ của người ngoài, việc làm ăn của bọn họ càng lúc càng lớn, thậm chí còn mở được công ty riêng, chuyên về nhà đất, dần dần có chút danh tiếng ở trong vùng.

Cũng đúng lúc này, bọn họ có thêm đứa con trai thứ hai. Với tình hình hiện tại của hai vợ chồng, việc tạo cho hai con một môi trường trưởng thành tốt là điều hoàn toàn có thể. Nhưng công ty đang ở giai đoạn mới thành lập, nhân lực không đủ, nghiệp vụ lại nhiều, rất nhiều chuyện phải do hai vợ chồng tự mình làm. Mà con trai lớn chỉ mới được tám tuổi, cũng hiểu chuyện sớm, chỉ có thể tự chăm sóc được bản thân với phụ giúp bố mẹ nấu cơm mà thôi. Trong hoàn cảnh như vậy, con trai nhỏ suốt ngày khóc lóc, cần người chăm sóc liền trở thành gánh nặng.

Mới đầu, người vợ còn cố gắng chạy qua chạy lại giữa nhà và công ty, nhưng sau một lần đổ bệnh bởi vì quá mệt mỏi, thì thật sự lực bất tòng tâm. Công ty đang trên đà khuếch trương nên không thể thiếu người được. Mà con nhỏ mới chưa đầy một tuổi, còn bởi vì người vợ quá mệt nhọc trong lúc mang thai nên đứa trẻ sinh ra đã yếu ớt nhiều bệnh, cần phải có người chăm sóc cẩn thận. Hai vợ chồng không phải là chưa từng mời bảo mẫu, nhưng mấy bảo mẫu đều không tận tâm chăm sóc đứa bé, thậm chí đứa bé bị bệnh cũng không biết, mấy lần bị sốt tới sắc mặt không bình thường mới cuống cuống đưa tới bệnh viện.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, hai vợ chồng đành gửi đứa con trai nhỏ về nhà ông ngoại ở thị trấn, mỗi tháng đều gửi rất nhiều tiền về. Còn con trai lớn có thể tự chăm sóc bản thân thì được bố mẹ mang theo bên người.

Cứ thế, đứa con trai nhỏ chưa đầy một tuổi đã phải rời xa cha mẹ, cô đơn sống cùng ông ngoại suốt mười một năm, cho đến tận khi ông ngoại qua đời.

Mà từ lúc cậu hiểu chuyện tới nay, ấn tượng duy nhất đối với bố mẹ chính là chỉ gặp mặt vài lần trên đầu ngón tay trong suốt mười một năm. Tết năm nào cậu cũng gọi điện cho bố mẹ, hết lần này tới lần khác nghe bố mẹ dỗ dành: “Sang năm bố mẹ sẽ về đón con, đến lúc đấy con với anh con đều ở bên cạnh bố mẹ, được không?”

Cậu bé nho nhỏ vừa khóc vừa ngoan ngoãn gật đầu với người ở bên kia điện thoại, “Vâng ạ!” Sau đó chậm rãi trưởng thành trong sự chờ đợi từ năm này qua năm khác.

Trong mười một năm, có hai lần nghỉ hè cậu được bố mẹ đón lên thành phố. Nhưng bởi vì việc làm ăn càng lúc càng lớn, trong suốt kỳ nghỉ hè cậu với bố mẹ cậu chẳng gặp mặt mấy lần, ngược lại chỉ có một mình anh trai cậu với cậu. Sau đó, lúc đưa cậu về thị trấn, mẹ cậu sợ cậu mới tám tuổi, vẫn còn dính người sẽ không cho bà đi, nên bảo cậu đứng đợi mình ở trong cửa hàng kem, cho tới tận khi lên xe buýt rồi mới gọi điện cho ông ngoại cậu.

Trong mười một năm này, từ mới đầu còn háo hức chờ đợi cho đến cuối cùng ý thức được bố mẹ nói dối, chỉ nói cho có lệ, cậu hoàn toàn không còn ôm hy vọng gì với bố mẹ nữa, cậu để mặc tính khí mình trở nên quái gở mà ngạo mạn, giống như hạt giống tự do sinh trưởng tươi tốt trên vách núi cao.

Việc làm ăn của bố mẹ càng lúc càng lớn, điều kiện vật chất của cậu cũng theo đó càng ngày càng tốt, nhưng niềm khát vọng cùng sự thiếu thốn tình thân trong lòng vẫn chỉ dừng ở mức ban đầu.

.....

Trình Húc Đông kể xong chuyện xưa, xe đã đi được một đoạn rất xa.

Tần Chân ngẩn ngơ nhìn chằm chằm con đường phía trước, không khó đoán ra nhân vật chính trong câu chuyện là ai – người ngồi bên cạnh cô chính là cậu con trai lớn trong câu chuyện kia, còn tên đáng ghét vừa khiến cô tức giận đến vùng tay bỏ đi, chính là cậu con trai nhỏ.

Cô bỗng nhiên nở nụ cười, “Anh không biết là câu chuyện xưa này có thể viết thành kịch bản phim dài tập chiếu trên giờ vàng của CCTV (*) sao?”

[(*)CCTV: Đài truyền hình trung ương Trung Quốc]

Lần này một người vốn hay tươi cười như Trình Húc Đông lại không cười được, chỉ chậm rãi dừng xe ở ven đường, quay đầu lại nói với cô: “Đã chuẩn bị xong chưa? Vẫn chưa tới phần gay cấn nhất đâu, sau khi nghe xong, có thể cô sẽ hiểu được vì sao tính tình Trình Lục Dương lại trở nên sắc bén gay gắt giống như hiện tại.”

Lời tác giả:

Những gì mà Đại tiện đã trải qua không phải hư cấu. Một người bạn tốt của tôi cũng ở trong hoàn cảnh tương tự như vậy, tuy ở trong câu chuyện xưa đã có thay đổi ít nhiều, nhưng về cơ bản thì vẫn giống nhau.

Nhiều khi, bố mẹ sẽ vì công việc hoặc các nguyên nhân khách quan khác mà lơ là con cái của mình, đặc biệt là trong kiểu gia đình không chỉ có một người con như vậy.

Người bạn của tôi cũng giống như Đại tiện, có một người chị gái ưu tú hiện tại đang học ở Canada. Từ khi bắt đầu vào tiểu học, bố mẹ vì quá bận rộn nên đã gửi cô ấy tới nhà ông bà ngoại, chỉ để người chị ưu tú kia ở bên người thôi. Mà cô bạn của tôi từ khi lên cấp hai đã bắt đầu học nội trú, đến bây giờ quan hệ với bố mẹ vẫn không được tốt lắm.

Tính cách cô ấy cũng thuộc loại thoát nhìn thì có vẻ rất khoe khoang, rất kiêu ngạo, nhưng tự kiêu quá mức như vậy, chẳng phải là do trong lòng quá đói tự ti hay sao?

Nhưng dù có nói thế nào, tôi vẫn cho rằng bố mẹ chỉ là những người bình thường, cũng sẽ có lúc mắc sai lầm, trên phương diện giáo dục cũng xuất hiện rất nhiều ngã rẽ.

Nhưng cuộc đời chúng ta là nằm trong tay chúng ta, chúng ta không thể bởi vì bao điều không theo ý mình nảy sinh trong quá trình trưởng thành mà để cuộc sống của mình trở nên tồi tệ. Tương lai của chúng ta phải do chính chúng ta tạo nên.

Cho nên, bất kể các bạn có được sống một tuổi thơ hạnh phúc, hay là khó tránh khỏi gặp phải trắc trở lớn nhỏ gì, thì tôi vẫn hy vọng các bạn có thể dũng cảm mà sống hạnh phúc.

36. Chương 38

Edit: Gà

Beta: Vi Vi

Tần Chân vẫy tay chào Trình Húc Đông, sau đó dưới sự kiên trì của anh, trong lòng run sợ mà cầm lấy chiếc ô anh đưa đi về nhà.

Đó là một chiếc ô quý giá màu thuần đen phù hợp với tố chất của anh, nhãn hiệu trên chiếc ô Tần Chân không biết, nhưng nói thật, cô có xúc động muốn liêu mình đổi vai cho chiếc ô này, ai bảo cái ô này trông còn đáng giá hơn cả cô!

Cô thậm chí hết sức cẩn thận nâng chiếc ô về nhà, cung kính đặt “ô đại nhân” ở trong phòng khách hong cho khô, còn lấy khăn mặt lau từng ly từng tí nước mưa ở trên đó.

Tối đó, ôm cái bụng bị di cà chà đập đến đau quằn quại, Tần Chân không hề nghi ngờ bị mất ngủ. Nhưng nguyên nhân mất ngủ, ngoại trừ do không khỏe ra, thì còn do câu chuyện xưa mà Trình Húc Đông kể.

Trời đã sang thu, ngoài cửa sổ trời mưa liên miên không ngớt, nước mưa từ mái hiên cửa sổ rơi lộp độp xuống mái che, âm thanh nhỏ vụn giống như một ca khúc giục giã, âm ỉ khiến cho người ta không thể đi vào giấc ngủ.

Tần Chân lặn qua lộn lại đến quá nửa đêm. Từng chi tiết trong câu chuyện Trình Húc Đông kể giống như những thước phim không ngừng hiện lên trong đầu cô, từng cảnh từng cảnh đều rất rõ ràng. Thậm chí cô có thể tưởng tượng được dáng vẻ ngày bé của Trình Lục Dương, một cậu bé có đôi mắt xinh đẹp, khi cười lộ lên sẽ giống như ánh mặt trời chiếu sáng, trong phút chốc xua tan cái lạnh thấu xương của mùa đông.

Cô mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen như mực, nghĩ đến cảnh tượng một đứa bé mười một tuổi ngồi bên giường bệnh ông ngoại, méo máo gọi điện cho bố mẹ, nhưng suốt một đêm, cho đến tận khi hơi thở của ông ngoại dần trở nên mỏng manh, điện thoại vẫn báo ở trong trạng thái bận.

Vào lúc ấy, anh đã nghĩ cái gì?

Bệnh của ông ngoại đã theo ông hơn nửa đời người. Nửa năm trước bác sĩ đã nói, ông ngoại đã lớn tuổi rồi, có phẫu thuật cũng không khá hơn được, chỉ nên cố gắng dưỡng bệnh ở nhà, uống thuốc đúng giờ, có thể gắng gượng được bao lâu thì hay bấy lâu.

Một đứa trẻ mười một tuổi phải tận mắt thấy người thân nhất của mình qua đời, nhìn ông ngoại bởi vì bệnh phổi mà thở hắt từng hơi, cuối cùng vì không thể hô hấp được, giãy giụa rồi ngạt thở mà qua đời.

Đèn sợi đốt trong phòng cứ bật suốt một ngày một đêm như vậy. Mà Trình Lục Dương thì nằm cạnh làm bạn với ông ngoại theo lời dặn của ông, cho đến tận khi ông trút hơi thở cuối cùng. Trong lúc này, bởi vì quá sợ hãi, Trình Lục Dương vẫn nhìn chằm chằm không chớp mắt vào bóng đèn kia, cả người cứng ngắc, mãi đến ngày hôm sau mới có người phát hiện.

Trình Húc Đông nói, bởi vì hai mắt tiếp xúc với ánh đèn điện quá lâu, một khoảng thời gian ngắn sau đó, Trình Lục Dương có hiện tượng mù tạm thời, lại không chịu mở miệng nói một câu, suốt ngày ngồi ngơ ngác một chỗ, mặc cho ai nói chuyện cũng không quan tâm. Về sau, bố mẹ anh đưa anh tới tìm một vị bác sĩ rất giỏi để chữa trị, trải qua một quá trình trị liệu, rốt cuộc cũng khôi phục được thị lực.

Nhưng tính tình quái gở kia thì vẫn không thay đổi, không thích kết bạn kết bè, luôn giữ khoảng cách với mọi người, quan hệ với bố mẹ lại càng gay gắt.

Tiếp đó, anh được bố mẹ đưa tới thành phố B để học cấp hai, từ lúc đó anh lựa chọn học nội trú. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, dựa theo nguyện vọng của anh, bố mẹ anh cho anh sang Anh du học, học chuyên ngành kiến trúc và thiết kế nội thất.

Sau đó, anh về nước, cư xử với mọi người, bao gồm cả người thân của anh, vẫn quái gở như trước.

.....

Tần Chân thật sự không ngủ được, với lấy chiếc áo khoác đi ra ngoài ban công, luồng cảm giác mát lạnh thổi về phía cô, thỉnh thoảng còn mang theo vài hạt mưa.

Cô lơ đãng nhìn cảnh đêm trong màn mưa, cách các tòa nhà cao tầng, nhìn thẳng về nơi mình cũng không biết là nơi đâu. Sau một lúc lâu, cô mới phát hiện đó chính là hướng trung tâm thành phố, trong đêm tối mờ mịt, người kia lúc này đang làm gì?

Cô không khỏi bực mình, không phải cô nên giận anh sao? Vì sao sau khi nghe xong câu chuyện xưa kia lại đột nhiên không còn tức giận nữa, ngược lại cảm thấy vừa lo lắng vừa thông cảm cho anh?

Trình Lục Dương nói, anh không cần sự lo lắng và thương hại của cô, loại hành vi này của cô đúng là không có tự trọng!

Nhưng nghĩ lại, Tần Chân vẫn luôn cảm thấy, khi Trình Lục Dương nói những lời này, trong ánh mắt lại chứa đựng vẻ yếu ớt và sợ hãi khó có thể che giấu. Anh khát vọng tình thân, khát vọng được yêu thương. Nhưng những ký ức thời thơ ấu khiến anh sợ hãi cảm giác bị bỏ rơi, nếu không có thì sẽ không sợ bị mất đi, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà gạt bỏ tất cả mọi người ra bên ngoài.

Tần Chân khép chặt áo khoác trên người, Trình Lục Dương, bây giờ anh đã ngủ chưa?

Trình Lục Dương một mình nổi giận cả tối, cuối cùng gọi Phương Khải đến, nói là mic mua đã lâu mà chưa dùng tới, cần phải thử âm thanh.

Kết quả Phương Khải đứng bên ngoài gõ cửa cả buổi, lại không thấy ai trả lời, đành phải lấy chìa khóa dự phòng của mình ra để mở cửa, không ngờ khi bước vào phòng, đã suýt chút nữa bị dọa chết.

Trình đại gia lại có thể tự lắp mic, đang đứng chân trần trên ghế sofa mà hét bừa.

Thấy Phương Khải đến, anh lại kéo Phương Khải vào hát cùng, kiên quyết nhét một chiếc mic khác vào lòng Phương Khải, rồi ấn chọn bài hát “Phô trương” (*) của Trần Dịch Tấn.

[(*)]Phô trương có lời bài hát rất cảm động và ý nghĩa, rất giống với tâm trạng của Trình Lục Dương. Nghe bài hát tại đây)

Phương Khải thật sự rất muốn khóc, Trình đại gia chỉ đưa mic cho anh thôi, chứ hoàn toàn không cho anh cơ hội mở miệng, một mình gào thét hết cả bài từ đầu tới cuối. Đáng sợ nhất là, ngài này còn liên tục bóp méo những phần falsetto (giọng giả thanh) của người ta thành tiếng gầm rú đúng chất luôn.....

Đủ trều tượng, đủ hoang dã, đủ dân dã!

Vô số lần Phương Khải muốn lấy lý do buồn vệ sinh để chạy trốn, kết quả, Trình Lục Dương vừa vui vẻ ca hát vừa đẩy anh vào trong WC, Phương Khải chỉ có thể khóc ngất luôn trong WC.

Giày vò như vậy cả đêm, khó khăn lắm mới đợi được Trình Lục Dương hát đến mệt, ngã vào sofa ngủ, Phương Khải cuối cùng đã có thể giải thoát, lấy một chiếc chăn mỏng đắp cho anh rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy lấy người.

Con người ta sống trên đời này, kiếm tiền thật chẳng dễ chút nào, đặc biệt gặp phải một boss ác độc thế này, quả thực ngược thân lại ngược tâm, QAQ (*)

[(*)]biểu tượng mặt khóc – hai chữ Q bên cạnh là đôi mắt, chữ A là miệng đang mở lớn, rất giống biểu cảm khuôn mặt khi khóc]

Mà đến hơn nửa đêm, Trình Lục Dương đang mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông di động vang lên.

Trong phòng khách tối đen như mực, anh lại đang bị cảm, đầu óc quay cuồng. Anh ngồi dậy, mò mẫm xung quanh để tìm di động. Cuối cùng phát hiện tiếng chuông phát ra từ phía bàn trà, anh với tay về phía đó, kết quả chân trần mới bước một cái đã giẫm ngay phải chiếc mic ở trên mặt đất, ngã ục một cái, chống mông lên trời.

Cú ngã này làm Trình Lục Dương hoàn toàn tỉnh táo.

Anh bị đau ôm cầm đứng lên, hùng hùng hổ hổ với lấy chiếc di động, thấy rõ ràng ba chữ lóe lên trên màn hình: Phụ nữ thôi.

Đôi lông mày mấy giây trước còn nhíu chặt lại thoáng chốc giãn ra, anh vội vàng cầm di động áp vào tai nghe, “A lô?”

Bởi vì bị cảm, cộng thêm hát hò cả tối nên giọng anh nghe hơi khàn khàn, nhưng vẫn không giấu được vẻ ngạc nhiên cùng mừng rỡ trong đó.

Ở đầu bên kia, Tần Chân dừng lại một chút, rồi mới nói: “Anh ngủ chưa?”

Anh lập tức lắc đầu, “Chưa ngủ, chưa ngủ.”

Nghe thấy giọng nói của anh đã khản đặc, Tần Chân không nhịn được hỏi anh: “Anh đã uống thuốc cảm tôi mua cho chưa? Sao lại có vẻ càng ngày càng nặng như vậy?”

Trình Lục Dương bật đèn trong phòng khách lên, vừa đi đến phòng bếp rót nước, vừa nói: “Rồi, đã uống rồi.”

Sau đó lại cầm cốc nước trở ra phòng khách, lấy thuốc ở trên bàn trà nuốt xuống ừng ực.

Tần Chân nghe thấy tiếng uống nước, buồn cười hỏi anh: “Uống khi nào?”

“..... Vừa rồi.”

Trình Lục Dương đặt cốc nước xuống, không hiểu sao lại thấy hơi căng thẳng. Anh đi đến trước cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra, nhìn cảnh đêm trong đèn đường sáng trưng bên ngoài, một lúc lâu sau mới nói: “Cô gọi điện thoại đến..... Có chuyện gì sao?”

Câu hỏi này lại khiến Tần Chân sửng sốt, đúng vậy, cô gọi tới để làm gì?

Ngừng một chút, cô trả lời: “Hôm nay tôi đã gặp anh trai anh.”

Hơi thở Trình Lục Dương nghẹn lại, “Sau đó thì sao?”

Một lúc lâu vẫn không thấy Tần Chân trả lời, giọng nói anh đột ngột trầm xuống: “Anh tôi đã nói gì với cô?”

Lại là giọng điệu như sợ bị người ta vạch trần bí mật này. Tuy ở một khoảng cách rất xa xôi, nhưng Tần Chân vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng của anh lúc này, cuối cùng cười cười, “Không nói gì đặc biệt cả, chỉ nói với tôi là tính tình của anh không tốt, mong tôi hãy rộng lượng hơn.”

Trình Lục Dương thở ra một hơi, lại bắt đầu cao giọng nói, “Sao anh ta lại không biết xấu hổ mà nói tôi như vậy, cứ như tính tình anh ta thì tốt lắm đấy! Cô không biết đâu, Trình Húc Đông đó chỉ được cái mã tao nhã lịch sự bên ngoài thôi, chứ thực chất bên trong là bụng dạ nham hiểm đấy. Không biết bao nhiêu cô gái đã phải đau lòng vì anh ta, các cô cứ thấy anh ấy mỉm cười với mình liền nghĩ rằng anh ấy có ý với mình, kết quả — à, đúng rồi, anh ta với Mạnh Đường là cùng một loại người đấy!”

Nói tới đây, anh đột nhiên trở nên cảnh giác, “Này, Tần Chân, tôi nói cô hãy kiềm chế một chút! Đừng tưởng là anh trai tôi cười với cô thì tức là anh ấy có ý gì với cô, anh ấy làm vậy là do lễ phép thôi, ok? Còn nữa.....”

Trình Lục Dương mà lại lải nhải cần nhần như vậy, thật đúng là hiếm thấy. Giọng nói bởi vì bị cảm nên hơi trầm khàn, nhưng lại pha lẫn chút êm ái mông lung, khiến người ta liên tưởng tới ánh sáng đom đóm ban đêm, hay sương mờ lúc sáng sớm.

Tần Chân không nhịn được phì cười.

Trình Lục Dương lại bị tiếng cười của cô làm cho sợ ngây người, lập tức dừng lại, sau đó ngáp ngừng hỏi: “Cô..... Không giận nữa?”

“Tất nhiên là giận!” Tần Chân nói chắc như đinh đóng cột. Cô nghe thấy Trình Lục Dương ở đầu bên kia khẽ rửa thềm một tiếng, không nhịn được lại cười: “Nhưng tôi quyết định cho anh một cơ hội lập công chuộc tội.”

“Tần Chân, cô đúng là cái đồ đã được đăng chân lại còn lải nhải đăng đầu! Ông đây đã bao giờ phải ăn nói khép nép với người khác như vậy chưa? Nói cho cô biết, cô là người đầu tiên đấy, cô lại được thể mà vênh mặt lên à?” Trình Lục Dương cất cao giọng hơn, nhưng mãi lâu sau mà vẫn không thấy đầu bên kia trả lời, lại nhanh chóng xì xuống, “..... Phải lập công chuộc tội như thế nào?”

Ở trên ban công Tần Chân lẳng lặng cười đến thắt cả ruột. Trình Lục Dương ơi là Trình Lục Dương, đáng lẽ ra anh phải đổi tên thành Trình kiều ngạo hay Trình ngu ngốc mới đúng!

“Tôi còn chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra sẽ nói cho anh.” Tần Chân nhìn màn đêm mưa rơi tí tách, bỗng dịu giọng đi, “Ngủ đi, muộn rồi.”

Trình Lục Dương hừ một tiếng, “Nửa đêm đánh thức tôi dậy, nói được mấy câu đã đòi ngắt máy, cô đùa tôi đấy à?”

Tần Chân sững sốt, “Sao anh bảo là còn chưa ngủ?”

“Tôi –” Trình Lục Dương ngắc ngứ, cuối cùng nói một cách rất đúng lý hợp tình, “Cô đánh thức tôi dậy, tôi đương nhiên là không ngủ rồi, chả lẽ lại là tôi mộng du nói chuyện với cô?”

Tần Chân hắt hơi một cái, anh lại lập tức hỏi cô: “Cô đang ở chỗ nào đấy?”

“Ngoài ban công.”

“Cô không biết là nhiệt độ đang giảm sao? Không biết là bên ngoài đang mưa sao? Nửa đêm rồi còn chạy ra ban công làm gì?” Anh không kìm được hung hăng mắng cô, “Tôi nói cô này Tần Chân, khi nào thì cô mới chịu trưởng thành hơn vậy? Suốt ngày khiến người khác phải lo lắng, cô cảm thấy người khác rảnh quá, nên suốt ngày phải nhắc nhở cô sao?”

“Trình Lục Dương.” Tần Chân khẽ nói.

“Làm sao?” Trình Lục Dương vẫn đang tức giận, cực kỳ tức giận.

Trong giọng nói bao hàm ý cười, Tần Chân hỏi anh một câu: “Anh lo lắng cho tôi?”

“Nói thừa!”

“Nếu tôi không nghe lời, vẫn cứ đứng ở đây, sau đó muốn anh cút sang một bên, đừng để ý đến tôi, trong lòng anh sẽ có cảm giác như thế nào?”

“Chỉ muốn đến đó đánh cho cô một trận.”

“Vậy đúng rồi, lúc anh bảo tôi cút khỏi nhà anh, bảo tôi bớt lo chuyện của người khác đi, tôi cũng có tâm trạng như vậy.”

Trình Lục Dương lập tức ghen hòng.

Giọng nói Tần Chân giống như đến từ một nơi rất xa, nhẹ nhàng mà mờ ảo, “Anh lo lắng cho tôi cũng giống tôi lo lắng cho anh thôi. Nếu muốn tôi ngoan ngoãn nghe lời, không đối xử tệ với thân thể của mình nữa, thì anh phải đồng ý với tôi, về sau nếu lại có chuyện gì, không được phép từ chối sự quan tâm của tôi nữa.”

“.....”

“Anh đã nói chúng ta là bạn bè, như vậy, tình cảm giữa bạn bè phải là có qua có lại, chứ không phải là từ một phía. Hơn nữa, khi gặp chuyện gì, có người chia sẻ cùng vẫn hơn là một mình chịu đựng, phải không?”

Trình Lục Dương đứng bên cạnh cửa sổ, nghe tiếng nói chuyện chậm rãi cùng hơi thở đều đều của cô, một góc nào đó trong lòng bỗng nhiên trở nên mềm mại hẳn đi.

Trong phòng đèn điện sáng trưng, ngoài cửa sổ bóng đêm dịu dàng, đến cả cơn mưa mùa thu làm nhiễu loạn tâm trí người ta cũng trở nên vô cùng xinh đẹp.

Sau một lúc lâu, anh hơi cong môi lên, khẽ nói: “Được.”

37. Chương 39

Edit: Gà

Beta: Vi Vi

Một đêm này, hai người rõ ràng chẳng có đề tài gì hay để nói, nhưng lại có thể nói chuyện điện thoại rất lâu.

Trình Lục Dương hỏi cô: “Còn đau bụng nên không ngủ được à?”

Lúc này Tần Chân đã chui vào trong chăn, lí nhí trả lời, mặt đã hơi nóng lên.

Thế này là thế nào, mỗi lần đi cả đến đây đều có anh tham dự.

Trình Lục Dương lại hỏi: “Đang ở trên giường?”

“Ồ.”

“Còn chăn? Đã đắp chưa?”

“Rồi.”

“Thế à, vậy cô ngủ trước đi.”

Tần Chân tò mò, “Vậy còn anh?”

“Đợi cô ngủ rồi tôi ngủ.” Trình Lục Dương tìm một vị trí thoải mái trên sofa rồi nằm xuống, tiện tay cầm lấy một quyển sách ở trên bàn trà, “Không phải cô không ngủ được sao? Vậy tôi sẽ đọc sách, đợi khi nào cô ngủ thì tắt máy.”

“Anh giai à, có người lãng phí tiền điện thoại như anh sao?” Trên đầu Tần Chân chảy dài mấy vạch đen.

“Cô quản tôi đấy à!” Trình Lục Dương cười, “Được rồi, cô cứ việc ngủ, muốn nói chuyện thì cứ nói, tôi nghe.”

Trái tim Tần Chân đập thành thịch, cảm giác ấm áp trào dâng trong lòng, rồi lập tức lan tràn đi khắp nơi.

Cô vẫn biết Trình Lục Dương là người bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại rất tỉ mỉ, chu đáo, nhưng khi anh thẳng thắn chuyển sự dịu dàng, chu đáo đó cho cô, trong lòng cô lại cảm thấy rất phức tạp.

Là vui mừng, hạnh phúc, đồng thời cũng là thấp thỏm không yên.

Cô gồi đầu lên gối, nghe bên kia thỉnh thoảng vang lên tiếng lật sách, lại càng không ngủ được.

Một lúc lâu sau, cô khẽ gọi một tiếng: “Trình Lục Dương?”

“Còn chưa ngủ sao?” Anh hỏi lại cô.

“Không ngủ được.” Tần Chân trở mình, gọi điện như vậy ngủ được mới là lạ! “Hay là, anh đọc cho tôi nghe quyển sách anh đang đọc đi?”

Trình Lục Dương hừ một tiếng, “Chỉ biết sai bảo tôi, được rồi, hôm nay tâm trạng của ông đây tốt, cô chờ chút!”

Anh làm bộ hăng hăng giọng, Tần Chân liền chăm chú lắng nghe. Chỉ là thật không ngờ, anh vừa mở miệng lại là một đoạn tiếng Anh lưu loát.

“Everybody in our family has different hair. My papa’s hair is like a broom, all up in the air. And me, my hair is lazy. It never obeys barrettes or bands.”

.....

“But my mother’s hair, my mother’s hair, like little rosettes, like little candy circles all curly and pretty because she pinned it in pincurls all day.....”

Đã rất nhiều năm rồi Tần Chân không động đến tiếng Anh, cho dù đoạn này rất đơn giản, cô cũng chỉ nghe hiểu được sơ sơ. Nhưng giọng đọc của Trình Lục Dương trầm thấp dễ nghe, như là đến từ một vì sao xa xôi, mang theo ánh sáng dịu dàng lấp lánh.

Hồi còn đi học, Tần Chân thấy thích giọng Anh Anh hơn là giọng Anh Mỹ. Cô thích những quý ông người Anh trong các bộ phim điện ảnh ngày xưa, bất kể đi đến chỗ nào cũng cầm theo chiếc ô dài màu đen, khi nhìn thấy các quý bà quý cô thì sẽ mỉm cười dịu dàng, ngả mũ nghiêng mình cúi chào.

Mà giọng Anh Anh lại dễ dàng làm người ta nhớ tới các quý ông người Anh, với cách phát âm khiêm tốn kín đáo, uốn lượn ôn hòa mềm mại.

Tần Chân nghe đến say mê.

Đến khi anh dừng lại, cô nhỏ giọng hỏi anh: “Có thể giải thích nội dung của đoạn vừa rồi được không?”

Trình Lục Dương cười nói: “Vậy cô phải bảo một tiếng ‘Trình đại gia xin giúp đỡ’ mới được.”

Cô hừ một tiếng khinh miệt.

Trình Lục Dương bật cười, lại dịch cho cô một lần.

Đây là một quyển sách thiếu nhi, thơ ca theo hình thức văn xuôi, vừa là văn xuôi theo hình thức thơ ca. Tác giả đứng dưới góc nhìn của một cô bé để viết một quyển nhật kí, lấy tựa đề là “Căn nhà trên đường Mango.” (*)

[(*)Căn nhà trên đường Mango – The House on Mango Street (Sandra Cisneros)]

Mà chương anh đọc này là chương về tóc, trong đó có một đoạn văn ám áp đáng yêu khiến trái tim Tần Chân mềm mại đi vài phần:

Tóc của mẹ trông giống như những chiếc nơ hoa hồng xinh xắn, như những chiếc kẹo tròn tròn nho nhỏ, chúng đều cuộn tròn lại, cực kỳ xinh đẹp..... Mỗi khi mẹ ôm bạn thì bạn cảm thấy vô cùng an toàn, ngửi thấy hương vị ngọt ngào đó, là mùi bánh mì trước khi bạn cho vào lò nướng, là mùi hương những lúc mẹ nhường cho bạn phần giường vẫn còn vương hơi ấm của mẹ. Bạn ngủ ở bên cạnh mẹ, bên ngoài mưa đang rơi, còn bố thì đang nằm ngáy. Ôi chao, tiếng ngáy, tiếng mưa rơi, và tóc mẹ thơm mùi bánh mì!

Giọng nói của Trình Lục Dương vừa khàn khàn lại trầm thấp, còn xen lẫn chút giọng mũi. Trong lúc này, Tần Chân như đang quay về rất nhiều năm trước đó, nhìn thấy Trình Lục Dương của thời thơ ấu.

Anh khao khát tình thân, khao khát cha mẹ, lại càng khao khát được yêu thương, vì vậy nên cho tới tận bây giờ vẫn còn đọc những quyển sách thiếu nhi ngày thơ đáng yêu như thế này sao?

Cô cuộn người ở trong chăn, khẽ gọi anh: “Trình Lục Dương.”

Anh lập tức dừng lại, dùng giọng mũi trả lời: “Hửm?”

“Ngủ ngon.” Cô khẽ khàng nói, trong giọng nói còn mang theo chút cảm giác lưu luyến không rời.

Trình Lục Dương cười nói, “muốn ngủ rồi sao?”

Không muốn, thực sự không muốn chút nào..... Tần Chân thầm thở dài tiếc nuối, lại nói với người ở bên kia điện thoại: “Ồ, tôi mệt rồi, đi ngủ thôi.”

Anh còn đang bị bệnh, không thể thức quá khuya.

Trình Lục Dương mỉm cười, “Ừ, cô tắt máy trước đi.”

Cô hạ quyết tâm, dứt khoát ấn nút tắt, sau đó vừa buồn phiền lại vừa thỏa mãn mà nhìn chằm chằm điện thoại một lúc lâu, rồi mới đi ngủ.

Ở đầu bên kia, Trình Lục Dương lại đang nhìn quyển sách nhỏ có bìa màu vàng nhạt ở trong tay rất lâu, cuối cùng quay trở về phòng ngủ.

Tóc của mẹ thật sự có mùi thơm như vậy sao? Anh thật sự tò mò.

Cảm giác khi thích một người là như thế nào?

Là giống như khi bạn chạy băng băng trên một cánh đồng bao la bát ngát, chạy đến một thỏ hồng học mà dừng lại, chẳng kiêng dè gì mà nằm ngã ngửa ra ở trên ruộng lúa, sau đó nhìn thấy đám mây ở trên bầu trời không ngừng biến hóa, giống như là muốn rơi xuống từ trên bầu trời, thân thiết bao phủ lên người bạn.

Giây phút đó, bạn sẽ cảm thấy cả thế giới này cũng chỉ nhỏ bé như khoảng trời trước mắt bạn thôi.

Cũng trong giây phút đó, bạn sẽ cảm thấy khoảng trời xanh bao la mà mọi người đều yêu thích và ngưỡng mộ kia, thật ra cũng có thể được mình bạn sở hữu.

Cho nên, khi Tần Chân nghĩ đến Trình Lục Dương thì sẽ cảm thấy cả thế giới đều ứa vào lòng cô.

Công việc buồn tẻ không chút mới mẻ hàng ngày lại có thể trở nên vô cùng thú vị vì được gặp anh. Cô giống như một cô gái đang đắm say trong tình yêu, mỗi ngày đều vội vàng chạy từ Âu Đình tới chỗ Trình Lục Dương, rồi đến khi rời đi lại cảm thấy lưu luyến không rời.

Ngày thứ Bảy, Tần Chân nhận được điện thoại của mẹ, Chúc Vân Chi ở bên kia điện thoại hỏi cô: “Dạo này con có bận không?”

Tần Chân đang nằm trên giường đọc sách, là quyển sách mà cô mới mua trên mạng mấy hôm trước, cũng chính là quyển sách Trình Lục Dương đọc cho cô đêm đó – “Căn nhà trên đường Mango”. Cô trở mình, cười nói: “Không ạ.”

“Vừa hay, buổi tối về nhà ăn cơm đi, ở lại một đêm, ngày mai lại đi.”

Cô mỉm cười, nhanh chóng leo xuống giường, “Được ạ! Con đang lo không biết hôm nay nên ăn cái gì đây, để con gọi Bạch Lộ nữa!”

“Đừng đừng!” Chúc Vân Chi bỗng trở nên nóng nảy, “Đừng gọi Bạch Lộ!”

Tần Chân khó hiểu lấy quần áo từ trong tủ ra, “Sao thế ạ? Sao lại không gọi Bạch Lộ?”

Các cô vẫn hay về nhà cùng với nhau, bởi vì Bạch Lộ với cô lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nên cũng xem Chúc Vân Chi giống như mẹ ruột.

Chúc Vân Chi ấp úng một lúc, mới nói: “Tóm lại là hôm nay chỉ một mình con về thôi, bố mẹ nhớ con, con cứ làm phiền Bạch Lộ lái xe chở về mãi thế cũng không hay đâu, tiền xăng xe đắt như vậy, con lại chưa bao giờ đưa thêm tiền cho nó!”

Tần Chân bật cười, “Con với cô ấy còn phải so đo mấy cái này sao? Hơn nữa, mỗi lần về nhà, đồ ăn mà bố mẹ làm cũng đủ để trả tiền xăng cho cô ấy rồi!”

Không chịu được Chúc Vân Chi cứ cằn nhằn mãi, Tần Chân đành phải đồng ý, “Rồi rồi rồi, chỉ một mình con về, một mình con thôi, mẹ vừa lòng chưa?”

Nhưng ngay khi cô mất mấy tiếng đồng hồ để về nhà ở thị trấn, tất cả vui sướng lúc trước đều bay biến mất, nguyên nhân là trong nhà ngoại trừ bố mẹ và Tần Thiên ra, còn có thêm một người lạ.

Chúc Vân Chi ân cần kéo tay cô, muốn cô đến ngồi cùng người đàn ông đang ngồi trên sofa kia, sau đó giới thiệu: “Đây là Tiểu Thiệu, cháu của cô Triệu nhà bên cạnh, lại đây, Tần Chân, mau đến chào hỏi đi!”

Người đàn ông gọi là Tiểu Thiệu kia cũng tầm tuổi Tần Chân, đeo kính, tướng mạo nhả nhặn, chỉ là đáng người gầy gò, nhìn có vẻ không có sức sống.

Anh ta đưa tay ra, mỉm cười, “Xin chào, cô Tần, tôi là Thiệu Phong.”

Tần Chân hơi khựng lại một chút, rồi cũng lễ phép mỉm cười, đưa tay ra, “Chào anh.”

Nhưng lúc này đây, nụ cười không thể phát ra từ tận đáy lòng, bởi vì dù cô có ngốc đến đâu cũng không ngốc đến mức không nhận ra tình huống trước mắt – bà Chúc Vân Chi đang sắp xếp xem mặt cho cô.

Trên bàn không có đồ ăn, nhìn thấy sắp đến giờ cơm, Chúc Vân Chi đẩy hai người trẻ tuổi ra khỏi cửa, “Ở đầu phố mới mở một nhà hàng, không gian rất được, rất thích hợp để hẹn hò, hai đứa hôm nay đừng ăn cơm ở nhà nhé!”

Cánh cửa đóng lại, nụ cười trên mặt Tần Chân liền tắt ngấm. Cô nghiêng đầu cười áy náy với Thiệu Phong, thở dài, “Tính mẹ tôi là như vậy, làm việc hơi lộ liễu chút, anh thông cảm nhé!”

Thiệu Phong cũng cười, “Các bà mẹ đều như vậy, nếu bác ấy đã nói như vậy, chúng ta cũng nên đến nhà hàng kia xem xem.”

Nhà hàng này đúng là không tệ lắm, ít nhất là tại thị trấn nhỏ này thì cũng được xem là một địa điểm tốt có không gian tao nhã.

Khăn trải bàn kẻ caro màu đỏ và trắng, lọ thủy tinh cắm hoa tươi, còn có cửa sổ sáng choang... Đáng tiếc, Tần Chân vẫn luôn tôn thờ một nguyên tắc, ăn cái gì hay ăn ở chỗ nào đều không quan trọng, quan trọng là người ngồi đối diện bạn là ai.

Thiệu Phong là một thanh niên vô cùng bình thường, ngũ quan đoan chính, tính tình ngại ngùng, theo như anh ta tự giới thiệu thì anh ta đang làm việc tại thành phố B, là quản lý của một công ty bảo hiểm.

Tần Chân không có hứng thú nói chuyện với anh ta, gầy gầy từng hạt cơm một, lại còn phải dùng vẻ mặt tươi cười để tiếp chuyện. Cô đoán cái này có lẽ là do cô ở bên Trình Lục Dương lâu, bằng không sẽ không đến mức ngay cả loại tình huống không đáng kể này mà cũng phải ứng phó một cách gượng gạo và mất tự nhiên như vậy. Theo như khả năng ứng biến gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ của cô, thì phải nói chuyện thân thiết một cách điêu luyện với người ta mới đúng.

Sau cuộc nói chuyện phiếm, cô còn không khỏi bội phục ánh mắt của mẹ mình, quản lý công ty bảo hiểm kết đôi với quản lý công ty bất động sản như cô, đúng là sự kết hợp hoàn hảo!

Chỉ là, nhìn dáng vẻ ăn cơm thiếu chất đàn ông cùng cách nói chuyện gượng gạo mất tự nhiên của Thiệu Phong, Tần Chân rất khó tưởng tượng về sau làm sao mà mình có thể chung sống với một người như vậy cả đời.

Cơm nước xong, cô rất lễ phép từ chối lời đề nghị đưa cô về của Thiệu Phong, nói là công ty có việc, cô phải lập tức về thành phố B ngay.

Có lẽ Thiệu Phong cũng nhìn ra cô không có hứng thú, sau khi nói lễ phép mấy câu, hai người liền chia tay.

Tần Chân đi một mình trên đường rất lâu, cho đến tận khi trời đã trở nên tối đen, đi dạo một vòng quanh khu vực quen thuộc rồi mới quay về nhà.

Hiển nhiên Chúc Vân Chi đã nghe ngóng được tiến triển của hai người từ phía Thiệu Phong, khi mở cửa thì sắc mặt bà âm u vô cùng, đợi cô vào trong, trong khoảnh khắc cánh cửa khép lại liền không nhận được trách móc: “Mẹ phải nói với con như thế nào hả Tần Chân? Mẹ vất vả lắm mới sắp xếp được đối tượng xem mặt cho con thế này, vậy mà con lại ăn xong bỏ chạy?”

Tần Chân để túi xuống ghế sofa, biểu cảm cũng chẳng khá hơn, nhưng vẫn hạ giọng nói: “Mẹ, con không muốn xem mặt.”

“Không muốn xem mặt? Con đã sắp hai bảy rồi, Tiểu Lý ở tầng dưới kém con một tuổi, năm nay đã có đứa thứ hai rồi, còn Lý Viện Viện nhà bên cạnh nữa, bạn học tiểu học của con, tháng trước đã kết hôn rồi. Người ta mỗi lần gặp mẹ đều hỏi: ‘cô ơi, Tần Chân nhà cô chắc sắp kết hôn rồi đấy nhỉ?’ Con bảo mẹ phải trả lời người ta như thế nào? Nói con đến cả đối tượng còn chưa có hử?” Nhắc tới chuyện này, Chúc Vân

Chi lại nổi cơn tam bành, “Hai năm trước mẹ đã bảo con rồi, con lại nói để con tự tìm, nên mẹ cũng để mặc con. Kết quả đã qua hai năm rồi, con tự mình xử lý như vậy sao?”

“Nhưng mẹ cũng không thể ép con chứ!” Tần Chân buồn bực uống cốc nước, “Mấy chuyện đối tượng kết hôn gì đó đều là chuyện riêng của con, mẹ ép con thì liệu có ép ra được kết quả gì tốt không?”

Thấy cô cãi lại, Chúc Vân Chi tức giận đập bàn, “Mẹ làm như vậy là vì ai? Không phải là vì con sao! Con thử nói xem, con không phải làm bất động sản sao? Nói dễ nghe thì là quản lý, nói khó nghe một chút thì là nhân viên bán nhà, tiền lương không ổn định, tất cả đều phải dựa vào doanh số, hơn nữa chỗ con làm chỉ là một công ty nhỏ không chút tiếng tăm? Tần Chân à, con đã không còn nhỏ nữa, bằng cấp không cao, công việc không tốt, có thể tìm được đối tượng tốt gì chứ? Mẹ làm vậy bởi vì mẹ là mẹ của con, nếu không thì có ai có thể khuyên con hết nước hết cái như vậy? Đúng không? Ai có thể suốt ngày hỏi thăm khắp nơi xem có đối tượng tốt nào không hả?”

“Được rồi được rồi, bớt tranh cãi đi! Chẳng mấy khi Tần Chân nó mới về thăm nhà một lần, bà đừng lôi chuyện này ra làm phiền nó nữa!” Tần Kiếm Phong vội kéo tay vợ, khuyên nhủ.

Nhưng Chúc Vân Chi không nghe, không ngừng cãi nhảm, giọng bà vừa to lại vừa the thé, Tần Chân nghe mà đầu óc ong ong, cực kỳ khó chịu.

Đến cuối cùng, cô không thể nhịn được nữa trả lời một câu: “Mẹ, bằng cấp của con không cao, công việc không tốt, nhưng có phải là con muốn như vậy đâu! Mẹ nghĩ là con muốn uất ức đi làm cái công việc suốt ngày phải nhìn sắc mặt người khác, tiền lương thì ít đến đáng thương kia sao?”

Chúc Vân Chi lập tức im bặt, không nói được lời nào.

Lời Tần Chân nói khiến bà chột dạ, lúc trước nếu không phải bà khẳng khái bắt Tần Chân bỏ học đại học, ra ngoài làm việc, Tần Chân sẽ không đến mức chỉ có mỗi bằng cấp ba.

Bà sầm mặt chỉ vào Tần Chân: “Bây giờ con đang trách mẹ, có phải không? Con cuối cùng đã nói ra rồi, có phải không?”

Đã từ rất lâu rồi không tranh cãi với mẹ về chuyện học đại học, Tần Chân mang theo tâm trạng rối bời đứng dậy, cầm túi xách đi ra ngoài, “Công ty con còn có chút việc, con về trước đây.”

Khi ra khỏi cửa, Tần Chân đứng lúc gặp Tần Thiên vừa từ lớp tự học buổi tối về.

Tần Thiên cười nói: “Này, Tần Chân, sao đã về rồi?”

Tần Chân miễn cưỡng cười cười, “Có chút việc, phải về trước.”

Nói xong cũng không quan tâm Tần Thiên ở phía sau nói cái gì, bước vào màn đêm vội vàng rời đi.

Giờ này, đã không còn xe buýt về thành phố B rồi, ngồi xe taxi thì tốn không biết bao nhiêu tiền đây.

Tần Chân buồn bực vẫy một chiếc xe trống, cắn răng ngồi lên, đọc địa chỉ.

Đáng tiếc, phước đến thì ít, họa đến dồn dập, đợi đến khi cô đã đi được một quãng đường rất xa trở về tiểu khu của mình, mới phát hiện không mang đủ tiền.

Tài xế nhìn cô với vẻ cảnh giác, giống như sợ cô quỵt nợ. Tần Chân lúng túng khép ví lại, “Thế này đi, anh tài xế, anh chờ tôi thêm một đoạn nữa đi!”

Cô đọc địa chỉ nhà Trình Lục Dương, sau đó vội lấy di động gọi cho anh, nhỏ giọng giải thích tình cảnh xấu hổ của mình.

Không lâu sau, xe đã dừng lại ở ngoài tiểu khu Trình Lục Dương đang ở, mà anh đang đứng ở ven đường, trên người mặc một chiếc áo len đơn giản màu xanh dương giống như một thiếu niên. Khi nhìn thấy cô vẫy tay từ cửa sổ xe, anh đi lên phía trước vài bước, cầm tiền mặt đã chuẩn bị trước đưa cho tài xế.

Tần Chân cầm túi xách nhảy xuống xe, trong giây phút nhìn thấy Trình Lục Dương, cô bỗng ý thức được một vấn đề: Bắt đầu từ khi nào, mỗi khi gặp phải những tình huống nan giải như thế này, người đầu tiên mà cô nghĩ tới đã từ Bạch Lộ mà chuyển thành anh?

38. Chương 40

Edit: Gà

Beta: Vi Vi

Tài xế taxi nhận được tiền, vô cùng mãn nguyện lái xe rời đi.

Trình Lục Dương thoải mái dứt hai tay trong túi quần, nghiêng người liếc xéo cô một cái, “Này, có phải là cô tiếc tiền xe, nên mới cố ý chạy đến cổng nhà tôi, tìm tôi để đào chút tiền, đúng không?”

Tần Chân bĩu môi, “Tôi chưa túng quẫn đến mức độ đó đâu, biết chưa?”

“Vậy giờ cô định đi đâu đây?”

Tần Chân sững sốt, thế này mới nghĩ ra: “Đáng lẽ tôi không nên xuống xe! Trực tiếp tìm anh lấy tiền, rồi bảo tài xế lái xe chở về nhà mới đúng!”

Trình Lục Dương cười ha ha, “Chỉ số thông minh của toàn thế giới này đã bị cô kéo thấp xuống rồi!”

Thấy vẻ mặt buồn bực của Tần Chân, anh mỉm cười, “Đi thôi, để tôi tiễn cô một đoạn, dọc đường thấy chiếc xe trống nào thì vậy lại, chỗ này không tiện bắt xe lắm.”

Vì thế Trình Lục Dương cùng Tần Chân chậm rãi đi về phía khi đến.

Anh hỏi Tần Chân: “Hôm nay về nhà bố mẹ à?”

Cô rầu rĩ trả lời: “Ồ.”

“Chơi vui không?”

“Ồ.”

Trình Lục Dương nghiêng đầu nhìn sang, thấy cô cúi đầu nhìn bóng mình in trên mặt đất, khuôn mặt nhìn nghiêng hơi đanh lại, có vẻ đang rất buồn bực. Thấy vậy, anh không khỏi nghiêm túc gọi một tiếng: “Tần Chân.”

“Hả?” Nghe giọng điệu anh nghiêm túc như vậy, Tần Chân ngẩng đầu lên nhìn anh.

Trình Lục Dương im lặng nhìn cô, không nhanh không chậm nói: “Hôm qua có người nói với tôi rằng, chúng ta là bạn bè, giữa bạn bè phải là có qua có lại, trí nhớ của tôi không tốt lắm, đã quên mất người này là ai rồi, không biết cô có nhớ không?”

“.....”

“Còn nữa, người kia còn nói, khi gặp chuyện gì, có người chia sẻ vẫn hơn là một mình chịu đựng, cô có thấy mấy lời này quen không?”

“.....”

“Để tôi nghĩ xem cô ấy còn nói cái gì nữa.” Trình Lục Dương còn giả vờ đau đầu suy nghĩ.

Tần Chân phì cười, huých khuỷu tay vào anh không nặng không nhẹ, “Anh thôi đi, thích diễn kịch như vậy sao không tiến quân vào Hollywood đi?”

Trình Lục Dương tiếc nuối xoa xoa tay, “Tôi đẹp trai thế này, rất sợ sau này sang đó sẽ gặp phải quy tắc ngầm, vậy chẳng phải là lỗ to sao? Tôi là một nam thanh niên tốt bán nghệ nhưng không bán thân!”

Sau khi ba hoa xong, anh lại quay về chủ đề chính, “Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Chân thở dài, kể cho anh nghe chuyện mẹ cô tự tiện sắp đặt xem mặt cho cô.

Trình Lục Dương nghe xong mà thấy dở khóc dở cười, “Vậy người đàn ông kia thế nào? Có đẹp trai như tôi, có hấp dẫn như tôi không?”

“Hừ!” Tần Chân tức giận trừng mắt lườm anh, “Bớt dốt vàng lên mặt mình đi!”

Thế nhưng đi được một vài bước, cô lại không khỏi phiền muộn nghĩ, nếu thực sự tốt được bằng một nửa anh, thì tốt biết bao!

Trình Lục Dương giục cô kể về hoàn cảnh của người đàn ông kia. Tần Chân lơ đãng miêu tả một lượt bề ngoài và hoàn cảnh cụ thể của Thiệu Phong.

“Như vậy là, anh ta rất gầy, rất ẻo lả, chỉ là một nhân viên bán bảo hiểm vô cùng bình thường?” Trình Lục Dương đưa ra kết luận.

Tần Chân lườm anh: “Đừng có mà coi thường người bán bảo hiểm, tôi mà không phải chỉ là nhân viên bán nhà thôi sao?”

“Hai cái này khác nhau chứ!” Trình Lục Dương nói một cách quả quyết.

“Đâu có gì khác nhau?”

“Đương nhiên là khác nhau rồi.” Trình Lục Dương khoác tay lên vai Tần Chân, “Cô là bạn tốt của Trình Lục Dương tôi, loại người mà nếu ném vào trong đám đông thì tìm nửa năm cũng thấy đấy, làm sao có thể so được với cô chứ?”

Tần Chân không nói gì, bị hành động thân thiết bất ngờ của anh làm cho giật mình, nhất thời cảm xúc lẫn lộn.

Cô mặc một chiếc váy cổ chữ V, cổ áo không hở hang lắm nhưng lại đủ để lộ ra một khoảng da thịt tiếp xúc thân mật với cánh tay kia của anh.

Anh vô tư nói chuyện với cô, hoàn toàn không ý thức tới khoảng cách nam nữ, có lẽ đã xem cô như một người rất thân thiết, đến mức không cần phải chú ý đến mấy thứ vụn vặt.

Đáng lẽ cô phải rất vui vẻ, cả trái tim cũng theo hơi thở kè sát của anh mà đập loạn nhịp, nhưng lời nói của anh lại lọt vào trong tai cô rất rõ ràng — anh nói, cô là bạn tốt của anh.

Bạn tốt mà thôi.

Tần Chân ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm tối đen, chợt nói: “Ngày mai trời nhất định sẽ rất đẹp.”

Trình Lục Dương ngược nhìn theo tầm mắt cô, thấy vì sao rải khắp bầu trời như những viên kim cương lấp lánh rực rỡ trên màn đêm. Anh không khỏi cảm thán một câu: “Cuối cùng đã tạnh rồi, mấy hôm nay trời cứ mưa suốt, người tôi sắp mọc meo rồi!”

Tần Chân lại ngơ ngác nhìn bầu trời xinh đẹp kia, trong phút chốc không nói lên lời.

Phải nói với ai đây? Thực ra, cô lại rất thích khoảng thời gian mưa không ngớt kia, dù cô hoàn toàn không phải là một người lãng mạn thích ngắm trời mưa.

Trước giờ cô chỉ thích trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ, cảm thấy thời tiết như vậy khiến tâm trạng của cô tốt hơn. Nhưng nếu không có những ngày mưa liên miên kia, thì sao cô và Trình Lục Dương có thể xích lại gần nhau hơn từng chút một?

Anh lo cô mắc mưa, lo cô bị cảm lạnh, cầm ô đi tìm cô trong mưa, còn ngốc nghếch cãi nhau với cô..... Nếu không có trận mưa liên tục vài ngày này, có lẽ bọn họ sẽ vẫn như trước đây, là quan hệ không gần không xa của cấp trên và cấp dưới, chứ không phải là bạn bè như hôm nay.

Hai người đã đi rất xa, cũng không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu xe taxi.

Trình Lục Dương thấy cô vẫn rầu rĩ không vui, tưởng rằng cô còn đang buồn bực chuyện mẹ cô ép cô đi xem mặt, bỗng nhiên hào hứng quay đầu lại nói với cô: “Tôi có ý này rất hay, ở La Lune lâu như vậy, hợp tác làm ăn với nhiều người, tôi quen biết rất nhiều đàn ông độc thân có điều kiện tốt, hay là để tôi xem xét giúp cô nhé?”

Trái tim Tần Chân chợt thất lại như ngừng đập, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh: “Gì cơ?”

Mà anh bỗng nhiên mỉm cười, nhìn cô với ánh mắt “không cần cảm ơn tôi đâu” rồi nói: “Người tôi giới thiệu chắc chắn khác hẳn đẳng cấp với người mẹ cô giới thiệu, đảm bảo sau khi cô dẫn về nhà, mẹ cô sẽ hài lòng đến mức bắt cô phải mang lì xì đến cho ông mai này ngay!”

Tần Chân phát hiện, từ sau khi quen biết Trình Lục Dương, số lần cô mất ngủ càng ngày càng nhiều.

Có đôi khi là vì vui vẻ mà không ngủ được, lẫn qua lộn lại nhớ đến anh, nhớ đến những lời nói ác độc của anh, nhớ đến sự chu đáo của anh, trong đầu cô thậm chí phát lại từng cảnh từng cảnh một khi ở bên anh, sau đó nghĩ ra vô số câu để có thể đáp trả lại những lời nói ác độc của anh, lại còn chán nản nghĩ: Ấy, đáng lẽ lúc đây phải trả lời anh như vậy mới đúng!

Có đôi khi lại là buồn bã đến không ngủ được, ôm gối đầu chỉ hận không thể làm mình chết ngạt luôn. Nếu nói mất cô có vấn đề mới thích Mạnh Đường, vậy thì nhất định là đầu óc cô cũng có vấn đề nốt mới đi thích Trình Lục Dương. Bởi vì ít nhất cô và Mạnh Đường còn có giao điểm trong quá khứ, nhưng Trình Lục Dương thì sao?

Ha ha, thiếu gia của tập đoàn Viễn Hàng, boss của La Lune.

Mà đêm nay, cô lại tiếp tục trằn trọc vì buồn bực. Không vì cái gì khác, đơn giản là vì người mà cô thích lại nhiệt tình tìm đối tượng cho cô.....

Tần Chân thở ngắn than dài đến hơn nửa đêm, cuối cùng gọi điện cho Bạch Lộ, mới mở đầu đã nói một câu: “Mình muốn chết, làm sao bây giờ Bạch Lộ, mình rất muốn chết, mình không muốn sống nữa!”

Bạch Lộ tự dưng bị người khác đánh thức từ trong giấc ngủ, lại còn với lời mở đầu bất ngờ như vậy, lập tức ngồi bật dậy, “Cậu làm sao vậy? Bệnh cũ tái phát hay là bị cưỡng hiếp nên nghĩ quẩn?”

Tần Chân ôm trái tim bị thương ghê ghẹo ngao hát: “Người tôi yêu chẳng phải người yêu tôi, mỗi một tác lòng của anh đều thuộc về một ai kia.....”

Bạch Lộ không nhịn được mắng: “Đồ thần kinh, cậu bình thường một chút thì sẽ chết sao?”

Đang lúc nói chuyện, bên đầu Bạch Lộ bỗng vang lên một giọng nam êm ái dễ nghe: “Ai gọi thế?”

Tần Chân kinh ngạc, “Cậu đang ở đâu thế?”

Bạch Lộ ấp úng nói: “Ở nhà..... Vừa rồi, là tiếng TV.”

Người đàn ông kia có vẻ không vui, giọng nói lạnh đi vài phần: “Anh không gặp người được chắc?”

Lần này Tần Chân khẳng định chắc chắn là có người đàn ông đang nằm bên cạnh Bạch Lộ thì lập tức vô cùng bị thương, cảm thấy không thể nói chuyện tiếp với cô bạn này nữa. Thử hỏi xem, cô thì đang thất tình thế này, người mà là bạn tốt thân thiết nhất của cô kia lại ở nhà bên một người đàn ông đến hơn nửa đêm?

Đúng là chọc vào nỗi đau của người khác, bóc trần vết sẹo của người khác, tàn nhẫn, hủy hoại thuần phong mỹ tục!

Cô tắt di động, ném xuống cuối giường, cực kỳ bị thương lấy cái gối đè lên đầu.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là sống và chết, cũng không phải là tôi đứng trước mặt người nhưng không thể nói “em yêu anh”, mà là, rõ ràng là tôi yêu người, cmn người lại không biết, lại còn muốn giới thiệu đối tượng cho tôi!

A a a, cuối cùng đã biết được cái cảm giác sống không bằng chết là như thế nào!

Hôm sau, ngày Chủ nhật, khi Tần Chân ôm đôi mắt xanh đen rời giường đi nấu mì, chuông cửa vang lên.

Cô nói to “ai đó”, đồng thời tắt bếp đi mở cửa, nhưng cửa vừa mở ra, cô không khỏi tròn tròn mắt, người đến không phải ai khác, chính là cậu em trai năm nay chuẩn bị thi đại học của cô, Tần Thiên.

“Sao cậu lại tới đây? Sáng nay phải đi học cơ mà?” Tần Chân thắc mắc.

“Trốn.” Tần Thiên nói với vẻ bất cần, đẩy cô sang bên cạnh, tự mình chen vào cửa.

“Trốn?” Giọng Tần Chân lập tức cao lên mấy lần, “Trốn là sao?”

Tần Thiên đi về phía sofa rồi ngồi xuống, “Thì là trốn chứ sao, bạn học Tần Chân, chẳng lẽ chị đã đến tuổi không thể hiểu được hai chữ “trốn học” sao?”

Tần Chân tức giận giơ chân lên, đá vào chân cậu một cái, “Cái thằng nhóc này, năm nay mới học cấp ba, thế mà dám trốn học? Cậu không muốn học đại học nữa sao, hả?”

Tần Thiên xoa xoa mũi trốn sang một bên, “Đừng có mà lấy chân đá lung tung, em trốn học không phải là vì chị sao?”

Tần Chân vẫn còn đuổi theo cậu, cậu liền giữ chân Tần Chân lại, nghiêm túc đứng lên, “Được rồi được rồi, em đến đây là để nói chuyện tử tế với chị. Em hỏi chị, sao chị lại tắt máy? Gọi cả đêm mà không được, làm em sốt ruột chết đi được!”

Tần Chân hơi chột dạ, tối qua sau khi gọi điện cho Bạch Lộ xong, trong lòng buồn bực, liền rút pin ra luôn.

Cô ra về đúng lý nói: “Hết pin, làm sao nào? Chẳng lẽ không được phép tắt máy sạc pin sao?”

“Là hết pin nên tắt máy hay là cố ý tắt máy?” Tần Thiên trừng cô, “Tối hôm qua đã muộn như vậy rồi, chị lại dám trốn khỏi nhà, tuy là ngoại hình của chị rất an toàn, nhưng chẳng may gặp phải tên biến thái bị tăng nhân áp hay bị đục thủy tinh thể thì sao? Em nói này Tần Chân, chị đã lớn như vậy rồi, vậy mà còn bày ra cái tính trẻ con ấy, chị có biết là cả nhà lo cho chị đến mức nào không?”

“Dừng dừng dừng, nhóc con như cậu thì biết cái gì chứ, trốn học là vì muốn chạy đến đây dạy dỗ chị sao?”

“Làm sao, cho là em còn nhỏ, không thể dạy dỗ chị được sao? Chân lý không nằm ở tuổi tác, cảm ơn!” Tần Thiên lườm cô một cái, “Em đến là để xem chị có gặp chuyện gì không, tiện thể nói với chị một chuyện, hành vi tạo phản tối qua của chị đã khiến mẹ tức đến cả đêm không ngủ được, sáng hôm nay huyết áp tăng cao, bố đã đưa mẹ vào bệnh viện rồi.”

Tần Chân trợn tròn mắt, “Cậu nói cái gì? Vào bệnh viện? Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Bác sĩ nói huyết áp tăng lên quá nhanh, nhịp tim chỉ còn 40 lần một phút, nên cứ nằm viện quan sát một thời gian đã. Mẹ ở trên giường bệnh vẫn còn lo lắng cho chị, di động lại không gọi được, nên bảo em mau đến đây xem chị có ở nhà hay không.” Tần Thiên lấy di động đưa cho cô, “Này, tự gọi điện về ẹ đi, dù gì cũng phải báo cái tin bình an, để mẹ không lo lắng nữa!”

Tần Chân không nhận, chỉ im lặng ngồi ở bên cạnh em trai, rất lâu sau mới nói được một câu: “Chị không muốn xem mắt.”

“Không muốn thì thôi, nếu không thì bịa bừa một lý do, nói chị đã có người thương rồi, đang cố gắng tấn công, bảo mẹ chờ một thời gian, như vậy không phải là xong sao?” Tần Thiên trừng mắt, “Trên đời này có trăm ngàn lý do, một lý do không dùng được thì mỗi ngày đổi một cái, việc gì phải ầm ĩ một trận rồi sau đó bỏ chạy?”

Tần Chân đỡ khóc đỡ cười, thằng nhóc này đúng là thông minh hơn cô thật.

“Ê, có gì ăn không? Em ôm bụng đói đi tìm chị, cùng ăn sáng đi!”

“Ừ.” Tần Chân đứng dậy đi về phía phòng bếp, “Chị đi đun nước nấu mì.”

Đi được nửa đường, cô quay đầu lại, “Lát nữa ăn xong..... Chúng ta cùng đến bệnh viện thăm mẹ.”

Tần Thiên mỉm cười, “Được.”

Lời tác giả:

[Về một vài chuyện trong cuộc sống sau hôn nhân của Trình tiên sinh và Trình phu nhân]

Một ngày nào đó, Trình tiên sinh đang ôm notebook ngồi trên sofa chăm chỉ vẽ bản thiết kế.

Trình phu nhân chọc ngón chân vào lưng anh: “Anh này, em bỗng nhớ tới một chuyện này, cái hồi anh tìm đối tượng xem mặt cho em đấy, trong lòng anh nghĩ như thế nào?”

Trình tiên sinh đang vẽ đến phần quan trọng, thuận miệng đáp: “Tìm một cao nhân thay trời hành đạo, vì dân trừ hại, thu phục tai họa này.”

Trình phu nhân bi phẫn, giơ chân đạp một cái vào eo Trình tiên sinh, “Anh cút đi! Cút đi! Mau cút đi!”

Trình tiên sinh giật mình, “Căn nhà này không phải là anh mua sao? Anh có thể cút đi chỗ nào?”

Trình phu nhân lại đạp thêm một cái nữa, “Anh giỏi lắm, bây giờ lại nhắc đến chuyện mua nhà với tôi à? Được lắm, may mà trong số tiền kia có một chút là của tôi, lúc trước tôi sợ anh quỵt nợ nên mới đem số tiền tích góp được ném vào đấy! Được rồi, số tiền kia của tôi cũng chẳng đáng là bao, thôi thì anh giảm giá cho tôi, tính là tôi mua cái phòng ngủ, sau này anh đừng hòng bước chân vào đó!”

Nói xong, cô thở phì phì ôm gối đi vào phòng ngủ.

Trình tiên sinh tự biết mình nói sai rồi nên vội vàng gấp notebook, cuống cuồng chạy theo vào.

“Cút ra ngoài!”

“Bà xã (* 3)(e *)

“Cút ra ngoài (#‘o)!”

“Bà xã o(v)o~~”

“Bảo anh cút ra ngoài mà, anh nghe không hiểu tiếng người à ()!”

“Bà xã, anh biết sai rồi, xin em đừng tước đoạt tính phúc cả đời của anh! ”

“Anh không đi phải không? Tôi đi!” Trình phu nhân thở phì phì lại ôm gối đến phòng sách.

Chỉ chốc lát sau, cả người Trình tiên sinh quán chần thật dày chạy tới phòng sách, che mặt lại, nói: “Bà xã, anh biết bây giờ em không muốn nhìn thấy anh, cho nên cái mà em đang nhìn thấy thật ra không phải là anh đâu →_→ mà là chần trên giường đấy!”

“.....” Trình phu nhân muốn mắng người.

“Là thế này, mùa đông lạnh thế này, chần tôi đây rất thương em, sợ em bị lạnh, cho nên, em nhất định phải nhận lấy cơ thể của tôi!” Trình tiên sinh quán chần nhảy tới trước mặt Trình phu nhân, trong nháy mắt đè cô trên sofa.

“Đừng có mà giả trò này →_→!” Trình phu nhân rất muốn cười, nhưng lại nghiêm mặt nhìn anh.

Trình tiên sinh bắt đầu vặn vẹo giống như con sâu róm, “Bà xã, không có em anh không ngủ được QAQ!”

“Thôi đi!”

“Anh biết sai thật rồi mà!QAQ”

“Hừ, tôi không phải là tai họa sao?”

“Đất Kỹ chính là tai họa của Trụ Vương!”

“Không phải muốn tìm người thay trời hành đạo sao?”

“Pháp Hải khi bắt Bạch Tổ Trình cũng nói là muốn thay trời hành đạo!”

“Ha ha, ý anh muốn nói là tôi giống yêu quái sao?”

“Ý anh là em đẹp như yêu tinh!”

Trình phu nhân đã hơi dụ đi, “Đẹp chỗ nào?”

“Chỗ này!” Trình tiên sinh vén áo bà xã lên, lời lẽ chính đáng mà nhìn chăm chăm vào... cơ thể xinh đẹp lộ ra của cô.

“Cút!→_→” Trình phu nhân then quá hóa giận.

“Thật mà bà xã! Bà xã hãy tin anh!” Để chứng minh tính chân thật trong lời nói của mình, Trình tiên sinh cực kỳ thành khẩn mà bắt đầu động tay động chân, “Em xem, đến chúng cũng không chịu nghe lời! Cứ tự tiện hành động thôi!”

39. Chương 41

Edit: Vi Vi

Chúc Vân Chi vẫn luôn có bệnh cao huyết áp, lần này tranh cãi với Tần Chân một trận, huyết áp lên âm ỉ, không hạ ngay được nên đành phải nằm viện quan sát.

Khi Tần Chân đến, bà đang ăn cháo mà Tần Kiếm Phong mua từ căn tin bệnh viện, lúc nhìn thấy con gái ở cửa thì lập tức kích động mà ho sặc sụa.

Tần Chân chạy nhanh vào vuốt lưng cho bà, “Ăn chậm thôi!”

Chúc Vân Chi buông bát, mãi lâu sau mới nói câu: “Con đã đến rồi.”

Về mặt hơi xấu hổ.

Tần Chân nhìn mái tóc đã bạc trắng không ít, còn có ánh mắt lộ vẻ già nua của bà mà hốc mắt cay cay. Cô không biết Chúc Vân Chi trở nên già hơn từ bao giờ, cứ như bà trong trí nhớ vẫn đứng mãi ở hình tượng người mẹ khỏe khoắn vô cùng, nhưng hôm nay trông thấy mới phát hiện tốc độ già nua của bà nhanh kinh người.

Cô còn nhớ rõ trước kia vì chút chuyện giữa con gái nên đánh nhau với đám bạn nhỏ tầng dưới, Chúc Vân Chi mua thức ăn về, thấy cô nhỏ gầy bị người dè trên mặt đất vừa cào vừa gãi, lập tức ném rau đi, xông lên kéo cô bé kia ra, dữ dằn làm âm lên: “Gì đấy gì đấy! Sao mà đánh con gái tôi?”

Kết quả phụ huynh của cô bé kia nghe tiếng chạy tới âm ỉ với Chúc Vân Chi một trận, Chúc Vân Chi cũng không phải là người dễ chọc, đã la lối lên thì không mấy người so được.

Tần Chân còn có thể nhớ rất rõ nét mặt và lời lẽ của mẹ khi đó bùm bùm như pháo trúc không cho phép người ta cãi lại.

Nhưng lúc này, mẹ đã già đi, chẳng biết từ khi nào nơi khóe mắt đã chẳng chịt nếp nhăn, không thể phớt lờ.

Cô cầm tay Chúc Vân Chi dịu giọng nói: “Mẹ, hôm qua con không nên nổi nóng với mẹ.”

Thật ra thì Chúc Vân Chi lại thấy xấu hổ, bà luôn am hiểu cất giọng giáo dục con cái, phương thức thân thiết thế này lại khiến bà không thích ứng được ngay, nên đành ho khan hai tiếng: “con về nhà bình an là tốt rồi, tối qua gọi điện cho con không được, mẹ và cha con rất lo lắng.”

“Lần sau con sẽ không thế nữa.” Tần Chân rất ngoan, biết sai liền sửa, “bây giờ mẹ còn có chỗ nào khó chịu không?”

“Không, con chịu nghe lời là mẹ khỏe rồi. Nhưng mẹ phải nói điều này, con đã lớn rồi, còn không lo lắng chuyện gia đình nữa, mẹ sợ tương lai con không tìm được người tử tế nữa!” Chúc Vân Chi lại hăng hái tận tình khuyên bảo cô: “cứ nghe mẹ nói đi, người mẹ giới thiệu cho con không chỉ có điều kiện rất tốt, nhân phẩm và điều kiện kinh tế đều ổn. Mẹ không ép con lấy chồng, nhưng dù thế nào khi có cơ hội thì cứ thử xem, không chừng có thể tìm được người chồng tốt?”

Tần Chân nghe bà nói cả tràng, cuối cùng mới cười khổ gật đầu, “Vâng, vâng!”

Toàn thể giới đều quan tâm chuyện chồng con của Tần Chân, từ ngày cô đồng ý, từ Chúc Vân Chi, cho tới hàng xóm, họ hàng trên dưới, không ai không tìm hiểu đối tượng cho cô, tìm kiếm nam thanh niên độc thân thích hợp.

Tần Chân gặp mặt hết người này đến người khác, cao thấp béo gầy, cuối cùng cảm nhận được cái gì gọi là lực lượng quần chúng nhân dân là vô cùng, công lực kéo tơ hồng của đoàn người quả thật quá tuyệt rồi, dù đào ba mét cũng có thể tìm đủ loại nam thanh niên độc thân vừa tuổi cho cô.

Cô cố ý ném Trình Lục Dương ra sau đầu, vui mình vào cả đồng cuộc hẹn hò không thấy mặt trời, ban ngày làm việc, buổi tối ăn cơm nói chuyện phiếm hẹn hò, nhưng dù người ngồi cạnh mình là ai, cô đều không có dấu hiệu rung động.

Khi Bạch Lộ và cô ra ngoài ăn vặt thì thấy cô không tập trung lắm, nhắc tới cuộc điện thoại hơn nửa đêm lần trước.

Tần Chân dừng một chút, mới nói: “Thật ra là bị thần kinh rồi, thích một người không ở cùng một thế giới với mình.”

“Ày, xem phim Hàn hả? Chẳng lẽ tên kia đến từ vì sao?” Bạch Lộ giễu cợt cô, “Đã thời đại nào rồi, lại còn cùng thế giới nữa, cả trái đất đều đang hát vang bài ‘the same song’, ai quan tâm cậu một thế giới hay là hai thế giới? Lừa và ngựa còn có thể sinh ra con la, các cậu có phải khác loài đâu, sao không tiến tới được?”

Nói tới đây, cô bỗng nhiên hiểu ra: “Mình nói này, cậu thích Trình Lục Dương rồi hả?”

Tần Chân giật mình, vội vàng nhìn xung quanh: “nói nhỏ tí thì chết chắc?”

Căng thẳng như bị chọc thủng suy nghĩ.

Bạch Lộ hỏi cô: “Tên kia có biết cậu bận đi xem mắt suốt không?”

Tần Chân buồn thiu chọc chọc hạt gạo trong bát, “Ai biết được.”

“Thế anh ta có biết cậu thích anh ta không?”

“Biết cái quái gì.”

“Này, chị cả à, mình nói này, cậu còn chưa tỏ tình đã định buông tay?” Bạch Lộ trợn trắng mắt, cốc một cái lên đầu cô: “chỉ từng này can đảm! Tốt xấu gì bị từ chối rồi hăng từ bỏ chứ! Thật sự không được nữa thì bá vương ngạnh thượng cung, bảo anh ta chịu trách nhiệm!”

Bá Vương ngạnh thượng cung? Tần Chân đột nhiên nhớ ra một việc, híp mắt nhìn chằm chằm Bạch Lộ, “Người đàn ông ở bên cạnh cậu hôm đó là ai?”

“Hả? Người đàn ông nào?” Bạch Lộ bắt đầu ấp úng vờ ngớ ngẩn: “đã bảo cậu rồi là tiếng TV!”

“Thôi đi!” Tần Chân rốt cục tìm được cơ hội nói sang chuyện khác, bắt rồi nói sang chuyện khác cơ hội, bắt đầu bám chặt lấy đề tài này, tra hỏi nghiêm khắc.

Nhưng mà chỉ có bản thân cô biết, một góc nào đó trong lòng vẫn luôn để ý tới Trình Lục Dương.

Đúng là cô nhát gan, không tự tin, tự ti đến nỗi không dám nói với anh chỉ một câu thích.

Giống như việc đối tượng xem mắt mà mẹ cô tìm cho cô đều cùng tầng lớp với cô, cô cũng ý thức được rất rõ khoảng cách giữa mình và Trình Lục Dương, một khoảng cách không phải chỉ cần dũng cảm là có thể vượt qua được.

Tối hôm đó, cô và Bạch Lộ ngồi trên ghế dài trong công viên nói chuyện phiếm, mỗi người một chai bia.

Bạch Lộ bộc trực, kể rõ sự tích kết hợp khó tin giữa mình và nam thần bỗng dưng lòi ra, thì ra nam thần kia chính là tên say khướt mà cô ấy túm nhăm khi thay Tần Chân đi quảng trường Vạn Đạt đón Trình Lục Dương.

Mà khi đến lượt Tần Chân, cô vừa cười vừa nêu vài ví dụ thực tế:

Tủ lạnh của Trình Lục Dương có một hộp dán kính hàng hiệu chứa thực phẩm nhập khẩu trị giá mấy trăm đồng, ví dụ như thịt bò Kobe ba trăm đồng một miếng, ví dụ như rau dưa đặc biệt theo mùa đắt gấp mười so với giá chợ, mà tủ lạnh của cô có túi nhựa chứa từng mớ từng mớ rau giá rẻ, rất nhiều là loại không còn tươi mà siêu thị bán hạ giá.

Trong tủ của Trình Lục Dương chứa chứa bánh bích quy và cà phê mới nguyên gói của nước ngoài, cà phê được nhập khẩu từ Việt Nam, I-ta-li-a, chocolate được chuyên chở bằng máy bay; mà trong tủ của cô chỉ có hai thứ: cơm và mì ăn liền — mỗi lần mua đủ năm gói, còn thể được khuyến mại thêm một gói, cực kỳ lợi.

À không, tính kỹ ra, trong tủ lạnh của cô thỉnh thoảng sẽ có món đồ thứ ba: rau cải muối ớt. Đó là thứ Trình Lục Dương liếc mắt một cái là sẽ chê bai ném đi.

Còn gì nữa?

Tủ quần áo của Trình Lục Dương chứa đầy đồ âu, áo sơ mi có thương hiệu nổi tiếng được may theo số đo của anh, mà trong tủ quần áo của cô chỉ có năm bộ tổng tiền cũng không bằng cái khăn lụa trên cổ Bạch Lộ.

Cốc sữa bò mà Trình Lục Dương hử tí là mấy trăm, mà cái cốc của cô thì được tặng khi thường xuyên mua nước trái uống ở siêu thị.

Trình Lục Dương ra ngoài không ngồi Bingley thì ngồi xe taxi, mà cô chỉ có thể đi bộ hoặc ngồi xe buýt, thực đến mức phải ngồi xe taxi thì sẽ đau lòng cả đêm.

Bao khoảng cách ngăn cách giữa hai người –

“Cậu lại bảo mình tử tình?” Cô buồn cười hỏi Bạch Lộ, sau đó uống hết bia trong tay: “nhưng mình tự mình biết mình, anh ấy không đến từ sao, anh ấy còn xa hơn sao.”

Ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, cô giống cô bé gốc gác cất giọng gào thét: “Ngày mai lại là một ngày đẹp trời, anh chàng xem mắt ời, phiền anh trông đẹp trai tí!”

Giọng to quá đến mức làm một đôi đang hôn nhau trong rừng phải giật mình, cho nên Tần Chân thật muốn đâm đầu chết trên ngực Bạch Lộ.

“Ấy ấy, cậu làm gì đấy? Cảnh cáo cậu không được bậy bạ nhá! Ngộ ngộ đập cho B của mình thành –B thì mình có muốn khóc cũng không khóc được!” Bạch Lộ trợn trắng mắt, nhưng vẫn ngầm đồng ý hành vi điên rồ của cô, “gào đi gào đi, nửa đêm nửa hôm không ai quen biết cậu, thôi thì không cho phép cậu hạ thấp phẩm cách của mình.”

Tần Chân vẫn cười ha ha, lại bắt đầu ồn ào với bầu trời sao: “Cho tôi một anh chàng đẹp trai đi! Không cần đẹp đến trời đất kinh sợ quỷ thần khiếp vía, đẹp bằng một nửa Trình Lục Dương đã tốt rồi!”

Tốt nhất là độc mồm bằng một nửa anh, cẩn thận bằng một nửa anh, tuần tú bằng một nửa anh, nóng nảy bằng một nửa anh.

Tốt nhất là ăn mặc lộng lẫy ra vào công ty, lúc bị người ta chỉ chỗ là bánh chọe sẽ nổi giận, sẽ tự dưng giận dữ bảo người ta cút đi.

Tốt nhất là tự kỷ đến xưa nay chưa từng có, coi toàn bộ ánh mắt không hữu nghị của mọi người thành “bọn họ ghen ghét ông đây”, sau đó lại đành hoàng sống cuộc sống của bản thân.

Tốt nhất.....

Tốt nhất người kia là phiên bản của Trình Lục Dương, dù không bằng anh, ít nhất có thể để cô thấy bóng dáng anh.

Tần Chân ném mạnh lon bia vào thùng rác cách đó không xa, nhưng lại kém may mắn, cái lon đụng vào mép thùng ra rồi bắn ngược về, lăn lạch cạch tới cạnh chân cô.

Cô tức giận nên giẫm đạp lên nó, cái lon bẹp dí đến đáng thương.

Bạch Lộ muốn khuyên cô thì đã thấy cô cười ha ha quay đầu sang: “Ngày xưa đều là khách hàng tha hồ chà đạp bà đây, hôm nay bà đây muốn chà đạp giày vò cái vỏ lon này cho hả giận!”

Cô cười sáng lạn đến như vậy, cứ như thật sự đã hả giận, nhưng Bạch Lộ không nói gì chỉ yên lặng nhìn cô.

Bởi vì trong ánh mắt cô có gì đó sáng lấp lánh lên, giống như vì sao trên bầu trời.

Trình Lục Dương không phải người ngoài hành tinh đến từ vì sao, nhưng hiển nhiên anh đã mang đến vô số vì sao cho cuộc đời cô, đầu tiên là từng ngày từng ngày xán lạn như vì sao, sau đó là tâm trạng lấp lánh như vì sao, cuối cùng... cuối cùng đến ngày hôm nay, sáng long lanh lóa sáng, đầu đầu cũng toàn vì sao nhỏ.

Tần Chân nghỉ cả buổi tối, chỉ ở cùng Bạch Lộ, không đi xem mắt.

Sau khi Bạch Lộ đưa cô về nhà, nhìn cô ợ rượu ngã vào xô pha ca hát lung tung, nên đi vắt khăn mặt lau mặt cho cô.

Kết quả Tần Chân tưởng Bạch Lộ là Trình Lục Dương nên ôm cô ấy kêu cha gọi mẹ, câu nào câu nấy mắng Trình Lục Dương là tên khốn kiếp vô lương tâm, phụ lòng thiếu nữ, đã đẹp trai thế còn ra ngoài tùy ý dụ dỗ thiếu nữ vô tội, quả thực tội ác tày trời.

Bạch Lộ trợn trắng mắt, “Chị cả à, còn có thiếu nữ như cậu? Thiếu phụ (*) đến nơi rồi?”

[(*)từ chỉ phụ nữ có chồng]

Tần Chân một tay lau nước mắt, một tay lau nước mũi: “anh nói đi, vì sao anh không thích tôi?”

Bạch Lộ nói: “Bởi vì cậu không có cỡ 36D.”

Tần Chân lại bắt đầu gào khóc thảm thiết, nâng ngực mình sốt ruột hỏi: “thế thì tôi đi Hàn Quốc chỉnh sửa chẳng phải là xong?”

“Cậu có tiền dư dật ấy sao?”

Tần Chân khóc chết mất, quả nhiên là phong cách trước sau như một của Trình Lục Dương, giết người không thấy máu, chỉ chọc bằng dao nhỏ.

Bạch Lộ bị cô khiến cho dở khóc dở cười, cuối cùng lấy điện thoại của cô ra, tìm số của Trình Lục Dương, gọi đi trong tiếng khóc vang dội trời đất của Tần Chân.

Cô hỏi: “Là Trình Lục Dương sao?”

Trình Lục Dương sững sốt, nhìn màn hình, là số của Tần Chân rồi, vì thế lễ phép hỏi câu: “Xin hỏi cô là?”

“Tôi là Bạch Lộ, bạn của Tần Chân.” Bạch Lộ tự giới thiệu, sau đó tạm dừng đại khái khoảng mười giây, để cho người đầu bên kia có cơ hội nghe rõ tiếng gào thét ở bên này, cuối cùng vô cùng vô cùng đau đớn nói, “Anh nghe thấy chưa?”

Trình Lục Dương quả nhiên giật mình: “Tần Chân cô ấy làm sao vậy?”

“Cô ấy không vui, uống quá chén.”

Trình Lục Dương đoán, “mẹ cô ấy lại ép cô ấy đi xem mắt ?”

“Đâu chỉ thế, cả tuần nay ngày nào cũng xem mắt, tối nào cũng ăn tối với một người đàn ông khác nhau, béo gầy đều có, cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ lắm!” Bạch Lộ nói bóng nói gió cho anh, “anh không có ý kiến gì sao? Thấy cô ấy bốn ba trên con đường tìm bạn đời vất vả như thế, anh chỉ đứng không phản ứng gì, không định giúp cô ấy à?”

Trình Lục Dương hiểu ý, nói lời ít mà ý nhiều: “Tôi hiểu ý cô, phiền cô đưa điện thoại cho Tần Chân.”

Bạch Lộ vừa lòng, đưa đi động cho Tần Chân, “Này, Trình Lục Dương !”

Tần Chân run lên, thật cẩn thận nâng cái di động, “A lô?”

Thì nghe thấy Trình Lục Dương ở đầu bên kia nói rất hợp tình hợp lý: “sao cô không nói cho tôi biết ngày nào cô cũng đi xem mắt? Lại để buồn phiền đến mức này, uống rượu có thể giải quyết vấn đề sao? Tần Chân, tôi phát hiện ra trước kia tôi nói cô đã quên đầu óc ở nhà thật ra là một sai lầm vô cùng nghiêm trọng! Tôi căn bản không nên nói thế, bởi vì cô không chỉ không có đầu óc ở bên ngoài, mà kể cả ở nhà cũng không có!”

“.....”

Trong không gian yên tĩnh, Trình Lục Dương thở dài, “Được rồi, đừng xem mắt nữa.”

Trái tim Tần Chân run rẩy, lay động giữa không trung, nường men say, cô mơ mơ màng màng nghĩ, chẳng lẽ thằng nhóc này rốt cục nghĩ thông rồi, cho nên mới ngăn cản cô đi xem mắt?

Giây tiếp theo, Trình tiên sinh cuối cùng đã ‘nghĩ thông’ ở đầu điện thoại bên kia nói vô cùng nghiêm túc: “Mấy người mẹ cô giới thiệu sao mà vừa mắt được? Từ ngày mai, tôi sắp xếp việc xem mắt cho cô.”

40. Chương 42

Edit: Vi Vi

Trình Lục Dương nói được thì làm được, trưa ngày hôm sau liền lôi kéo Tần Chân đang nghỉ làm đi xem mắt.

Trước khi xem mắt, anh nhìn Tần Chân trong bộ đồ công sở đen thui, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lôi kéo cô đi trung tâm thành phố thay đổi trang phục.

“Ngay cả xem mắt tôi cũng chưa đồng ý với anh, anh còn được đăng chân lên đăng đầu đổi trang phục chiến đấu của tôi?” Tần Chân ỉu xiu bị anh kéo ra khỏi công ty.

“Cô cũng biết là trang phục chiến đấu? Dù sao cũng do Trình Lục Dương tôi giới thiệu, cô mặc bộ này ra ngoài gặp người, không chừng đã ném mặt mũi tôi lên hành tinh nào rồi! Hơn nữa, mỗi một lần xem mắt đều là một lần chiến đấu, để bảo tồn lượng máu, giành được thắng lợi cuối cùng, chúng ta phải trang bị cho tốt!”

“Người chơi tiền thật đáng xấu hổ!”

“Chờ sau khi cô bị người chơi tiền giết một trăm lần đến mức hết sạch kinh nghiệm thì sẽ không khỏi mơ ước rồi.” Trình Lục Dương xách cô vào một cửa hàng hiệu, rất to giọng nói với nhân viên chân dài của cửa hàng: “Chọn một bộ thích hợp với cô ấy.”

Nhân viên cửa hàng vô cùng nhiệt tình, liên tiếp hỏi Tần Chân có yêu cầu gì, sau đó chỉ từng bộ từng bộ cho cô: “Cái này thế nào? Chì da trắng, rất hợp mới màu xanh ngọc.”

“Hay là cái váy này? Chì mảnh khảnh, mặc vào trông rất ra dáng.”

Tần Chân xoay người sang chỗ khác, thấy Trình Lục Dương ngồi trên sofa mềm mại như ở nhà mình, áo sơ mi màu xám bạc tôn anh lên như vương giả, chiếc quần âu màu đen cũng toát ra vẻ cấm dục lại kêu gọi ?

Cô cảm thấy rất tuyệt vọng, cô thật sự không nên nhiều chuyện quy hoạch lại tủ quần áo cho anh, nếu không khi anh mặc bộ đồ màu sắc sỡ ra ngoài thì cô sẽ có đầy đủ lý do chỉ trích anh: “Anh ăn mặc sắc sảo thế này mà cũng dám ra đây gặp người, tôi mặc thế này thì có vấn đề gì?”

Người con của cầu vòng với góa phụ đen, vừa đẹp còn gì!

Trình Lục Dương thấy cô buồn bực không vui nhìn mình, còn tưởng rằng cô đang đau lòng tiền nên vô cùng hào phóng lần tìm cái thẻ tín dụng, quơ quơ giữa không trung, hàm ý rất rõ: Tôi thanh toán, cô cứ yên lòng mà chọn!

Tần Chân ngây ra rồi để mặc cho người đẹp chân dài tự do chọn lựa.

Mặc kệ là đối tượng ai giới thiệu, nói tóm lại một câu, dù sao cũng đều là đi xem mắt. Đã đều là đi xem mắt, gặp những người mẹ cô giới thiệu và gặp những người Trình Lục Dương giới thiệu thì có gì khác nhau đâu?

Cô cầm theo bộ quần áo mà người đẹp chân dài đã chọn đi vào phòng thay đồ, thử người một lát rồi mới bắt đầu thay quần áo.

Vào thời điểm Trình Lục Dương ân cần giới thiệu đối tượng xem mắt cho cô này cô rõ ràng nên buồn đau mới phải, vì sao cô lại cảm thấy tung tăng vì có thể đi mua quần áo với anh?

Đây là lần đầu tiên Trình Lục Dương đưa một người phụ nữ đi mua quần áo, nhìn Tần Chân ra khỏi phòng thay đồ với các tạo hình khác nhau, anh cũng cảm thấy mới lạ.

Người đẹp chân dài luôn ở bên cạnh làm người thuyết minh: “chiếc váy này bó sát người, có thể tôn lên đường cong con gái, à, chị soi gương ngang người mà xem, có phải nhìn ra vòng eo trông mềm mại đi bao nhiêu không?”

Tần Chân ngượng ngịu nhìn Trình Lục Dương qua, ánh mắt anh toát ra ý tán thưởng, anh cười tủm tỉm nói: “Mua!”

Xét thấy nhân viên cửa hàng chọn nhiều bộ như thế, Trình Lục Dương bảo Tần Chân thử từng bộ một, từ bộ đồ công sở đến váy ngắn, từ áo trong đến áo khoác, chỉ cần anh cảm thấy đẹp thì đều rộng rãi vung tay, một chữ: “Mua!”

Tần Chân nghe thấy mà kinh hồn bạt vía: “Chỉ một bữa cơm, mua nhiều thế làm gì? Cứ năm phút lại vào toilet thay đồ một lần?”

“Cái này gọi là chuẩn bị chu đáo cho kháng chiến trường kỳ!” Trình Lục Dương chọn cái váy ban đầu để làm trang bị chiến đấu cho hôm nay, bảo Tần Chân thay rồi đưa cô đến một nhà hàng cách đó không xa.

“Lúc nào lĩnh lương tôi sẽ trả tiền lại cho anh.” Tần Chân nhìn túi đồ to trong tay anh.

“Không cần, dù sao tiền để đây cũng chả làm gì, mặc trên người cô còn có cảm giác tồn tại.”

“Nhất định phải trả.” Tần Chân khẳng khái, nghĩ thầm anh cũng không phải là gì của cô, sao có thể để anh mua quần áo cho cô?

Nghĩ thế, trong lòng không khỏi sụp đổ một hai tắc.

Lúc ở trong thang máy, Trình Lục Dương hỏi cô: “Có son môi không?”

“Có.”

“Tô lên một ít, trông ổn hơn đấy.”

Cô nghe lời lấy ra, nhưng khổ nỗi không mang theo gương bên người nên chậm chạp không biết làm thế nào.

Trình Lục Dương tiếp nhận son môi rất tự nhiên, một tay nâng cằm cô lên: “Đừng nhúc nhích.”

Tần Chân cứng cả người, nhìn khuôn mặt anh gần ngay trước mắt, sau đó... anh tự tay tô son cho cô dù vô cùng trức trặc.

Khoảng cách gần như thế, cô trông thấy lông mi anh vừa dài lại vừa dày, tựa như hai cánh quạt suýt thì che khuất tia dịu dàng chợt lóe lên trong đôi mắt kia. Đầu ngón tay anh chạm đến da thịt cô, thật cẩn thận như đối xử với thứ gì đó vô cùng quý báu.

Tần Chân trừng mắt nhìn, thấy khuôn mặt lại từ từ thu nhỏ lại, anh trả son lại cho cô, vừa lòng nói: “ok, thế này có thể gặp người được rồi!”

Trước khi ra khỏi thang máy, anh thậm chí nghiêng đầu nghiêm túc nhìn cô: “Mặc kệ người cô gặp là ai, có thân phận địa vị hay nghề nghiệp cao hơn cô bao nhiêu, cô phải nhớ, không có ai là cô không xứng với cả.”

Anh mỉm cười cốc vào đầu cô: “Đừng ngẩn người, tôi nghiêm túc đấy, đầu tiên cô phải tin tưởng bản thân mình là độc nhất vô nhị, sau đó mới có thể cho người khác cảm thấy cô đáng giá có được tất cả những gì tốt nhất.”

Tần Chân nháy mắt, suýt nữa thì rơi nước mắt.

Phải nói với anh thế nào đây? Điều tốt nhất cô có thể có chính là lẳng lặng đứng đối diện anh như lúc này, nghe anh dùng giọng nói dịu dàng hiếm thấy nói chuyện với cô, trong ánh mắt không có gì khác ngoài bóng dáng cô.

Nhưng Trình Lục Dương lại cười lộ hàm răng trắng vô cùng đẹp mắt, nói với cô: “Đi nào, đến lúc xem mắt rồi!”

Đi vào sảnh lớn, Trình Lục Dương chỉ vào một bàn gần cửa sổ bên trái nhà hàng, đã có một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ âu đi giày da ngồi đó. Cách rất xa nên Tần Chân không thấy rõ khuôn mặt anh ta, nhưng từ đường nét mơ hồ có thể cảm giác được đây không phải người bình thường.

“Quản lý tài vụ công ty niêm yết, Diệp Thành Khiêm, năm nay hai mươi tám tuổi, trông rất tuấn tú –” Trình Lục Dương giới thiệu được nửa thì bỗng ngừng lại, sau đó bổ sung một câu, “Đương nhiên, kém hơn tôi một chút.”

Anh chỉ vào chiếc ghế dài sau tấm thủy tinh: “tôi ăn ở bàn bên kia, có chuyện gì thì gọi tôi bất cứ lúc nào.”

Tần Chân còn chưa kịp nói câu nào thì đã bị Trình Lục Dương đẩy ra ngoài.

Cô căng thẳng bước lên mấy bước rồi lại quay đầu nhìn anh thì thấy anh nhếch môi cho cô nụ cười an tâm, trong nụ cười có sức mạnh dỗ yên lòng người.

Tần Chân trong lòng đau xót, quay đầu đi về phía chiếc bàn của Diệp Thành Khiêm. Cái cột trong sảnh lớn có mặt kính trong suốt, chiếu ra cô trong bộ váy đen, thoát nhìn nhỏ nhắn mảnh mai, tươi đẹp động lòng người.

Cô cảm thấy hiếm khi mình được mặc bộ đồ đắt tiền như vậy, hiếm khi trông xinh đẹp như thế, tất cả đều nhờ Trình Lục Dương, nhưng lại là vì để cô xinh đẹp cho người khác xem, điều này khiến cô không thể nào vui nổi.

Diệp Thành Khiêm cũng chú ý tới Tần Chân đang đi về phía mình, hơi sửng sốt sau đó đứng dậy cười nhẹ với cô: “Xin chào, tôi là Diệp Thành Khiêm.”

Gương mặt tuấn tú, nụ cười niềm nở, trong nháy mắt đã trấn an trái tim thắm thỏm không yên của Tần Chân.

Có lẽ cô đã lựa chọn chính xác, tấm lòng Trình Lục Dương dành cho cô có trời đất chứng giám, anh tìm giúp cô toàn những tinh anh trong ngành, sẽ không để cô chịu thiệt.

Từ giây phút giúp Tần Chân tìm đối tượng đi xem mắt, Trình Lục Dương chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống có sức sống như thế. Ánh nắng ngoài trời tươi sáng, bầu trời quang đãng, mà Tần Chân ăn mặc chiếc váy màu đen vừa đẹp vừa gợi cảm theo ý anh, cuối cùng trong lời lẽ cảm động đến phát khóc của anh đã thẳng lưng bước lên chiến trường.

Từ giây phút đưa cô ra khỏi cổng công ty, mãi cho đến khi cửa thang máy nhà hàng mở ra, tất cả đều theo diễn ra theo dự đoán của anh, quản lý Tần đáng yêu của anh quả nhiên là hòn ngọc thô chưa được gọt rửa còn ẩn giấu ánh hào quang, nay được anh trang hoàng tỉ mỉ, đã xinh đẹp đến đi làm người mẫu.

Ai, thật đúng là có cảm giác nước mắt lưng tròng khi nhà có thiếu nữ trưởng thành đây!

Nhưng khi Tần Chân rót cục xoay người sang chỗ khác, đi về hướng Diệp Thành Khiêm đẹp trai mà anh tự mình lựa chọn thì Trình Lục Dương bỗng nhiên cảm thấy là lạ làm sao.

Anh nhìn bóng dáng Tần Chân, bỗng nhiên bắt đầu tự hỏi một vấn đề — sao chiếc váy này lại hở vai, phần da thịt trắng nõn kia sao lại lộ ra ngoài, như vậy có thật sự xứng đáng với chiến dịch quét hoàng (*) nghiêm khắc hiện nay không?

[(*) chiến dịch quét sạch văn hóa đồi trụy của TQ]

Ừ, không ổn, không ổn.

Cứ thế đứng tại chỗ, anh thấy Diệp Thành Khiêm tỏ vẻ kinh diễm, sau đó đứng dậy cười đến nhộn nhạo với quản lý Tần của anh, thì một vấn đề nữa lại xuất hiện – người này cười đến đáng khinh như thế, thoát nhìn có vài phần mặt người dạ thú, không phải sẽ nảy sinh ý nghĩ lệch lạc gì với Tần Chân đấy chứ?

Lần sau khi xem xét đối tượng, anh phải cân nhắc kỹ càng mới được.

Có nhân viên phục vụ thấy Trình Lục Dương đứng đó ngăn người thì nhanh chóng đến bên cạnh anh, cười hỏi anh: “Thưa anh, anh dùng cơm à?”

Lúc này Trình Lục Dương mới hoàn hồn: “Đặt trước rồi, tôi họ Trình.” Sau đó đi tới chiếc ghế dài cách bàn Tần Chân chỉ một vách ngăn, gọi bữa vài món rồi tập trung nghe đoạn đối thoại cách vách ngăn.

Khi món khai vị được bưng lên, anh vừa gấp thức ăn vừa nghe Diệp Thành Khiêm tự giới thiệu tình hình trong nhà: “Nhà tôi thì tôi là con một, cha mẹ khoẻ mạnh, sống cùng tôi.”

Nghe nói cha mẹ nhà họ Diệp rất mạnh mẽ, nếu sống cùng nhau, về sau Tần Chân lấy chồng, với tính cách bánh bao này, cô sẽ chịu thiệt! Không ổn không ổn.

Anh ăn đậu phộng cay nhú mồm lại.

Diệp Thành Khiêm nói tiếp: “ở thành phố B, tôi có căn hộ ba phòng, định sau này kết hôn, nếu vợ tôi không muốn ở cùng bố mẹ tôi thì có thể ra ở riêng, đừng lo.”

Cái gì? Vì vợ mà có thể tùy tiện vứt bỏ cha mẹ già cả, ham tự hưởng lạc? Ha ha, nhân phẩm như thế thật sự không thành vấn đề sao? Không ổn không ổn.

Anh không yên lòng lại gấp thêm một miếng nhét vào miệng, lập tức phun ra, vội vàng uống nước — gấp phải miếng ớt, cay chết người!

Diệp Thành Khiêm mỉm cười nhìn người phụ nữ trước mặt, càng nhìn càng vừa lòng, nói từ gia đình đến lý tưởng cuộc đời, tới định hướng giáo dục con cái, sau đó vạch sẵn nhà trẻ, trường tiểu học... thậm chí đã tính tới đại học cho con cái.

Tần Chân bị sự nhiệt tình của anh ta khiến cho hoảng sợ, vội vàng nói: “Anh Diệp, anh không hỏi công việc của tôi sao?”

Diệp Thành Khiêm mỉm cười, “việc đó thì quan trọng gì?”

“Việc này ... việc này sao lại không quan trọng?” Tần Chân không hiểu ra sao, trước kia khi gặp mặt các đối tượng mà Chúc Vân Chi giới thiệu, điều này là vấn đề quan trọng nhất.

Diệp Thành Khiêm thấy cô giật mình thì đột nhiên hiểu ra, vì thế cười giải thích: “Dù bây giờ cô đang làm nghề gì, sau này nếu đã kết hôn với tôi thì đều từ chức về làm nội trợ, cho nên tôi cảm thấy không cần phải xoắn xuýt vấn đề này quá!”

Tần Chân hoàn toàn ngây ngẩn.

Trình Lục Dương ở cách vách rất cục không nhìn được nữa, để cốc nước xuống cách một tiếng, bình tĩnh đi tới bàn hai người, kéo tay Tần Chân: “Được rồi, đến giờ rồi, đi thôi!”

Tần Chân giật bản mình: “sao anh lại đi ra?”

Diệp Thành Khiêm cũng sững sốt: “tổng giám đốc Trình? Sao anh lại tới đây?”

Trình Lục Dương nhú mồm liếc anh ta một cách ghét bỏ: “đã thế kỷ hai mốt rồi, cậu còn muốn tìm phụ nữ chỉ ở nhà sinh con làm việc nhà, có tư tưởng này thì nên đi Nhật Bản lấy cô vợ nét na mới đúng. Xin lỗi nha, quản lý Tần nhà chúng tôi chỉ hướng cao xa, tuyệt đối không làm bà nội trợ!”

Anh kéo tay Tần Chân, đi ra khỏi nhà hàng vô cùng phóng khoáng.

Tần Chân đỏ khốc đỏ cười bị anh túm đi, “anh như vậy quá không lễ phép !”

“Sao mà không lễ phép? Lời ít mà ý nhiều trình bày rõ lý do hai người không thích hợp, sau đó chạy lấy người, có chỗ nào không đúng?” Trình Lục Dương đi chậm chậm, quan tâm cô đi giày cao gót.

“Người xem mắt là tôi với anh ta, ít nhất tôi phải là người đi tới tư tưởng của hai chúng tôi không thống nhất, không thích hợp ở chung, anh tự dưng chạy đến như thế thì đột ngột quá.”

Trình Lục Dương lé mắt nhìn cô, “Vậy ý cô là còn muốn trở về tiếp tục cuộc nói chuyện thân mật hữu nghị với anh ta? Được đấy, cô đi đi, thật là nhìn không ra, cô lại có ý định làm bà nội trợ đấy. Được được, tôi làm người tốt thì làm đến cùng, đưa phu nhân đến tây thiên, phu nhân ngài đi mạnh khỏe.”

“Thôi không cần.” Tần Chân bỗng dừng nở nụ cười, “anh đã cảm thấy không thích hợp thì thôi đi.”

Như vậy không thể tốt hơn, do anh bắt đầu, do anh kết thúc. Cô nhìn ra anh thật sự quan tâm tới cô, sợ giới thiệu người không thích hợp sẽ để cô thiệt thòi.

Trình Lục Dương thấy cô nở nụ cười, không biết sao cũng cảm thấy vui lên, đi ngang qua một nhà hàng, anh vô cùng sung sướng lôi kéo cô đi vào, “Đi, ăn cơm đi!”

Mãi đến khi hai người cùng nhau vui đùa ăn nhiều thì anh mới giật mình hiểu ra vì sao lại có cảm giác là lạ khó tả này rồi — anh luôn luôn không thích ăn cơm một mình, muốn hai người tranh nhau ăn mới thèm ăn!

Tần Chân hiếm khi thấy Trình Lục Dương ăn thỏa sức như thế, vừa cười vừa nói: “ôi chao, Trình đại gia bình thường không có nhân sâm bào ngư thì không ăn, thế nào hôm nay lại ăn ngon miệng thế?”

Trình Lục Dương lé mắt liếc cô: “Cô cũng biết thật vất vả tôi mới ăn ngon miệng thì mau mau khóa miệng lại ít đi vài lời, tránh cho Trình đại gia nhìn cô thêm mấy lần lại chẳng thèm ăn gì nữa, còn phải mua mấy vỉ men tiêu hóa làm cơm ăn.”

Tần Chân lập tức đen mặt, buông đũa bắt đầu vén khăn trải bàn, lục lọi túi xách, còn cúi đầu tìm dưới gầm bàn. Trình Lục Dương buồn bực hỏi cô: “Nhìn này nhìn nọ, tìm cái gì?”

“Khẩu đống của tổng giám đốc Trình nhà chúng ta.” Cô trả lời vô cùng nghiêm túc, còn tỏ vẻ tìm khắp xung quanh: “Vừa rồi vẫn còn cơ mà, sao vừa đánh rắm đã biến mất tăm rồi?”

Trình Lục Dương xụ mặt: “Ồi chà, cô nói rõ ràng cho tôi, ai đánh rắm, hả? Ai đánh rắm?”

“Ôi, tôi nói này anh đánh xong thì thôi đi, lại còn đánh liên hoàn nữa?” Tần Chân dứt khoát bịt mũi, bắt đầu dãi dãi với anh, “buổi sáng ăn nhiều đậu đúng không? Vừa đánh là không ngừng được!”

Trình Lục Dương then quá mà giận bắt đầu xắn tay áo, vẻ mặt dữ tợn như muốn ra tay: “Tần Chân cô có tin ông đây bóp chết cô rồi bán vào lò mổ không? Đương nhiên, có tí thịt thể này, trước tiên phải tiêm ít nước vào cho cô chứ không thì không bán được giá cao!”

“Mau tới mau tới, mãi mới mời được ngài, nhanh ra tay đi!” Tần Chân vui tươi hơn hử dãn cổ tới: “bắt đầu từ đâu? Từ chỗ này? Mau bóp đi nào, coi như tôi cầu xin anh ấy, đã quen biết anh lâu như thế rồi, từng bị anh độc mồm mắng nhiếc gần chết, còn thiếu mỗi bóp chết, mau tới mau tới!”

Mà Trình Lục Dương vốn định bóp cổ cô mấy phát cho hả giận thật, nhưng nhìn cô mặc chiếc váy đen bằng tơ tằm chữ V hở vai. Nước da trắng nõn bóng loáng lộ ra ngoài, trông rất nữ tính. Đặc biệt là phần từ xương quai xanh lên cổ, không chỗ nào là không nhai nhui chói mắt, trắng sáng đến lóa mắt người ta.

Anh dừng lại giữa không trung, xụ mặt rụt móng vuốt lại, một lần nữa cầm đũa lên ăn hết miếng này đến miếng khác, như muốn gặm từng miếng từng miếng người phụ nữ trước mắt cho hả giận.

Tần Chân nhìn mà nổi da gà, Trình đại gia đối quá đến mất cả lý trí rồi sao? Cứ như quỷ chết đói từ trong chuông ra. Cô khiếp vía mà vội vàng đẩy đĩa sườn xào chua ngọt trước mặt sang chỗ anh: “đây đây, còn đây nữa!”

Trình Lục Dương vừa ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt vừa thông cảm vừa ghét bỏ của cô thì không khỏi sa sầm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bữa này cô mời.”

Sửng sốt hai giây, Tần Chân không thèm nói gì mà vội vàng lấy lại đĩa sườn xào, cũng bắt đầu dùng hai tay mà gặm như quỷ chết đói đầu thai.

41. Chương 43

Edit: Vi Vi

Tần Chân vốn nghĩ rằng chuyện xem mắt không có kết quả thì Trình Lục Dương cũng nên dừng lại, dù sao Trình đại gia người sang hay quên, cả ngày phải giải quyết nhiều việc như thế, đâu có rảnh mà quan tâm tới chút chuyện này của cô?

Nhưng Trình đại gia lại rất tích cực với chuyện này, anh cầm tư liệu ứng cử viên mà Phương Khải mất cả đêm thu thập được, ngồi trong phòng làm việc để xét duyệt hẳn hoi.

Qua lần đầu tiên thất bại, anh đề cao quan điểm biết sai thì sửa, không ngừng hoàn thiện, kiên trì hiềm thấy, lựa chọn kỹ càng, thậm chí anh có hỏa nhãn kim tinh thể này, không tin không chọn ra một người chồng như ý.

Khi Lý Mật phụ trách hiệu chỉnh ở phòng bên bê một đồng bản vẽ đã đối chiếu xong vào báo cáo kết quả thì ánh mắt lại bắt đầu liếc ngang liếc dọc như thường lệ, từ kiểu tóc của Trình Lục Dương, rồi di chuyển xuống cơ ngực không thể nhìn thấy được dưới lớp áo sơ mi, sau đó liếc từ cơ bụng tám múi trong ảo tưởng trượt lên tư liệu trong tay anh và trên bàn thì ... lập tức sững sốt.

Tư liệu chỉ chút in trên tờ giấy trắng như sơ yếu lý lịch, nhưng gần đây công ty không tuyển nhân viên mà!

Cô lại nhìn kỹ hơn thì thấy tất cả đều là ảnh của các chàng trai khôi ngô tuấn tú, vả lại tuổi tác tương đương với tổng giám đốc thì lập tức kinh hoàng rồi.

Mà Trình Lục Dương thì đang nhíu mày đắn đo kỹ càng, vừa dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn, vừa nói với Phương Khải đứng bên cạnh: “Lý Kiện này không được, trông cứ như bạch trảm kê (*), e rằng thận hư, chuyện giường chiếu sợ là không ổn.”

[(*) một món ăn chế biến từ gà]

Phương Khải hơi cúi đầu thấp xuống.

“Trương Nghị Siêu cũng không được, có tiền thì có tiền, nhưng thích bậy bạ ở bên ngoài, trước kia tôi thường xuyên thấy anh ta ở mấy quán bar không đoàng hoàng.”

... Nếu chính mình không đi quán bar không đoàng hoàng thì sao mà nhìn thấy người ta đi == ?

Phương Khải lại cúi thấp thêm một chút.

“À, còn có Ngô Trác Việt này cũng không được, trông xấu thế này, vừa nhìn đã thấy là tên háo sắc. Lần trước khi đấu thầu mảnh đất ở cửa Bắc kia, anh ta cũng đi còn gì? Liên tiếp động tay động chân với cô gái lễ tân, chẳng ra sao cả!”

Phương Khải ngẩng đầu thấy biểu cảm sợ hãi và ánh mắt ngơ ra của Lý Mật thì không nén nổi phải háng giọng.

Trình Lục Dương ngẩng đầu nhìn thì thấy trong văn phòng lòi ra thêm một người nên nghi hoặc hỏi: “Đứng đấy làm gì?”

“À à, tôi mang bản vẽ tới!” Lý Mật nhanh chóng đứng thẳng người sau đó đi vội ra cửa.

Phương Khải yên lặng nhìn cô đi ra ngoài, cảm thấy rằng sau ngày hôm nay, ‘sự thật’ về khuynh hướng tình dục của tổng giám đốc đã bị ‘phơi bày’ thì mình cũng theo đó mà được yêu thích hơn.

Anh lẳng lẳng chỉnh lại áo sơ mi, nhìn cửa sổ trong suốt mà nở nụ cười lộ hàm răng trắng xóa.

Mẹ, con dâu của mẹ có hi vọng rồi!

Mà Trình Lục Dương nhẫn nại xem tư liệu hết tệp này đến tệp khác, dùng bao lý do rất phong phú để đánh trượt cả đồng ứng cử viên, lúc đầu còn bình luận rất hùng hồn đầy lý lẽ, để rồi càng về sau càng trở thành như sau:

“Cầm nhọn quá, trông cứ như con gà nhom, loại!”

“Ít tóc quá, trông cứ như hói đầu, loại!”

“Trán cao quá, trông đàn, loại!”

.....

Sau câu “mũi to quá, giống người Pháp, loại” của anh thì Phương Khải buồn bực hỏi: “Giống người Pháp không tốt sao? Phong cách quốc tế, rất Tây!”

Trình Lục Dương trừng Phương Khải, “dáng vẻ không yêu nước như thế, cậu còn hy vọng anh ta yêu nước yêu nhà yêu vợ?”

“...” Phương Khải ghen cười quá vất vả.

Một lần khác, Trình Lục Dương không nói chẳng rằng đã đánh trượt một người đàn ông có mắt mũi lông mi đều rất đứng đắn, Phương Khải lại hỏi: “bây giờ thì lấy đâu ra khuyết điểm? Người đàn ông này trông chính trực lại hiền lành, rất ổn mà!”

Trình Lục Dương cười ha ha, chỉ vào người trong ảnh: “Mặc cái gì đây? Áo quê của thôn xóm nào? Tôi không hy vọng rằng về sau Tần Chân mặc đồng phục áo quê với anh ta, tay trong tay tới gặp tôi, đến lúc đó thì tôi còn phải chuẩn bị ối người một đóa hoa đỏ chót cài trên ngực chắc? Không chừng bọn họ còn có thể cười trâu tới gặp tôi.”

“...” Phương Khải đã bắt đầu biểu diễn tiết mục đập tảng đá to trên ngực ở trong lòng.

Sau đủ loại soi mói của Trình Lục Dương thì cả chồng giấy dày cộp cuối cùng chỉ còn thừa lại mấy tờ, anh cúi đầu đập xấp giấy dày kia lên trên bàn: “Toàn thành phố nhiều tinh anh trong ngành như thế mà lại không tìm ra được ai ra hồn cả sao?”

Phương Khải vất vả lắm mới bứt mình ra khỏi xúc động muốn cười, nói nhỏ: “Nhưng tổng giám đốc à, đây đều là những người vô cùng tốt, không có vàng tinh khiết, không ai mười phần vẹn mười, ai mà không có khuyết điểm nào đó chứ?”

Ngẩng đầu nhìn nét mặt của Trình Lục Dương, cuối cùng anh vẫn không nén nổi nên nói: “Nói thật ra, tuy những điều ngài nói là sự thực, nhưng quản lý Tần cũng chưa chắc không có khuyết điểm! Cô ấy bằng cấp không cao, công việc không tốt, tuy tốt tính nhưng lúc nóng lên thì cũng không bình thường, lúc gặp việc gì lớn thì lo trước lo sau, cũng không đủ tự tin...”

Bắt gặp ánh mắt sắc bén như muốn giết người của Trình Lục Dương, anh đành nuốt những khuyết điểm còn chưa kể xong xuống bụng, sau đó nói nhỏ: “Đương nhiên, cô ấy cũng có nhiều ưu điểm... nhưng mà thật ra thì những người này đã thừa sức xứng đôi với cô ấy rồi, những người có điều kiện gia đình, bề ngoài, phẩm giá đều xuất sắc thì sao mà ưng cô ấy được? Cùng lắm thì chỉ nể mặt ngài nên mới gặp mặt cô ấy, còn sao thực sự tiếp nhận cô ấy được?”

Trình Lục Dương nhanh chóng sa sầm mặt, đang định phản bác Phương Khải, nhưng khi há miệng lại không nói nổi ra lời bác bỏ.

Bởi vì anh phát hiện Phương Khải nói rất đúng, căn bản không thể xỏ xiên chỗ nào được.

Nhưng dù thế, anh vẫn nói chắc nịch: “Chỉ bằng cô ấy là Tần Chân, là người Trình Lục Dương tôi che chở, cô ấy xứng đáng với người đàn ông tốt nhất. Những người vì bằng cấp công việc hay hoàn cảnh gia đình của cô ấy mà khinh thường cô ấy thì căn bản không xứng với cô ấy, chỉ có thanh niên đầy hứa hẹn có khả năng nhìn ra bản chất qua hiện tượng như tôi mới là tình yêu đích thực của cô ấy!”

Phương Khải thấy sắc mặt anh rất xấu nên không dám vặn lại nữa, thật ra thì trong lòng còn có một câu nữa chưa nói ra – trên đời này ngoại trừ tổng giám đốc anh ra thì có lẽ không còn có người thứ hai là thanh niên đầy hứa hẹn có khả năng nhìn ra bản chất qua hiện tượng có thể làm tình yêu đích thực của quản lý Tần!

Nhưng Trình Lục Dương đã đẩy nắp quan tài kết luận, không biết là đang an ủi bản thân hay an ủi Phương Khải, “Tần Chân là cô gái tốt, đối với người hay việc đều thật lòng thật dạ, nhất định sẽ có người đàn ông tốt gạt bỏ muôn vàn khó khăn nhìn ra cái tốt của cô ấy. Đến lúc đó tôi lại tung tin, cô ấy như em gái ruột của Trình Lục Dương tôi, em gái mình, dù hiện tại có vất vả chút cũng phải ôm đồm cho cô ấy, còn hơn là tương lai cô ấy dẫn đưa con nước mũi tèm lem tới trước mặt tôi mà khóc lóc kể lể ông xã không thương.”

Nghĩ đến cảnh tượng đó, không biết tại sao Trình Lục Dương lại thấy khó chịu.

Anh tự nhủ bản thân mình đừng nghĩ lung tung, Tần Chân nhất định sẽ có được một người chồng như ý, từ nay về sau sống cuộc sống hạnh phúc như cô bé lọ lem, một nhà hòa thuận, tươi cười cả ngày.

Thế nên trong hoàn cảnh đó, Tần Chân lại tiến hành lần xem mắt thứ hai.

Lúc này đây, vì bù lại thiếu sót của Tần Chân mà Phương Khải nói, Trình Lục Dương đưa cô đi trang điểm lại một lượt từ đầu tới chân, thậm chí anh còn dặn Tần Chân: “Cứ im miệng ngủ đi là được, còn lại tôi phụ trách.”

“Mọi người thì nhắm mắt ngủ, vì sao đến tôi thì thành im miệng ngủ?” Tần Chân đen mặt.

“Tần Chân vừa tự hỏi thì Thượng Đế bật cười. Cô ngoan ngoãn im miệng cho tôi, cẩn thận không thì phong cách quốc tế của tôi và đặc tính nông thôn của cô lại thành trào lưu dân tộc phô trương nhất.”

Vì thế trong sự giám sát triệt để của anh, Tần Chân lột xác từ đầu đến chân.

Đầu tiên là tóc bị uốn xoắn hình sóng, cô khẳng khẳng không nhuộm màu tóc nhưng thoáng chốc trông đã mốt lên nhiều.

Tiếp theo là khuôn mặt, từ lông mi đến làn da, toàn bộ đều được cải tạo một phen, còn được nhà tạo mẫu trang điểm nhẹ rất tài tình, trông cứ như vừa thay da đổi thịt.

Quần áo trên người từ trên xuống dưới đến cả giày cũng đều do Trình Lục Dương đích thân chọn lựa, mỗi chi tiết đều hoàn mỹ ổn thỏa.

Cuối cùng của cuối cùng, Trình Lục Dương đeo chiếc vòng cổ pha-lê đã chuẩn bị sẵn lên cho cô, xúc cảm lạnh lẽo áp vào trên xương quai xanh của cô, mà người đàn ông tuấn tú đẹp trai trong gương đang nghiêm túc cài móc kim loại ở sau gáy cho cô với động tác cực kỳ vụng về.

Từ đầu chí cuối anh không hề lộ ra biểu cảm kinh diễm cỡ nào, thật cứ như anh đã thấy rõ vẻ đẹp của cô từ lâu — vào lúc cô còn chưa hiển lộ thì anh đã phát hiện được mặt kinh diễm của cô trước bất kỳ ai.

Tần Chân nhìn thế thì lại không khỏi thất thần.

Cô ở trong gương xinh đẹp hơn bất kỳ lúc nào trong dĩ vãng, ngay cả bản thân cô cũng không khỏi cảm thán, thì ra trên đời này thật sự không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười. Mấy năm nay, cô đã vui đập bản thân mình thành gị rồi?

Nếu sớm xinh đẹp hơn thì liệu trước kia Mạnh Đường có để mắt tới cô sớm hơn không?

Nói đến Mạnh Đường, Tần Chân phát hiện đến giờ mình cũng không rõ anh ta nghĩ thế nào, nhiều năm thế chẳng quan tâm, nay lại bỗng nhiên tình cảm thấm thiết lắm cơ.

Cô suy nghĩ miên man rồi ý thức rất cuộc bị kéo về trong tiếng ‘xong rồi’ của Trình Lục Dương.

Cô gái trong gương mặt mày thanh tú, trang điểm thanh nhã, trên gương mặt mộc mạc trắng lớp rầu rĩ, trên gương mặt thấp thoáng ánh sáng lưu chuyển, như đóa hoa nở rộ.

Nhưng đóa hoa chưa từng nở rộ trong hai mươi sáu năm qua lại đột nhiên nở ra vì một người, tên của người đó, là Trình Lục Dương.

Giờ khắc này, đôi nam nữ trong gương trông vô cùng tương xứng, thế nên khiến bản thân mình không khỏi tưởng tượng rằng ít nhất bọn họ vào lúc này thoát nhìn rất ngang hàng. Cô xinh đẹp, anh tuấn tú, nếu chỉ dừng lại ở cảnh này, biết đâu sẽ có người nói bọn họ trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.

Theo lệ cũ, khi Tần Chân và người đàn ông số hai mà Trình Lục Dương chọn lên chọn xuống mới chọn ra được thì Trình Lục Dương lại ngồi ở một nơi cách bọn họ rất gần.

Lần này là ở quán cà phê, anh gọi một ly cà phê rồi ngồi sau một cây giả nhìn chăm chú vào hai người đang xem mắt.

Anh chàng số hai ngồi đối diện Tần Chân là nhân viên chủ quản nghiệp vụ của một ngân hàng đầu tư, ngũ quan nghiêm chỉnh, quần áo ổn thỏa, lúc cười nói khiến người ta cảm thấy như tắm gió xuân.

Anh ta không hỏi thẳng tình hình của Tần Chân mà rất lễ phép vừa nói chuyện vừa vô ý tìm hiểu cô từng tí một, cũng vô cùng tự nhiên giới thiệu hoàn cảnh của bản thân, lần gặp mặt này không giống như đang xem mắt, mà trái lại giống như cuộc tụ tập của bạn học cũ sau nhiều năm không gặp.

Trong quá trình, anh chàng số hai hỏi cô: “cô và tổng giám đốc Trình là bạn bè à? Lúc anh ấy nhắc tới cô, giọng điệu rất quan tâm đấy.”

Tần Chân cười cười, “Hắn xem như là bạn bè tốt đi.”

Vì thế từ trọng tâm là Trình Lục Dương, anh chàng số hai triển khai một loạt chủ đề, nhìn ra được anh ta còn hứng thú với Trình Lục Dương còn quá cả với Tần Chân.

Tần Chân đoán vì cần nhờ vả Trình Lục Dương cho nên anh ta mới đồng ý gặp cô dứt khoát như thế, nhưng chuyện này cũng không khiến cô nhọc nhằn bao nhiêu. Anh chàng số hai rất hoàn hảo, quả thật là một người bạn đời lý tưởng, còn cô, ngoại trừ trang phục và trang điểm hiện tại ra, thì hẳn là không có điểm nào có thể hợp thành một đôi với anh ta.

Cũng may anh chàng số hai rất có khả năng khống chế chủ đề đối thoại trong tay, không đến mức khiến cô phải tuôn ra mọi chuyện về Trình Lục Dương như là làm gián điệp, mà hàn huyên trong bầu không khí tự nhiên thoải mái như đang nói chuyện vặt vãnh.

Bản thân Tần Chân cũng thấy kinh ngạc, nhắc tới Trình Lục Dương, cô nói quang quác liên tục như được mở máy hát vậy.

Anh chàng số hai đại khái cũng nhìn ra cái gì nên mỉm cười: “Cô Tần, theo tôi được biết, tổng giám đốc Trình đang vất hết óc đào ba mét cũng muốn đào ra thanh niên đầy hứa hẹn trong thành phố, mọi người đều biết thước cũng muốn đào ra dặm đầy hứa hẹn thanh niên, mọi người đều biết anh ấy có một người bạn nữ mà anh ấy coi như em gái ruột mình. Theo tôi thấy, hai người đã quan tâm nhau như thế, dù sao nam chưa cưới vợ nữ chưa lấy chồng, sao không xem xét...”

Anh nói chưa hết, mà dừng lại vô cùng sấn sọc, đến lúc là dừng.

Người vừa dịu dàng vừa thân thiết như thế khiến Tần Chân có cảm giác gặp được người hữu duyên, gần đây cô kìm nén lâu quá, oán giận nặng nề vì thế không nhịn được mà bắt đầu kể ra nỗi lòng. Dù sao mua bán không được thì vẫn còn tình nghĩa, xem mắt không được cũng không thể phí phạm cả phê, dốc bầu tâm sự cũng tốt!

Anh chàng số hai quả nhiên là người đàn ông tốt, rất nể tình nghe xong câu chuyện của cô, còn vô cùng sấn sọc đưa ra đề nghị của mình, quả thật chính là người bạn tri âm trong truyền thuyết.

Tần Chân cảm thấy lần xem mắt này quả rất đáng giá!

Bởi vì cách không gần như lần trước, Trình Lục Dương buồn rầu phát hiện anh không nghe thấy hai người đang nói gì, chỉ thấy Tần Chân bị chọc cười không thôi mà anh chàng số hai thì cười càng ngày càng tươi.

Bởi vì nhìn quá chuyên chú, Trình Lục Dương tiếp nhận cả phê mà nhân viên phục vụ bưng tới, đã quên thêm đường liền bưng lên nhấp một ngụm, suýt nữa thì nhổ ra vì đắng.

Anh cực kỳ thích đường, đại khái là do hồi nhỏ khi nhớ cha mẹ thì ông ngoại luôn cho anh ăn đường, thế nên anh cực kỳ ghét thứ đắng, kiểu như mướp đắng gì đó anh chưa bao giờ sờ vào, uống thuốc chẳng khác gì uống độc dược.

Anh vội vàng bỏ cả phê xuống, nhúu mày cho đường vào, đến khi ngẩng đầu lại phát hiện hai người bên kia càng nói càng ăn ý, đã không chỉ là trao đổi ngôn ngữ rồi! Trông ánh mắt kia, quả thật là va chạm cảm xúc giữa không trung, tùy ý triển miên, dây dưa không ngắt!

Vì thế Trình Lục Dương phần nộ rồi.

Sao bọn họ có thể như vậy được? Ban ngày ban mặt, trời trong sáng sủa, một nam một nữ nói chuyện củi khô tóe lửa, dục hỏa đốt người, thế này thế này... thế này còn ra thể thống gì?

Không được, nhân phẩm của anh chàng số hai có vấn đề, rõ ràng đã làm hư quản lý Tần nhà họ!

Trình Lục Dương quyết định quan sát thêm vài giây, trong vòng vài giây, nếu anh chàng số hai không rút đi về mặt dù đồ người kia, anh sẽ quyết đoán đá văng anh chàng số hai, kéo Tần Chân chạy đi khỏi!

Trông đi, trông đi! Cô gái ngay thẳng lương thiện như quản lý Tần nhà bọn họ đã bị dụ dỗ đến lòng xuân phơi phới rồi kìa, cười đến vui vẻ thế kia, trong mắt còn ẩn tình đưa tình nữa!

Trình Lục Dương bắt đầu điên cuồng quấy cà phê trong tay.

Nhân viên phục vụ đứng cạnh run sợ nhìn người đàn ông đang điên cuồng làm nhệch latte, muốn bước lên hỏi anh có cần gì nữa không, rồi lại sợ hãi biểu cảm dữ tợn cộng thêm bàn tay đã thành nắm đấm của anh.

Mà đôi nam nữ bên kia dường như bắt đầu trao đổi số di động, Tần Chân mở túi xách lấy di động ra thì bất cẩn kéo ra một túi khăn giấy, khăn giấy lăn xuống cạnh chân cô.

Anh chàng số hai rất sẵn sàng ngăn trở cô khom người xuống nhặt còn tự mình đứng dậy, ngồi xổm xuống chìa tay tay nhặt cái túi khăn giấy kia.

Tần Chân mặc váy không dày lắm, vì ngồi xuống mà làn váy bị kéo cao lên trên đùi. Trình Lục Dương ngồi khá xa, tự nhiên trông thấy rãnh mạch khi anh chàng số hai ngồi xổm xuống thì tạo thành một góc độ thân mật thể nào với cảnh xuân lộ ra của cô.

Trong nháy mắt, toàn bộ máu đều chảy ngược lên đầu, Trình Lục Dương đặt ly cà phê cách một tiếng, nổi giận đùng đùng bước đi về bàn kia.

42. Chương 44

Edit: Vì Vi Lúc đó, anh chàng số hai còn chưa kịp đưa khăn cho Tần Chân thì đã bị Trình Lục Dương giận dữ mà giật đi, anh ta sững sốt, ngạc nhiên kêu lên: “tổng giám đốc Trình?... sao anh lại ở đây?”

“Ồ, kìa.” Tần Chân cũng đứng bật dậy, nhìn ra nét mặt của Trình Lục Dương không ổn lắm nên vội vàng giải thích: “Vừa rồi khăn tay của tôi rơi, anh Trương nhặt lên giúp tôi –”

“Nhặt lên giúp cô hay là nhân cơ hội lợi dụng cô?” Trình Lục Dương ngắt lời cô với giọng không tốt.

Anh chàng số hai vội vã giải thích: “tổng giám đốc Trình, anh hiểu lầm, thật ra chuyện không phải như anh nhìn thấy đâu –”

“Dừng!” Trình Lục Dương quyết đoán giơ tay ngăn cản anh chàng số hai, sau đó chỉ vào hai mắt mình: “Đây là cái gì?”

“...Con mắt?”

“Cái được lòng trắng bao quanh?”

“...Tròng mắt.”=__,

“Vậy đúng rồi, tôi có mắt mà lại không nhìn thấy xảy ra chuyện gì? Ý anh Trương là cười nhạo tôi có mắt không trông phải không?” Trình Lục Dương muốn đập bàn đứng lên thì phát hiện mình vốn đang đứng, nên vội ngồi xuống bên cạnh Tần Chân, sau đó đập bàn rồi lại đứng lên lần nữa.

Tần Chân lén kéo ống tay áo của anh, hỏi nhỏ: “anh làm gì đấy?”

“Như vậy cho có khí thế hơn!” Trình Lục Dương trừng cô, tỏ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Trình Lục Dương anh có bệnh hả?” Tần Chân dờ khóc dờ cười, “Chúng tôi đang nói chuyện vui vẻ, tự nhiên anh nhảy ra dữ dằn với người ta, anh bảo người ta làm thế nào? Khăn giấy tôi rơi, nếu đổi lại là anh, xuất phát từ lễ độ, thì anh cũng sẽ giúp tôi nhặt mà! Sao anh lại nghĩ người ta đến mức... hèn hạ thế chứ?”

Trình Lục Dương mở to hai mắt, cô phê bình anh trước mặt anh chàng số hai? cô lại đi giúp đỡ người ngoài, nói anh hèn hạ?

Anh chàng số hai tốt tính cười cười, nhìn anh ôn hòa, tỏ vẻ không so đo.

Tần Chân áy náy nhìn anh chàng số hai, rồi lại kéo ống tay áo của Trình Lục Dương: “Được rồi, anh đi trước đi, anh Trương tốt lắm, chúng tôi đang trò chuyện rất vui, anh cũng đừng lo lắng.”

Cô bảo anh đi?

Cô lại bảo anh đi!

Trình Lục Dương thờ người ra, anh chàng số hai lại còn sẵn sóc gật đầu với anh: “Đúng vậy, tổng giám đốc Trình yên tâm, lát nữa tôi nhất định tự mình đưa cô Tần trở về, anh không cần lo lắng.”

Cái gì? Anh ta còn muốn tự mình đưa Tần Chân trở về? Đây là kiểu muốn biết nhà sao?

Nào có ai vừa gặp mặt lần đầu đã về nhà cho biết nhà biết cửa?

Còn bảo anh không cần lo lắng, chết tiệt, đây rõ là muốn anh nóng ruột nóng gan mà!

Trình Lục Dương không bình tĩnh, nhìn hai ly cà phê trên bàn mà nói hùng hồn: “Cà phê cũng uống xong rồi, trò chuyện cũng đã trò chuyện đủ, xem mắt cũng có thể kết thúc rồi?”

Anh chàng số hai nhả nhặn nói: “Chúng tôi đang chuẩn bị gọi tiếp.”

Cái gì? Gọi thêm? Anh ta còn định gọi thêm tiếp tục chiến đấu?

Trình Lục Dương sừng mặt lên như sắp vỡ ra nước, làm ra vẻ nhìn đồng hồ trên tay rồi giật mình nói với Tần Chân: “sắp đến giờ đi làm rồi, mau lên, theo tôi về công ty !”

Tần Chân nói: “Phải về cũng là về Âu Đình mà, anh cứ về chỗ anh đi. Tôi hỏi rồi, ngân hàng của anh Trương tiện đường với Âu Đình, lát nữa anh ấy sẽ đưa tôi về.”

Bị từ chối liên tục khiến Trình Lục Dương không bình tĩnh rồi, nhưng rồi anh lại phát hiện mình không có lý do chính đáng gì để đưa Tần Chân đi.

Người phụ nữ này bị mù sao? Anh chàng số hai này có gì tốt? Bề ngoài ra hồn, ăn mặc cũng không tệ lắm, công việc khá ổn định, thu nhập cao hơn người bình thường một ít, ngoài ra anh ta đâu còn ưu điểm gì chứ?

Nếu anh chàng số hai nghe thấy tiếng oán thăm của Trình Lục Dương thì chắc sẽ ngồi góc tường trông nắm độc cả ngày.

Nhưng trong sự khuyên bảo liên tiếp của đôi nam nữ “hợp cạ”, “nhất kiến chung tình” này thì Trình Lục Dương chỉ có thể giận dữ phẩy tay áo đi khỏi, anh thậm chí trốn ở góc sảnh để nhìn lén bọn họ chuyện trò vui vẻ rất lâu, rồi mới không thể nhịn được nữa mà rời đi.

Ra khỏi quán cà phê, đầu tiên là anh gọi điện cho Phương Khải: “Tra, lập tức điều tra tổ tiên mười tám đời của tên họ Trương kia cho tôi! Không bỏ qua chút manh mối nào, trong nhà có con gián con chuột gì cũng liệt kê hết ra cho tôi!”

Phương Khải: “...”raq lại nữa! Tổng giám đốc anh còn cho người ta sống không!!!

Chiều nay, nhiệt độ văn phòng xuống thấp tới dưới 0 độ.

Phương Khải như nằng dàu nhỏ đau khổ vùi đầu vào notebook, cẩn thận làm việc cho tổng giám đốc đại nhân, nỗ lực bởi móc từng li từng tí, tra ra chấm đen nhỏ xíu từ trong hoàn cảnh gia đình vô cùng trong sạch của anh chàng số hai.

Trình Lục Dương thì ngồi sau bàn làm việc với vẻ mặt chẳng đẹp đẽ gì, cầm bản vẽ phác thảo sơ bộ, thỉnh thoảng chọc thủng tờ bản vẽ, lòng rối bời vo thành nắm ném vào thùng rác.

Buổi tối Tần Chân đang xem ti vi thì Trình Lục Dương điện thoại đến.

“Cô cảm thấy tên họ Trương hôm nay thế nào?” Anh đi thẳng vào vấn đề chính.

Tần Chân trả lời đúng trọng tâm: “Được đấy.”

Được cái quái gì! Trình Lục Dương muốn mắng người, nhưng nghĩ vừa gọi điện thoại đã mắng chửi người dường như quá bất lịch sự, người đàn ông tốt vừa phong độ vừa đẹp trai như anh thỉnh thoảng phải chú ý hình tượng chứ.

Vì thế anh khách sáo hăng hống, “Tần Chân, là thế này, về chuyện cô xem mắt hôm nay, tôi cảm thấy đối tượng là do tôi giới thiệu, cho nên về kết quả xem mắt của hai người, người trung gian như tôi cần phải nói mấy câu, cô thấy sao?”

“Anh cứ nói đi.” Trình đại gia bỗng nhiên dùng giọng nói khách sáo thế để nói chuyện với cô, thật sự là dọa người.

“Cô đã đồng ý thì tôi nói uyển chuyển một tí vậy.” Trình Lục Dương vừa lòng thay đổi tay cầm di động, “Mau đá vắng người này, tên họ Trương này không cần cân nhắc nữa!”

Ái chà, quả nhiên là đủ uyển chuyển!

Tần Chân tức giận nói: “Làm sao làm sao, còn ngại hôm nay phá bình còn chưa đủ à? Anh Trương rất tốt, sao lại phải bị đá?”

“Chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên, sao cô biết cậu ta rất tốt? Tần Chân này, tôi nói cho cô biết nhé, biết người biết mặt không biết lòng, cô không biết nhiều lắm à!”

“Ngài chọn điểm chính mà nói được không?”

“Được rồi, tôi bảo Phương Khải tra xét xem, phát hiện ba đời phía trên của tên họ Trương có người có vấn đề về đầu óc.” Trình Lục Dương rất nghiêm túc, “Cho nên cô đừng có cân nhắc đến cậu ta, mau mau xóa sổ anh ta đi!”

Tần Chân đang uống nước thì bị sặc, nước bọt tắc lại ở cổ họng. Cô vỗ ngực ho một lúc, vừa bực mình vừa buồn cười hỏi: “Trình Lục Dương anh lại điên điên gì đây?”

“Tôi nói thật mà!” Trình Lục Dương nóng nảy, “Người điên là ông họ của anh ta, chính là anh trai của bà nội anh ta!”

“Thế thì liên quan gì đến anh ấy chứ?”

Trình Lục Dương nghe giọng điệu không đồng ý của cô thì nóng nảy, “Sao lại không liên quan? Điều đó chứng minh gien nhà anh ta bị thiếu sót, không chừng sẽ di truyền cho anh ta, cô xem đầu óc cô đã thế rồi, gien chắc chắn không tốt lắm, nếu hai người còn kết hợp, ngộ nhỡ sinh ra đứa ngốc thì làm thế nào?”

“Thối phui!” Tần Chân đặt mạnh cốc nước lên trên bàn, “Trình đại gia tôi van xin anh, thích chút khẩu đức là chết chắc? Anh mới là có vấn đề về gien, anh mới là đầu óc có vấn đề! Tôi nói cho anh biết, nếu anh còn cứ trốn ở góc âm u rẻ rả thì có khi sau này sinh ra đứa con ngốc nghếch thật ấy chứ, cái này gọi là báo ứng anh hiểu không?”

Trình Lục Dương tức giận, “Cái cô này sao lại chả biết cảm kích gì cả? Tôi bắt Phương Khải bận bịu cả buổi mới điều tra ra được đây, đây là vì ai? Còn không phải vì cô chắc?”

“Tôi cảm ơn anh nhiều! Có thời gian rảnh thế gì làm thêm hai bản vẽ đi, kiếm thêm ít tiền, thế giới này cần anh, hoàn cảnh cư trú và trình độ thưởng thức của nhân loại cần anh, sao anh lại lãng phí thời giờ tốt đẹp vào tôi đây? Trong đầu anh không chứa bánh đậu mà là kết tinh trí tuệ của nhân loại, tổng giám đốc Trình, anh nói đi?” Nói xong, Tần Chân cúp máy, ném di động vào sô pha.

Có thể tưởng tượng ra Trình Lục Dương ở bên kia giận tới mức nào, giận sắp nổ phổi rồi, càng nghĩ càng không hiểu, cô nghĩ xem anh làm mấy chuyện linh tinh này là vì cái gì? Còn không phải gì cô sao? Thế mà cô còn không biết cảm kích!

Chẳng phải anh ôm bầu nhiệt huyết phụ làm bà mối, nghĩ làm người tốt phải làm đến cùng, đưa phật đưa đến tây thiên, không thì ai mà để ý cô chứ?

Trình Lục Dương không hiểu ra nên lại bắt đầu gọi điện thoại cho người phụ nữ không biết tốt xấu kia, thế nhưng gọi mấy cuộc liên tiếp đều không có người nhận máy, bởi vì Tần Chân đã chuyển sang chế độ rung, nhét xuống dưới sô pha, sau đó thoải mái xem TV.

Trình Lục Dương giận dữ cả buổi, cuối cùng thở hổn hển đi tắm rửa rồi ngủ. Trước khi ngủ, anh còn gửi một tin nhắn cho Tần Chân: Ngày mai gặp, quản lý Tần J

Hình mặt cười cuối cùng kia cười rất to, hàm ý “cô chết chắc rồi”.

Trước khi đi ngủ, Tần Chân nhớ cuộc nhớ tới di động của mình, lúc ngã ra giường, cô mở ra xem thì thấy có đến tận mười sáu cuộc gọi nhỡ, tất cả đều từ Trình Lục Dương. Cuối cùng mở ra tin nhắn kia, da đầu cô tê dại, nhưng khi tắt máy đi ngủ thì không hiểu sao khóe miệng cô lại nhếch lên.

Cô cảm thấy anh quản rộng quá, dù làm bà mối, cũng không cần phải tham gia vào nhiều thế, cứ như mình thật sự là bà mối, nhưng trong tiềm thức cô lại lên vui vẻ vì anh xen vào việc của người khác.

Tần Chân cảm thấy mình trúng độc rồi, một loại độc tên là Trình Lục Dương.

Hôm sau, sau mấy hôm quang đãng, trời đã bắt đầu đổ mưa, mưa rơi tí tách không ngừng nghỉ, nhiệt độ không khí cũng theo đó mà hạ xuống.

Tần Chân đợi đến buổi trưa cũng không thấy trời tạnh nên đành đội mưa chạy đến công ty của Trình Lục Dương. Kết quả lúc còn ở trên xe buýt thì bỗng nhận được điện thoại của Phương Khải, nói là Trình Lục Dương lâm thời có việc, đi ra ngoài gặp khách hàng, bảo cô tối nay hãy đến.

Thấy đã đi được hai phần ba quãng đường rồi, giờ chẳng lẽ về Âu Đình? Tần Chân buồn bực cúp điện thoại? Cuối cùng vẫn xuống xe ở dưới La Lune, đi mấy bước tới quán trà sữa ven đường mua một ly trà sữa nóng hổi, cắn ống hút ngồi trên sofa trong sảnh lớn công ty.

Ngày nào cô cũng tới đây nên bảo vệ cũng quen biết cô, chào hỏi cô từ xa, cô thì vừa ngịch đi động vừa chờ người.

Mấy avatar trên Wechat (*) đều sáng lên, tên của Trình Lục Dương cũng trong số đó, cô nghĩ nghĩ rồi gửi đi một câu: Anh về chưa?

[(*)WeChat (Weixin tại Trung Quốc) là ứng dụng di động cho phép người dùng chat bằng video, âm thanh hoặc văn bản trực tiếp trên smartphone, hoạt động dưới dạng một cộng đồng như mạng xã hội]

Vài giây sau, bên kia trả lời: Ở trên đường, sao, cô đến rồi?

Cô nói: Đúng vậy, đến rồi, đang chán đây.

Trình Lục Dương: Thật đáng thương, cô chờ, tôi sẽ đi ba bước lùi năm bước, nhanh chóng tới gặp cô. Trước khi cô gọi mười sáu cuộc gọi nhỡ cho tôi, tôi khẳng định sẽ không xuất hiện trước mặt cô.

Tần Chân bĩu môi, cô chỉ biết người này nhớ mãi chuyện tối qua cô không nhận điện thoại.

Cô nhanh chóng gửi tin nhắn lại: vậy trong quá trình anh chạy vội về, chúng ta có thể nói chuyện phiếm không?

Trình Lục Dương nói: Nói chuyện gì? Chuyện cuộc đời chuyện lý tưởng?

Cô trả lời bằng biểu cảm gật đầu.

Trình Lục Dương cũng trả lời cô bằng một mặt cười: Người mà cuộc đời là một đống hỗn độn, lý tưởng là sinh một đứa ngốc, có gì mà nói chuyện với tôi?

Tần Chân không để ý đến lời châm chọc của anh, mà lại nghiêm túc chọn một đề tài: anh đẹp trai này, nói cho tôi biết về tình nhân trong mộng của anh được không?

Trình Lục Dương nhanh chóng trả lời: Cô nói trước kia hay hiện tại?

Tần Chân nghĩ nghĩ, cảm thấy từng bước từng bước thì hay hơn, vì thế đáp lại: Trước kia thì thế nào?

Trình Lục Dương trả lời là: dịu dàng lương thiện, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tóc dài áo choàng, sóng lộn to.

Tần Chân lại hỏi: Thế hiện tại thì sao?

Lúc này đây, Trình Lục Dương cực nhanh, gần như chỉ đoạn trên: dịu dàng lương thiện, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tóc dài áo choàng, sóng, lộn to. (*)

Nhìn qua thì Tần Chân không nhìn ra cái gì khác biệt, nhìn kỹ rồi mới nhìn ra vấn đề từ ba chữ cuối, lập tức mở miệng chửi thề.

[(*) chỗ này mình đã tìm hiểu rất nhiều nhưng không thể hiểu được ý nghĩa ngầm ẩn của TLD, mọi người thông cảm]

Người ở sảnh lớn lập tức ngẩng đầu nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, Tần Chân đỏ bừng mặt khép lại di động, không nói gì nữa.

Bên ngoài mưa càng ngày càng to, cô uống trà sữa đang dần lạnh ngắt, thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài.

Cuối cùng vừa quay đầu lại thì cô thấy Trình Lục Dương và Phương Khải mỗi người cầm một chiếc ô màu đen xuống khỏi xe Bingley.

Trình Lục Dương là đi tới trường hợp chính quy, anh mặc bộ âu phục màu đen đã tháo cúc áo khoác, lộ ra áo sơ mi bên trong phẳng phiu không một nếp gấp, thậm chí anh còn thắt một chiếc cà-vạt ca-rô, Tần Chân nhớ rõ mình từng dán giấy nhớ lên đó, nghĩ rằng cuối cùng anh vẫn ngầm đồng ý sự giúp đỡ của cô, bằng không sẽ không ăn mặc bình thường như thế.

Lúc không nói lời nào, anh thoạt nhìn rất không giống tên độc miệng kia, quần áo tinh tế, cổ tay còn đeo chiếc đồng hồ giá trị xa xỉ. Không biết Phương Khải nói gì với anh, mà anh ngẫu nhiên mở miệng, trông nhu hòa hơn vài phần.

Trong phút chốc trong đầu Tần Chân nảy ra tám chữ: Cảnh đẹp ý vui, khuynh quốc khuynh thành.

Sau một chốc, cô thấy Trình Lục Dương đang đi vào sảnh lớn thì đột ngột dừng bước, rồi đi vài bước tới cạnh cổng chính. Cô đứng dậy đi qua nhìn xem thì thấy anh đang khom lưng đưa ô ột người tàn tật đang trú mưa dưới mái hiên trước cửa.

Người nọ đã mất một bên chân, đang ngồi trên cầu thang đợi mưa tạnh.

Tần Chân thấy Trình Lục Dương khom lưng, nhẹ nhàng nhét ô vào tay người nọ. Trái tim cô thót lên, như đã phát hiện ra bí mật gì không thể cho ai biết nên không khỏi trốn ra sau bồn hoa bên cạnh.

Khi Trình Lục Dương và Phương Khải đi vào, cô nghe thấy Phương Khải hỏi nhỏ: "... cái ô kia trị giá vài ngàn đồng đấy, tổng giám đốc cứ thế tặng người ta?"

"Dù sao cũng chỉ là cái ô che mưa mà thôi, tôi cũng không cần dùng đến nữa." Trình Lục Dương thuận tiện nói.

"Thế cũng không cần phải tặng người ta chứ, dù sao anh ta đang trú mưa, đợi thêm lát nữa là được rồi."

Trình Lục Dương nở nụ cười, dường như nhớ tới cái gì, anh cong cong khóe miệng nói: "Dù là người tàn tật hay người bình thường, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có lúc gặp phải khó khăn. Người ta không có quan hệ gì tới cậu, cậu có thể đứng bên chế giễu, nhưng nếu đó là người nhà của cậu thì sao? Cậu còn có thể cao cao tại thượng làm như không liên quan đến mình được sao?"

Phương Khải cúi đầu không nói.

Người sau bồn hoa lại lập tức sững sốt, nhìn bóng dáng Trình Lục Dương rất lâu không nói nên lời.

Lời này nghe rất quen tai, rõ ràng chính là lời cô nói với anh sau khi cô giúp cô gái tàn tật lên xe buýt lần trước. Khi đó anh cũng nghi vấn về hành động này của cô giống như Phương Khải bây giờ, cô lãnh đạm đáp lại anh mấy câu này.

Nhưng không ngờ rằng, anh còn nhớ rõ...

Tần Chân cảm thấy ấm lòng, không nhịn được mà bật cười.

43. Chương 45

Tần Chân gõ cửa, được đến một câu “vào đi”.

Cô đẩy cửa ra, thấy Trình Lục Dương đang móc áo khoác lên giá áo, vạt áo sơ mi nhét trong quần âu, tôn dáng hai chân thon dài thẳng tắp.

Thấy Tần Chân rồi, anh còn đặc biệt xỏ xiên ném cho cô ánh mắt khinh bỉ: “ôi chà, chẳng phải nói đã đến từ sớm sao? Sao còn muộn hơn tôi thế?”

Không đợi Tần Chân trả lời, anh lại tỏ vẻ hiểu ra bổ sung một câu: “chẳng lẽ là hẹn với cậu Trương kia?”

Tần Chân vừa há mồm, lại bị anh ngắt lời: “chà chà, xem đầu óc tôi này, quản lý Tần đã nói rồi, người trong đầu không chứa bánh đậu, hẳn phải kính dăng thời gian và trí tuệ cho toàn bộ vũ trụ toàn bộ nhân loại. Thật ngại quá, tôi luôn bắt cần thích ôm chuyện vào người, sau này cô hãy nhắc nhở tôi nhiều hơn, tôi khẳng định sẽ không nhúng tay vào chuyện của hai người — à, đúng rồi còn có chuyện hai người một đứa ngốc!”

Tần Chân trừng mắt, “Anh mới sinh đứa con ngốc!”

Trình Lục Dương tỏ vẻ thương xót, “giống như cô?”

“Trình! Lục! Dương!”

Người bị chỉ trích đột nhiên nghiêm mặt lại, nghiêm túc nói: “lúc làm việc, xin gọi tôi là tổng giám đốc Trình.” Anh còn vô cùng nghiêm chỉnh ngồi sau bàn làm việc, vươn tay ra: “Bản vẽ đâu? Mau lên, đừng lề mề, bằng không thật xin lỗi đầu óc của tôi bánh đậu của cô.”

Tần Chân nhịn.

Trước khi ra khỏi văn phòng, anh chàng đầu óc không chứa bánh đậu còn tươi cười nói với cô: “ngoài trời vẫn đang mưa, nhớ gọi cha đứa ngốc tới đón cô nhá!”

Tần Chân suýt thì trượt chân, quay đầu lại dửng dưng nói: “được, không cần anh lắm chuyện! Tôi đi gọi điện thoại cho cha thằng bé!”

Cô hùng hổ đi ra khỏi văn phòng, đóng cửa lại rầm một tiếng.

Mà trong văn phòng, có người không cười nổi nữa.

Vài ngày sau, Tần Chân bất ngờ nhận được điện thoại của lớp trưởng Chương Chung Lâm, nghe nói là thứ ba tới bình luận viên xinh đẹp của lớp họ sẽ kết hôn, bởi vì không có số Tần Chân nên nhờ lớp trưởng là mình liên hệ.

Tần Chân tiện thể hỏi thăm: “Chú rể là ai thế?”

“Chính là biên kịch đạo diễn chương trình mà Trần Hàm dẫn chương trình, mối tình công sở!” Chương Chung Lâm ở đầu điện thoại bên kia cười ha ha, “tiếc thật, hôm họp lớp lần trước, mình thấy cậu ấy vẫn niềm nở với Mạnh Đường lắm, còn đang nghĩ xem có phải cậu ấy vẫn có ý với Mạnh Đường như hồi trước không —”

“Trần Hàm có ý với Mạnh Đường?”

“Đúng thế, từng viết thư tình đấy, cả lớp đều biết, thế mà cậu không biết?” Chương Chung Lâm thật sự giật mình, nhưng như bỗng nghĩ tới điều gì nên cậu lập tức lúng túng nói lảng sang chuyện khác, “à, cô Lý phẫu thuật rất thành công, cậu biết chưa?”

Tần Chân nở nụ cười, “mình biết rồi, sau hôm phẫu thuật mình đã gọi điện thoại đến hỏi rồi, đến tối thì cùng Bạch Lộ đến bệnh viện thăm bà, tất cả đều thuận lợi, chỉ cần tĩnh dưỡng là ổn.”

Sau khi cúp điện thoại, Tần Chân chậm rãi hồi tưởng giọng điệu lúng túng của lớp trưởng, lảng máng cảm thấy cậu đang lúng túng cái gì. Khi đó cô thích Mạnh Đường như thế, e rằng toàn thể giới đều đã nhìn ra đi?

Vừa nghĩ đến ở đám cưới chắc chắn không thể tránh khỏi đụng mặt Mạnh Đường, Tần Chân có phần thấp thỏm, lần trước bị Trình Lục Dương chen ngang, đừng nói tình cũ nóng lên, mà quả thật là lúng túng đến lòng như tro tàn được không?

Bởi vậy lại nghĩ đến Trình Lục Dương, Tần Chân cảm thấy quả nhiên hoa đào của cô đoá này nát hơn đoá kia, đoá thứ nhất tuy rằng nở muộn cười sáu năm, nhưng ít nhất còn nở ra trong phút chốc cho cô. Mà tới lượt Trình Lục Dương này thì hay rồi, trực tiếp bị bóp chết ở thời kỳ chớm nở, còn nâng các đoá khác tới cho cô thụ phấn, chỉ tiếc đoá hoa đào này không thể khiến cô thụ tinh, ngược lại còn bị dọa sợ hãi.

Ngày Trần Hàm tổ chức đám cưới, Tần Chân mặc một trong những bộ đồ chiến đấu mà Trình Lục Dương lựa chọn cho cô khi đi xem mắt để tới tham dự.

Khi Bạch Lộ lái xe tới đón cô thì kinh ngạc đến mức sắp rơi cả tròng mắt: “cô gái này, xin hỏi cô thật là Tần Chân bạn của tôi sao?”

Tần Chân mở cửa xe ngồi lên, “Không, tôi là Tần Giả Giả – em gái cô ấy.”

Cô vốn có nước da trắng, nay mặc áo vải Chifon màu đỏ, váy ngắn kẻ caro trắng đỏ, cả người toát ra sức sống thanh xuân.

Bạch Lộ nói: “Mình phát hiện cậu khang khác.”

“Đẹp hơn hả? Điều này thì mình biết.” Tần Chân nói rất thẳng thắn: “ăn mặc khác đi, kiểu tóc khác đi, quan trọng là trang phục toàn thân cũng khác rồi.”

Cô bắt đầu cảm thán quả nhiên là người đẹp nhờ lụa, lụa tốt nhờ phân.

Bạch Lộ vừa lái xe vừa cười, “Không, mình nói là khí chất. Trước kia trông cậu như cục tẩy dùng đã lâu, góc cạnh đều bị mài nhẵn, không hề có cá tính. Hiện tại trông cậu càng ngày càng giống như cây bút máy sắc bén, bất kể ai đứng cạnh cũng không dám coi thường cậu rồi, sợ bị cậu đâm chết mà cũng không chớp mắt.”

“Cậu nói thẳng ra là mình nóng tính hơn đi?”

“Đây không phải nóng tính mà đây là phong phạm nữ vương!”

Tần Chân chống cằm cân nhắc kỹ lưỡng lại sao mình lại có phong phạm nữ vương mà Bạch Lộ nói, suy đi nghĩ lại, có lẽ công lao này thuộc về Trình Lục Dương.

Anh nói với cô: Con người ta sống trên đời này, nếu chỉ chăm chăm làm theo ý người khác, mỗi một câu một lời đều phải bản khoản đến cảm nhận của người khác, vậy rốt cuộc là cô sống vì ai?

Hình như bắt đầu từ ngày hôm đó, dưới sự dẫn dắt của anh cô dần dần đi trên con đường sống vì bản thân mình. Cô bắt đầu tranh luận với anh, bắt đầu mượn cảm giác say hết lên tiếng lòng của bản thân ở công viên. Thậm chí ngầm đồng ý để anh đưa cô đi mua cái gọi là trang phục chiến đấu.

Cây cải thìa sống hải hùng dưới áp lực cuộc đời bắt đầu phát triển theo khuynh hướng bạch dương, từ mềm mại yếu ớt, khúm núm dần tới thẳng tắp sống lưng làm người ngày nay.

Bởi vì cô còn nhớ rõ lời Trình Lục Dương nói với cô ở trong thang máy: cô phải nhớ, không có ai là cô không xứng với cả.

Tiệc rượu đám cưới quanh đi quẩn lại cũng chỉ có thế, MC sụt mướt ở đài, sau đó chú rể sụt mướt với cô dâu, sau đó mời cha mẹ lên sụt mướt, cuối cùng cô dâu và các cụ ôm ấp nhau cùng khóc lóc, chú rể thì vô cùng biết điều hứa hẹn mình sẽ chăm sóc tốt cho cô dâu cả đời, thê thốt xong, cả đám đã đói meo, cuối cùng sụt mướt đi ăn cơm.

Tần Chân đã tham gia không ít đám cưới, lần nào cũng bị cảnh tượng sụt mướt ấy khiến cho lòng nóng lên, thấy pháo chúc mừng được bắn khắp bầu trời sảnh lớn, xem cảnh tượng pháo hoa rực rỡ mà cô không khỏi thút thít lau nước mắt.

Đến khi lau nước mắt, cô thấy bàn bên cạnh có người nhìn cô không chớp mắt sau đó chậm rãi đi về phía vị trí trống bên cạnh cô hỏi: “mình có thể ngồi đây được không?”

Cô và Bạch Lộ đồng thời mở miệng: “Có thể.”

“Không được!”

Nói không được là Bạch Lộ, nói có thể là Tần Chân.

Đối mặt với ánh mắt truyền đạt ý “cậu điên rồi à” của Bạch Lộ, Tần Chân nở nụ cười, sau đó quay đầu sang nói với Mạnh Đường: “cậu cứ tự nhiên.”

Vì thế Mạnh Đường ngồi xuống bên cạnh các cô.

Bạch Lộ cảm thấy Tần Chân giờ đây thật không chỉ có khí thế mạnh mẽ hơn, mà lá gan cũng to lên theo, trước kia tránh Mạnh Đường không kịp, thế mà giờ còn có thể bình tĩnh hòa nhã mời anh ta ngồi xuống.

Lính ba ngày không gặp, đúng là phải lau mắt mà nhìn.

Bạch Lộ không nói gì, trái lại Tần Chân nên nói cái gì thì nói cái đó như không có việc gì, thỉnh thoảng Mạnh Đường sẽ nhìn cô chăm chú với ánh mắt dịu dàng sòng sánh.

Dần dần, Bạch Lộ liền cảm thấy không bất thường, bao năm nay người này hồ hững với Tần Chân như thế, thời gian trước lại bỗng đổi tính, nói là thích Tần Chân. Lại trông ánh mắt hiện giờ này, thấy thế nào cũng ra là có ý đồ, mưu mô xấu xa.

Tần Chân cười nhìn cô dâu chú rể đã thay đồ bắt đầu chực rượu, không khỏi cảm thán: “Cô dâu xinh đẹp thật đấy.”

Bạch Lộ nhanh chóng liếc nhìn Trần Hàm: “trông cũng được, mình nói với cậu này Tần Chân, da cậu đẹp như thế, bây giờ phát triển thế rồi, sau này lập gia đình chắc chắn sẽ rất hấp dẫn! Đến lúc đó đừng tìm mình làm phù dâu nhé, tránh làm mình xấu đi.”

Nói xong cô còn nhìn Mạnh Đường với ánh mắt khiêu khích, hàm ý là: Tần Chân của chúng tôi sớm hay muộn cũng phải lập gia đình, anh rút lui đi!

Mạnh Đường cúi đầu uống đồ uống, trên đôi môi nở nụ cười không biết làm sao.

Tần Chân nói: “Chắc là mình có tìm cậu làm phù dâu cũng không được, cậu với anh chàng ma men đã đến bước chung chạ chung gối rồi, chắc chắn là cưới trước mình.”

Bạch Lộ nóng nảy, hạ giọng hung dữ nói: “chung chạ chung gối cái gì! Còn không phải lúc ấy anh ta giả vờ say, nói là không tìm thấy đường về nhà! Nếu không thì mình khuyên anh ta về nhà làm gì?”

“Mình lại chưa nói là tối hôm đó, mình nói là buổi tối hôm mình gọi điện thoại cho cậu.”

“..... Đó là anh ta không biết xấu hổ, nói là không mang chìa khóa, sống chết cầu xin mình cho ở lại nhà mình!”

“Được rồi được rồi, cậu hiền lành tốt bụng, thu nhận anh chàng ma men không có nhà để về, đấy đấy, anh ta không những sống chết cầu xin ở lại nhà cậu, còn sống chết cầu xin ngủ trên giường của cậu.”

“.....” Bạch Lộ phồng má không nói gì.

Mạnh Đường vẫn mang ý cười nghe hai người kẻ tai nói nhỏ, chỉ có lúc Tần Chân uống xong thì lẳng lặng rót thêm cho cô.

Tần Chân thoáng xấu hổ nói cảm ơn, anh liền mỉm cười lắc đầu, trong ánh mắt vẫn ẩn chứa ý cười nhợt nhạt.

Sau lại đến lượt cô dâu chú rể chúc rượu bàn bọn họ, đi về phía bên này, Trần Hàm thấy Mạnh Đường gấp một con tôm mà Tần Chân không với tới cho cô, Tần Chân hơi căng thẳng, lúc bóc tôm còn không cẩn thận làm bắn nước ra tay, Mạnh Đường lại lẳng lặng lấy giấy ăn cho cô, mặc không lên tiếng thay cô cầm khăn tay, hành động qua lại này quả thật có ý nghĩa khác thường trong mắt người khác.

Trước kia Trần Hàm cũng thích Mạnh Đường, thậm chí có thể nói đến bây giờ, Mạnh Đường vẫn là nam thần trong cảm nhận của cô.

Nhưng mọi người phải trưởng thành, lúc đi học thì cái loại thích thuần túy này chỉ là cảm xúc thời thiếu nữ mà thôi, đợi đến khi cô bước vào xã hội, vào dài truyền hình, mới chậm rãi học được những thứ thực tế hơn nhiều.

Chú rể bên cạnh là biên đạo chương trình kia, chính là anh đẩy cô lên vị trí hôm nay, một đường che chở bảo vệ cô. Trần Hàm nhận lời cầu hôn của anh mà không hề do dự, bởi vì tuy rằng anh bình thường không cao to, cũng không phải là hoàng tử bạch mã trong cảm nhận của cô, nhưng lại thật sự bảo vệ cô, làm ký sĩ che mưa chắn gió cho cô.

Nhưng mà dù sao từng mến mộ Mạnh Đường lâu như vậy, trước mắt nhìn anh tỏ ra thích Tần Chân thế này, trong lòng Trần Hàm cảm thấy ề ề.

Lúc chúc rượu, cô còn cố ý liếc nhìn Mạnh Đường một cái, nói với Tần Chân: “Lúc ấy cậu thích Mạnh Đường lâu như vậy, nay cuối cùng toại nguyện rồi nhỉ.”

Ánh mắt cả bàn đều tập trung vào hai người, Tần Chân lập tức nóng rât, gượng cười giải thích: “Cậu hiểu lầm, hai bọn mình không có gì, Mạnh Đường cậu ấy –”

“Ừ, mình tương tự đơn phương mà thôi.” Mạnh Đường nói một câu như đùa cợt.

Cả đám người đều bật cười, trêu chọc hai người.

Tần Chân đến tai cũng đỏ, nghiêng đầu đi hung dữ trừng Mạnh Đường: “Có thể đừng nói đùa ở đây vào lúc này không?”

“Cậu biết mà, mình nói nghiêm túc.” Anh mỉm cười với ánh mắt trong suốt.

Kết quả bữa cơm này quả nhiên tẻ nhạt vô vị, Tần Chân vốn giả vờ như không có việc gì, coi như chuyện ngày đó không xảy ra, như vậy cũng bớt đi vài phần xấu hổ. Nhưng Mạnh Đường cái tên xấu xa này không chịu tác thành cho cô, nhất thiết phải khiến cô khó xử.

Ăn đến lửng dạ thì Tần Chân hạ đầu xuống, nghiêng đầu nói với Bạch Lộ: “mình muốn về nhà nghỉ ngơi một lát, buổi chiều còn phải đi làm.”

Bạch Lộ vừa nhận một cuộc gọi, áp ứng nói: “mình, mình có chút việc, bây giờ phải đi một tí, không tiện đưa cậu về nhà, cậu đi xe buýt được không?”

Trông cô ấy thế này là biết, nhất định là anh chàng ma men tìm cô ấy!

Tần Chân trừng cô ấy, “cùng đi ra ngoài.”

Sau khi tạm biệt người trong bữa tiệc bao gồm cô dâu chú rể, hai người ra khỏi khách sạn. Bạch Lộ lái xe đi rồi, Tần Chân còn đứng ở điểm xe buýt chờ xe.

Mà lúc này, một chiếc ô tô màu trắng dừng ở trước mặt cô, Mạnh Đường hạ cửa sổ xuống, nói với cô: “mình đưa cậu về.”

Tần Chân vô thức từ chối: “Không cần, mình đi xe buýt là được rồi.”

Ai biết giảng viên Mạnh không đạt được mục đích không bỏ qua, ngược lại mỉm cười hỏi cô: “Tần Chân, mình là lang sói hổ báo sao?”

“...” Cậu còn đáng sợ hơn lang sói hổ báo, cậu là hồ ly xảo quyệt!

“Dù chuyện lần trước cậu nghĩ như thế nào, mọi thứ phải cho người ta một đường sống đi? Mình chỉ hy vọng cậu ỉnh một cơ hội giải thích, ít nhất nói rõ ràng những chuyện nên nói rõ ràng, như thế mình sẽ không

nuối tiếc, cậu cũng sẽ vũng lòng ơn.” Thấy Tần Chân có phần dao động, Mạnh Đường thừa thắng xông lên, “mình không phải người quẩn quýt không thôi, nếu như sau khi nói rõ, cậu vẫn từ chối dứt khoát thì mình sẽ không khiến cậu khó xử thêm nữa.”

Anh ta là luật sư, biết cách đoán được tâm trạng đối phương, cũng biết cách làm sao để khuyên được đối thủ.

Tần Chân cắn môi ngẫm nghĩ rồi cuối cùng ngồi lên xe anh ta.

Anh ta nói đúng, chung quy cũng phải đến hồi kết thúc, nói chuyện cho rõ ràng để tránh lúng túng thêm.

44. Chương 46

Trong quán cà phê bật một bản ballad tiếng Anh, giọng nữ ngân nga khiến cho lòng người thoải mái, từng tế bào khắp cơ thể cũng thả lỏng ra.

Lúc mới đầu Tần Chân vẫn hơi bất tự nhiên, nhưng vừa cầm một ly cà phê ấm trên tay, một hớp ngọt ngào vào miệng, rất nhanh cô đã buông bỏ được sự bất an này, mỉm cười với Mạnh Đường, “Có lời muốn nói cứ nói đi.”

Về mặt Mạnh Đường rất phức tạp, đối diện với ánh mắt dịu dàng của Tần Chân, đắn đo một lát, anh mới mở miệng: “Lời mình nói ngày đó, cậu không tức giận sao?”

Tần Chân ồ một tiếng, từ cuối câu khẽ cao lên: “Vì sao cậu cảm thấy mình nên tức giận?”

“Theo như lời anh trình kia nói ngày đó, khi mình biết được cậu có lòng ngưỡng mộ mình lại cố ý xem nhẹ tấm lòng của cậu, lại khi cậu đã tính toán về cuộc sống mới của mình, lại chạy tới trước mặt cậu nói những lời khiến cậu suy nghĩ phức tạp –” Mạnh Đường thấp giọng mỉm cười, “Ngay cả chính mình cũng cảm thấy loại hành vi này rất ti bỉ, cậu có tức giận cũng là chuyện đương nhiên.”

Nụ cười của anh ta vẫn vậy, đẹp đẽ trước sau như một, nhưng mà trong ánh mắt lại ẩn chứa tia chẳng biết làm sao. Tần Chân chú ý tới tay anh ta cầm ly cà phê hơi dùng sức, đầu ngón tay hơi trắng nên không khỏi thất thần, một luật sư lớn cũng sẽ có lúc nói chuyện mà căng thẳng?

Dừng một chút, cô nói: “Mình thừa nhận ngay từ lúc đầu mình rất tức giận, nhưng nguyên nhân cũng không phải do nguyên nhân mà cậu nói. Đúng vậy, tất cả mọi người đều biết trước kia mình thích cậu, điểm ấy mình cũng không phủ nhận, nếu cậu không thích mình, đó là do bản thân mình quá ngốc, biết rõ trong núi có hổ, mà cứ xông vào núi hổ – dù sao không ai quy định cậu phải đáp lại mình đúng không? Nhưng rõ ràng cậu nhìn ra tình cảm của mình, lại cứ tốt với mình như thế, thậm chí từ cấp hai cho đến hết cấp ba, khiến mình cứ tiếp tục duy trì trạng thái cầu mà không thể có được này, không chịu hết hy vọng với cậu, điểm ấy khiến cho người ta khó hiểu!”

Cô uống một hớp cà phê, giống như là tìm được lối ra, vì thế tiếp tục đúng lý hợp tình nói: “Có người đã từng nói mình, trong vấn đề thích hay không thích này, con người đều có năng lực quyết đoán, thích chính là thích, không thích thì mau chóng nói cho rõ ràng, bằng không cứ thờ ơ lạnh nhạt, người khác sẽ nhớ mãi không quên cậu, đây là một biểu hiện của sự hư vinh ích kỷ. Xét thấy mấy năm nay cậu không đáp lại mình, mình có thể hiểu cậu không thích mình, nhưng nếu không thích, cậu không nên quá tốt với mình, đưa mình về nhà, inh mượn bài tập, ở trên xe buýt giúp mình ngăn cản đám người để inh có thể an tâm ngủ...Những hành vi đó đều không nên có. Cậu có thể nói đây là tình cảm bạn học, nhưng biết rõ mình thích cậu, cậu không cảm thấy loại tình cảm bạn học này có vẻ quá dư thừa sao?”

Mạnh Đường trông như rất kinh ngạc khi Tần Chân một hơi nói nhiều như vậy, mở miệng rồi lại đóng lại.

Tần Chân nhìn anh ta, còn chân thành nói: “Mà lời cậu nói ngày đó càng khiến cho người ta không đoán được suy nghĩ, cậu nói từ trước cậu đã bắt đầu thích mình, nhưng từ cấp hai đến cấp ba, một thời gian dài như vậy cậu chưa từng đáp lại mình, thậm chí sau khi tốt nghiệp còn ra nước ngoài, không hề liên lạc với mình. Bây giờ đã xa cách hơn mười năm, cậu quay trở về, tự nhiên chạy tới trước mặt mình nói cậu thích mình, cậu cảm thấy người bình thường mấy ai sẽ tin cậu?”

Buông tách cà phê trong tay, Mạnh Đường nhìn thẳng vào mắt cô, vẫn dùng giọng nói dịu dàng đó, “Đã nói hết rồi sao?”

“Gi cơ?” Tần Chân nhướn mày.

“Nếu cậu đã thất vọng và oán giận xong thì tiếp theo sẽ đến lượt mình.” Đây là lời dạy đầu của Mạnh Đường, không nhanh không chậm, mang theo mười hai vạn phần chân thành tha thiết thành khẩn.

Sau đó Tần Chân thật sự chờ đợi đáp án mà cô đã khổ sở chờ đợi mười bảy năm qua.

Mạnh Đường nói đã từ rất rất rất lâu rồi, anh đã sớm chú ý tới cô. Trong số tất cả những nữ sinh thích anh hoặc muốn tranh thành tích đứng đầu với anh, Tần Chân tuyệt đối là một ngoại lệ đặc biệt. Cô chưa bao giờ chủ động tìm anh nói chuyện phiếm, cũng sẽ không đưa đồ uống đến sân tập lúc anh chơi bóng rổ, lại càng không giống những nữ sinh cùng tuổi kia thường xuyên quần quít lấy anh, hỏi mấy vấn đề ‘thiếu muối’ kiểu “cậu thích ai?” Hoặc là “có phải ai ai ai thích cậu không...”.

Tần Chân nhớ tới bản thân trước kia, nhất gan tầm thường, mọi phương diện đều không xuất sắc, thật ra thì cô cũng muốn có lá gan đi đến gần anh, nhưng ở dưới ánh hào quang của nhiều đóa hoa là fan của Mạnh Đường như vậy, cô chỉ dám trốn ở góc phòng trộm nhìn người ta...Ừ, là tự ti đến mức đặc biệt.

Mạnh Đường nói rất kỳ lạ, anh cảm thấy cô bạn nhỏ tên là Tần Chân kia có thể không chú ý đến anh, nhưng mà khoảng thời gian làm bàn trước bàn sau, mỗi lần quay đầu lại đều thấy cô cầm bút máy hoặc là vật nhọn như thể muốn đâm vào lưng anh nhiều lần, có vẻ “bất cần một cái” sẽ đúng thời cơ mà ác độc đâm vào anh.

Tần Chân có chút xấu hổ, khoảng thời gian đó, thật ra là vì cô quá tự ti không có chỗ giải tỏa, cho nên đổ mọi lỗi lầm cho cậu thiếu niên thiên tài ngồi trước kia – vốn chính là vậy, nếu như anh không quá vĩ đại, cũng không khiến cô trở nên nhỏ bé tầm thường như vậy! Hơn nữa mỗi lần giáo viên môn Toán nhìn bài thi thê thảm của cô với ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sẽ nói một câu như vậy: “Em nhìn xem Mạnh Đường người ta kìa!”

Nhìn đi, nhìn cái quỷ trò đó, bài thi toàn gạch gạch xóa xóa, chẳng hề tiến bộ chút nào cả?

Mạnh Đường nói về sau có một ngày khi anh luyện đàn xong về nhà, đúng lúc phát hiện có một bé gái bị nhốt ở trong phòng học không ra được, bé gái mạnh mẽ kia lần đầu tiên khóc đau lòng như vậy, nước mắt nước mũi đều trộn lẫn vào nhau, không phân biệt được rõ ai là ai.

Anh dẫn theo bác bảo vệ tới cứu cô, anh giống như là hoàng tử dũng mãnh, thế nhưng cô bé kia lại không giống một nàng công chúa, không hề nhào tới tỏ vẻ sùng bái nói lời cảm ơn anh, ngược lại cứ nhắc mãi bánh rán hành mẹ làm có khi đã bị em trai ăn hết, khiến anh dở khóc dở cười.

Tần Chân kiểm điểm lại sâu sắc tính háu ăn của mình, thì ra bản tính này đã lộ ra dấu vết trong mọi phương diện từ thời thơ ấu.

Mạnh Đường còn nói, mỗi ngày anh ngồi xe buýt đến trường đều gặp bé gái kia, không biết buổi tối hàng ngày làm gì, buổi sáng ở trên xe luôn mệt mỏi rã rời. Trong một đám người chật chội như vậy, vậy mà cô có thể ngủ gật ngon lành như vậy, mà anh đã rất nhiều lần thay cô ngăn cản đám người đông đúc chung quanh, dùng tay tạo ra một không gian an ổn.

Hành vi ngốc nghếch như vậy rất không phù hợp với phong cách của anh. Nhưng mà nhìn thấy cô ngủ ngon như vậy, không hiểu sao tâm trạng của anh sẽ khá hơn. Thậm chí lúc cô ngủ anh còn nhìn trộm cô, lông mi thật dài, làn da nhẵn nhụi không chút tỳ vết, còn có khuôn mặt hơi tròn trẻ con nữa.

Tần Chân bắt giắc sờ cái mụn mới mọc ra ở cằm, cảm thấy nhất định Mạnh Đường sẽ cho rằng cô đã dấn thân phai dưới sự tán phá của năm tháng...

Gần như là hồi tưởng những năm tháng xa xôi kia một lượt, sau đó Mạnh Đường nhìn cô thật sâu, trong giọng nói ẩn chứa tia bất đắc dĩ: “Lúc đầu cảm thấy còn quá ít tuổi, không thích hợp yêu sớm, về sau thì mình phải ra nước ngoài, cho nên mới để lỡ đến giờ!”

Ai sẽ bằng lòng yêu một kẻ sắp ra nước ngoài đây? Hơn nữa người này đã sớm lên kế hoạch ra nước ngoài từ rất lâu rồi, đại học bốn năm, thạc sĩ tiến sĩ liền bốn năm, trong suốt thời gian tám năm đó, anh đều ở

nước ngoài. Như vậy bảo anh lấy gì thổ lộ với cô?

— Mình thích cậu, cho nên xin hãy đợi mình tám năm nhé, tám năm sau, mình sẽ lấy cậu?

Mạnh Đường nở nụ cười, lông mi hơi rung rung, anh ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt có tia sáng chuyển động, vô cùng hàm ý. Ánh mắt như vậy, vẻ mặt như vậy, tư thế như vậy ... không chỗ nào không phải nói với cô, anh có nỗi khổ riêng.

Tần Chân suy nghĩ một lát, dường như hiểu được cái gì đó, chậm rãi buông tách cà phê trong tay, “Ý cậu là, sở dĩ cậu không đáp lại mình là vì cậu biết bản thân không thể bên mình. Mà không từ chối mình, là vì cậu ích kỷ, hy vọng mình vẫn có thể thích cậu?”

Ánh mắt của cô dần dần lạnh đi, giọng điệu cũng không còn ôn hòa.

Mạnh Đường đã nhận ra thái độ của cô thay đổi, yên lặng một lát, rồi gật đầu.

Tần Chân nở nụ cười, “Có thể nói xem lúc đó trong lòng cậu nghĩ như thế nào được không? Mình vô cùng tò mò làm sao cậu có thể có một quyết định ích kỷ như vậy?”

Mạnh Đường lúng túng, ngón tay cuộn lại một chút, cố gắng duy trì giọng điệu bình thường nói: “Lúc đó còn trẻ không hiểu chuyện, một phần vì phải ra nước ngoài rời khỏi cậu mà khó chịu, một phần ích kỷ hy vọng trong thời gian đó cậu sẽ không thích người khác. Cho nên chưa nói rõ ràng với cậu, mà vẫn đối xử tốt với cậu, hy vọng cậu nhớ kỹ sự tốt bụng của mình, hơn nữa...”

“Hơn nữa bởi vì không giành được cậu, cho nên vẫn đặt cậu trong trái tim, nhớ mãi không quên, canh cánh trong lòng, đúng không?”

“... Đúng.”

Tần Chân bình tĩnh nhìn anh một cái, làm động tác lấy một tờ tiền từ trong túi xách ra, thản nhiên đặt lên bàn, “Ok, cũng đã đủ rồi, đến đây thôi. Buổi chiều mình còn phải đi làm, không thể nói nhiều với cậu nữa.”

Cô không chế lửa giận trong lòng mình, đứng dậy muốn rời đi, ai ngờ bỗng nhiên Mạnh Đường giữ tay cô lại, cũng đứng dậy theo, “Tần Chân!”

Theo phản xạ có điều kiện cô gạt anh ra, dùng ánh mắt xa lạ nhìn anh, nhìn người mà mình đã yêu thầm rất nhiều năm. Trong những năm tháng dài đến cô không đếm xuể rồi, thế mà cô vẫn nhớ mãi không quên, ngày nhớ đêm mong anh, đúng như anh tính toán.

Cô từng nghĩ bản thân mình có được vận may mà người bình thường không có được, mới có thể gặp được một người như anh trong thời niên thiếu, tuy rằng không đến với cô như mong muốn, nhưng những năm tháng âm áp anh để lại cho cô cũng đủ thấp sáng một cây đèn, chiếu sáng lên tuổi thanh xuân bình thường mà cần cỗi của cô.

Kết quả tất cả chính là do anh dồn hết tâm trí bày ra, cô vốn không cần chịu nhiều tra tấn như vậy, nhiều lắm là khó chịu một thời gian sau khi anh nói rõ ràng, sau khi anh rời khỏi, rồi sẽ nhanh chóng trở về quỹ đạo cuộc sống bình thường, nhưng anh tính kế cô, cố ý đối xử tốt với cô, sau đó mang theo niềm mến mộ của cô rời khỏi quê cha đất mẹ.

Nghĩ đến trong bảy năm đó anh hết sức dịu dàng với cô, có lẽ mỗi một ánh mắt, mỗi một hành động đều là do tính toán kỹ mà bày ra đi?

Suy nghĩ thật đáng sợ bao nhiêu, tính toán thâm trầm bao nhiêu.

“Luật sư Mạnh, nếu đã nói thì nói rõ ràng luôn, thôi thì cứ để mình đi theo như lời cậu nói, tất cả mọi người thanh toán xong xuôi, không cần phải tiếp tục vướng mắc.” Tần Chân lùi ra sau một bước: “Đây hai ly cà phê coi như mình mời, dù sao luật sư lớn như các cậu này thời gian quý báu, một tắc thời gian một tắc vàng, ôn chuyện cả buổi với mình, sợ đã làm lỗ không ít tiền bạc của cậu.”

Lập tức trong lòng Mạnh Đường ghen lại, cảm xúc khó chịu lan tràn đến trên gương mặt, anh chậm rãi rút tay lại, “không phải mình cố ý tính toán cậu, mình chỉ, chỉ...”

Luật sư lớn xưa nay có thể ăn nói khéo léo, tâm tư thâm trầm bỗng nhiên như mất đi ngôn từ, mất đi khả năng giải thích,

Anh chỉ là cái gì đây? Chỉ là sợ hãi, chỉ là không muốn mất đi cô, chỉ là hy vọng dù chỉ có một ngàn phần cơ hội, sau khi anh về nước, cô vẫn còn độc thân, vẫn ôm một chút yêu mến mà không thể cầu với anh?

Những năm gần đây, ở nước ngoài anh vẫn hỏi thăm tình hình, công việc, cuộc sống, bạn bè, sức khỏe, người nhà, tình trạng yêu đương của cô, tất cả đều như đã hy vọng vậy, cô vẫn độc thân, dường như thật sự đang chờ đợi anh trở về.

Nhưng đợi đến khi anh vô cùng vui mừng trở lại quê cha đất mẹ, lại bỗng nhiên phát hiện, tất cả đã không còn giống như cũ.

Mạnh Đường suy sụp cầm lấy tờ tiền mệnh giá lớn trăm đồng kia, nhét lại vào tay Tần Chân, “Dù có chán ghét mình, cũng không cần đối xử với mình như vậy.” Anh cười khổ rồi nói, “Nếu có thể, mình thật hy vọng sẽ không nói với cậu những lời hôm nay.”

Như vậy trong ấn tượng của cậu về mình có thể dừng lại ở hình ảnh thiếu niên nhã nhặn tốt đẹp khi xưa kia, không đến mức chán ghét mình như thế này.

Tần Chân nhìn ra nỗi chán chường và thương cảm qua lời anh nói, dừng một chút, mới nói: “mình cũng vậy.”

Cũng hy vọng cậu chưa từng nói với mình điều gì.

Cho dù cậu đã là người xưa thời niên thiếu của mình, cho dù mình đã thoát khỏi vũng lầy thâm mến chưa chín chắn kia, nhưng cậu vẫn là ký ức sâu sắc nhất trong thời thanh xuân của mình.

Cô không nhận lấy tờ tiền kia, mà lập tức đi ra cửa lớn, chuông gió trên cửa thủy tinh khẽ động, trong khoảng thời gian ngắn rung động lòng ai.

Từng có lúc, anh không nói một lời mang hành lý rời đến một đất nước khác ở bên kia bờ đại dương, bỏ lại cô ngày ngày ở tại quê cha đất mẹ tham lam giữ lấy chút ấm áp mà anh đã cho. Mà nay, cô không hề lưu luyến rời khỏi quán cà phê vẫn còn giọng nữ dịu dàng phiêu đảng, cũng để anh nhấp nháp loại tư vị bị bỏ lại một mình này.

Quả nhiên là quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Tần Chân cảm thấy mình nên gọi điện thoại cho Trình Lục Dương, trần thuật tỉ mỉ toàn bộ cái kết thúc vừa phóng khoáng vừa kinh điển này cho anh nghe. Nhưng mà sau khi suy đoán câu trả lời của Trình Lục Dương, cô đành im lặng cắt đứt suy nghĩ ấy trong đầu.

Bởi vì với hiểu biết của cô về Trình Lục Dương, bên kia nhất định sẽ nói: “Cô còn đi gặp tên đó? Dây thần kinh nào của cô bị chập mới đi gặp tên đó? Tần Chân, tôi nói sai rồi! Không phải cô không có đầu óc, mà trời sinh cô đầu óc bã đậu! Mẹ nó trước tiên cô nên nhắm ngay vào bộ phận xấu hổ của tên đó ột cú thật mạnh, làm cho anh ta cả đời không kiêu ngạo nổi, như vậy tên đó mới không rảnh quấy rầy cô!”

Tần Chân không khỏi cười trộm, chút rầu rĩ như có như không cũng từ từ nhạt phai theo cảnh tượng tượng ấy.

Ồ, quả nhiên là gần đèn thì sáng, gần mực thì đen. Đi theo tổng giám đốc Trình của các cô, cô cũng không nghĩ lại học được nhiều lời nói độc địa có sức sát thương người như vậy.

45. Chương 47

Nếu người ta muốn hoàn toàn dứt bỏ một mối tình, phương pháp tốt nhất là tháo gỡ tất cả khúc mắc, sau đó thoải mái mà nói lời tạm biệt với nó.

Tần Chân cảm thấy bây giờ mọi việc đã rõ ràng, từ trước tới nay tâm trạng của cô chưa bao giờ thoải mái như vậy.

Cô gọi điện thoại cho Bạch Lộ, vài lần liên tục đều bị ngắt, lần cuối cùng là một người đàn ông nhận máy, dùng giọng điệu không kiên nhẫn còn rất lạnh nhạt nói với cô: “Xin lỗi, cô Tần, bây giờ Bạch Lộ không rảnh để nói chuyện với cô, phiền cô ngày mai hãy gọi lại.”

Không đợi cô trả lời, bên kia đã kết thúc cuộc trò chuyện.

Tần Chân ngồi ở quán nướng ven đường, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn vào bốn chữ “kết thúc cuộc gọi” trên màn hình, vô cùng tỉnh tể nhận ra ham muốn chiếm hữu của anh chàng ma men này sẽ tạo thành tổn thương lớn cỡ nào đối với tình yêu vô pháp vô thiên của cô và Bạch Lộ.

Bạch Lộ là ai nào? Là người cô tùy ý gọi đến là đến, là người bạn thân thiết nhất Trung Hoa Dân Quốc, người đầu tiên chạy tới cởi quần cho cô lúc cô muốn đi vệ sinh khi bị đứt tay! Nhưng mà vào ngày cô hoàn toàn thoát ra khỏi trong bóng ma mối tình đầu không thành, Bạch Lộ lại không thể tới cùng cô vui vẻ uống một chén!

Lần đầu tiên cô cảm thấy tình bạn của các cô bị phá hoại!

Vì thế Tần Chân đã vô cùng dửng dưng cảm gọi cuộc điện thoại thứ hai, lúc này vang lên rất lâu, anh chàng ma men mới nhận, dùng giọng điệu cố gắng kiềm chế hỏi cô: “Cô Tần, vừa rồi tôi nói không đủ rõ ràng sao?”

“Ngại quá, tôi nghĩ là tôi gọi vào số di động của bạn tôi là Bạch Lộ, phiền anh đưa vật về với chủ, tôi có lời quan trọng nói với cô ấy, cảm ơn.” Tần Chân đối đầu với anh ta.

“Cô ấy không rảnh tiếp điện thoại, xin lỗi.” Người đàn ông kia dứt khoát lưu loát cúp điện thoại.

Cơn tức của Tần Chân từ từ bốc lên, lại tiếp tục gọi điện, kết quả sau khi gọi vài lần đều bị từ chối, lập tức giận dữ ngun ngút. Sau lại gọi tiếp thì di động của Bạch Lộ đã chuyển sang tắt máy.

Suy nghĩ một chút, Tần Chân bắt đầu gọi vào máy bàn nhà cô nàng.

Khi lần thứ ba anh chàng ma men tiếp điện thoại của cô thì đã dùng giọng điệu không thể nhịn được nữa lạnh như băng nói với cô một câu: “Cô Tần, xem ra cô thật sự nghe không hiểu tiếng người rồi!”

Tần Chân niệm chú nguyện rửa như tên vô lại: “bảo Bạch Lộ tiếp điện thoại bảo Bạch Lộ tiếp điện thoại bảo Bạch Lộ tiếp điện thoại.....”

Cạch, ngay cả điện thoại bàn cũng bị cắt đứt, đến khi cô còn chưa hết hy vọng, lại gọi tới thì lại phát hiện không gọi được nữa – xem ra đường dây điện thoại đã bị người nào đó rút ra.

Lúc này, bà chủ quán nướng đã bưng một mâm đồ nướng, mang theo mấy chai bia lại đây, thấy Tần Chân vẫn không ngừng gọi điện thoại, cười hỏi một câu: “Này, cô gái, bạn không tới được à? Gọi nhiều đồ ăn như vậy, bia cũng có mấy chai đấy! Một mình cô giải quyết hết sao?”

Tần Chân cảm thấy rất tức giận, thật vất vả muốn tìm cô bạn thân uống chén rượu để chúc mừng thế mà không hiểu sao lại có một thằng cha cứ cản trở mãi. Nghĩ nghĩ, cô lấy điện thoại gọi cho Trình Lục Dương.

Đại gia Trình nhận điện thoại, nghe thấy lời mời của cô, nói với cô bằng giọng vênh vác tự đắc: “Cô bảo tôi đến là tôi sẽ đến à, thế thì quá là mất mặt rồi!”

Tần Chân nói: “Vậy anh muốn thế nào thì mới bằng lòng đến?”

“Gọi đại gia Trình nghe thử xem nào.”

“Ồ, Trình đại gia.” Tần Chân biết nghe lời phải, không chút do dự.

Dễ dàng như vậy à? Trình Lục Dương sững sốt, còn nói: “Vậy cô lại khen tôi đẹp trai đi.”

“À, đại gia Trình anh đẹp trai như ánh mặt trời, vừa mỉm cười thì toàn bộ thiếu nữ trên thế giới đều nở gan nở ruột.”

Ồ, cô nàng này sao lại khác thường như vậy?

“Vậy, cô nói cụ thể đẹp trai ở điểm nào.”

“Con mẹ nó, anh có thể đừng lãng phí tiền cược của tôi được không? Anh có thể đến thẳng đây đối mặt nghe tôi nói không? Anh không biết là đối mặt nghe lời khen càng khiến cho trong lòng người ta thêm sung sướng thậm chí cảm động phát khóc hơn là ở khoảng cách xa xôi dùng sóng điện từ để trao đổi sao?”

Trình Lục Dương nói: “Là cô cầu xin tôi hay là tôi cầu xin cô đấy? Cô còn gào thét với tôi cơ á?”

Anh vừa cầm chìa khóa đi ra ngoài cửa, vừa ngạo mạn nói: “Đại gia đây không tới nhá~ Loại con gái tính tình xấu xa cộng thêm gương mặt dữ dằn (*) như cô, hôm nay đại gia đây chấm dứt tình bạn với cô!”

[(*) nguyên văn là gương mặt tránh thai: chỉ người phụ nữ có gương mặt xấu xí, hung dữ, khiến đàn ông không muốn có con cùng]

Tần Chân đã nghe thấy tiếng anh đóng cửa, lập tức cười ha ha, không đồng ý nói: “Tất cả việc chấm dứt tình bạn không lấy tuyệt giao làm mục đích đều là nói phét! Tôi chờ anh, đến mau!” Sau đó cúp điện thoại.

Trình Lục Dương mắng câu shit, sắc mặt bực bội đi vào thang máy.

Anh cảm thấy hai người càng chung đụng lâu thì tính tình Tần Chân dường như càng lúc càng táo bạo, nhưng thần kỳ là trước giờ anh không chịu nhường người khác lại càng ngày càng bao dung, vậy mà có thể nén giận, sau khi bị cô châm chọc còn mong mỗi ngày tới uống rượu cùng cô.

Anh an ủi bản thân, không sao cả, loại đàn ông đẹp trai như anh, đúng là không nên chấp nhặt với phụ nữ. Phụ nữ trên đời này đều giống nhau, bởi vì không chiếm được anh, cho nên mới gắng hết sức nghĩ biện pháp khiến cho anh chú ý.

Đương nhiên, Tần Chân là anh em tốt, cái này không giống với, nhưng mà bản tính của phụ nữ mà, có thể hiểu được!

Đợi đến khi Trình Lục Dương đến địa chỉ mà Tần Chân đã cho, lại bắt đầu cảm thấy cô đúng là không chỉ có người ở cấp bậc thấp, ngay cả đẳng cấp chỗ uống bia đêm cũng thấp như vậy, chỗ nào không tìm lại tìm ngay cái quán bán bán ở ven đường.

Tần Chân cũng không cam lòng yếu thế mà soi mói anh: “Nhìn xem anh mặc cái gì đến đây? Ha ha, là quần áo ở nhà! Ăn mặc tởm như vậy, anh còn trông cậy tôi đưa anh đi chỗ nào cao cấp được?”

“Tôi gặp loại phụ nữ nào, tự nhiên sẽ mặc loại quần áo đó, miễn cho ảnh hưởng đến phẩm cách của tôi đây!” Trình Lục Dương giải thích, không chịu thừa nhận bản thân là vì vội vàng đến, nhận được điện thoại thì vô cùng hớn hở chạy ra ngoài luôn, ngay cả quần áo cũng quên thay.

Tần Chân Lại cười nhạo tư thế cầm dụng cụ mở bia của Trình Lục Dương ngu ngốc, sau đó cướp lấy chai bia trong tay anh, dùng răng nanh cắn một cái đã mở được, “Anh trai tư thế của anh có giống đàn ông hơn được không? Mở chai bia cũng xấu như thế, trong nhà anh đều biết anh không đàn ông thế sao?”

Thế mà Trình Lục Dương vẫn không nổi cáu, chỉ hừ một tiếng, “Đẹp trai giống tôi, đá quả cầu cũng đẹp trai, xấu như cô, dù đánh golf cũng như là xúc phân!”

Tần Chân phun ra một ngụm bia.

Trình Lục Dương lắc đầu, còn nói thêm: “Cô nhìn đi, tôi đã nói rồi, xấu như thế, ngay cả phun bia cũng giống như là phun nước tiểu!”

“...” Bỗng nhiên Tần Chân ý thức được mình đã phạm vào một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, bởi vì tâm tình tốt, cô lại đi đấu võ mồm với Trình Lục Dương. Hắng giọng một cái, cô mới lầm bầm, “Hôm nay tâm trạng tôi rất tốt, không chấp nhặt với anh!”

“Ai không chấp nhặt với ai đây? Nếu là trước đây, không chừng cô đã bị miệng lưỡi của tôi bắn chết ở ngoài đường cái rồi.” Trình Lục Dương cảm thấy hôm nay tính tình của mình rất tốt, nhưng mà tính tình tốt của anh đã hoàn toàn biến mất khi nghe đến câu nói “hôm nay tôi đi uống cà phê với Mạnh Đường” của Tần Chân.

Anh vốn đang cảm thấy ghét bỏ chai bia đang cầm, nói hăng nào vậy, hương vị kém như thế! Kết quả vừa nghe đến câu Tần Chân nói, một cốc đã mở to hai mắt, cứ như muốn nện chai bia lên đầu cô.

“Anh trai anh đừng làm bậy nhé! Tôi còn chưa nói xong, anh hãy nghe xong rồi hãy nghĩ xem còn muốn đập tôi nữa hay không!” Tần Chân chân thành tha thiết túm lấy chai bia của anh, rất sợ anh thật sự lấy thứ kia đập vào đầu cô.

Trình Lục Dương trừng cô: “Cho cô một phút đồng hồ trình bày xong lý do của cô, nếu lý do không thỏa đáng, mời cô chuẩn bị tâm lý đưa sọ nằm dưới đồng vụn vỡ của chai bia này!”

Sau đó Tần Chân đã kể rõ ngọn nguồn việc đi uống cà phê với Mạnh Đường hôm nay.

Cô kể lại rất chi tiết, gần như là kể lại một lượt toàn bộ lời Mạnh Đường nói, Trình Lục Dương cẩn thận quan sát biểu cảm của cô, lại không thể phát hiện thần thái đau lòng muốn chết gì gì đó, cuối cùng cũng thở phào.

Cô nói thật tốt, bây giờ tất cả thật sự đã qua, không bao giờ còn day dứt đối với mối tình đầu chưa thành rồi, dù sao lúc này là cô từ chối Mạnh Đường, mà không phải Mạnh Đường từ chối cô.

Cô còn nói: “Ôi, chị đây thật là hãnh diện! Nào nào nào, vì nó, cùng tôi uống một cốc nào!”

Cô giơ chai bia lên chạm cốc với Trình Lục Dương, Trình Lục Dương dở khóc dở cười, “Nào có cô gái nào uống bia tu cả chai?”

Cô vẫn còn tranh cãi: “Tôi đây gọi là nữ trung hào kiệt!”

Vì thế Trình Lục Dương bị bắt ăn đồ nướng, uống bia với cô, nhìn cô vui vẻ lải nhải về tình yêu chưa nở đã tàn, trong thần sắc có hoài niệm, có thoải mái, có không nỡ, cũng có tiếc nuối.

Hàng lông mi của cô khẽ chớp, trong ánh mắt dường như còn sáng lấp lánh như ánh sao, sáng ngời dịu dàng, vô cùng hàm ý.

Giây phút này, bỗng nhiên Trình Lục Dương nhớ tới quá khứ trống trải của mình, thậm chí anh còn không nhớ nổi đám bạn gái cũ trông như thế nào, cũng dường như chưa bao giờ có loại rung động này, anh bất giác chạm vào trái tim đã trống rỗng nhiều năm của mình, sau đó kinh ngạc nhìn Tần Chân.

Anh cảm thấy rất hâm mộ, hâm mộ cô đã từng có một tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy.

Anh cũng cảm thấy thật đau lòng, đau lòng cô dùng cảm vượt qua mối tình đơn phương hơn mười năm.

Cuối cùng, anh còn cảm thấy rất ghen tị, ghen tị với gã đàn ông tên là Mạnh Đường kia có thể chiếm lấy trái tim cô lâu như vậy, ghen tị tên kia đã khiến ột cô gái tốt như vậy nhớ mãi không quên, dốc lòng yêu thương.

Nghĩ như vậy, Trình Lục Dương giật mình khi trong đầu mình có suy nghĩ kỳ quái, dường như góc nào đó trong lồng ngực có một cảm xúc phức tạp đang dâng lên, chua xót không chịu nổi.

Sau đó Tần Chân uống say chúi choáng, cùng anh đi dạo trên đường cho tỉnh bia, anh thấy cô nàng vẫn sống rất áp lực rất nghiêm túc này cố nhảy lên với lấy nhánh cây ven đường, một lần không được, lại làm lại lần thứ hai. Cô còn quay đầu nói với anh: “Trước kia khi tôi đọc trong tiểu thuyết có nhắc đến một loại cây, cụ thể là cây gì tôi đã quên, nói rằng nếu bạn có thể một lần nhảy lên với xuống được năm chiếc lá cây, như vậy người mình thích sẽ thích mình.”

Sau đó cô cười ngây ngô lại tiếp tục nhảy lên vặt lá cây, “Anh đoán xem giấc mơ của tôi liệu có thể thành sự thật không?”

Giống như đứa trẻ không biết mệt mỏi, một lần lại một lần nhảy lên tóm lấy lá cây cách cô thật xa, vừa ngây thơ lại ngốc nghếch.

Trình Lục Dương nhìn miệng cô mỉm cười cùng với vẻ mặt cố chấp này, trong lòng bỗng nổ tung, anh rất hận Mạnh Đường, cho đến khi cô luôn miệng nói không quan tâm nữa, tất cả giờ đã qua, lại vẫn làm chuyện chẳng hề có lý lẽ này vì người kia.

Vì sao tên họ Mạnh kia không quý trọng cô?

Không, tên đó vốn không xứng với cô!

Nghĩ như vậy, Trình Lục Dương bình tĩnh tóm lấy tay Tần Chân, ngăn cản cô tiếp tục nhảy lên hái lá cây, anh trầm giọng hỏi cô: “Có ý nghĩa sao?”

“Có.” Bỗng nhiên cô không hề động đậy nhìn anh, nhìn gương mặt đẹp trai này.

–Nếu như hái được lá cây, anh có thể thích em, thật ý nghĩa biết bao nhiêu?

Nhưng Trình Lục Dương không biết cô suy nghĩ điều gì, chính là bị hai chữ Mạnh Đường làm cho bực bội không chịu nổi, anh mấp máy môi, rất áp lực nói: “Tần Chân, không có đàn ông cô không sống nổi sao? Tổ cái về hận không thể lập tức lấy chồng này để làm gì?”

Anh suy nghĩ, anh cố gắng giúp cô giới thiệu đối tượng như vậy, sao cô không biết nói lời cảm ơn anh vậy? Hay là cô cảm thấy anh không đủ tận tâm, mãi mà không tìm được đối tượng tốt nhất giới thiệu cho cô?

Tần Chân lại chợt tỉnh táo này vì những lời anh nói, như bị người ta hắt cả một chậu nước lạnh ướt đầm cả người, hơn nữa bất giác run rẩy trong gió lạnh trời thu này.

Cô nhìn anh thêm một lát, cúi đầu cười hai tiếng, “Ngại quá, nhiều tuổi rồi nên hơi sốt ruột.” Sau đó giẫy khỏi tay anh, chậm rãi đi về phía trước.

Bóng dáng kia bị đèn đường kéo dài thật dài, giọng điệu câu nói kia cũng có vẻ rất bất đắc dĩ.

Trình Lục Dương kinh ngạc nhìn bóng dáng gầy yếu mảnh mai của cô, trái tim thất lại đau đớn.

Anh cảm thấy bực bội bất an, cảm thấy bối rối mơ hồ, cảm thấy toàn thế giới đều không còn đáng yêu. Vì sao anh không có cách nào khiến cho cô nàng này hoàn toàn quên đi Mạnh Đường vậy? Anh thật sự hận không thể dâng tất cả những điều tốt nhất trên thế giới lên cho cô, chỉ cần cô có thể cười một cái, chân thành nói cho anh biết: Tôi thật sự không thích anh ta.

Nhưng tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế giới dường như không thể hơn được hai chữ Mạnh Đường.

Lần đầu tiên, Trình Lục Dương cảm thấy hóa ra ngoài tình thân, trên thế giới còn có việc thứ hai khiến anh hao hết tâm trí cũng không làm được.

Mà sáng hôm sau Mạnh Đường – kẻ hại anh buồn rầu cả đêm lại tự mình đến văn phòng của anh.

Gã đàn ông kia nghiêm túc nhìn anh, “Nghe nói anh đang sắp xếp cho Tần Chân xem mắt, hai người trước đều không thành, hy vọng anh có thể cân nhắc cho tôi là đối tượng xem mắt thứ ba.”

46. Chương 48

Edit: Tiểu Ngạn Beta: Vì Vi Khi Trình Lục Dương về nhà thì màn đêm đã buông xuống. Ngoài cửa sổ có thể nhìn một chút ánh sáng, giống như là đom đóm lẳng lặng lập lờ ở trong màn sương.

Anh mở âm hưởng lên, trong tiếng nhạc phát theo bộ nhớ ngẫu nhiên, anh đứng một mình ở trước cửa sổ, không biết là đang nhìn sao hay là nhìn những dòng xe như nước chảy ở trên cầu vượt xa xa kia.

Đĩa nhạc phát từ ổ CD anh đã mua từ lâu, là một đĩa toàn những bài tiếng Anh đã cũ, cô ca sĩ kia đang hát một bài ca dao rất dịu dàng, nhớ mang máng là khi đi học ở nước Anh, thường xuyên nghe thấy tiệm sách ở ngoài trường bật bài nhạc này. Sau khi về nước, lúc anh đi dạo tiệm sách lại ngẫu nhiên nghe được, đã không chút do dự mua đĩa nhạc này.

I could build the mansion that is higher than the trees.

I could have all the gifts I want and never ask please.

I could fly to Paris. It's at my beck and call.

Why do I live my life alone with nothing at all.

Em có thể sống trong biệt thự cao hơn cả những cây kia.

Em có thể có được những món quà mà em muốn, mà không cần phải cầu xin ai.

Em có thể tùy ý bay đến Pari, tất cả đều được em nắm trong lòng bàn tay...

Nhưng vì sao em lại sống cô độc như thế, trống rỗng, hai bàn tay trắng...

.....

[When I dream – Carol Kidd]

Những ca từ kia dù không cần chăm chú lắng nghe cũng giống như dòng nước mạnh chảy thẳng vào trong tai, khiến người ta không hề có sức chống cự.

Anh nghe thấy trong căn phòng tĩnh lặng chỉ có hai loại âm thanh, là tiếng hát chậm chậm ngân nga của nữ ca sĩ, cùng với tiếng tim đập chậm chậm mà cô đơn trong lồng ngực mình. Anh giơ tay chạm lên ngực mình, rõ ràng đã có được mọi thứ mà nhiều người yêu thích và ngưỡng mộ, sao vẫn cảm thấy trống rỗng.

Anh nhớ tới Mạnh Đường đến văn phòng tìm anh lúc sáng, dùng tư thái khấn cầu anh chưa bao giờ nhìn thấy cho anh ta và Tần Chân có một cơ hội để quay lại, không hề nghi ngờ anh đã trách móc và châm chọc Mạnh Đường, nhưng từ đầu đến cuối Mạnh Đường im lặng lắng nghe anh quả mọng rất đúng mực.

Anh mắng đã mệt, cũng không muốn mắng nữa, bảo Mạnh Đường rời đi. Nhưng mà Mạnh Đường chỉ nói một câu: “Tần Chân cô ấy vẫn luôn không vui vẻ, bất kể quá khứ tôi đã làm bao nhiêu chuyện tổn thương cô ấy, tôi chỉ cầu xin một cơ hội để bù đắp.”

Trình Lục Dương giật mình.

Mạnh Đường còn nói: “Tôi tin chắc sẽ khiến cho cô ấy vui vẻ, mà tôi cũng tin tưởng, anh Trình cũng giống tôi đều hi vọng cô ấy có được niềm vui mà cô ấy mong muốn.”

Anh ta nói Tần Chân là một người không có quá nhiều yêu cầu đối với cuộc sống, nhưng mà chính người như vậy lại không dễ thỏa mãn. Bởi vì cô chưa bao giờ thật sự nghĩ đến bản thân mình muốn có được cái gì, vì thế mà trong quá trình được mất không ngừng, cô vẫn không tìm thấy thứ mà bản thân mình muốn.

“Tôi đã từng chứng kiến bảy năm trưởng thành của cô ấy, tôi nghĩ là tôi biết cô ấy muốn một cuộc sống thế nào, cũng có tự tin trong tương lai sẽ bù đắp lại sai lầm của bản thân, cho cô ấy một cuộc sống đầy đủ và một tình yêu trọn vẹn.”

Anh ta vươn tay, khấn thiết hy vọng Trình Lục Dương cho anh ta cơ hội này, cũng cho Tần Chân một cơ hội được vui vẻ. Khoảnh khắc, Trình Lục Dương không thốt ra được một chữ, trong đầu tràn ngập suy nghĩ hỗn loạn.

Tần Chân muốn lập gia đình.

Tần Chân muốn có một tình yêu.

Tần Chân đều không có cảm giác với đối tượng xem mắt.

Tần Chân giống như một đứa trẻ cứ nhảy lên với lá cây, nói như vậy có thể có được trái tim của người mà mình thích.

.....

Mà người kia, là người đã từng làm cô tổn thương ở trước mặt này – Mạnh Đường.

Anh thừa nhận bản thân cực ghét gã đàn ông này, thậm chí mỗi lần nhìn thấy hận không thể đâm cho đối phương một cú nằm viện mấy ngày, không, vài ngày không đủ, phải nằm cả đời không ra được! Nhưng mà khi nghĩ đến Tần Chân, anh cảm thấy có lẽ cảm nhận của mình vốn không quan trọng.

Sau đó Mạnh Đường rời đi rồi, anh ngồi ở trước cửa sổ sát đất ngăn người, Phương Khải do dự thật lâu, thành thật hỏi anh một câu: “tổng giám đốc, không phải anh vẫn hy vọng giúp quản lý Tần tìm được một người thích hợp nhất sao?”

Thích hợp nhất đến cùng là ai đây? Là đối tượng xem mắt nào đó trong biển người mờ mịt đối với anh và Tần Chân, hay là người hiểu rõ quá khứ của cô như lòng bàn tay, hơn nữa còn là người trong lòng cô?

Mạnh Đường nói rất đúng, Tần Chân sống rất cẩn thận, chưa bao giờ từng nóng bỏng hy vọng cái gì, mà ở trong dòng thời gian thanh xuân đằng đẳng của cô, cô vẫn luôn muốn có được ánh nhìn chăm chú của một người, người kia chính là Mạnh Đường.

Nếu Mạnh Đường ở bên cô, có lẽ lúc đầu cô sẽ vẫn tức giận, nhưng sau khi hết giận thì sao? Cô sẽ tìm được tình yêu và cuộc sống mơ ước, thế là những khổ đau từng phải chịu đựng sẽ được bù đắp.

Dường như Trình Lục Dương mơ hồ hiểu được bản thân nên làm thế nào, nhưng mà trong lòng chưa bao giờ nặng nề như vậy, thậm chí còn nặng nề hơn gấp trăm lần so với việc không tìm được đối tượng xem mắt thích hợp. Khi anh ôm suy nghĩ muốn thay cô tìm đối tượng mà mở ra đồng tư liệu dày kia, mỗi khi xong một phần, trong lòng vẫn mang tâm lý đùa dai và vui vẻ là chính; mà giờ phút này, khi cuối cùng đã tìm được người thích hợp, anh cảm thấy như có người đã tắt hết đèn trong phòng, cả thế giới chìm vào u tối, im lặng mà trống trải.

.....

Nữ ca sĩ kia vẫn còn đang hát, giọng hát bi thương lại trong veo, từng câu từng chữ xuyên thẳng vào trái tim.

Trình Lục Dương nghe thấy di động của mình vang lên, theo bản năng cầm lấy từ trên bàn trà, áp lên tai nghe, “Alô!”

Ngay sau đó, anh đột nhiên thay đổi sắc mặt, căng thẳng cầm lấy cái chìa khóa, thậm chí còn chưa tắt âm hưởng đã chạy ra khỏi cửa. Mà trong phòng vẫn quanh quẩn bản nhạc kia, nữ ca sĩ tiếp tục hát, vừa thâm tình lại bất đắc dĩ:

But when I dream, I dream of you.

Maybe someday you will e true.

When I dream, I dream of you.

Maybe someday you will e true.

Nhưng khi em trong giấc mơ, em lại mơ về anh.

Có lẽ có một ngày anh sẽ thành hiện thực.

Khi em mơ, em mơ về anh.

Có sẽ có một ngày anh sẽ thành hiện thực.

Khi Trình Lục Dương chạy tới khu nhà của Tần Chân, cô đang ngăn người ngồi ở ven đường, sau khi anh xuống xe chạy nhanh đến, trời đêm cuối thu mà anh toát đầy mồ hôi, nhưng không buồn lau, mà căng thẳng đi đến trước mặt cô, nhìn dáng vẻ cúi đầu không nói một lời của cô.

Có vẻ cô rất sợ hãi, đứng từ xa nhìn giống như một đứa trẻ gầy gò, đơn côi ngồi trong đêm tối.

Trình Lục Dương không nói gì, vào giây phút đó, bỗng nhiên rất muốn ngồi xuống ôm lấy cô.

Tần Chân vẫn rối bời ngồi ở chỗ này, cho đến khi trong tầm mắt có thêm một đôi giày thể thao màu trắng sạch sẽ, lúc này mới từ từ ngẩng đầu lên, gọi một tiếng: “Trình Lục Dương.”

Trong ánh mắt của cô còn có chút bàng hoàng, lại dường như trút được gánh nặng khi cuối cùng cũng nhìn thấy điểm tựa, trái tim Trình Lục Dương mềm nhũn, đưa tay cho cô, “Đi thôi.”

Sau đó đưa cô ngoan ngoãn không giống như lúc trước đi đến viện.

Một tiếng trước, Tần Chân nhận được điện thoại từ chồng của cô Lý, ở đầu dây bên kia, ông ghen ngào nói, cô Lý đã qua đời.

Ầm một tiếng, giống như sấm sét giữa trời quang, ngay cả một câu nói trọn vẹn Tần Chân cũng không nói nổi. Vẫn là ông ở trong điện thoại nói đơn giản rằng sau phẫu thuật cô Lý không khôi phục như dự tính, tuy phẫu thuật thành công, nhưng bởi vì đã nhiều tuổi, thân thể không chịu nổi, không thể vượt qua được sự tra tấn của biến chứng từ bệnh tật.

“Người của nhà tang lễ sắp tới rồi, nếu cháu muốn, lúc này có thể đến đây nhìn mặt bà ấy lần cuối, dù sao... dù sao mấy năm nay bà ấy vẫn luôn nhắc cháu với tôi, rất nhớ nhung cháu.”

Đầu óc Tần Chân trống rỗng đứng ở nơi đó, dường như sẽ cắn môi bật khóc, cuối cùng vô thức gọi điện cho Trình Lục Dương, cũng chỉ vào thời điểm yếu ớt như vậy cô mới có thể hưởng thụ lòng tốt của anh không kiêng nể gì.

Mà Trình Lục Dương thật sự chạy tới bên cạnh cô, cho cô sức mạnh và động viên, nắm tay cô đi về phía bệnh viện.

Buổi tối hôm đó, Trình Lục Dương không nói một lời nào mà đi cùng cô vào phòng bệnh, cùng cô gặp mặt cô Lý lần cuối.

Bà nằm trên giường với gương mặt an tường, cứ như chưa từng chịu sự tra tấn của bệnh tật, ra đi yên tĩnh bình thản. Chồng cô lý nói, tim bà ấy ngừng đập trong lúc ngủ, vậy cũng coi như may mắn, không chịu bất cứ đau đớn nào.

Tần Chân chỉ thì thào nói, rõ ràng mấy ngày trước đến thăm bà vẫn còn ổn, khi đó bà còn cười yếu ớt nói muốn cô phải sớm tìm được lang quân như ý, bà còn muốn tham gia hôn lễ của hai người... Nhưng mà sinh mạng vốn yếu ớt như vậy, chỉ lơ đãng trong phút chốc đã biến mất như bọt biển.

Cô run run cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của bà, bàn tay gầy như que củi, lạnh đến dọa người, không bao giờ cầm phấn viết bảng ọi người nữa rồi.

Cô còn nhớ rõ rất nhiều lần cô Lý đã từng cười nói với đám học sinh ở bên dưới: “Thật ra trước đây cô là người rất nhất gan, mỗi lần lên bục giảng hai chân đều run lên. Nhưng sau này khi cô trở thành một giáo viên, khi cô lại đứng ở trên bục giảng, thấy ở phía dưới có nhiều đứa trẻ đang nhìn mình, bỗng nhiên cảm thấy không hề đáng sợ nữa. Bởi vì các em kính trọng cô, kính yêu cô, coi cô là một người có tri thức nhất, cho nên ở trong lòng cô các em cũng giống như con mình, không ai ở trước mặt con mình mà sợ hãi cả.”

Cô cũng nhớ rõ người phụ nữ giống như mẹ này đã mang đến cho cô sự quan tâm trân trọng như đối với con gái mình, khi cô thiếu máu, mỗi ngày lên gọi cô vào văn phòng, sau đó lấy trứng chim nẫu sẵn ở nhà đưa cho cô, thậm chí để cả sữa ấm ở tầng cuối trong bình giữ ấm.

Lúc rời khỏi phòng bệnh, Tần Chân khóc, nước mắt giống như một đứa trẻ, một mực nói mình đã tới muộn.

Trình Lục Dương giúp cô lau nước mắt, vụng về an ủi cô: “Không ai lường được loại chuyện này, cô cũng đã gặp mặt bà ấy lần cuối, cũng không có gì tiếc nuối, không muộn, thật sự là không muộn.”

Tần Chân Lắc đầu, “Là tôi đã tới muộn, nếu như mấy năm qua tôi không tự ti vì mình không có tiền đồ mà tránh không gặp bà, có lẽ bà ấy cũng sẽ không nhắc tôi nhiều năm như vậy, kết quả là thành tiếc nuối.

Trình Lục Dương nhìn nước mắt cô tuôn rơi, bỗng nhiên rất muốn ôm lấy cô.

Anh cảm thấy Tần Chân là người xử sự nghiêm túc nhất mà anh đã từng gặp, cô vừa tốt bụng vừa đáng yêu, sẽ nhớ kỹ lòng tốt dù chỉ chút xíu của người khác. Người như vậy rất dễ vui vẻ, dễ dàng bị thương, dễ dàng rung động, lại càng dễ đa sầu đa cảm.

Anh rất muốn học cách âu yếm bông hồng của hoàng tử (*), phũ lên người Tần Chân một cái lồng thủy tinh, như vậy có thể bảo vệ cô không bị tổn thương. Thế rồi anh nhớ tới Mạnh Đường, có lẽ Tần Chân hy vọng sự bảo vệ đến từ người kia nhất mà không phải là anh.

[(*) Chi tiết trong truyện Người đẹp và quái vật.]

Sau đó anh từ từ thu lại cánh tay đã nâng lên một chút, nói giọng trầm thấp: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Bởi vì lo lắng Tần Chân sẽ không ngủ được, sau khi Trình Lục Dương đưa cô về nhà thì thu dọn ghế sofa, dự định qua đêm ở đây. Anh đưa ột cô một cốc sữa nóng, nhìn cô uống xong ngoan ngoãn nằm trên giường, lại điều chỉnh chăn cho cô rồi tắt đèn.

Tần Chân trợn tròn mắt nhìn bóng hình anh, một lúc lâu mới gọi một tiếng: “Trình Lục Dương.”

Anh ừ một tiếng, “Làm sao vậy?”

Cô lại hỏi anh vấn đề kia: “Vì sao lại quan tâm tôi như vậy?”

Trình Lục Dương dừng động tác, cười rộ lên: “Khóc nên choáng váng rồi? Đã nói chúng ta là bạn tốt, tôi không quan tâm cô thì ai quan tâm cô đây?”

Tần Chân lại không nói gì, cứ nhìn anh như thế, trong ánh mắt ẩn chứa rất nhiều cảm xúc đan xen nhau.

Tim Trình Lục Dương bỗng nhiên đập rất nhanh, trên mặt cũng hơi nóng lên, anh không hiểu được đây là thế nào, ngồi ở bên giường sờ sờ đầu cô, “Đừng buồn nữa, người sống ở trên thế gian này, ngắn hay dài cũng là cả đời, nhất định phải rời khỏi. Cô xem, bất luận là cha mẹ cũng được, bạn bè cũng được, ân sư, cũng được, người qua đường cũng được, tất cả mọi người chỉ có thể cùng cô đi qua đoạn đường ngắn như vậy thôi, sau này vẫn phải cần cô tự mình đi.”

Anh cảm thấy hiếm khi bản thân mình nói ra được triết lý như vậy, quả thực là rất cảm động, vì thế lại hắng giọng, tiếp tục thâm trầm nói: “Cô xem cô cũng đã lớn như vậy, đạo lý này cũng nên hiểu ra sớm, cô Lý tuy đã đi rồi, nhưng tình cảm bà ấy dành cho cô sẽ được cô khắc ghi trong lòng, điều này không phải đủ rồi sao?”

Anh lại nghĩ tới một câu danh ngôn trong sách giáo khoa, “Có người còn sống, lại như đã chết. Có người tuy đã chết, nhưng vẫn luôn sống.”

Nguyên văn chính xác thế nào, anh đã không còn nhớ rõ, nhưng anh vẫn nói những lời này cho Tần Chân nghe, sau đó cúi đầu cười với cô.

Tần Chân nhìn nụ cười cẩn thận lại dịu dàng này, bỗng nhiên không nói nên lời.

Thật ra sớm biết anh là một người tốt đến mức nào, trong thân thể ẩn giấu một trái tim mềm mại cỡ nào, chỉ cần bạn hơi lộ ra chút yếu đuối, anh sẽ thu lại tất cả những góc cạnh, một lòng một dạ đối tốt với bạn.

Cô nhìn Trình Lục Dương, bỗng nhiên hỏi anh: “Người nhỏ bé bình thường giống như tôi thì sau khi chết sẽ thế nào?”

Câu hỏi này khiến Trình Lục Dương sửng sốt, cúi đầu nhìn thấy vẻ mặt không biết làm sao của cô, trong lòng đau nhói. Anh biết rõ cô đang tự ti, vì cuộc sống, cũng vì tương lai mờ mịt sắp tới.

Căn phòng chìm vào yên tĩnh dai dẳng, cửa sổ chưa được đóng kỹ, gió đêm thổi bay rèm cửa, Trình Lục Dương chú ý tới, liền đứng dậy đi đóng chặt cửa sổ lại. Mà khi anh khép lại bức rèm kia, anh không quay đầu lại, mà chỉ dùng giọng trầm thấp nói với Tần Chân: “Nhỏ bé bình thường cũng không quan trọng, ít nhất còn có tôi nhớ rõ cô.”

Trong phòng không bật đèn, chỉ có một màn u tối tĩnh lặng, mà trong ánh sáng nhạt nhòa chiếu qua rèm cửa, bóng dáng Trình Lục Dương mờ mờ ảo ảo. Tần Chân nằm nghiêng trên giường, cứ không nhúc nhích nhìn chăm chú anh như thế rồi bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên, chất lỏng ướt từ mắt chảy ra.

Cô nhắm mắt lại, cúi đầu lên tiếng: “Ừ, tôi biết.”

Trong khoảnh khắc đó, cô không dám mở mắt nhìn anh xoay người lại, sợ bất cẩn một cái sẽ không kìm nén được cảm giác chua xót đang dâng lên trong lồng ngực.

Cô chỉ có thể yên lặng cắn môi, ngăn ba chữ Trình Lục Dương tại bờ môi, sau đó cảm nhận sự ỷ lại và yêu mến sâu tận trong xương tủy này, cứ như là người nghiện thuốc độc.

Chỉ cần nghĩ đến anh, trái tim lo lắng bất an kia có thể an ổn lại, tràn đầy hương thơm bình thản xa xưa như kỷ tích.

Trình Lục Dương, khi em nhớ tới anh, thật giống như bầu trời đêm không có ánh sao, đom đóm trên khắp thế giới đều tụ lại bên nhau. Chúng nó sẽ không có sức nặng, chúng phát sáng lập lờ, chúng mang theo tình cảm của em bay cao, chiếu sáng thế giới của em như ban ngày.

Mà khi em ở trong đêm mang theo nước mắt chờ đợi bình minh đừng tới đúng giờ.

Nhưng trong niềm ngọt ngào anh mang lại, lòng em vẫn đang đau đớn chua xót, bởi vì em biết rõ rằng, trời cuối cùng sẽ sáng, những đom đóm mà anh mang đến cũng sẽ rời đi.

Thật giống như vài giây sau, khi em giả vờ ngủ, trong tiếng thở đều đều, anh sẽ lẳng lặng rời khỏi em, mang theo toàn bộ niềm ấm áp không tiếc dành cho em tối nay để rồi biến mất sau cánh cửa đang từ từ khép lại kia.

47. Chương 49

Edit: Vi Vi

Phòng ngủ và phòng khách chỉ cách một cánh cửa, hai người trong và ngoài cánh cửa đều không ngủ ngon.

Trình Lục Dương lần qua lộn lại rất nhiều lần, trong đầu cứ hồi tưởng tới những gì Tần Chân từng nói với anh về Mạnh Đường. Mà Tần Chân thì lẳng lặng nhìn trần nhà, lần lượt nhớ lại từng ký ức từ khi quen biết Trình Lục Dương tới nay.

Cô nhớ tới những lời anh nói đi nói lại với cô, nên sống vì mình, sống theo ý mình. Cô không ngừng tiến lên theo hướng sống vì mình mà anh nói, nhưng chỉ riêng chuyện tình cảm này, cô lại chậm chạp không tiến tới được.

Nói câu em thích anh khó nhường nào chứ? Theo tốc độ nói mỗi phút một trăm năm mươi từ của loài người thì tổ tình ba chữ này chỉ cần 1,6 giây là có thể nói ra khỏi miệng. Nhưng đếm trên đầu ngón tay, cô và Trình Lục Dương đã quen biết nửa năm, từ cảnh xuân tươi đẹp cho tới gió thu xào xạc, từ đầu chí cuối cô vẫn không thể nói với anh ba chữ này.

Cô hỏi bản thân mình: Nếu đã quyết định phải sống theo ý của mình thì vì sao không để anh hiểu được ý mình đây?

Đáp án chỉ có một, bởi vì cô sợ sau khi bị từ chối thì rốt cuộc không thể duy trì mối quan hệ như hiện giờ — anh vô tư quan tâm cô, tốt với cô, mà cô trắng trợn hưởng tự điều đó với danh nghĩa bạn bè.

Nhưng mà khi thích một người thì luôn không nén được mà muốn nhiều hơn một chút, hơn một chút, hơn một chút nữa, cự ly chưa tới người yêu chỉ khiến người ta vô cùng rầu rĩ, vĩnh viễn không biết thỏa mãn.

Trước khi nhắm mắt, Tần Chân tự nhủ, cứ thử một lần, bất chấp hậu quả mà cố gắng thử một lần làm theo lòng mình.

Cô phải tỏ tình! Không thành công thì... cong đuôi xám xịt chạy trốn =__=.

Ôm nỗi lòng phức tạp mơ mơ màng màng ngủ một đêm, Tần Chân lại không hề biết vào đêm đó Trình Lục Dương đã đưa ra một quyết định.

Khi cô thức dậy, Trình Lục Dương thế mà đã mang cháo gạo lức và trứng gà từ dưới tầng về, vừa bận bịu trong bếp vừa quay đầu nói với cô đang đứng ở cửa: “Đi rửa mặt đi, xong ngay đây.”

Tần Chân đầu tóc rối bù vọt vào nhà vệ sinh, nhìn cẩn thận vào gương bắt đầu kiểm tra xem chỗ khóe mắt có rỉ mắt không, khóe miệng có nước miếng không, sau đó bất hạnh phát hiện, ha ha, có cả.

Đến khi cô ôm nỗi lòng là lạ, chỉnh trang bản thân xong rồi đi ra thì Trình Lục Dương đã bày bữa sáng lên bàn. Cháo gạo lức và trứng luộc là mua ở quán dưới nhà, sau đó anh tận dụng nguyên liệu nấu ăn còn sót lại trong tủ lạnh làm món khoai tây sợi xào ớt xanh, trông qua không ngờ là ngon miệng thật đấy.

Tần Chân ngồi xuống, không yên ăn miếng cháo, suy xét xem phải nhắc tới chuyện mình rối rắm cả đêm qua như thế nào, vì thế thăm dò anh: “Gần đây anh bận tìm đối tượng xem mắt cho tôi, thế còn anh thì sao? Tôi không còn trẻ, nhưng anh còn già hơn tôi đấy, sao lại không lo ỉnh?”

Trình Lục Dương dừng đũa, thật không ngờ cô sẽ chủ động nhắc tới chuyện xem mắt, anh cũng đang cân nhắc nói với cô thế nào, lúc này cô nêu ra cũng tốt, vì thế trợn trắng mắt: “Tôi hơn tuổi cô thì làm sao? Chưa nghe câu đàn ông qua ba mươi mới là tuổi như hoa như ngọc sao? Thể lực tốt, đầy quyến rũ, chín chắn, mê chết người. Hơn nữa, đàn ông như tôi còn phải lo lắng chuyện cưới vợ sao? Vừa ngoắc ngoắc ngón tay một cái, người ứng cử làm bạn gái xếp tròn ba vòng quanh trung tâm thành phố.”

Còn như hoa như ngọc, căn bản chính là như lang như hổ được không?

Tần Chân không nuốt trôi miếng cháo: “Vậy sao anh không tìm một người?”

“Không gặp được người thích hợp.”

“Thế phải thế nào mới xem như thích hợp?” Tần Chân làm ra vẻ thấy hứng thú hỏi anh, “Anh có yêu cầu gì với chiều cao, mặt mũi, hoàn cảnh gia đình không? Hay là chỉ cần nhìn hợp mắt, lúc ở chung thấy thoải mái là được?”

“Lúc ở chung cảm thấy thoải mái?” Trình Lục Dương dường như cân nhắc một lát, “điều này cũng đúng, xúc cảm rất quan trọng, ở trên giường có hài hòa cũng phải suy xét cẩn thận –”

“Này!” Tần Chân đỏ mặt, hung dữ quát anh, “khi người khác nói chuyện nghiêm chỉnh với anh thì có thể đừng nói chuyện nhạ cảm thế này được không? Đừng có đùa cợt được không?”

Trình Lục Dương tỏ vẻ rất vô tội, “Tôi đang rất nghiêm túc thảo luận chuyện nghiêm chỉnh với cô còn gì? Giữa nam nữ, quay đi quay lại cũng không rời mức độ phù hợp thân thể, điều này sao tính là lời nhạ cảm được?”

“Nhưng là anh thảo luận quá sâu!”

“Là cô suy nghĩ rất nông cạn.”

“...”

Tần Chân cảm thấy đề tài chệch đường ray, gấp mấy sợi khoai tây, lại úp mở hỏi anh: “thế nếu có người nói thích anh, nhưng mọi mặt của cô gái đó đều không bằng anh, anh sẽ làm thế nào? Có thể cân nhắc xem không hay là từ chối người ta thẳng thừng?”

Trình Lục Dương không đáp vội mà nheo mắt lại đánh giá Tần Chân vài lần, “hôm nay cô làm sao vậy? Cứ quanh quẩn co co với tôi, có cái gì cứ việc nói thẳng.”

Anh lơ mơ cảm thấy Tần Chân muốn giới thiệu đối tượng cho anh.

Mà đến cả sợi khoai tây Tần Chân cũng không nuốt nổi nữa, mặt đỏ tai hồng nhìn chằm chằm anh, âm ỉ có cảm giác trái tim đập điên cuồng.

Anh đã nhìn ra?

Anh nhìn ra cô có lời muốn nói rồi!

Vậy anh có đoán ra cô muốn nói gì không?

Cô gian nan nuốt miếng khoai tây thái sợi mà Trình Lục Dương tự tay làm, cân nhắc xem mình nên nói vừa uyển chuyển vừa vắn vẽ rằng: “Em hy vọng mỗi buổi sáng về sau đều có thể ăn được khoai tây sợi anh nấu.” Hay là dừng cảm nói trắng ra: “Em chính là cô gái mọi mặt không bằng anh, nhưng vẫn muốn theo đuổi anh.”

Nhưng khi cô vất vả lắm mới tiêu hóa được thức ăn trong miệng, vừa há mồm thì dường như Trình Lục Dương chờ đã mất kiên nhẫn, cuối cùng nói ra trước cô: “Tần Chân, thật ra tôi có lời muốn nói cho cô biết.”

Tần Chân sững lại, trái tim thấp thỏm càng thêm không yên, cô vô thức chọc đũa vào bát cháo gạo lức, cúi đầu hỏi: “Cái gì, nói cái gì?”

Mãi không thấy Trình Lục Dương nói chuyện, cô ngẩng đầu nhìn anh, lại chỉ nhìn thấy anh yên lặng nhìn cô, dường như đã hạ quyết tâm, rốt cục nói: “Chiều nay cô có rảnh không?”

“Phải đi làm.” Tần Chân sững sờ, không hiểu sao mà hỏi, “Đây là lời anh muốn nói?”

Cô nhìn Trình Lục Dương, đợi câu kế tiếp của anh thì lại thấy anh cúi đầu nhìn cháo trong bát, sau đó chậm rãi nói: “Hôm nay tôi gọi điện cho Lưu Trần Châu, giúp cô xin nghỉ một ngày, chiều nay cô đi cùng tôi đến một nơi.”

Ầm, cứ như là sét đánh, cảm giác không chân thật lan tràn trong lòng Tần Chân. Cô nghe thấy trái tim vừa chìm ngấm lại bắt đầu đập thình thịch, đồng thời còn nóng hừng hực, càng ngày càng mãnh liệt.

Anh nói có chuyện muốn nói với cô.

Anh nói muốn dẫn cô đến một nơi.

Là lời gì mà không thể nói ở đây, còn phải trịnh trọng chọn một nơi thích hợp đây?

Tần Chân cảm thấy nhất định là bản thân mình đang nằm mơ, nếu không vì sao lại có ảo giác Trình Lục Dương sắp tỏ tình với cô đây? Cô hốt hoảng húp tiếp một ngụm cháo, hồi hộp gật đầu, “được, được thôi!”

Cháo gạo lúc ấm áp tràn vào cổ họng, một đường kêu gào chạy xuống dạ dày, lập tức có dòng nước ấm chảy khắp cơ thể.

Trước khi đi, Trình Lục Dương quay đầu do dự một lát, sau đó căn dặn cô: “Trang điểm cho đẹp vào, mặc mấy thứ tôi đưa cô đi mua lần trước ý.”

Linh cảm của Tần Chân ngày càng mãnh liệt, ngay cả vì sao cũng không hỏi, chỉ đỏ mặt gật đầu thật mạnh, như con gà mổ thóc. Thấp thỏm như cô, mừng quá đổi như cô, ngượng ngùng như cô, tất nhiên khó mà chú ý tới nụ cười gượng gạo không hề phát ra từ nội tâm của Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương vươn tay ra, chần chờ sờ đầu cô: “Mặc xinh đẹp vào, trang điểm rung động lòng người vào.”

Cô còn đang gật đầu như gà mổ thóc, ngoan ngoãn khác hẳn Tần Chân lúc bình thường.

Trình Lục Dương khép cửa lại, không đi vội mà tựa vào cánh cửa lạnh như băng chờ đợi một lát, nhắm mắt lại không nhúc nhích rất lâu mới mở mắt ra đi khỏi.

Anh nghĩ, thật tốt, trang phục chiến đấu này rốt cục có ý nghĩa mới, tô điểm cho cô xinh xắn như vàng trắng được ánh sao bao quanh, để cô giống như công chúa đi về phía hoàng tử.

Đó là hoàng tử thực sự, mà không phải mấy kỵ sĩ không xứng đôi với cô kia.

Bạn xem, Trình Lục Dương anh coi như là tác thành một chuyện tốt, thế này thì công đức viên mãn đi?

Đến tận buổi trưa, Tần Chân vẫn đang như đang nằm mơ, cô gọi Bạch Lộ tới giúp cô trang điểm thật đẹp, bởi vì Bạch Lộ mới là người biết trang điểm thật sự.

Khi Bạch Lộ mang theo một đồng hồ trang điểm tới thì thấy Tần Chân vẫn còn đỏ mặt chạy vội tới mở cửa cho cô, trong ánh mắt như có vô số trái tim màu hồng phấn bay ra, lúc nói chuyện cũng lộn xộn xộn.

Cô nói: “dừng! Trông cái vẻ bảnh chọe của cậu kìa, để mình đoán nhá, cậu với anh chàng da dày miệng độc đến từ họ nhà khỉ kia rốt cuộc tu thành chính quả rồi?”

Tần Chân giận mắng cô: “Cái gì mà anh chàng da dày miệng độc? Cái gì mà đến từ họ nhà khỉ? Cậu tích chút khẩu đức được không? Con mắt nào cậu thấy anh ấy là loại người đó?”

Bạch Lộ: “...” Đây không phải là điều cậu nói trước kia sao?

Trong cả quá trình trang điểm, Bạch Lộ vẫn luôn rơi vào trạng thái tức giận: “Phiền cậu đừng cười nữa được không? Son môi toàn bị nhoét ra!”

“Đừng cứ ưỡn ẹo nhích đi nhích lại thế, mình không kẻ được lông mày đây này!”

“Chị cả à, cậu có thể mở mắt to ra được không? Cậu cười thế này mắt sắp thành một đường chỉ rồi, mình làm sao kẻ mi cho cậu được?”

Cuối cùng hùng hù hỏ hỏ, hùng hù hỏ hỏ, rốt cục vẫn thành công. Tần Chân đeo chiếc vòng mà Trình Lục Dương tặng cho cô lên cổ, nhìn cô gái xinh đẹp trong gương, không khỏi đắc chí nói: “cuối cùng là trai tài gái sắc rồi.”

Bạch Lộ ngồi cạnh chế nhạo, “Rõ ràng là cấu kết với nhau làm việc xấu, cá mè một lứa –”

Nói còn chưa dứt lời, cô đã bị nhét quả táo vào miệng Tần Chân trang điểm quyến rũ như yêu tinh cười khanh khách nói với cô: “Đây, ăn quả táo thanh giọng.”

Bạch Lộ dựng thẳng ngón giữa, vừa cắn táo răng rắc vừa xoa đôi môi đau nhức vì bị va vào: “Tần Chân hành vi trọng sắc khinh bạn của cậu thật sự làm người ta giận sôi! Mình x đại gia cậu!”

Tần Chân cô cùng giận dữ nói: “Mình chỉ quen biết một Trình đại gia, cậu đừng hòng nhắm vào anh ấy!”

“.....” Răng rắc, răng rắc, răng rắc — Bạch Lộ chỉ có thể tiếp tục cắn quả táo vừa máy móc vừa tàn nhẫn.

48. Chương 50

Edit: Tiểu Ngạn

Beta: Vi Vi

Nhà hàng được chọn lần này còn xa hoa hơn mọi lần, ánh đèn thủy tinh trong đại sảnh chiếu rọi chói mắt, nhân viên phục vụ mặc âu phục màu đen, cổ còn đeo nơ, thái độ nho nhã lễ độ nghênh đón khách hàng, mà ngay cả bộ đồ ăn bày biện trên bàn cũng tinh xảo trang nhã khó mà bắt bẻ được.

Mạnh Đường đến sớm hơn một tiếng ngồi ở chỗ gần cửa sổ, đã rất lâu rồi không thấp thỏm bất an như vậy.

Anh nói lỏng cà vạt nhiều lần, sau đó cảm thấy không ổn nên lại thắt lại, cứ căng thẳng lặp đi lặp lại như thế rồi cuối cùng không nén nổi mà bật cười buông tay xuống.

Tần Chân có đón nhận anh hay không, chẳng lẽ là vì cái cà vạt anh đeo?

Anh nhìn người đi đường qua lại ở phía dưới qua cửa sổ thủy tinh, đoán bao lâu nữa sẽ thấy cô, có thật cô sẽ đến không, sẽ mang theo vẻ mặt gì đây?

Anh tự giễu bản thân như quay lại lúc biện luận thời học sinh, nhìn thấy giám khảo thì trái tim đập thình thịch, trước khi thi còn căng thẳng mà uống nước không ngừng.

Cuối cùng, anh thấy có người đi đến trước mặt mình, trầm tĩnh tao nhã ngồi đối diện với anh, Mạnh Đường vô cùng kinh ngạc, “Anh Trình?”

Người tới đúng là Trình Lục Dương, tư thái kiêu căng, mặt lạnh tanh, ăn mặc rất tùy ý, căn bản không hề có vẻ là đến hẹn hò.

Đúng vậy, người hẹn hò cũng không phải là anh, mặc thành thế nào cũng không có người nhìn.

Trình Lục Dương đi thẳng vào vấn đề: “Trước khi anh gặp Tần Chân, tôi còn có vài vấn đề muốn hỏi anh.”

Mạnh Đường thở phào, chỉ cần không phải là Tần Chân không đến là tốt rồi, vì thế mỉm cười gật đầu: “Anh hỏi đi.”

Thật ra Trình Lục Dương đã ngồi ở một góc nhìn Mạnh Đường đã lâu, thấy anh ta vẫn cúi đầu xem đồng hồ, thỉnh thoảng lại chỉnh cà vạt, sau đó lại vô thức uống nước liên tục ... Đủ loại hành vi đều cho thấy anh ta căng thẳng và trân trọng lần gặp mặt này.

Anh ta thật sự thích Tần Chân, từ tận đáy lòng.

Trình Lục Dương cảm thấy chắc chắn hơn nên cố ý phớt lờ chút rối loạn rất nhỏ vang lên từ sâu trong lồng ngực, thậm chí anh còn tự an ủi mình: Ở thời cổ đại khi huynh trưởng tiễn muội muội xuất giá, có lẽ chính là có cảm giác này? Luyến tiếc, không muốn để rời đi.

Trước khi Tần Chân và Mạnh Đường đến với nhau, Trình Lục Dương cảm thấy mình còn một việc cuối cùng chưa làm. Cho nên anh đã tới đây, hỏi Mạnh Đường ba vấn đề.

“Anh sẽ đối xử tốt với cô ấy chứ? Coi cô ấy quan trọng hơn tất cả mọi thứ, nguyện hy sinh thời gian làm việc để ở bên cô ấy, khi cô ấy nổi giận cũng sẽ nhẫn nại dỗ dành cô ấy, có thể làm được việc này không? Nếu có thể làm được, anh xác định mình cả đời đều nguyện làm việc này vì cô ấy sao?”

Mạnh Đường thận trọng gật đầu.

Trình Lục Dương nghĩ nghĩ, còn nói: “Sức khỏe cô ấy không tốt lắm, mỗi lần đến thời gian hành kinh đều sẽ khó chịu, anh nhớ phải thông cảm, kể cả ngày lạnh, đừng để cô quá mệt nhọc.”

Mạnh Đường gật đầu.

“Cô ấy ý, có gì không vui đều nuốt vào bụng, bình thường luôn chào người bằng gương mặt tươi cười vui vẻ. Cho nên nếu cô ấy tươi cười rất vui vẻ với anh, chưa chắc trong lòng đã nghĩ thế, anh phải chu đáo vào, quan sát thêm biểu cảm của cô ấy, đừng để cho cô ấy giận hờn thành quen, như vậy không tốt cho sức khỏe.”

Lần này Mạnh Đường gật đầu chậm hơn, anh cầm cốc nước, cảm thấy Trình Lục Dương biết quá nhiều.

Nhưng Trình Lục Dương không hề cảm nhận được sự buồn bực của người kia, ngược lại càng căn dặn lại càng sốt ruột, anh cảm thấy lẽ ra nên bàn giao công việc cho Mạnh Đường sớm hơn, tuy nói người này khá hơn mấy người trước kia, nhưng mà đã nhiều năm không ở bên Tần Chân, nên cần cải thiện độ quen thuộc trên diện rộng.

Trình Lục Dương bắt đầu hối hận, có phải là anh quá sốt ruột rồi không? Việc này có thể từ từ mà.

Dường như Mạnh Đường nhận ra sự chần chừ của anh, nói với anh giọng chắc nịch: “Anh Trình, xin anh yên tâm, có lẽ bây giờ anh cảm thấy tôi không quá hiểu Tần Chân, dù cho tôi và cô ấy cùng lớn lên. Một người trong thời gian bảy năm tự nhiên sẽ có thay đổi, nhưng bản chất con người và nội tâm sẽ không thay đổi, hơn nữa tôi cũng có đủ kiên nhẫn đi tìm hiểu mỗi một sự thay đổi của cô ấy.”

Nụ cười của anh ta rất nhẹ, trong mắt sáng ngời, cúi đầu liếc nhìn đồng hồ, nói với Trình Lục Dương: “Không còn sớm nữa, vài phút nữa Tần Chân cũng nên đến.”

Hàm ý rất rõ ràng: Anh Trình, anh phải đi rồi.

Trình Lục Dương nhìn đôi mắt sáng ngời kia, im lặng một lát, đứng dậy điềm nhiên như không, ra về thoải mái nói: “Vâng, tôi đi trước.” Dừng một chút, anh hơi sa sầm mặt, dùng giọng điệu như đang tuyên thệ nói với Mạnh Đường, “Nếu như tôi biết anh không đối xử tốt với Tần Chân, tôi sẽ là người đầu tiên đưa cô ấy đi, đời này anh đừng mơ có được cơ hội tiếp cận cô ấy lần thứ hai!”

Trong lòng Mạnh Đường bỗng nhiên đóng băng, vì lời này nói gần nói xa là về quan hệ không tầm thường với Tần Chân, cũng vì sự chiếm hữu và để ý mà bản thân Trình Lục Dương cũng không ý thức được. Nhưng thông minh như anh biết phải làm thế nào, vì thế vẫn như nở nụ cười, “Anh Trình, xin yên tâm.”

—Sau này Tần Chân sẽ do tôi chăm sóc, phiền anh rút lại cái vẻ thân mật khăng khít với cô ấy đi, yên tâm giao cô ấy cho tôi.

Trong cái nhìn chăm chú của anh, cuối cùng Trình Lục Dương vẫn đi ra khỏi sảnh lớn.

Tần Chân đứng ở trong thang máy tự mình lặp lại vô số lần lời Trình Lục Dương đã từng nói: Mặc kệ đối phương là ai, có thân phận địa vị hay nghề nghiệp cao hơn cô bao nhiêu, cô phải nhớ, không có ai là cô không xứng với cả.

Khi đó anh còn vỗ vào gáy cô, “Đừng ngăn người, tôi nghiêm túc đấy, đầu tiên cô phải tin tưởng bản thân mình là độc nhất vô nhị, sau đó mới có thể cho người khác cảm thấy cô đáng giá có được tất cả những gì tốt nhất.”

Cô cảm thấy trái tim mình ấm áp và vững vàng hơn vì lời nói ấy. Vì vậy sau khi chần chừ không chịu mở cửa, cuối cùng cô nở nụ cười, bước ra khỏi thang máy. Cô đi đến vị trí mà Trình Lục Dương bảo, đến khi nhìn thấy người đang chờ cô là ai thì lập tức cứng người tại chỗ.

Trước cửa sổ sát đất, người đàn ông kia mặc âu phục tao nhã cao quý với chất vải phẳng phiu thuần đen càng tôn lên khí chất của anh, anh đeo cà vạt màu xanh dương đậm, bình tĩnh chờ ở đó, dáng dấp lịch sự tao nhã, yên tĩnh ấm áp, rồi lại tràn ngập sức mạnh khiến người ta không thể phớt lờ như một cây Bạch Dương dưới ánh mặt trời.

Đèn trần thủy tinh sáng rực rỡ, mà người dưới đèn lại càng hoàn mỹ tựa như nhân vật trong bức tranh.

Một địa điểm hẹn hò tốt như vậy, một đối tượng hẹn hò đẹp như vậy, thậm chí khi anh ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, nụ cười nở rộ trên đôi môi đẹp dễ động lòng người như cảnh trong truyện cổ tích, thế nhưng trong nháy mắt đó Tần Chân lại hoàn toàn nản lòng, như có người giội một chậu nước lạnh đã kết băng từ đầu xuống chân, đóng băng trái tim vốn xao động bất an của cô trở nên không còn sức sống.

Cô bước từng bước đến trước bàn, máy móc hỏi: “Sao lại là anh?”

Nụ cười của Mạnh Đường hơi phai nhạt, nhưng anh vẫn dịu dàng nhìn cô, “Mình có lời muốn nói với cậu.”

“Hôm đó đã nói hết rồi còn gì?” Tần Chân biết mình thật không lịch sự, nhưng mà trái tim đã rơi vào tình trạng rơi tự do không còn cách nào cứu vãn, cô cảm thấy thân thể mình khó mà chịu được sức nặng này, vì vậy cũng chẳng để ý mình đang dùng thái độ và giọng điệu gì để nói chuyện với mối tình đầu.

Sao lại là anh ta?

Làm sao lại biến thành như thế này đây?

Cô đã nghĩ Trình Lục Dương sẽ ở đây như cô mong chờ, cuối cùng anh cũng nhận ra tình cảm của cô, cũng nguyện đáp lại tình cảm của cô, thế nhưng mà ai ngờ được tất cả chỉ là do cô đơn phương, Trình Lục Dương không có ý thoát khỏi con đường ban đầu, vẫn giúp cô xem mắt.

Rốt cuộc anh mong muốn cô có thể lấy chồng đến nhường nào đây? Ngay cả Mạnh Đường bị anh ghét nhất cũng đã tìm đến...

Tay Tần Chân cầm túi xiết chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay, nhưng mà đau không phải ở tay.

Mạnh Đường đứng dậy, nhìn cô với ánh mắt khiến người ta rung động: “ngồi xuống đi đã, ỉnh chút thời gian được không?”

Cuối cùng Tần Chân cũng chậm rãi ngồi xuống, cũng không biết là cho anh thời gian giải bày lòng mình hay cho bản thân thời gian hòa hoãn.

Ánh đèn thủy tinh sáng thế, chiếu rõ sự chật vật và thất vọng của cô, không chỗ che giấu.

Mà trong triển lãm tranh cho trẻ em ở đối diện đường, Trình Lục Dương đứng trước một cánh cửa sổ lộng lẫy quan sát cảnh tượng trong cửa sổ thủy tinh đối diện. Anh thấy Tần Chân ngạc nhiên, dường như không vui cho lắm, nhất thời không biết sao lại có xúc động, muốn tiến lên đưa cô đi.

Anh lại tìm lý do cho bản thân: mi nhìn đi, cô ấy soi mói thế, ngay cả đối tượng xem mắt là Mạnh Đường cũng không vừa lòng đâu! Phải đưa đi!

Nhưng mà anh còn chưa động dậy thì nhìn thấy Mạnh Đường không biết nói câu gì, sau đó Tần Chân ngồi xuống.

Kế tiếp, hai người bắt đầu nói chuyện với nhau, đa số thời gian là Mạnh Đường nói, Tần Chân rất ít đáp lại, lại cúi đầu như nghe rất chăm chú, chắc nói ít là vì căng thẳng và ngượng ngùng.

Trình Lục Dương nhìn bọn họ ngồi đối mặt, nam anh tuấn nữ xinh đẹp, quả nhiên là trời sinh một đôi. Cái này cũng chưa tính là gì, quan trọng hơn là trong lòng bọn họ đều có nhau, đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đợi đến ngày hôm nay...

Mạnh Đường vui sướng anh không xen vào, nhưng anh quan tâm Tần Chân, cuối cùng cô cũng đã được như ý nguyện, có phải là kích động muốn ôm lấy anh hết thật to không? Trình Lục Dương nghĩ tới đáng đáp

vui vẻ của trước đây, nhưng rồi chứng lại, để rồi nhận ra một sự thật khác – hôm nay Tần Chân và Mạnh Đường ở bên nhau rồi, dù vui vẻ cũng sẽ không tìm anh để chúc mừng rồi.

Người cô giữ trong lòng chỉ có Mạnh Đường, có lẽ sẽ cùng anh ta nắm tay đi vào lễ đường, từ nay về sau chỉ cần một trái tim, bạc đầu không xa nhau.

Trong triển lãm có toàn trẻ em đang vẽ, có bé đang nghịch tranh cát, có bé đang dùng phấn vàng rất lạ để vẽ, tất cả thứ này Trình Lục Dương đều chưa từng chơi, lúc này lẳng lặng đứng trong đám nhóc, thoát nhìn vô cùng buồn cười.

Có đứa trẻ lên ngẩng đầu nhìn anh, sau đó hỏi đứa bé bên cạnh: “Chú kia đang nhìn thế? Có gì đẹp mắt không?”

Trình Lục Dương rất nhanh quay đầu lại, hung dữ nói: “Chú cái đầu ỳ! Là anh!”

Đứa bé A: “.....”

Đứa bé B: “huhu, chú đáng sợ quá!”

Hoàn cảnh ồn ào cũng khiến lòng người loạn lên, Trình Lục Dương dừng một chút, cuối cùng nhìn thoáng qua cảnh tượng đối diện, sau đó xoay người rời đi. Trước khi đi còn không quên quay lại nhất mạnh với đứa trẻ một lần: “Là anh, anh trai ngọc thụ lâm phong, tiêu sái lỗi lạc!”

Trung tâm thành phố luôn chật chội, người người qua lại trên đường cái đều bận bịu tui bụi, Trình Lục Dương bước đi từ từ, nhìn các cửa hàng bên đường, có người đang cười uống cà phê, có người có đôi có cặp đi mua quần áo, có người tựa vào quầy hàng trong cửa hàng trang sức, đang cẩn thận chọn lựa gì đó, có người mua quà vật ở quán ven đường, tay còn đang xách một phần nữa, chắc là muốn mang về cho ai ăn.

Trình Lục Dương ngồi ở trong quán cà phê trong chốc lát, sau đó vào tiệm quần áo lướt qua vài bộ quần áo, sao đó bước vào cửa hàng trang sức nhìn mấy lần mang tính tượng trưng, bên cạnh có đôi tình nhân đang chọn nhẫn.

Anh đến gần nhìn thoáng qua, bĩu môi: “Cô gái, kim cương bé tí thế, anh chàng kia khẳng định không thương cô.”

Người đàn ông vừa nghe quả thực vừa thẹn lại vừa xấu hổ, “Liên quan quái gì đến anh!”

Trình Lục Dương lại nhún nhún vai, đi ra cửa.

Anh mua hai suất bánh chảo, cảm thấy rất lạ, mình ăn một suất, suất kia đóng gói cho Tần Chân. Nhưng mà đi một lát, anh lại nghĩ dường như mình không thể cho Tần Chân mấy thứ này nữa rồi, nếu làm như vậy, Mạnh Đường sẽ tức giận, Tần Chân cũng sẽ xấu hổ.

Anh đứng ở giữa ngã tư đường chật chội, bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng.

Lạ thật, trái tim không phải vẫn như vậy sao? Qua ba mươi năm vẫn giống nhau như đúc, từ sau khi ông ngoại qua đời, hình như chưa từng có ai đi vào nữa, bây giờ cảm giác này là như thế nào đây? Thật giống như có người đã từng ở đó, chỉ là bây giờ lại chạy mất.

Dưới ánh mặt trời sáng chói, bỗng nhiên Trình Lục Dương cảm thấy không thể mở mắt ra được, trái tim như bị ai đó dùng tay nắm chặt, nặng nề lại khó chịu.

Anh đi nhanh vài bước, ném gói bánh chảo kia vào thùng rác, lại không hiểu sao phần trong tay cũng trở nên vô vị.

49. Chương 51

Edit: Vi Vi

Ngày gặp Mạnh Đường là thứ sáu, hôm sau không cần đi làm nên không cần đối mặt với Trình Lục Dương.

Ở nhà hàng, Tần Chân nghe Mạnh Đường nói rất nhiều chuyện, anh không yêu cầu Tần Chân tiếp thu anh nữa mà nói chuyện lặt vặt linh tinh với cô như bạn cũ, kể về cuộc sống của mình ở nước ngoài, kể vài chuyện vui trước kia, cuối cùng nhắc tới cô Lý và an ủi Tần Chân.

Tần Chân tụt cảm xúc nhưng không dần được trước tài ăn nói của Mạnh Đường nên cuối cùng cũng chậm chậm bình tĩnh lại.

Trình Lục Dương không hề có ý gì với cô, đẩy cô ra hết lần này tới lần khác, bỗng nhiên cô thấy may mắn mình chưa kịp tỏ tình nên cũng tránh khỏi thảm kịch bị từ chối.

Từ đầu đến cuối Mạnh Đường chưa từng nói đây là một cuộc xem mắt mà chỉ đến khi đưa cô về nhà mới tha thiết hỏi cô: “Có thể thử đến với mình được không?”

Tần Chân lúng túng nói: “Mạnh Đường –”

Âm cuối được cô kéo rất dài, nghe ra là chuẩn bị từ chối thế nào.

Mạnh Đường cười ngắt lời cô: “Đừng vội tìm lý do lấy làm lệ với mình, tạm thời chúng ta cứ như bạn cũ, có thể chứ? Không nói chuyện khác mà bạn bè thôi, như vậy mà cũng không được sao?”

Tần Chân ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt là sự dịu dàng và điềm tĩnh mà cô quen thuộc, dễ dàng khiến người ta nhớ tới bông liễu mùa xuân, mưa phùn mùa hè. Cô chần chờ một lát rồi gật đầu.

Cô chế giễu chính mình: Mi còn muốn gì nữa? Một người bình thường đến hai bàn tay trắng như mi, nay mới tình đầu mi nhớ mãi không quên vừa vậy cũng thích mi, mi còn tỏ vẻ cái gì? Từ chối gì mà từ chối?

Về đến nhà, cô đứng trước gương thần thờ rất lâu, cảm thấy mình trang điểm như thế thật sự rất buồn cười, ủ rũ mà tẩy trang, lại thay quần áo, thế này mới đi đến ban công thu quần áo. Lơ đãng nhìn xuống thì phát hiện xe Mạnh Đường vẫn đỗ phía dưới, cô không khỏi sửng sốt.

Mà Mạnh Đường thì ngẩng đầu lên nhìn cô qua cửa kính xe, khi bắt gặp ánh mắt cô thì mỉm cười, sau đó phát tay với cô rồi mới lái xe đi khỏi.

Tần Chân cảm thấy mình hẳn nên hạnh phúc đáp lại bằng một nụ cười, nhưng cô khó khăn nặn ra lại chỉ nặn ra một biểu cảm còn xấu xí hơn khóc.

Xem ra hôm nay nhất định là ngày vui mất ngủ.

Chiều thứ bảy, Tần Chân làm tổ ở nhà xem kịch, đầu cũng không muốn đi.

Người phụ nữ trên màn ảnh khóc sụt sướt, bởi vì người đàn ông cô gái yêu tha thiết nhờ một tờ bùa chú mà xuyên qua mấy trăm năm đi tới thời đại này, nhưng đại sư chế tạo bùa chú đã viên tịch rồi. Vì vậy chàng trai sẽ đột nhiên biến mất khỏi thế giới của cô gái bất cứ lúc nào. Mà lần cuối cùng, sau khi người đàn ông biến mất thì không còn xuất hiện nữa.

Tần Chân và nữ chính cùng khóc, vừa khóc vừa rút khăn tay, thế là cô tua thẳng tới phần kết.

Ở cổ đại người đàn ông bị cho rằng là yêu quái nên bị xử tử, cô gái đau lòng khó kìm nén không biết vì sao lại bỗng mất trí nhớ rồi gọi một dãy số nảy ra trong đầu.

Cách mấy trăm năm, trong khoảnh khắc người đàn ông kia bị treo cổ thì bỗng nghe thấy tiếng chuông đi động nên lập tức biến mất, cuối cùng xuất hiện ở thế kỷ hai mốt.

Quả nhiên lại là tình tiết phim Hàn trước sau như một, ngược người ta chết đi sống lại rồi ột cái kết đoàn viên hạnh phúc.

Tần Chân nhìn đôi thần tiên quyền rũ hạnh phúc ôm nhau sau bao trắc trở trên màn hình, vô cùng giận dữ gập máy tính lại.

Thần kinh, thời đại Triều Tiên làm sao mà có sóng điện từ? Làm sao mà gọi cuộc điện thoại đó được? Không thể cứ bị kịch cho xong đi? Phải không có giành được tình yêu mong muốn như cô, như thế mới đồng bệnh tương liên chứ?

Cô cuộn mình trên sofa ngăn người, mãi đến khi Phương Khải gọi điện đến, nói là Trình Lục Dương phải về nhà họ Trình rồi.

“Về thì về, liên quan gì đến tôi!” Cô nổi cơn giận dữ.

Phương Khải tội nghiệp nói: “Nhưng tổng giám đốc là trở về tìm ông Trình cãi nhau, trong khoảng thời gian này tập đoàn Viễn Hàng đang thu mua mấy công ty bất động sản nhỏ vừa, trên cơ bản đều là mấy chỗ có quan hệ hợp tác với chúng tôi... quản lý Tần, cô đến khuyên nhủ tổng giám đốc được không? Cô không sợ anh ấy âm ỉ xong thì đi uống say khướt, hơn nửa đêm chạy đến đón để mà tìm ngược?”

“Không phải còn có anh sao?” Tần Chân luống cuống trong lòng lại cười ha ha vờ như không có việc gì: “Có trợ lý Phương rồi, quản lý Tần này cần gì lo lắng nữa!”

Như muốn chứng minh lời mình nói, cô cúp điện thoại.

Đầu bên kia, Phương Khải tháo tai nghe ra, nơm nớp lo sợ nhìn về âm trầm trên mặt Trình Lục Dương, nuốt nuốt nước miếng, “Tín hiệu không tốt, trò chuyện kết thúc rồi.”

Trình Lục Dương đương nhiên biết không thể nào là tín hiệu không tốt gì cả, người phụ nữ kia quả nhiên đúng như anh dự đoán, có người mới đã quên tình cũ, nay đến cả sự sống chết của anh cũng không quan tâm.

Rõ ràng là anh bỗng nhiên bị ám đầu, trên đường về nhà gặp Trình Viễn Hàng thì bỗng hứng lên, bảo Phương Khải gọi cuộc điện thoại này, nhưng trò chơi này cuối cùng không thể lấy lòng anh, ngược lại khiến anh vừa thất vọng vừa tức giận.

Anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lá phong hai bên đường đều đã đỏ rồi, cả vùng đỏ như lửa chói mắt khiến anh không khỏi nheo mắt lại.

Anh phải trách ai đây? Là chính anh đẩy cô đi, hiện tại ở đây buồn phiền làm cái gì?

Buồn phiền? Trình Lục Dương hơi giật mình, kinh ngạc bản thân mình lại tìm được một từ giàu tình cảm thế trong tiếng Hán uyên bác này, anh trào phúng cười ha ha, nhưng ngay sau đó như bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, rồi cuộc cười không nổi nữa.

Anh không hy vọng Tần Chân xa lánh anh.

Anh thích Tần Chân ở bên cạnh anh.

Anh há hê thích thú phủ quyết từng đối tượng xem mắt của cô.

Mà nay anh buồn rầu không tìm được lý do phủ định Mạnh Đường, càng buồn rầu khi tự tay mình đưa Tần Chân vào thế giới của Mạnh Đường.

Trình Lục Dương dường như dần dần hiểu được buồn phiền là thế nào, xuất phát từ lý do gì, mà khi anh đang lẳng lặng tiêu hóa sự thật bất thành lỉnh này Phương Khải đã dừng xe lại, “Tổng giám đốc, đến rồi.”

Căn nhà vẫn trắng thuần đáng yêu trước sau như một, chỉ nhìn bề ngoài thì nhất định không thể nhìn ra được bên trong ẩn giấu gợn sóng mãnh liệt thế nào.

Trình Lục Dương nở nụ cười, chờ đợi anh vĩnh viễn không bao giờ là người cha hiền lành, khi rời khỏi vĩnh viễn đều mang theo lệ khí sau khi cãi vã.

Tối hôm đó, không phụ sự mong đợi của mọi người Trình Lục Dương lại uống quá chén, ngồi ở quảng trường Vạn Đạt mà Tần Chân từng tìm được anh, con đường cũ, chỗ ngồi cũ.

Anh đuổi Phương Khải đi, sau đó ngồi ở ghế dài gọi điện cho Tần Chân.

Tần Chân thấy dãy số trên màn hình thì thả di động lên trên bàn trà, tiếp tục xem phim hoạt hình.

Một lần, hai lần, Trình Lục Dương nghe thấy giọng nữ quen thuộc nhắc đi nhắc lại: “xin lỗi, số điện thoại bạn vừa gọi tạm thời không có người nghe, xin gọi lại...” Anh gọi đi gọi lại, rồi lại gọi một lần nữa.

Không biết tiếng rung đã vang lên lần thứ mấy rồi, rốt cuộc Tần Chân chậm rãi cầm lấy điện thoại, bấm phím nghe mà không nói một lời. Cô lẳng lẳng nghe tiếng nước chảy tiếng xe cộ ở bên kia, còn có tiếng âm nhạc ầm ĩ trên quảng trường, Trình Lục Dương không nói chuyện, nhưng cô có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của anh.

Dần dần, dường như ý thức được cái gì, cô hỏi anh: “Trình Lục Dương, anh uống say?”

Trình Lục Dương nói với cô như người bị ngọng: “cô là ... cô nàng đánh đá sao?”

Tần Chân hé miệng, không nói chuyện.

Người ở đầu bên kia ợ rượu, lại mơ hồ nói: “tôi đang đợi cô nàng đánh đá của tôi, của tôi.”

Trong bối cảnh âm thanh tạp nham, âm thanh quen thuộc như thế, Tần Chân bỗng cảm thấy mọi âm thanh đều tĩnh đi, trong tai chỉ còn tiếng Trình Lục Dương nói không ngừng va chạm vào màng tai cô.

Cô nhìn khung cảnh không ngừng thay đổi trên màn hình máy tính, sau đó chậm chậm nói với Trình Lục Dương: “xin lỗi, anh gọi nhầm số rồi, tôi không phải cô nàng đánh đá ... của anh.”

Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ “của anh,” sau đó cúp điện thoại.

Phim hoạt hình còn đang chiếu tiếp, nhưng cảnh hài không còn khiến cô cười được nữa, cô cúi kính tua đi liên tục, cuối cùng quyết định cho bộ phim này điểm thấp – không phải là phim hài à? Từ đầu đến cuối cô không hề nhếch môi được một lần, hài cái nỗi gì!

Tần Chân ném notebook sang một bên, gối lên đệm tựa sofa không nói năng gì, một lát sau, cô nhìn đồng hồ trên tường, chậm chạp lấy di động trước mắt gọi cho Phương Khải: “Trình Lục Dương uống rượu, ở quảng trường Vạn Đạt, anh mau đi tìm anh ấy đi.”

Phương Khải khó xử nói: “bây giờ tôi đang ở bệnh viện, mẹ tôi lại nằm viện ...”

“Vậy anh cho tôi số của Trình Húc Đông.” Tần Chân nghĩ ngợi, rồi vẫn mở miệng hỏi số điện thoại của anh trai Trình Lục Dương.

Trình Húc Đông vừa nghe chuyện này thì lập tức đồng ý, Tần Chân không cúp ngay mà hỏi một câu: “hôm nay các anh... lại cãi nhau?”

Trình Húc Đông nở nụ cười, “Cãi nhau? Không, không thể nào.”

Tần Chân sửng sốt, không biết chuyện là thế nào, lại nghe Trình Húc Đông bổ sung: “Chỉ mình Lục Dương đơn phương ầm ĩ, một mình đứng ở trong phòng khách nói ông già một trận, khiến ông già tức giận đến run rẩy cả người, sau đó lại chạy.”

“ ... ”

Trình Húc Đông lại lễ phép hỏi cô: “thế xin hỏi cô Tần có biết vì sao tâm trạng của Lục Dương lại khác thường thế không? Trước kia cậu ấy đều chờ cha mở miệng nói móc rồi mới đánh trả, lần này trực tiếp chạy tới làm ầm ĩ, khiến tôi giật mình.”

Tần Chân không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể nói ậm ờ: “Không rõ lắm.”

Cô cảm thấy nếu bản thân mình lại tự mình đa tình đi cho rằng Trình Lục Dương không vui là vì cô thì thật sự là ngốc nghếch đến không còn gì để nói.

Cuối cùng, Trình Húc Đông tỏ vẻ sẽ lập tức lái xe đi quảng trường Vạn Đạt, nhưng anh ta hiện đang ở phía đông thành phố, quảng trường Vạn Đạt ở phía tây, chỉ sợ hơi xa, phải lái xe hơn hai tiếng.

Tần Chân cúp điện thoại rồi vẫn không yên tâm được, cuối cùng cô khoác thêm cái áo đi ra ngoài.

Đêm nay, Trình Lục Dương ngồi không nhúc nhích trong gió đêm chờ cô nàng đánh đá của anh, thế nhưng mà quảng trường đã múa xong rồi, đám người đã tản hết rồi, cửa hàng đều đóng cửa rồi, anh vẫn không chờ được người kia tới đón anh.

Anh ngồi trên ghế dài, mặc cái áo len phong phanh, sợ Tần Chân đến đây không tìm ra anh nên vẫn không dám rút cổ.

Thế nhưng một tiếng trôi qua, hai tiếng trôi qua, người anh chờ mãi không xuất hiện.

Anh mơ mơ màng màng ý thức được, có lẽ anh thật sự không chờ được cô, từ nay về sau, người kia là hoa có chủ, không bao giờ còn liêu lĩnh chạy về phía anh, vì anh thậm chí không quan tâm đến thân thể mình như trước nữa.

Anh nghĩ, sao anh lại tỉnh ngộ muộn như thế?

Mãi đến một chiếc Cadillac màu đen đỗ lại ven đường, Trình Húc Đông đi xuống, ôn hòa nói với anh: “Lục Dương, về nhà đi.”

Trình Lục Dương mới từ từ ngẩng đầu lên, nhìn người trước mắt, lắc đầu: “Không phải anh.”

Trình Húc Đông không biết nên khóc hay cười, “Cái gì không phải anh? Trời lạnh, em mặc ít như vậy, theo anh trở về đi.”

Anh nửa túm nửa kéo Trình Lục Dương đứng lên, mà Trình Lục Dương uống say luôn rất nghe lời, sẽ không từ chối anh, mà để mặc anh kéo mình lên xe.

Ngồi ở trong xe, Trình Lục Dương nghiêng đầu nhìn quang cảnh nhoáng qua ngoài cửa sổ, chậm chạp hỏi Trình Húc Đông một câu: “Anh, vì sao một khi đau lòng thì uống thế nào cũng không say?”

Hiếm khi nghe thấy một tiếng ‘anh’, Trình Húc Đông sửng sốt, quay đầu lại nhìn Trình Lục Dương, thì chỉ thấy nửa bên mặt có phần yếu ớt trong bóng đêm. Người làm anh nghiêm túc suy nghĩ một lát, cuối cùng trả lời: “Bởi vì cồn thì lên não, mà người đau là trái tim.”

Trình Lục Dương chậm rãi nhắm mắt, lấy tay sờ sờ trái tim đang đập: “Thì ra em đau ở đây... thảo nào chưa tới.”

Mà ở quảng trường Vạn Đạt, buồng điện thoại màu đỏ bị người chầm chậm đẩy từ bên trong ra, sau đó có một người đi ra.

Tần Chân nhìn kia phương hướng chiếc Cadillac rời đi, chà chà cái chân lạnh đến tê dại, đội mũ áo khoác lên, vừa chà xát tay vừa đi về.

Cô vốn định tiết kiệm tiền, đi bộ về nhà, nhưng nghĩ đến lời người nào đó từng nói thì lại dừng bước, rốt cục vừa đi đường vừa bắt xe.

Trong đầu liên tục nhớ lại dáng vẻ Trình Lục Dương ngồi ở chỗ kia hứng gió lạnh, vài lần cô suýt nữa đã không nén nổi mà bước ra khỏi buồng điện thoại, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được.

Con người mà không khống chế được mình để rồi cứ lao đầu vào lửa, thì sẽ chôn mình trong biển lửa hết lần này đến lần khác.

Cô phải sống cho thật tốt, ngã xuống ở đâu thì bò lên ở đó, cho dù có bị giày vò trong thời tiết lạnh như thế, cũng còn tốt hơn là liêu lĩnh chạy về phía anh một lần nữa.

Cô xoa xoa tay, mà mãi không thấy có taxi, ai, mùa đông tới rồi sao?

Thật lạnh quá!

50. Chương 52

Edit: Vi Vi

Vào khoảnh khắc xe Cadillac đến tiểu khu thì Trình Lục Dương bỗng nhiên quay đầu nói: “Quay đầu.”

Trình Húc Đông ngẩn ra, “Làm sao vậy?”

“Em không về nhà!” Mang theo men say, Trình Lục Dương thay đổi ý định, bắt đầu giở trò: “Em muốn đến hỏi người phụ nữ kia, vì sao không đến đón em!”

Anh bắt đầu đập ghế lái xe một cách điên cuồng: “Lái xe lái xe lái xe lái xe...” cứ như đang niệm chú.

Lái xe khó xử nhìn Trình Húc Đông thì thấy Trình Húc Đông nở nụ cười đầy hứng thú, gật đầu với anh: “lái đi.”

Trình Húc Đông từng đưa Tần Chân về nhà nên tất nhiên biết địa chỉ của cô, do đó nói cho lái xe biết, anh thấy Trình Lục Dương vừa lòng yên tĩnh lại, một lòng một dạ đợi tính sổ với Tần Chân.

Mà bên kia, Tần Chân đợi rất lâu mà không thấy taxi, trái lại chờ được điện thoại của Mạnh Đường. Cô nghe máy, thấy Mạnh Đường ở đầu bên kia dụi dằm hỏi: “đang ở đâu thế?”

Cô chần chờ một lát rồi vẫn báo địa chỉ: “quảng trường Vạn Đạt.”

Mạnh Đường kinh ngạc, “Đã muộn thế này, làm gì ở Vạn Đạt?”

Tần Chân xấu hổ sờ sờ cái mũi, tìm cái lý do mà kẻ tâm thần cũng chê bai: “... đi dạo.”

“Đi dạo?” Dường như Mạnh Đường lẳng lẳng cười cười, hỏi cô: “Bây giờ dạo xong chưa?”

“Ừ, xong rồi.” Cô quả nhiên là thiên tài, đi dạo mà có thể dạo đến nơi cách nhà mình một tiếng đi xe, “Đang đợi xe taxi.”

Đã tối thế này, ở Vạn Đạt rất ít xe là điều mọi người đều biết. Mạnh Đường không chút suy nghĩ đã nói: “mình tới đón cậu.”

Tần Chân vội vàng từ chối: “Thế sao được? Rất phiền cậu, mình chờ một lát nữa là có xe rồi, không chừng là có ngay đây.”

“Mình có việc tìm cậu, thuận tiện tới đón cậu.” Mạnh Đường nói giọng rất ôn hòa nhưng không cho khước từ, sau đó Tần Chân nghe thấy tiếng anh phanh lại, chắc là đã thay đổi hướng đi về phía Vạn Đạt.

Cô nhìn quảng trường trống trơn vắng vẻ mà xấu hổ: “Vây phiền cậu, trên đường cẩn thận.”

“Ừ.” Mạnh Đường đã ngắt máy, bình tĩnh nhìn đường quốc lộ sáng rực rỡ, nơi khoe môi nở nụ cười dụi dằm.

Khi Mạnh Đường đến quảng trường Vạn Đạt thì thấy Tần Chân đứng cô đơn một mình ở ven đường, mặc chiếc áo gió màu xanh nhạt, như một gốc cây đón gió mà sinh trưởng.

Cô vẫy vẫy Mạnh Đường, đi tới bên cạnh xe, đang chuẩn bị mở cửa thì nghe thấy không biết làm sao nói một câu: “Mình là kẻ mang vi-rút sao? Có cần cách mình xa thế không?”

Cô dừng tay lại rồi đi lên chỗ ghế phụ lái, mở cửa ngồi xuống, vừa thắt dây an toàn vừa đỏ mặt hỏi: “thế, tìm mình có việc gì sao?”

“Ừ, mình muốn hỏi cậu tối mai có rảnh không, sắp đến sinh nhật mẹ mình, mình không nghĩ ra nên tặng cái gì, muốn hỏi ý kiến cậu, nhờ cậu cùng mình đi mua quà.” Mạnh Đường khởi động xe, thận trọng nói.

Tần Chân lập tức đỏ khốc đỏ cười, “đây là cái mà cậu gọi là tìm mình có việc?”

“Đúng.”

“Nói qua điện thoại là được rồi, có cần phải đi xa đến đây thế không?”

“Như vậy có vẻ có lòng hơn.” Mạnh Đường dùng sườn mặt đối mặt với Tần Chân, khoe môi cong lên thành độ cong đáng ngờ: “Nghe nói có lòng tới thì đối phương sẽ không đành từ chối.”

“...”

Anh nói đúng, cô đúng là ngại mà từ chối, biết rõ anh đang gắng tạo thêm nhiều cơ hội để hai người ở bên nhau, nhưng tấm lòng này đã đến mức lái xe đến tận đây tìm cô hỏi, dù thế nào cô cũng không thể nói ra được lời từ chối.

Chút rầu rĩ này của Tần Chân nhanh chóng tan biến trước cảm giác tồn tại dịu dàng mạnh mẽ của Mạnh Đường, cô bắt đầu cảm thấy, có lẽ thử ở bên Mạnh Đường một lần nữa cũng không phải là lựa chọn tồi, anh tốt như vậy, chín chắn như vậy, lại là người cô từng thích nhiều năm, bỏ qua lòng ích kỷ mà anh biểu hiện ra trước kia thì anh vẫn là một người đàn ông tốt.

Vậy thử xem đi, dù sao không cần tiền.

Nghĩ đến đây, cô nghiêng đầu sang cười hỏi anh: “Thế bác gái là người thế nào? Sẽ thích kiểu quà gì? Trước kia lúc gặp bác ấy ở cuộc họp phụ huynh, chỉ nhớ trông bác rất quý phái rất dịu dàng, còn đầu thì không nhớ lắm.”

Mạnh Đường nở nụ cười, “không khác các bà mẹ khác, cậu cứ coi như sinh nhật mẹ mình, không cần băn khoăn nhiều, cảm thấy nên mua cái gì thì nói ình biết là được. Nhưng cũng không cần sốt ruột, ngày mai có thể đi dạo rồi nói sau.”

Tần Chân lập tức lúng túng, coi như mẹ mình? Lời này rốt cuộc có ý nghĩa đen hay là còn có thâm ý khác?

Cô liếc nhìn Mạnh Đường thì phát hiện anh vẫn tươi cười y như trước, đẹp đẽ, dịu dàng, không hề có vẻ chột dạ ... có lẽ là cô nghĩ nhiều.

Hai người cứ thế nói một đường, rất nhanh xe đã đến ngoài cửa tiểu khu Tần Chân ở, Mạnh Đường nói đưa cô đi vào, thì thế mở cổng tiểu khu, một đường đưa cô đến dưới tòa nhà cô ở.

Cách đó không xa có một chiếc xe màu đen đang đỗ, bởi vì trời tối, Tần Chân cũng không chú ý lắm, mà xuống xe cười cảm ơn Mạnh Đường.

Mạnh Đường cũng xuống xe theo, đứng ở trước xe nhìn Tần Chân, mỉm cười nói: “Ngày mai cuối tuần, cả ngày cậu đều ở nhà sao?”

Tần Chân gật đầu.

“Thế hay là cùng đi ăn cơm tối đi.” Như là sợ Tần Chân sẽ từ chối, anh lại không nhanh không chậm bổ sung một câu, “Xem như cảm ơn cậu chọn quà giúp mình.”

Đại khái là nhìn ra mỗi câu anh nói đều đã cân nhắc tỉ mỉ, nói với phương thức không dễ dàng bị từ chối nhất, Tần Chân không khỏi cười rộ lên, không làm ra vẻ nữa, gật đầu, “Được.”

Câu trả lời thẳng thắn thế lại khiến Mạnh Đường hơi sửng sốt, sau đó anh mỉm cười tươi hơn, nghĩ nghĩ, anh thành khẩn nói: “Trước kia mình không nói rõ tình cảm dành cho cậu, khiến cậu vô duyên vô cớ khổ sở lâu như vậy, mình xin nhận lỗi, nếu có thể, Tần Chân, mình hy vọng có thể dùng thời gian sau này để bù đắp cho cậu.”

Thấy Tần Chân dờ người ra, anh dang hai tay, ra vẻ thoải mái nói với cô: “Nếu bằng lòng tha thứ cho hành vi trước đây của mình thì hãy ình một cái ôm của bạn bè cũ gặp lại đi. Đương nhiên, nếu có thể ình một cơ hội nữa để theo đuổi cậu thì tốt quá.”

Tần Chân buồn cười, thật lòng bước lên một bước, định ôm anh như bạn bè cũ gặp lại sau khi xa cách lâu ngày.

Cũng ngay vào khoảnh khắc đó, sự việc lại có biến đổi.

Một người đàn ông hơi rượu đầy người, nổi giận đùng đùng lao xuống từ chiếc Cadillac màu đen cách đó không xa. Anh chạy với tốc độ chạy nước rút trăm mét, đồng thời đáng ngờ là anh không hề xiêu xiêu vẹo vẹo vì say rượu, mà chạy thẳng tuột tới chỗ hai người vừa tiếp xúc tứ chi.

Mạnh Đường còn chưa kịp cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng thì đã bị người đàn ông bất thành linh xuất hiện đâm ột cú, khó khăn dựa vào cửa xe mới không ngã xuống. Tần Chân sợ tới mức hét lên một tiếng, sau đó mới phát hiện người này thế mà lại là Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương sắc mùi rượu túm lấy tay Tần Chân, chất vấn Mạnh Đường với giọng lạnh lẽo lại thêm căm phẫn: “Anh là cái quái gì? Thế mà dám chạm vào cô ấy! Chán sống?”

Đây là lần thứ hai Mạnh Đường bị Trình Lục Dương đánh, hơn nữa giống hệt lần đầu, Trình Lục Dương cứ chuyên chọn mặt để đánh! Khóe miệng anh nóng rát, môi cũng va vào hàm răng, trong miệng có vị mặn mặn, chắc là chảy máu rồi.

Anh thấy Trình Lục Dương túm chặt cổ tay Tần Chân, che chở Tần Chân ở phía sau mình bằng tư thế chiếm hữu rất mạnh, ánh mắt anh cũng từ từ lạnh buốt, đâm trả một cú lên bên mặt trái của Trình Lục Dương không chút do dự: “Vậy anh tính là cái quái gì, có tư cách gì chạm vào cô ấy?”

Trong xe Cadillac màu đen, lái xe cứng đờ người, đang chuẩn bị đi xuống hỗ trợ thì Trình Húc Đông bình tĩnh bảo: “Không cần lo cho cậu ấy.”

Lái xe dừng tay rồi nghe thấy người làm anh trai nói giọng nghiến ngấm: “Để mặc nó, không chừng như thế mới có thể khiến hai người nhận ra lòng mình.”

Chiến tranh hết sức căng thẳng, Trình Lục Dương buông lỏng tay Tần Chân ra, đánh về phía Mạnh Đường, khiến Tần Chân sợ tới mức vội vàng vọt tới trước mặt Mạnh Đường ngăn cản anh, “Trình Lục Dương anh làm gì thế!?”

Cô vừa sợ vừa hãi, ngửi được mùi rượu nồng nặc thì biết Trình Lục Dương uống rượu, sợ anh còn làm ra hành vi quá khích gì nữa nên chỉ có thể cất giọng sắc bén hỏi anh: “Anh uống rượu? Chạy đến đây phát điên gì đấy!”

Khó khăn lắm Trình Lục Dương mới dừng nắm đấm trước mặt cô, nhìn cô liêu lĩnh che chở Mạnh Đường, ánh mắt anh vừa kinh ngạc vừa tức giận, anh lập tức xiết chặt nắm đấm, rồi nặng nề buông lỏng ra.

Trong ánh mắt ẩn chứa tia bị tổn thương, anh hỗn hển chất vấn Tần Chân: “Cô thích anh ta thế sao? Cô, cô ngay cả sự sống chết của tôi cũng không quan tâm?”

Tần Chân dừng một chút, quay đầu lại nói với Mạnh Đường: “Mình xin lỗi, anh ấy uống rượu, cậu đi về trước đi, lát nữa giải quyết xong thì mình sẽ gọi điện giải thích cho cậu.”

Cô thấy hình như khóe miệng Mạnh Đường đã sưng lên, lo lắng kéo cửa xe ra, vội vã đẩy anh đi vào: “trước khi về nhà nhớ vào hiệu thuốc mua thuốc, nếu không ngày mai trông sẽ rất xấu!”

Cô ra hiệu cho Mạnh Đường đi trước bằng ánh mắt gần như là cầu xin, để mình cô giải quyết chuyện với Trình Lục Dương.

“Giờ anh ta uống rượu, cậu giải quyết thế nào?” Mạnh Đường nhìn chiếc Cadillac cách đó không xa: “Tần Chân, cậu đi theo mình đã, chờ anh ta đi rồi hẵng về nhà.”

Mạnh Đường nhìn ra ý đồ của cô, nhưng chậm chạp không muốn rời đi, bảo anh để cô lại với Trình Lục Dương? Anh không làm được.

Trình Lục Dương nghe thấy lời anh ta nói, say khướt cũng không biết hiểu được mấy phần, tóm lại có dấu hiệu nóng lòng muốn lên đánh người.

Tần Chân vội vã ngăn Trình Lục Dương lại, gần như phải dùng giọng không biết làm sao nói với Mạnh Đường: “Coi như mình cầu xin cậu đấy, đi trước đi!” Dừng một chút, đối diện với ánh mắt sa sầm của Mạnh Đường, cô nói dịu giọng đi: “Tối mai còn phải cùng đi ăn cơm, cậu mau đi bôi thuốc đi, không thì sưng mặt lên, ăn cơm làm sao được?”

Mạnh Đường nhìn cô một lát, trong lòng biết rõ cô không còn cách nào mới có thể dùng bữa cơm kia khuyên nhủ anh, nhưng không thay đổi được tia cầu xin trong mắt cô, rốt cuộc anh vẫn lên xe.

Trước khi đi, anh lạnh lùng liếc nhìn Trình Lục Dương, nói với Tần Chân: “Có chuyện gì lập tức gọi điện ỉnh.”

Lái xe ra khỏi tiểu khu, Mạnh Đường dừng ở ven đường không đi. Cúi đầu nhìn màn hình di động tối đen, anh sờ sờ khóe miệng, nhíu mày lại vì đau nhưng mà di động cuối cùng vẫn không vang lên.

Năm phút sau, anh thấy chiếc xe Cadillac màu đen kia ra khỏi tiểu khu, rồi cục bình tĩnh rời khỏi nơi này.

Nhưng mà trên chiếc Cadillac rời khỏi kia không hề có Trình Lục Dương, khi nhìn thấy Tần Chân vừa đắm vừa mắng Trình Lục Dương thì Trình Húc Đông mỉm cười, bảo lái xe: “Lái xe.”

Lái xe sững sốt, “Thế, thế –”

“Không cần quan tâm nó, tự nhiên có người chứa chấp nó.” Trình Húc Đông cười đến dịu dàng đẹp đẽ, rất dễ khiến người ta nhớ tới người quân tử khiêm tốn như thiết như tha, như trác như ma (*) trong Kinh Thi, nhưng trong ánh mắt lại lưu chuyển ánh sáng như con hồ ly đa mưu túc trí.

[(*) người quân tử luôn mài kính sử, trau dồi phẩm chất]

Vì thế trong trời tối đen như mực chỉ còn lại Trình Lục Dương và Tần Chân.

Tần Chân trợn mắt nhìn anh, chỉ trích anh: “Trình Lục Dương anh có bệnh hả? Tối tăm thế này uống say cũng không điên thế chứ? Cãi nhau với người nhà thì có liên quan gì tới tôi? Cần gì phải tìm tôi trút giận?”

Trình Lục Dương nói rất hùng hồn: “Tôi có trút giận lên cô đâu nào? Tôi không đánh không chửi cô, tôi đánh là đánh tên họ Mạnh kia!”

“Anh nói cho có lý được không? Anh ấy làm gì mà chọc giận anh, để anh đi đánh anh ấy?”

“Anh ta ôm cô!” Trình Lục Dương gân cổ cãi: “Anh ta động tay động chân với cô!”

“Buồn cười, anh ấy động tay động chân với tôi thì liên quan gì đến anh? Hơn nữa, Trình Lục Dương, người giới thiệu cho chúng tôi xem mắt là anh, hiện tại đừng nói là ôm một cái, kể cả chúng tôi đến với nhau cũng không liên quan gì tới anh đi?”

“Cô, cô còn muốn đến với anh ta?” Trình Lục Dương tức giận ngùn ngụt, nường men say chỉ vào cô chỉ tiếc rên sất không thành thếp, “Tôi hỏi cô, Tần Chân, cô có còn khí tiết không hả?”

“Tôi cmn có không còn trinh tiết cũng chả mắc mớ gì tới anh!” Tần Chân tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, liên tiếp chọc vào ngực anh, “Bây giờ anh cứ xía vào là thế nào? Anh làm những chuyện khiến người ta hiểu lầm là thế nào? Người là anh tìm tới, chuyện là anh tác hợp, đến bây giờ anh lại giả vờ gì đấy, phát điên gì đấy?”

Trên tầng có người thò đầu ra, tức giận hét lên: “Vợ chồng son tối tăm thế này ầm ĩ cái gì mà ầm ĩ? Về nhà đóng cửa nhà mình muốn ầm ĩ thế nào thì ầm ĩ, đừng có ồn ào nữa? Không cho người ta ngủ hả!”

Trình Lục Dương cũng hét trả: “Ông đây cứ ồn ào đấy làm sao!”

Tần Chân đập một cái lên đầu anh, nén giận ngẩng đầu giải thích: “Dạ, dạ, cháu xin lỗi ạ, chúng cháu về ngay đây!” Sau đó một tay bịt miệng Trình Lục Dương, một tay kéo áo anh đi lên trên.

Cô nén giận cả bụng đấy, tối nay phải tính toán rõ ràng với thằng nhóc này!

51. Chương 53

Edit: Vi Vi

Tần Chân đẩy Trình Lục Dương vào cửa, đóng sầm cửa lại, sau đó bắt đầu tính sổ với anh.

Thậm chí còn chưa bước vào phòng khách, ngay cạnh tủ giày dép, cô vung bừa giày ra, vừa đi dép lê vừa nạt Trình Lục Dương: “Anh chờ đấy cho tôi, hôm nay tôi nhất định phải tự tay đánh chết anh!”

Trình Lục Dương đứng cách cô vài bước, không thể tin chỉ vào mũi mình: “cô muốn đánh tôi? Cô, cô vì thằng đàn ông kia mà muốn đánh tôi?”

“Không chỉ đánh anh, tôi còn muốn đánh chết anh!” Tần Chân đe dọa anh, thấy anh đi giày giẫm lên sàn nhà bằng gỗ mình vừa mới lau lúc sáng, hổn hển cầm một đôi dép lê khác ném về phía anh: “Anh cmn đến giày cũng chưa cởi, đứng xa thế làm gì? Giẫm bẩn sàn nhà, anh có lau không?”

Cách một tiếng, Trình Lục Dương vừa rồi bị đánh vào mặt giờ lại tiếp xúc thân mật với dép lê, dù đang uống say, đầu óc không nhanh nhạy lắm, tính hiền hơn bình thường thật nhưng lúc này cũng đã tức giận đến đỏ lừ mặt.

Anh cầm cái dép lê kia, cầm uất nhìn Tần Chân: “cô vì thằng kia mà không đến gặp tôi, mặc kệ sự sống chết của tôi, anh ta đánh tôi cô còn che chở anh ta, hiện tại vì anh ta còn âm ỉ với tôi, còn dùng dép lê làm nhục nhân cách của tôi, hung hăng chà đạp lên danh dự đàn ông của tôi. Tần Chân, cô giỏi lắm, cô giỏi lắm!”

Anh như đang tức giận, không biết nên làm gì, đứng đó như muốn nổi giận, lại như muốn khóc.

Tần Chân thấy anh chết tiệt vẫn dùng chân cọ xát trên mặt đất nên không khỏi quát anh tiếp: “Anh còn tiếp tục đứng đó làm bẩn sàn nhà của tôi thử xem? Tôi bảo anh lại đây thay giày cho tôi, nghe không hiểu à?”

Cô hung dữ như vậy, gương mặt trắng nõn lúc này đỏ bừng lên, ánh mắt trợn to mà trừng anh. Trình Lục Dương thấy cô như vậy lại chỉ cảm thấy men say cùng cơn giận chạy lên đầu, cúi đến nặn ra một câu: “được, cô bảo tôi tới phải không? Tới thì tới!”

Ngay sau đó, anh hùng hổ đi về phía Tần Chân, một tay đẩy cô lên vách tường màu trắng, thậm chí khi cô hoảng loạn vô ý chạm tay vào công tắc điện khiến cả căn nhà chìm vào bóng tối cũng không để ý, mà chỉ liều lĩnh cúi đầu hôn lên cái miệng đang lải nhải kia.

Anh không muốn nghe cô dùng cái miệng cười xán lạn với Mạnh Đường như thế để nạt anh!

Anh không muốn nhìn cô dữ dằn với anh thêm nữa!

Trong nháy mắt này, hai người vừa rồi còn cãi vã mà âm ỉ cả căn phòng lập tức yên tĩnh lại, trong không gian tối om, Trình Lục Dương đè Tần Chân lên mặt tường lạnh lẽo, trúc trắc hôn cô.

Tần Chân như bị sét đánh, cả người dờ dẩn ra đó, thậm chí đã quên cả giày giũa, chỉ cảm thấy người đàn ông đè lên người cô ôm chặt eo cô như muốn nén cô vào thân thể mình. Vào khoảnh khắc cô không đề phòng, đôi môi ấm áp của anh phủ lên môi cô, mang lại cho cô cảm giác mềm mại mà lạ lẫm, cô chưa từng trải qua.

Trình Lục Dương vô thức cọ xát lưu luyến trên cánh môi cô, thậm chí vươn đầu lưỡi đi nhẹ nhàng chạm vào môi cô, nhận thấy cô căng thẳng, thì được đảng chân lân đảng đầu muốn cạy mở môi cô, vô cùng trúc trắc hôn cô.

Trong đầu Tần Chân chỉ còn bốn chữ như sấm sét cuộn cuộn: quái vật nhiếp hồn!

Trong ‘Harry Potter’, đám người bị quái vật nhiếp hồn hôn sẽ mất ý thức, đầu óc trống rỗng, cô cảm thấy mình đang rơi vào trạng thái này.

Gương mặt cảm nhận được hô hấp ấm áp của anh, đôi môi kề sát đôi môi mềm mại của anh, thậm chí ý thức cũng bị anh xâm chiếm, thân thể cũng bị anh khống chế... Tần Chân khiếp sợ nhận ra một việc, cô bị người đàn ông coi cô là anh em này cường hôn!

Miệng anh còn phả ra hơi rượu, Tần Chân hoàn hồn mà đẩy mạnh anh ra, không thể tin được hỏi anh: “Trình Lục Dương anh điên rồi?”

Mà người đàn ông không được tự nhiên kia lại nhìn thẳng vào mắt cô với ánh mắt khiến tim cô đập nhanh hơn, chậm chậm nói: “Đúng vậy, tôi điên rồi.”

Anh kéo cô vào phòng khách, nghe thấy cô lung tung ồn ào: “Trình Lục Dương tôi bảo anh cởi giày! Cởi giày anh nghe không hiểu hả”, sau đó ném cô lên sofa, nhìn cô từ trên cao, vô cùng nghiêm túc nói: “cô không bắt đúng trọng tâm!”

Trong lòng Tần Chân rối loạn muốn chết, lắp bắp nói: “Thế trọng tâm là gì?”

“Trọng tâm là tôi hôn cô.” Anh tuyên bố với giọng vô cùng ngang ngược.

“...”

“Cho nên –” Trình Lục Dương say rượu ra kết luận, “Cho nên tôi muốn chịu trách nhiệm với cô, sau này cô là người của Trình Lục Dương tôi!”

“...” Tần Chân đã chờ người ra.

Dường như cảm thấy thế này còn chưa đủ, Trình Lục Dương nghĩ nghĩ rồi lại nhe răng ra một câu: “Nếu cô dám hồng hạnh ra đường, tôi, tôi sẽ đánh gãy chân cô!”

Nói xong, anh ợ một cái, ngồi xuống cạnh Tần Chân với tư thế chim nhỏ nép vào người.

Tần Chân cảm thấy cả người anh đều tựa lên người cô, cô vẫn đang giật mình người như bị sét đánh, không biết nên phản ứng thế nào, mãi lâu sau, cô nghiêng đầu định gạt anh ra, đầu tiên là nổi giận một trận rồi hãy nói. Kết quả vừa ngoảnh đầu sang thì phát hiện Trình Lục Dương... đang ngủ.

Anh thế mà đang ngủ?!!!

Anh cưỡng hôn cô, tuyên bố muốn đánh gãy chân cô, sau đó ngủ!!!

Tần Chân lòng đau như cắt!

Trình Lục Dương không phải là người biết uống rượu, sau khi diện một trận thì tựa vào người Tần Chân ngủ.

Tần Chân lòng dạ rối bời, cảm thấy tất cả đều lộn xộn, muốn hỏi cho rõ ràng nhưng khi nhìn thấy vẻ mệt mỏi của Trình Lục Dương thì cuối cùng cũng không lay anh tỉnh.

Cô đứng dậy nhẹ nhàng đẩy ngã anh lên sofa, thừ người nhìn anh không nói lời nào.

Vì sao lại hôn cô?

Cô cảm thấy mình lúng túng biết được đáp án, nhưng lại không dám nghĩ về phương diện đó.

Một người có thích bạn hay không, thì ánh mắt và hành động của anh ta đều có thể chứng minh, cô tự hỏi mình, rốt cuộc Trình Lục Dương có thích cô không? Vô số lần, cô cảm thấy đáp án dường như là khẳng định, nhưng mỗi khi cô hỏi anh: vì sao lo lắng cho tôi? Anh luôn trả lời một câu: bởi vì cô là bạn tôi!

Vì thế cô thất vọng nói cho chính mình: Đừng nên suy nghĩ bậy bạ, anh ấy thật sự chỉ coi mi là bạn thôi.

Cô biết rõ khoảng cách giữa họ, tình yêu không phải chỉ cần can đảm. Huống chi Trình Lục Dương còn giới thiệu đối tượng xem mắt cho cô hết lần này đến lần khác? Nếu thật sự thích cô, quả quyết sẽ không vội vã đẩy cô ra như thế.

Nhưng hôm nay, anh lại hôn cô!

Tần Chân cảm thấy toàn bộ thế giới đều đảo điên rồi, cô hẳn nên đánh đập Trình Lục Dương thật tàn bạo, sau đó nghiêm khắc thẩm vấn, nhưng khi cô cúi đầu nhìn anh, lòng lại tràn đầy nụ hôn vừa rồi.

Thật ra cảm giác dường như có lẽ đại khái là được đấy... oh no! Cô đang suy nghĩ cái gì!!!

Cứ thế suy nghĩ miên man, cô thở dài, cả trái tim tràn ngập cảm giác vừa mềm mại vừa chua xót. Nhìn nửa bên mặt Trình Lục Dương hơi sưng lên, cô xuống tầng mua thuốc mỡ trở về, lại ngồi xuống sàn nhà cạnh sofa cẩn thận bôi thuốc cho anh.

Trình Lục Dương hơi hé mở mắt, mơ mơ màng màng liếc nhìn cô một cái, vô cùng tự nhiên duỗi tay ra ôm cô vào lòng. Tần Chân cứng người tựa vào lòng anh, nghe trái tim mình đập dồn dập.

Mãi lâu sau, cô chậm chậm dán mặt trên ngực anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ vững chãi của anh, một nhịp, hai nhịp... cô cảm thấy toàn bộ ồn ào và náo nhiệt đều dần cách xa cô trong âm thanh này, ở nơi đây, ở căn phòng chỉ có cô và Trình Lục Dương, thế giới của cô lại được ánh hào quang rực rỡ tô điểm, trong lồng ngực nở đầy đóa hoa, nỗi tương tư và tình cảm thiếu nữ đều hóa thành muôn vàn cánh bướm bay lượn trên trái tim.

Cô cẩn thận đứng lên, cầm chiếc chăn hoa của mình đắp lên cho anh, sau đó cẩn thận đi vào phòng ngủ.

Cô nghĩ, thế nào anh cũng phải cho cô một lời giải thích đi?

Ừ, ngày mai nhất định phải nghiêm khắc thẩm vấn!

Nhưng vừa tỉnh lại, khi Tần Chân thấp thỏm mở cửa phòng ngủ, thò đầu ra tìm kiếm bóng dáng Trình Lục Dương trong phòng khách thì kinh ngạc phát hiện trên sofa đã trống không.

Cô ngẩn ngơ đứng tại chỗ, rất lâu mới đi đến trước sofa, sờ lên cái chăn hoa kia ... lạnh.

Cô mím môi, lại đi vào phòng vệ sinh và phòng bếp nhìn thoáng qua, chờ đợi anh sẽ giống như lần trước mặc tạp dề màu lam nho nhỏ của cô, quay đầu lại cười khanh khách nói một câu: “Đi rửa mặt đi, bữa sáng xong ngay đây!”

Nhưng mà không có, bất kể là phòng vệ sinh hay là phòng bếp, toàn bộ căn nhà đều trống trơn, làm sao còn có bóng dáng người kia?

Tần Chân đứng trong phòng bếp, nhìn nồi niêu và bếp ga lạnh như băng, trái tim vừa rồi còn thấp thỏm đến độ bướm bướm sắp bay ra đã lạnh lẽo trong nháy mắt.

Anh chạy trốn.

Sau khoảnh khắc tỉnh rượu, anh hối hận, cho nên ngay cả chào hỏi cũng chưa, không rên một tiếng chạy mất.

Cô tức giận muốn chết, một lần nữa ngồi trở lại ghế sofa, cô gọi điện cho Bạch Lộ hùng hổ nói muốn bóp chết Trình Lục Dương, sau đó lại đổi giọng: “Không, đời này mình không muốn gặp lại tên khốn kiếp kia nữa!”

Cô hầm hừ lải nhải rất lâu, ra vẻ rất tức giận, mà khi Bạch Lộ ngàn dặm xa xôi vừa nói chuyện điện thoại với cô vừa đi tới nhà cô thì thấy người đứng chân trần ở sau cửa sắp chảy cả nước mắt.

Bạch Lộ cúp di động, thở dài, vươn tay về phía cô, Tần Chân nhào vào lòng cô ấy, khóc đến chảy cả nước mắt nước mũi.

Cô nói: “mình cứ nghĩ anh ấy đã nghĩ thông rồi, mình cứ nghĩ anh ấy cũng thích mình, mình cứ nghĩ hôm qua anh ấy hôn mình có nghĩa là anh ấy bằng lòng tiếp nhận mình rồi...”

Bạch Lộ yếu ớt nói một câu: “Cho dù cậu lên giường với anh ta, chuyện thích hay không thích thì vẫn thế...”

Nói còn chưa dứt lời, ngực cô bị tập kích, những lời chưa nói đều bị nghẹn lại.

Màn ảnh tua lại hai tiếng trước.

Khi Trình Lục Dương tỉnh lại trên ghế sofa thì vẫn chưa ý thức được mình đang ngủ ở đâu, vì thế rất không thoải mái trở mình, kết quả ngã xuống đất âm một tiếng, cảm giác đau đớn tức khắc khiến anh tỉnh táo lại. Anh kéo cái chăn hoa trên người mình, trái tim xao động trong chốc lát rồi lập tức nhớ tới cảnh tượng tối hôm qua.

Anh đã làm cái gì?

Trong một thời gian dài, anh cứ ngỡ ngác ngồi đó, trong đầu là các hình ảnh tạp nham đó, cho đến tận cảnh tượng cuối cùng – anh dứt khoát đề Tần Chân lên tường, cưỡng hôn cô.

Trong đầu Trình Lục Dương roẹt một cái, giống như thùng rác (trong máy tính) bị dọn sạch, vừa kích chuột, không còn suy nghĩ được gì nữa.

Sau khi cô và Mạnh Đường rốt cục đến được với nhau, sau khi anh rốt cục loại bỏ muôn vàn khó khăn đẩy mạnh tiêu thụ cho cô, anh mới phát giác ra mình có suy nghĩ khác với cô, mượn cơ hội uống say chạy tới la lối om sòm không nói, còn đi cưỡng hôn cô!

Trình Lục Dương nhảy dựng lên như mộng bị cháy, nghĩ thầm nguy rồi nguy rồi, Tần Chân nhất định hận chết anh ! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Lòng dạ rối bời, anh ném chăn, vội vàng bỏ chạy ra cửa.

Bình tĩnh, bình tĩnh, đi tìm Phương Khải nghĩ cách đã!

Dù thế nào cũng phải tìm ra cách hay để trấn an Tần Chân! Anh đã không thể làm bạn trai bạn gái với cô rồi, không thể nào đến cả bạn bè cũng không làm nổi đi?

A a a! Anh thật sự muốn nổ tung!

Song song với lòng như lửa đốt, anh còn mơ hồ nghĩ đến một vấn đề — hẳn là Mạnh Đường và Tần Chân còn chưa kịp phát triển đến bước hôn mê đi? Cho nên nụ hôn của anh và Tần Chân tối qua kia, là nụ hôn đầu tiên của cô đi?

Nghĩ như vậy, Trình Lục Dương đột nhiên bước nhẹ nhàng hơn nhiều

Ha ha ha, như thế rất tốt, rất tốt! Quả thực là rất tốt!

52. Chương 54

Edit: Vi Vi

Trong văn phòng, Phương Khải như nàng dâu nhỏ cúi đầu nơm nớp lo sợ nghe tổng giám đốc đại nhân vừa đi qua đi lại, vừa nói năng hùng hồn.

“Cậu nói sao tôi lại uống say rồi cưỡng hôn cô ấy chứ? Cô ấy không biết đẩy tôi ra sao? Chuyện này thật nhức đầu!”

“...” Anh trông đâu có giống đau đầu đâu nào? Đang rất vui vẻ còn gì?

“Ai, thật sự là! Không phải cô ấy đàn ông lắm sao? Không phải mạnh mẽ lắm sao? Sao đến lúc mẩu chốt thì lại biến thành cô gái nhỏ thế, ngay cả tên say rượu cũng không đẩy ra?”

Phương Khải yếu ớt nói: “Có thể là cô ấy vốn không nghĩ tới đẩy ra –”

Trình Lục Dương sáng mắt lên: “Đúng không? Cậu cũng cảm thấy thế? Cậu cũng cảm thấy thật ra cô ấy không muốn đẩy tôi ra?”

“Ý tôi là, có thể cô ấy giật mình, còn chưa kịp phản ứng, cho nên không nghĩ tới đẩy ra ...”

“Cút!” Trình Lục Dương lại sa sầm mặt.

Phương Khải nhìn anh đi qua đi lại lăm bầm lầu bầu, cuối cùng không nén được, ra ngoài văn phòng lên lút gọi điện cho Tần Chân, kết quả bất ngờ biết được tin cô ngã cầu thang, còn bị gãy xương đùi.

“Hà? Có nghiêm trọng không? Ở bệnh viện nào?” Phương Khải lắp bắp kinh hãi.

Tần Chân chần chờ một lát, vờ như không có việc gì báo địa chỉ bệnh viện, sau đó lại bổ sung một câu: “Anh tới thì được, không được nói cho Trình Lục Dương biết!”

Phương Khải ấp úng đáp lại.

Mà cạnh giường bệnh, Bạch Lộ ung dung nhìn Tần Chân, mỉm cười không nói.

Tần Chân chợt dạ hỏi cô: “Cậu cười cái gì?”

“Cười có người nghĩ một đằng nói một nẻo, rõ ràng ước gì người ta đến, còn cố tình mạnh miệng, nhất định phải nói thêm câu dư thừa.”

“Ai nghĩ một đằng nói một nẻo? Mình với Phương Khải là bạn bè, anh ấy đến rất bình thường còn gì?” Tần Chân còn muốn tiếp tục cái cố, nhưng nhìn thấy ánh mắt tinh quái của Bạch Lộ thì không nói nổi nữa.

Cô chậm rãi tựa vào giường bệnh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trở nên im lặng.

Đúng vậy, cô đang giả vờ cái gì? Biết rõ Phương Khải sẽ nói tất cả về cô cho người kia, cô còn câu gì để nói cho anh rất dư thừa.

Cô chẳng phải là hy vọng người kia cũng biết cô bị thương còn gì?

Mặc kệ anh giả vờ như thế nào, trốn tránh như thế nào, cô vẫn lao đầu vào lửa hết lần này đến lần khác.

Một lúc lâu sau, Tần Chân chậm rãi hỏi một câu: “có phải mình rất không có lòng tự trọng không?”

Bạch Lộ nở nụ cười, vừa mới mở tin nhắn mới ra đọc nội dung, trong ánh mắt thoáng chốc tràn đầy ánh sáng, sau đó chậm rì rì trả lời Tần Chân: “Ai nói không phải đâu? Người đang yêu, ai mà không rũ bỏ lòng tự trọng?”

Cô nhanh chóng đánh mấy chữ: Tôi ở đâu thì liên quan gì đến anh hả Ninh tiên sanh?

Không tới một phút sau, đối phương nhắn lại: Tôi cảm thấy tôi có nghĩa vụ biết người phụ nữ chung chăn gối với tôi tối hôm qua đang lang thang ở đâu.

Bạch Lộ cười thành một đóa hoa, cố tình để cách ra một khoảng thời gian mới nhắn địa chỉ bệnh viện đi, thuận tiện đáp lại: Ninh tiên sanh, đừng quá ỷ lại tôi, bằng không tôi sẽ rất bối rối.

Trước kia tới bệnh viện, Ninh Hạo Thần trả lời tin nhắn kia: Ha ha, lời này hẳn phải là do tôi nói chứ cô Bạch.

Bản thân Tần Chân chưa từng ngờ là mình sẽ xui xẻo như thế, bởi vì Trình Lục Dương không từ mà biệt, trái tim rối loạn, bởi vậy không cẩn thận ngã cầu thang. Chân rất đau, cô không thể không nhờ Bạch Lộ đưa đi bệnh viện, kết quả chụp phim, gãy xương đùi.

Bác sĩ nói nằm viện quan sát hai ngày, hai ngày sau chụp CT lại lần nữa, nếu thạch cao không có vấn đề thì có thể về nhà tĩnh dưỡng.

Tần Chân còn đang đắm chìm niềm bi thương vì sao mình lại xui xẻo bị thương như thế, Bạch Lộ nhìn đi động rung lên trong tay nói: “Mình xuống cửa hàng mua đồ dùng cần thiết cho cậu.”

Tần Chân không yên lòng gật đầu, Bạch Lộ rời đi.

Một lát sau, di động ở tủ đầu giường vang lên, Tần Chân nhìn thì thấy là Phương Khải gọi tới, nhịp tim không khỏi nhanh hơn.

Cô hỏi: “A lô?”

Phương Khải nói: “Tôi đến cổng bệnh viện, tầng mấy phòng số bao nhiêu?”

Tần Chân báo chi tiết.

Một lát sau, Phương Khải thở hồng hộc xách một hộp sữa, một giỏ hoa quả lên. Tần Chân thấy anh đến một mình mà ảm đạm, híp mắt hỏi: “Anh mua ?”

Phương Khải xấu hổ gật đầu, “ừ, tôi mua.”

Anh ta căn bản không phải người biết nói dối! Tần Chân sa sầm mặt, “xách về, người nào mua thì người đó xách đến đây!”

Vì thế Phương Khải yên lặng khóc, lại một lần nữa xách các thứ nặng trình trịch xuống tầng, nói với người trong xe với vẻ mặt cầu xin: “quản lý Tần nói, ‘người nào mua thì người đó xách lên đây!’ ”

Trình Lục Dương yên lặng nhìn hộp sữa hộp sữa và giỏ hoa quả, dứt khoát móc ra năm trăm đồng: “Vậy cậu đưa cái này cho cô ấy, nhất định cô ấy sẽ nhận.”

Mấy phút sau, Phương Khải đầu đầy mồ hôi chạy xuống, khó xử trả lại tiền: “quản lý Tần nói, ‘người nào đưa thì bảo người đó cầm tới!’ ”

Sắc mặt Trình Lục Dương lại xấu đi vài phần, thế nào mà ngay cả tiền cũng không cần? Xem ra là thật sự giận anh.

Anh hít sâu một hơi, bước ra khỏi xe: “mấy thứ này cậu cứ xách cả lên, đừng nói gì cả, bỏ xuống rồi đi, dù thế nào cô ấy gãy xương rồi, không đuổi kịp cậu.”

“Thế tổng giám đốc đi đâu thế ạ?” Phương Khải không hiểu ra sao.

“Tôi đi tìm bác sĩ hỏi tình hình.”

Khi lại một lần nữa ướt đầm mồ hôi xách đồ tới phòng bệnh thì Phương Khải nói với Tần Chân với vẻ mặt cầu xin: “quản lý Tần, tôi cầu xin hai người đừng giày vò tôi nữa, mẹ tôi đã nói tôi rất gầy, còn leo tầng mấy lần thế này nữa thì tôi sắp bị giày vò chết rồi!”

Tần Chân chỉ hỏi: “Người kia đâu?”

Phương Khải ấp úng không nói chuyện.

“Anh không nói? Tôi đây gọi điện thoại bảo với Trình Lục Dương rằng anh thừa dịp tôi đi đứng không tiện mà động chân động tay với tôi.” Tần Chân uy hiếp anh rất vô sỉ.

Phương Khải lập tức nói mà không cần nghĩ ngợi: “văn phòng thứ ba bên trái cửa! Tổng giám đốc đang nói chuyện với bác sĩ khoa chỉnh hình của cô.

Thời gian địa điểm nhân vật nội dung, dăng không sót một chữ.

Tần Chân dừng một chút, gọi vào số Trình Lục Dương, nghe thấy bên kia chần chờ lên tiếng: “Tần Chân?”

Cô bình tĩnh nói: “Anh tính cả đời này cũng không xuất hiện trước mặt tôi hả?”

Trình Lục Dương hoảng lên, lập tức nói dối: “Tôi ở bên ngoài, có chút việc không phân thân được, tối nay tôi gọi lại cho cô nhé?”

“Được.” Câu trả lời của Tần Chân khiến anh nhẹ nhàng thở ra, nào ngờ kế tiếp lại là một câu, “anh không thể phân thân phải không? Để tôi đi tìm anh.”

Trình Lục Dương giật mình, còn chưa kịp trả lời, cuộc trò chuyện đã kết thúc, anh kinh ngạc nhìn chăm chăm màn hình di động, tiếp đó vô thức nhìn ra cửa văn phòng ... không phải cô nói thật đấy chứ?

Nhưng mà ngay sau đó, anh nghe thấy tiếng Phương Khải sốt ruột nói ngoài hành lang: “quản lý Tần, cô trông cô tàn tật thế này, còn khoe mẽ cái nổi gì? Cô cứ nhảy như chuột túi thế này, muốn đi đâu chứ?”

Trình Lục Dương kéo cửa xông ra ngoài thì thấy cô chỉ cách mình hơn mười bước, Tần Chân gượng gạo chống gậy nhảy về phía anh, chân bó thạch cao nặng nề lắc lư trong không trung, buồn cười khó phải nói.

Anh gấp gấp đến mức quát to: “Cô làm gì thế? Đứng nguyên đấy cho tôi!”

Tần Chân nghe lời dừng bước lại, nhìn chăm chăm anh không nháy mắt, vẻ mặt lo lắng này, ánh mắt lo lắng này, dáng vẻ luống cuống tay chân này... cô bỗng muốn cựa một lần, cựa xem rốt cuộc anh không hiểu yêu một người là thế nào, hay là anh thật sự không hề có cảm giác với cô.

Nghĩ như vậy, cô bỗng nhiên nở nụ cười, còn nghiêm túc nói với Trình Lục Dương: “Tôi đếm ba tiếng, nếu đếm tới ba, anh còn không đỡ được tôi, vậy coi như tôi xui xẻo.”

Trình Lục Dương thay đổi sắc mặt, “Cô muốn làm gì?”

Cách mười mấy bước, ba giây, chỉ cần anh do dự thêm một giây, cô có khả năng bị thương nặng hơn.

Tần Chân hít sâu một hơi, vừa đếm, vừa buông hai tay, hai cây gậy rơi xuống đất leng keng vang vọng.

Thân thể cô từ lung lay sắp đổ, chỉ dựa vào chân trái chống đỡ toàn bộ thân thể và cái chân thạch cao nặng nề.

Sau đó cô nói: “Hai –”

Nhưng mà trước khi chữ hai được thốt ra, cô thấy người đàn ông kia cực nhanh chạy về phía cô, trong mắt còn chứa tia có thể xưng là cực kỳ hoảng sợ, giống như mỗi lần cô chạy về phía anh, lúc này đây đổi thành anh liều lĩnh chạy về phía cô.

Cô không đếm đến ba nữa, bởi vì trước kia lão đạo ngã xuống, người đàn ông kia đã chạy đến trước mặt cô, văng vẳng đỡ được cô.

Cô thấy anh tỏ vẻ như trút được gánh nặng sau đó lại không thể nhin được nữa mà quát cô: “Cô ra ngoài hông mang đầu óc sao, hả?!!!”

Tiếng quát giận dữ vang vọng hành lang bệnh viện không biết đã dọa sợ bao nhiêu bệnh nhân, nhưng trong lúc anh giận tím mặt Tần Chân lại nở nụ cười rồi chậm chạp nói: “không phải anh đã nói, dù có ở nhà tôi cũng không có đầu óc sao?”

Cô thể mà lại dùng lời anh từng nói chọc giận anh? Trình Lục Dương quả thật muốn nhảy dựng lên, anh ôm lấy cô đi vào phòng bệnh, dữ dần mắng: “cô đúng là điên rồi! Vừa mới gãy một chân, giờ muốn gãy nốt chân kia hả? Tần Chân, tôi bảo cô này, cô đã không xinh, nhà không có tiền, điều kiện vốn đã không đủ tốt, nếu cô còn để mình tàn phế thì đời này đừng hòng lấy được chồng!”

Trái tim anh sắp ngừng đập, giờ phút này anh chỉ có một suy nghĩ trong đầu đó là phải kéo người phụ nữ không biết sống chết này lên mắng mỗ một trận cho bõ.

Sao cô lại không biết yêu quý bản thân như thế?

Sao cô lại khiến người khác lo nghĩ như thế?

Cô có biết vừa rồi anh sợ tới mức bàng quang vẫn còn đang run rẩy không?

Trình Lục Dương vừa mắng mỗ, vừa cẩn thận đặt cô lên giường bệnh, sắc mặt vẫn thối như phân, anh vừa định đứng thẳng người thì bỗng bị Tần Chân túm lấy tay áo, nhất thời duy trì tư thế cúi người gần sát cô, không đứng lên được.

Anh cứng đờ cả người, lại thấy Tần Chân nhìn thẳng vào trong mắt anh, bình tĩnh nói: “Trình Lục Dương, anh không có gì muốn nói với tôi sao?”

“Nói, nói cái gì?” Tiểu vương tử độc mồm lần đầu tiên bắt đầu nói lắp.

“Về việc sau khi anh uống say đêm qua, anh không cảm thấy là anh cần phải giải thích à?” Tần Chân lại bình tĩnh cực kỳ.

Loại ánh mắt thẳng tắp này khiến Trình Lục Dương rối bời ruột gan, anh cố gắng duy trì lý trí để cho cô một giải thích hợp lý, ít nhất không khiến cô ghét anh, ít nhất còn có thể duy trì tình bạn giữa bọn họ... Nghĩ như vậy, anh nhanh chóng động não, muốn tìm lý do gì đó nghe hợp lý chút.

Ai biết đường như Tần Chân nhìn thấu suy nghĩ của anh, nói thẳng: “Tôi không nghe lời nói dối.”

Trình Lục Dương khựng lại, không nghe lời nói dối? Thế thì ắt phải chấm dứt quan hệ với anh...

Anh đột nhiên hiểu ra mình đang lo lắng cái gì, anh từng nén giận vì Mạnh Đường không ngừng mập mờ với Tần Chân, từng hùng hồn chỉ trích loại hành vi ti bỉ không thôi này. Anh từng truyền thụ thái độ về tình yêu của anh cho Tần Chân, cho nên anh như có thể đoán trước được Tần Chân sẽ xử lý thế nào sau khi biết được tình cảm anh dành cho cô.

Rời xa anh.

Giữ khoảng cách.

Tình bạn dừng ở đây.

Nghĩ đến những khả năng đó, tim anh như muốn ngừng đập.

Trong phòng bệnh yên ắng, anh đột nhiên bình tĩnh lại, thẳng thắn đáp lại ánh mắt của Tần Chân như đang khuyên bảo thân mình, anh mở miệng: “Tôi uống rượu.”

Anh có thể nhận thấy được Tần Chân hơi buông lỏng tay áo anh.

Anh cảm thấy anh tỏ vẻ rất nghiêm túc, giọng điệu cũng rất thật tình, ngay đến cả bản thân anh cũng sắp tin tưởng lý do này rồi – anh chẳng qua chỉ uống rượu mà thôi, không còn gì khác.

Nhưng Tần Chân nhìn ra, trong ánh mắt anh lóe ra bóng dáng nói dối, lơ mờ, xao động bất an.

Cô nghĩ, nếu đều đã muốn cố gắng, thì không bằng cược lớn hơn đi.

Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu, cô từ bỏ lý trí, lại một lần nữa túm chặt áo anh, nhẹ nhàng kéo anh về phía mình. Giây tiếp theo, cánh môi hai người kề sát nhau.

Cô nhắm hai mắt lại, nhắm mắt nhắm mũi đi hôn anh, cảm thấy anh cứng ngắc, cô cũng chủ động như anh tới qua, từ từ xâm nhập vào thế giới của anh.

Hơi thở của anh ùn ùn phủ xuống, quen thuộc mà dễ chịu, như ánh nắng nhuộm đầy hương mai vàng vào mùa đông.

Trình Lục Dương quên cả từ chối, quên đẩy cô ra, trong tia giật mình... anh thậm chí vô cùng tự nhiên hôn lại cô?

53. Chương 55

Thích một người sẽ có tâm trạng thế nào?

Như người lữ hành trên sa mạc, một đường lao đảo trần trụi mong mỏi tìm được mục đích, sốt ruột lo lắng, bàng hoàng bất an.

Như bong bóng bỗng nhiên đứt dây bay vút vào không trung, một đường bay bay bay mãi, không biết lần này sẽ bay xa đến đâu mới kết thúc.

Bạn cảm thấy mình giống như quả bong bóng kia, bởi vì cái thích trĩu nặng này mà trương phình đến sắp nổ mạnh, nhưng chỉ một ánh mắt, một câu nói của đối phương, bạn lại nhẹ nhàng bay lên đám mây rồi.

Như vậy, được người trong lòng thích thì lại có tâm trạng thế nào?

Trình Lục Dương cảm thấy, nếu nói anh chính là quả bong bóng kia, cho dù bây giờ sắp nổ tung hơn một trăm lần, cho dù thịt nát xương tan, bầm thây vụn đoạn, anh đều sẽ vỗ tay kêu to giống như em bé cầm dây: “một lần nữa! Một lần nữa!”

Anh từ bị động biến thành chủ động, vòng qua eo Tần Chân, cúi đầu chăm chú hôn người trong lòng. Nơi chóp mũi là hơi thở dễ chịu quen thuộc của cô, hương vị này anh thường xuyên ngửi thấy ở nhà cô, hình như là hương hoa nhài nhàn nhạt, hoặc là hương thơm thanh nhã nào đó không rõ.

Trên sô pha nhỏ nhỏ của cô có hương thơm này, trên chiếc chăn hoa đáng yêu cũng có hương thơm này, tới qua khi anh tựa vào người cô cũng ngửi thấy hương thơm này.

Trình Lục Dương cảm thấy chính mình chưa từng như giờ phút này, hận không thể có siêu năng lực dừng thời gian lại, khiến cho toàn thế giới hỗn loạn đều nghỉ ngơi ở khoảnh khắc này.

Cho nên khi chiếc di động cạnh gối đầu vang lên tiếng rung gừ gừ thì anh quả thật muốn ném nó ra ngoài cửa sổ.

Tần Chân hơi giãy ra khỏi anh, nhìn anh với hai gò má đỏ ửng, nói giọng: “nghe điện thoại –”

“Đừng nghe.” Trình Lục Dương nói ba chữ ngắn gọn mạnh mẽ rồi dè lại đầu cô, một lần nữa dùng sức hôn xuống.

Hô hấp giao nhau, hơi thở lẫn nhau kéo dài vô hạn, nhiễm đỏ gương mặt ai.

Nhưng mà người gọi điện chưa từ bỏ ý định, gọi hết cuộc này đến cuộc khác, nhiễu loạn tinh thần Tần Chân. Một lần nữa cô rời khỏi môi anh, ngay cả ánh mắt cũng rưng rưng, như hạt ngọc trai ngậm qua nước mưa.

“Có thể có việc gấp –”

“Gấp nữa cũng không gấp bằng anh.” Trình Lục Dương nói không chút do dự, lại một lần phủ lên.

Cái gì gọi là gấp nữa cũng không gấp bằng anh? Rốt cuộc anh đang làm chuyện gấp gấp cỡ nào chứ? Tần Chân vừa tức giận vừa buồn cười, cuối cùng chống ngực anh, trừng anh một cái, “Đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu!”

“Rõ ràng là em dụ dỗ anh trước!” Trình Lục Dương nhìn cô nhận điện thoại, vô cùng tức giận đi về phía chiếc ghế sofa đơn trong phòng bệnh ngồi xuống, miệng còn hùng hồn nói: “Nào có ai như thế? Nhân dịp anh chưa chuẩn bị đã chiếm lợi từ anh, chờ em ném được ngon ngọt rồi thì lại không cho người khác thỏa mãn, loại chuyện này không phải cứ chấm dứt đơn phương là được! Nam nữ hoan ái –”

“Anh im miệng đã được không?” Tần Chân không thể nhịn được nữa che di động, thẹn quá thành giận quát anh một câu.

Trình Lục Dương sắc mặt rất thối, nhưng vẫn nén giận nói: “Im miệng cũng được, nhưng anh phải nói cho hết lời đã, nam nữ hoan ái là không thể bị quấy rầy, thời điểm này người gọi điện thoại tới dễ bị giám thọt, việc này tốt nhất em nên nói với người ở đầu bên kia, bảo hắn ta lần sau phải xem thời gian rồi hẵng gọi.”

Xuỵ!

Thế nào lại có người không biết xấu hổ như vậy!

Mặt Tần Chân sắp bốc cháy rồi, cô vội vàng trừng anh hung dữ rồi buông tay che di động ra: “xin lỗi, bây giờ nói được rồi.”

Trình Lục Dương vênh tai nghe.

Không biết người ở đầu bên kia nói cái gì, Tần Chân trả lời: “Ngại quá, vốn đã đồng ý đi mua quà với cậu, nhưng hôm nay xảy ra chút chuyện, mình không thể đi cùng cậu được, chỉ có thể nói câu xin lỗi.”

Một lát sau, Tần Chân lại chần chờ nói: “Cũng không phải chuyện gì to tát lắm, chỉ bị ngã một cú, hơi đau chân.”

Nghe thấy đối phương nói muốn tới thăm cô, cô vội vàng từ chối: “Đừng đừng đừng, không nghiêm trọng, nghỉ ngơi là ổn rồi, cậu mau đi chọn quà ẹ cậu đi!”

Nghe đến đây, Trình Lục Dương đã hoàn toàn hiểu ra người gọi điện phá hoại chuyện tốt của anh là ai, lúc này cất giọng hờ: “Tần Chân, cầm quần lót cho anh!”

Hai người đang nói chuyện với nhau lập tức im bật.

Mặt Tần Chân sắp bốc khói, cô dùng ánh mắt xấu hổ và giận dữ muốn chết đâm cho Trình Lục Dương mấy dao, sau đó mới giải thích cho Mạnh Đường: “À, Trình Lục Dương đang nói đùa đấy, dù sao thì, mình thật sự không thể phân thân đến, ngại quá!”

Không đợi Mạnh Đường ở bên kia nói gì nhiều, cô liền qua quyết kết thúc cuộc điện thoại này.

Nhìn vẻ đắc chí của Trình Lục Dương, cô dâng lên lửa giận, ném điện thoại quát anh: “Được rồi, từ đâu thì về đó đi thôi, Trình đại gia!”

“Có ý gì, vừa rồi thái độ của em đâu có thế!” Trình Lục Dương xụ mặt, đứng dậy nhìn chằm chằm cô từ trên cao, đúng lý hợp tình nói, “Em ăn nói thật thà đi, vừa rồi vì sao hôn anh?”

“Nhiều tuổi, bụng đói ăn quàng.” Tần Chân vô cùng bình tĩnh.

“Vậy sao em không đi ôm Mạnh Đường mà hôn?”

“Không phải là cậu ấy không ở đây à? Nếu mà ở, chắc đã không phải là anh rồi.”

Trình Lục Dương giận quá nên cười, nhàn nhả tự tại đi đến bên cạnh Tần Chân, cúi đầu nhìn cô chăm chăm, sau đó tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc nói: “Xin lỗi nhé, bụng đói ăn quàng là phải trả giá đắt, em cướp đi nụ hôn ngây ngô của thanh niên tốt con cháu chiến sĩ cách mạng, cô Tần, đề nghị cô thể hiện trách nhiệm làm người, chịu trách nhiệm tôi đi!”

“...”

Mà bên kia, Mạnh Đường đứng trong phòng luật sư rất lâu không nói chuyện, chỉ lẳng lặng đứng cạnh cửa sổ, nhìn đám người vội vã đi lại phía dưới.

Có luật sư thực tập mới tới gõ cửa, trưng gương mặt nhỏ nhắn cười ngọt ngào với anh: “luật sư Mạnh, ăn cơm.”

Mạnh Đường không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt đáp: “ừ, tôi biết rồi.”

Luật sư thực tập rất thất vọng, cả một ngày chỉ có lúc ăn cơm mới nói chuyện được với anh vài câu, nào ngờ hôm nay anh không để ý đến người khác, uống phở cô mặc chiếc váy liền rất đẹp, còn mất nửa tiếng trang điểm tinh tế.

Mạnh Đường không để ý đến người khác đang suy nghĩ cái gì, mà chỉ lẳng lặng nhìn cảnh tượng phồn hoa ngoài cửa sổ, cuối cùng cười nhẹ hai tiếng.

Hình như đã quá muộn rồi.

Muộn màng bảy năm, sau bảy năm bị anh để vuột mất, đến khi anh trở về, Tần Chân đã không còn là Tần Chân lúc trước, anh cũng không còn là Mạnh Đường khi xưa.

Ngoài cửa sổ bắt đầu mưa tí tách, rất dễ dàng khiến người ta nhớ tới trận mưa tầm tã thời học sinh, anh đi bên cạnh Tần Chân, cầm chiếc ô không đủ rộng. Khi đó anh nghe cô nói chuyện một cách gò bó, lúc nghiêng đầu sang, có thể thấy chóp mũi thanh tú, còn có lỗ tai ửng hồng của cô.

Cô bé kia rụt rè giống như chú thỏ nhỏ, khi nói chuyện với anh thì không dám nhìn thẳng vào mắt anh, thỉnh thoảng còn nói lắp, hoàn toàn không suông sã như bình thường.

Anh vẫn luôn biết cô thích anh, chỉ tiếc đến khi anh muốn đáp lại tấm lòng này thì dường như cô đã thích người khác.

Trình Lục Dương bắt đầu mặt dày mày dạn ở lại phòng bệnh không đi, anh ở phòng bệnh suốt một ngày, thấy Tần Chân ăn cơm bệnh viện nên cũng đành phải đi căn tin bệnh viện mang lên ăn một suất.

Ít thịt, nhiều mỡ, cơm quá cứng, mùi vị không ra sao.

Anh buồn bực không vui buông cặp lồng đựng cơm, “Khó ăn quá...”

“Khó ăn thì nuốt đi, đã sớm nhìn anh không vừa mắt, nuốt càng xa càng tốt!” Tần Chân nằm ở trên giường bệnh nghịch di động, không hề để cập tới nụ hôn kia.

Anh thích cô, xem như cô đã nhìn ra.

Nhưng mà thích cô còn vẫn đẩy cô đi, thế này thì cô không thể chấp nhận rồi.

Cô nhàn nhả chơi chạy tự do (parkour), hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt u oán của Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương nói: “Anh không nuốt!”

“Vậy ngồi tại chỗ chơi đi.” Cô ứng phó như ứng phó với đứa trẻ con.

Trình Lục Dương không vui: “vừa rồi anh nói rằng em phải chịu trách nhiệm với anh, em có biết đó là ý gì không?”

“Là ý gì?”

“Ý là –” Trình Lục Dương dừng một chút, sau đó nói quanh co: “Ý là sau này nếu em theo họ chồng, rất có khả năng sẽ gọi là bà Trình Tần Chân.”

Ngón tay Tần Chân bị rút gân trong chốc lát: “Nói tiếng người.”

“Được rồi, ý anh là trong nhà em có thể chuẩn bị hai đôi dép lê, hai chiếc bàn chải đánh răng, hai chiếc khăn mặt, với cả đổi chiếc giường kia thành giường đôi.” Trình Lục Dương nghĩ nghĩ, lại bỗng nhiên phát hiện không đúng chỗ nào, “đợi đã, anh không ở rể, hẳn là em chuyển vào nhà anh mới đúng.”

“Đã gặp người không biết xấu hổ, chưa từng thấy người không biết xấu hổ như thế, vừa nhìn tướng da mặt dày, nhìn kỹ thì ra cái mông mọc trên mặt!” Tần Chân cười nhạo anh, chỉ ra cửa: “Đại gia, đi nhanh thôi.”

Lúc này Trình Lục Dương tức giận thật rồi: “Em người phụ nữ này sao mà thay đổi sắc mặt nhanh thế?”

Anh đứng dậy đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Tần Chân ngẩn người, buông di động xuống, lập tức lại cảm thấy trống trải.

Cô đang nghĩ gì đây? Hôn anh là xúc động nhất thời, nhưng không hối hận, anh không đẩy cô ra, thậm chí hôn lại cô hết lần này đến lần khác, điều đó xác nhận suy đoán của cô rằng cô cực thắng rồi, Trình Lục Dương thích cô.

Nhưng vì sao anh không nói một chữ thích đây?

Không phải cô giả vờ giả vịt hay là lúc xa lúc gần, chỉ cần anh thẳng thắn nói thích cô, như vậy mọi chuyện êm đẹp, thế nào mà anh không nghĩ ra chứ?

Tần Chân tức giận muốn chết, nằm ở trên giường im lìm lìm. Cứ suy nghĩ lung tung khoảng hai mươi phút, cửa phòng bệnh lại mở ra. Cô nhìn ra, ơ, sao Trình Lục Dương lại quay trở lại?

Lúc này đây, Trình Lục Dương bê theo một giường một chiếc chăn nhỏ và một notebook tới, anh ngồi xuống ghế sofa rất hợp tình hợp lý, bắt chéo chân, bá đạo tuyên bố với Tần Chân: “Từ hôm nay trở đi, đại gia anh chính là người đàn ông của em, em ở đâu, đại gia anh ở đó! Em có thể bảo đại gia đi hoặc cút, nhưng điều kiện tiên quyết là chân em đã lành đến mức có thể cùng đi hoặc cút với anh!”

Sau đó anh nghĩ nghĩ, lại lấy một cuốn sổ nhỏ từ trong túi ra, vênh váo ngênh ngang đi đến đưa cho Tần Chân: “Đây, cầm!”

Tần Chân sững sờ nhận lấy, phát hiện đó là ... sổ tiết kiệm của anh? Bên trong còn có một tờ chi phiếu.

Đối diện với ánh mắt của Trình Lục Dương, cô nghe thấy anh nói với giọng điệu bí hiểm: “Đại gia anh coi như là phú nhị đại, thế nào, cân nhắc đi?”

54. Chương 56

Edit: Tiểu Ngọc Nhi Beta: Vi Vi Tần Chân phì cười, ném quyển sổ tiết kiệm lên người anh: “Trình Lục Dương anh bị thần kinh đúng không?”

Trình Lục Dương luống cuống tay chân cầm cuốn sổ tiết kiệm, hấp tấp lật giở ra trước mặt cô: “Đây, trước khi từ chối tốt xấu gì cũng nên nhìn rõ ràng được không? Nhìn đi! Nhìn con số ghi trên sổ này đi! Thế nào? Theo đại gia em tuyệt đối sẽ không thiệt thòi, em yêu tiền như vậy, vì tiền yêu anh lại không thiệt, làm chi không cân nhắc a?”

Anh gấp đến muốn nhảy dựng, tỏ vẻ vô cùng đau đớn rằng “sao em lại không tỉnh mắt như vậy”.

Tần Chân nhìn chằm chằm anh, thấy anh chậm rãi đỏ hai gò má cùng vành tai, còn ra vẻ bình tĩnh rồi lại không khỏi tránh né ánh mắt của cô.

Trình Lục Dương như một đứa trẻ to xác, cực kì bức thiết muốn được một người thừa nhận, anh nghĩ rằng mình che giấu rất tốt, nhưng mỗi một động tác và biểu cảm rất nhỏ đều để lộ ra sự bất an không yên của anh.

Anh còn lẩm bẩm: “Anh đây điều kiện không tồi, em nhìn cái chân của em đi, nói không chừng sau này sẽ có tật, chỉ anh mới có thể không chê em, dù em có què thì anh cũng có thể công em. Còn nữa, em lại xấu

như thế, chỉ có anh mới không nhìn mặt mà bắt hình dong, lại có thể mặt dày mày dạn trái lương tâm khen em xinh đẹp...”

Cả đồng lời lải nhải dong dài Tần Chân nghe mà tức giận, vì sao ngay cả tỏ tình mà anh cũng có thể nói bốc mùi như đánh rắm vậy?

Thế nhưng thần kì nhất là cô nghe xong lại thấy rất vui, khoe môi cũng không khỏi nhếch lên từng chút một.

Cô hỏi anh: “Trình Lục Dương, anh đang làm gì vậy?”

Trình Lục Dương giống như bị người ta cầm kim đâm vào, lập tức im bật, mặt đỏ tía tai đứng đơ ra đó.

Tần Chân thở dài, “Em không có yêu cầu khác, tiêu chuẩn tìm đối tượng không cao, nhưng nhất thiết phải tỏ tình. Nghe nói nghề luật sư có tài ăn nói tốt, chắc em phải trông cậy vào Mạnh Đường có thể tỏ tình ra hồn với em rồi, nếu không làm sao trước kia lại luôn thích anh ta chứ? Phụ nữ cho dù thế nào thì vẫn thích nghe lời bùi tai.”

“Bùi tai lại không thể làm cơm ăn!” Trình Lục Dương không khỏi xen mồm.

“Nhưng em thích nghe!” Tần Chân nói giọng chắc nịch.

Nhìn dáng vẻ tinh quái của cô, Trình Lục Dương cực kì muốn bóp chết cô, người phụ nữ này đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của mình, cứ muốn làm khó mình đây!

Với tính tình của anh, nếu đổi là trước kia nhất định anh sẽ dứt khoát quay đầu bước đi, nhưng hôm nay, đối mặt với người phụ nữ không tính là cực kì xinh đẹp, tính cách cũng không được tự nhiên này, anh trái lại không thể nhấc chân được.

Anh nghĩ, giữ dật sĩ diện chỉ khổ thân mình, nếu cứ đi như vậy, khẳng định sẽ mất ngủ cả đêm. Nếu thời điểm này tên họ Mạnh kia lại đến phá hoại thì chắc anh sẽ bị kích thích đến mức muốn cầm dao chém chết đối phương.

Nghĩ như vậy, anh ho khan hai tiếng, lấy một quả táo từ trong giỏ ra, sau đó lại cầm một con dao nhỏ ở tủ đầu giường, ngồi cạnh giường vừa gọt vừa nói: “Nói nhiều như vậy chắc khát nước rồi? Ăn hoa quả trước đã.”

Tần Chân không đoán ra được suy nghĩ của anh, đây là thể loại gì? Màn tỏ tình độc nhất vô nhị mới tiến hành được một nửa, sao lại biến thành ăn trái cây rồi?

Mà Trình Lục Dương vừa lưu loát gọt vỏ, vừa nói với giọng trầm thấp dễ nghe: “thật ra ý anh là, em xem hai đứa mình đã không còn ít tuổi, cha mẹ đều đang thúc giục cưới xin, không bằng chín bỏ làm mười, cứ quyết định như vậy đi?”

Anh chuyên tâm nhìn chăm chăm quả táo trong tay, vành tai càng lúc càng đỏ.

“Tuy rằng tính tình anh không tốt, nhưng đối với em cũng coi như có thể nhẫn nại chịu đựng rồi, em xem, em thường xuyên hô to gọi nhỏ với anh, còn lấy dép lê ném anh, anh cũng không làm gì em... Đường nhiên, nếu ở cùng nhau, anh khẳng định sẽ cố gắng không nổi nóng với em.”

Tần Chân nhỏ giọng than thở một câu: “Anh đã ần em lên tường rồi, còn nói không làm gì em!”

Thoảng cái mặt Trình Lục Dương như bùng cháy, anh lại bắt đầu dõ dẫm nói: “Vậy em cũng không thể phủ nhận, thật ra kỹ thuật của anh rất tốt đi!”

Tần Chân lên án: “vừa rồi anh còn nói không nổi nóng với em!”

Trình Lục Dương nháy mắt im lặng, cuối cùng xị mặt đưa quả táo gọt xong cho cô.

Tần Chân nhận táo, cũng không nói gì, bỏ lên miệng cắn một miếng, rất ngọt, hương vị kia nhanh chóng tràn lên đầu lưỡi, hoá thành cảm giác kì dị trong lòng.

Cô thấy Trình Lục Dương chậm rãi quay đầu, dùng ánh mắt hết cách nhìn cô, “Có đôi khi anh rất nghi ngờ mình là tên cuồng chịu ngược, trong số những người anh quen biết, em là người hung dữ với anh nhất.

Chẳng nghe lời anh nói bao giờ, còn cứ thích mắng chửi anh, em keo kiệt, tham tài, tùy hứng, không quả quyết, đặc biệt là không có nguyên tắc, với ai cũng tươi cười đón chào được, cực kì không có cốt khí!”

Này này, cô thành loại phụ nữ nhiều tuổi không chút ưu điểm như anh nói từ lúc nào rồi ?

Tần Chân lập tức đen mặt, đang định phản bác, thình lình lại nghe thấy anh nói thêm một câu: “Nhưng làm sao bây giờ a, ở lâu với người như thế, anh cảm thấy nữ thần cũng không còn sức hấp dẫn với anh rồi.”

Cô phì cười.

Trình Lục Dương lại không cười, anh nhắm mắt lại, kéo tay trái của cô dán lên mí mắt mình.

Tần Chân sửng sốt, nghe anh nói với giọng trầm thấp nhu hòa: “Tần Chân, thế giới của anh đang dần dần mất đi màu sắc, có lẽ cuộc đời sau này sẽ chỉ còn lại hai màu đen trắng. Anh luôn cho rằng bản thân mình giàu có, mặt mũi cũng được, Trình Lục Dương như thế chắc hẳn sẽ có rất nhiều phụ nữ thích. Nhưng hôm nay, anh lại sợ bị em chê bai một anh như thế.”

Căn phòng chìm vào yên tĩnh, ngoài cửa sổ có tiếng mưa rơi tí tách.

Ở trong phòng bệnh nho nhỏ này, Trình Lục Dương chậm rãi mở to mắt, nhìn cô gái đang ngơ ngác trước mắt, nhẹ giọng hỏi một câu: “Em có lòng tốt như vậy, có thể thương xót, thu nhận một người không nhìn thấy màu sắc gì như anh không?”

Trên thế giới này, mỗi một ngày, mỗi một khắc, mỗi một phút, mỗi một giây, chúng ta có lẽ sẽ gặp được những người khác nhau, hoặc thoáng nhìn qua trong lúc vội vàng, hoặc chăm chú ngắm nhìn khi dạo chơi nhàn nhã.

Cho nên tôi chưa bao giờ ngờ rằng, từ khoảnh khắc gặp được anh, chúng tôi sẽ từ người xa lạ trở thành sự tồn tại kỳ diệu như thế, giống như phản ứng hoá học thời phổ thông, Ma-gie (Mg) lạnh như băng một khi bị thiêu đốt, sẽ lập tức xuất hiện ánh sáng trắng, chói mắt đến khó tin.

Vì thế hôm nay tôi rất cực hiểu được, giống như ánh sáng ngọc thạch hay kim cương, không qua gọt giũa thì không thể nào làm mọi người trầm trồ tán thưởng, thì tình cảm cũng bắt đầu từ một khởi điểm bình thản, bởi vì quá trình ở chung mà dần dần trở nên tốt đẹp ấm áp, cuối cùng, mỗi một khoảnh khắc ở bên anh cũng bắt đầu toả sáng lấp lánh.

Trình Lục Dương, những lời anh nói trước nay đều không phải lời bùi tai nhất, nhưng lại chân thành nhất, có thể xúc động lòng người nhất.

— Nhật kí Tần Chân – ngày Trình Lục Dương tỏ tình.

“Em có lòng tốt như vậy, có thể thương xót, thu nhận một người không nhìn thấy màu sắc gì như anh không?”

Giống như bắt đầu từ những lời này, Tần Chân liền ngây ngẩn, cô để mặc Trình Lục Dương khép kín mắt, lôi kéo tay mình đặt lên mí mắt anh, mà lòng bàn tay cô phủ lên khuôn mặt anh, hơi thở mềm mại ấm áp giống như cánh bướm khẽ phất qua làn da cô.

Ấm ấm, mềm mềm, làm lòng người ta cũng mềm mại theo.

Khuôn mặt Trình Lục Dương nằm trong bàn tay cô, mà cô nhẹ nhàng đụng vào ngũ quan tinh xảo xinh đẹp của anh, không khỏi nhẹ nhàng khẽ sát, trong khi anh nhắm chặt mắt cô liền hôn lên đôi môi anh rất nhanh chóng.

Cô có thể cảm giác được Trình Lục Dương dường như run run nhẹ nhẹ, sau đó chậm rãi mở to mắt, nhìn cô không nhúc nhích.

Đôi mắt đó rất đẹp, ánh sáng đen nhánh như mặc ngọc sáng lấp lánh, như nét mực trên nền tuyết trắng xóa, không lẫn chút tạp chất nào.

Trình Lục Dương nhẹ nhàng hỏi cô: “Đây xem như là đồng ý thu nhận anh sao?”

Một Trình Lục Dương dịu dàng như vậy, thận trọng từng tí như vậy.

Cả trái tim Tần Chân đều tan chảy rồi, cô vòng tay lên ôm cổ anh, ôm chặt lấy anh nói: “Trình tiên sinh, tuy rằng anh miệng độc, tính tình thối, hay cự nự mất tự nhiên, còn có bệnh hoàng tử, nhưng một cô gái lương thiện tốt bụng, thích giúp người nhất như em, thấy anh thành khẩn như vậy, em quyết định thay trời hành đạo, cứu vớt muôn dân, cổ mà thu nhận anh, anh trăm ngàn lần đừng quá cảm động, sổ tiết kiệm chi phiếu tất cả giao cho em là tốt rồi!”

Cô nói lung tung mấy câu hài hài, trong hốc mắt lại nóng bỏng. Trình Lục Dương cúi đầu cười rộ lên, cũng không giận dữ cô, ngược lại giơ tay chậm rãi đắp lại cái ôm của cô.

Anh vừa cười vừa nói: “Được, đều cho em, cho em đếm tiền tới mức tay rút gân, từ đó khẳng khẳng một mực đi theo Trình đại gia anh, được không?”

Tần Chân nói: “Không được, em học toán không tốt, Trình đại gia anh thay em mua một cái máy đếm tiền đi.”

“...” Trình Lục Dương chỉ có thể cười không ngừng, cảm thán một câu, “Trình Tần thị, sao em lại đáng yêu như vậy?”

“Đúng vậy, em chính là loại người đáng yêu đến mức không có bạn bè, còn mê chết người không đền mạng đấy, cho nên anh phải quý trọng em vào!”

Trình Lục Dương gật đầu, “Quý trọng người phụ nữ của mình, phương thức tốt nhất chính là chà đạp cô ấy, xin phu nhân yên tâm, anh nhất định cố gắng hết sức, không phụ sự kỳ vọng của em!”

Tần Chân phút chốc ngẩng đầu lên án: “Anh lại bắt đầu nói sắc (*) thế rồi!”

[(*) nhắc tới đề tài nhạy cảm]

“Trong mắt không có màu sắc, đành phải nói chút màu sắc thôi, như vậy cũng không cho?” Trình Lục Dương nghiêm mặt tỏ vẻ “anh đang xin phê chuẩn từ lãnh đạo”.

Rõ ràng anh đang nói đùa, nhưng Tần Chân lại cảm thấy rất xót xa, cô giơ tay che đôi mắt sáng ngời kia, nhẹ nhàng nói: “Anh yên tâm, bản lĩnh khác em không có, nhưng từ nhỏ đã được người ta khen ngợi là mặt trời bé nhỏ, che hết ánh nắng. Cho dù anh không nhìn được màu sắc cũng không sao, em có thể làm đôi mắt của anh, phụ trách chiếu cho thế giới của anh hào quang vạn tượng!”

Cô nói ra lời thề son sắt với biểu cảm cực kì nghiêm túc, nhưng trong ánh mắt lại hàm chứa tia đau lòng, sốt ruột, trấn an cùng với không muốn xa rời.

Đôi khi Trình Lục Dương thật không rõ, một cô gái yếu ớt không có cốt khí trong mắt người ngoài như thế, vì sao lại có được can đảm và tín nhiệm lớn như thế, có can đảm đứng ra bảo vệ tất cả những người mình muốn bảo vệ, giống như khi giúp đỡ cô gái tàn tật trên xe buýt, hoặc giống như khi bảo vệ đồng nghiệp bị tên háo sắc bắt nạt ở tòa bất động sản của Âu Đình.

Nhưng chính một Tần Chân như vậy mới khiến anh khó có thể rời mắt, cô gan dạ, chân thành, can đảm và lương thiện đến liêu lĩnh.

Anh nở nụ cười, liên tục hôn lên mặt cô vài cái, “Trình Tần thị nhà chúng ta thật giỏi! Nói ra mấy câu cực kỳ buồn nôn, hại da gà của anh cũng nổi lên hết rồi, về sau mẹ anh không cần lo lắng anh bị ai làm cho buồn nôn nữa.”

Tần Chân bật cười, đẩy cái miệng hôn loạn của anh ra, “Trình Lục Dương anh đừng ba hoa, nói cho anh biết, về sau nếu dám hung dữ với em, em cũng sẽ trở mặt! Đừng tưởng rằng ăn đến miệng liền an toàn, chân em rất dài đấy, coi chừng chạy mất!”

Trình Lục Dương vô tội dựng thẳng ngón tay, “Thứ nhất, anh bây giờ chỉ dính một chút vị, còn chưa kịp ăn vào miệng. Thứ hai, em xác định chân em thật có thể trốn khỏi lòng bàn tay của anh? Nếu em không tin, bây giờ anh có thể thử áp đảo em, em xem em chạy trốn được không.”

“...” Tần Chân cảm thấy người này đã sắp không có thuốc nào cứu được rồi, nói trong nói ngoài đều là vấn đề nhạy cảm.

Thượng Đế đóng cửa bạn một cánh cửa, tất sẽ mở một cánh cửa khác cho bạn — lời này chiếu vào Trình Lục Dương thì cực kì thích hợp, bởi vì tuy rằng anh không nhìn được màu sắc, nhưng trái tim anh tràn ngập sức mạnh màu vàng (*), đánh đầu trắng đó không gì cản nổi, không ai bằng được.

[(*) màu biểu trưng cho đôi trụy]

Tần Chân vừa nghĩ, khoe miệng lại không khỏi nhếch lên.

Cô phát hiện mình thật sự rất vui vẻ rất vui vẻ rất vui vẻ, thì ra đây là cảm giác thích một người, khi người ấy đáp lại, mình sẽ cảm thấy như đang ôm toàn bộ thế giới.

55. Chương 57

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Beta: Vi Vi

Tần Chân ở bệnh viện quan sát hai ngày, buổi tối ngày đầu tiên, Trình Lục Dương uốn éo nằm trên sô pha đơn ngủ một đêm, hôm sau xương sống thắt lưng đau đến mức rên hừ hừ, ở chỗ mắt cũng xuất hiện quầng thâm.

Anh ngại bữa sáng ở bệnh viện không đủ dinh dưỡng, trời còn chưa sáng đã lặng lẽ rời giường, nhìn Tần Chân còn đang ngủ say trên giường, rồi rón ra rón rén ra cửa, chạy về nhà làm bữa sáng cho cô.

Khi Tần Chân thức dậy, Trình Lục Dương đã mang cháo bí đồ nóng hổi và mướt đắng xào trứng đến, anh dựng cái bàn nhỏ trên giường bệnh lên, rồi dọn sẵn đồ ăn, giống như đang phục vụ đại gia nhà ai đó.

Tần Chân bật cười, “Anh cho là đang hầu hạ Từ Hi sao?”

Trình Lục Dương đưa đũa cho cô, phối hợp lên tiếng, “Tiểu nhân thỉnh an thái hậu nương nương!”

Tần Chân hỏi: “Anh ăn chưa?”

Anh đắc ý trả lời: “Đương nhiên là rồi, lúc nấu anh đã ăn!”

“Anh nấu?” Tần Chân sững sốt, “Em còn tưởng anh mua ở căn tin...”

“Xí! Bếp trưởng trong căn tin mà khéo tay bằng anh chắc? Nhìn mướt đắng xào trứng của anh đi, không dầu không ngấy, thanh đạm vừa miệng. Còn nữa nhìn cháo bí đồ kia kia, không đặc không loãng, vừa vặn...” Trình Lục Dương còn đang khoe khoang thì di động chợt vang lên.

Anh tiếp điện thoại ngay trước mặt Tần Chân nói: “Alô?”

Trong phòng bệnh cực kì yên tĩnh, anh lại đứng ở bên cạnh Tần Chân cho nên Tần Chân cũng nghe được giọng nói ở đầu bên kia, là Trình Húc Đông gọi tới.

“Em bảo gấp, làm anh mới sáng ra đã chạy tới nhà em, sau đó ném cho anh nồi canh chân giò đang sôi sùng sục, bản thân thì chạy nhanh như chớp không thấy bóng người —” Giọng Trình Húc Đông trước nay luôn ôn hoà nhưng không hiểu sao lại mang theo hàm ý khiến người ta không khỏi rùng mình, “Em tính để anh đứng ở chỗ này tới khi nào đây?”

Trình Lục Dương nghĩ nghĩ, “Canh chân giò ninh càng lâu càng tốt, như vậy nước canh mới có dinh dưỡng. Thế này đi, anh đứng canh thêm hai tiếng nữa.”

“...”

Trình Húc Đông không nói gì, chắc hẳn khoe miệng đang run rẩy. Tần Chân xem như kịp phản ứng, mở to hai mắt hỏi Trình Lục Dương: “Anh bảo anh trai anh đến nhà anh canh nồi nước gì?”

“Ừ, Đúng vậy, anh phải chăm sóc bệnh nhân, không rảnh.” Trình Lục Dương trả lời cực kì đương nhiên, “Ăn gì bỏ nấy, em bị thương ở chân, đương nhiên phải ăn móng giò!”

Tần Chân đỡ khóc đỡ cười.

Trình Húc Đông dường như cũng không còn cách nào khác với anh rồi, ở bên kia gương cười hai tiếng, “Được rồi, anh trông cho em, nhưng bản thân em cũng không ăn sáng, vừa nấu cháo vừa gặm qua quýt nửa cái bánh bao, ra ngoài mua chút đồ ăn lót dạ đi. Đợi nấu canh xong, anh sẽ lái xe mang tới cho em, em cứ chuyên tâm chăm sóc cô Tần.”

Sau đó anh cúp điện thoại.

Tần Chân nhìn Trình Lục Dương, mãi mới hỏi một câu: “Không phải anh nói là đã ăn rồi sao?”

Trình Lục Dương điềm tĩnh nói: “Nửa cái bánh bao thì không tính là ăn à?” Thấy cô trừng mắt lườm mình, đành phải thỏa hiệp, “Được rồi, sợ em dậy sớm, nhờ may đói bụng thì làm sao? Cho nên không có thời gian ăn, nấu xong rồi liền tranh thủ thời gian chạy đến đây.”

Cách một màn sương nóng hôi hổi, Tần Chân nhìn Trình Lục Dương trưng ra vẻ mặt “Người phụ nữ này thật phiền phức, không thể qua quýt chút nào được” nên không khỏi cười rộ lên.

Cô cầm đĩa bát cho anh, “Em không ăn được nhiều, nhiều thế này em không ăn hết được, anh ăn một nửa cháo đi.”

“Không cần, anh không đói.”

Tần Chân cố ý ép anh ăn, Trình Lục Dương trợn trắng mắt, đành nhận lấy bát ăn hai miếng, Tần Chân thấy thế mới chịu cầm lại bát bắt đầu ăn từng miếng nhỏ, anh không khỏi cười cười, “Muốn hôn môi gián tiếp với anh thì cứ nói thẳng ra, tìm có làm gì chứ!”

“...” Tần Chân suýt thì phun miếng cháo lên mặt anh..

Suốt một ngày, Trình Lục Dương chuyển văn phòng đến phòng bệnh, cầm laptop ngồi trên ghế sofa đơn giản, còn Tần Chân nằm trên giường bệnh nghịch điện thoại, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn anh một cái, trong lòng vui rạo rức.

Cô đã vô số lần nói với anh: “Thật ra anh có thể trở về đi làm, em không sao.”

Trình Lục Dương cũng không ngẩng đầu đáp một câu: “Không đặt em ở trước mắt mà trông chừng, trong lòng anh không yên tâm.”

Giữa trưa Trình Húc Đông đưa canh chân giò tới, còn mang theo một đồng hồ ăn khác, thoạt nhìn tinh tế ngon miệng, chắc là từ tay đầu bếp nhà ai.

Trình Húc Đông cười tủm tỉm đứng ở trong phòng bệnh, nhìn Trình Lục Dương hầu hạ Tần Chân ăn cơm, chỉ cười không nói, đôi mắt tối như mực sáng lên, giống như hồ ly đa mưu túc trí.

Tần Chân ngượng ngùng nói: “Làm phiền anh rồi.”

Trình Húc Đông còn chưa kịp trả lời, đã nghe Trình Lục Dương cực kì tự nhiên nói câu: “Nên làm mà nên làm mà.”

Khóe miệng co rúm lại, anh cảm thấy em trai mình đã thành con rể dưng tới nhà họ Tần rồi.

Về sau khi Trình Lục Dương tiễn anh ra cửa, Trình Húc Đông vừa đi vừa không chút để ý nói: “Tính khi nào thì báo cho người trong nhà biết?”

Trình Lục Dương cà lơ phất phơ nở nụ cười đáp, “Nói cho người trong nhà làm gì? Để ông già tới mắng em một trận, nói em đi tìm người không môn đăng hộ đối à?”

“Mặc kệ cha thấy thế nào, hôn nhân là chuyện của em, anh chỉ có thể ảnh hưởng tới em, nhưng không thể điều khiển suy nghĩ của em. Nhưng em thân là con, nói chuyện cưới xin cho người nhà là trách nhiệm của em, em có thể không hài lòng thái độ của mọi người, nhưng không thể tránh né không gặp.” Đây là câu trả lời của Trình Húc Đông.

Trước khi đi, anh vỗ vỗ vai Trình Lục Dương, mỉm cười rời khỏi.

Thật ra cũng phải cảm ơn Tần Chân, nếu không nhờ cô thì quan hệ giữa Trình Lục Dương và anh cũng sẽ không dịu đi nhanh như vậy.

Tối hôm sau, Trình Lục Dương tiếp tục ngủ trên sô pha.

Tần Chân nhìn anh tay dài chân dài cuộn mình trên ghế, vừa nhìn đã cảm thấy rất không thoải mái rồi, làm sao còn dám để anh co lại như vậy cả đêm?

Đèn trong phòng đã tắt, chỉ có ánh sáng mờ mờ ngoài hành lang chiếu vào, cô nằm trên giường nhìn anh, không khỏi hỏi: “Ngủ như vậy thoải mái sao?”

Trình Lục Dương đen mặt, tức giận trả lời: “Hay là em tới thử xem?”

Tần Chân trốn ở trong chăn cười, nghĩ nghĩ, “Hay là, anh đến đây ngủ cạnh em đi?”

Người trên sô pha giật mình, vụt một cái ngồi bật dậy, “Em vừa nói gì? Lặp lại lần nữa!”

“Em nói, ngủ ở đó lại không thoải mái, hay là...” Tần Chân đỏ mặt, ho khan hai tiếng, “Nếu anh cam đoan có thể không chế bản thân, không làm chuyện sắc, không nói những câu nham sắc, thì lên giường ngủ đi.”

Trình Lục Dương mới mặc kệ cô ra điều kiện gì, loạt xoạt ném chăn nhỏ chen đến bên cạnh cô, giường ở bệnh viện không rộng lắm, hai người nằm ngủ vừa khít, phồng chùng nếu ai trở mình, sẽ đè lên người kia.

Tần Chân đưa lưng về phía anh, mặt đỏ lên, cuối cùng cũng chỉ dám xê dịch chăn sang chỗ anh, “Ừm, đắp kín đi, đừng để bị cảm.”

Trình Lục Dương đắp chăn, u oán chọc chọc lưng cô: “Làm gì vậy, đưa lưng vào nhau lạnh lùng thế, chẳng lịch sự gì cả!”

“Anh ngủ đi được chưa?”

“Mẹ nói đưa lưng về phía người khác là không đúng!” Trình Lục Dương tiếp tục chìa tay vẽ vòng vòng trên lưng cô, một vòng lại một vòng, động tác mềm nhẹ, không nhanh không chậm, mang đến cảm giác vừa ngứa vừa kì lạ.

Đây là cái có nết gì? Ngay cả mẹ cũng lòi ra!

Tần Chân bực mình, chỉ có thể kiên trì xoay người sang, ở trong bóng tối trừng anh một cái, ai ngờ lại chạm tới đôi mắt sáng trong suốt.

Trình Lục Dương thực hiện được ý đồ, cười tủm tỉm nhìn cô, bỗng nhiên chìa tay ra kéo cô vào lòng, vừa ý nói: “Thế này mới đúng chứ, nhìn không thấy mặt Trình Tần thị nhà anh, bảo anh làm sao ngủ được?”

“Anh được voi đòi tiên!” Tần Chân mặt đỏ lên, cả người cứng ngắc cảm nhận cảm giác tiếp xúc thân mật với anh.

Bên trong mở điều hòa, Trình Lục Dương chỉ mặc một cái áo phông, quần dài chưa cởi, còn Tần Chân mặc quần áo bệnh nhân, toàn thân không hở chỗ nào, nhưng không biết vì sao lại có ảo giác cực kì ngứa ngáy mà kì diệu, giống như phía dưới hai người đều trần truồng, không mặc gì cả.

Cô cố gắng xịch về phía mép giường, muốn mở rộng khoảng cách với Trình Lục Dương, ai ngờ tay anh túm một cái, lại nâng lưng cô kéo cô vào lòng, sau đó còn nói vô cùng nghiêm túc: “Cẩn thận rơi xuống giường, đến lúc đó sẽ không phải là một chân bó thạch cao nữa đâu!”

Tần Chân nhìn anh cười xấu xa, oán hận nói: “So với anh, rơi xuống giường quả thực không có tính uy hiếp gì!”

“Sao em cứ không xem trọng nhân phẩm của anh như vậy?”

“Anh có thứ này sao?”

“Vậy em cũng nên tin tưởng khí tiết của anh chứ?”

“Những thứ căn bản không tồn tại thì anh cũng đừng nói ra được không? Em cũng phải đổ mặt thay anh đấy.”

Trình Lục Dương thở dài, “Nói chuyện với em sao lại lao lực như thế? Cứ nhất định phải giầy vò thần kinh người ta thế à, lần nào em cũng ép anh phải sử dụng thủ đoạn phi thường.”

Tần Chân còn chưa kịp hiểu ra thủ đoạn phi thường anh nói là cái gì thì đã thấy gương mặt anh chợt phóng đại, ngay sau đó, môi hai người lại kề nhau một lần nữa.

Đây là thể loại gì? Bắt đầu từ buổi tối anh uống say đó, anh liền không ngừng hôn cô, ngày nào cũng hôn!

Mặt Tần Chân nóng lên, bởi vì cả người đều bị hai tay anh giam trong lòng nên hoàn toàn mất đi lực kháng cự... Hoặc là nói, thật ra có người chỉ uốn éo tượng trưng tí thôi, sau đó liền quyết đoán biến thành chim nhỏ nép vào người.

Đêm hôm khuya khoắt, trong bệnh viện yên tĩnh, đặc biệt là trong phòng bệnh. Tần Chân bị anh giam chặt trong lòng, không thể động đậy, chỉ có thể bị động tiếp nhận nụ hôn của anh.

Trình Lục Dương dường như dần dần ngộ ra kỹ xảo, quen tay hay việc mà, mỗi ngày luyện tập một chút, vừa có thể xúc tiến tình cảm, vừa sung sướng thể xác và tinh thần, cứ sao không làm đâu?

Anh thăm dò vào khớp hàm của Tần Chân, đầu lưỡi xẹt qua hàm răng nhỏ nhỏ mà chính tề của cô, sau đó một đường tìm được đầu lưỡi của cô, từng chút từng chút hòa quyện hơi thở của mình vào của cô.

Anh hôn lên cánh môi, đầu lưỡi, răng cô, hôn lên tất cả sự trúc trắc nhất mềm mại nhất của cô.

Mà nụ hôn dày đặc như vậy cũng thiêu đốt thần kinh của anh, như một ngọn lửa lan tràn đến tứ chi bách hải, làm máu anh sôi trào.

Dần dần, dường như bắt đầu không thỏa mãn với nụ hôn đơn thuần như vậy, tay anh bắt đầu di chuyển từ từ dọc theo eo Tần Chân, cách lớp vải mỏng manh, từ vòng eo mềm mại mảnh khảnh chậm rãi tuần tra lưng cô, ấn chặt cô về phía mình, thân thể khê nhúc nhích, tư thế của bọn họ lập tức biến thành Tần Chân ở trên, anh ở dưới.

56. Chương 58

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Beta: Vi Vi

Cả người Tần Chân đè trên người anh, tức thì máu dồn lên não, hai gò má nóng bỏng muốn chết. Cô định chống tay trên ngực anh, từ chối anh tới gần thêm, nhưng Trình Lục Dương rất khỏe, ôm chặt cô, tuyệt không thả lỏng.

Cô gần giọng hung ác nói: “Trình, Lục, Dương!”

“Chỉ ôm thôi, anh cam đoan không làm gì cả.” Trình Lục Dương nháy mắt mấy cái với cô.

Mặt Tần Chân đỏ lên, “Ai tin anh?”

Trình Lục Dương thở dài, “Chân em còn đang đau đấy, anh muốn làm gì thì cũng phải đợi em khỏe lại rồi mới làm được a~”

Tần Chân không nói, cứ để mặc Trình Lục Dương ôm, anh hôn lên mặt cô, lại hôn mũi cô, cuối cùng sấp qua hôn lên khoé miệng cô, sau đó cười tùm tùm nói: “Thật tốt.”

“Tốt cái gì?”

“Cứ ôm em như vậy, trong lòng an tâm hơn nhiều.” Trình Lục Dương nói, trong bóng tối chậm rãi cong khóe môi lên, “Tần Chân, con người của anh có chỉ số thông minh cao, nhưng chỉ số tình cảm thấp, có một

khoảng thời gian rất dài đều không biết rốt cuộc bản thân mình muốn gì, chỉ muốn đối tốt với em, sau đó nhìn dáng vẻ em xoay quanh anh. Về sau đưa em đi xem mắt, lại ghét bỏ này ghét bỏ cái kia, ngay cả chính anh cũng không biết thật ra là anh không biết nên đối xử tốt với em thế nào, cho nên mới luống cuống tay chân không biết nên làm sao cho tốt.”

Tần Chân chậm rãi ngừng thở, cảm nhận lồng ngực phập phồng của Trình Lục Dương, bên tai là giọng nói dịu dàng trầm thấp của anh.

Anh nói: “Nếu không đẩy em ra thì anh cũng không phát hiện nơi này khó chịu như vậy.”

Anh kéo tay cô, chậm rãi đặt lên ngực mình, dưới lớp áo mỏng manh là da thịt hơi nóng của anh, lập tức truyền tới lòng bàn tay cô, cô hoảng sợ, phản xạ muốn rút tay về.

Tim anh dường như đập nhanh hơn bình thường, từng nhịp từng nhịp, vững vàng mà mạnh mẽ.

Tần Chân lại không khỏi cười rộ lên, hôn lung tung lên mặt anh, “Tiểu vương tử miệng độc nhà ta cũng biết nói lời dễ nghe rồi, giỏi quá!”

“Tiểu vương tử miệng độc là cái gì?” Trình Lục Dương đen mặt, “Em lại đặt bừa biệt danh cho anh!”

“Cái này gọi là tên thân mật, tên thân mật hiểu không?” Cô cười ha ha.

Trình Lục Dương dứt khoát thò tay cù cô, Tần Chân sợ nhột, trên lưng, trên bụng, phía dưới nách, chỉ cần đụng đến cả người liền run run. Cô vừa cười không ngừng, vừa liên tục xin tha.

Mà lúc này, cửa phòng bệnh bỗng nhiên bị đẩy ra, chỉ thấy chàng Phương Khải tùy tiện xông vào: “Tổng giám đốc, nệm hơi tôi đặt ngày hôm qua tôi, vừa rồi bảo người ta đưa tới, đêm nay anh có thể —”

Mới nói được một nửa, Phương Khải lập tức giật mình người. Cửa vừa mở ra, ngọn đèn trên hành lang chiếu vào, mà ở trong phòng bệnh yên tĩnh này, anh...anh nhìn thấy cái gì?

Một nam một nữ quay cuồng trong ổ chăn.

À không! Tổng giám đốc nhà anh thế mà lại có thể bắt nạt một cô gái yêu đuối thân tàn nhưng ý chí kiên cường như vậy!

Phương Khải che ngực, bị phần hét to: “Tổng giám đốc anh đang làm cái gì!?”

Đối mặt với loại hành vi phá cửa làm hỏng việc ân ái của người khác của Phương Khải này, Trình Lục Dương chỉ có chín chữ đáp trả: “Cút! Cậu cút ra xa thật xa cho tôi!”

Phương Khải bắt đầu nhảy dựng lên: “Tổng giám đốc sao anh có thể như vậy? Cho dù bình thường anh hay bắt nạt tôi nhưng làm sao anh có thể bắt nạt quản lý Tần chứ? Cho dù anh muốn bắt nạt thì cũng phải đợi chân người ta lành lại đã rồi hẵng bắt nạt chứ, làm sao thể thừa dịp người ta chưa khỏe mà lợi dụng chứ?”

Trình Lục Dương đã chỉ có thể rít gào: “Cậu cút cho tôi! Cút cút cút cút cút cút! Cút! Cút!”

Đối mặt với loại thủ trưởng khư khư cố chấp không chịu nghe khuyên bảo này, Phương Khải lần đầu tiên cố gắng can đảm không cút, mà dùng lời chính nghĩa chỉ trích: “Tổng giám đốc, làm người có thể không cần mặt mũi, nhưng nhất định phải tạo dựng tam quan chính xác! Anh có biết ở chung với anh khó khăn cỡ nào không? Mỗi một lần đều phải chịu đựng màn pháo oanh tạc của anh để rồi không ngừng kiến thiết lại tam quan, anh phá tôi lại lập, phá rồi lại lập! Nhưng đó là tôi, anh cho rằng ai cũng có thể chịu đựng bản lĩnh hủy diệt tam quan này của anh sao? Anh không thể như vậy...”

Còn chưa dứt lời, Phương Khải bị Trình Lục Dương đã giận dữ đến nhảy dựng lên mau chóng bịt miệng lại, đẩy ra khỏi cửa. Trước khi đóng cửa, Trình Lục Dương còn hung tợn nói: “Nếu cậu còn dám gào thêm một chữ, có tin tôi sẽ biến tiền thưởng cuối năm của cậu thành số âm không?”

Phương Khải khóc thút thít nỉ non giống như Tiểu bạch hoa lay động trong gió, “Tổng giám đốc, làm người không thể độc ác như vậy.....”

“Rầm —” Đáp lại anh là một tiếng đóng cửa kịch liệt.

Trình Lục Dương đen mặt nhìn người trốn trong ổ chăn cười không ngừng, tức giận nói: “Em còn cười! Vừa rồi cậu ta cho rằng anh ép em làm chuyện gì không trong sạch, em thế mà không đứng ra nói đỡ cho anh!”

Tần Chân lộ ra cái đầu, cười tủm tỉm nói: “Ai bảo anh mang cái bản mặt cầm thú? Khiến người ta không cách nào tin tưởng, đâu có liên quan gì tới em?”

Trình Lục Dương trừng cô, vô cùng tự nhiên xoay người lên giường, một tay tóm lấy cô ôm vào lòng, hung tợn ép cô xuống dưới, xấu xa nói: “Nếu đã mang bản mặt cầm thú, không làm chút chuyện cầm thú thì thật là làm thất vọng Trình kiều ngạo nhà ta đây?”

Thân thể của anh và cô khớp chặt nhau, đường cong của cô và anh kề sát nhau, anh vốn chỉ định dọa dẫm cô nhưng độ cong xinh đẹp đã kích thích lòng anh trong nháy mắt.

Tần Chân cảm nhận được lực ép trước ngực, này, anh trai, điểm cao nhất bị đè lên rồi biết không?

Cô đỏ mặt, phản đối: “Này!”

Trình Lục Dương cũng cảm nhận được sự mềm mại trước ngực, chậm rãi di chuyển ánh mắt từ khuôn mặt cô đi xuống, thấy quần áo bệnh nhân bởi vì hai người ẩm ỉ mà trở nên lỏng lẻo. Làn da cô trắng nõn bóng loáng, xương quai xanh đáng yêu lộ trong không khí, bởi vì cổ áo bị kéo thấp, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy khe núi.

Xem ra Trình Tần thị nhà anh gầy thì gầy, nhưng chỗ nên có thịt vẫn rất thịt!

Bản sắc đàn ông của Trình kiều ngạo đã tỉnh lại, rục rịch bắt đầu lộ đầu ra ngó.

Tần Chân dường như cũng nhận ra là lạ ở chỗ nào, ho khan hai tiếng, “Anh trai à, ngoan ngoãn ngủ được không?”

Cô vẫn không nhúc nhích, không phải không muốn động, mà là không dám động. Thân thể hai người sát chặt vào nhau như vậy, anh vừa động là cô đã cảm nhận được.

Nhiệt độ trong phòng hình như hơi cao, nóng đến truyền sang người bên cạnh.

Trình Lục Dương chợt cười rộ lên, xoay người nằm sang bên cạnh cô, nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm, “Tần Chân, anh cảm thấy tiến độ của hai đứa mình có phải hơi nhanh không?”

Tần Chân nghiêm túc gật đầu, “Đúng vậy, ngày đầu tiên hôn, ngày hôm sau tổ tình, ngày thứ ba đã ngủ cùng nhau, anh nói trước khi em xuất viện có nên đi siêu âm một lần không? Nói không chừng khi đó đã có con rồi.”

Trình Lục Dương cười đến đau cả bụng, cuối cùng vòng tay ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô, “Chờ anh dùng kiệu lớn tám người kiêng lấy em về nhà, chúng ta muốn sinh thế nào thì sinh thế đó!”

Tần Chân ngửi được hương vị quen thuộc trên người anh, cảm nhận cảm giác được anh ôm vào trong lòng, chậm rãi cong khoé miệng: “Vậy phải xem biểu hiện của anh.”

Trong căn phòng im ắng chỉ còn lại tiếng tim đập của hai người, cổ tình lại có kẻ không biết sống chết, muốn phá hỏng bầu không khí yên tĩnh tốt đẹp này.

Trình Lục Dương cười tủm tỉm hỏi cô: “Em là nói biểu hiện ở trên giường?”

“.....”

“Không cần ngại, nam nữ hoan ái là chuyện hiển nhiên, nào nào nào, nghe Trình đại gia phổ cập kiến thức ** cho em.”

“Trước khi em đạp anh xuống giường, đóng chặt miệng chim, nhắm mắt ngủ.”

“... Được.”

Sau khi chụp CT xong, xác định chân Tần Chân không việc gì, Trình Lục Dương liền cho cô xuất viện. Xe là Phương Khải lái tới, Trình Lục Dương nhét túi to túi nhỏ vào cốp, sau đó lên xe, “Đến nhà anh.”

Tần Chân phản đối: “Vì sao phải đến nhà anh?”

“Chân em đã như vậy, không đến nhà anh thì đến nhà ai?” Trình Lục Dương hừ một tiếng, “Đại gia anh hạ mình chăm sóc em, ít ở đó lắm lắm bầu bầu đi.”

Vừa nói, anh còn vừa giúp Tần Chân điều chỉnh tư thế ngồi, tìm cho cô vị trí thoải mái nhất, đáng vẻ cực kì cẩn thận, không hề hung dữ như lời nói.

Phương Khải hai mắt lờ mờ nhìn tổng giám đốc nhà mình, có một cảm giác BOSS đại nhân bị quỷ ám.

Từ lúc nào mà tổng giám đốc nhà bọn họ lại trở nên không tự tôn tổn sức đi giúp người ta rồi? Từ lúc nào tổng giám đốc nhà bọn họ bị người ta xô một trận xong còn có thể vui cười toe toét? Từ lúc nào tổng giám đốc nhà bọn họ chỉ cần thấy quản lý Tần là khuôn mặt ngoại trừ xuân sắc khôn cùng ra thì không còn từ ngữ nào để hình dung nữa?

Khiến người ta quá kinh hãi đó biết không?!

Cuối cùng, Tần Chân cứ thế cực kì tự nhiên chuyển vào nhà Trình Lục Dương, bắt đầu hưởng thụ cuộc sống “ở chung” trong vòng một tháng.

Trình Lục Dương ngại đến nhà cô lấy đồ dùng hằng ngày thì quá phiền nên mua hết mọi thứ ở cửa hàng tiện lợi phục vụ 24h dưới tầng, còn quần áo Tần Chân mặc đều là quần áo anh.

Áo sơ mi rộng thùng thình được Tần Chân mặc thành váy, mà buồn cười nhất là bởi vì chân bó thạch cao nên không thể mặc quần, may mắn áo sơ mi đủ dài nên có thể che khuất mờ.

Tần Chân che che giấu giấu ép Trình Lục Dương lấy quần đùi đi biển mùa hè ra, thà chết chứ không chịu ăn mặc hở hang như vậy mà đi tới đi lui trong nhà anh.

Trình Lục Dương nhìn chằm chằm cặp chân dài lộ ra dưới áo sơ mi rộng thùng thình, buông tay tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Quần đi biển là nông dân mặc đấy, rất tổn hại khí chất nam thần. Thân là tinh anh trong nghề, Trình đại gia nhà em chưa bao giờ mặc loại quần áo này! Xem ra em chỉ có thể dùng tạm, cứ như vậy đi!”

Tần Chân đen mặt, nổi giận gầm lên một tiếng: “Em muốn về nhà!”

Trình Lục Dương chỉ có thể vừa lẩm bẩm “Phụ nữ thực phiền toái”, vừa tùy tay lấy một cái quần âu từ trong tủ quần áo ra, sau đó lấy cái kéo từ ngăn kéo, xẹt xẹt một cái cắt ngắn một ống quần rồi đưa cho Tần Chân: “Cái này được chưa?”

“...” Mặc cái quần này vào, tạo hình sẽ sắc bén cỡ nào, Tần Chân dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được.

Cho nên vấn đề cuối cùng được giải quyết thế nào đây? []

Đáp án chính là: Trình Lục Dương đưa áo tắm cho Tần Chân, Tần Chân cả ngày mặc áo tắm ở nhà nhảy tới nhảy lui, đai lưng còn được buộc thành một cái nơ con bướm phong cách tây.

Trình Lục Dương mỗi sáng đều đến công ty xử lý chuyện quan trọng, giữa trưa sẽ về nấu cơm cho cô. Buổi chiều thì sao? Hai người ngồi trên sofa, Trình Lục Dương thỉnh thoảng cầm laptop vẽ, Tần Chân sờ chỗ này một cái, nhìn chỗ kia một cái, hoặc là xem ti vi, hoặc là đọc sách, thỉnh thoảng hào hứng chạy qua xem Trình Lục Dương vẽ.

Đương nhiên, trong đó còn có một chuyện cực kỳ bất tiện đối với Tần Chân — bởi vì đi đứng không tiện, hề là chỗ có Trình Lục Dương, anh liền không cho phép cô nhảy tới nhảy lui trong phòng, bất kể cô muốn đứng lên làm gì, anh đều buông việc trong tay ra rồi ôm lấy cô, đảm đương chức vụ xe lăn.

Xe lăn thông minh thì tốt đấy nhưng khi bạn muốn đi WC thì chuyện trở nên xấu hổ rồi.

Đúng là như thế, mọi người đều là người trưởng thành rồi, một người đi WC, một người khác chẳng những muốn bế cô ra vào, mà ngay cả lúc cô đi WC, anh cũng đứng ở ngoài cửa đợi. A a a, cửa nhà vệ sinh lại không cách âm, cái tiếng nước chảy tong tong liên tục mất hồn kia không ngừng truyền vào tai đối phương, thế bảo cô làm sao dám gặp người?

Tần Chân mặt đỏ hồng xả bồn cầu, xấu hổ nói: “Xong rồi.”

Trình Lục Dương lại mở cửa ra, không nói hai lời bế cô lên, rồi lại trở về phòng khách.

Tần Chân xấu hổ muốn chết, chôn mặt trước ngực anh, vừa nghĩ đến âm thanh bơm bơm kia..... Mặt cô liền sung huyết đến sắp nổ. Cho nên nói chỗ bất tiện của chân què cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi.

Bạn có thể chịu được việc một nửa của mình đứng ngoài cửa nghe tiếng nước chảy róc rách khi bạn đi tiểu sao? Ha ha, không hiểu sao làm người ta nhớ tới câu thơ [dòng suối nhỏ nước chảy tiếng kêu róc rách] khi còn bé. Tần Chân yên lặng cắn môi, ở trong lòng tự an ủi chính mình, ít nhất không phải đại tiện, lúc đại tiện không chỉ róc rách thôi đâu.

Bởi vì đây chính là bơm bơm bơm bơm ==!=!

57. Chương 59

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Beta: Vi Vi

Trình Lục Dương đổi lại toàn bộ chăn và ga giường trong phòng cho khách lại một lần, ban đêm lúc bế Tần Chân đi ngủ còn đặc biệt chân thành tha thiết mời cô ngủ cùng mình: “Dự báo thời tiết nói hôm nay trời nổi gió muốn mưa đấy, lỡ may sét đánh, anh lại không ở bên cạnh em, em sợ thì làm sao bây giờ?”

Tần Chân liếc nhìn anh một cái, “Suốt 26 năm qua anh cũng không ở bên cạnh em, nếu sét đánh một cái có thể dọa chết em thì mộ của em chắc đã sắp xanh cỏ rồi.”

Kết quả ban đêm thật sự nổi sấm chớp, bên ngoài gió thổi cây rung, mưa cũng không hề nể tình quất qua cây lá, tia chớp xuyên qua rèm cửa, thật sự dọa người.

Tần Chân nhận được một tin nhắn, lấy điện thoại từ trên tủ đầu giường xuống xem, là Trình Lục Dương gửi đến: Thế nào, có sợ không? Có muốn Trình đại gia nhà em qua không?

Cô buồn cười, phản hồi lại một câu: Không sợ, sét đánh trời mưa có thú vị riêng, em thích muốn chết đi được ấy!

Bên kia Trình Lục Dương buồn bực rất lâu, dứt khoát nhắn lại: Nhưng mà anh sợ, sợ muốn chết! Cầu bảo hộ a a a

~Tần Chân cười ha ha, còn chưa kịp đáp lại thì đã nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Trình Lục Dương gõ cửa, “Trình Tần thị, anh sợ.....”

Giọng nói vừa u oán vừa tủi thân, quả thực chọc cho cô cười đến sái quai hàm.

Trong bóng tối, Trình Lục Dương đẩy cửa ra, ôm gối nhẹ tay nhẹ chân đi vào, chen đến bên cạnh cô, như chim nhỏ nép vào người, “không ngủ được.”

Tần Chân xích sang bên cạnh, hào phóng vỗ vỗ giường, “Vậy được, tâm sự cùng anh vậy.”

Thật thần kỳ, có đôi khi cứ có cảm giác cô và Trình Lục Dương giống như trao đổi giới tính cho nhau, có tình hai người còn vô cùng tự nhiên, không hề cảm thấy không ổn.

“Tâm sự chuyện gì?” Trình Lục Dương tự giác tiến vào ổ chăn, “Tâm sự lý tưởng tâm sự cuộc đời?”

Tần Chân nghĩ nghĩ, “Kể cho em nghe chuyện hồi bé của anh đi.”

Trình Lục Dương lập tức im lặng, tâm trạng dường như kém đi, nụ cười trên mặt cũng cứng lại, nhỏ giọng nói: “Chuyện hồi bé có gì đáng nói? Còn không phải chuyện lật vạt à!”

“Nhưng em muốn nghe.” Tần Chân dựng gối lên, cùng anh dựa vào đầu giường, chọn vị trí thoải mái nhất, sau đó nghiêng đầu nhìn anh, “Em muốn biết quá khứ của anh, sau đó chia sẻ hiện tại, tương lai của anh, nếu anh biểu hiện tốt, em cũng có thể cân nhắc ở bên anh đấy.”

Thật chẳng! Ai nhìn không ra cô muốn ở bên anh chứ?

Trình Lục Dương bĩu môi, cuối cùng đồng ý, “Được rồi, em muốn nghe chuyện nào?”

“Anh nói chuyện nào, em nghe chuyện đó.”

Trình Lục Dương nở nụ cười, “Được, anh kể em nghe chuyện ở chung với ông ngoại trong thị trấn.”

Anh chọn quãng thời gian vui nhất, rời xa sự coi thường của cha mẹ, khi còn trong độ tuổi không hiểu chuyện, chưa từng cảm nhận được cha mẹ đối xử với mình khác anh trai, cũng chưa hiểu được ánh mắt thương tiếc của người khác, chỉ sống dưới sự bảo vệ của ông ngoại, không lo âu không ưu phiền.

Thời gian đó Trình Lục Dương mới chỉ bốn năm tuổi, buổi sáng đi theo ông ngoại ra công viên luyện Thái Cực, bé trai phấn điêu ngọc mài đứng ở đâu cũng là một phong cảnh xinh đẹp. Ông ngoại thân thiết với một nhóm ông bà già, còn Trình Lục Dương thì ngoan ngoãn ngồi trên đám cỏ bên cạnh, uống sữa đậu nành, ăn bánh rán hành.

Bánh này do một bà lão đẩy xích lô ở đầu ngõ làm, mỗi sáng bà đều xuất hiện đúng giờ ở đó, mùi bánh rán hành thoảng qua khiến Trình Lục Dương thèm nhỏ dãi.

Ông ngoại không thích anh ăn đồ dầu mỡ mỗi ngày, không phải lo lắng đồ bên ngoài không vệ sinh, mà bởi vì không bổ dưỡng — dù sao bà lão kia đã buôn bán ở đầu ngõ mấy chục năm rồi, lương tâm nghề nghiệp cũng rõ như ban ngày. Cho nên Trình Lục Dương đành phải tiếp nhận quy định một tuần ăn hai lần, cực kỳ nghiêm khắc, nếu trong một tuần muốn ăn nhiều hơn thì phải làm sao bây giờ? Ngại quá, ông nội tính tình bướng bỉnh, có làm nũng cũng vô dụng!

Dường như nhớ tới chuyện gì buồn cười, Trình Lục Dương nghiêng đầu nhìn Tần Chân: “Đúng rồi, anh còn chưa nói với em, ông ngoại anh ngang đến mức nào đâu! Ông ấy thật đúng là, quả thực đã vượt qua phạm vi ngôn ngữ của nhân loại, một đường phóng thẳng ra ngoài không gian.”

Rõ ràng anh còn chưa bắt đầu kể mà Tần Chân đã cười đến không dừng được, đây là loại hình dung gì đây?

“Trình Lục Dương, điểm văn của anh trước đây chắc là cao lắm!”

“Ha ha, Trình đại gia nhà em đâu chỉ ngữ văn giỏi, các môn tự nhiên cũng đỉnh như vậy đấy!” Trình Lục Dương ra oai nói, “Được rồi, đừng ngắt lời, để anh kể em nghe sự tích anh dũng của ông ngoại anh.”

Sau đó anh kể chuyện trong một đêm khuya ông ngoại mơ mơ màng màng đi vào nhà vệ sinh như thế nào, kết quả nghe thấy có kẻ nạy cửa nhà hàng xóm, âm thanh xột xoạt cực kì khả nghi. Ông nhìn ra từ mắt mèo, phát hiện đúng là trộm thì lập tức cầm chổi lên, mở cửa ra rồi hét to: “Bắt trộm đây!”

Tiếng quát của ông không vội vàng, nhưng lại khiến tên trộm sợ tới mức rơi hết dụng cụ xuống đất, bắt chập không thém nhặt, chỉ có thể nhanh chân bỏ chạy.

Trình Lục Dương nói: “Ông đuổi theo hấn rượt khắp bốn con phố, đuổi cho đến khi hấn kiệt sức ngã xuống, tiền trên người đều nhét vào tay ông anh, xin ông anh tha ột con đường sống, hấn còn muốn làm người. Nhưng ông anh nói sao cũng muốn bắt hấn lên đồn công an, hấn lại chạy, ông lại đuổi, cuối cùng dọa tên trộm phát khóc, quỳ xuống đất xin tha.”

Tần Chân nghe thấy mà sửng sốt, “Thể lực ông ngoại tốt như vậy?”

Trong bóng đêm, bởi vì quá gần, đủ để thấy rõ vẻ mặt cực ngốc của cô, Trình Lục Dương cười ha ha, “Lừa em đấy, tên trộm kia chưa chôm được gì cả, ông anh cũng không phải kẻ ngốc, làm chi đuổi theo xa như vậy? Vả lại người bị trộm cũng không phải ông nha!”

Tần Chân đen mặt, dấm anh một cái, “Cái khác không giỏi, nhưng nói láo thì anh giỏi thật đấy! Phụ nữ chín chắn chừng chặc như em, cũng bị bức bách tiến hành trao đổi ngôn ngữ mà người thường không thể thấu hiểu này với con khỉ nhà anh, quả thực chính là tra tấn song song tâm linh cùng thân thể!”

Trình Lục Dương nở nụ cười, nhưng không huyền thuyên với cô như bình thường, mà chỉ lẳng lặng nhìn trần nhà trong bóng đêm, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Ông đúng là ương bướng, bệnh phổi đeo đẳng lâu như vậy, về sau đã biến thành ung thư phổi rồi. Tế bào ung thư khuếch tán rất nhanh, bác sĩ luôn khuyên ông ở lại bệnh viện điều trị bằng hoá chất, nhưng ông không chịu. Mặc kệ bác sĩ nói mỗi miệng, ông vẫn

quyết tâm xuất viện. Khi đó nhóm mấy ông bà đều đến nhà thay nhau khuyên bảo, ông dứt khoát khoá cửa, ai nói gì cũng không nghe.”

Nụ cười của Tần Chân thoáng cái tan đi, trong bóng tối, cô thần người ra không nói một tiếng, lần đầu nghe Trình Lục Dương nghiêm túc kể chuyện quá khứ ỉn.

Giọng anh rất bình tĩnh, rất dịu dàng, hoàn toàn tương phản với gió to mưa lớn và sét đánh đùng đoàng bên ngoài cửa sổ, mang theo nỗi đau thương mà cô không hề quen thuộc.

Anh nói: “Ông đời này vợ mất khi trung niên, lúc tuổi già chỉ có một mình, ông nói chuyện ông vui nhất chính là anh về thị trấn ở cùng ông. Mà ông thương anh yêu anh, dốc toàn bộ tinh thần và sức lực vào anh, làm sao có thể vào bệnh viện điều trị hoá chất, bỏ anh một mình ở nhà chứ?”

Ông trở về nhà, tiếp tục sống cùng cháu ngoại, mỗi ngày đều giống như lúc trước, nấu cơm, đưa đón anh đi học. Cuối tuần còn đưa anh ra ngoài mua đồ ăn, để anh chỉ trở ngoài chợ giống như đại thiếu gia, anh nói muốn ăn cá, trong giỏ đồ nhất định sẽ có cá, anh nói muốn ăn khoai tây thịt bò, trên bàn cơm nhất định sẽ xuất hiện khoai tây thịt bò thơm ngào ngạt.

Lúc ban đầu, ông bị phổi nên không ngừng ho khan, ban đêm thậm chí còn ho ra máu, nhưng ông đóng kỹ cửa, đè thấp giọng che miệng ho, thậm chí ho trong chăn, bất kể thế nào cũng không để cho Trình Lục Dương ở phòng bên cạnh nghe thấy.

Sau đó tế bào ung thư chuyển tới gan, từng đêm từng đêm ông đau đớn lăn lộn trên giường, thậm chí dùng đèn pin trên tủ đầu giường không ngừng ép lên vị trí gan, dùng đau đớn da thịt để dời lực chú ý.

Trình Lục Dương nói: “Lúc tiểu học từng học một bài văn, ‘Hoài niệm mùa thu’ do Sử Thiết Sinh viết. Khi đó anh không hiểu lắm vì sao mẹ Sử Thiết Sinh lại dùng ghế dựa chống đỡ thân thể, thậm chí tạo ra vết bầm (). Mãi đến khi ông ngoại qua đời, anh mới nhìn thấy ở trên người ông có loại vết tương tự.”

Anh dừng một chút, như đang nhớ lại điều gì, đọc ra từng câu từng chữ: “Tôi không ngờ bà đã bệnh thành như vậy, nhìn xe xích lô đi xa, không bao giờ ngờ được đó chính là xa nhau vĩnh viễn.”

Đây là một câu trong bài văn, Tần Chân nhớ mang máng, nhưng nhớ không hết. Cô ngẩng đầu nhìn Trình Lục Dương, định nói cái gì đã thấy anh nhẹ nhàng bật cười.

Anh nói: “Khi ông ngoại qua đời, thật ra anh không hề sợ hãi, ông nói với anh, ông muốn ngủ một giấc thật dài thật dài, ông nói anh búống bình như vậy, khiến ông đau đầu không ít, sau này ông có thể nghỉ ngơi, giao anh cho cha mẹ anh được rồi. Ông nói ông nhiều tuổi rồi, mắt kém rồi, lúc xào rau thường bỏ nhiều muối, đồ ăn làm ra càng ngày càng khó ăn... Thế nên là, anh trở về bên cạnh cha mẹ sẽ không quá nhớ ông.”

Hô hấp của Trình Lục Dương rất ổn định, trong căn phòng yên ắng, tiếng hít vào thở ra đều đặn mà nhu hoà.

“Sau đó anh liền làm theo lời ông, nằm ngủ bên cạnh ông. Nhưng anh sợ ông sẽ đột ngột rời khỏi anh, cho nên cố mở to mắt nhìn đèn trên đỉnh đầu, anh nghe thấy ông thở từng cơn từng cơn, nghe thấy ông khó khăn nói với anh, sau này phải sống cho tốt, mặc kệ gặp phải chuyện gì cũng phải dũng cảm, ông sẽ mãi dõi theo anh.... Sau đó ông không nói gì nữa, không nhúc nhích nằm bên cạnh anh, nhắm mắt lại ngủ.”

Giọng Trình Lục Dương từ từ yếu đi, dùng loại ngữ điệu như thở dài nói: “Khi mùa hoa bìm bịp tới, kèn tang lễ đã vang lên. Nhưng mặt trời, mỗi thời mỗi khắc đều là tịch dương cũng là bình minh. Khi nó lặn xuống núi thu lại ánh tà dương thê lương, thì cũng là lúc nó nhô lên toả sáng thiêu đốt một sườn núi khác. Ngày nào đó, tôi cũng sẽ trầm tĩnh đi xuống núi, chống gậy của tôi. Có một ngày, ở trong một thung lũng nào đó, sẽ có một đứa nhỏ vui vẻ chạy lên, ôm lấy món đồ chơi của mình.”

Tần Chân sững sờ thật lâu, mới ý thức được anh đang ngâm nga một đoạn văn mà cô không biết, cô cầm tay anh, gọi nhỏ: “Trình Lục Dương?”

Trình Lục Dương quay đầu, trong ánh mắt có thứ gì đó loé sáng, anh tựa vào vai cô, “Ngày ông mất, anh mới cảm thấy mình thực sự chỉ còn hai bàn tay trắng, không cha mẹ, không người thân, không nhà không cửa. Anh đơn độc nhìn ông, nhưng không cảm thấy sợ hãi, chỉ biết là từ nay về sau sẽ không còn ai yêu anh như vậy nữa.”

Anh vươn tay lên mò mẫm trong không trung, như muốn túm lấy thứ gì, sau đó khép ngón tay lại, chậm rãi đưa đến trước mắt: “Có một số thứ bất kể em nhọc lòng thế nào cũng không giữ được, ví như mặt trời đang lặn, ví như người sắp chết, ví như màu sắc đang mất dần.”

Hốc mắt Tần Chân chợt ẩm ướt, có hơi nóng đang không ngừng tràn ra, như núi lửa không chịu khống chế đang định phun trào. Cô lung tung bắt lấy tay Trình Lục Dương, sau đó dán lên mặt mình, cố gắng thu hút sự chú ý của anh, “Luôn luôn có những thứ ở lại, ví như em, ví như tình cảm của em, ví như tương lai anh đã nói, tương lai chỉ có hai chúng ta.”

Trình Lục Dương cúi đầu cười rộ lên, “Ừ, anh biết.”

Tần Chân gắng gượng thở phào, rất muốn tỏ vẻ hài hước vỗ vỗ vai anh, trêu chọc một câu “Đa sầu đa cảm như vậy không thích hợp với anh đâu”.

Nhưng mà ngay sau đó, cô nghe thấy Trình Lục Dương dùng giọng điệu trầm thấp đến dưới mặt biển nhẹ nhàng nói: “Nếu em yêu một người, mặc kệ người đó già đi hay là bị bệnh, mặc kệ người đó làm đồ ăn khó nuốt bao nhiêu, trí nhớ kém cỡ nào, dáng vẻ xấu xí cỡ nào, em cũng sẽ không bởi vậy mà không yêu người đó.”

“Thật ra anh vẫn muốn nói cho ông biết, anh cố gắng học nấu ăn như vậy, cố gắng học cách chăm sóc một người như vậy, là vì cho dù ông già đi, bị bệnh, cảm thấy bản thân không có năng lực ở bên anh nữa, thì anh đã trưởng thành, đã có thể ở bên cạnh chăm sóc lại cho ông.”

“Nhưng ông trời không cho anh cơ hội này, sau khi ông vì anh bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy, anh còn chưa kịp báo đáp dù chỉ một chút, ông đã đi rồi.”

“Anh còn chưa nói với ông, ông xem, cháu đã biết nấu cơm, biết giặt quần áo, biết chăm sóc hoa cỏ ở ban công, biết một mình kiếm tiền sinh sống, Những gì ông hi vọng anh làm, anh đều đã làm được, nhưng người ông đó thật nhẫn tâm, ngay cả cơ hội khoe khoang cũng không cho anh, cứ thế đi rồi.”

Một hạt châu ướt át nhỏ xuống mu bàn tay Tần Chân, khiến cô run lên, thế nhưng không nói nổi câu nào.

Trình Lục Dương nhắm mắt lại, khẽ nở nụ cười, “Trình Tần thị, vào khoảnh khắc thế này phiên em đừng tuân theo nguyên tắc im lặng là vàng chứ, nói chút gì đó để nghe an ủi anh đi. Bên ngoài tiếng sấm to quá, anh sắp bị dọa đến khóc rồi, em thức thối mau chóng nhẹ nhàng an ủi anh, nếu không anh sẽ chê em không đủ dịu dàng sẵn sàng đó.”

58. Chương 60

Edit: Tiểu Ngọc Nhi

Beta: Vi Vi

Trong đêm dài, sấm sét vang dội, gió táp mưa sa. Từng tia chớp ánh lên chiếu sáng, tiếng sấm cũng ầm vang khiến người ta bực dọc bất an.

Trong lòng Tần Chân như bị đục thủng một lỗ, trút toàn bộ mưa gió vào, khiến cô ướt đẫm, khổ sở muốn chết.

Cô muốn nói gì đó, cảm thấy mình hẳn nên cho Trình Lục Dương một đám, sau đó mắng anh già mồm, mắng anh giả thanh niên văn nghệ cái gì, nhưng cô chỉ há miệng thở dốc, cuối cùng không thốt ra được một câu.

Cô vòng tay ôm lấy anh, ghé qua thật cẩn thận hôn lên mắt anh, môi chạm tới vệt nước ướt sũng, trái tim như bị người ta bóp chặt, thít chặt khó chịu, bức bối vô cùng.

Cô hôn mắt anh, hôn hàng mi, hôn hai gò má, hôn chóp mũi, hôn đôi môi anh. Cô dùng phương thức của mình lung tung biểu đạt tình cảm không thể nói ra trong lòng, ngốc nghếch cho rằng đây là cách an ủi của cô.

Trong không khí ngưng trệ, cô nghe thấy Trình Lục Dương chậm rãi hỏi: “Có phải em cảm thấy, thừa dịp chúng u buồn gián đoạn của anh phát tác là có thể dụ dỗ anh làm bậy làm bạ, sau đó cùng em như vậy như vậy, cướp đi trình tiết quý giá của một nam thanh niên lớn tuổi giữ mình trong sạch ba mươi năm giữa một đám người theo đuổi đói khát?”

Mặt Tần Chân thoáng cái đỏ bừng, xịch ra sau mấy tấc, “Anh cút anh cút!”

Làm sao lại có người như vậy chứ? Một phút trước còn là một đứa trẻ đau lòng cần người an ủi, giây tiếp theo đã biến thân thành tiểu vương tử độc miệng, không đứng đắn trên đùa cô!

Hai gò má cô nóng lên, nhưng khi có thêm một tia chớp chiếu sáng căn phòng, cô lại nhìn thấy trong ánh mắt anh lóe sáng, đáy lòng vẫn mềm mại đi không còn thuốc chữa.

Cô lại gần, thật cẩn thận ôm lấy eo anh, cúi đầu vào lòng anh, hít sâu một hơi, “Trình Lục Dương, trên thế giới này có rất nhiều chuyện em không thể ngăn cản cũng không thể hứa hẹn, ví như mặt trời mọc mặt trời lặn, ví như sinh lão bệnh tử. Em thậm chí không thể hứa hẹn với anh rằng em có thể luôn chịu được tính xấu của anh, vượt qua toàn bộ chênh lệch với anh, cả đời đều khát vọng ở bên anh giống như bây giờ.”

Cô có thể cảm nhận được người bên cạnh cứng ngắc, tim đập dường như cũng nhanh hơn trong nháy mắt, hiển nhiên là căng thẳng vì lời cô nói.

Cô vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ nghe tiếng tim đập của anh, ngửi hơi thở sạch sẽ dễ chịu trên người anh, chậm rãi nói: “Có thể em là người nhất gan, một khi nhận định cái gì liền liều thay đổi, cũng không ngại nếm thử cái mới. Thật giống như nhãn hiệu sữa tắm và dầu gội đầu, em vẫn luôn chỉ dùng một loại, nhiều năm qua chưa từng thay đổi. Thật giống như Mạnh Đường, thích anh ấy biến thành thói quen, nhiều năm như vậy vẫn chưa từng động lòng trước người khác –”

“Cho nên bây giờ em đang muốn nói cho anh biết, em còn thích Mạnh Đường, sau đó nhìn xem có thể kích thích anh làm gì em ngay ở chỗ này hay không sao?” Trình Lục Dương nói giọng âm trầm, hiển nhiên rất mất vui.

Tần Chân lắc đầu, tóc mai co đi cọ lại ở cằm anh: “Không, ý em là, việc em có thể thoát khỏi tình cảm dành cho Mạnh Đường, sau đó đặt anh vào trong trái tim, đây là chuyện cực kì khó lường.”

Cô dẫn xiết tay lại, ôm chặt lấy anh, “Cho nên Trình Lục Dương, chỉ cần anh tốt với em một chút, chỉ cần mỗi ngày anh cười với em nhiều một chút, không chê em nghèo hơn anh, keo kiệt hơn anh, so đo hơn anh, thích cãi nhai hơn anh, một mực yêu em một chút, thì em nhất định sẽ không dễ dàng chuyển anh ra ngoài, rồi đổi người khác vào.”

“Bởi vì hiện tại toàn bộ nơi này đều là của một người tên Trình Lục Dương, rốt cuộc không chứa nổi ai khác nữa.” Cô cầm tay anh đặt lên tim mình, trái tim đang đập kia thật giống như bị anh nắm trong tay, mà tự tôn và tình cảm của cô cũng giao hết cho anh, để anh sở hữu.

Ban đêm im lặng, toàn bộ thời tiết xấu đều bị khóa ở bên ngoài.

Trình Lục Dương cúi đầu nhìn người trong lòng, đập vào mắt là mái tóc đen nhánh của cô, cô giống như con mèo con chó nhỏ tựa vào lòng anh, dịu dàng ngoan ngoãn chưa từng có, tuyệt không tranh cãi với anh.

Anh bỗng nhiên cảm thấy trái tim tê tê, ngứa ngứa, giống như vừa bắt cá thì đã xuất hiện một vết rạn, sau đó lan ra toàn bộ lồng ngực, động tĩnh từ trong góc truyền đến càng lúc càng lớn, cuối cùng như núi lở đất rung, có cái gì đó âm âm sụp đổ.

Bàn tay anh đang nắm lấy trái tim yếu ớt nhút nhát của cô, một trái tim thiếu can đảm khi đối mặt tình yêu lại trần ngập sức mạnh gan dạ, có gan trao cho anh toàn bộ lợi thế và lòng yêu mến.

Anh như nghẹn ở cổ, mãi lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Tần Chân, em đây là đang cổ vũ anh sờ ngực em sao?”

“.....”

“Tuy rằng anh rất không muốn nhìn dáng vẻ đắc ý của em, nhưng anh không thể không thừa nhận, em rất mất hồn, xúc cảm không tệ đấy.”

Trong căn phòng ngọt ngào đột nhiên vang lên tiếng hô đau, thì ra là người nào đó dùng cái chân còn lạnh lặn kia đạp lên sắc lang xuống giường.

“Cút!” Tiếng kinh thiên địa quỷ thần khiếp sợ không phải tiếng sấm, mà là tiếng gào của cô gái nam tính.

Trong mấy ngày sống chung với Trình Lục Dương, Tần Chân phát hiện thật ra anh chính là một đứa trẻ to xác không hơn không kém, thường xuyên làm ra một số chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Ví như khi anh tắm rửa nhất định phải mở TV, cho dù nhà tắm và phòng khách cách nhau một khoảng, trong tiếng nước rào rào, anh cũng tuyệt đối không thể nghe rõ TV đang phát cái gì, nhưng anh cố chấp muốn mở ti vi, xây dựng bầu không khí gia đình náo nhiệt.

Ví như anh thích tắm rửa xong thì không mặc quần áo, cứ thế đi qua đi lại, tuy nói dáng người anh rất đẹp, bọt nước trong suốt uốn éo trượt xuống theo đường cong duyên dáng nhưng cứ khiến người ta bất giác chảy máu mũi.

Ví như anh nhất định phải bỏ rất nhiều tâm trí vào chuyện nấu cơm, hơn nữa sau khi dọn ra một bàn thức ăn phong phú, nhất định đòi Tần Chân chính mồm khen ngợi thức ăn ngon miệng cỡ nào, hơn nữa mỗi lần không được lặp lại lời kịch, trình độ từ ngữ phong phú nhất có thể đuổi kịp và vượt qua ‘Trung Quốc trên đầu lưỡi’ (*).

[(*) bộ phim tài liệu nói về ẩm thực của đất nước Trung Quốc]

Ví như mỗi đêm trước khi ngủ anh nhất định sẽ nhắn tin với cô nửa tiếng, mặc kệ cô buồn ngủ cỡ nào, anh đều nằm trên giường phòng bên đánh chữ trên màn hình di động có qua có lại với cô, kiên trì công bố đây là phương thức tốt nhất để duy trì cảm giác mới mẻ của tình yêu, mỗi ngày đều phải làm, tuyệt đối không được bỏ một ngày.

Tần Chân nhanh chóng nhận ra, thật ra Trình Lục Dương là một người cực kì thiếu cảm giác an toàn, trong cuộc sống của anh, có lẽ từ sau khi ông ngoại qua đời thì chưa từng gần gũi ở chung với bất kì ai như vậy, anh xem cô như một món bảo bối không dễ dàng có được, nên liều mạng muốn kéo gần quan hệ của hai người, hi vọng gần một chút, lại gần một chút.

Tần Chân cảm thấy tất cả đều ở trong phạm vi mình có thể tiếp nhận.

Cho nên trải qua khoảng thời gian nhàm chán này, cô cũng bao dung tính cách trẻ con của anh.

Trong nửa tháng chân tà, Tần Chân cũng không đi đâu, chỉ gọi điện thoại về nhà báo gần đây mình hay tăng ca, không thể trở về.

Mà cô làm sao cũng không ngờ được, vào một sáng thứ bảy, khi Trình Lục Dương đi công ty xử lý công việc, cô gặp phải người lớn mà không hề được chuẩn bị.

Buổi sáng hôm đó, trước khi mở cửa phòng cô ra, Trình Lục Dương cực kì không biết xấu hổ tiến vào đòi nộ hôn buổi sáng.

Tần Chân mắt buồn ngủ mông lung trở mình, “Còn chưa đánh răng, đừng ồn!”

Trình Lục Dương không vui xoay cô lại, “Anh còn chưa chê em, em còn cự nự cái gì?”

Sau đó ngay tại lúc cô không hề phòng bị, Trình Lục Dương liền hôn tới cực kỳ chính xác, đầu tiên là bẹp một tiếng, sau đó chính là... nộ hôn nồng nhiệt triển miên cách thức tiêu chuẩn.

Cuối cùng anh trưng ra vẻ mặt thoả mãn như lưu manh sau khi đạt được thú tính vậy cô: “Trình Tần thị, ngoan ngoan ở nhà chờ anh về nha! Ngủ tiếp đi!”

Ha ha, mới sáng sớm bị người cướp đi hô hấp, suýt chút nữa hít thở không thông, còn ngủ được mới có quỷ !

Tần Chân rút gối từ dưới đầu ra, quăng mạnh về phía anh, kết quả Trình Lục Dương ung dung đóng cửa lại, gối đầu thất bại.

Đội Trình Lục Dương đi rồi, Tần Chân rửa mặt đơn giản rồi nhảy vào phòng bếp kiểm ăn.

Bữa sáng Trình Lục Dương làm cho cô rất phong phú, trong nồi nóng là bánh bao hấp và xiu mại, trong ly giữ ấm là một ly sữa đậu nành, trên bàn cơm còn để một quả táo đã rửa sạch, màu đỏ đỏ, cực đáng yêu.

Tần Chân chưa chải đầu mà cứ thế nhảy lò cò chuyển đồ ăn lên bàn, ngồi xuống bắt đầu hưởng thụ bữa sáng dinh dưỡng mỹ vị.

Mà lúc này cửa bị mở ra.

Tần Chân nghe cách một tiếng, có người mở cửa vào nhà, cô lập tức sững sốt, còn tưởng là Trình Lục Dương quên mang gì nên trở về lấy.

Miệng cô còn đang căng phồng chứa một cái bánh bao hấp, bởi vì bánh bao có rót nước súp, nên súp nóng chảy vào miệng cô bỏng đến hà hơi, nước mắt cũng sắp chảy ra.

Mà cô vừa nhe răng trợn mắt lấy tay không ngừng quạt quạt, vừa ngẩng đầu nhìn.

Có một người phụ nữ trung niên nhanh chóng đi từ cửa vào, khi đi đến cửa phòng bếp thì vô thức quay đầu sang, sau đó — vốn không có sau đó.

Tần Chân tóc tai bù xù, mặc áo ngủ của Trình Lục Dương, giống như con ngốc bị bánh bao làm bỏng đến nhe răng trợn mắt.

Mà người phụ nữ ở cửa phòng bếp mặc quần áo hào phóng đẹp đẽ quý giá, khoác áo ngoài màu xám nổi bật lên khí chất bất phàm của bà, thoát nhìn còn khá trẻ, trên gương mặt không có nhiều dấu vết năm tháng, nói tổng thể, bà là một phu nhân cực kì xinh đẹp.

Lục Thư Nguyệt hoang mang nhìn cô gái không quá hài hoà với nhà ở của con trai, chậm rãi hỏi: “Xin hỏi cháu là —”

Tần Chân đã bất chấp bỏng, một ngụm nuốt cái bánh bao xuống, bưng cốc sữa uống ừng ực, lúc này mới đứng dậy, mắt tự nhiên nói: “Cháu là Tần Chân.”

Đối mặt biểu cảm hoang mang của đối phương, cô lại bổ sung một câu: “Bạn gái Trình Lục Dương ạ.”

Lần đầu tiên giới thiệu bản thân với người khác như vậy, cô cảm thấy cực kì cực kì ngượng ngùng.

Mà Lục Thư Nguyệt kinh ngạc nhìn cô gái như gà đứng một chân mà lại, ừm, cực kì có phong cách, vô cùng cá tính này, tự giới thiệu với biểu cảm là lạ: “Bác là Lục Thư Nguyệt, mẹ của Lục Dương.”

Bà nhìn Tần Chân mắt tự nhiên, bất an nhảy nhót tới trước mặt mình, vươn bàn tay vừa rồi còn cầm bánh bao, chần chờ một lát, vẫn là tốt tính bắt tay cô.

Tần Chân thề, đời này cô chưa từng ngờ rằng, có một ngày cô gặp cha mẹ của nửa kia bằng phương thức lập dị thế này.

59. Chương 61

Mẹ Trình ăn mặc chín chu, khí chất cao quý.

Tần Chân cảm thấy mình cần phải nói gì đó, dù sao người phụ nữ nghiêm nhiên xuất hiện trong nhà của con trai đối phương như kiểu sống chung chính là cô, nếu không nói rõ tình hình, không chừng sẽ để lại ấn tượng không tự trọng trong lòng mẹ Trình.

Tần Chân đặc biệt tỏ vẻ thân thiết tự nhiên, thể hiện quan hệ thân mật giữa mình và con trai bà, cho nên đầu óc không suy nghĩ đã nhớ đến tên thân mật gần đây Trình Lục Dương đặt cho cô: “Bác gọi cháu là Trình Tần thị là được rồi ạ!”

Mắt to tròng mắt nhỏ.

Tần Chân khóc: “không phải, ý cháu là, cháu là Tần Chân! Không biết Trình Lục Dương chấp cheng thế nào, cứ muốn gọi cháu là Trình Tần Thị!”

Tần Chân mặt như đĩa muối, lặng yên cúi đầu.

Mặt của Tần Chân đều sắp bị thiêu cháy rồi, cô cúi đầu nhìn tay để trên đầu gối mình: “Anh ấy đi làm rồi, trưa mới về. Bác đừng hiểu lầm, cháu ngã bị thương chân, anh ấy sợ cháu một mình ở nhà bất tiện, cho nên mới đón cháu về đây để chăm sóc—”

Lục Thư Nguyệt lại cười, vội vàng vỗ vỗ tay cô: “Đừng căng thẳng, bác chỉ ghé xem thôi, nếu Lục Dương không có đây thì bác cũng nên đi rồi.”

“Đừng, nó đến công ty cũng có việc, vội vàng vàng chạy về làm gì? Bác chẳng qua là rảnh rồi nhàm chán nên mới ghé thôi.” Dường như cảm thấy hứng thú với vẻ đỏ mặt của Tần Chân, Lục Thư Nguyệt cười híp mắt kéo tay cô, để cô ngồi xuống: “Nào, ngồi đi, đừng có đứng lâu, chân cháu đang bị thương đấy?”

Lục Thư Nguyệt hỏi cô: “Các cháu đến với nhau được bao lâu rồi?”

“VẬY các cháu quen biết nhau được bao lâu?”

“VẬY cháu làm công việc gì vậy?”

Tuy là, được rồi, điểm ấn tượng về cô đoán chừng đã tiến thẳng về số âm do tạo hình tràn trề mỹ lệ và sáng tạo này rồi.

Cái này thật khơi dậy lòng tò mò của Tần Chân, lần đầu tiên cô nêu ra nghi vấn: “Ba người trước kia? Ba người đó như thế nào ạ?”

Nghe giới thiệu một lượt, Tần Chân quả thực chỉ muốn che mặt khóc nức nở rồi, đến hôm nay, cuối cùng cô cũng có thể tự học kỹ năng của anh chàng Phương Khải, khi đối mặt với bất cứ chuyện buồn phiền gì cũng có thể trưng ra dáng vẻ QAQ để thể hiện nội tâm buồn đau không nói nên lời.

Tần Chân trừ QAQ thì không có biểu cảm gì khác nữa.

Cô lúng túng cúi đầu, ấp úng nói: “Bác Lục, cháu xin lỗi...”

Cô cũng từng cảm thấy đối với cô, Trình Lục Dương là mặt trăng xa không thể với tới, giống như chữ viết trên tấm danh thiếp anh đưa cho cô lúc đầu mới gặp: La Lune.

Mà hiện giờ, khi mẹ của Trình Lục Dương nhắc đến những người bạn gái cũ của anh, Tần Chân vẫn không thể thoát khỏi tự ti.

Lục Thư Nguyệt lặng yên nhìn cô, trong ánh mắt ẩn chứa ý cười nhàn nhạt, sóng mắt lưu chuyển.

Lông mi của cô hơi run run, nhưng cô vẫn dũng cảm nhìn Lục Thư Nguyệt, vững vàng nói xong câu cuối cùng: “Cháu rất thích anh ấy, cho nên dù hai bác có phản đối, cháu cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ...cháu xin lỗi.”

Cuối cùng, Lục Thư Nguyệt cười phá lên, sờ sờ mặt Tần Chân như đứa trẻ: “Cháu dùng mặt nạ hiệu gì mà da đẹp thế, láng mịn như nước mật đào!”

Tần Chân hoảng sợ nhìn vị phụ huynh trước mặt, cẩn thận suy xét xem bà nói lảng sang chuyện khác là chiến thuật đánh vu hồi hay là kéo dài thời gian để đánh du kích, nhưng vẻ mặt của Lục Thư Nguyệt rất chân thành, trong mắt đích thực là sự tò mò.

Lục Thư Nguyệt lại bắt đầu truy hỏi nhãn hiệu nước dưỡng da, chủ đề bắt đầu vô cùng kỳ lạ từ đồ trang điểm nói thẳng tới loại quần áo bình thường Tần Chân mặc, kể đó lại phát triển đến món ăn yêu thích, cuối cùng lại chuyển đến việc có nhận xét gì về phong cách thiết kế của Trình Lục Dương.

Tuy cô cũng không biết trong đầu của mẹ Trình Lục Dương có tính toán gì, dù sao thì bình tới tương đương, nước tới đất ngăn, gặp lúc ra tay phải ra tay, lúc khói lửa vẫn xông pha chín châu. (lời bài hát “Hảo hán ca”)

Bà nói: “Bởi vì là lần đầu tiên gặp mặt, bác cũng không biết cháu là cô gái thế nào cho nên mới nói hơi nhiều chút, hi vọng con đừng để bụng.”

“Chắc hẳn cháu cũng biết, Lục Dương lúc nhỏ không ở cùng với các bác cho nên quan hệ với các bác ...”

Lục Thư Nguyệt dừng một chút rồi lại nói: “Là mẹ, bác vẫn luôn tự trách vì trước kia đã không làm tròn nghĩa vụ của một người mẹ, những năm gần đây bác luôn muốn bù đắp, nhưng tính tình Lục Dương bướng bỉnh, không chịu cho các bác cơ hội để hòa giải. Nhưng mà chuyện cưới xin của con cái, bác vẫn rất chú trọng, không hi vọng nó lắm đường lạc lối, để rồi sau này phải chịu khổ. Cho nên lúc này trong lời nói có chỗ nào làm cháu không vui, mong cháu đừng để trong lòng.”

Lục Thư Nguyệt bị vẻ siêu cấp ngoan ngoãn của cô làm cho vui vẻ mà bật cười: “Cháu đừng gò bó thế, lúc này bác nói tiêu chuẩn chọn vợ của Lục Dương cứ không ngừng hạ xuống, thật ra còn có đoạn sau.”

Lục Thư Nguyệt cười híp mắt nhìn cô: “Mặc dù thoát nhìn thì tiêu chuẩn chọn vợ cứ không ngừng giảm xuống nhưng tình cảm bỏ ra cũng ngày càng tăng lên. Trước kia nó chưa từng dẫn bạn gái về nhà, cũng tuyệt đối sẽ không chủ động muốn chăm sóc đối phương, mà nay –”

“Cháu thích nó cỡ nào bác tạm thời chưa xác định được, nhưng nó để ý tới cháu rất nhiều, người làm mẹ không thể không nhìn ra.”

Trong ánh mắt hơi hoảng sợ của Tần Chân, mẫu thân đại nhân lại nói với giọng điệu thương xót vô cùng bí hiểm: “có thể còn khó hơn bác nhiều.”

Loại giọng điệu này.....

Bà Lục Thư Nguyệt, Trình Viễn Hàng có thực sự là người chồng trong hộ khẩu của bà không? Khẳng định không phải là con dâu nuôi từ bé được mua từ vùng núi xa xôi chứ?

60. Chương 62

Lục Thư Nguyệt không vội đi mà ngược lại rất tự nhiên trò chuyện với Tần Chân, Tần Chân cả người không thoải mái, đặc biệt là trong lúc đối phương nhìn thế nào cũng xinh đẹp, mà bản thân cô thì nhìn thế nào cũng thấy kinh hãi.

Cô mượn cớ đi toilet, từ chối sự giúp đỡ của Lục Thư Nguyệt, một mình nhảy từ từ vào toilet, đóng cửa lại, gọi điện thoại cho Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương đang ở trong phòng họp, lúc nói đến trọng điểm thì điện thoại di động cứ rung ù ù.

Anh dừng lại, cúi đầu nhìn một cái, phân vân vài giây đồng hồ rồi vẫn tắt máy.

Ngẩng đầu lên như không có việc gì, tiếp tục nói được hai câu thì điện thoại di động lại vang lên tiếp.

Điều này làm anh hơi luống cuống, suy nghĩ chẳng lẽ Tần Chân ở nhà xảy ra chuyện gì? Cô ở nhà một mình, chân lại bị thương, lỡ ngã thì...

Trình Lục Dương bỗng vụt đứng dậy, không hề giải thích một câu, cầm lấy điện thoại xông ra ngoài.

Mọi người trong phòng họp đưa mắt nhìn nhau, họ đều chưa từng thấy tổng giám đốc căng thẳng vì một cú điện thoại như vậy bao giờ.

Phương Khải hắng giọng, ra dáng nói: “Mọi người bình tĩnh chờ nóng, mấy ngày qua tổng giám đốc đang bận một đơn hàng rất quan trọng, không thể để lỡ, không thể để lỡ.”

Liếc nhìn cánh cửa đã khép lại, anh càng đặc ý tự vỗ tay trong lòng.

Cưới vợ xem như là đơn hàng vô cùng quan trọng đi? Chuyện hôn nhân đại sự mà, quan trọng trong quan trọng!

Trên hành lang người qua kẻ lại, Trình Lục Dương đi nhanh hai bước vào phòng trà nước, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

Tần Chân cũng ép giọng xuống rất thấp, chỉ sợ người trong phòng khách nghe thấy: “Trình Lục Dương, em sắp chết rồi, anh mau quay về cứu em đi!”

Cô nói rất nghiêm túc, giọng nói còn có vẻ luống cuống, dọa cho Trình Lục Dương thót tim: “Sao vậy sao vậy? Nói rõ đi, rốt cục là thế nào?”

“Mẹ anh tới!” Tần Chân mặt như đũa đám, chỉ từ giọng nói cũng có thể hình dung được biểu cảm phong phú sinh động của cô lúc này.

“...” Về mặt Trình Lục Dương kỳ quái đơ trong ba giây, kế đó thì hung dữ phun xối xả: “Mẹ anh tới và em sắp chết thì có liên quan gì? Không lẽ mẹ anh cầm dao tới?”

Có kiểu nói chuyện như vậy sao? Có kiểu nói chuyện giật gân dọa người như vậy sao? Trêu chọc anh như vậy rất thú vị phải không?

Trình Lục Dương tức giận quát cô: “Mẹ anh tới em liền khóc như trời sắp muốn anh tới cứu em, nếu là cha anh tới, có phải em muốn anh chuẩn bị tốt quan tài nhất xác cho em không hả?”

“Hiện nay đang thịnh hành hỏa táng, cần quan tài làm gì?” Người ở đầu bên kia không biết xấu hổ thấp giọng nói với anh.

“Tần Chân!” Giọng anh lập tức trở nên hung dữ.

Tần Chân giờ mới phát giác mình đang cầu xin người, hình như không quá thích hợp chọc giận anh, thế là mau chóng xuống nước năn nỉ anh: “Anh có thể về gấp không? Em thấy em sắp không cầm cự được rồi!”

“Mẹ anh là hổ sao?”

“Còn đáng sợ hơn hổ, cứ luôn thân thiết lôi kéo tay em mà hỏi han đủ thứ, em thấy cứ như thế thì chuyện ba đời nhà em từ trên xuống dưới đều bị bà ấy hỏi ra hết.” Tần Chân rất băn khoăn “vừa nãy ngay cả nhãn hiệu, màu sắc quần lót em mặc cũng hỏi cả, nói là quần áo lót cũng phải chú trọng đến chất lượng.”

Giọng điệu của Trình Lục Dương bỗng chốc trở nên bí hiểm: “Vậy hả?”

“Đúng vậy đó!” Anh cũng cảm thấy rất buồn cười đúng không? Làm gì có ai hỏi đến mấy chuyện riêng tư này?

“Vậy...” Người ở đầu bên kia điện thoại do dự chốc lát: “Vậy rốt cục quần lót em mặc có màu gì?”

“.....”

Cuối cùng cô cũng phát hiện ra hai mẹ con họ đúng là có chung gen di truyền.

Tần Chân có chút luống cuống: “Em không thể ở lâu trong toilet được, anh mau về có được không? Em thật sự không ứng phó nổi, mẹ anh nhìn thì vô cùng dịu dàng hiền lành, thân thiện dễ gần, nhưng em cứ thấy lúc nói chuyện với bà, em như là bị lột sạch quần áo vậy, không giấu được chuyện gì—”

Lột sạch quần áo mà không cần tự mình ra tay?

Ừm.....

Trình Lục Dương rơi vào sự im lặng kỳ lạ, chỉ chốc lát sau, như có điều suy nghĩ mà nói: “Chiêu này anh hẳn nên học bà ấy.”

“Trình, Lục, Dương!” Tần Chân đã không có cách nào khống chế cơn giận dữ của mình.

“Được rồi được rồi, anh về ngay đây, em gắng kiềm chế xấu hổ và khó xử chút đi, khóa thân thêm chút xú, nhần nại nha!” Trình Lục Dương vừa đi ra ngoài, vừa nhỏ giọng nói thầm một câu: “Anh còn chưa có nhìn đáng về em lột sạch quần áo mà bà ấy lại nhanh chân tới trước.”

Tần Chân mệt mỏi ngắt điện thoại, vừa nhìn vào gương cố gắng xử lý cái đầu tóc tạp nham như cỏ dại của mình vừa an ủi bản thân, ngay cả loại người như Trình Lục Dương cô cũng đã nhẫn nhịn được rồi thì mẹ Trình càng không có gì đáng kể.

So sánh với con trai thì người mẹ quả thực quá bình thường, có phải không?

Lúc Trình Lục Dương về nhà thì Lục Thư Nguyệt đang nói với Tần Chân chuyện lý thú của Trình Húc Đông, nói anh ấy hơn ba mươi tuổi còn chưa kết hôn, nói anh ấy lúc nào cũng ung dung điềm tĩnh thuận theo tự nhiên, nói anh ấy còn tiếp tục lễ bề thế nữa thì không biết bao lâu nhà họ Trình mới có cháu để ôm.

Tần Chân không nói xen vào được, liên tục gật đầu mỉm cười, cơ mặt sắp bị rút gân rồi.

Tiếp đó Lục Thư Nguyệt tràn trề hăng hái nhìn cô: “Chân Chân, cháu và Lục Dương...”

Tần Chân mới đầu còn chưa hoàn hồn, nhìn loại ánh mắt chứa đầy hàm ý này, nháy mắt đã tỉnh táo, cơ thể từ sợi tóc cho đến đầu ngón chân đều sôi trào: “Không không không, bọn cháu, bọn cháu còn chưa phát triển đến bước đó –”

“Thật ra các cháu cũng không còn ít tuổi, có thể cân nhắc xem –”

“Bà Lục, hình như bà quan tâm quá nhiều rồi.” Trình Lục Dương cả lơ phất phơ bước vào phòng khách, bởi vì dự họp nên cả người mặc bộ âu phục phẳng phiu đắt tiền màu đen, cà vạt caro màu xanh mực bị anh nhẹ nhàng nói lỏng ra, có vẻ hơi tùy ý.

Anh ném chìa khóa cửa lên bàn trà, sau đó cởi áo khoác bộ âu phục vắt lên ghế sofa, tiếp đó chân dài bước một bước, cố tình chen vào giữa hai người phụ nữ, thoải mái ngồi xuống ghế.

“Trước khi tới cũng không nói một tiếng, dọa Trình Tần thị nhà con thì làm sao bây giờ?” Đầu tiên là trách một câu sau đó anh vòng tay ôm vai Tần Chân vô cùng tự nhiên, nghiêng đầu hỏi cô: “Em có bị dọa không, Trình Tần thị?”

Tần Chân vốn đang ăn táo với Lục Thư Nguyệt, bây giờ miếng táo kia còn chưa kịp nuốt xuống cứ thế nghẹn trong cổ họng, lên không được mà xuống cũng không xong.

Lướt qua khuôn mặt tươi cười của Trình Lục Dương, cô thấy vẻ mặt của Lục Thư Nguyệt có mấy phần kỳ diệu, giống như là thấy lạ, lại giống như là kinh ngạc.

Lục Thư Nguyệt bĩu môi: “mẹ chỉ quan tâm hai đứa—”

“Quan tâm quá rồi.” Trình Lục Dương không hề khách sáo: “Quan tâm tới cả chuyện chăn gối, nếu mẹ lo lắng về kỹ thuật của con thì có muốn truyền dạy chút chi tiết hay không?”

Tần Chân xấu hổ và giận dữ muốn chết, véo vào bắp đùi Trình tiên sinh, làm anh không vui quay đầu lại liếc nhìn, với hàm ý rất rõ ràng: chẳng lẽ không phải em tìm anh quay về giúp sao?

Lục Thư Nguyệt hừ một tiếng: “Càng lớn càng hư đốn, mẹ là người điềm đạm có khí chất như thế này, sao lại dạy ra thằng con hỗn xược như con vậy chứ?”

Trình Lục Dương ánh mắt khê động, chậm rãi nói một câu: “Vốn không phải mẹ dạy mà.”

Lời này vừa thốt ra, Lục Thư Nguyệt sững sờ, nụ cười cũng không còn tự nhiên nữa.

Tần Chân cũng sững sờ, trong thoáng chốc đã quên nên phản ứng thế nào.

Cuối cùng vẫn là Lục Thư Nguyệt đứng dậy, cười híp mắt nói với Tần Chân: “Được rồi, hôm nay chẳng qua là tiện đường nên ghé qua xem, bác còn có việc—”

“Đi thông thả, không tiễn.” Trình Lục Dương vô cùng chân thành xua xua tay, đích thân đi đến cửa mở cửa ra để thể hiện sự lễ độ.

Lục Thư Nguyệt càng lúc càng khó giữ nổi nụ cười, cuối cùng chỉ có thể vội vã lôi kéo tay Tần Chân: “Hôm nào bảo Lục Dương dẫn cháu về nhà chơi, gặp anh nó và ông già nhà bác.”

Bà không dám gọi Trình Viễn Hàng là cha Trình Lục Dương trong tình hình này, sợ con trai đang nổi nóng, không cho bà mặt mũi mà trực tiếp phá đám.

Tần Chân trái lại hơi áy náy, đang muốn ra ngoài tiễn bà, nào ngờ Trình Lục Dương lại quay lại ấn cô ngồi xuống ghế sofa: “Em ngồi đằng hoàng ở đây cho anh!”

Tần Chân muốn nhỏ giọng quở trách anh vài câu, phê phán thái độ của anh đối với mẹ, nhưng Trình Lục Dương lại tự giác đuổi theo ra cửa.

Cô sững sờ, sau đó thì len lén cười.

Thật ra thì anh vẫn rất để ý đến mẹ mình, dù sao cũng là mẹ con, máu mủ tình thâm.

Trong thang máy, Lục Thư Nguyệt im lặng một lát, sau đó mới nói: “Dạo này sức khỏe cha con không tốt lắm, gọi bác sĩ Ôn đến mấy lần nhưng huyết áp vẫn không hạ được.”

“Nhiều tuổi đã đành, tính khí còn nóng hơn nữa, huyết áp hạ được mới lạ đó.” Trình Lục Dương không có biểu cảm gì.

“Tính ông ấy trước giờ đều không tốt, điểm này con cũng biết mà.”

“Con không biết.” Trình Lục Dương dứt hai tay trong túi quần “Con nên biết à?”

Lục Thư Nguyệt lại dừng một chút mới nói: “Mấy ngày nay ông ấy thường lục những ảnh trước kia ra xem, một mình xem mà không nói gì, mẹ biết thực ra ông ấy cũng hối hận –”

“Mỗi lần cãi nhau, mẹ đều nói với con ông ấy rất hối hận, nếu như hối hận thì sẽ không có chuyện lần nào cũng chưa nói rõ ràng đã âm ỉ với con. Không phải là ông ấy hối hận mà căn bản là xem thường con, tất cả những gì con làm trong mắt ông ấy đều là hành vi cố tình gây sự, mỗi lời nói mỗi cử chỉ của con đều ảnh hưởng tiêu cực đến mặt mũi của nhà họ Trình.”

Lục Thư Nguyệt nôn nóng: “Lục Dương, điều hối hận mà mẹ nói không phải điều này!”

Trình Lục Dương phát hiện cảm xúc của mình xuất hiện sự dao động lớn, cũng im lặng đi, không nói thêm gì nữa.

“Ông ấy hối hận không chỉ là việc mỗi lần đều cãi vã với con, mà còn việc trước kia không giữ lời với con, không tới đón con về bên cha mẹ như đã hứa, để mình con chờ đợi ở thị trấn... Không chỉ ông ấy, mẹ cũng rất hối hận.” Giọng nói của Lục Thư Nguyệt dần dần nhỏ đi: “khi đó con còn nhỏ, mà cha mẹ một lòng chỉ nghĩ đến chuyện công ty, bởi vì nỗ lực quá nhiều năm, quá khát vọng thành công, cho nên không thể chăm sóc con. Mấy năm nay, thực ra cha mẹ luôn hối hận, nếu như ban đầu không ném con cho ông ngoại con—”

“Đủ rồi!”

Nếu như những lời hối hận phía trước còn chưa đủ để kích thích Trình Lục Dương đến mức vô lễ thì hai chữ ông ngoại chính là điểm mấu chốt của anh.

Anh cộc cằn ngắt lời Lục Thư Nguyệt, nhìn chằm chằm vào con số không ngừng thay đổi trên bảng hiển thị.

“Người mà các vị xin lỗi không phải tôi.”

Đình — cửa thang máy mở ra.

“Là ông ngoại.”

Anh đứng trong thang máy không bước ra ngoài, đưa mắt nhìn Lục Thư Nguyệt ra khỏi thang máy, nhìn bà bằng ánh mắt bình tĩnh mà lạnh nhạt.

“Mỗi người đều khát vọng thành công, tôi có thể thuyết phục bản thân mình, các người không chú ý đến tôi là do các người khát vọng thành công, hi vọng dùng cơ sở vật chất sau khi thành công để bù đắp tuổi thơ không được ở bên cha mẹ của tôi. Nhưng ông ngoại thì khác, khi ông ngã bệnh, các người không biết gì cả; khi ông nguy kịch, các người cũng chỉ gửi tiền như đúng hạn. Tiền có thể mang đến điều kiện cuộc sống ưu

việt cho tôi, xem như các người bù đắp cho tôi, nhưng ông ngoại thì sao? Ông chết rồi, thành công của các người ông không nhìn thấy, tiền của các người ông cũng không có phúc hưởng thụ.”

Lục Thư Nguyệt nhìn đứa con trai bình tĩnh đến đáng sợ, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

Thật lâu sau, bà hỏi một câu: “Vậy con muốn thế nào... mới bằng lòng tha thứ cho chúng ta?”

Trước khi cửa thang máy đóng lại, Trình Lục Dương chậm rãi nói ra câu cuối cùng: “Những lời này, các người thay tôi hỏi ông ngoại đi.”

Cánh cửa sắt lạnh lẽo kia một lần nữa đóng lại.

Lục Thư Nguyệt lẳng lặng đứng ở sảnh lớn rất lâu, nhìn con số bên phải không ngừng tăng lên, cuối cùng dừng ở tầng anh ở, sau đó mới từ từ đi khỏi.

Cơn gió lạnh cuối thu thổi vù vù, khiến chiếc lá duy nhất trên cây đông đưa sắp rụng, trông thật đáng thương.

Bà vén sợi tóc bị gió thổi rối ra sau tai, cười rất xấu xí, cảm xúc trong mắt thay vì nói là cười, còn không bằng đổi thành từ trái nghĩa.

Xem ra con người quả thật không thể làm chuyện sai trái, một khi làm sai rồi, nếu sai đến quá giới hạn thì có lẽ người thân nhất cả đời cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho bạn.

Lúc gọi điện thoại cho Trình Viễn Hàng, bà thấp giọng hỏi: “Nếu như cho ông một cơ hội nữa, ông có gửi Lục Dương cho cha tôi không, mười năm trôi qua không dờm ngó tới?”

Người đàn ông bên kia điện thoại ngồi bên cửa sổ phòng sách tầng hai, mặt mũi u sầu nhìn xuống bãi cỏ đã úa vàng bên dưới, rất lâu không lên tiếng.

Lục Thư Nguyệt nghĩ là ông đã cúp máy, cuối cùng mới nghe được tiếng ho khan trầm trầm của ông, từng tiếng từng tiếng truyền vào tai, từng tiếng từng tiếng gõ xuống đáy lòng bà.

“Nên uống thuốc rồi.” Bà mệt mỏi xoa xoa mi tâm, cuối cùng vẫn phải thở dài.

61. Chương 63

Tần Chân cảm thấy sau khi tiễn Lục Thư Nguyệt xong thì Trình Lục Dương hơi uể oải, ngồi trên ghế sofa xem ti vi nhưng không hề tập trung.

Cô dùng xiên trái cây xiên một miếng táo đưa cho anh: “Ăn không?”

Trình Lục Dương nhìn cũng không nhìn liền há miệng ăn, sau đó dường như rất vui vẻ nói với cô: “Được đấy, ngọt lắm.”

Tần Chân buông lỏng.

Một giây sau, anh Trình nhà cô lại nói bổ sung: “Mua lê ở đâu vậy? Lần sau mua thêm cân nữa.”

“...”

Thứ nhất, đồ chơi này hình như không gọi là lê. Thứ hai, táo này là do anh mua.

Tần Chân há miệng, cuối cùng chỉ nói: “Ăn ngon thì ăn nhiều chút đi.”

Ti vi đang chiếu bộ phim thần tượng, nữ chính tức giận, nam chính cầm loa xin lỗi ở trước mặt mọi người, sau đó chân thành thâm tình mà hết to anh yêu em, nữ chính khóc sướt mướt, chạy xuống dưới, hai người ôm nhau thắm thiết.

Tần Chân bị sét đánh ngoài khét trong sống, quay đầu nhìn Trình Lục Dương, lại phát hiện anh vẫn mang dáng vẻ không tập trung như vậy.

Cô chọc chọc eo anh “Anh nói, nếu ngày nào đó hai chúng ta cãi nhau, anh có chủ động tới tìm em không?”

“Xem tình huống.”

“Cái gì gọi là xem tình huống?”

“Xem xem là ai mắc lỗi, nếu là anh có lỗi, dĩ nhiên anh sẽ tới tìm em; còn nếu là em có lỗi, vậy thì hẳn nên là em tới tìm anh.”

Tần Chân bấu môi “Tình yêu cũng cần tính toán chi li thế sao? Ai có lỗi quan trọng đến thế sao?”

“Đương nhiên là có.” Giọng của Trình Lục Dương vang lên không nhanh không chậm trong tiếng hoan hô ầm ĩ trên ti vi: “Làm người phải tự mình biết mình, làm chuyện sai trái chính là làm chuyện sai trái. Có sai lầm một khi mắc phải, cho dù dùng cả đời để chuộc lỗi cũng không nhận được sự tha thứ của người khác, em nói điều này có quan trọng hay không?”

Tần Chân bỗng không nói nên lời.

Thật lâu sau, Trình Lục Dương mới từ từ quay đầu lại, vòng tay quanh hông cô, nhắm mắt tựa cằm vào vai cô, thầm thì: “Không sai, anh là người hẹp hòi lại ân oán rõ ràng như vậy đấy, em có chê anh không?”

Tần Chân hôn một cái vang dội vào mi tâm của anh, thẳng thắn trả lời: “Có!”

“...Trình Tần thị em đúng là minh chứng cho câu phụ nữ nói một đằng nghĩ một nẻo.”

Tần Chân không vạch trần chân mày hơi nhíu lại của Trình Lục Dương mà chỉ cầm ngược lại tay anh, yên lặng tiếp tục xem ti vi.

Lời cô không nói ra chính là, thật ra cô và anh đều có chuyện canh cánh ở trong lòng.

Cảm giác cô độc trong ký ức lúc nhỏ của anh cô chưa từng trải qua, mà bởi vì cô đặt anh ở trong lòng nên nỗi xót xa này cũng đồng thời truyền vào trong trái tim cô.

Khi yêu một người thì bạn sẽ dần dần hiểu ra, cho dù rất nhiều chuyện chưa từng xảy ra với bạn, bạn cũng đồng thời trải qua cuộc sống của hai người. Những vui buồn hờn giận của người ấy, nụ cười và nước mắt của người ấy, tất cả đều trở thành những điều bạn ghi lòng tạc dạ.

Em kính trọng cha mẹ anh là vì em cảm ơn họ đã đưa anh đến thế giới này, em mới có thể có được một Trình Lục Dương. Nhưng em cũng không thể tha thứ cha mẹ đã vứt bỏ anh suốt mười năm, nhẫn tâm bỏ anh lại cùng ông ngoại sống nương tựa vào nhau trong một thị trấn nhỏ suốt mười năm như vậy, thậm chí còn để cho anh khi còn tằm bé phải một mình đối mặt với sự qua đời của người thân yêu nhất.

Lúc nào anh cũng như một con nhím, người không biết sẽ cảm thấy anh là người khó sống chung, tính tình gàn dở.

Nhưng khi em tiến vào thế giới của anh, em mới phát hiện gai nhọn kia chính là những tổn thương mà anh đã trải qua, dưới vỏ ngoài cứng rắn của anh là một trái tim yếu đuối hơn so với bất kỳ ai.

Trình Lục Dương, em rất muốn ôm lấy anh, vào cái năm anh mười một tuổi ấy, vào cái ngày anh trải qua việc hoảng loạn nhất trong đời mình ấy, nếu như có thể, em hy vọng có thể ôm lấy anh của ngày hôm đó.

Sau đó, từ lúc vũ trụ mông muội cho đến khi thế giới hủy diệt cũng sẽ không bao giờ buông tay.

Trái tim em rất đau vì anh.

—Nhật ký Tần Chân. Ngày đầu tiên gặp mẹ Trình.

Tần Chân ở nhà nghỉ ngơi hơn một tháng, cuối cùng cũng đi lại bình thường. Bác sĩ dặn cô ít đi lại, có thể dưỡng thì cứ tiếp tục dưỡng, dù sao có câu thương gân động cốt một trăm ngày, nay còn chưa được một nửa thời gian đâu.

Nhưng mà sao mà cô ngồi không được? Nặng nề rất lâu, cuối cùng Trình Lục Dương mới đồng ý sau bữa cơm tối sẽ dẫn cô ra ngoài đi dạo một vòng.

Không xa ngoài tiểu khu có một con sông chảy ngang qua thành phố B, mười mấy năm trước do công nghiệp phát triển đã bị ô nhiễm, là đối tượng cải tạo trọng điểm của chính phủ gần mười năm nay. Hiện giờ đã được tu sửa, đêm nào đèn màu muôn màu muôn vẻ cũng được bật sáng đúng giờ, hai bên bờ sông là đường dành cho người đi bộ thật dài và uốn lượn như trong công viên.

Hai người cứ thế chậm rãi bước đi trên con đường đá, dưới bờ sông là tiếng nước chảy hân hoan, dọc đường trừ cây cối rậm rạp và những luống hoa mùa này đã sớm héo tàn, cũng chỉ còn lại băng ghế dài màu trắng an tĩnh cùng chiếc đèn đường bằng đồng thau kiểu cổ.

Đã sắp vào đông, thời tiết chuyển sang lạnh, người đến bờ sông rất ít, cho nên nơi này rất yên tĩnh, chỉ có hai người sánh vai nhau tản bộ.

Trời tối sớm, đèn đường cũng được thắp lên sớm.

Lúc hai người đi đến dưới một chiếc đèn đường thì vô số bóng đèn màu được treo trên lan can hai bên bờ sông đột nhiên sáng lên, lấy màu bạc và màu xanh da trời làm chủ đạo, ánh sáng lấp lánh không ngừng hiện lên theo hình giọt nước rơi xuống, rực rỡ tươi đẹp.

Tần Chân thoát cái liên cảm thấy vui vẻ, chỉ vào hai “dải lụa màu” liên tục uốn lượn đến nơi xa kia, hằng hái nói với Trình Lục Dương: “Anh nhìn kìa, thật đẹp, có giống cảnh trong phim “Frozen” không?”

Cô đang nhớ đến cảnh Elsa dùng phép thuật tạo ra lâu đài băng rực rỡ, băng tuyết trong suốt và đơn điệu bỗng trở nên muôn màu muôn vẻ, vô cùng rực rỡ trong nháy mắt.

Trình Lục Dương bình tĩnh nhìn theo hướng tay cô chỉ ... trừ hai màu ánh sáng ra thì không còn gì khác.

Anh khẽ cười: “Giống.”

Có lẽ ... giống đi?

Anh chưa từng xem “Frozen”, mà cho dù có xem thì e là cũng không hiểu cái mà Tần Chân gọi là xinh đẹp.

Tần Chân kéo anh nhào người lên lan can, mặc cho gió trên sông thổi loạn mái tóc, cười hì hì nói: “Trước kia lúc nào cũng ngồi xe điện ngầm hoặc xe buýt, mỗi lần tan ca về nhà đều không nhìn thấy con sông này, may mà anh ở trung tâm thành phố, nếu không em cũng không biết nơi này vào buổi tối lại đẹp như vậy!”

Trình Lục Dương cười khẽ, giúp cô vén tóc bị gió thổi bay ra sau tai: “Vậy thì lấy anh đi, sau này mỗi ngày đều đến xem.”

“Anh nghĩ hay nhỉ!”

“Ừ, nghĩ vô cùng hay, lấy anh không tốt sao? Ở trung tâm thành phố, mỗi ngày đến xem những cảnh em thích, tiện thể...” Anh dừng một chút, giọng nói nhẹ đi mấy phần “tiện thể, giúp anh nhìn luôn phần của anh.”

Tần Chân chột sững sờ, nhưng ngay sau đó liền phản ứng lại, nụ cười trên mặt bỗng biến mất: “...Em không cố ý.”

Lúc nào anh cũng tỏ vẻ cà lơ phớt lơ, thường làm cô vô thức quên mất sự thật mất anh không được tốt.

Đèn màu trong mắt anh sẽ có màu gì? Trắng xóa? Không có gì đặc sắc, chẳng qua là một trong rất nhiều cảnh đen trắng mà thôi.

Tần Chân hơi luống cuống rồi căng thẳng nói: “thật ra cũng không có gì đẹp, chỉ là mấy cái đèn lãng phí năng lượng quốc gia, bật ở chỗ này cũng không có ai nhìn, ai mà thèm chứ? Em thấy cần phải báo cáo lên các ngành có liên quan, những năng lượng này để cung cấp cho vùng núi thì tốt bao nhiêu! Lúc này em chỉ tùy tiện nói thôi, thực ra thì không có —”

“Tần Chân.” Trình Lục Dương cúi đầu cười, điềm tĩnh ngắt lời cô “Anh không sao.”

“Em không nói anh làm sao, em chỉ nói thật ra em cũng chẳng thích lắm — ”

“Tần Chân.” Anh lại ngắt lời cô, kéo cô vào lòng, dùng cánh tay ôm lấy cô, chẳng biết làm sao nói: “Thích chính là thích, đẹp chính là đẹp, em cho là em nói dối như vậy thì anh sẽ rất biết ơn em sao?”

Anh giả vờ tức giận lấy trán cụng cô, thấy cô bị đau mà đưa tay che trán, ra vẻ “sao anh lại như vậy” khiến anh không khỏi bật cười ha hả.

Anh kéo tay cô ra, nhìn khoảng da không biết là bị anh cụng đỏ hay là bị cô dụi đỏ, đến gần thối hai cái: “Mới vậy mà đỏ rồi? Có đau không?”

Tần Chân sửng sốt: “Làm sao anh biết ... đỏ?”

“Màu sắc có mức độ, với anh thì bóng đậm nhạt chính là màu sắc.”

Về mặt của Trình Lục Dương nhìn nhạt, trong mắt chỉ có bóng dáng của một mình cô, anh sờ vào chân mày của Tần Chân: “Chỗ này rất đậm, chứng tỏ chân mày của Trình Tần thị nhà anh rất đẹp.”

Anh sờ mặt Tần Chân: “Chỗ này hơi đậm, chứng tỏ Trình Tần thị nhà anh hiện đang đỏ mặt.”

Anh chạm vào môi Tần Chân: “Còn chỗ này nhất định là đỏ tươi mềm mại, giống như màu hoa anh đào, anh có thể tưởng tượng ra được.”

Cuối cùng, anh còn hôn lên đôi mắt Tần Chân: “Khỏi phải nói, chỗ này nhất định cũng sáng lấp lánh như sao trên trời, nếu không sao có thể có thị lực tốt như vậy, ngoảnh đầu lại chỉ chọn đúng một ngọn đèn tàn là anh chứ?”

Tần Chân ngẩn ngơ nhìn anh như kẻ ngốc.

Trình Lục Dương bị dáng vẻ kia của cô chọc cười, vừa lắc đầu vừa chọc vào đầu cô: “Còn đang áy náy vì lời nói lúc nãy hả?”

Tần Chân lặng lẽ gật gật đầu.

Thế là người trước mặt bỗng nhiên cầm hai vai cô rồi xoay người lại, để mặt cô hướng về phía bờ sông, còn anh thì tựa sát vào lưng cô.

Trình Lục Dương kéo tay Tần Chân, dọc theo bờ sông chỉ về những chiếc đèn màu rất xa rất xa ở đầu kia, hỏi: “Đó là màu gì?”

“... Màu lam, màu trắng.”

Anh lại nắm tay cô chỉ về phía cây cối bên kia sông: “Đó là màu gì?”

“Màu xanh biếc.”

“Thế bầu trời có màu gì?”

“Màu xanh đen.”

“Thế bảng hiệu màu gì?”

“Màu đỏ.”

Trình Lục Dương nắm tay cô, chỉ vào từng cái từng cái trong tầm mắt, còn Tần Chân thì một năm một mười trả lời màu sắc của những thứ kia.

Cô không hiểu lắm Trình Lục Dương muốn làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo sự dẫn dắt của anh, cuối cùng, Trình Lục Dương thu tay về, chậm rãi từ sau lưng vòng qua eo cô, cúi đầu cười ra tiếng.

“Đèn có màu lam màu trắng, cây có màu xanh biếc, bầu trời có màu xanh đen, bảng hiệu có màu đỏ... Em xem, cho dù không có cảm giác màu sắc rồi, anh cũng có thể biết rõ màu sắc của chúng, với anh thì có cảm giác màu sắc hay không thì có gì khác nhau đâu?”

“Nhưng —”

“Không nhưng nhị gì hết. Trừ phi có một ngày em không muốn làm đôi mắt của anh, không muốn ở bên cạnh anh, nói cho anh biết màu sắc của thế giới này, có lẽ ngày đó anh mới hiểu rằng mình không giống với người khác.” Trình Lục Dương vững vàng ngắt lời cô: “Em sẽ như vậy sao?”

Tần Chân vội la lên: “Dĩ nhiên là không!”

“Vậy thì đúng rồi, đôi mắt của anh đã nói sẽ không bỏ anh đi, cái này không phải là mọi việc thuận lợi sao? Trình Tần thị nhà anh tuy học hành không giỏi hơn ở thị lực tốt, như vậy là có thể giúp anh thu hết màu sắc của thế giới này vào trong mắt rồi.”

Trình Lục Dương từ từ siết cánh tay, ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng ngửi, chớp mũi ngập tràn hương thơm quen thuộc của cô.

Bởi vì mấy ngày này luôn ở cùng nhau, sữa tắm và dầu gội cô dùng đều là của anh, cho nên mùi hương trên người cũng trở nên giống hệt anh.

Trình Lục Dương bỗng nhiên cảm thấy ngửi mùi hương này làm anh vô cùng yên tâm, giống như trong cuộc đời có thêm một người, cùng chia sẻ vui buồn hờn giận với anh, xoa dịu những tích tụ trong lòng anh.

Cơn gió cuối thu thổi rì rào qua những tán cây, nước sông cũng theo đó mà róc rách trôi, băng qua cầu vượt thành phố, một đường chảy về nơi phương xa vô định.

Trình Lục Dương sợ Tần Chân đi đường lâu mệt mỏi, liền kéo cô ngồi xuống băng ghế dài màu trắng ven đường, cùng cô ngắm đầu giường ngắm những ngôi sao thưa thớt.

Tần Chân hỏi anh: “Anh nói xem, ngôi sao nào sáng nhất?”

Trình Lục Dương ngẩng đầu giả vờ nhìn chăm chú, thật lâu sau mới nghiêm túc quay sang nhìn cô, ôm lấy vai cô: “Ngôi sao này sáng nhất.”

Tần Chân sửng sốt, nhưng ngay sau đó thì nựng mặt anh: “Anh Trình thật biết nói chuyện.”

“Đúng mà, trên trời có ngàn vạn ngôi sao, nhưng trong mắt anh chỉ thấy có một ngôi này mà thôi!” Trình Lục Dương cũng nựng mặt cô “Cho dù có một ngày anh không nhìn được màu gì nữa, em vẫn là ngôi sao sáng nhất trong mắt anh.”

Bởi vì từ đầu đến cuối, trong trái tim này chỉ có em, trong đôi mắt này cũng chỉ nhìn thấy em.

Trên đường về nhà, anh khoác áo khoác lên người Tần Chân, sau đó xoa xoa bàn tay hơi lạnh của cô, ra vẻ bình tĩnh nói: “Sao hả, anh Trình nhà em đủ đẹp trai không? Nhất định là em đã mong đợi rất lâu rồi, hôm nay anh liền hoàn thành giấc mộng của em, để em làm nữ chính phim thần tượng một lần.”

Tần Chân phì cười, vô cùng “ngây thơ” chỉ vào tai anh: “Í, chỗ này sao đỏ vậy?”

Roẹt roẹt, mặt của anh chàng phim thần tượng cũng đỏ lên.

Tần Chân cười ha hả, bị anh chàng thẹn quá hóa giận ôm ngang người, thở hổn hển xông vào tiểu khu: “Trình Tần thị em lại dám cười nhạo đại trượng phu, xem anh về nhà trừng phạt em thế nào!”

“Da mặt em dày lắm, không đỏ đâu!” Tần Chân cũng điên cùng anh, ôm lấy cổ anh cười ha ha.

“Vậy anh đánh đòn, xem nó có đỏ không.”

“Đồ lưu manh!”

“Khen hay lắm!”

“Xí!”

“M u a!”

“Ha ha ha ha...” Tần Chân cười đến khó kiềm chế.

Thật tốt, ở chung với anh dường như đã quên mất hình tượng là cái thứ gì, cả thế giới dường như chỉ còn lại hai người bọn họ, không cần phải bận tâm ánh mắt của người khác.

62. Chương 64

Trình Lục Dương ôm Tần Chân một mạch về nhà, trên đường dẫn đến một tràng cười to của chú bảo vệ, ánh mắt tò mò của ba em nhỏ và vô số tiếng cười trộm của người dân tiểu khu.

Anh cứ ngهنh ngang ôm người đẹp về nhà, cuối cùng đắc ý dào dạt tuyên bố: “Hủy danh tiết của em để em không lấy được ai khác ngoài anh!”

Tần Chân cười ha ha: “Đã là thời đại nào rồi, chỉ cần chưa mất trinh, em muốn lấy ai thì lấy, bị anh ôm một cái thì thế nào?”

“Chẳng lẽ em còn hy vọng lấy người khác?” Trình Lục Dương đá một cái, đóng cửa lại, sau đó mỗi chân vung một chiếc giày, cứ thế ôm Tần Chân đi vào phòng cô.

Anh ném cô lên chiếc giường lớn êm ái, sau đó nhìn chăm chăm cô từ trên cao, ra chiều bí hiểm.

“Anh làm gì thế?” Tần Chân cảm thấy hơi là lạ, chống tay thẳng người lên nhìn anh.

“Anh đang cân nhắc có cần phá trinh của em sớm hay không, để em khỏi lấy chồng.”

Tần Chân đỏ khốc đỏ cười, ngồi dậy cởi giày: “Giày của em còn chưa cởi nè!”

Sợ chân cô còn chưa khỏi hẳn, Trình Lục Dương ngồi xổm xuống giúp cô cởi giày. Tần Chân ngồi trên giường, nhìn anh cẩn thận từng li từng tí cởi giày ỳnh, tay chân vụng về, hiển nhiên chưa từng phục vụ ai như vậy.

Cô bỗng mềm lòng hẳn đi, hướng về phía đỉnh đầu đen nhánh của anh mà cảm động đến rối tinh rối mù.

Con gái có phải là luôn dễ cảm động như vậy hay không? Chỉ cần người mình thích hơi quan tâm, hơi dịu dàng thôi thì sẽ lập tức cảm thấy như có cả thế giới.

Trình Lục Dương giúp cô cởi giày xong rồi không vội đứng dậy, vừa ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt long lanh của cô, lúc này mới phát hiện Trình Tần thị nhà anh đang nhìn anh với ánh mắt như con cún con, hận không thể vẫy vẫy đuôi nhào vào lòng anh.

Anh bật cười, vẫn ngồi xổm trước mặt cô như thế: “Sao hả?”

“Bỗng nhiên cảm thấy anh rất tốt!” Tần Chân vòng tay quanh cổ anh “Rất tốt rất tốt, đặc biệt tốt, vô cùng tốt, cực kỳ tốt!”

Đối diện với con cún con bỗng nhiên lao vào trong lòng này, Trình Lục Dương cười ha ha: “Cực kỳ tốt là tốt thế nào?”

“Chính là tốt ngoài phạm vi ngôn ngữ có thể diễn đạt.”

Cô ôm lấy cổ anh, mặt mày cong cong cười với anh, đôi mắt cong lên như vầng trăng vì cười, tăng thêm vài phần quyến rũ, đáng vẻ thướt tha. Hai má vì trước đó đùa giỡn với anh mà hơi ửng đỏ, càng tăng thêm mấy phần xinh đẹp.

Tim Trình Lục Dương đập rộn lên thành thạch, không cảm lòng được tiến về trước hôn môi cô, sau đó cứ thế đè cô trên giường lớn mềm mại.

Món cánh gà sốt chanh trong bữa tối là anh làm, giữa răng môi còn mang theo hương chanh nhàn nhạt, anh vươn đầu lưỡi theo viền môi cô, cánh môi mềm mại như kẹo dẻo, làm người ta hận không thể nuốt vào trong bụng.

Anh dò đầu lưỡi vào giữa răng môi cô, sau đó tìm đầu lưỡi cô, nhẹ nhàng đụng một cái, nhận thấy thân thể cô run rẩy, nhưng ngay lập tức đã quán quýt lấy đầu lưỡi anh.

Hương chanh lan tỏa trong miệng hai người, vị chua chát đặng đặng kích thích thần kinh, mang đến cảm giác trước nay chưa từng có.

Nụ hôn của Trình Lục Dương không dịu dàng như nụ hôn chúc ngủ ngon trước kia, ngược lại mang theo ý xâm chiếm, đoạt lấy mỗi một tấc lưỡi cô, quán quýt lấy cô đến cùng, càng xâm nhập lại càng mạnh mẽ.

Tần Chân có chút thở không ra hơi, hô hấp cũng hơi hỗn loạn, hai mắt ướt át mở ra, ẩn sau tầng hơi nước long lanh, sóng mắt lay động.

Ánh mắt không hề phòng bị, hoàn toàn mang theo sự tin cậy và quyến luyến.

Hiển nhiên là trong sự huấn luyện của nụ hôn thâm tình mỗi đêm, cô đã dần quen với việc Trình Lục Dương hở ra một tí là hôn, thỉnh thoảng còn động tay động chân lợi dụng tí xú.

Mà ánh mắt ấy lại khiến ánh mắt Trình Lục Dương sa sầm, cứ như con cừu nhỏ ngoan ngoãn dâng vào miệng sói, kêu be be... Cô quả thật không biết cô quyến rũ biết nhường nào.

Anh tiếp tục hôn sâu cô, khuấy đảo thế giới của cô đến long trời lở đất, sau đó truyền hơi thở của mình sang, nhất định xâm chiếm từng tấc lãnh địa của cô. Đồng thời, tay anh cũng từ từ di chuyển trên đường cong của cô.

Anh chạm đến eo Tần Chân, cô sợ ngứa nên không khỏi vặn vẹo, cơ thể mềm mại dịu dàng của cô chậm chậm ma sát với bộ phận của anh đặt trên người cô, cảm nhận đó quả thực làm cho người ta... không kiềm chế nổi.

Anh có thể cảm giác được phần mềm mại nở nang trước ngực cô đang kề sát người anh, mà hai tay anh cũng từ từ di chuyển trên eo cô, cách lớp quần áo vuốt ve từng tấc da thịt cô.

Anh vừa hôn cô vừa nhanh tay cởi cúc áo của cô, sau đó cởi từng chiếc từng chiếc ra, Tần Chân cảm thấy hơi lạnh thì mở mắt ra, lúc này mới phát hiện trên người chỉ còn lại mỗi chiếc áo ngực.

Trình Lục Dương nhìn cô với ánh mắt khiến người ta đập loạn nhịp, cúi đầu hỏi cô: “Có thể không?”

Cả người Tần Chân nóng lên, đặc biệt là hai gò má, dưới ánh nhìn chăm chú nóng rực của anh, gần như sắp bị thiêu cháy.

Cô nên nói gì đây?

Làm người con gái đang hoang, xấu hổ mà rụt rè từ chối anh?

Thuận theo lòng mình, làm một người phụ nữ thời đại mới không câu nệ tiểu tiết?

Cô chỉ cảm thấy đầu óc mình quả thực hóa thành một đồng hồ dán, lý trí cũng không biết chạy tới góc nào của thế giới rồi, tóm lại là vô số ý nghĩ hỗn loạn chọt lóe lên, nhưng không cái nào đáng tin cậy.

Trình Lục Dương nhẹ nhàng nắm tay trái cô, sau đó hôn lên khóe môi cô, hơi thở ấm áp làm cô vô thức lui lại, nhưng không thể thoát khỏi sự khống chế của tay anh.

Anh hôn vào lòng bàn tay cô, hôn đến cả người cô mềm nhũn ra, sau đó lại dùng đôi mắt đen nhánh trong suốt khóa chặt cô: “Tần Chân, em tin anh không?”

Cô vô thức đáp một tiếng: “Em tin...”

“Em tin –” Khóe môi anh bỗng nhếch lên, lộ ra nụ cười làm người ta lóa mắt “Vậy thì tốt rồi.”

Anh không cho cô bất kỳ cơ hội đổi ý nào, hai tay linh hoạt trượt đến sau lưng cô, xuyên qua lớp vải mỏng trực tiếp xoa da thịt cô, kể đó hơi động — cô cảm thấy trước ngực mình nổi lóng, chiếc áo lót đã bị cởi ra.

Trong lòng có cảm giác do dự không tên, cô hiểu rõ khoảnh khắc tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, hai gò má nóng lên, không khỏi căng thẳng túm lấy cánh tay anh, khẽ gọi tên anh: “Trình Lục Dương.....”

Cơ thể cô rất căng thẳng, có thể thấy sự bất an và hồi hộp trong lòng cô, Trình Lục Dương hơi dừng lại, hôn lên môi cô, thấp giọng nói: “Anh nhịn lâu lắm rồi, cho anh có được không?”

Cô không dám trả lời, bởi vì chấp nhận hay từ chối đều làm cô khó xử không thôi.

Trình Lục Dương vẫn đang thấp giọng dụ dỗ cô: “Em đã ở chung nhà với anh cả tháng rồi, xem như thương anh đi, anh nhịn đến muốn điên rồi.”

Anh, anh sao có thể nói trắng ra loại chuyện xấu hổ này chứ?

Tần Chân đỏ mặt, lúng túng nói: “Nhưng em, nhưng em còn chưa chuẩn bị xong ...”

Cô bối rối nghĩ, nội y cô mặc hôm nay không đúng, là loại xấu chết được; hai ngày nay cô không tắm, trên người tuyệt đối không có hương thơm gì; còn có đầu tóc, lúc sáng soi gương phát hiện hơi có dầu – thế này thì sao có thể cùng anh, cùng anh chuyện kia chứ?

Trình Lục Dương cau mày nhìn con cừu nhỏ đẹp đẽ này, trong lòng đấu tranh vô số, cuối cùng thỏa hiệp trong ánh mắt sợ hãi của cô.

Anh u oán nhìn cô: “VẬY anh, anh thăm dò thử sơ sơ được không?”

Thăm ... dò?

Tần Chân hơi hé miệng, vẻ mặt nhìn anh.

Trình Lục Dương hình như giận dữ nắm tay cô, ấn xuống dưới bụng mình, lúc lòng bàn tay mềm mại của cô chạm phải một vật nóng như lửa thì vô cùng bí hiểm hỏi cô: “Cảm nhận được không?”

“Cái, cái gì?” Tần Chân lắp ba lắp bắp, toàn thân cứng đờ.

Cô sờ phải cái gì?

Sao anh lại không biết xấu hổ như vậy hả hả hả!

Cô muốn lui lại, nhưng Trình Lục Dương kéo tay cô rất chặt, hoàn toàn không cho cô lùi bước.

Nhìn thẳng vào gò má đỏ bừng của cô, Trình Lục Dương nói với giọng u oán chỉ ra một sự thật: “Em xem, Trình kiều hãnh đã nóng lòng muốn thử rồi, với khí khái đàn ông và khí tiết kiên cường của nó, trong thời gian ngắn sợ là khó mà hết sưng.”

Khí khái đàn ông...

Khí tiết kiên cường...

Khó mà hết sưng...

Tần Chân quả thực muốn tàn bạo đổ hạt dưa vào trong hai lỗ tai anh, anh có nỗ lực nào thì nó cũng chỉ là một bộ-phận-sinh-dục-dàn-ông, ở đâu ra khí khái đàn ông! Ở đâu ra khí tiết kiên cường! Hết sưng cái quái gì!

Mặt cô sắp đỏ như máu rồi nhưng Trình Lục Dương vẫn đang tội nghiệp nhìn cô, dùng râu lún phún ở cằm cọ mặt cô: “Cho anh sờ nha, anh bảo đảm chỉ hơi tham lam chút xíu thôi, có được không?”

Tần Chân bị anh làm ầm ĩ, da gà da vịt khắp người đều nổi lên, nhưng mà là do máu trong người sôi lên, chứ không phải do phản cảm.

Thôi vậy, quên mình vì Tổ quốc, xem chết như trở về (*).

[(*)hai câu thơ của Tào Thục, con thứ của Tào Tháo, nguyên văn: ‘quyên khu phó quốc nạn, thị tử hốt như quy’]

Cô lẩm bẩm một câu như vậy, sau đó nói: “Coi như em làm Văn Thiên Tường đi.” (*)

[(*) Văn Thiên Tường (1236-1282) là thừa tướng của Nam Tống, là nhà thơ và nhà yêu nước nổi tiếng, một anh hùng dân tộc của Trung Quốc]

Trình Lục Dương tức khắc bắt đầu động tay động chân, tiến hành cái gọi là thăm dò. Anh hôn một mạch từ cổ xuống đến xương quai xanh, hai tay cũng xấu xa thò vào trong quần áo cô, khe vuốt dọc theo da thịt mịn màng nhẵn nhụi của cô, cuối cùng phủ xuống đóa hoa mềm mại trước ngực cô.

Anh còn rất vui vẻ lẩm bẩm một câu: “Vừa vặn, mỗi tay một cái!”

“...” Tần Chân đã hận không thể bóp chết anh rồi.

Phần mềm mại của cô bị anh nắm trong tay, từng chút từng chút nở rộ ra, mà anh dùng ngón tay lộn xộn, khiến hơi thở của cô rối loạn.

Cô cảnh cáo anh: “Đủ rồi! Không được tiếp tục!”

Trình Lục Dương dứt khoát lấp miệng cô, môi lưỡi và ngón tay cùng sử dụng, làm cô không khỏi cúi đầu thở dốc.

Cô thậm chí có thể cảm giác được Trình kiều hãnh đang chống trên hai chân cô, quả thật tràn đầy sức sống, tràn trề sức mạnh như nước lũ sông Hoàng Hà. Cơn rung động xa lạ cùng tác dụng tình dục khiến cô hơi mất kiểm soát ý loạn tình mê, nhưng cô vẫn cố giữ vững điểm mấu chốt cuối cùng, ánh mắt mờ hơi sương nhìn Trình Lục Dương nói: “Anh nói là chỉ hơi tham lam chút xíu!”

Cô chưa mặc đồ lót thích hợp, cô chưa tắm rửa thật kỹ, cô chưa chưng diện cho thơm ngào ngạt!

Tuyệt đối không phải là lúc này!

Nếu biết lý do từ chối của cô, chắc hẳn Trình Lục Dương không bị tức chết cũng bị tức gần chết, nhưng một người kiều hãnh như anh sao có thể cưỡng ép con gái chứ?

Tuy rất khó kiềm chế nhưng anh vẫn giữ lời buông lỏng tay ra, lưu luyến nằm ở bên cạnh cô.

Nhưng anh vẫn cố vùng vẫy lần cuối, kéo tay cô chạm lên Trình kiều hãnh đã kiên cường thêm: “Em thật không thể thương xót tên nhóc này sao?”

Tần Chân rút tay lại như bị điện giật, túm chăn trùm lên đầu: “Trình Lục Dương anh quá hư hỏng rồi! Em không thêm nói chuyện với anh nữa!”

Mặt cô người cô đều tỏa ra hơi nóng hầm hập.

Trình Lục Dương lặng lẽ xuống giường, lặng lẽ quay đầu nhìn cô một cái, lặng lẽ cúi đầu nhìn chằm chằm Trình kiều hãnh đáng thương, cuối cùng lặng lẽ để lại một câu chúc ngủ ngon: “Quên mình vì Tổ quốc, xem chết như trở về là của Tào Thực viết, chẳng liên quan gì đến Văn Thiên Tường!”

Nói xong, anh đau thương đi về phía toilet, định ở đó đền bù cho Trình kiều hãnh bị kích thích mà không được phát tiết.

Anh quả nhiên vẫn còn quá tốt bụng, cứ ép không được sao? Mặc anh ba bảy hai mươi mốt, cứ dè Trình Tần thị xuống nổi thú tính không được sao? Ra về quân tử gì chứ?

Hại Trình kiều hãnh nhà anh lại phải thân thiết với năm anh em ngón tay.

Trời xanh thăm thăm ơi, bao giờ mới có thể để Trình kiều hãnh được tiến vào đúng chỗ?

63. Chương 65

Chân Tần Chân vẫn đang trong giai đoạn hồi phục, cô xin nghỉ phép đã hơn một tháng, mỗi lần bà Lưu Trân Châu gọi điện đến hỏi thăm bệnh tình đều không nhận được mà cảm râm mấy câu: “Vốn dĩ thành tích đã không tốt, bây giờ cô lại xin nghỉ phép ở nhà, định lúc hết tiền thì tự nấu chính mình để ăn thật hả?”

Tần Chân sẽ đáng thương than thở: “Vì tiết kiệm ăn uống để dành tiền trị bệnh mà tôi bây giờ chỉ còn lại có bộ xương đây...”

Lưu Trân Châu do dự hỏi: “Thiếu tiền? Thiếu bao nhiêu?”

Vừa nghe giọng điệu này chính là nhện đau bỏ những thứ yêu thích để cho cô mượn tiền, Tần Chân cảm động lung tung một phen, tràn đầy thâm tình nói với bà: “Không thiếu, tôi tìm được đại gia.”

Cô nhìn lướt qua người ngồi trên ghế sofa chơi điện thoại di động, nhếch môi cười, sau đó trong khoảnh khắc Lưu Trân Châu tra hỏi ráo riết liên hoàn như cắt tiết gà liền nói tùy tiện qua loa vài câu rồi cúp điện thoại.

Đến khi chín muồi rồi hăng quay lại kích thích trái tim nhỏ bé yếu đuối của bà Lưu Trân Châu đi.

Đã lập đông rồi, thời tiết lập tức trở lạnh, hiếm khi thấy ánh mặt trời, Trình Lục Dương rủ Tần Chân cùng đi dạo trong tiểu khu, tắm nắng.

Anh khoác áo khoác ngoài của mình lên người Tần Chân, lại quấn khăn quàng mấy vòng lên cổ cô, Tần Chân nhìn trang phục như bánh bao của mình, phì cười ra tiếng: “Chân cũng ổn ổn rồi, mấy ngày nữa em về nhà thôi, khỏi phải ở đây quần áo cũng không có mặc, rất bất tiện.”

Trình Lục Dương thoáng cái xụ mặt xuống: “Chân còn chưa khỏi hoàn toàn đâu, đúng ba tháng mới được về! Không có anh, em căn bản là không biết tự chăm sóc bản thân!”

Tần Chân sắp lại gần nhìn biểu cảm của anh, cười híp mắt nói: “Sao, không nỡ xa em? Không nỡ xa em thì cứ nói thẳng đi, mượn cớ làm gì?”

“Mặt mũi gớm nhỉ!” Trình Lục Dương cầu nhàu đóng cửa, bước chân cực nhanh đi vào thang máy.

Tuy biết rõ chân Tần Chân sớm muộn cũng sẽ khỏi, nhưng anh cứ không muốn để cô đi, dường như đã sớm quen hàng ngày tan làm về nhà, khi mở cửa đầu tiên sẽ nghe thấy tiếng nói trong treo của cô: “Về rồi à?”

Khi đó, bất kể anh mệt nhường nào, cũng sẽ bật cười trong phút chốc, nỗi mệt mỏi cả ngày đều biến mất.

Nếu cô cứ như vậy mà về, chẳng phải là anh lại một mình đối diện với căn phòng trống rỗng sao?

Mặt trời ấm áp chiếu lên người rất thoải mái, Trình Lục Dương đi cùng cô hai vòng, rồi ngồi trên băng ghế của tiểu khu phơi nắng.

Đang ba giờ chiều, lại là cuối tuần, không ít người trong tiểu khu vội vã qua lại, chắc hẳn là muốn ra ngoài để tận hưởng ngày cuối tuần vui vẻ.

Mùi thơm của Oden (*) bay tới từ cửa hàng tiện lợi 24h cách đó không xa, Tần Chân cảm thấy muốn ăn, bèn nhét di động cho Trình Lục Dương: “Nè, anh chơi đi, em đi mua ít đồ.”

[(*) Oden: món ăn truyền thống của Nhật Bản vào mùa đông]

Trình Lục Dương kéo cô lại: “Chân còn chưa lành mà chạy đi đâu? Để anh đi.”

Tần Chân trợn mắt: “Ngày ngày đều ở nhà ăn ăn ngủ ngủ, sắp mập chết rồi này? Có mấy bước thôi không mệt em được đâu, coi như giảm cân nữa!”

Cô thấy Trình Lục Dương nhếch môi cười, thả tay ra, thế là kéo lại chiếc áo khoác nam rộng thùng thình trên người, hắng giọng, ra vẻ hài hước đi về phía cửa hàng tiện lợi.

Buổi trưa cô không ăn nhiều nên bây giờ hơi đói, cô mua một suất oden, lén ăn một viên ngay ở cửa cửa hàng, thỏa mãn thở ra một hơi.

Nóng hổi, thật thoải mái.

Cố ý đi vòng ra phía sau Trình Lục Dương, Tần Chân đứng cách băng ghế mấy bước chân, tò mò nhìn một thằng bé không biết từ đâu chui ra trên băng ghế, đang nhích từng chút một về phía Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương đang cúi đầu chơi điện thoại, lại là game parkour, lúc nào nhàm chán anh cũng chơi trò này, lần nào điểm cũng uốn chết, đứng đầu trong danh sách bạn bè của Tần Chân.

Cô vẫn đang ăn, nhìn cái đầu củ cải nhỏ cuối cùng cũng nhích tới bên cạnh Trình Lục Dương, hắng hái bừa bừa thò đầu đến gần: “Chú đang chơi gì vậy?”

Trình Lục Dương đang chơi rất thạo, không quay đầu lại mà sửa lời: “Là anh trai.”

“Cái này chơi vui không?” Đầu củ cải nhỏ càng lúc càng lại gần.

“Chơi không vui.”

“Vậy...” Đầu củ cải nhỏ chớp chớp mắt: “Nếu anh thấy chơi không vui, vậy em chơi giúp anh nhé?”

Nó chớp chớp mắt lấy lòng, sợ Trình Lục Dương không đồng ý, còn gọi một tiếng giần giã: “Anh trai!”

Tần Chân cho là dựa theo tính cách cự người ngoài ngàn dặm của Trình Lục Dương, nhất định sẽ không phản ứng lại đứa nhỏ này, nào ngờ anh vừa nghe hai chữ “anh trai” thì vô cùng lưu loát dứt khoát đưa điện thoại di động cho nó, làm cô cười ngất nghêo.

Đầu củ cải nhỏ tay chân vụng về, lại không nắm rõ quy tắc trò chơi, liên tục chơi vài ván đều chết sớm ngay lúc mới xuất phát.

Trình Lục Dương nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nó nhăn như bánh bao thì nể tình nó gọi mình một tiếng anh trai, liền vui lòng hướng dẫn, chỉ huy nó làm sao canh lúc thích hợp nhảy lầy đà để vượt qua chướng ngại vật.

Nhưng năng lực tiếp thu của trẻ con dù sao cũng có hạn, trong chốc lát vẫn không nghĩ ra được, cuối cùng dứt khoát trưng ra khuôn mặt đau khổ thoát khỏi game “Chơi không vui! Em không chơi nữa!”

Trình Lục Dương lấy lại di động, cũng không nói gì mà chọn ra vài game khác, lại đưa đến trước mặt nó: “Nè, mấy game này em muốn chơi cái nào?”

Đầu củ cải nhỏ thuận tay chọn ra một game, hăng hái nói: “Cái này! Em chơi cái này! Trên điện thoại mẹ em cũng có cái này!”

Trình Lục Dương nhú mày: “Puzzle Bobble à?” (game bắn bóng), sau đó mở trò chơi ra, lại đưa điện thoại di động cho nó.

Ánh mặt trời mùa đông cho dù nắng cũng không quá nóng, cứ thế nhẹ nhàng vương trên người hai người một lớn một nhỏ.

Áo khoác Trình Lục Dương màu xanh mực, lọn tóc dưới ánh mặt trời dường như hơi lấp lánh ánh sao, khi anh nghiêng đầu chú tâm nhìn đứa trẻ bên cạnh chơi game, thỉnh thoảng bật cười ra tiếng, gò má anh tuần vô cùng, làm tim người ta đập thành thịch.

Tần Chân cảm thấy ấm lòng, Trình Lục Dương như vậy, cho dù sau này có con của chính mình, hẳn cũng sẽ là một người cha rất đáng yêu?

Cô dứt khoát không tiến lên nữa, mà đứng ở đó hoàn toàn chú tâm quan sát cảnh tượng trước mắt.

Nhưng đầu củ cải nhỏ có vẻ mới khoảng sáu tuổi, khả năng phối hợp không tốt, puzzle bobble cũng chơi đến nửa chín nửa sống, luôn không qua bàn được. Nó buồn hui đưa di động cho Trình Lục Dương: “Anh trai, anh giúp em nhé?”

Trình Lục Dương cứng đờ người, bình thần nói: “Anh trai cũng không chơi được cái này.”

“Anh gạt người, lúc này anh chơi trò kia giỏi như vậy, nhất định chơi trò này giỏi!” Đầu củ cải nhỏ bắt đầu làm nũng, không thuận theo không buông tha nhét điện thoại di động lại vào tay anh: “Giúp em qua một bàn nha, qua một bàn thôi có được không?”

Ánh mặt trời chiếu xuống, làm người ta sinh ra ý lười biếng, có cơn gió chợt thổi qua, như mang theo cả mùi hương của mặt trời.

Trình Lục Dương nhận điện thoại, cúi đầu nhìn hình ảnh vốn là những bong bóng đầy màu sắc, từ từ nói một câu: “Anh không gạt người, là thật, mắt của anh trai bị bệnh, không nhìn thấy màu sắc, trò chơi thế này... sau này đều không thể chơi.”

Ngày hôm sau lúc Trình Lục Dương đi làm, Tần Chân gọi điện thoại cho Bạch Lộ, bảo cô ấy tùy tiện mang một bộ quần áo có thể mặc ra ngoài gặp người sang nhà Trình Lục Dương.

Sau khi thay quần áo, cô kéo Bạch Lộ cùng lái xe đến bệnh viện.

Sau khi Bạch Lộ nghe mục đích chuyến đi của cô thì vẻ mặt trở nên đặc sắc, hăng hái đánh giá Tần Chân một vòng, cuối cùng sờ bụng cô: “Đây ... có rồi? Tốc độ nhanh nhỉ!”

Tần Chân lập tức đen mặt, hất mạnh tay cô ấy ra: “Xéo! Phiền cậu trong sáng chút có được không? Cậu tưởng ai cũng giống cậu hả? Quen nhau mới bao lâu mà đã đưa anh chàng ma men nhà cậu về ngủ chung giường rồi!”

Bạch Lộ cũng đỏ mặt lên, ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói: “Sao hả, không cho người ta nhất kiến chung tình sao? Tuy bọn mình quen nhau không lâu như cậu và Trình Lục Dương nhưng hai bọn mình tâm đầu ý hợp, trời sinh một cặp, không như hai đứa cậu chỉ biết lãng phí thời gian!”

Cô bỗng nhiên hiểu ra cái gì, sắp lại gần cười hì hì hỏi Tần Chân: “Minh bảo này, hai người cậu không phải đã ở chung hơn một tháng mà chưa cái kia đấy chứ?”

“Cái kia, cái kia gì?” Tần Chân đỏ mặt, đẩy mặt cô ấy ra xa: “Minh là phụ nữ rụt rè thời đại mới, chứ không như cậu, dễ dàng bị người ta lừa lên giường như vậy!”

Cô cần nắm bắt Bạch Lộ mau chóng lái xe, nhưng trong đầu không hiểu sao lại hiện ra cảnh tượng đêm đó Trình Lục Dương suýt nữa thì thành công, nhớ đến cảm giác cực nóng ở lòng bàn tay lúc chạm vào Trình kiều ngạo, đáy lòng cũng thoáng chốc nóng bừng.

Đường như.....suýt chút nữa?

Bạch Lộ vừa lái xe, vừa nghiêng đầu nhìn cô không nói tiếng nào, đột nhiên hỏi: “Sao mặt cậu đỏ thế?”

“Nóng, quá nóng!” Tần Chân vội ra vẻ bình tĩnh lấy tay quạt gió.

Bạch Lộ tức giận trừng cô: “Nóng cái rắm á! Minh còn chưa bật điều hòa, giữa mùa đông thế này, da cậu dày nên bí hả?”

Không, mà là cô đang nghĩ đến vài cảnh tượng cấm U18.

Tần Chân vội chuyển đầu ra hướng ngoài cửa sổ, nhìn áp phích đầy màu sắc trên tủ kính thủy tinh dọc theo hai bên đường, trong lòng lại không vui nổi.

Vừa nghĩ đến lời Trình Lục Dương nói với đứa bé trên băng ghế ở tiểu khu, trong lòng cô liền buồn bã đến sợ hãi, có cảm giác chua xót không chịu nổi bèn rẽ đâm chồi trong góc ngách, cuối cùng lớn lên thành bụi gai chi chít, đâm vào làm cả trái tim cô đều đau đớn.

Cô hỏi Bạch Lộ: “Cậu có từng nghĩ có một ngày cậu sẽ không nhìn thấy màu sắc nữa không?”

“Có ý gì? Cậu nói là bị mù màu hả?”

“Ừ.”

“Thần kinh, người bình thường ai nghĩ tới chuyện này chứ?”

“Lúc trước không phải đã học ‘Nếu cho tôi ba ngày ánh sáng’ (*) của Helen Keller sao? Còn có ‘Tôi với địa đàng’ của Sử Thiết Sinh cũng đều nói, uhm ... nói về người tàn tật.” Ba chữ người tàn tật khiến trái tim Tần Chân không khỏi thất lại, cực kỳ khó chịu, cô cúi đầu nhìn tay mình đang nghịch cúc áo, chậm rãi nói: “Sau đó mình không khỏi nghĩ, nếu cậu đã từng được thấy màu sắc của thế giới này nhưng có một ngày bỗng nhiên bị bệnh, cảm thấy trước mắt chỉ còn một vùng trắng đen, cậu sẽ làm sao?”

[(*)Helen Keller (1880-1968): nữ văn sĩ, nhà hoạt động xã hội, diễn giả người Mỹ. Bà là người khiếm thị, khiếm thính đầu tiên của nước Mỹ giành học vị Cử nhân Nghệ thuật

‘Nếu cho tôi ba ngày ánh sáng’ (tên tiếng Anh: The Story of My Life) là tác phẩm nổi tiếng nhất của Helen]

Bạch Lộ cảm thấy là lạ: “Cái gì mà làm sao? Sao cậu cứ nghĩ mấy chuyện lạ lùng này vậy? Cho dù thật thì cũng nên là bác sĩ nói cho cậu biết nên làm sao chứ một mình cậu lo lắng suông thì có ích gì?”

Tần Chân không nói nên lời.

Bạch Lộ không nghe trả lời thì nghiêng đầu nhìn cô, kết quả là thấy cô ngẩn người nhìn chăm chăm cúc áo trong tay, vẻ mặt hơi đờ đẫn, còn có chút thương cảm. Thế là cô bất thành linh phanh xe lại, gấp gấp kéo tay Tần Chân: “Sao vậy? Mắt cậu có vấn đề gì?”

Tần Chân từ từ ngẩng đầu lên: “Không phải mình, mà là Trình Lục Dương.”

Ở bệnh viện hơn nửa tiếng đồng hồ, từ đăng ký cho đến đợi khám bệnh, tất cả đều do Bạch Lộ lo liệu.

Bác sĩ hỏi kỹ Tần Chân về bệnh tình của Trình Lục Dương, nhưng cụ thể thì Tần Chân cũng không biết, chỉ nói năm anh mười một tuổi bị bóng đèn dây tóc chiếu vào quá lâu nên trông mắt bị tổn thương, dần dần thì không thấy được màu sắc nữa.

Bác sĩ lại hỏi rất nhiều chi tiết, nhưng Tần Chân hầu như không biết gì cả, cuối cùng cũng không đưa ra được kết luận gì.

Trước khi đi, vị bác sĩ khoa mắt đã nhiều tuổi kia uyển chuyển nói với cô: “Nếu đã kéo dài nhiều năm rồi, mà tình trạng hiện tại gần như là mù màu thì tỷ lệ khỏi hẳn rất nhỏ. Hơn nữa mắt con người là bộ phận vô cùng yếu ớt, một khi xuất hiện triệu chứng bệnh thì có thể sẽ mang tính suốt đời. Cụ thể thế nào thì cô vẫn nên dẫn bệnh nhân cùng đến xem đi, chỉ nói suông mà không kiểm tra thế này thì cũng không thể biết rõ tình huống của cậu ta.”

Tần Chân rầu rĩ ra khỏi bệnh viện, mãi cho đến khi Bạch Lộ lái xe đưa cô về tiểu khu của Trình Lục Dương, cô vẫn không nói chuyện.

Bạch Lộ dứt khoát quay đầu xe, chở cô đến siêu thị, kéo tay cô đi đến quầy rau cải.

“Làm gì vậy?” Tần Chân rốt cục có phản ứng.

“Chị hai, Trình Lục Dương còn chưa muốn chết muốn sống, mà chị nửa chết nửa sống thế này là sao hả? Anh ta xấu xa thế, chắc chắn sợ nhất là cái dáng vẻ như trời sập xuống của chị, vậy thì anh ta cũng tự ti hơn đó?” Bạch Lộ đẩy xe mua đồ, giúp cô chọn nguyên liệu nấu ăn “Cậu phải phấn khởi lại mới được, nấu bữa cơm thật ngon cho anh ta, rồi nghĩ biện pháp dỗ anh ta đi bệnh viện khám, có biết không?”

Tên tính tình bướng bỉnh kia thật sẽ ngoan ngoãn cùng cô đi khám?

Tần Chân do dự chốc lát, bỗng có dự cảm vô cùng là lạ, muốn thẳng thắn nói điều kiện với Trình Lục Dương, lần này sợ là thật phải ... hi sinh nhan sắc rồi.

64. Chương 66

Thật ra ý định ban đầu của Tần Chân là nấu một bữa ăn siêu cấp lớn xưa nay chưa từng có cho Trình Lục Dương, cần người miệng mềm mà, tiểu vương tử độc mồm nếu mềm giọng thì nói không chừng có thể cùng cô đến bệnh viện khám mắt.

Sao đoán được trời sinh ta tài ắt hữu dụng, nhưng chuyện làm đầu bếp giỏi này tuyệt đối không hề thích hợp với Tần Chân.

Một mình cô loay hoay trong bếp cả buổi, cuối cùng món ăn làm ra thê thảm không nỡ nhìn, không thể gặp người.

Thật ra cũng không thể hoàn toàn trách cô, có trách thì trách Bạch Lộ kia khẳng khái muốn một bữa tối kiểu Tây dưới ánh nến, cho nên chọn toàn là bò bít-tết, cá hồi nhập khẩu từ Nhật Bản ... toàn những nguyên liệu cô chưa từng làm.

Tần Chân bi thương nhìn một đồng đồ ăn vào còn đáng sợ hơn nhìn, rốt cục vẫn phải nén đau lòng mà đem đi đổ.

Thay vì ăn bị tiêu chảy, còn không bằng cứ như vậy mà xử lý sạch.

Sau đó lúc Trình Lục Dương tan làm về, liền bị cô kéo ra ngoài ăn.

Tần Chân mặc bộ váy cashmere màu trắng Bạch Lộ đem đến, tóc cũng xõa xuống sau đầu, vì không làm xấu mặt Trình Lục Dương, cô còn cướp lấy túi trang điểm tùy thân của Bạch Lộ, sau một thời gian dài thì đây là lần đầu tiên cô trang điểm nhả nhặn thế.

Trình Lục Dương nướn mi nhìn nhà hàng trang trí thanh nhã trước mặt: “Xác định là nhà hàng này?”

Tần Chân quơ quơ ví tiền trước mặt anh, dựa vào tiền tài mà lên mặt: “Em cố ý trả tiền đó!”

“Vậy thật đúng là –” Trình Lục Dương cong cong khóe môi: “hiếm thấy.”

Có thể thấy tâm trạng của anh không tệ.

Sau khi gọi món ăn, Tần Chân đi toilet, lúc rửa tay xong nhìn vào gương quan sát lớp trang điểm trên mặt thì nghe thấy một cô gái ở vách bên gọi điện thoại.

Giọng nói kia nghe quen quen.

“Bạn xác định anh ta đặt nhà hàng này? Mình đã đến rồi.”

“Ừ, bạn cứ ngồi yên đó, một khi thấy anh ta dẫn theo người phụ nữ kia đi vào thì lập tức gọi ình, sau đó mình sẽ bước ra ngoài.”

Tần Chân còn đang phân biệt giọng nói này rốt cục có phải là của người cô đang nghĩ hay không thì thấy cửa phòng vách bên bị đẩy ra, cô đối diện với tầm mắt người đó trong gương, tức thì sửng sốt: “Trần Hàm?”

Bạn học cũ của cô, lớp phó học tập hồi cấp ba, MC thời sự đài truyền hình, thời gian trước vừa mới kết hôn – Trần Hàm.

Trần Hàm trang điểm tinh xảo, lúc bắt gặp ánh mắt của Tần Chân thì lập tức sửng sốt, nhưng ngay sau đó thì lúng túng xụ mặt: “Cậu cũng đi ăn ở đây?”

Tần Chân không biết nên có phản ứng gì, toilet chỉ rộng từng này, dù thế nào cô cũng không thể giả vờ như không nghe thấy giọng nói của cô ấy, cho nên vừa rửa tay vừa do dự hỏi: “Sao thế, xảy ra chuyện gì sao?”

Sắc mặt Trần Hàm lại xấu thêm mấy phần, chỉ lạnh lùng cười: “Không có gì, chỉ là tiết mục thường gặp trong phim truyền hình thôi, bắt gian.”

“...”

Cái này bảo cô làm sao mà tiếp lời đây.

Tần Chân có chút muốn đùng đầu chết.

Đại khái là Trần Hàm cũng nhìn ra được sự lúng túng của cô, ngẩng đầu hướng về phía cô trong gương khẽ cười: “Cậu đã đến đây ăn thì nhờ cậu một chuyện.”

Tần Chân xấu hổ cười cười: “Cậu nói đi.”

“Lát nữa khi nhìn thấy chuyện buồn cười gì, xin giả vờ như không biết mình.”

“...”

Nụ cười của Trần Hàm đã biến mất tăm, cô ấy lẳng lặng nhìn cô: “Nếu quả thật là bạn học cũ của mình thì nghe mình, đừng để mình càng cảm thấy khó chịu hơn.”

Tần Chân vô thức gật đầu, sau đó chỉ ra ngoài: “Vậy mình đi trước, nếu cậu có chuyện gì... có thể đến tìm mình.”

Tuy rằng cô cũng biết, trông Trần Hàm thế này, tuyệt đối không thể tìm cô nhờ giúp đỡ gì.

Trình Lục Dương đợi Tần Chân một lúc lâu, thấy cô rốt cục cũng trở lại, lúc này mới ra hiệu cho nhân viên phục vụ đem thức ăn lên.

Anh nâng ly rượu, rượu vang trong suốt và thơm ngát lắc lư trong ly, phối hợp với vẻ nhàn nhã thoải mái của anh, nhìn thế nào cũng thấy động lòng người.

Anh nhếch môi cười với cô: “Không cạn ly sao?”

Tần Chân lúc này mới hoàn hồn, vội vàng nâng ly rượu lên cùng một cái, sau đó lại ngơ ngác đưa lên miệng nhấp.

Trình Lục Dương nhìn ra sự bất thường của cô: “Sao vậy?”

Khi cô vẫn đang cân nhắc xem có nên nói ra hay không thì thấy nhân viên bảo vệ mở cánh cửa thủy tinh cách đó hơn mười bước, kèm theo câu nói niềm nở: “hoan nghênh quý khách”, người chú rể cô từng thấy trong hôn lễ của Trần Hàm đang nắm tay một cô gái trẻ đi về phía bọn họ.

Tần Chân thay đổi sắc mặt, vô thức nhìn về phía toilet, cùng lúc đó, Trần Hàm mặc áo khoác ngoài màu lam thẫm cũng lạnh lùng bước ra.

Từ toilet đến cửa lớn cũng khoảng mười mấy bước, Trần Hàm đi giày cao gót bước nhanh về phía hai người vừa mới vào, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì tát một phát vào mặt cô gái kia.

Tất cả mọi người đều bối rối.

Về mặt Tần Chân cũng hơi thay đổi, căng thẳng nhìn chằm chằm một màn này.

Trình Lục Dương quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy một người phụ nữ trang điểm tinh xảo nhấc ly rượu vang từ bàn kế bên, thỉnh thoảng hít hết lên mặt một cô gái khác.

Trần Hàm nhìn vào chỗ hai người nắm tay còn chưa kịp buông ra, lạnh lùng nói: “Thật thản nhiên nhỉ, người không biết còn tưởng hai người là một đôi, còn tôi mới là kẻ thứ ba đấy!”

Rượu vang men theo mái tóc ướt của cô gái kia chảy xuôi xuống dưới, chất lỏng màu đỏ tươi thấm xuống áo khoác màu vàng nhạt, nhìn có hơi ghê người.

Cô gái kia há miệng, thấy mọi người trong nhà hàng đều đang quay lại nhìn mình thì lập tức giận đến xanh mặt. Cô quay đầu hỏi người đàn ông đi bên cạnh: “Anh cứ nhìn cô ta bắt nạt em như thế?”

Người đàn ông kia cũng rất lúng túng, nói khê: “Ra ngoài rồi nói.”

Sau đó kéo cô gái bên cạnh đi ra ngoài.

Trần Hàm kéo anh ta lại, hất tiếp một ly rượu: “Sao hả, sợ mất mặt phải không? Hai người quang minh chính đại ra vào có đôi có cặp sau lưng tôi, tôi không sợ mất mặt mà các người sợ?”

Giọng cô sắc bén xen lẫn mấy phần thê lương chứ không êm tai dễ nghe như dĩ vãng, một giây sau, cô túm cổ áo người đàn ông lên giọng chất vấn anh ta: “Anh không có lỗi với tôi sao? Trước kia nhiều người theo đuổi tôi như vậy, tôi không chọn ai hết, cứ khư khư chọn một người muốn ngoại hình không có ngoại hình, muốn tiền không có tiền là anh, bây giờ anh báo đáp tôi như vậy sao? Sao hả, cô gái này là cháu gái của đài trưởng, anh cảm thấy anh trào cao có phải không?”

Vấn đề liên tiếp ập đến, tất cả mọi người im phăng phắc nhìn một màn này.

Người đàn ông kia rốt cục thẹn quá thành giận, một cái tát chào hỏi mặt Trần Hàm, khiến thân thể cô hơi lảo đảo, khó khăn vịn lấy chiếc ghế ở bàn kế bên mới không té ngã.

Trần Hàm còn chưa kịp có phản ứng gì, Tần Chân đã đứng vụt dậy, bất chấp tất cả mà chạy qua, đỡ lấy cô: “Cậu có sao không?”

Trình Lục Dương ngậy người.

Tần Chân ... biết họ?

Anh cũng đứng dậy theo, lại thấy Tần Chân của anh nổi giận đùng đùng chắn trước mặt Trần Hàm, mắng người đàn ông kia: “Anh có bệnh à? Dẫn bồ nhí tới diễn võ dương oai bị bắt tại trận, không chột dạ thì thôi, lại còn dám đánh người?”

Người đàn ông đó ngoại hình mập lùn, to gầy gấp đôi Tần Chân, trước mắt đang nổi nóng, lại bị cô gái không biết ở đâu ra mắng một trận, liền muốn ra tay ngay tại chỗ.

Trình Lục Dương bước một bước dài tới, túm tay anh ta lại, nghiêm giọng quát: “Anh dám đụng đến cô ấy thử xem?”

Anh cao hơn người đàn ông kia nửa cái đầu, khí thế cũng lớn hơn không biết bao nhiêu lần, người đàn ông kia thấy tình hình không tốt nên rút mạnh tay về, kéo cô gái bên cạnh đi ra ngoài.

Trần Hàm đẩy Tần Chân, bất chấp tất cả đuổi theo ra cửa, kéo người đàn ông kia vừa đánh vừa đạp, mắt thấy sắp đánh nhau trên phố.

Tần Chân lại muốn xông lên, nhưng bị Trình Lục Dương túm lại.

“Em muốn làm gì?”

“Đi giúp đỡ!” Tần Chân nóng lòng giãi ra: “Anh không thấy anh ta đánh người sao? Trần Hàm sao đánh lại anh ta?”

“VẬY còn em? Em thì đánh lại chắc?” Trình Lục Dương gào cô: “Em đứng yên đó cho anh, chớ liên quan gì đến em, em ầm ĩ vớ vẩn cái gì? Có chuyện thì báo cảnh sát, không cần em phải làm kim cương thép dũng mãnh vô song cứu khổ cứu nạn!”

Hai người vẫn chưa tranh chấp xong thì thấy người đàn ông ngoài cửa đã đẩy ngã Trần Hàm xuống mặt đất, rồi kéo cô gái bên cạnh vào một chiếc xe trông bên đường, sau đó nghênh ngang rời đi.

Tần Chân cũng không quan tâm đến việc nói chuyện với Trình Lục Dương nữa mà đẩy cửa chạy ra ngoài, đỡ Trần Hàm dậy: “Cậu thế nào rồi? Có sao không?”

Nào ngờ Trần Hàm mặt đầy nước mắt đẩy mạnh cô ra: “Cậu có bệnh à? Ai cho cậu xen vào chuyện của người khác? Không phải tôi đã bảo cậu thấy cái gì cũng mặc kệ tôi sao? Cậu không hiểu tiếng người hả?”

Tần Chân bị cô ấy đẩy lùi mấy bước, sững sờ gọi: “Trần Hàm...”

“Cậu đi đi! Đừng quan tâm tới tôi! Ai cho cậu quan tâm tôi? Cậu biến đi...” Trần Hàm cứ thế ngồi dưới đất khóc, mắt thấy Tần Chân còn sững sờ đứng đó thì dứt khoát điên cuồng quát tháo cô: “Mẹ nó cậu có bệnh phải không? Ban đầu Mạnh Đường ra nước ngoài, cậu mẹ nó sống dở chết dở uống say trong cuộc họp lớp, khóc như chó tôi cũng không hề làm phiền cậu, hiện tại thấy tôi bị người ta vứt bỏ giống cậu nên đồng bệnh tương liên hả? Xin cậu cút xéo đi có được không? Mẹ nó cậu mới bị người ta vứt bỏ, nhưng tôi không phải! Là tôi không cần anh ta chứ không phải anh ta không cần tôi!”

Lời này rất khó nghe, trực tiếp khiến gương mặt Tần Chân tái nhợt.

Mà lúc này Trình Lục Dương không nhanh không chậm bước ra từ trong nhà hàng, chiếc áo khoác toàn thân màu xanh mực tôn lên thân thể thẳng tắp, thon dài đẹp mắt của anh, làn da cũng sạch sẽ ẩm áp, có vẻ sáng bóng đến như là ngọc thạch.

Anh đến bên cạnh Tần Chân bằng dáng dấp thản nhiên, sau đó nắm tay cô, không đổi sắc mặt nhìn cô gái quá khích trên mặt đất.

“Ai nói với cô cô ấy bị người ta vứt bỏ?”

Tần Chân ngây ngốc nhìn sườn mặt của Trình Lục Dương.

“Cô gái, điều mình không muốn thì đừng làm với người khác. Mình bị tổn thương là chuyện của mình, không cần thiết gán những tổn thương mà cô phải chịu lên người khác.” Trình Lục Dương nhìn chằm chằm Trần Hàm: “Tần Chân là tôi đoạt từ tay Mạnh Đường, từ đầu đến cuối đều là bảo bối tôi nâng trên tay, tôi có thể không so đo hành vi chó cắn Lã Động Tân của cô, nhưng xin cô rút lại lời nói vô ý của mình, đừng xát muối lên vết thương của người khác.”

Tần Chân nhẹ giọng gọi một tiếng: “Trình Lục Dương...”

Cô đang xin anh đừng đối xử như vậy với một cô gái vừa phải chịu một cú sốc nặng nề.

Trình Lục Dương quay đầu lại không nặng không nhẹ lườm cô, trước khi đi nói với Trần Hàm một câu: “Nếu anh ta đau lòng cô chột vật thì cô có thể tiếp tục ngồi ở đây đợi anh ta đau lòng; nhưng nếu anh ta chỉ mong được thấy cô ra nông nổi này thì cô tốt nhất nên suy nghĩ kĩ xem làm thế nào mới là phản kích tốt nhất.”

Anh kéo Tần Chân bước đi không quay đầu lại.

Tần Chân vẫn đang cố gắng quay đầu lại nhìn thì nghe Trình Lục Dương bên cạnh khẽ nói: “Đừng quay đầu lại, đừng làm cho cô ấy càng khó chịu hơn.”

Trời dần tối, đèn đường hai bên phố đều sáng lên, bởi vì sắp đến lễ Giáng Sinh nên cả con đường treo đầy đồ trang trí. Trên cây hai bên đường treo đèn trang trí ngôi sao màu trắng, trong tủ kính các cửa hàng dần

đầy chân dung ông già Noel, trung tâm thành phố lúc nào cũng sầm uất như vậy, giống như là thành phố không ngủ.

Tần Chân bị Trình Lục Dương nắm đi về phía trước, rất lâu mới ngẩng đầu gọi: “Trình Lục Dương...”

“Đừng chọc anh.” Trình Lục Dương cảnh cáo cô: “Biết em thích lo chuyện bao đồng, chứ không biết em thích đến mức đó, nên lo hay không đều không ngừng xông về phía trước! Anh hỏi em, em có từng nghĩ nếu người đàn ông kia ra tay với em thì em nên làm gì không? Em đánh thắng anh ta không? Chuyện này mắc mớ gì đến em? Là chồng em ngoại tình, hay là em bị kẻ thứ ba bắt nạt?”

“Trình Lục Dương...”

“Đừng gọi anh!”

“Ừ...”

“Ừ gì mà ừ? Làm sai chuyện còn không biết xin lỗi?”

“Thế, à, em kích động quá—”

“Khỏi xin lỗi anh, xin lỗi có tác dụng quái gì!”

“...”

Tần Chân đỏ khóc đỏ cười: “Em lo lắng cho cô ấy, cô ấy là bạn học cũ của em, gặp phải chuyện như vậy, sao em có thể không đi giúp đỡ chứ?”

“Vậy anh hỏi em, em giúp cô ấy, cô ấy có biết ơn em không?”

Tần Chân nói nhỏ: “Em giúp cô ấy cũng không phải vì muốn cô ấy biết ơn em.”

Trình Lục Dương tức giận dừng bước, nhéo mạnh hai cái lên mặt cô, làm cô đau đến hung dữ kêu lên.

“Tần Chân.”

“Hửm?”

“Rốt cục em có biết là trong lòng mỗi người đều có điểm mấu chốt không? Vượt khỏi ranh giới đó, cho dù có thảm hại đi nữa cũng không muốn người khác nhìn thấy, càng không muốn người khác xen vào. Cô gái kia là MC thời sự phải không? Một người hiểu thắng như vậy, xảy ra chuyện thế này bị em nhìn thấy thì thôi, em lại còn xông lên giúp đỡ, suýt chút nữa bị chồng cô ấy đánh, em cảm thấy cô ấy có cảm giác gì?”

Tần Chân ngây người.

Trình Lục Dương thấy cô ngốc nghếch thế này thì không nhịn được thở dài, đành phải vuốt tóc cô, dịu giọng: “Nghe anh nói này, mỗi người đều có mặt không muốn bị người khác nhìn thấy, đều hi vọng trong mắt mọi người mình luôn vẻ vang xinh đẹp, không có khuyết điểm. Đây là sự nhút nhát và hư vinh, cũng là tự tôn và tự ti của con người.”

Anh tưởng Tần Chân bỗng dưng ngây người chỉ vì sự việc lúc nãy, không ngờ một lát sau, cô lại từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm anh không nhúc nhích rồi hỏi: “Vậy còn anh?”

Trình Lục Dương ngẩn ra “Anh làm sao?”

“Cho nên mắt anh có vấn đề, không nhìn được màu sắc, cũng giấu người trong nhà, không để cho họ biết? Cho nên rõ ràng anh rất yêu họ, nhưng lúc nào cũng cãi nhau hoặc chiến tranh lạnh với họ, luôn trưng ra dáng vẻ không thèm để ý?”

Lần này đổi lại anh ngây ngốc.

Trên con phố náo nhiệt, anh nghe Tần Chân khẽ hỏi: “Trình Lục Dương, anh cũng tự ti sao?”

65. Chương 67

Cơn gió đêm lướt qua, thổi loạn mái tóc Tần Chân, vài sợi tóc tung bay trước mặt cô mà cô cũng không phản ứng, chỉ lẳng lặng nhìn anh.

Trình Lục Dương nhìn cô vài giây, trong mắt dường như thoáng ánh lên cảm xúc phức tạp, sau đó cong khóe môi, cười nhàn nhạt: “Sao, đau lòng anh?”

Nụ cười kia quá tùy ý, trong mắt tràn đầy vẻ pha trò, khiến người ta nghi ngờ sự yếu ớt vừa lóe lên trong mắt anh chỉ là ảo giác của cô.

Tần Chân nói: “Vậy còn em? Em cũng không thể đụng vào điểm mấu chốt của anh sao?”

“Làm gì có điểm mấu chốt chứ? Anh nói rồi, anh ở trước mặt em quả thật là không-mạnh-vải-che-thân rồi, em còn muốn điểm mấu chốt gì nữa?” Vẫn là nụ cười không thềm để ý như vậy.

Anh nắm tay Tần Chân, thuận miệng hỏi: “Có lạnh không?”

“Trình Lục Dương, em đang hỏi anh đó.”

“Ừm, xem ra là rất lạnh.” Anh tự mình dứt tay cô vào trong túi áo khoác ngoài, bàn tay ấm áp bao lấy bàn tay cô.

Tần Chân yên lặng cùng anh đi một quãng đường rất dài, sau đó mới thừa nhận: “Không sai.”

“Cái gì không sai?”

“Em rất đau lòng anh.”

Lúc này Trình Lục Dương mới hiểu ra rằng cô đang trả lời câu anh hỏi lúc đầu, dường như khẽ run chốc lát, sau đó mới cười đáp lời: “Anh biết mà, Trình Tần thị nhà anh luôn rất đau lòng anh.”

Anh hình như hết cách, nghiêng đầu nhìn cô: “không phải anh đã nói rồi sao? Có em bên cạnh anh, nhìn được màu sắc hay không cũng không quan trọng, hướng hồ anh cũng quen rồi.”

“Vậy cha mẹ anh thì sao?” Tần Chân tỏ vẻ không thuận theo thì không tha.

“Chưa từng sống chung, không có cảm giác.”

“...”

“Sao, em không tin?” Trình Lục Dương dường như là hết cách với cô, đành phải dừng bước lại trước một cây Noel được dựng sớm rồi quay đầu nhìn cô: “Em nghĩ xem, từ nhỏ đến lớn anh đều ở chung với ông ngoại, dĩ nhiên là thân với ông nhất. Cha mẹ anh lại không ở bên cạnh anh, anh không có cảm tình với họ, giữ khoảng cách như bây giờ không phải rất tốt sao? Chẳng muốn nghe ông già lải nhải với anh.”

Anh như một chiếc thuyền lẻ loi, lang thang trên biển rất lâu, sau đó dừng cảm nói với người khác rằng anh không bận tâm gì hết, bởi vì không có ai lo lắng cho anh.

Tần Chân bất thành linh hỏi anh: “Không nhìn thấy màu sắc tại sao không nói với họ? Ông ngoại đi anh rất đau lòng tại sao không nói với họ? Một mình ở trong căn nhà lớn rất lẻ loi rất sợ, tại sao không nói với họ?”

“...”

“Cha mẹ không phải thánh, họ chỉ là người bình thường mà thôi, người bình thường ai mà không phạm sai lầm chứ? Họ cũng hối hận, họ cũng muốn xin lỗi anh vì sai lầm trước đây, nhưng anh không cho họ cơ hội, chẳng lẽ muốn quan hệ cứ tiếp tục cứng nhắc như vậy cả đời sao?”

“...”

“Trình Lục Dương, đừng khẳng khái giữ điểm mấu chốt kia nữa, anh không mở lòng ra thì làm sao hi vọng người khác đi vào được?”

“...”

“Ngày mai dẫn em về nhà anh đi, dẫn em về gặp cha mẹ anh, có được không?”

“...”

“Có được không, có được không, có được không?” Cô gấp gấp như con nít nhảy lên nhảy xuống, kéo áo anh không ngừng lắc qua lắc lại: “Dẫn em đi gặp đi, gặp rồi thì em lấy anh, có được không?”

“...Đây là em nói đó, được!” Chữ cuối cùng bỗng trở nên gọn gàng dứt khoát.

Tần Chân đột nhiên cảm thấy, có phải anh thỏa hiệp quá nhanh rồi không?

“Vây, ngày mai trước khi đi, cùng em đến bệnh viện một chuyến đã nhé?”

Taxi dừng trước cổng bệnh viện, Trình Lục Dương vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Tần Chân kéo áo anh: “Đi thôi, đến rồi!”

“Tần Chân...” Trình Lục Dương nói giọng bất đắc dĩ: “Anh nói với em rồi, căn bản là không cần tới, nếu như có thể trị khỏi, em nghĩ anh sẽ để mặc nó thành tình trạng như bây giờ sao?”

“Mẹ em thường nói em chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cho nên em không nghe anh đâu, mà chỉ nghe bác sĩ thôi.”

Trình Lục Dương lắc đầu, theo cô xuống xe.

Anh không thích bệnh viện, từ trước đến giờ luôn không thích, lúc nhỏ là vì sức khỏe kém nhiều bệnh, cứ tới bệnh viện là phải tiêm, về sau là vì sau cái chết của ông ngoại, anh bị mù tạm thời nên được đưa đến bệnh viện trị liệu hơn một tháng.

Trong những ngày chìm trong bóng tối, bên cạnh anh chỉ có tiếng bước chân tới tới lui lui, bác sĩ y tá đến rồi lại đi, ngoài ra thì không còn ai khác nữa.

Mỗi sáng nghe tiếng cửa phòng bệnh mở ra là anh biết y tá đến tiêm cho anh, sau đó không ngừng có bác sĩ dùng đèn pin rọi vào mắt anh, liên tục hỏi: “Có thấy được không?”

Khi anh trả lời là không thấy, sẽ có người châm cứu cho anh, những cây kim thật nhỏ cắm vào mắt làm anh đau đến nỗi không ngừng khóc.

Sau một tháng giày vò, rốt cục có một ngày anh cũng nhìn thấy.

Nhưng sau ngày hôm đó, sắc giác của anh cũng dần dần thoái hóa, mấy năm đầu chỉ là màu đỏ xanh, mãi cho đến mấy năm gần đây mới trở nên mù màu toàn bộ.

Anh không dám lên tiếng, càng không dám nói với cha mẹ, thậm chí đến cả Trình Húc Đông anh cũng không dám nói cho, anh sợ họ lại sẽ đưa anh đến cái bệnh viện lạnh ngắt đó, mùi thuốc khử trùng đã làm anh sợ rồi, càng đừng nói tới sự giày vò ghim kim liên tục ngày này qua ngày khác.

Cứ như vậy, anh giữ khư khư bí mật kia mãi cho đến hôm nay, chỉ có Tần Chân phát hiện.

Từ sau khi ra khỏi bệnh viện, Tần Chân luôn không nói không rằng, có thể thấy cô còn bị sốc nặng hơn anh.

Trình Lục Dương thấy cô mặt ủ mày chau thế, ngược lại buồn cười: “Làm gì vậy? Trời sập hả? Anh chỉ bị chút bệnh nhỏ thôi, sao phải trưng ra vẻ mặt như anh bị bệnh nan y còn em sắp thành quả phụ thế?”

Tần Chân đấm anh một cú.

Anh thuận thế nắm tay cô, kéo cô vào lòng, cúi đầu nghiêm túc nhìn cô.

“Tần Chân, anh hỏi em một vấn đề.”

“Gì thế?”

“Anh không nhìn được màu sắc, anh bị mù màu, cả đời này anh không thể lái xe, cũng không thể giúp em phối quần áo, lúc anh mua hoa cho em có thể mua nhầm màu, sau khi em nhuộm tóc anh không thể trả lời em màu đó đẹp hay không, có thể mất mặt ở nơi công cộng vì không nhìn được màu sắc, anh thậm chí còn

phải dựa vào em giúp anh những chuyện như phối quần áo... ” Anh dừng lại vài giây, hỏi rõ cô: “Trình Lục Dương như vậy, em có chê bai không?”

Hiếm khi anh nghiêm túc như vậy, trong mắt không hề có ý đùa giỡn.

Hai con người đen như mực kia đẹp dễ như vậy, sáng như ánh sao giữa bầu trời đêm, làm người ta không khỏi nín thở ngắm nhìn, mà tất cả những gì cô thấy là hình ảnh của mình phản chiếu rõ ràng trong hai con người ấy.

Cô không cảm được mà hốc mắt nóng lên, giọng nói cũng khàn đi: “Chỉ cần anh không chê bai em là em cảm tạ trời đất rồi...”

Trình Lục Dương phì cười “Được, vậy chúng ta ai cũng không chê bai nhau, được không?”

Anh cúi đầu hôn nhẹ khóe môi cô “Có lời này của em là đủ rồi. Anh không hề giả vờ mạnh mẽ, nhiều năm gần đây như vậy rồi, chẳng lẽ thật cứ gần gũi thế mãi? Em không ghét anh thì tự anh cũng ghét mình.”

Anh nắm tay cô chạy thẳng ra ngoài bệnh viện: “Không phải là muốn gặp cha mẹ anh sao? Đi, đi sớm cưới em sớm, chúng ta dùng tốc độ ánh sáng chạy qua đó!”

Trong bệnh viện, bác sĩ nói với Tần Chân thế này: “mắt cậu Trình mất đi một phần giác sắc vì bị ánh sáng kích thích với cường độ mạnh, mà mấy năm gần đây đang tiếp tục chuyển biến xấu, rất có thể là di chứng từ sự cố trước kia, chẳng qua vẫn nằm trong thời kỳ ủ bệnh chưa phát ra ngoài. Loại bệnh về mắt này là mãn tính, chúng tôi tạm thời không thể điều trị.”

Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện chúng ta không thể nào thay đổi, có lẽ với người khác, những chuyện mà chúng ta trải qua có thể gọi là bi thảm.

Nhưng nếu không có những chuyện bi thảm làm nền thì sao khiến những thời khắc quan trọng càng trở nên vui vẻ?

Sử Thiết Sinh đã nói, nếu thế giới không có khổ đau thì nó có thể tồn tại sao? Nếu không có ngu dốt thì thông minh có gì vẻ vang? Nếu không có xấu xí thì xinh đẹp làm sao giữ được vận may của mình? Nếu không có xấu xa và thấp hèn thì thiện lương và cao cả sẽ phân biệt thế nào và làm sao để trở thành mỹ đức? Nếu không có khiếm khuyết thì liệu hoàn mỹ có trở nên nhàm chán và vô vị bởi vì nhìn quen rồi hay không?

Mất đi màu sắc nhưng có được tình yêu.

Nếu chưa từng trải qua cuộc sống không có màu sắc thì có lẽ anh sẽ không cảm nhận được màu sắc em mang đến hoàn mỹ và đáng quý bao nhiêu.

Như vậy là anh đã thỏa mãn, bởi vì Tần Chân, em chính là đôi mắt khác mà Thượng Đế ban tặng cho anh.

Trong thế giới đen trắng mà Trình Lục Dương lẻ loi sống, từ nay về sau đã có thêm màu sắc khác nhờ sự xuất hiện của em.

Nhật ký Trình Lục Dương. Tôi sắp tạm biệt cuộc sống độc thân =3=.

66. Chương 67

Cơn gió đêm lướt qua, thổi loạn mái tóc Tần Chân, vài sợi tóc tung bay trước mặt cô mà cô cũng không phản ứng, chỉ lẳng lặng nhìn anh.

Trình Lục Dương nhìn cô vài giây, trong mắt dường như thoáng ánh lên cảm xúc phức tạp, sau đó cong khóe môi, cười nhàn nhạt: “Sao, đau lòng anh?”

Nụ cười kia quá tùy ý, trong mắt tràn đầy vẻ pha trò, khiến người ta nghi ngờ sự yếu ớt vừa lóe lên trong mắt anh chỉ là ảo giác của cô.

Tần Chân nói: “Vậy còn em? Em cũng không thể đụng vào điểm mấu chốt của anh sao?”

“Làm gì có điểm mấu chốt chứ? Anh nói rồi, anh ở trước mặt em quả thật là không-mạnh-vãi-che-thân rồi, em còn muốn điểm mấu chốt gì nữa?” Vẫn là nụ cười không thêm để ý như vậy.

Anh nắm tay Tần Chân, thuận miệng hỏi: “Có lạnh không?”

“Trình Lục Dương, em đang hỏi anh đó.”

“Ừm, xem ra là rất lạnh.” Anh tự mình dứt tay cô vào trong túi áo khoác ngoài, bàn tay ấm áp bao lấy bàn tay cô.

Tần Chân yên lặng cùng anh đi một quãng đường rất dài, sau đó mới thừa nhận: “Không sai.”

“Cái gì không sai?”

“Em rất đau lòng anh.”

Lúc này Trình Lục Dương mới hiểu ra rằng cô đang trả lời câu anh hỏi lúc đầu, dường như khẽ run chốc lát, sau đó mới cười đáp lời: “Anh biết mà, Trình Tần thị nhà anh luôn rất đau lòng anh.”

Anh hình như hết cách, nghiêng đầu nhìn cô: “không phải anh đã nói rồi sao? Có em bên cạnh anh, nhìn được màu sắc hay không cũng không quan trọng, hướng hồ anh cũng quen rồi.”

“Vậy cha mẹ anh thì sao?” Tần Chân tỏ vẻ không thuận theo thì không tha.

“Chưa từng sống chung, không có cảm giác.”

“...”

“Sao, em không tin?” Trình Lục Dương dường như là hết cách với cô, đành phải dừng bước lại trước một cây Noel được dựng sớm rồi quay đầu nhìn cô: “Em nghĩ xem, từ nhỏ đến lớn anh đều ở chung với ông ngoại, dĩ nhiên là thân với ông nhất. Cha mẹ anh lại không ở bên cạnh anh, anh không có cảm tình với họ, giữ khoảng cách như bây giờ không phải rất tốt sao? Chẳng muốn nghe ông già lải nhải với anh.”

Anh như một chiếc thuyền lẻ loi, lang thang trên biển rất lâu, sau đó dũng cảm nói với người khác rằng anh không bận tâm gì hết, bởi vì không có ai lo lắng cho anh.

Tần Chân bất thành linh hỏi anh: “Không nhìn thấy màu sắc tại sao không nói với họ? Ông ngoại đi anh rất đau lòng tại sao không nói với họ? Một mình ở trong căn nhà lớn rất lẻ loi rất sợ, tại sao không nói với họ?”

“...”

“Cha mẹ không phải thánh, họ chỉ là người bình thường mà thôi, người bình thường ai mà không phạm sai lầm chứ? Họ cũng hối hận, họ cũng muốn xin lỗi anh vì sai lầm trước đây, nhưng anh không cho họ cơ hội, chẳng lẽ muốn quan hệ cứ tiếp tục cứng nhắc như vậy cả đời sao?”

“...”

“Trình Lục Dương, đừng khăng khăng giữ điểm mấu chốt kia nữa, anh không mở lòng ra thì làm sao hi vọng người khác đi vào được?”

“...”

“Ngày mai dẫn em về nhà anh đi, dẫn em về gặp cha mẹ anh, có được không?”

“...”

“Có được không, có được không, có được không?” Cô gấp gấp như con nít nhảy lên nhảy xuống, kéo áo anh không ngừng lắc qua lắc lại: “Dẫn em đi gặp đi, gặp rồi thì em lấy anh, có được không?”

“...Đây là em nói đó, được!” Chữ cuối cùng bỗng trở nên gọn gàng dứt khoát.

Tần Chân đột nhiên cảm thấy, có phải anh thỏa hiệp quá nhanh rồi không?

“Vậy, ngày mai trước khi đi, cùng em đến bệnh viện một chuyến đã nhé?”

Taxi dừng trước cổng bệnh viện, Trình Lục Dương vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Tần Chân kéo áo anh: “Đi thôi, đến rồi!”

“Tần Chân...” Trình Lục Dương nói giọng bất đắc dĩ: “Anh nói với em rồi, căn bản là không cần tới, nếu như có thể trị khỏi, em nghĩ anh sẽ để mặc nó thành tình trạng như bây giờ sao?”

“Mẹ em thường nói em chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cho nên em không nghe anh đâu, mà chỉ nghe bác sĩ thôi.”

Trình Lục Dương lắc đầu, theo cô xuống xe.

Anh không thích bệnh viện, từ trước đến giờ luôn không thích, lúc nhỏ là vì sức khỏe kém nhiều bệnh, cứ tới bệnh viện là phải tiêm, về sau là vì sau cái chết của ông ngoại, anh bị mù tạm thời nên được đưa đến bệnh viện trị liệu hơn một tháng.

Trong những ngày chìm trong bóng tối, bên cạnh anh chỉ có tiếng bước chân tới tới lui lui, bác sĩ y tá đến rồi lại đi, ngoài ra thì không còn ai khác nữa.

Mỗi sáng nghe tiếng cửa phòng bệnh mở ra là anh biết y tá đến tiêm cho anh, sau đó không ngừng có bác sĩ dùng đèn pin rọi vào mắt anh, liên tục hỏi: “Có thấy được không?”

Khi anh trả lời là không thấy, sẽ có người châm cứu cho anh, những cây kim thật nhỏ cắm vào mắt làm anh đau đến nỗi không ngừng khóc.

Sau một tháng giày vò, rốt cục có một ngày anh cũng nhìn thấy.

Nhưng sau ngày hôm đó, sắc giác của anh cũng dần dần thoái hóa, mấy năm đầu chỉ là màu đỏ xanh, mãi cho đến mấy năm gần đây mới trở nên mù màu toàn bộ.

Anh không dám lên tiếng, càng không dám nói với cha mẹ, thậm chí đến cả Trình Húc Đông anh cũng không dám nói cho, anh sợ họ lại sẽ đưa anh đến cái bệnh viện lạnh ngắt đó, mùi thuốc khử trùng đã làm anh sợ rồi, càng đừng nói tới sự giày vò ghim kim liên tục ngày này qua ngày khác.

Cứ như vậy, anh giữ khư khư bí mật kia mãi cho đến hôm nay, chỉ có Tần Chân phát hiện.

Từ sau khi ra khỏi bệnh viện, Tần Chân luôn không nói không rằng, có thể thấy cô còn bị sốc nặng hơn anh.

Trình Lục Dương thấy cô mặt ủ mảy chau thế, ngược lại buồn cười: “Làm gì vậy? Trời sập hả? Anh chỉ bị chút bệnh nhỏ thôi, sao phải trưng ra vẻ mặt như anh bị bệnh nan y còn em sắp thành quả phụ thế?”

Tần Chân đấm anh một cú.

Anh thuận thế nắm tay cô, kéo cô vào lòng, cúi đầu nghiêm túc nhìn cô.

“Tần Chân, anh hỏi em một vấn đề.”

“Gì thế?”

“Anh không nhìn được màu sắc, anh bị mù màu, cả đời này anh không thể lái xe, cũng không thể giúp em phối quần áo, lúc anh mua hoa cho em có thể mua nhầm màu, sau khi em nhuộm tóc anh không thể trả lời em màu đó đẹp hay không, có thể mất mặt ở nơi công cộng vì không nhìn được màu sắc, anh thậm chí còn phải dựa vào em giúp anh những chuyện như phối quần áo...” Anh dừng lại vài giây, hỏi rõ cô: “Trình Lục Dương như vậy, em có chê bai không?”

Hiếm khi anh nghiêm túc như vậy, trong mắt không hề có ý đùa giỡn.

Hai con người đen như mực kia đẹp đẽ như vậy, sáng như ánh sao giữa bầu trời đêm, làm người ta không khỏi nín thở ngắm nhìn, mà tất cả những gì cô thấy là hình ảnh của mình phản chiếu rõ ràng trong hai con người ấy.

Cô không cảm được mà hốc mắt nóng lên, giọng nói cũng khàn đi: “Chỉ cần anh không chê bai em là em cảm tạ trời đất rồi...”

Trình Lục Dương phì cười “Được, vậy chúng ta ai cũng không chê bai nhau, được không?”

Anh cúi đầu hôn nhẹ khóe môi cô “Có lời này của em là đủ rồi. Anh không hề giả vờ mạnh mẽ, nhiều năm gần đây như vậy rồi, chẳng lẽ thật cứ gần gũi thế mãi? Em không ghét anh thì tự anh cũng ghét mình.”

Anh nắm tay cô chạy thẳng ra ngoài bệnh viện: “Không phải là muốn gặp cha mẹ anh sao? Đi, đi sớm cưới em sớm, chúng ta dùng tốc độ ánh sáng chạy qua đó!”

Trong bệnh viện, bác sĩ nói với Tần Chân thế này: “mắt cậu Trình mất đi một phần giác sắc vì bị ánh sáng kích thích với cường độ mạnh, mà mấy năm gần đây đang tiếp tục chuyển biến xấu, rất có thể là di chứng từ sự cố trước kia, chẳng qua vẫn nằm trong thời kỳ ủ bệnh chưa phát ra ngoài. Loại bệnh về mắt này là mãn tính, chúng tôi tạm thời không thể điều trị.”

Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện chúng ta không thể nào thay đổi, có lẽ với người khác, những chuyện mà chúng ta trải qua có thể gọi là bi thảm.

Nhưng nếu không có những chuyện bi thảm làm nền thì sao khiến những thời khắc quan trọng càng trở nên vui vẻ?

Sử Thiết Sinh đã nói, nếu thế giới không có khổ đau thì nó có thể tồn tại sao? Nếu không có ngu dốt thì thông minh có gì vẻ vang? Nếu không có xấu xí thì xinh đẹp làm sao giữ được vận may của mình? Nếu không có xấu xa và thấp hèn thì thiện lương và cao cả sẽ phân biệt thế nào và làm sao để trở thành mỹ đức? Nếu không có khiếm khuyết thì liệu hoàn mỹ có trở nên nhàm chán và vô vị bởi vì nhìn quen rồi hay không?

Mất đi màu sắc nhưng có được tình yêu.

Nếu chưa từng trải qua cuộc sống không có màu sắc thì có lẽ anh sẽ không cảm nhận được màu sắc em mang đến hoàn mỹ và đáng quý bao nhiêu.

Như vậy là anh đã thỏa mãn, bởi vì Tần Chân, em chính là đôi mắt khác mà Thượng Đế ban tặng cho anh.

Trong thế giới đen trắng mà Trình Lục Dương lẻ loi sống, từ nay về sau đã có thêm màu sắc khác nhờ sự xuất hiện của em.

Nhật ký Trình Lục Dương. Tôi sắp tạm biệt cuộc sống độc thân =3=.

67. Chương 68

Chân Tần Chân vẫn đang trong giai đoạn hồi phục, cô xin nghỉ phép đã hơn một tháng, mỗi lần bà Lưu Trân Châu gọi điện đến hỏi thăm bệnh tình đều không nhận được mà cảm râm mấy câu: “Vốn dĩ thành tích đã không tốt, bây giờ cô lại xin nghỉ phép ở nhà, định lúc hết tiền thì tự nấu chính mình để ăn thật hả?”

Tần Chân sẽ đáng thương than thở: “Vì tiết kiệm ăn uống để dành tiền trị bệnh mà tôi bây giờ chỉ còn lại có bộ xương đây...”

Lưu Trân Châu do dự hỏi: “Thiếu tiền? Thiếu bao nhiêu?”

Vừa nghe giọng điệu này chính là nhin đau bỏ những thứ yêu thích để cho cô mượn tiền, Tần Chân cảm động lung tung một phen, tràn đầy thâm tình nói với bà: “Không thiếu, tôi tìm được đại gia.”

Cô nhìn lướt qua người ngồi trên ghế sofa chơi điện thoại di động, nhếch môi cười, sau đó trong khoảnh khắc Lưu Trân Châu tra hỏi ráo riết liên hoàn như cắt tiết gà liền nói tùy tiện qua loa vài câu rồi cúp điện thoại.

Đến khi chín muồi rồi hăng quay lại kích thích trái tim nhỏ bé yếu đuối của bà Lưu Trân Châu đi.

Đã lập đông rồi, thời tiết lập tức trở lạnh, hiếm khi thấy ánh mặt trời, Trình Lục Dương rủ Tần Chân cùng đi dạo trong tiểu khu, tắm nắng.

Anh khoác áo khoác ngoài của mình lên người Tần Chân, lại quấn khăn quàng mấy vòng lên cổ cô, Tần Chân nhìn trang phục như bánh bao của mình, phì cười ra tiếng: “Chân cũng ổn ổn rồi, mấy ngày nữa em về nhà thôi, khỏi phải ở đây quần áo cũng không có mặc, rất bất tiện.”

Trình Lục Dương thoáng cái xụ mặt xuống: “Chân còn chưa khỏi hoàn toàn đâu, đúng ba tháng mới được về! Không có anh, em căn bản là không biết tự chăm sóc bản thân!”

Tần Chân sắp lại gần nhìn biểu cảm của anh, cười híp mắt nói: “Sao, không nỡ xa em? Không nỡ xa em thì cứ nói thẳng đi, mượn cớ làm gì?”

“Mặt mũi gớm nhỉ!” Trình Lục Dương cầu nhàu đóng cửa, bước chân cực nhanh đi vào thang máy.

Tuy biết rõ chân Tần Chân sớm muộn cũng sẽ khỏi, nhưng anh cứ không muốn để cô đi, dường như đã sớm quen hàng ngày tan làm về nhà, khi mở cửa đầu tiên sẽ nghe thấy tiếng nói trong treo của cô: “Về rồi à?”

Khi đó, bất kể anh mệt nhường nào, cũng sẽ bật cười trong phút chốc, nỗi mệt mỏi cả ngày đều biến mất.

Nếu cô cứ như vậy mà về, chẳng phải là anh lại một mình đối diện với căn phòng trống rỗng sao?

Mặt trời ấm áp chiếu lên người rất thoải mái, Trình Lục Dương đi cùng cô hai vòng, rồi ngồi trên băng ghế của tiểu khu phơi nắng.

Đang ba giờ chiều, lại là cuối tuần, không ít người trong tiểu khu vội vã qua lại, chắc hẳn là muốn ra ngoài để tận hưởng ngày cuối tuần vui vẻ.

Mùi thơm của Oden (*) bay tới từ cửa hàng tiện lợi 24h cách đó không xa, Tần Chân cảm thấy muốn ăn, bèn nhét di động cho Trình Lục Dương: “Nè, anh chơi đi, em đi mua ít đồ.”

[(*) Oden: món ăn truyền thống của Nhật Bản vào mùa đông]

Trình Lục Dương kéo cô lại: “Chân còn chưa lành mà chạy đi đâu? Để anh đi.”

Tần Chân trợn mắt: “Ngày ngày đều ở nhà ăn ăn ngủ ngủ, sắp mập chết rồi này? Có mấy bước thôi không mệt em được đâu, coi như giảm cân nữa!”

Cô thấy Trình Lục Dương nhếch môi cười, thả tay ra, thế là kéo lại chiếc áo khoác nam rộng thùng thình trên người, hắng giọng, ra vẻ hài hước đi về phía cửa hàng tiện lợi.

Buổi trưa cô không ăn nhiều nên bây giờ hơi đói, cô mua một suất oden, lén ăn một viên ngay ở cửa cửa hàng, thỏa mãn thở ra một hơi.

Nóng hổi, thật thoải mái.

Cổ ý đi vòng ra phía sau Trình Lục Dương, Tần Chân đứng cách băng ghế mấy bước chân, tò mò nhìn một thằng bé không biết từ đâu chui ra trên băng ghế, đang nhích từng chút một về phía Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương đang cúi đầu chơi điện thoại, lại là game parkour, lúc nào nhàm chán anh cũng chơi trò này, lần nào điểm cũng uốn chết, đứng đầu trong danh sách bạn bè của Tần Chân.

Cô vẫn đang ăn, nhìn cái đầu củ cải nhỏ cuối cùng cũng nhích tới bên cạnh Trình Lục Dương, hắng hái bừa bừa thò đầu đến gần: “Chú đang chơi gì vậy?”

Trình Lục Dương đang chơi rất thạo, không quay đầu lại mà sửa lời: “Là anh trai.”

“Cái này chơi vui không?” Đầu củ cải nhỏ càng lúc càng lại gần.

“Chơi không vui.”

“Vây...” Đầu củ cải nhỏ chớp chớp mắt: “Nếu anh thấy chơi không vui, vậy em chơi giúp anh nhé?”

Nó chớp chớp mắt lấy lòng, sợ Trình Lục Dương không đồng ý, còn gọi một tiếng giòn giã: “Anh trai!”

Tần Chân cho là dựa theo tính cách cự người ngoài ngàn dặm của Trình Lục Dương, nhất định sẽ không phản ứng lại đứa nhỏ này, nào ngờ anh vừa nghe hai chữ “anh trai” thì vô cùng lưu loát dứt khoát đưa điện thoại di động cho nó, làm cô cười ngặt nghẽo.

Đầu củ cải nhỏ tay chân vụng về, lại không nắm rõ quy tắc trò chơi, liên tục chơi vài ván đều chết sớm ngay lúc mới xuất phát.

Trình Lục Dương nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nó nhăn như bánh bao thì nể tình nó gọi mình một tiếng anh trai, liền vui lòng hướng dẫn, chỉ huy nó làm sao canh lúc thích hợp nhảy lấy đà để vượt qua chướng ngại vật.

Nhưng năng lực tiếp thu của trẻ con dù sao cũng có hạn, trong chốc lát vẫn không nghĩ ra được, cuối cùng dứt khoát trưng ra khuôn mặt đau khổ thoát khỏi game “Chơi không vui! Em không chơi nữa!”

Trình Lục Dương lấy lại di động, cũng không nói gì mà chọn ra vài game khác, lại đưa đến trước mặt nó: “Nè, mấy game này em muốn chơi cái nào?”

Đầu củ cải nhỏ thuận tay chọn ra một game, hăng hái nói: “Cái này! Em chơi cái này! Trên điện thoại mẹ em cũng có cái này!”

Trình Lục Dương nhíu mày: “Puzzle Bobble à?” (game bắn bóng), sau đó mở trò chơi ra, lại đưa điện thoại di động cho nó.

Ánh mặt trời mùa đông cho dù nắng cũng không quá nóng, cứ thế nhẹ nhàng vương trên người hai người một lớn một nhỏ.

Áo khoác Trình Lục Dương màu xanh mực, lọn tóc dưới ánh mặt trời dường như hơi lấp lánh ánh sao, khi anh nghiêng đầu chú tâm nhìn đứa trẻ bên cạnh chơi game, thỉnh thoảng bật cười ra tiếng, gò má anh tuần vô cùng, làm tim người ta đập thình thịch.

Tần Chân cảm thấy ấm lòng, Trình Lục Dương như vậy, cho dù sau này có con của chính mình, hẳn cũng sẽ là một người cha rất đáng yêu?

Cô dứt khoát không tiến lên nữa, mà đứng ở đó hoàn toàn chú tâm quan sát cảnh tượng trước mắt.

Nhưng đầu củ cải nhỏ có vẻ mới khoảng sáu tuổi, khả năng phối hợp không tốt, puzzle bobble cũng chơi đến nửa chín nửa sống, luôn không qua bàn được. Nó buồn hiu đưa di động cho Trình Lục Dương: “Anh trai, anh giúp em nhé?”

Trình Lục Dương cứng đờ người, bình thần nói: “Anh trai cũng không chơi được cái này.”

“Anh gạt người, lúc nãy anh chơi trò kia giỏi như vậy, nhất định chơi trò này giỏi!” Đầu củ cải nhỏ bắt đầu làm nũng, không thuận theo không buông tha nhét điện thoại di động lại vào tay anh: “Giúp em qua một bàn nha, qua một bàn thôi có được không?”

Ánh mặt trời chiếu xuống, làm người ta sinh ra ý lười biếng, có cơn gió chợt thổi qua, như mang theo cả mùi hương của mặt trời.

Trình Lục Dương nhận điện thoại, cúi đầu nhìn hình ảnh vốn là những bong bóng đầy màu sắc, từ từ nói một câu: “Anh không gạt người, là thật, mắt của anh trai bị bệnh, không nhìn thấy màu sắc, trò chơi thế này... sau này đều không thể chơi.”

Ngày hôm sau lúc Trình Lục Dương đi làm, Tần Chân gọi điện thoại cho Bạch Lộ, bảo cô ấy tùy tiện mang một bộ quần áo có thể mặc ra ngoài gặp người sang nhà Trình Lục Dương.

Sau khi thay quần áo, cô kéo Bạch Lộ cùng lái xe đến bệnh viện.

Sau khi Bạch Lộ nghe mục đích chuyến đi của cô thì vẻ mặt trở nên đặc sắc, hăng hái đánh giá Tần Chân một vòng, cuối cùng sờ bụng cô: “Đây ... có rồi? Tốc độ nhanh nhỉ!”

Tần Chân lập tức đen mặt, hất mạnh tay cô ấy ra: “Xéo! Phiền cậu trong sáng chút có được không? Cậu tưởng ai cũng giống cậu hả? Quen nhau mới bao lâu mà đã đưa anh chàng ma men nhà cậu về ngủ chung giường rồi!”

Bạch Lộ cũng đỏ mặt lên, ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói: “Sao hử, không cho người ta nhất kiến chung tình sao? Tuy bọn mình quen nhau không lâu như cậu và Trình Lục Dương nhưng hai bọn mình tâm đầu ý hợp, trời sinh một cặp, không như hai đứa cậu chỉ biết lãng phí thời gian!”

Cô bỗng nhiên hiểu ra cái gì, sắp lại gần cười hì hì hỏi Tần Chân: “Mình bảo này, hai người cậu không phải đã ở chung hơn một tháng mà chưa cái kia đấy chứ?”

“Cái kia, cái kia gì?” Tần Chân đỏ mặt, đẩy mặt cô ấy ra xa: “Mình là phụ nữ rụt rè thời đại mới, chứ không như cậu, dễ dàng bị người ta lừa lên giường như vậy!”

Cô cần nắm bắt Bạch Lộ mau chóng lái xe, nhưng trong đầu không hiểu sao lại hiện ra cảnh tượng đêm đó Trình Lục Dương suất nữa thì thành công, nhớ đến cảm giác cực nóng ở lòng bàn tay lúc chạm vào Trình kiều ngạo, đáy lòng cũng thoáng chốc nóng bừng.

Dường như.....suýt chút nữa?

Bạch Lộ vừa lái xe, vừa nghiêng đầu nhìn cô không nói tiếng nào, đột nhiên hỏi: “Sao mặt cậu đỏ thế?”

“Nóng, quá nóng!” Tần Chân vội ra vẻ bình tĩnh lấy tay quạt gió.

Bạch Lộ tức giận trừng cô: “Nóng cái rắm á! Mình còn chưa bật điều hòa, giữa mùa đông thế này, da cậu dày nên bí hử?”

Không, mà là cô đang nghĩ đến vài cảnh tượng cấm U18.

Tần Chân vội chuyển đầu ra hướng ngoài cửa sổ, nhìn áp phích đầy màu sắc trên tủ kính thủy tinh dọc theo hai bên đường, trong lòng lại không vui nổi.

Vừa nghĩ đến lời Trình Lục Dương nói với đứa bé trên băng ghế ở tiểu khu, trong lòng cô liền buồn bã đến sợ hãi, có cảm giác chua xót không chịu nổi bèn rẽ đăm chồi trong góc ngách, cuối cùng lớn lên thành bụi gai chi chít, đâm vào làm cả trái tim cô đều đau đớn.

Cô hỏi Bạch Lộ: “Cậu có từng nghĩ có một ngày cậu sẽ không nhìn thấy màu sắc nữa không?”

“Có ý gì? Cậu nói là bị mù màu hử?”

“Ừ.”

“Thần kinh, người bình thường ai nghĩ tới chuyện này chứ?”

“Lúc trước không phải đã học ‘Nếu cho tôi ba ngày ánh sáng’ (*) của Helen Keller sao? Còn có ‘Tôi với địa đàng’ của Sử Thiết Sinh cũng đều nói, uhm ... nói về người tàn tật.” Ba chữ người tàn tật khiến trái tim Tần Chân không khỏi thất lại, cực kỳ khó chịu, cô cúi đầu nhìn tay mình đang nghịch cúc áo, chậm rãi nói: “Sau đó mình không khỏi nghĩ, nếu cậu đã từng được thấy màu sắc của thế giới này nhưng có một ngày bỗng nhiên bị bệnh, cảm thấy trước mắt chỉ còn một vùng trắng đen, cậu sẽ làm sao?”

[(*)Helen Keller (1880-1968): nữ văn sĩ, nhà hoạt động xã hội, diễn giả người Mỹ. Bà là người khiếm thị, khiếm thính đầu tiên của nước Mỹ giành học vị Cử nhân Nghệ thuật

‘Nếu cho tôi ba ngày ánh sáng’ (tên tiếng Anh: The Story of My Life) là tác phẩm nổi tiếng nhất của Helen]

Bạch Lộ cảm thấy là lạ: “Cái gì mà làm sao? Sao cậu cứ nghĩ mấy chuyện lạ lùng này vậy? Cho dù thật thì cũng nên là bác sĩ nói cho cậu biết nên làm sao chứ một mình cậu lo lắng suông thì có ích gì?”

Tần Chân không nói nên lời.

Bạch Lộ không nghe trả lời thì nghiêng đầu nhìn cô, kết quả là thấy cô ngẩn người nhìn chằm chằm cúc áo trong tay, vẻ mặt hơi đờ đẫn, còn có chút thương cảm. Thế là cô bất thành linh phanh xe lại, gấp gấp kéo tay Tần Chân: “Sao vậy? Mắt cậu có vấn đề gì?”

Tần Chân từ từ ngẩng đầu lên: “Không phải mình, mà là Trình Lục Dương.”

Ở bệnh viện hơn nửa tiếng đồng hồ, từ đăng ký cho đến đợi khám bệnh, tất cả đều do Bạch Lộ lo liệu.

Bác sĩ hỏi kỹ Tần Chân về bệnh tình của Trình Lục Dương, nhưng cụ thể thì Tần Chân cũng không biết, chỉ nói năm anh mười một tuổi bị bóng đèn dây tóc chiếu vào quá lâu nên trông mắt bị tổn thương, dần dần thì không thấy được màu sắc nữa.

Bác sĩ lại hỏi rất nhiều chi tiết, nhưng Tần Chân hầu như không biết gì cả, cuối cùng cũng không đưa ra được kết luận gì.

Trước khi đi, vị bác sĩ khoa mắt đã nhiều tuổi kia uyển chuyển nói với cô: “Nếu đã kéo dài nhiều năm rồi, mà tình trạng hiện tại gần như là mù màu thì tỷ lệ khỏi hẳn rất nhỏ. Hơn nữa mắt con người là bộ phận vô cùng yếu ớt, một khi xuất hiện triệu chứng bệnh thì có thể sẽ mang tính suốt đời. Cụ thể thế nào thì cô vẫn nên dẫn bệnh nhân cùng đến xem đi, chỉ nói suông mà không kiểm tra thế này thì cũng không thể biết rõ tình huống của cậu ta.”

Tần Chân rầu rĩ ra khỏi bệnh viện, mãi cho đến khi Bạch Lộ lái xe đưa cô về tiểu khu của Trình Lục Dương, cô vẫn không nói chuyện.

Bạch Lộ dứt khoát quay đầu xe, chở cô đến siêu thị, kéo tay cô đi đến quầy rau cải.

“Làm gì vậy?” Tần Chân rốt cục có phản ứng.

“Chị hai, Trình Lục Dương còn chưa muốn chết muốn sống, mà chị nửa chết nửa sống thế này là sao hả? Anh ta xấu xa thế, chắc chắn sợ nhất là cái dáng vẻ như trời sập xuống của chị, vậy thì anh ta cũng tự ti hơn đó?” Bạch Lộ đẩy xe mua đồ, giúp cô chọn nguyên liệu nấu ăn “Cậu phải phấn khởi lại mới được, nấu bữa cơm thật ngon cho anh ta, rồi nghĩ biện pháp dỗ anh ta đi bệnh viện khám, có biết không?”

Tên tính tình bướng bỉnh kia thật sẽ ngoan ngoãn cùng cô đi khám?

Tần Chân do dự chốc lát, bỗng có dự cảm vô cùng là lạ, muốn thẳng thắn nói điều kiện với Trình Lục Dương, lần này sợ là thật phải ... hi sinh nhan sắc rồi.

68. Chương 69

Tần Chân không biết Trình Lục Dương định làm trò gì, nhưng dù anh muốn làm gì, cô cũng đều theo anh.

Ai bảo đến cả họ chồng cô cũng mang rồi?

Mà Trình Lục Dương cũng thật không yếu kém, dẫn Tần Chân đến đứng trước bàn, trong ánh mắt kinh ngạc của ba người, anh mạnh mẽ vang dội gọi một tiếng: “Mẹ!”

Gọi xong thì kéo Tần Chân cùng khom người chào.

“Ôi giỏi ạ, thằng con đâu ra?!” Chúc Vân Chi như bị sét đánh đến hoa dung thất sắc, vội vàng hỏi Tần Chân: “Con tìm đâu ra đứa làm anh trai vậy?”

Đối diện vẻ mặt vừa sợ vừa hãi của mẹ vợ, Trình Lục Dương vô cùng thành khẩn nói: “Mẹ, từ hôm nay trở đi, con chính là con ruột của người!”

Anh kéo Tần Chân cúi đầu lần thứ hai.

Chúc Vân Chi vội vàng đứng dậy đỡ anh: “Được được được, đừng cúi chào đừng cúi chào, có lời gì từ từ nói! Bằng không hôm nay bác tự dưng có thêm một đứa con trai, cũng không chối được!”

Trình Lục Dương ra chiều áy náy cầm tay Chúc Vân Chi: “Mẹ, con dọa mẹ sợ sao? Nếu làm mẹ sợ, con nhận lỗi với mẹ, chủ yếu do lần đầu tiên gặp mẹ, trong lòng quá kích động thôi!”

Dứt lời, anh kéo Tần Chân định cúi đầu lần thứ ba.

Tần Chân mắt hồ chứa lệ túm tay Trình Lục Dương: “Chúng ta có thể nói chuyện đằng hoàng được không? Không làm như vậy sẽ chết sao?”

Lúc này Trình Lục Dương mới khó khăn dừng tư thế cúi chào lần nữa, sửa sang lại trang phục, cười lộ ra hai hàm răng trắng đều: “Được, anh nghe em hết!”

Nụ cười kia dịu dàng anh tuấn, vô hại với cả người lẫn vật.

Tần Chân... co giật khỏe miệng tên này rốt cục diễn cái gì đây?

Hai mẹ con Trần Hi cũng mang vẻ mặt lúng túng, còn Chúc Vân Chi thì không hiểu ra sao, bà hoàn toàn không hề nghĩ theo hướng con gái dẫn bạn trai ra mắt.

Trình Lục Dương dường như lúc này mới chú ý đến hai mẹ con ngồi đối diện mẹ vợ, anh nho nhã lịch sự vươn tay ra, khẽ mỉm cười: “Xin chào, cháu/tôi là chồng chưa cưới của Tần Chân.”

Lần này, tất cả mọi người đều hóa đá.

Bất đắc dĩ nụ cười của Trình Lục Dương quá hoàn mỹ, động tác quá ưu nhã, không thể cự tuyệt hướng về phía Trần Hi, cho nên Trần Hi đành phải mơ hồ vươn tay ra bắt.

Một khắc sau —

“Ui ui ui ui —” Anh Trần đau đến nhe răng trợn mắt: “Đau đau đau!”

Trình Lục Dương vội vàng buông lỏng tay ra, ân cần hỏi thăm: “Sao vậy sao vậy? Tôi đâu có dùng sức, sao lại đau? Không phải là sức khỏe hư nhược chứ?”

Trần Hi vẫn đang đắm chìm trong cơn đau không thể kiềm chế do bị người ta nắm gần như muốn gãy xương.

Trình Lục Dương đã có kết luận, cân nhắc giây lát rồi nhướn mày: “Anh đây sợ là sức khỏe hư nhược, phải bồi dưỡng cho tốt, vì chính mình, cũng là vì thế hệ sau...”

Trần Hi vốn gầy yếu, khi bị nói như vậy thì mặt liền đỏ lên.

Chúc Vân Chi cũng nghi ngờ nhìn anh, thấy anh mặt mày xanh xao vàng vọt thì không tự chủ tin lời nói của Trình Lục Dương mấy phần.

Tần Chân lặng lẽ chọc eo Trình Lục Dương: anh không bị ỉn như vậy sẽ chết sao?

Mà Trình Lục Dương như cây đón gió xuân túm lấy tay Tần Chân, xấu hổ nói: “Chân Chân, trước mặt mọi người, không được! Ảnh hưởng rất không tốt!”

“...” Tần Chân khóc.

Anh còn đặc biệt xấu hổ xin lỗi ba người: “Thật ngại quá, Chân Chân nhà tôi chính là nghịch ngợm như vậy, xin mọi người bao dung nhiều hơn!”

Lần này cuối cùng Chúc Vân Chi cũng phục hồi tinh thần lại, lập tức thay đổi sắc mặt, hỏi không chút khách sáo: “Cậu này, xin hỏi cậu là ai? Con gái tôi đương nhiên là của nhà tôi, sao khi không biến thành của nhà cậu rồi?”

Trình Lục Dương lại lần nữa trưng ra nụ cười vô hại, ngọt ngào cười với Chúc Vân Chi: “Chào mẹ, con là Trình Lục Dương.”

Cuối cùng Chúc Vân Chi cũng tin trên thế giới thật sự có nhân vật Trình Lục Dương nhưng kiểu như từ trước đến nay rất quen thuộc này của anh khiến người ta khó mà tiếp nhận, bà đang định ra vẻ hỏi: “Trình Lục Dương là cái thứ gì?”

Không ngờ trước khi bà mở miệng, Trình Lục Dương đã cung kính lấy danh thiếp đưa cho bà, khẽ cười: “Mẹ, con là tổng giám đốc công ty thiết kế La Lune.”

Chúc Vân Chi há miệng nhưng không phát ra âm thanh.

Trình Lục Dương lại thừa thắng xông lên, vào thời khắc mấu chốt này cuối cùng lời tên của ông già ra: “Cha con là Trình Viễn Hàng, chủ tịch tập đoàn Viễn Hàng.”

Chúc Vân Chi sắp trật khớp quai hàm rồi, một lúc sau đến lúc phục hồi tinh thần lại thì bà chỉ có thể theo phản xạ có điều kiện thốt một câu: “Cậu nói... con rể Trình à! Con con con, sao con lại không nói sớm hả?”

“Lúc trước con luôn bận quá, định dẫn Chân Chân đến nhà thăm hỏi, tự mình ra mắt mẹ nhưng không ngờ chưa chuẩn bị xong, hôm nay Chân Chân nói mẹ tối dẫn cô ấy đi xem mắt —”

Chúc Vân Chi nhìn Tần Chân, lại nhìn Trình Lục Dương, nói không nên lời.

Trình Lục Dương hài lòng thu được hiệu quả mình muốn, vô cùng cung kính cúi đầu với mẹ vợ: “Mẹ, con còn có chút việc nên dẫn Chân Chân đi trước, ngày mai tụi con cùng về nhà gặp mẹ, được không ạ?”

Chúc Vân Chi ngơ ngác gật đầu, rất lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Trên đường về nhà, Trình tiên sinh cùng Trình phu nhân tương lai triển khai cuộc nói chuyện dưới đây:

“Anh dọa mẹ em rồi!”

“Rõ ràng là mẹ em dọa anh!”

“Bà dọa anh chỗ nào?”

“Vợ dâng tới miệng rồi còn bị dẫn đi xem mắt, đây không phải dọa anh sao?”

Tần Chân vỗ trán.

“Không phải anh không muốn nói với người khác quan hệ giữa anh và cha anh sao? Sao hôm nay lại nói ra rồi?”

“Còn có thể ém sao? Tiếp tục ém nữa thì em đã thành vợ người khác rồi, đây gọi là sử dụng tài nguyên hợp lý!”

Anh Trình đắc ý.

“Trình Lục Dương, hôm nay em muốn nghiêm túc cảnh cáo anh một chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Lần sau trước khi nổi điên, phiền anh nói trước với em một tiếng được không? Anh nói xem cái miệng này của anh sao lại độc như vậy? Trần Hi trêu gì chọc gì anh mà anh nói người ta như vậy? Anh xem anh không bị ối như vậy thì sẽ chết à?”

“Em—”

“Em gì mà em?”

“Sao em lại nói giúp người ngoài chứ?” Anh Trình mất vui rồi: “Anh hỏi em, có phải em để mất tên tiểu hoàng kia không?”

“...Anh không thể vì người ta mặt mày xanh xao vàng vọt mà gọi người ta là tên tiểu hoàng, có biết không?”

“Được, vậy em nói với anh có phải em để mất con vịt tiểu hoàng kia không?”

“Vịt-tiểu-hoàng-cũng-không-được!”

Anh Trình kêu lên: “Em đánh trống lảng như vậy có phải nghĩa là em để mất anh ta không hả?”

“Ha ha, anh cảm thấy ánh mắt em tệ đến mức để mất một tên tiểu hoàng hoặc là vịt tiểu hoàng sao?”

“...” Anh Trình rơi vào trầm tư.

“Sao thế?”

“Anh cảm thấy, Trình Tần thị thật ra em còn độc hơn anh nhiều...”

“...”

Vấn đề tên tiểu hoàng xem như đã kết thúc, Tần Chân nghiêm nghị hỏi Trình Lục Dương: “Ngày mai thật muốn đến nhà em?”

“Đương nhiên, đã nói với mẹ em rồi còn gì.”

“Nhưng mà, cứ tay không mà đi thế?” Tần Chân hơi do dự: “Vốn định đi gặp cha mẹ anh trước, kết quả bỗng dưng xảy ra vụ này, hay là tối nay chúng ta đi siêu thị mua chút trái cây?”

“Không cần.” Trình Lục Dương thần bí xua tay: “không phải anh đã nói rồi sao, anh vẫn luôn chuẩn bị, chẳng qua là chưa chuẩn bị xong thôi, nhưng mà cũng tạm tạm rồi.”

Tần Chân tưởng anh nói câu chuẩn bị với mẹ cô kia chẳng qua là có lệ thôi, nào ngờ – “Anh thật sự chuẩn bị?”

“Đương nhiên, nếu không em tưởng tuần này anh bận cái gì?” Trình Lục Dương liếc cô một cái: “Trình đại gia nhà em bận chết đi sống lại, còn không phải vì em?”

Mãi đến khi hai người về đến nhà, Tần Chân thấy Phương Khải chui ra từ trong xe dưới tầng sau đó mở cốp sau, lúc này mới giật mình, hiểu rõ cái mà Trình Lục Dương gọi là chuẩn bị.

“Chân mẹ em không tốt lắm, bị thấp khớp, vừa chuyển mùa liền đau, anh đặc biệt đi hỏi một đồng đội cũ của cha anh, ông ấy nói với anh cả đồng thuốc bổ. Anh tập hợp lại thành danh sách, cùng Phương Khải đi khắp nơi mua thuốc bổ tốt nhất, suy cho cùng là tặng ẹ vợ, mẹ em chính là mẹ anh, đều phải chọn loại tốt nhất.”

Trình Lục Dương vừa nói vừa chỉ cho cô xem hộp to hộp nhỏ quà tặng.

“Hộp này là đặc biệt đến Vân Nam mua, cái hẻm kia hẻo lánh muốn chết, đi rất nhiều vòng mới tìm được chỗ đó.”

Anh lại lấy một hộp gỗ đàn hương từ ghế sau ra: “Cha em thích chơi cờ tướng, mẹ anh cũng ít nhiều nghiên cứu ngọc thạch, anh mặt dày xin bà giúp anh tìm ông cụ hiểu về phương diện này, làm ra một bộ cờ tướng bằng ngọc thạch. Nhưng cờ tướng cần vật liệu tương đối nhiều, không có chỗ tìm được nhiều ngọc tốt mà chất liệu giống nhau, cho nên ngọc này rất thông thường, không biết cha em nhìn có vừa mắt không.”

Cuối cùng anh xách một chồng sách dày cộp ra ngoài, mặt thở hổn hển: “Đây là tài liệu cho em trai em học, anh tìm người hỏi thăm xem người thi y đứng đầu thành phố học sách gì, sau đó mua cho em trai em một bộ tương tự. Em nói với nó đây là tấm lòng của Trình đại gia nhà em, nếu nó thi không tốt thì em đánh nó cho anh!”

“...” Tần Chân không thốt ra được một chữ.

Mấy ngày nay, cô vừa tự nói với mình vì quá bận cho nên Trình Lục Dương không có thời gian dẫn cô về nhà, vừa không khỏi suy đoán có phải anh chưa nghĩ kỹ xem có muốn dẫn cô về nhà gặp cha mẹ hay không?

Cô ôm hy vọng, rồi lại không khỏi sinh ra một chút thất vọng.

Nhưng bất luận thế nào cô cũng không ngờ rằng –

“Anh nghĩ rồi, trước khi dẫn em về gặp người nhà anh, thì anh tới thăm hỏi cha mẹ em trước sẽ tốt hơn.” Trình Lục Dương cười rất đắc ý: “Tạo quan hệ với cha mẹ em trước, chúng ta có thể trực tiếp làm giấy đăng ký, có đăng ký rồi lại đi một vòng trước mặt cha anh, làm cho ông ấy không nói ra được lời phản đối nào hết!”

Anh thậm chí tiến gần lại bên tai Tần Chân, khẽ nói: “Thật sự không được nữa, chúng ta còn có thể gao nấu thành cơm, dẫn theo đời sau đi gặp ông. Ông thấy em mang cháu ruột ông trong bụng, cam đoan sẽ thỏa hiệp!”

Độc thoại rất lâu, Trình Lục Dương mới phát hiện vẻ mặt Tần Chân không đúng lắm.

“Sao vậy? Sao không nói gì?” Nụ cười của anh dần dần biến mất, căng thẳng hỏi cô: “Có phải quà chọn không tốt, cha mẹ em không thích những thứ này hay không? Thật sự không được thì, anh, anh chuẩn bị lại lần nữa, em gợi ý cho anh chút chi tiết đi –”

“Trình Lục Dương.” Tần Chân ngắt lời anh, đột nhiên ôm lấy cổ anh, cả người dán vào ngực anh.

Hốc mắt nóng nóng, trong lòng cũng ấm lên theo.

Phương Khải sờ sờ mũi, xoay người sang chỗ khác, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Mà Tần Chân khẽ nói bên tai Trình Lục Dương: “Cám ơn anh, Trình Lục Dương.”

“Tại sao cảm ơn anh?” Trình Lục Dương đỏ tía tai, nói nhỏ: “Còn không phải vì muốn cười em, anh chỉ làm chút chuyện ỉn thôi, cảm ơn gì chứ?”

Tần Chân không nói.

Cảm ơn anh đối xử tốt với cha mẹ em như vậy.

Cảm ơn anh nâng niu em trong lòng bàn tay như bảo bối.

Hốc mắt nóng lên, cô ôm lấy anh, hôn lấy hôn để trên mặt anh.

Mặt Trình Lục Dương đỏ đến sắp nổ tung, anh vừa dở khóc dở cười bị cô hôn, vừa ngó trước ngó sau nói nhỏ: “Trình Tần thị, tuy em chủ động như vậy anh rất vui nhưng chúng ta có thể về nhà lại tiếp tục hôn không? Về nhà đem tất cả làm hết cũng được, anh bảo đảm ngoan ngoan nghe lời, mặc em muốn làm gì thì làm...Nhưng mà, nơi công cộng thế này, chú ý ảnh hưởng một chút được không?”

Tần Chân đã cười ngang cười giữa rồi.

69. Chương 70

Lúc Trình Lục Dương thức dậy, Tần Chân còn đang ngủ.

Lúc mơ mơ màng màng cô nhận được tin nhắn, Tần Chân sờ soạng trên tủ đầu giường, mang lại gần để xem thì thấy là Trình đại gia nhà cô gửi.

Trình Lục Dương nói: “Trình Tần thị, mau dậy mau dậy!”

Cô quét mắt nhìn đồng hồ ở góc bàn... Năm giờ bốn bảy phút sáng.

Cô cứ tưởng Trình Lục Dương đang đùa dai nên nhắm mắt lại rồi ngủ tiếp.

Vài phút sau, có người đẩy cửa phòng ra cách một tiếng, Trình Lục Dương bật toàn bộ đèn trong phòng, ngọn đèn chói chang rơi vào mắt cô khiến cô không mở được mắt.

Cô mệt mỏi dùng chăn che đầu: “Anh bị thần kinh à, sớm thế làm cái quỷ gì đấy?”

Trình Lục Dương vô cùng nghiêm túc đi đến ngồi xuống cạnh giường: “Trình Tần thị, em đã quên hôm nay chúng ta phải làm gì sao?”

“... Đến nhà em gặp cha mẹ em.” Trong chăn vọng ra giọng rầu rĩ của Tần Chân.

“Cho nên dậy mau!”

“Trời đất, bây giờ anh đi, cha mẹ em cũng chưa thức dậy!” Tần Chân lật người, đưa lưng về anh: “mau về ngủ mau về ngủ đi, em buồn ngủ lắm.”

“Không được! Từ thành phố tới nhà em phải đi hơn một tiếng, hơn nữa, anh còn phải chăm chút quần áo nữa? Làm bữa sáng mất khoảng hai mươi phút, ăn sáng cũng phải tốn hai mươi phút, kiểm tra quà cáp này nọ xem đủ chưa cũng phải hai mươi phút, ngộ ngộ em thức dậy rồi muốn đi đại tiện thì sao? Ngộ nhớ lúc đại tiện lại bị táo bón thì sao? Thế nào cũng kéo dài... Không được, em mau dậy đi!”

Trình Lục Dương ở bên cạnh cô lải nhải một tràng, thấy cô không phản ứng gì mà chôn trong chăn tiếp tục ngủ, liền dứt khoát đè nặng lên người cô.

“Ồi ới –” Tần Chân bị trọng lượng cơ thể anh ép đến không thở nổi, chỉ có thể giậm dữ kêu: “Trình, Lục, Dương!”

Tên đầu xỏ xóc chăn cô lên: “dậy mau dậy mau dậy mau –”

Đang niệm ma chú đến một nửa thì Trình Lục Dương thần người ra.

Tần Chân vẫn đang mặc áo ngủ của anh, lại bởi vì cả đêm lăn qua lăn lại, mà áo ngủ lại rộng thùng thình quá mức, chiếc đai lưng duy nhất có thể cố định đã bị nổi lông ra từ lúc nào. Mà trước mắt, bộ ngực sữa trắng thoáng, bởi vì cô nằm nghiêng nên anh còn nhìn thấy rõ khe rãnh rất sâu kia.

Ấy thế mà Tần Chân còn không biết, tỏ vẻ phiền chết anh, nhắm mắt chuẩn bị ngủ tiếp.

Trình Lục Dương quét mắt qua ngực cô vài lần, da thịt nơi đó mềm mại nhẵn nhụi, trắng nõn sáng bóng, phần thấp thoáng lộ ra đường như có xúc cảm rất tốt... anh có phần nhớ nhung chuyện đang làm dở mà chưa xong lần trước.

Vì thế anh bí hiểm hỏi bên tai Tần Chân: “Thật sự không dậy?”

“Không dậy.” Tần Chân đáp rất nhanh.

“Vậy được rồi.”

Anh cong cong khỏe miệng, nhanh chóng nằm xuống bên cạnh cô, nhanh nhẹn kéo cái chăn đắp lên người hai người, rồi thuận tiện kéo Tần Chân vào trong lòng.

“Anh làm gì đấy?” Tần Chân chợt mở mắt ra.

“Yêu thương Trình Tần thị nhà anh! Em muốn ngủ, anh ngủ với em!” Anh đáp đương nhiên, ra chiều lý lẽ chính đáng.

Tần Chân không quan tâm anh, dứt khoát nhắm mắt, mặc thằng nhóc này có thích ngủ hay không, dù sao cô muốn ngủ!

Ai biết nhắm mắt rồi mới phát giác không đúng chỗ nào, Trình Lục Dương vốn để tay ở lưng cô, lúc này bỗng bắt đầu di chuyển từ sau lưng tới trước người, sau đó trượt vào trong áo ngủ của cô.

Cô lại trợn mắt trừng anh, một tay đè lại tay anh, “Anh muốn làm gì?”

“... Giúp em mát xa.” Trình Lục Dương trợn mắt nói dối rất đồng dục.

“Em, rất, buồn, ngủ! Tối hôm qua anh lôi kéo em xem tivi đến tận rạng sáng, anh trai xin anh thương xót, cho em ngủ tiếp một lát được không?” Tần Chân cầu xin tha thứ.

Trình Lục Dương nói vô cùng thành khẩn: “Em cứ việc ngủ, anh cam đoan không nói lời nào cũng không làm ầm ĩ.”

Sau đó tay anh lại quấy phá trong áo ngủ của cô, bàn tay ấm áp thông thả khẽ vuốt ve da thịt, cuối cùng bao trùm lên mềm mại trước ngực rất chuẩn xác không lầm.

Tần Chân thoáng chốc đỏ lừ mặt, cơn buồn ngủ mất tăm, thân thể còn truyền tới cảm giác khác thường.

Cô đè chặt tay Trình Lục Dương: “bỏ, ra!”

“Không phải muốn gạo nấu thành cơm sao?” Trình Lục Dương rất tủi thân: “Vì hạnh phúc của hai chúng ta, vì đời sau, vì nhận được sự cho phép của cha anh, chúng ta cứ thực hành trước rồi mua vé bổ sung, không được sao?”

“Không –”

Trước khi Tần Chân nói ra lời từ chối, anh giao hoạt đột ngột hôn lên môi cô.

Không biết là sáng sớm tinh mơ đầu óc còn chưa tỉnh táo, hay là kỹ thuật hôn của anh ngày càng thành thạo, Tần Chân nhanh chóng chìm đắm trong nụ hôn này, bị anh khiến cho thở hổn hển, chẳng rảnh tự hỏi.

Mà đồng thời, anh cũng tiếp tục hành động, không hề có trở ngại thăm dò thân thể cô trong áo ngủ, châm một mối lửa.

Anh chậm rãi phủ lên bạch ngọc mềm mại của cô, nhẹ nắn chậm xoa, nhiều lần vuốt ve, không nặng không nhẹ, nhưng lại đẩy lên ngọn sóng vạn tượng trong lòng cô.

Trái tim Tần Chân đập nhanh hơn không thể khống chế, như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, mà cô mở to hai mắt, lại chỉ nhìn thấy người đang dán lên môi mình.

Mặt mày đẹp đẽ gần trong gang tấc, gương mặt anh tuần gần trong gang tấc, cô thậm chí có thể thấy rõ lông mi dài dài của anh, cảm nhận hô hấp ấm áp từ anh.

Trình Lục Dương thấy đôi mắt sáng trong suốt của cô, rốt cục vẫn do dự một lát, chậm rãi rời khỏi môi cô, hỏi nhỏ: “Tần Chân, em bằng lòng không?”

Trong khoảng thời gian ngắn cô không trả lời.

Trình Lục Dương nghiêm túc nhìn sâu vào mắt cô, nói bằng âm thanh tràn ngập cảm dỗ: “Giao bản thân cho anh, từ nay cả thể xác và tinh thần của em đều là của anh, thể xác và tinh thần của anh cũng là của em... Chân Chân, em bằng lòng không?”

Giọng nói không nhanh không chậm, từng câu từng chữ đều tỏa hương thơm. Rõ ràng là đang cầu hoan mà nghe cứ như đang cầu hôn.

Tần Chân cảm thấy Trình Lục Dương rất giảo hoạt, thế này thì bảo cô nói không thể nào được?

Nhưng mà người trước mắt là anh, là Trình Lục Dương giống một đứa trẻ to xác khiến cô đau lòng đến muốn cứng chiều, là Trình Lục Dương bằng lòng phô bày mặt yếu ớt nhất của mình ra trước cô, là Trình Lục Dương hết lòng hết dạ không ngại vất vả vì cha mẹ cô.

Sao cô lại không bằng lòng chứ?

Nhìn cặp mắt sáng ngời dịu dàng đó, Tần Chân chậm rãi, thận trọng gật đầu.

Trình Lục Dương nhếch miệng, nở nụ cười mê hoặc lòng người, một lần nữa phủ lên môi cô, lúc này đây, công thành đoạt đất, không hề nề tình.

Anh chậm rãi đưa hơi thở của mình vào miệng cô, sau đó môi lưỡi quần quýt lấy cô, hơi thở giao hòa.

Tay anh quấy phá trên thân thể cô, cảm giác kích thích từ đầu ngón chân cô lan tràn lên trên, nhanh chóng tỏa ra toàn bộ thân thể, khiến cô không khỏi run rẩy.

Mà anh không ngừng nghỉ chút nào, liên tục vuốt ve, sức lực không ngừng thay đổi.

Cúi đầu thấy gò má đỏ hồng cùng đôi mắt mờ hơi sương của Tần Chân, ánh mắt anh sa sầm, thân thể biến đổi đến nỗi không thể bỏ qua.

Bất tri bất giác, tay anh bắt đầu trượt xuống theo đường cong đẹp đẽ, chậm rãi bóc lớp áo ngủ ra, đi vào nơi mềm mại bí ẩn nhất của cô.

Loại thân mật này, xúc giác nóng bỏng kể sát nơi kín của cô, khiến cô run rẩy cả người như bị điện giật.

Cô không khỏi ngước mắt nhìn anh, khẽ gọi: “Trình Lục Dương...” Hai tay cũng bắt lấy tay anh.

“Đừng sợ, anh ở đây.” Anh mỉm cười trấn an cô, sau đó cách lớp vải mỏng manh nhẹ nhàng động vài cái, dường như cảm nhận được hơi ấm, vì thế ý cười càng sâu thêm: “Trình Tần thị nhà anh cũng làm từ nước.”

“...” Tần Chân xấu hổ và giận dữ muốn chết, dứt khoát nhắm hai mắt lại.

Mà nhắm mắt rồi, cơ quan cảm giác lại càng nhạy bén, cô có thể cảm nhận rõ cái tay kia cởi quần áo cô thế nào, chạm đến nơi mềm mại của cô ra sao, đẩy lên gợn sóng ngất trời thế nào, khiến cô không kìm nén được mà run rẩy.

Anh xốc chần lên, thấy cô sợ rét mà co rúm lại, sau đó híp mắt thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, cuối cùng vùi đầu trước ngực cô, ngậm lấy hương thơm mềm mại của cô.

Từ ngực đến bụng, từ eo đi xuống... cánh môi anh mềm mại trơn bóng, khơi dậy xúc cảm tê dại ngứa ngáy hết trận này đến trận khác.

Tay anh vỗ về từng tắc trên thân thể cô, cuối cùng mang tới muôn vàn độ ấm.

Tần Chân cúi đầu thở hổn hển, ánh mắt mờ sương nhìn anh

Khúc dạo đầu dài dòng rốt cuộc chấm dứt, mà anh ngẩng đầu lên, khẽ cười với cô, sau đó ôm eo cô, để bộ phận nóng bỏng lên trên cơ thể cô.

“Thả lỏng.” Anh trấn an cô như thế.

Nhưng mà sao có thể thả lỏng được? Tần Chân hồi hộp vô cùng, thân thể cũng căng cứng theo.

Trình Lục Dương thử vài lần cũng chưa thể đi vào, chỉ có thể nỉ non bên tai cô: “Thả lỏng chút, là anh, không phải người khác. Có muốn trở thành của anh không? Chân Chân, đừng căng thẳng, tất cả đều sẽ tốt đẹp...”

Trần an hết lần này đến lần khác, một lần lại một lần khê vuốt.

Cuối cùng khi tiến vào, Tần Chân nắm chặt bờ vai anh, móng tay đều cắm sâu vào. Cô cau mày, hít vào một ngụm khí lạnh.

Mà Trình Lục Dương chỉ có thể kìm nén xúc động, cố gắng không động đậy gì, trong không khí lạnh lạnh, trán anh rịn ra mồ hôi.

Anh gắng ra vào vài lần, lại thấy Tần Chân càng nhứ chặt mày thêm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như đang chịu khổ hình.

Anh cúi đầu cười rộ lên: “Đừng ra chiều anh đang lăng trì em được không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Tần Chân lườm anh một cái.

“Còn có sức cãi nhau, xem ra là không sao.”

Không cho Tần Chân phản bác, anh bắt đầu đẩy nhanh tốc độ, dẫn tới một trận kêu gào thê thảm vì đau, tuyệt không đáng yêu.

Mà anh lại duỗi tay chậm rãi xoa nắn nơi mẫn cảm của cô, dùng kiên nhẫn và kỹ xảo khiến cô từ từ thả lỏng.

Trong quá trình ra ra vào vào, rốt cuộc Tần Chân không còn đau như thế nữa, nhưng cảm nhận cũng không thể gọi là hưởng thụ được.

Cảm giác đau từ từ giảm bớt, cảm nhận khác thêm từng chút một, cô mở to mắt, thấy biểu cảm khêu gợi của Trình Lục Dương, cô không khỏi ầm lòng.

Bọn họ rốt cục trở thành một thể, chỉ mong sau này không chia lìa.

Cô là của anh.

Anh là của cô.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy hốc mắt cũng hơi nóng lên, có chút cảm xúc từ từ dấy lên trong trái tim.

Mặc dù cảm nhận của Tần Chân không tính là vui thích, Trình Lục Dương rốt cuộc có thể trút ra sự xúc động đã nhẫn nại rất lâu... Cho nên sau khi cố gắng trút ra ham muốn thì anh cúi đầu nhìn Tần Chân, chỉ có thể vô cùng đau lòng nói: “lần sau sẽ không đau như vậy.”

Tần Chân rất ngượng, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về anh, không nói lời nào.

Mà anh ôm thân thể nhỏ xinh của cô, vẽ vòng trên lưng cô: “Lần sau anh sẽ rất dịu dàng, nhất định làm em vui sướng ngắt trời...”

Tần Chân liền đỏ lỵ như trứng tôm luộc!

Còn có lần sau?

Anh đã kế hoạch lần sau!

Được rồi..... Cô phải thừa nhận, cô cũng chờ mong lần sau sẽ tốt hơn.

70. Chương 71

Sáng tinh mơ ầm ỹ một trận như thế, cuối cùng đến khi hai người xuất phát thì mặt trời đã lên cao.

Tần Chân tự mình chọn cho Trình Lục Dương một bộ quần áo, áo khoác màu xám tro, bên trong là áo len màu vàng nhạt phối hợp với áo sơ mi trắng. Vì trời rất rét, cô còn quần cho anh chiếc khăn quàng cổ màu đen.

Trình Lục Dương cao hơn cô một cái đầu, vì phối hợp cô nên anh hơi cúi đầu xuống, mà cô thì kiễng mũi chân rồi quàng khăn lên cổ anh.

Đang ngẩng đầu nghiêm túc sửa sang áo sống cho anh thì anh bỗng nhiên giữ chặt eo cô, cúi người hôn trộm lên môi cô.

Tần Chân mặt đỏ hồng nhìn anh, lại thấy anh cong cong khóe môi rồi nói với cô: “Trình Tần thị, anh đã từng nói anh yêu em nhiều lắm chưa?”

“... Chưa.”

“Vậy hiện tại em nghe xem.”

Trình Lục Dương nắm tay cô lên ngực mình, cách lớp áo, nhịp tim vững vàng mạnh mẽ truyền tới lòng bàn tay cô.

“Anh dọa em chắc?” Tần Chân nhướn mày: “Tim lại mà không đập? Thế thì có liên quan gì đến anh yêu em hay không?”

“Có chứ, bởi vì em nên nó mới đập nhanh như thế.” Trình Lục Dương lại ôm eo cô, cúi đầu nhìn sâu vào mắt cô: “Tần Chân, anh thật sự muốn lấy em, muốn mỗi ngày dính với em. Mỗi ngày tỉnh lại có em bên cạnh, mỗi sáng có em thắt cà-vạt cho anh, phối quần áo cho anh, lúc về nhà cũng có bóng dáng em... Anh biết hôn nhân không phải lúc nào cũng có giây phút ngọt ngào, mà còn có rất nhiều điều phiền muộn, có lẽ chúng ta sẽ có những xung đột nhỏ, sẽ tranh chấp, thậm chí em quá giận còn có thể đánh anh, em có lòng tin cùng anh vượt qua mỗi trắc trở, cứ mãi như thế hay không?”

Hiếm khi anh dịu dàng như thế, trong ánh mắt tràn đầy nghiêm túc.

Tần Chân giật mình, lại cười đẩy anh: “cái gì gọi là em giận quá còn có thể đánh anh? Anh nóng tính như thế, em còn sợ anh sẽ đánh em đấy! Từ nhỏ em là đứa trẻ ngoan, trước giờ không đánh người, không tin thì hôm nay anh đến hỏi mẹ em xem!”

Trình Lục Dương bắt được tay cô, nhướn mày: “Thế bây giờ em đang làm gì đấy?”

Tần Chân lập tức cười duyên xoa xoa ngực anh: “Mát xa, mát xa được không?”

“Vậy anh cũng mát xa cho em.” Nói xong, Trình Lục Dương cũng vươn ma trảo, thực thi cuộc tập kích ngực.

Đùa giỡn một trận, cuối cùng hai người vẫn lên đường về nhà mẹ đẻ.

Tất cả đều rất thuận lợi, từ gặp người lớn đến trên bàn cơm, Trình Lục Dương không chế tính xấu, từ đầu đến cuối đều khiêm tốn lễ phép khi nói chuyện với bề trên.

Thật ra quà cáp anh mang đến cũng đã đủ để thu mua lòng hai ông bà, trừ bỏ Tần Thiên có vẻ phát điên, thừa dịp Trình Lục Dương đang nói chuyện với cha mẹ, cậu kéo Tần Chân vào phòng mình.

“Trời đất, người đến thì thôi đi, còn mang nhiều sách mẫu, sách tham khảo tới làm gì? Còn chê đồng sách trong phòng em chưa đủ nhiều sao?” Tần Thiên rất giận dữ.

“Đó đều là sách tham khảo mà thủ khoa trường y đã dùng, người ta muốn còn không có đấy!” Tần Chân chọc đầu em trai: “Cậu vừa vừa phải phải thôi, làm nghiêm chỉnh! Không thì chị đánh cậu!”

Bất tri bất giác, cô và Trình Lục Dương đã đứng trên lập trường vợ chồng đồng lòng, nhất trí đối ngoại.

Lúc Tần Chân đi về phòng khách thì mới phản ứng lại lời mình truyền đạt cho Tần Thiên hoàn toàn là ý của Trình Lục Dương nên không khỏi bật cười.

Cô tựa vào khung cửa, nhìn Trình Lục Dương đưa lưng về mình, đang trò chuyện với cha mẹ rất vui vẻ. Cho dù anh không quay đầu, cô cũng có thể cảm nhận thấy nụ cười trên gương mặt anh, nhất định vừa chân

thành tha thiết vừa xán lạn, đó là sự dịu dàng chân thành mà Trình Lục Dương nhà cô chỉ dành cho người trong lòng.

Con người này luôn dàng hoàng bá đạo, như con cua đi ngang, chỉ tự thân sống trên thế giới này. Mà một khi anh gặp được người đáng giá để trong lòng, anh sẽ trở nên mềm mại, thu hồi góc cạnh, nháy mắt trở thành con người đáng yêu nhất trần đời.

Cô nghe anh đang kể cho cha mẹ về chuyện trước đây của mình, nói đi nói lại đều bảo vệ và chiều chuộng mình, hai ông bà sao có thể không nhận ra tấm lòng anh dành cho cô chứ?

Tần Chân chưa bước phòng khách mà cứ thế đứng ngoài nghe, mãi đến khi Trình Lục Dương dường như có cảm ứng nên quay đầu lại, nháy mắt giao với tầm mắt cô.

Cô đỏ bừng mặt, có cảm giác thẹn như đang nghe lén bị anh bắt được, vội vàng chạy tới ngồi cạnh anh.

Trình Lục Dương nắm tay cô nói với hai ông bà: “Thưa cô chú, cháu vốn nên cùng Tần Chân tới thăm cô chú từ sớm, giải thích rõ quan hệ của chúng cháu, kết quả kéo dài đến hôm nay mới tới. Cháu biết lần đầu tiên đã nói thế này thì có hơi đường đột, nhưng cháu và Tần Chân đều cảm thấy đã đến lúc, quan hệ của chúng cháu cũng đã phát triển tới bước này, cho nên cháu hy vọng cô chú có thể đồng ý cho con gái lấy cháu, tuy cháu không thể cam đoan cô ấy theo cháu sẽ không chịu chút tủi thân nào, nhưng cháu sẽ cố gắng hết sức, đối xử tốt với cô ấy cả đời.”

Trong khoảng thời gian ngắn Chúc Vân Chi không nói chuyện, nhìn Trình Lục Dương rồi lại nhìn Tần Chân, khi trông thấy biểu cảm “con nhất định phải lấy anh ấy” của con gái thì đành chịu mà cười ra tiếng.

Bà quay sang nhìn chồng thì thấy Tần Kiếm Phong rất nghiêm túc, đại khái các người cha gả con gái trên đời này đều có tâm trạng chẳng vui vẻ gì như thế.

Tần Chân rất thấp thỏm, cho nên khi chưa nhận được câu trả lời của cha mẹ, cô ăn bữa cơm đều nhặt nhèo vô vị.

Đến chiều, dùng bộ cờ tướng bằng ngọc thạch kia, Trình Lục Dương và Tần Kiếm Phong bắt đầu cuộc chém giết giữa cha vợ và con rể tương lai, mà Tần Chân thì cùng Chúc Vân Chi vừa nhặt rau vừa trò chuyện trong bếp.

Chúc Vân Chi hỏi cô: “Con thích thằng nhóc kia?”

Tần Chân trả lời thành thật: “Thích.”

“Thích tới mức nào?”

“Muốn lấy anh ấy, không lấy ai ngoài anh ấy.”

“Xùy, chả biết ngượng!” Chúc Vân Chi cười rộ lên, liếc trắng cô: “Con gái con lứa phải rụt rè một tí, dễ thế đã bị người ta lừa đi rồi, về sau nếu cậu ta đối xử không tốt với con, mới biết hối hận!”

Tần Chân kéo tay mẹ làm nũng, “Có không biết ngượng nữa, không rụt rè nữa, đó cũng là công lao của mẹ còn gì? Con gái mẹ dạy, mẹ phải chịu trách nhiệm!”

“Xuy xuy, mẹ phải chịu trách nhiệm? Mẹ chịu trách nhiệm gì? Con đã quyết tâm muốn lấy chồng rồi, bảo thằng nhóc kia phụ trách đi!”

Có được những lời này, Tần Chân yên lòng.

Xem như mẹ cô đã đồng ý chuyện hai người.

Nhưng Chúc Vân Chi vẫn thu lại nụ cười, hỏi: “Chân Chân, mẹ biết điều kiện chúng ta, dù là trước đây hay hiện tại, mẹ đều không hề hy vọng con tìm một người có tiền. Nhưng hôm nay khác rồi, thằng nhóc họ Trình này không chỉ có tiền, còn là tên phú kị lại, thanh niên các con gọi là gì ý nhỉ?”

“Phú nhị đại...”

“Đúng, nó là một phú nhị đại. Mẹ không mong ngóng con phải giống một phu nhân nhà giàu, áo cơm không lo cả đời, nhưng chuyện hôn nhân nhất định phải thành lập trên cơ sở tình cảm. Cả đời cha mẹ không giàu

không sang, trước kia còn bởi vì nuôi con và Tần Thiên, thậm chí còn nghèo khó, cũng khổ con... Vì lòng hư vinh, mẹ khăng khăng bắt em trai con vào trường tư nhân, làm hại con không thể học đại học – ”

“Mẹ!” Tần Chân cúi đầu: “Đều là chuyện cũ, nói ra làm gì?”

“Bởi vì mẹ hối hận.” Chúc Vân Chi thở dài: “Trong cuộc đời, con người luôn làm vài chuyện khiến mình hối hận cả đời, mấy năm nay mẹ vẫn luôn hối hận, trước kia sao mình lại như bị ma quỷ ám ảnh, khăng định con cũng trách mẹ không ít vì chuyện này.”

“Con không – ”

“Được rồi, con đừng nói nữa, hãy nghe mẹ nói là được! Vì hối hận, cho nên mẹ hy vọng con có thể nghiêm túc với cuộc đời mình, việc lớn việc nhỏ đều ít ra quyết định khiến mình hối hận. Mẹ mặc kệ thăng nhót kia giàu thế nào, điều kiện trong nhà tốt ra sao, mẹ chỉ hy vọng con sống tốt – mà sống tốt không phải ở vật chất, tuy rằng điều kiện vật chất cũng quan trọng, nhưng quan trọng nhất là người thật lòng với con.” Chúc Vân Chi nhìn con gái: “Biết chưa?”

“Con biết rồi ạ.” Tần Chân hốc mắt nóng lên.

Mấy năm nay, cô rất ít tâm sự với Chúc Vân Chi, có lẽ là từ nhỏ sống trong gia đình cha hiền mẹ nghiêm, cô rất ít có giây phút phân tích đi sâu vào nội tâm như thế.

Từng có rất nhiều người, bao gồm cả Bạch Lộ không thể hiểu cô. Hồi trước khi Chúc Vân Chi cứng rắn tước đoạt cơ hội học đại học của cô vì để Tần Thiên có thể đi học trường tư nhân, rất nhiều người thấy bất bình cho cô, nhiều người cảm thấy cô hẳn nên cắt đứt quan hệ với người nhà, nhưng cô lựa chọn buông bỏ như bánh bao.

Thật ra cô cũng đã khóc, cũng từng oán trách, nhưng về sau thấy Tần Thiên có thành tích tốt thế nên cô cũng chầm chậm không oán trách nữa.

Đều là người một nhà, vợ chồng còn không có mối thù cách đêm, chẳng lẽ vì một quyết định sai lầm của cha mẹ mà cô sẽ chọn cả đời không tha thứ?

Mẹ nói đúng, trong cuộc đời, con người khó tránh khỏi phải làm vài chuyện khiến mình hối hận cả đời, mà cô tuyệt đối không thể vì vài chuyện quá khứ mà vứt bỏ người thân và gia đình mình, làm ra chuyện khiến mình hối hận suốt đời.

Trong lúc nói chuyện với Chúc Vân Chi, thỉnh thoảng Tần Chân lại nhìn ra phòng khách, hiển nhiên rất quan tâm xem Trình Lục Dương có thuận lợi nhận được sự cho phép của cha vợ không.

Mà mãi đến giờ cơm tối, thấy nụ cười hiếm thấy trong ngày của Tần Kiếm Phong, Tần Chân mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở bên ông ngoại từ nhỏ, Trình Lục Dương thường xem ông ngoại và đám ông già trong viện đánh cờ tướng, mưa dầm thấm đất, tự nhiên cũng luyện ra khả năng đánh cờ.

Tần Chân còn lo lắng liệu anh có đánh ác quá không, có đánh đến khiến cho người cha da mặt mỏng nhà mình không có sức trả đòn, sau đó thẹn quá thành giận không. Về sau mới biết, Trình Lục Dương một mạch đúng mực, từ đầu đến cuối thả nước mà không để lại dấu vết, khiến Tần Kiếm Phong thắng vô cùng có thể diện.

Mà người từng trải như Tần Kiếm Phong, sao lại không nhìn ra Trình Lục Dương đang nhường ông cơ chứ?

Sau một ngày, ông cũng nhìn ra sự chân thành của Trình Lục Dương, cuối cùng cảm thấy, giao con gái cho anh là một quyết định đúng đắn.

Phương thức biểu đạt tình cảm của Tần Thiên tương đối đặc biệt, cậu lôi kéo anh rẽ tương lai ra quán ở đầu phố uống rượu cả tối, luôn miệng nói đây là phương thức biểu hiện hữu nghị của đàn ông, nếu không uống cho đã thì đó là biểu hiện không đàn ông.

Vì thế Trình Lục Dương bắt chấp cùng cậu em vợ uống đến mười mấy chai, cuối cùng say khướt gục xuống bàn.

Lúc Tần Chân tìm đến nơi rồi thấy hai người đàn ông to con nghiêng nghiêng ngả ngả thì đau đầu.

Thế mà Trình Lục Dương còn lôi kéo tay cô, muốn cô làm chứng, trước mặt mình nhiều chai rượu hơn Tần Thiên.

Tần Chân chuyển từng người đàn ông ngậy thơ về nhà, mệt chết khiếp, kết quả tắm rửa xong, Trình Lục Dương còn ôm cô ở trên giường muốn làm chuyện ở cấp hạn chế.

Tần Chân đánh một cái, nhỏ giọng cảnh cáo anh: “Đây đang ở nhà cha mẹ em!”

Trình Lục Dương rất âm ỉ, cả người đầy mùi rượu bám vào người cô như bạch tuộc: “Cha mẹ nhất định có thể thông cảm cho anh, đây gọi là anh đang cố gắng vì đời sau.”

Tần Chân tắt đèn ngủ: “Nhắm mắt nằm thẳng đi, anh yêu, đây gọi là em đang cố gắng vì khiến anh không mệt mỏi quá độ.”

Nói tóm lại, cửa ải cha vợ mẹ vợ này, Trình đại gia xem như thuận lợi bước qua.

71. Chương 72

Sáng tinh mơ âm ỉ một trận như thế, cuối cùng đến khi hai người xuất phát thì mặt trời đã lên cao.

Tần Chân tự mình chọn cho Trình Lục Dương một bộ quần áo, áo khoác màu xám tro, bên trong là áo len màu vàng nhạt phối hợp với áo sơ mi trắng. Vì trời rất rét, cô còn quần cho anh chiếc khăn quàng cổ màu đen.

Trình Lục Dương cao hơn cô một cái đầu, vì phối hợp cô nên anh hơi cúi đầu xuống, mà cô thì kiễng mũi chân rồi quàng khăn lên cổ anh.

Đang ngẩng đầu nghiêm túc sửa sang áo sống cho anh thì anh bỗng nhiên giữ chặt eo cô, cúi người hôn trộm lên môi cô.

Tần Chân mặt đỏ hồng nhìn anh, lại thấy anh cong cong khóe môi rồi nói với cô: “Trình Tần thị, anh đã từng nói anh yêu em nhiều lắm chưa?”

“... Chưa.”

“Vậy hiện tại em nghe xem.”

Trình Lục Dương nắm tay cô lên ngực mình, cách lớp áo, nhịp tim vững vàng mạnh mẽ truyền tới lòng bàn tay cô.

“Anh dọa em chắc?” Tần Chân nhướn mày: “Tim lại mà không đập? Thế thì có liên quan gì đến anh yêu em hay không?”

“Có chứ, bởi vì em nên nó mới đập nhanh như thế.” Trình Lục Dương lại ôm eo cô, cúi đầu nhìn sâu vào mắt cô: “Tần Chân, anh thật sự muốn lấy em, muốn mỗi ngày dính với em. Mỗi ngày tỉnh lại có em bên cạnh, mỗi sáng có em thức cà-vạt cho anh, phối quần áo cho anh, lúc về nhà cũng có bóng dáng em... Anh biết hôn nhân không phải lúc nào cũng có giây phút ngọt ngào, mà còn có rất nhiều điều phiền muộn, có lẽ chúng ta sẽ có những xung đột nhỏ, sẽ tranh chấp, thậm chí em quá giận còn có thể đánh anh, em có lòng tin cùng anh vượt qua mỗi trắc trở, cứ mãi như thế hay không?”

Hiếm khi anh dịu dàng như thế, trong ánh mắt tràn đầy nghiêm túc.

Tần Chân giật mình, lại cười đẩy anh: “cái gì gọi là em giận quá còn có thể đánh anh? Anh nóng tính như thế, em còn sợ anh sẽ đánh em đấy! Từ nhỏ em là đứa trẻ ngoan, trước giờ không đánh người, không tin thì hôm nay anh đến hỏi mẹ em xem!”

Trình Lục Dương bắt được tay cô, nhướn mày: “Thế bây giờ em đang làm gì đấy?”

Tần Chân lập tức cười duyên xoa xoa ngực anh: “Mát xa, mát xa được không?”

“Vậy anh cũng mát xa cho em.” Nói xong, Trình Lục Dương cũng vươn ma trảo, thực thi cuộc tập kích ngực.

Đùa giỡn một trận, cuối cùng hai người vẫn lên đường về nhà mẹ đẻ.

Tất cả đều rất thuận lợi, từ gặp người lớn đến trên bàn cơm, Trình Lục Dương không chế tính xấu, từ đầu đến cuối đều khiêm tốn lễ phép khi nói chuyện với bề trên.

Thật ra quà cáp anh mang đến cũng đã đủ để thu mua lòng hai ông bà, trừ bỏ Tần Thiên có vẻ phát điên, thừa dịp Trình Lục Dương đang nói chuyện với cha mẹ, cậu kéo Tần Chân vào phòng mình.

“Trời đất, người đến thì thôi đi, còn mang nhiều sách mẫu, sách tham khảo tới làm gì? Còn chê đồng sách trong phòng em chưa đủ nhiều sao?” Tần Thiên rất giận dữ.

“Đó đều là sách tham khảo mà thủ khoa trường y đã dùng, người ta muốn còn không có đấy!” Tần Chân chọc đầu em trai: “Cậu vừa vừa phải phải thôi, làm nghiêm chỉnh! Không thì chị đánh cậu!”

Bất tri bất giác, cô và Trình Lục Dương đã đứng trên lập trường vợ chồng đồng lòng, nhất trí đối ngoại.

Lúc Tần Chân đi về phòng khách thì mới phản ứng lại lời mình truyền đạt cho Tần Thiên hoàn toàn là ý của Trình Lục Dương nên không khỏi bật cười.

Cô tựa vào khung cửa, nhìn Trình Lục Dương đưa lưng về mình, đang trò chuyện với cha mẹ rất vui vẻ. Cho dù anh không quay đầu, cô cũng có thể cảm nhận thấy nụ cười trên gương mặt anh, nhất định vừa chân thành tha thiết vừa xán lạn, đó là sự dịu dàng chân thành mà Trình Lục Dương nhà cô chỉ dành cho người trong lòng.

Con người này luôn đang hoàng bá đạo, như con cua đi ngang, chỉ tự thân sống trên thế giới này. Mà một khi anh gặp được người đáng giá để trong lòng, anh sẽ trở nên mềm mại, thu hồi góc cạnh, nháy mắt trở thành con người đáng yêu nhất trần đời.

Cô nghe anh đang kể cho cha mẹ về chuyện trước đây của mình, nói đi nói lại đều bảo vệ và chiều chuộng mình, hai ông bà sao có thể không nhận ra tầm lòng anh dành cho cô chứ?

Tần Chân chưa bước phòng khách mà cứ thế đứng ngoài nghe, mãi đến khi Trình Lục Dương dường như có cảm ứng nên quay đầu lại, nháy mắt giao với tầm mắt cô.

Cô đỏ bừng mặt, có cảm giác thẹn như đang nghe lén bị anh bắt được, vội vàng chạy tới ngồi cạnh anh.

Trình Lục Dương nắm tay cô nói với hai ông bà: “Thưa cô chú, cháu vốn nên cùng Tần Chân tới thăm cô chú từ sớm, giải thích rõ quan hệ của chúng cháu, kết quả kéo dài đến hôm nay mới tới. Cháu biết lần đầu tiên đã nói thế này thì có hơi đường đột, nhưng cháu và Tần Chân đều cảm thấy đã đến lúc, quan hệ của chúng cháu cũng đã phát triển tới bước này, cho nên cháu hy vọng cô chú có thể đồng ý cho con gái lấy cháu, tuy cháu không thể cam đoan cô ấy theo cháu sẽ không chịu chút tủi thân nào, nhưng cháu sẽ cố gắng hết sức, đối xử tốt với cô ấy cả đời.”

Trong khoảng thời gian ngắn Chúc Vân Chi không nói chuyện, nhìn Trình Lục Dương rồi lại nhìn Tần Chân, khi trông thấy biểu cảm “con nhất định phải lấy anh ấy” của con gái thì đành chịu mà cười ra tiếng.

Bà quay sang nhìn chồng thì thấy Tần Kiếm Phong rất nghiêm túc, đại khái các người cha gả con gái trên đời này đều có tâm trạng chẳng vui vẻ gì như thế.

Tần Chân rất thấp thỏm, cho nên khi chưa nhận được câu trả lời của cha mẹ, cô ăn bữa cơm đều nhạt nhẽo vô vị.

Đến chiều, dùng bộ cờ tướng bằng ngọc thạch kia, Trình Lục Dương và Tần Kiếm Phong bắt đầu cuộc chém giết giữa cha vợ và con rể tương lai, mà Tần Chân thì cùng Chúc Vân Chi vừa nhặt rau vừa trò chuyện trong bếp.

Chúc Vân Chi hỏi cô: “Con thích thằng nhóc kia?”

Tần Chân trả lời thành thật: “Thích.”

“Thích tới mức nào?”

“Muốn lấy anh ấy, không lấy ai ngoài anh ấy.”

“Xùy, chả biết ngượng!” Chúc Vân Chi cười rộ lên, liếc trắng cô: “Con gái con lừa phải rụt rè một tí, dễ thế đã bị người ta lừa đi rồi, về sau nếu cậu ta đối xử không tốt với con, mới biết hốn hận!”

Tần Chân kéo tay mẹ làm nũng, “Có không biết ngượng nữa, không rụt rè nữa, đó cũng là công lao của mẹ còn gì? Con gái mẹ dạy, mẹ phải chịu trách nhiệm!”

“Xuy xuy, mẹ phải chịu trách nhiệm? Mẹ chịu trách nhiệm gì? Con đã quyết tâm muốn lấy chồng rồi, bảo thằng nhóc kia phụ trách đi!”

Có được những lời này, Tần Chân yên lòng.

Xem như mẹ cô đã đồng ý chuyện hai người.

Nhưng Chúc Vân Chi vẫn thu lại nụ cười, hỏi: “Chân Chân, mẹ biết điều kiện chúng ta, dù là trước đây hay hiện tại, mẹ đều không hề hy vọng con tìm một người có tiền. Nhưng hôm nay khác rồi, thằng nhóc họ Trình này không chỉ có tiền, còn là tên phú kị lại, thanh niên các con gọi là gì ý nhỉ?”

“Phú nhị đại...”

“Đúng, nó là một phú nhị đại. Mẹ không mong ngóng con phải giống một phu nhân nhà giàu, áo cơm không lo cả đời, nhưng chuyện hôn nhân nhất định phải thành lập trên cơ sở tình cảm. Cả đời cha mẹ không giàu không sang, trước kia còn bởi vì nuôi con và Tần Thiên, thậm chí còn nghèo khó, cũng khổ con... Vì lòng hư vinh, mẹ khẳng khẳng bắt em trai con vào trường tư nhân, làm hại con không thể học đại học – ”

“Mẹ!” Tần Chân cúi đầu: “Đều là chuyện cũ, nói ra làm gì?”

“Bởi vì mẹ hối hận.” Chúc Vân Chi thở dài: “Trong cuộc đời, con người luôn làm vài chuyện khiến mình hối hận cả đời, mấy năm nay mẹ vẫn luôn hối hận, trước kia sao mình lại như bị ma quỷ ám ảnh, khẳng định con cũng trách mẹ không ít vì chuyện này.”

“Con không – ”

“Được rồi, con đừng nói nữa, hãy nghe mẹ nói là được! Vì hối hận, cho nên mẹ hy vọng con có thể nghiêm túc với cuộc đời mình, việc lớn việc nhỏ đều ít ra quyết định khiến mình hối hận. Mẹ mặc kệ thằng nhóc kia giàu thế nào, điều kiện trong nhà tốt ra sao, mẹ chỉ hy vọng con sống tốt – mà sống tốt không phải ở vật chất, tuy rằng điều kiện vật chất cũng quan trọng, nhưng quan trọng nhất là người thật lòng với con.” Chúc Vân Chi nhìn con gái: “Biết chưa?”

“Con biết rồi ạ.” Tần Chân hốc mắt nóng lên.

Mấy năm nay, cô rất ít tâm sự với Chúc Vân Chi, có lẽ là từ nhỏ sống trong gia đình cha hiền mẹ nghiêm, cô rất ít có giây phút phân tích đi sâu vào nội tâm như thế.

Từng có rất nhiều người, bao gồm cả Bạch Lộ không thể hiểu cô. Hồi trước khi Chúc Vân Chi cứng rắn tước đoạt cơ hội học đại học của cô vì để Tần Thiên có thể đi học trường tư nhân, rất nhiều người thấy bất bình cho cô, nhiều người cảm thấy cô hẳn nên cắt đứt quan hệ với người nhà, nhưng cô lựa chọn buông bỏ như bánh bao.

Thật ra cô cũng đã khóc, cũng từng oán trách, nhưng về sau thấy Tần Thiên có thành tích tốt thế nên cô cũng chầm chậm không oán trách nữa.

Đều là người một nhà, vợ chồng còn không có mối thù cách đêm, chẳng lẽ vì một quyết định sai lầm của cha mẹ mà cô sẽ chọn cả đời không tha thứ?

Mẹ nói đúng, trong cuộc đời, con người khó tránh khỏi phải làm vài chuyện khiến mình hối hận cả đời, mà cô tuyệt đối không thể vì vài chuyện quá khứ mà vứt bỏ người thân và gia đình mình, làm ra chuyện khiến mình hối hận suốt đời.

Trong lúc nói chuyện với Chúc Vân Chi, thỉnh thoảng Tần Chân lại nhìn ra phòng khách, hiển nhiên rất quan tâm xem Trình Lục Dương có thuận lợi nhận được sự cho phép của cha vợ không.

Mà mãi đến giờ cơm tối, thấy nụ cười hiếm thấy trong ngày của Tần Kiếm Phong, Tần Chân mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở bên ông ngoại từ nhỏ, Trình Lục Dương thường xem ông ngoại và đám ông già trong viện đánh cờ tướng, mưa dầm thấm đất, tự nhiên cũng luyện ra khả năng đánh cờ.

Tần Chân còn lo lắng liệu anh có đánh ác quá không, có đánh đến khiến cho người cha da mặt mỏng nhà mình không có sức trả đòn, sau đó then quá thành giận không. Về sau mới biết, Trình Lục Dương một mạch đúng mực, từ đầu đến cuối thả nước mà không để lại dấu vết, khiến Tần Kiếm Phong thắng vô cùng có thể diện.

Mà người từng trải như Tần Kiếm Phong, sao lại không nhìn ra Trình Lục Dương đang nhường ông cơ chứ?

Sau một ngày, ông cũng nhìn ra sự chân thành của Trình Lục Dương, cuối cùng cảm thấy, giao con gái cho anh là một quyết định đúng đắn.

Phương thức biểu đạt tình cảm của Tần Thiên tương đối đặc biệt, cậu lôi kéo anh rẽ tương lai ra quán ở đầu phố uống rượu cả tối, luôn miệng nói đây là phương thức biểu hiện hữu nghị của đàn ông, nếu không uống cho đã thì đó là biểu hiện không đàn ông.

Vì thế Trình Lục Dương bắt chấp cùng cậu em vợ uống đến mười mấy chai, cuối cùng say khướt gục xuống bàn.

Lúc Tần Chân tìm đến nơi rồi thấy hai người đàn ông to con nghiêng nghiêng ngả ngả thì đau đầu.

Thế mà Trình Lục Dương còn lôi kéo tay cô, muốn cô làm chứng, trước mặt mình nhiều chai rượu hơn Tần Thiên.

Tần Chân chuyển từng người đàn ông ngây thơ về nhà, mệt chết khiếp, kết quả tắm rửa xong, Trình Lục Dương còn ôm cô ở trên giường muốn làm chuyện ở cấp hạn chế.

Tần Chân đánh một cái, nhỏ giọng cảnh cáo anh: “Đây đang ở nhà cha mẹ em!”

Trình Lục Dương rất ảm ức, cả người đầy mùi rượu bám vào người cô như bạch tuộc: “Cha mẹ nhất định có thể thông cảm cho anh, đây gọi là anh đang cố gắng vì đời sau.”

Tần Chân tắt đèn ngủ: “Nhắm mắt nằm thẳng đi, anh yêu, đây gọi là em đang cố gắng vì khiến anh không mệt mỏi quá độ.”

Nói tóm lại, cửa ải cha vợ mẹ vợ này, Trình đại gia xem như thuận lợi bước qua.

72. Chương 73

Sáng tinh mơ âm ỉ một trận như thế, cuối cùng đến khi hai người xuất phát thì mặt trời đã lên cao.

Tần Chân tự mình chọn cho Trình Lục Dương một bộ quần áo, áo khoác màu xám tro, bên trong là áo len màu vàng nhạt phối hợp với áo sơ mi trắng. Vì trời rất rét, cô còn quấn cho anh chiếc khăn quàng cổ màu đen.

Trình Lục Dương cao hơn cô một cái đầu, vì phối hợp cô nên anh hơi cúi đầu xuống, mà cô thì kiễng mũi chân rồi quàng khăn lên cổ anh.

Đang ngẩng đầu nghiêm túc sửa sang áo sống cho anh thì anh bỗng nhiên giữ chặt eo cô, cúi người hôn trộm lên môi cô.

Tần Chân mặt đỏ hồng nhìn anh, lại thấy anh cong cong khóe môi rồi nói với cô: “Trình Tần thị, anh đã từng nói anh yêu em nhiều lần chưa?”

“... Chưa.”

“Vậy hiện tại em nghe xem.”

Trình Lục Dương nắm tay cô lên ngực mình, cách lớp áo, nhịp tim vững vàng mạnh mẽ truyền tới lòng bàn tay cô.

“Anh dọa em chắc?” Tần Chân nhướn mày: “Tim lại mà không đập? Thế thì có liên quan gì đến anh yêu em hay không?”

“Có chứ, bởi vì em nên nó mới đập nhanh như thế.” Trình Lục Dương lại ôm eo cô, cúi đầu nhìn sâu vào mắt cô: “Tần Chân, anh thật sự muốn lấy em, muốn mỗi ngày dính với em. Mỗi ngày tỉnh lại có em bên cạnh, mỗi sáng có em thắt cà-vạt cho anh, phối quần áo cho anh, lúc về nhà cũng có bóng dáng em... Anh biết hôn nhân không phải lúc nào cũng có giây phút ngọt ngào, mà còn có rất nhiều điều phiền muộn, có lẽ chúng ta sẽ có những xung đột nhỏ, sẽ tranh chấp, thậm chí em quá giận còn có thể đánh anh, em có lòng tin cùng anh vượt qua mỗi trắc trở, cứ mãi như thế hay không?”

Hiếm khi anh dịu dàng như thế, trong ánh mắt tràn đầy nghiêm túc.

Tần Chân giật mình, lại cười đẩy anh: “cái gì gọi là em giận quá còn có thể đánh anh? Anh nóng tính như thế, em còn sợ anh sẽ đánh em đấy! Từ nhỏ em là đứa trẻ ngoan, trước giờ không đánh người, không tin thì hôm nay anh đến hỏi mẹ em xem!”

Trình Lục Dương bắt được tay cô, nhướn mày: “Thế bây giờ em đang làm gì đấy?”

Tần Chân lập tức cười duyên xoa xoa ngực anh: “Mát xa, mát xa được không?”

“Vây anh cũng mát xa cho em.” Nói xong, Trình Lục Dương cũng vươn ma trảo, thực thi cuộc tập kích ngực.

Đùa giỡn một trận, cuối cùng hai người vẫn lên đường về nhà mẹ đẻ.

Tất cả đều rất thuận lợi, từ gặp người lớn đến trên bàn cơm, Trình Lục Dương không chế tính xấu, từ đầu đến cuối đều khiêm tốn lễ phép khi nói chuyện với bề trên.

Thật ra quà cáp anh mang đến cũng đã đủ để thu mua lòng hai ông bà, trừ bỏ Tần Thiên có vẻ phát điên, thừa dịp Trình Lục Dương đang nói chuyện với cha mẹ, cậu kéo Tần Chân vào phòng mình.

“Trời đất, người đến thì thôi đi, còn mang nhiều sách mẫu, sách tham khảo tới làm gì? Còn chē đồng sách trong phòng em chưa đủ nhiều sao?” Tần Thiên rất giận dữ.

“Đó đều là sách tham khảo mà thủ khoa trường y đã dùng, người ta muốn còn không có đấy!” Tần Chân chọc đầu em trai: “Cậu vừa vừa phải phải thôi, làm nghiêm chỉnh! Không thì chị đánh cậu!”

Bất tri bất giác, cô và Trình Lục Dương đã đứng trên lập trường vợ chồng đồng lòng, nhất trí đối ngoại.

Lúc Tần Chân đi về phòng khách thì mới phản ứng lại lời mình truyền đạt cho Tần Thiên hoàn toàn là ý của Trình Lục Dương nên không bật cười.

Cô tựa vào khung cửa, nhìn Trình Lục Dương đưa lưng về mình, đang trò chuyện với cha mẹ rất vui vẻ. Cho dù anh không quay đầu, cô cũng có thể cảm nhận thấy nụ cười trên gương mặt anh, nhất định vừa chân thành tha thiết vừa xán lạn, đó là sự dịu dàng chân thành mà Trình Lục Dương nhà cô chỉ dành cho người trong lòng.

Con người này luôn dàng hoàng bá đạo, như con cua đi ngang, chỉ tự thân sống trên thế giới này. Mà một khi anh gặp được người đáng giá để trong lòng, anh sẽ trở nên mềm mại, thu hồi góc cạnh, nháy mắt trở thành con người đáng yêu nhất trần đời.

Cô nghe anh đang kể cho cha mẹ về chuyện trước đây của mình, nói đi nói lại đều bảo vệ và chiều chuộng mình, hai ông bà sao có thể không nhận ra tấm lòng anh dành cho cô chứ?

Tần Chân chưa bước phòng khách mà cứ thế đứng ngoài nghe, mãi đến khi Trình Lục Dương dường như có cảm ứng nên quay đầu lại, nháy mắt giao với tầm mắt cô.

Cô đỏ bừng mặt, có cảm giác thẹn như đang nghe lén bị anh bắt được, vội vàng chạy tới ngồi cạnh anh.

Trình Lục Dương nắm tay cô nói với hai ông bà: “Thưa cô chú, cháu vốn nên cùng Tần Chân tới thăm cô chú từ sớm, giải thích rõ quan hệ của chúng cháu, kết quả kéo dài đến hôm nay mới tới. Cháu biết lần đầu tiên đã nói thế này thì có hơi đường đột, nhưng cháu và Tần Chân đều cảm thấy đã đến lúc, quan hệ của chúng cháu cũng đã phát triển tới bước này, cho nên cháu hy vọng cô chú có thể đồng ý cho con gái lấy cháu,

tuy cháu không thể cam đoan cô ấy theo cháu sẽ không chịu chút tủi thân nào, nhưng cháu sẽ cố gắng hết sức, đối xử tốt với cô ấy cả đời.”

Trong khoảng thời gian ngắn Chúc Vân Chi không nói chuyện, nhìn Trình Lục Dương rồi lại nhìn Tần Chân, khi trông thấy biểu cảm “con nhất định phải lấy anh ấy” của con gái thì đành chịu mà cười ra tiếng.

Bà quay sang nhìn chồng thì thấy Tần Kiếm Phong rất nghiêm túc, đại khái các người cha gả con gái trên đời này đều có tâm trạng chẳng vui vẻ gì như thế.

Tần Chân rất thấp thỏm, cho nên khi chưa nhận được câu trả lời của cha mẹ, cô ăn bữa cơm đều nhạt nhẽo vô vị.

Đến chiều, dùng bộ cờ tướng bằng ngọc thạch kia, Trình Lục Dương và Tần Kiếm Phong bắt đầu cuộc chém giết giữa cha vợ và con rể tương lai, mà Tần Chân thì cùng Chúc Vân Chi vừa nhặt rau vừa trò chuyện trong bếp.

Chúc Vân Chi hỏi cô: “Con thích thằng nhóc kia?”

Tần Chân trả lời thành thật: “Thích.”

“Thích tới mức nào?”

“Muốn lấy anh ấy, không lấy ai ngoài anh ấy.”

“Xùy, chả biết ngượng!” Chúc Vân Chi cười rộ lên, liếc trắng cô: “Con gái con lứa phải rụt rè một tí, dễ thế đã bị người ta lừa đi rồi, về sau nếu cậu ta đối xử không tốt với con, mới biết hối hận!”

Tần Chân kéo tay mẹ làm nũng, “Có không biết ngượng nữa, không rụt rè nữa, đó cũng là công lao của mẹ còn gì? Con gái mẹ dạy, mẹ phải chịu trách nhiệm!”

“Xuy xuy, mẹ phải chịu trách nhiệm? Mẹ chịu trách nhiệm gì? Con đã quyết tâm muốn lấy chồng rồi, bảo thằng nhóc kia phụ trách đi!”

Có được những lời này, Tần Chân yên lòng.

Xem như mẹ cô đã đồng ý chuyện hai người.

Nhưng Chúc Vân Chi vẫn thu lại nụ cười, hỏi: “Chân Chân, mẹ biết điều kiện chúng ta, dù là trước đây hay hiện tại, mẹ đều không hề hy vọng con tìm một người có tiền. Nhưng hôm nay khác rồi, thằng nhóc họ Trình này không chỉ có tiền, còn là tên phú kị lại, thanh niên các con gọi là gì ý nhỉ?”

“Phú nhị đại...”

“Đúng, nó là một phú nhị đại. Mẹ không mong ngóng con phải giống một phu nhân nhà giàu, áo cơm không lo cả đời, nhưng chuyện hôn nhân nhất định phải thành lập trên cơ sở tình cảm. Cả đời cha mẹ không giàu không sang, trước kia còn bởi vì nuôi con và Tần Thiên, thậm chí còn nghèo khó, cũng khổ con... Vì lòng hư vinh, mẹ khẳng khái bắt em trai con vào trường tư nhân, làm hại con không thể học đại học – ”

“Mẹ!” Tần Chân cúi đầu: “Đều là chuyện cũ, nói ra làm gì?”

“Bởi vì mẹ hối hận.” Chúc Vân Chi thở dài: “Trong cuộc đời, con người luôn làm vài chuyện khiến mình hối hận cả đời, mấy năm nay mẹ vẫn luôn hối hận, trước kia sao mình lại như bị ma quỷ ám ảnh, khẳng định con cũng trách mẹ không ít vì chuyện này.”

“Con không – ”

“Được rồi, con đừng nói nữa, hãy nghe mẹ nói là được! Vì hối hận, cho nên mẹ hy vọng con có thể nghiêm túc với cuộc đời mình, việc lớn việc nhỏ đều ít ra quyết định khiến mình hối hận. Mẹ mặc kệ thằng nhóc kia giàu thế nào, điều kiện trong nhà tốt ra sao, mẹ chỉ hy vọng con sống tốt – mà sống tốt không phải ở vật chất, tuy rằng điều kiện vật chất cũng quan trọng, nhưng quan trọng nhất là người thật lòng với con.” Chúc Vân Chi nhìn con gái: “Biết chưa?”

“Con biết rồi ạ.” Tần Chân hốc mắt nóng lên.

Mấy năm nay, cô rất ít tâm sự với Chúc Vân Chi, có lẽ là từ nhỏ sống trong gia đình cha hiền mẹ nghiêm, cô rất ít có giây phút phân tích đi sâu vào nội tâm như thế.

Từng có rất nhiều người, bao gồm cả Bạch Lộ không thể hiểu cô. Hồi trước khi Chúc Vân Chi cứng rắn tước đoạt cơ hội học đại học của cô vì để Tần Thiên có thể đi học trường tư nhân, rất nhiều người thấy bất bình cho cô, nhiều người cảm thấy cô hẳn nên cắt đứt quan hệ với người nhà, nhưng cô lựa chọn buông bỏ như bánh bao.

Thật ra cô cũng đã khóc, cũng từng oán trách, nhưng về sau thấy Tần Thiên có thành tích tốt thế nên cô cũng chầm chậm không oán trách nữa.

Đều là người một nhà, vợ chồng còn không có mối thù cách đêm, chẳng lẽ vì một quyết định sai lầm của cha mẹ mà cô sẽ chọn cả đời không tha thứ?

Mẹ nói đúng, trong cuộc đời, con người khó tránh khỏi phải làm vài chuyện khiến mình hối hận cả đời, mà cô tuyệt đối không thể vì vài chuyện quá khứ mà vứt bỏ người thân và gia đình mình, làm ra chuyện khiến mình hối hận suốt đời.

Trong lúc nói chuyện với Chúc Vân Chi, thỉnh thoảng Tần Chân lại nhìn ra phòng khách, hiển nhiên rất quan tâm xem Trình Lục Dương có thuận lợi nhận được sự cho phép của cha vợ không.

Mà mãi đến giờ cơm tối, thấy nụ cười hiếm thấy trong ngày của Tần Kiếm Phong, Tần Chân mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở bên ông ngoại từ nhỏ, Trình Lục Dương thường xem ông ngoại và đám ông già trong viện đánh cờ tướng, mưa dầm thấm đất, tự nhiên cũng luyện ra khả năng đánh cờ.

Tần Chân còn lo lắng liệu anh có đánh ác quá không, có đánh đến khiến cho người cha da mặt mỏng nhà mình không có sức trả đòn, sau đó then quá thành giận không. Về sau mới biết, Trình Lục Dương một mạch đúng mực, từ đầu đến cuối thả nước mà không để lại dấu vết, khiến Tần Kiếm Phong thắng vô cùng có thể diện.

Mà người từng trải như Tần Kiếm Phong, sao lại không nhìn ra Trình Lục Dương đang nhường ông cơ chứ?

Sau một ngày, ông cũng nhìn ra sự chân thành của Trình Lục Dương, cuối cùng cảm thấy, giao con gái cho anh là một quyết định đúng đắn.

Phương thức biểu đạt tình cảm của Tần Thiên tương đối đặc biệt, cậu lôi kéo anh rẽ tương lai ra quán ở đầu phố uống rượu cả tối, luôn miệng nói đây là phương thức biểu hiện hữu nghị của đàn ông, nếu không uống cho đã thì đó là biểu hiện không đàn ông.

Vì thế Trình Lục Dương bất chấp cùng cậu em vợ uống đến mười mấy chai, cuối cùng say khướt gục xuống bàn.

Lúc Tần Chân tìm đến nơi rồi thấy hai người đàn ông to con nghiêng nghiêng ngả ngả thì đau đầu.

Thế mà Trình Lục Dương còn lôi kéo tay cô, muốn cô làm chứng, trước mặt mình nhiều chai rượu hơn Tần Thiên.

Tần Chân chuyển từng người đàn ông ngây thơ về nhà, mệt chết khiếp, kết quả tắm rửa xong, Trình Lục Dương còn ôm cô ở trên giường muốn làm chuyện ở cấp hạn chế.

Tần Chân đánh một cái, nhỏ giọng cảnh cáo anh: “Đây đang ở nhà cha mẹ em!”

Trình Lục Dương rất ảm ức, cả người đầy mùi rượu bám vào người cô như bạch tuộc: “Cha mẹ nhất định có thể thông cảm cho anh, đây gọi là anh đang cố gắng vì đời sau.”

Tần Chân tắt đèn ngủ: “Nhắm mắt nằm thẳng đi, anh yêu, đây gọi là em đang cố gắng vì khiến anh không mệt mỏi quá độ.”

Nói tóm lại, cửa ải cha vợ mẹ vợ này, Trình đại gia xem như thuận lợi bước qua.

73. Chương 74: Ngoại Truyện 1 – Chàng Ma Men

Khi Bạch Lộ chạy tới quảng trường Vạn Đạt thì đã mười một giờ đêm rồi.

Đoàn người nhảy múa đã tan từ lâu rồi, các cửa hàng cũng đã đóng cửa, cô dừng xe ở ven đường rồi tìm khắp xung quanh “người đẹp trai nhất toàn bộ quảng trường” trong truyền thuyết.

Tần Chân nói tổng giám đốc Trình Lục Dương da dày độc miệng của cô ấy uống say rồi, lúc này đang lang thang ở đây. Thế nhưng ân sư bị bệnh nặng, ngày mai phải làm phẫu thuật, cô ấy phải đến đó trò chuyện, hại Bạch Lộ phải một mình lái xe đến đây giúp cô ấy tìm một người đàn ông chưa từng gặp.

Trên quảng trường có rất ít người, có người ngồi ngẩn người dưới tán cây, có cặp đôi đi dạo bộ trên con đường nhỏ, có người hối hả đi ngang qua đường.

Cô nhìn thấy một người đàn ông cầm chai rượu đi lảo đảo ở ngoài trung tâm thương mại, vì thế bước lên trước quát to: “Trình Lục Dương!”

Người đàn ông kia quay phắt lại, mặt đầy râu ria, tóc tai rối tung, người mặc bộ đồ rách nát, quan trọng nhất là tay còn cầm một cái bát không lành lặn... là một người ăn mày.

Bất gặp cặp mắt hung ác kia, Bạch Lộ che mặt, cúi người xuống: “Xin lỗi anh, tôi nhận nhầm người, nhận nhầm người...”

Cô tìm một lúc lâu, cuối cùng nhìn thấy dưới đèn đường phía trước có một người đàn ông đang đứng không hề nhúc nhích, dường như đang đợi người.

Trông đáng vẻ... hẳn là một anh chàng đẹp trai đây.

Lúc này, cô đứng tại chỗ suy xét một lát, từ sườn mặt đến bộ vest vừa khít người rồi quan sát đến vóc dáng và đôi chân cao thẳng thon dài của anh ta, cuối cùng xác định được người này hẳn là Trình Lục Dương rồi.

Vì thế Bạch Lộ đi một mạch tới trước mặt anh ta, xác nhận lần cuối: “Anh này, anh đang chờ người hả?”

Người nọ quay sang nhìn cô.

Đôi mắt dài hẹp đen nhánh, gương mặt góc cạnh rõ ràng như được gọt đẽo, đường nét tuấn tú, môi mỏng khê mím.

Bạch Lộ còn ngửi thấy hương rượu nhàn nhạt từ người anh ta.

Người đàn ông lặng lẽ nhìn cô, môi mỏng hơi hé: “đúng.”

Bạch Lộ đã chắc chắn, người này chính là tên ma men Trình Lục Dương. Vì thế cô túm lấy tay Trình Lục Dương: “cuối cùng cũng tìm được anh rồi, đi thôi, nhanh lên, Tần Chân đang chờ chúng ta!”

Ninh Hạo Thần đau dạ dày cộng thêm đau đầu.

Đau dạ dày là bởi vì mấy ngày trước game online cỡ lớn do anh dẫn đoàn đích thân thiết kế đã thử nghiệm, lần đầu tiên thử nghiệm đã rất thành công, thu được vô số lời khen từ cư dân mạng, mà vào bữa tiệc chúc mừng này, anh không tiện từ chối rượu, bởi thế mà uống quá mấy chén, bệnh dạ dày tái phát.

Đau đầu là vì, rõ ràng anh đang ở đây chờ bạn tốt từ bãi đỗ xe ra đón anh, sao tự dưng lại lòi ra một cô gái trẻ, lại còn động tay động chân, lòi lòi kéo kéo anh?

Anh giãy khỏi tay Bạch Lộ, nhíu mày: “Cô gái, cô nhận nhầm người rồi.”

Bạch Lộ nhếch miệng cười: “ma men toàn nhiều thế này hả? Thôi, mau đi theo tôi, tôi tìm anh cả buổi rồi, nếu mà không về trước mười hai giờ để ngủ cho đẹp da thì sáng mai mắt tôi lại có quầng đen mất.”

Dứt lời, móng vuốt cô lại bám lấy tay Ninh Hạo Thần.

Mọi khi cô chỉ thân thiết với Tần Chân, tay Tần Chân mảnh khảnh mềm mại, nào có rắn chắc mạnh mẽ, tràn đầy... nam tính giống người đàn ông trước mắt.

Chưa đợi đến khi cô thường thức tí mĩ thì Ninh Hạo Thần lại rút tay ra, đau dạ dày cộng thêm đau đầu khiến cho vẻ mặt anh không hề đẹp đẽ tí nào, anh nói với cô bằng giọng pha tia lạnh lẽo: “Cô gái, tôi không biết cô nhận nhầm người, hay có mưu đồ gì khác, nhưng mà cho phép tôi nhắc nhở cô, dù thế nào, cô đều tìm sai đối tượng rồi.”

Ngụ ý: tôi không dễ dây vào đâu.

Bạch Lộ cũng tức giận.

Anh ấy à, cãi nhau với người nhà thì thôi đi, tâm trạng không vui chạy đến đây một mình uống rượu giải sầu thì cũng thôi đi, giờ đã hơn nửa đêm, anh còn dầy vò người tốt với anh, còn tỏ thái độ, thế này mà được à?

Cô cũng mặc kệ, cứ thế túm người đàn ông này lên xe, miệng còn hùng hổ nói: “thiên tài mới đi nói lý với tên bọm rượu! Anh nghĩ tôi ngốc hả, tôi bảo anh làm gì thì anh làm thế, nếu không tôi sẽ cho anh một trận! Nói cho anh biết, tôi từng học Taekwondo đấy!”

“...”

Việc cô cãi bướng thật khiến Ninh Hạo Thần dở khóc dở cười, mà kể tiếp, dù anh nói gì, cô đều không thèm nghe, thậm chí một khi tức lên còn đấm rất mạnh vào tay anh, khiến bả vai anh đau nhức.

Ninh Hạo Thần đau dạ dày không thôi, cần nghỉ ngơi gấp nên lập tức không giấy dựa nữa mà để mặc cô.

Dọc đường đi, anh nhắc nhở mấy lần: “cô gái, cô thật sự nhận nhầm người rồi, tôi không phải người cô muốn tìm.”

“À, thế à.” Bạch Lộ mỉm cười đồng ý, chớp mắt lại tiếp tục lái xe.

“Tôi họ Ninh, tên đầy đủ là Ninh Hạo Thần, tôi nghĩ cô không hề quen biết tôi.” Anh tiếp tục giải thích.

“À, thế à.”

“... Cô gái, rốt cuộc cô có nghe tôi nói không đấy?” Nén lại, nhất định phải nén lại.

“À, thế à.”

“...”

Nén rồi mà vẫn không nhịn được!

Ninh Hạo Thần rốt cuộc im lặng rồi, dạ dày vô cùng đau đớn, thế nhưng lại không mang thuốc, quan trọng nhất là huyết thái dương cũng giật giật, quả thật chết mất thôi.

Anh dứt khoát nhắm mắt lại, tựa vào ghế không nói chuyện.

Bạch Lộ nghiêng đầu sang nhìn anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc này mới thỏa mãn nói: “thảo nào người ta nói ma men nói nhảm, một chữ cũng không thể tin.”

Cô chạy xe tới bệnh viện, gọi điện thoại cho Tần Chân: “OK chưa? Có cần mình đi lên không?”

Tần Chân nói: “Không cần, bọn mình vừa ra khỏi phòng bệnh, đi xuống ngay đây. Cậu đón anh ấy chưa?”

“Đương nhiên rồi, mình làm việc cậu cứ yên tâm!”

Bạch Lộ quay sang nhìn người đàn ông đang nhắm mắt tựa vào chỗ ngồi, nhìn cái mũi thẳng chưa kìa, nhìn gương mặt này đẹp trai chưa kìa lạnh lùng chưa kìa: “Theo đúng lời cậu dặn, mình đã khuôn người đàn ông đẹp trai nhất trên quảng trường tới cho cậu rồi đây!”

Tần Chân thở phào: “Mình xuống ngay đây, cậu chờ một lát.”

Bạch Lộ cất di động, lại nghe thấy người đàn ông bên cạnh vẫn nhắm mắt mà nói rất thản nhiên: “cô gái này, để tôi nhắc nhở cô lần cuối, cô nhận nhầm người rồi.”

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin lời của một tên ma men hả?” Bạch Lộ cười nhạo anh rồi lại không khỏi đánh giá anh, người này đẹp trai thật, cứ như sao ý.

“Con mắt nào của cô nhìn ra tôi là ma men hả?” Người đàn ông chậm rãi mở mắt, quay đầu sang nhìn Bạch Lộ không hề chớp mắt, con ngươi sâu thẳm trong vắt như hắc diệu thạch, như hút trọn linh hồn người ta vào đó.

“Dù anh có nói gì cũng vô ích, ngoan ngoãn ngồi đây, chờ mẹ ruột anh tới.” Bạch Lộ vô cùng tốt bụng vỗ mặt anh: “Trông này gương mặt khôi ngô chưa này, đẹp trai chưa kia? Lại để anh lãng phí rồi, thật tiếc quá, độc miệng cộng thêm nát rượu, thuộc tính này đúng là hiếm thấy.”

Người đàn ông hí mắt nhìn cô nhưng không nói không rằng, dứt khoát nhắm mắt lại như đang ngoan ngoãn chờ Tần Chân đến.

Mà khi Tần Chân đến bên ngoài xe, nhìn thoáng qua ghế phụ rồi mờ mịt nhìn ra ghế sau, sau đó không hiểu ra sao mà hỏi Bạch Lộ: “người đâu?”

Bạch Lộ cũng giật mình: “Cái gì mà người đâu? Không phải ngồi đây sao?” Cô chỉ vào người đàn ông ngồi cạnh.

“Anh ta là ai? Mình bảo cậu đi đón Trình Lục Dương cơ mà?” Tần Chân lập tức hiểu ra: “Cậu đón nhầm người rồi!”

“...”

Bạch Lộ vội vàng gọi Tần Chân: “Thế, mình lái xe quay lại tìm anh ta!”

Tần Chân đã không rảnh nói tỉ mỉ với cô, chỉ xua tay: “Tự cậu giải quyết người trên xe đã! Mình tự đi đón Trình Lục Dương!”

Dứt lời, cô đã vẫy lại một chiếc xe trống: “Khi nào về đến nhà nhớ gọi điện ỉnh đây!”

Bạch Lộ tuyệt vọng ngồi ở đó, nhìn tai họa từ trên trời giáng xuống, nào ngờ tai họa này bỗng mở mắt, nghiêng đầu ung dung nhìn cô, khẽ nhếch môi, không nhanh không chậm thốt ra: “Hi?”

Bạch Lộ gian nan nặn ra một nụ cười: “Aiz, thật sự xin lỗi, tôi đón nhầm người...”

Người đàn ông mỉm cười: “Trước đó tôi đã nói gì?”

“...” Cô đã quên mất tiêu rồi, bởi vì dù anh ta có nói cái gì, cô đều cho là anh ta đang nói nhảm, cô nghe vào tai này rồi ra tai kia luôn.

Thấy vẻ mặt đau khổ của Bạch Lộ, người đàn ông cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay rồi ung dung nói: “Giảng co với cô lâu như vậy, cảm giác say cũng bớt đi nhiều. Coi như để đền bù tổn thất thời gian và tinh thần, phiền cô lái xe đưa tôi đi ăn khuya, chuyện đêm nay tôi sẽ bỏ qua.”

Tác phong và ngữ điệu của anh ta có vẻ không phải dân thường, trong lòng Bạch Lộ cũng thấy xấu hổ, dù sao là mình túm nhầm người, còn không cho giải thích đã lôi người lên xe, còn thế nào cũng không tin lời anh nói... Cô gật đầu không chút do dự: “được, đi đâu ăn đây?”

Người đàn ông mỉm cười: “cô quyết định đi.”

Trong đôi mắt lưu chuyển chút ánh sáng nhẹ nhàng, đầy hàm ý.

Mà Bạch Lộ vừa lái xe, vừa lẩm bẩm: “Rõ ràng đã túm lấy anh chàng đẹp trai nhất tối như cậu ấy bảo rồi, sao lại nhầm được... xxx!” xxx nhất định là chữ nhạy cảm gì đó.

Cô chỉ lo chuyên tâm lái xe nên không hề phát giác người đàn ông bên cạnh chậm rãi nở nụ cười mê người.

Hai người đi ăn ở một quán gần nhà Bạch Lộ, cô thường đến quán này, ông chủ rất tốt tính và hòa nhã, mì thì thơm nức mà lượng mì cũng đủ.

Tối đó Ninh Hạo Thần chưa ăn gì cả, lại uống mấy chén rượu nên tái phát bệnh dạ dày. Lúc này thấy bát mì Đại Cốt (*) nóng hổi này thì cũng thấy hào hứng.

[(*) Mì Đại Cốt: tại đây]

Anh nhận đôi dưa mà Bạch Lộ đưa tới, ném một ngụm, thật thơm ngon.

“Thế nào?” Người phụ nữ đối diện hăng hái hỏi anh.

Anh ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt sáng long lanh như đang hỏi cô bạn thân của mình rằng món cô giới thiệu có ngon không, ánh mắt chân thành tha thiết vô cùng, thậm chí có vài phần như chú cún nhỏ vẫy đuôi xin vuốt ve đầu.

Ninh Hạo Thần thấy hơi buồn cười, khẽ ừ một tiếng.

Anh luôn soi mói, ngay cả kế hoạch hoàn mỹ do tình anh trong đội làm ra, anh cũng có thể moi ra một hai vấn đề. Không phải anh hà khắc, mà anh luôn quan niệm đã tốt còn muốn tốt hơn, đặc biệt là trên thị trường điện tử mà chi tiết quyết định thắng bại này.

Đương nhiên, Bạch Lộ không biết soi mói là thói quen của anh, cho nên cô rất không hài lòng với câu trả lời này.

Cô ăn một miếng mì to, thậm chí phát ra âm thanh sục sục, dùng hành động để biểu thị sự yêu thích với món mì của bản thân.

“...” Ninh Hạo Thần nhìn chằm chằm cô không nói, đây là lần đầu tiên anh thấy có người phụ nữ ăn trước mặt anh hào phóng như thế.

Bạch Lộ nhận ra cái nhìn của anh, vô cùng tự nhiên hỏi: “Nhìn tôi làm gì? Ăn mì đi!”

Anh dẫn đo một lát rồi uyển chuyển hỏi cô: “cô luôn ăn uống như thế sao?”

Thoáng cái Bạch Lộ đã hiểu được ý anh.

“Anh này, chẳng lẽ thầy cô anh không dạy rằng, đồ ăn cũng có sinh mệnh sao? Phương thức tôn trọng đồ ăn tốt nhất chính là dùng tâm linh thành kính và thái độ nghiêm túc an ủi nó, thưởng thức nó, anh không phát ra âm thanh thì nó làm sao mà biết được anh cảm thấy nó ngon chứ?”

Dứt lời cô, cô lại bưng bát lên húp sục sục một hớp to rồi thỏa mãn lau miệng: “ăn thế mới có cảm giác thành tựu!”

Ninh Hạo Thần cảm thấy bản thân gặp phải một người lạ lùng.

Hơn nữa người lạ lùng này còn nhìn anh vô cùng nghiêm túc: “Nhanh lên, để không phụ lòng mì trong bát anh, không để nó cảm thấy sự thất bại của sinh mệnh và sự phụ lòng đến từ khách hàng, ăn miếng to vào!”

“...”

Ninh Hạo Thần buông dưa, bình tĩnh lau miệng: “đi thôi, tôi no rồi.”

Kết thúc của câu chuyện là, cô Bạch Lộ quý trọng đồ ăn như thế, tôn trọng đồ ăn như thế, đồng thời tin chắc rằng đồ ăn có sinh mệnh như thế làm sao có thể dễ dàng tha thứ việc Ninh Hạo Thần lãng phí thực phẩm được?

Cô nhú mày nhìn bát mì chỉ mới với một phần ba, dường như đang vắt óc suy xét một phương án ép ăn hoàn hảo.

Ninh Hạo Thần vỗ trán: “đừng nói là cô định ép tôi ăn đấy chứ?”

Bạch Lộ lắc đầu, gõ ngón tay: “bà chủ, đóng gói!”

“...”

Cuối cùng cô kín đáo đưa túi mì còn bốc hơi nóng cho Ninh Hạo Thần: “mang về nhà ăn, nhất định phải ăn! Nếu như anh phụ lòng chúng nó, mỗi tối sau này, anh sẽ mơ thấy vô số linh hồn của sợi mì khóc lóc lên án sự bất trung bất nghĩa của anh!”

“...”

Ninh Hạo Thần bình tĩnh nhìn mì trong tay, cảm thấy sau này mỗi khi ăn mì, mình nhất định sẽ nhớ tới người lạ lòng này.

Tính anh lãnh đạm nên anh không nói gì nữa để tránh cho cô gái này còn tiếp tục ồn ào.

Đi ra cửa sau của quán, Bạch Lộ đề nghị đưa anh về nhà, đã muộn thế này cũng không bắt được taxi nữa, anh vui vẻ lên xe, báo địa chỉ.

Trong nửa tiếng đi đường, Bạch Lộ thực sự là một người ồn ào chút, lúc thì nói về phong cảnh ven đường, lúc thì mắng mỏ lái xe phía trước chậm quá, thậm chí còn hào hứng giới thiệu cho anh món ăn ngon mình đã từng ăn, đồng thời còn khẳng định rằng mỗi món đều có linh hồn riêng.

Dù Ninh Hạo Thần có ít nói, lại càng không thích cãi cọ với người khác đi nữa cũng không khỏi thông thả nói: “ừ, có linh hồn.”

... Mỗi hạt gạo nhà cô đều có linh hồn, mỗi ngày cô đều sát sinh.

Bị âm ỉ cả một mạch tới tận cửa tiểu khu, rốt cuộc Ninh Hạo Thần cũng được xuống xe như trút được gánh nặng, nhưng mà mới đi vài bước, anh sờ sờ túi quần âu thì phát hiện không thấy chìa khóa... Chắc rơi trên xe cô.

Vì thế anh lập tức xoay người đi về cạnh xe, vừa quay lại thì thôi rồi, bạn đoán xem anh thấy gì nào?

Anh thấy “cô gái ngốc nghếch” trong xe đang cười ngặt nghẽo gọi điện cho người ta, biểu cảm hoàn toàn tương phản với vẻ ngu dần và nghiêm chỉnh lúc trước, thậm chí nhìn nghiêng cũng có thể nhận ra sự giảo hoạt và sung sướng của cô.

Cô nói to với đầu bên kia: “Tần Chân cậu ngủ chưa? Ha ha, mình kể cho cậu này, tên ma men tối nay ý, hài quá, một mạch tỏ thái độ với mình, nhìn mình cứ như nhìn con ruồi ý, còn muốn lừa mình mời anh ta một bữa! Kết quả mình dẫn anh ta đi ăn mì Đại Cốt, còn liên thuyền cả đồng lý luận sinh mệnh của đồ ăn, một mạch riu rít khiến anh ta không chịu nổi! Cậu không nhìn thấy vẻ mặt anh ta đâu, ha ha, hài lắm, cứ như bị táo bón ba ngày ba đêm mà vẫn không cho ra shit ý!”

Ninh Hạo Thần lập tức hóa đá.

Anh đứng ở ngoài xe, trong tay còn xách túi mì Đại Cốt đã lạnh, mà người phụ nữ bên trong xe cười vô tư lự, biến anh thành trò cười khoe khoang với người ta.

Mặt anh thoáng cái sa sầm đi.

Giây tiếp theo, anh chìa tay ra, gõ lên cửa sổ xe của Bạch Lộ, cạch cạch cạch, ngón tay gõ trên thân xe phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Âm thanh trong xe chợt ngừng.

Bạch Lộ sợ hãi quay ra, thấy có một người đàn ông mặt lạnh tanh đứng dưới đèn đường, gương mặt tuấn tú, đôi mắt đen kịt.

Cô cứng ngắc tắt di động, nhếch miệng cười: “ha ha, ha ha, anh, sao anh lại quay lại?”

Răng rắc, cửa xe bị mở ra.

Ninh Hạo Thần lại ngồi lên xe, thản nhiên nói: “là thế này, tôi lớn thế này rồi, còn chưa từng thấy hạt gạo có linh hồn. Tôi đoán là gạo nhà tôi đã mất đi sinh mệnh từ lâu, không còn linh tính nữa, cho nên xin cô thỏa mãn người đàn ông tràn đầy tò mò này, đưa tôi đến nhà cô nhìn hạt gạo có linh hồn trông thế nào. Tôi nghĩ nhờ sự trợ giúp của cô tôi sẽ học được cách trao đổi với đồ ăn, đồng thời yêu thương nó.

“...”

Bạch Lộ bị độ vô liêm sỉ của người đàn ông này khiến cho kinh, hãi, rồi!

74. Chương 75: Ngoại Truyện 2 – Chàng Ma Men

Gió đêm cuối hè đã không còn khô nóng nhưng dưới cái nhìn của Ninh Hạo Thần, Bạch Lộ vẫn từ từ đỏ bừng mặt.

Ninh Hạo Thần bình tĩnh nhắc túi mì đã lạnh trong tay lên: “quý trọng lương thực?”

“...”

“Linh hồn của mì?”

“...”

“Cô gái này, không biết nên xưng hô thế nào?”

Đối mặt với vẻ ngày càng bối rối của Bạch Lộ, gương mặt anh từ đầu chí cuối vẫn lạnh nhạt, nhìn không ra vui buồn.

Bạch Lộ bắt chập khó khăn mà tự giới thiệu.

Sau đó Ninh Hạo Thần nói khách sáo với cô: “cô Bạch, đầu tiên tôi xin lỗi vì bản thân chưa hiểu biết sâu đã hình thành ấn tượng phiến diện sai lầm với cô.”

Bạch Lộ thoáng cái mờ mịt rồi, anh không tính sổ với cô mà lại đi xin lỗi cô?

Nhưng mà giây tiếp theo, Ninh Hạo Thần bình tĩnh nhìn cô, dùng ngôn ngữ đánh tan ý nghĩ viển vông của cô.

“Trước khi cô gọi điện thoại, tôi nghĩ cô chính là một người phụ nữ bị ám đầu, hay xen vào việc của người khác, nhưng căn cứ vào điểm xuất phát của cô là quý trọng lương thực, ồn ào tí cũng không có gì đáng trách. Nhưng mà bây giờ xem ra, sợ rằng đầu óc cô cũng có chút IQ, có vấn đề là chỗ này –”

Anh nhìn chăm chăm vào ngực Bạch Lộ để mà ám chỉ, ngụ ý là hành vi trêu đùa người khác của cô biểu lộ sự khuyết thiếu lòng tôn trọng tối thiểu với người khác, thực chất là vấn đề lương tâm.

Mà Bạch Lộ lập tức làm động tác che ngực, dấy lên tinh thần đề phòng nhìn chăm chăm anh, cất cao giọng: “anh nhìn đâu đấy, hả? Nhìn đâu đấy? Ngực phụ nữ mà nhìn bừa thế hả?”

“...”

Ninh Hạo Thần nhần nhin, loại phụ nữ ở mức độ khác, cấp bậc khác, điểm mấu chốt đạo đức cũng khác này, còn có thể vui vẻ trò chuyện được không?

Anh nhíu mày thành một đường, cũng không sửa lời cô, chỉ cúi đầu tìm chìa khóa đã mất của mình.

Trên chỗ ngồi không có, dưới chỗ ngồi cũng không có, anh nhíu chặt mày hơn, thoát nhìn sắp tức giận.

Bạch Lộ lại hiểu lầm, bật tách đèn lên, chất vấn anh: “sao hả, anh còn muốn tìm công cụ hành hung hả?”

Cô thậm chí bắt đầu vén tay áo: “Tôi nói cho anh rồi đúng không? Tôi từng học taekwondo, anh mà dám làm bừa, có tin tôi sẽ đánh anh đến độ cha mẹ anh cũng không nhận ra anh không hả?”

Chắc là rơi chìa khóa ở chỗ khác rồi, rốt cuộc Ninh Hạo Thần ngừng tìm kiếm, tựa vào ghế, quay sang nhìn cô lạnh lùng: “cô Bạch, dường như cô tồn tại hai vấn đề. Thứ nhất, cô nghĩ ai cũng low như cô; thứ hai, cô hạ thấp ánh mắt tôi xuống đến cấp độ của cô...”

Anh quét mắt trên dưới người Bạch Lộ một cách sắc bén, môi mỏng hé ra: “Itbe lower.” (thấp đến không thể thấp hơn.)

Phút chốc Bạch Lộ giận điên người, há miệng nhìn anh cả buổi, cuối cùng giận quá mà cười: “Anh Ninh, đầu tiên, tôi cũng xin lỗi vì trò đùa dai của tôi tối nay, nhưng sở dĩ tôi nói lời đùa cợt anh là bởi vì từ lần đầu nhìn thấy anh, anh tỏ thái độ với tôi cứ như đang đối xử với giai cấp thấp hơn một bậc. Tôi thừa nhận nhìn từ trang phục, tôi khẳng định không bằng anh, nhưng cái vẻ cao cao tại thượng của anh ấy à, ha ha, itbe uglier.” (xấu đến không thể xấu hơn)

Ninh Hạo Thần thờ người ra.

Nhưng còn chưa đợi anh mở miệng, Bạch Lộ đã chỉ ra ngoài xe, gần từng câu từng chữ với anh: “được rồi, xa xôi thế cũng đã đưa anh về rồi, tôi nghĩ không cần phải lắm lẽ thêm thời gian nữa, xin anh ngoan ngoãn cút đi!”

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Ninh Hạo Thần bị đối xử như thế.

Anh bị Bạch Lộ đuổi xuống xe, nhìn người phụ nữ và ô tô của cô cùng nhau phát giận biến mất trong tầm mắt. Mà anh đột nhiên bật cười, không thể nói rõ là vì sao, những lời người phụ nữ kia nói lại khiến anh nghẹn họng không trả lời được. Anh tỏ vẻ cao cao tại thượng sao? Thái độ khinh thường người sao?

Ninh Hạo Thần bước về vài bước, lần đầu tiên nghiêm túc kiểm điểm lại có phải bản thân ít lời ít nói, trầm tĩnh cao ngạo đến mức mất cao hơn đỉnh rồi không, thế cho nên dù không có ý đó nhưng vẫn gây cho người ta ấn tượng lệch lạc như thế.

Anh lấy di động ra muốn gọi điện, ít nhất đi nhà bạn bè qua một đêm, nhưng mà phước đến thì ít, họa đến dồn dập, điện thoại di động lại hết pin rồi.

Anh quay lại nhìn cửa hàng tạp hóa duy nhất cạnh tiểu khu... không may, cửa hàng đã đóng cửa trước mười hai giờ rồi.

Anh thở dài một hơi, ngồi ở băng ghế ven đường. Nơi anh ở là một tiểu khu xa hoa, lúc trước vì ưng ý vẻ đẹp phủ xanh, cảnh vật lịch sự tao nhã nơi đây cho nên mới mua nhà.

Nhưng mà cảnh vật lịch sự tao nhã còn có nghĩa: rất khó đón xe.

Những người có thể mua được nhà ở nơi đây hầu hết đều có xe, không ai thường ngồi xe taxi, bởi thế đa số xe taxi sẽ không tới đây, trừ khi là đưa khách về tiểu khu.

Ninh Hạo Thần không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục chờ xem có may mắn gặp được chiếc taxi chở người về nào không, sau đó chở anh đi nhà bạn bè.

Buổi tối đó rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có gió mát phả qua mặt, không khí cũng rất tươi mát.

Ninh Hạo Thần vừa bận bịu closed beta game online cỡ lớn gần một năm, hầu như chưa hề có thời gian mà nghỉ ngơi hay ngắm sao.

Lúc này rốt cuộc đã thanh thoi, anh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, bất đắc dĩ quá nhiều muỗi đốt anh khiến anh không thể nào tập trung thưởng thức bầu trời sao được.

Có lẽ qua khoảng mười phút, anh bỗng nghe thấy tiếng ô tô bấm còi, vì thế cúi đầu xuống nhìn ra hướng xe cộ ven đường.

Vừa nhìn, anh lập tức ngạc nhiên vô cùng.

Chiếc xe Buick màu đỏ thẫm oai phong đỗ ven đường, người phụ nữ vừa đuổi anh xuống xe tỏ vẻ mất kiên nhẫn hạ cửa sổ xe xuống, tức giận quát anh: “Thờ người ra đấy làm gì? Lên xe!”

Ninh Hạo Thần không nhúc nhích mà chỉ nhìn cô.

Bạch Lộ hơi xấu hổ, dù sao người đuổi anh xuống xe là cô, bây giờ người trời dẫy lương tâm, không đành lòng để anh lang thang cả đêm bên ngoài cũng là cô.

Thật ra khi vừa nói ra khỏi miệng thì cô đã hối hận rồi, lúc lái xe về nhà, cô nhanh chóng hiểu ra một việc – nếu không phải do cô lầm lẫn, nhận nhầm anh thành Trình Lục Dương thì anh sẽ không phạm cả buổi tối, cũng sẽ không làm mất chìa khóa nhà.

Quanh khu dân cư này căn bản không có xe taxi qua lại, đêm nay anh có nhà không thể quay về thì biết làm thế nào?

Càng nghĩ càng hối hận, cô rốt cuộc khẽ cắn môi rồi quay xe lại.

Người đàn ông trên ghế dài vận đồ âu giày da, gương mặt tuấn tú, ánh mắt sáng rực rỡ như ngọc thạch thượng đẳng, lẳng lặng khóa chặt cô.

Bạch Lộ ứng đỏ mặt, cố gắng tỏ vẻ điềm tĩnh nói: “tuy anh nói con người tôi rất low, nhưng vì để anh hiểu rõ nhận thức lệch lạc của anh, tôi vẫn quyết định mở lòng từ bi, giúp người làm niềm vui, lấy ơn báo oán, lên xe!”

Cô cực kỳ mất tự nhiên, hai gò má phình lên, ánh mắt tràn ngập hàm ý “nếu anh không lên xe thì bà đây thẹn quá hóa giận đấy.”

Ninh Hạo Thần đột nhiên bật cười, ung dung đứng dậy, đi tới bên kia chiếc Buick màu đỏ thẫm.

Anh lại ngồi trên ghế phó lái, thắt dây an toàn xong rồi nghiêng đầu nhìn Bạch Lộ, an ổn cười: “cảm ơn.”

Bạch Lộ phút chốc càng đỏ mặt hơn, vừa giẫm chân ga vừa lẩm bẩm: “cảm ơn cái gì mà cảm ơn? Có giỏi thì tiếp tục mắng tôi xem, nói tôi low xem...”

Cô càng nói, Ninh Hạo Thần càng cảm thấy thú vị, cười càng sâu hơn.

Cuối cùng, cô đưa Ninh Hạo Thần về nhà mình.

Nếu như để Tần Chân biết cô đưa một người đàn ông mới quen biết về nhà, cô ấy nhất định sẽ ra sức mắng cô không có đầu óc, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy người đàn ông này đáng tin cậy.

Huống chi cô còn từng học Taekwondo nhiều năm như thế, dù có thực sự nhìn nhầm, đập đấm một trận cũng có thể trừng trị anh rồi!

Bạch Lộ chỉ vào sofa: “đêm nay anh chịu khó ngủ ở đây, toilet ở bên kia, anh muốn tắm thì tự tiện.”

Ninh Hạo Thần gật đầu, không hề chỉ ra rằng còn có một phương pháp giải quyết khác – cô lái xe chở anh đến nhà bạn bè, như thế không phải tốt hơn sao?

Nhưng mà thấy Bạch Lộ vẫn tức giận, không hiểu vì sao anh lại thấy vui vẻ, thế là cứ yên tâm thoải mái tiếp nhận phương pháp không tính là tốt lắm này.

Kết quả đến khi anh tắm xong rồi đi ra thì thấy Bạch Lộ lại đã ngủ trên sofa.

Anh đi tới cạnh sofa, lấy điều khiển từ xa khỏi tay cô rồi tắt tivi, sau đó cúi xuống gọi cô: “tỉnh tỉnh, lên giường mà ngủ.”

Cả ngày nay Bạch Lộ mệt chết rồi, trở mình một cái, không phản ứng lại anh.

Ninh Hạo Thần lại vỗ mặt cô: “cô Bạch, tỉnh tỉnh, vào phòng ngủ.”

Trong lúc mơ mơ màng màng, Bạch Lộ nhận thấy có người đánh mặt cô, cô phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại sau đó đánh một phát vào người trước mặt.

Mọi âm thanh đã biến mất, Ninh Hạo Thần bị người ta đá vào ngang eo, cái mà gọi là eo chính là cội nguồn sức mạnh của đàn ông, bị đánh như thế, trong nháy mắt anh có ảo giác huyết khắp người mình bị điểm, tinh khí toàn thân đều tiết ra ngoài.

Nhưng mà tên đầu têu đá xong thì lại chìm vào giấc ngủ say sưa ngọt ngào.

Anh cắn chặt răng, không nói gì nữa mà đứng thẳng người lên, nâng cội nguồn sức mạnh vừa bị đập đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ có giường không ngủ, phòng khách có sói anh tự tìm đánh!

Anh đúng là có bệnh!

Tắt đèn phòng khách, anh đi vào phòng ngủ của Bạch Lộ.

Căn phòng này không tính rộng lắm, nhưng rất đơn giản thanh thoát, màu sắc ấm áp, bày biện tinh tế đáng yêu, khắp nơi phô ra tình yêu cuộc sống của chủ nhân.

Buồng ngủ rất đơn giản, rèm cửa và ga giường màu xanh nhạt, tủ áo màu trắng thuần, ngoài ra không còn đồ đạc nào khác.

Góc tường bày một chú khỉ rất to, nhe răng cười với anh.

Ninh Hạo Thần vốn đang hơi xấu hổ, nhưng mà khi anh nằm xuống giường, nơi cội nguồn sức mạnh bị người ta đá một phát truyền tới cảm giác đau đớn rất rõ rệt, anh nhúu mày, tia áy náy cuối cùng cũng biến mất không còn tăm tích.

Đêm nay xảy ra một chuyện vô cùng đáng sợ.

Đầu tiên là Bạch Lộ mơ mơ màng màng tỉnh lại trên sofa, nguyên nhân là ban đêm hạ nhiệt độ, mà cô không đắp chăn, lạnh không chịu nổi mới tỉnh lại.

Sau khi phát hiện bản thân mình ngủ trên sofa, cô lại mơ mơ màng màng khép hờ mắt lần mò đi vào phòng ngủ.

Lạ thật, sao lại ngủ ở chỗ này nhỉ?

Cùng thời gian đó, vì không quen giường, Ninh Hạo Thần trần trọc quá nửa đêm, thật vất vả mới ngủ sâu được, tất nhiên là ngủ vô cùng say sưa, hoàn toàn không tỉnh lại được.

Vì thế, Bạch Lộ mò mẫm vào phòng ngủ, ngã vào giường rồi ngủ tiếp.

Cô mở ra toàn bộ công năng tự động, chui vào ổ chăn, thân thể lạnh như băng thoáng cái kề sát một cơ thể nóng bỏng. Bởi lúc này đầu óc đầy mệt mỏi, cô vô cùng tự nhiên dán sát vào.

Thậm chí cô còn suy nghĩ, sao chú khỉ to mỗi đêm ngủ cùng cô này lại có nhiệt độ cơ thể rồi?

Ừ, thoải mái quá.

Sau đó cô cứ thế an tâm ôm “chú khỉ to” của cô rồi ngủ thiếp đi, mà ở góc phòng, chú khỉ to thực sự nhe miệng rộng nhìn hai người ôm nhau ngủ, nở nụ cười bí ẩn mờ ám.

Một giấc ngủ thật ngon, đến tận khi mặt trời lên ới có người ung dung tỉnh lại.

Người tỉnh lại đầu tiên là Bạch Lộ, cô vốn đang nằm mơ, mơ tới người lâu rồi chưa mơ tới – nam thần của cô – Benedict Cumberbatch (*).

[(*) Một diễn viên người Anh]

Cô mơ cô đợi ở cửa 221b rất lâu mới đợi được nam thần ra ngoài, sau đó cô kích động bước lên đón, giành được một cái ôm hữu nghị của nam thần.

Cô vô cùng kích động, ôm chặt nam thần của mình, cảm nhận được thân thể to lớn và nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của nam thần.

Không hổ làm nam thần! Chỉ một cái ôm đã nhen nhóm cảm xúc mãnh liệt cô chưa từng có trong hai mươi sáu năm qua, cô cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều dạt dào rồi!

Hai người kề sát nhau, nhưng trong quá trình khăng khít, cô mơ hồ cảm nhận được phía dưới thân có gì đó cứng rắn chọc vào người mình.

Đơn thuần như Bạch Lộ, thiêng liêng như thần tượng, tất nhiên không để cho cô suy nghĩ bậy bạ, vì thế cô cười tủm tỉm hỏi nam thần: “cái gì chọc vào tôi thế nhỉ?”

Cùng lúc đó, cô tò mò vươn tay xuống sờ soạng.

Vừa sờ, cô chợt hoàn hồn, tỉnh phát lại từ trong mộng đẹp.

Mà khi tỉnh lại, cô phát hiện mình thực sự nắm trong tay một thứ có xúc giác và xúc cảm giống hệt như trong mộng, không hề khác biệt!

Cô lạng lẽ mở to hai mắt nhìn vào tay mình, tức khắc cảm nhận được ác ý của số phận.

Trời ạ!!!! Đây là cái thứ gì????!!!!

Đây chẳng phải...

Đây chẳng phải là gốc rễ của đàn ông sao?

Cứ như sờ phải phân, cô cảm uất đến mức mặt sắp thành màu phân rồi, trong lúc khiếp sợ và không thể tin, cô đá mạnh vào người đàn ông trước mặt.

Trong tiếng hét thảm, Ninh Hạo Thần đang ngủ ngon lành còn chưa xuất quân, thất lưng chết trước, cội nguồn sức mạnh lại bị thương nặng lần nữa.

Anh phút chốc mở to mắt, thấy kẻ đầu tên đang nhìn chằm chằm... bộ phận nào đó dưới thân mình với vẻ mặt kinh hoàng.

Bất chấp đang đau eo, anh cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện quần lót của mình đã tuột xuống đùi từ lúc nào, mà lúc này tên nhóc mỗi sáng “thức tỉnh” đúng giờ như đồng hồ báo thức đang hùng dũng oai phong khí thế bồng bồng biểu thị sự cảm phần không thể tả thành lời.

Cũng trong nháy mắt đó, anh nhớ ra cảm giác mơ mơ hồ hồ vừa rồi, dường như có người nào đó đụng vào...của anh.

!!!!

Giờ phút này, sắc mặt Ninh Hạo Thần cũng chuyển sang màu phân.

75. Chương 76: Ngoại Truyện 3 – Chàng Ma Men

Một buổi sáng đang yên đang lành bất thành linh đã bị tan vỡ vì vụ việc hiểu lầm này.

Bạch Lộ trắng bệch mặt chỉ vào người đàn ông khóa thân kinh khủng trước mặt: “anh anh anh, đồ biến thái!”

Ninh Hạo Thần xanh mặt che giấu bộ phận quan trọng: “Lời này hẳn do tôi nói!”

Bạch Lộ phần uất đến phát khóc: “anh nói cái quái gì đấy! Đồ biến thái, thế mà lại lộ ch*m trước mặt tôi!”

Thần kinh Ninh Hạo Thần chạy băng băng trong não, anh kéo cái chăn đắp lên ch*m của mình – xì, ch*m gì mà ch*m? Rõ ràng là Ninh uy vũ của anh.

Anh hít sâu một hơi, tìm lại lý trí vừa lạc đường, nhấn từng câu từng chữ: “Cô Bạch, tôi nghĩ chúng ta có hiểu lầm. Thứ nhất, rõ ràng tối qua cô ngủ trên sofa, tôi ngủ trên giường, mà sáng sớm nay lại xuất hiện tình huống này, chúng ta có thể giả thuyết là cô tự ý di chuyển kẹp tài liệu, khiến cho số liệu rối loạn. Thứ hai, trước khi ngủ, quần áo tôi rõ ràng ở trên người tôi, mà hiện tại lại thành...tình trạng quần áo xộc xệch này, chúng ta có thể giả thuyết là cô giải mã tài liệu khiến cho số liệu bị lộ ra.”

Mặt Bạch Lộ biến thành màu đen trong chớp mắt.

Cô tức khắc ngồi dậy, hỗn hển chỉ vào người đàn ông: “Được đấy, kẻ xấu tổ cáo trước! Đầu tiên là lộ ch*m trước mặt tôi! Sau đó lại nói tiếng ch*m, anh đúng là một... một người ch*m!”

“...” Lần đầu tiên trong cuộc đời, Ninh Hạo Thần cảm nhận được mùi vị sống không bằng chết.

Bạch Lộ vừa nghĩ tới xúc cảm ở tay thì từ trong ra ngoài trào lên cảm giác thất bại, lớn thế này rồi, đây là đầu tiên cô sờ soạng vào chỗ đó của đàn ông! Thật ra đáng sợ, cả đời cô cũng không muốn nhớ tới chuyện này!

Cô cầm lấy gối đầu đập về phía Ninh Hạo Thần một cách điên cuồng: “tôi mặc kệ, nếu không phải vì anh, tôi sẽ không sờ soạng ch*m của anh! Anh phải xin lỗi tôi, còn có ch*m của anh, cũng phải xin lỗi tôi! Sau đó phiền anh mang theo ch*m của anh từ nay về sau biến mất khỏi mắt tôi, đừng bao giờ xuất hiện nữa!”

Cô hể mở miệng là “ch*m của anh”, Ninh Hạo Thần sắp rối loạn thần kinh rồi, lập tức sa sầm mặt, một tay túm lấy cái gối đầu của cô, không nhìn được nữa mà quát lên: “ch*m cái gì mà ch*m? Cô mù chữ hả?

Chưa từng học sinh học à? Đó gọi là cơ quan sinh dục của nam giới, phiền cô không hiểu thì đừng có mà gọi bừa được không?”

Bạch Lộ mặt như đũa đám, cố gắng giật lấy cái gối đầu: “đó rõ ràng là ch*m, rõ là ch*m! Rõ là ch*m!”

Ninh Hạo Thần xưa nay điềm tĩnh cũng đã triệt để nổi cáu rồi.

“Đấy mà là ch*m à? Đó là ch*m à? Con mắt nào của cô nhìn ra nó là ch*m hả? Rõ ràng nó uy vũ mạnh mẽ, bất khuất, mỗi một tác đều tràn ngập khí khái đàn ông, cô dựa vào cái gì mà nói nó là ch*m? Dựa vào cái gì, hả? Cô làm nhục nó như thế, nếu từ nay về sau nó nản lòng ỉu rũ, không gượng dậy nổi, cô có chịu trách nhiệm không, hả? Cô có chịu trách nhiệm không?”

Bạch Lộ khiếp sợ rồi.

“Tôi chịu trách nhiệm? Anh bắt tôi sờ soạng vào ch*m của anh, còn bắt tôi chịu trách nhiệm với nó?” Cô dốc sức giật mạnh cái gối đầu, nhào vào mặt Ninh Hạo Thần, tỏ vẻ muốn cho anh ngộp thở: “chịu trách nhiệm hả? Anh muốn tôi chịu trách nhiệm hả? Tôi giết chết anh, cắt đứt ch*m của anh, sau đó bỏ vào trong bình mà thờ, anh cảm thấy thế nào? Anh, cảm, thấy, thế, nào?”

Năm chữ cuối cùng, mỗi chữ thốt ra, cô lại nhấn mạnh xuống một phần.

Cô nén gối đầu trên mặt Ninh Hạo Thần, sau đó cưỡi lên người anh, quyết tâm muốn đấu với anh đến cùng.

Nhưng Ninh Hạo Thần cũng không phải vừa, cơn giận bùng lên, anh trở mình xoay Bạch Lộ lại, sau đó từ bị động trở thành chủ động, cưỡi lên người cô, ném gối đầu đi, giận quát: “cô muốn làm gì, hả?”

Theo tư thế xoay mình từ nông nô làm chủ nhân này của anh, cái chần anh vừa kéo lên đắp trên người lập tức trôi xuống, mà từ đầu đến giờ vì tranh chấp với Bạch Lộ, anh căn bản chưa kịp mặc quần lót.

Bạch Lộ hét “á á”, trong tiếng kêu thảm thiết, một lần nữa cô lại nhìn thấy... ch*m của Ninh Hạo Thần.

Mỗi một tác da từ đầu đến chân của Ninh Hạo Thần đều dấy lên ngọn lửa rừng rực, một nửa là giận dữ, một nửa là bởi vì... lớn thế này rồi, anh quả thực chưa từng lộ ch*m trước mặt phụ nữ! Xí! Là Ninh uy vũ! Ch*m cái gì mà ch*m!

Anh đỏ bừng mặt, dùng một tay đắp gối đầu lên mắt Bạch Lộ, một tay còn lại để mặc quần, cuối cùng ném gối đi, đứng dậy, đen mặt cầm lấy áo sơ mi và quần dài trên giá áo, đi thẳng ra ngoài phòng khách mà không hề quay đầu lại.

Đến khi Bạch Lộ chưa hoàn hồn đứng lên, lẽ mà đi đến phòng khách thì tên lộ ch*m kia đã nhanh chóng mặc xong quần áo, xoay người lại nhìn cô một cách lạnh lùng.

Bạch Lộ che ngực với vẻ đề phòng: “anh muốn làm gì?”

Ninh Hạo Thần nhìn cô chằm chằm, chỉ cảm thấy cứ tiếp tục giằng co như thế, thần kinh của anh nhất định sẽ nổ tung, bèn cầm di động trên bàn trà, lạnh lùng đá cửa đi khỏi.

“Cô Bạch, cô yên tâm, tôi và ch*m của tôi, xùy, tôi và Ninh uy vũ của tôi đều không hề có hứng thú với cô!”

Anh quả thật sắp phát điên rồi, vừa đi vừa lẩm nhẩm: đó không phải ch*m, đó không phải ch*m, đó tuyệt đối không phải ch*m...

Sau khi qua chuyện Ninh Hạo Thần và ch*m nhà anh ta, Bạch Lộ bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng cả về thể xác và tinh thần.

Cô đã không thể nhìn thẳng vào nam thần của mình nữa, mỗi khi mở máy tính, mỗi khi nhìn thấy áp-phích của nam thần, trước mắt cô cứ hiện lên hình ảnh ch*m uy vũ bất khuất của Ninh Hạo Thần.

Nam thần thần thánh không thể xâm phạm được của cô! Lẽ nào từ nay về sau không thể thoát khỏi số phận gắn liền với bộ phận sinh dục nam giới rồi?

Trong trạng thái xoắn xýt này, Bạch Lộ thực sự không có sức xem kịch, đành lòng phải dùng game online để tống khứ cuộc sống trạch nữ cô đơn.

Gần đây có một trò chơi tên ‘tôi muốn giết thần’, vô cùng sốt, một tháng trước bắt đầu beta, nghe nói mấy hôm trước đã closed beta, phản ứng của dân mạng rất tốt.

Cô nhìn ảnh thiết kế, cảm thấy rất đẹp, nên dành khoảng hơn một tiếng đồng hồ để download rồi đăng nhập trò chơi.

Bạch Lộ là người vô cùng nghiêm túc, có trách nhiệm, nhiệt tình hào phóng, thế nhưng một khi tích cực thì không chỉ ba chữ ha ha ha có thể hình dung. Cho nên một hôm cô luyện đến cấp hai mươi ba rồi lại bị một người tự xưng quân lên thì cô giận dữ rồi.

Đó là một tài khoản cao cấp, cấp sáu mươi bảy, hình ảnh nữ yêu thần vô cùng xinh đẹp.

Lần đầu tiên Bạch Lộ sượt qua người cô nàng thì cô nàng nói: “có lam không?”

Bạch Lộ nghĩ ngợi rồi ném cho cô nàng một lọ thuốc bổ sung sức mạnh màu lam cho cô nàng.

Sau đó khi cô trở về thành bàn giao nhiệm vụ thì lại gặp nữ yêu thần kia, nữ thần lại hỏi: “có lam không?”

Bạch Lộ: “...”

Cô lại ném một lọ cho nữ thần.

Nhưng mà lần thứ ba, lần thứ tư... chết tiệt, nữ thần kia cứ chặn ở cửa thành, vừa thấy cô là nói: “có lam không?”

Bạch Lộ tức giận nói: “không có!”

Sau đó cô anh dũng đi giết quái, trong quá trình đó thì sức mạnh chỉ còn một vạch là hết, cô uống một lọ bổ sung, nhưng mà màu lam trên người nhân vật còn chưa biến mất thì một luồng sáng màu vàng rực rỡ chém mạnh xuống cô.

Nữ yêu thần giáng từ trên trời xuống chém chết cô bằng một đao sau đó lạnh lùng hỏi: “có lam không?”

“...”

Bạch Lộ nổi, giận, rồi!

Cô có lam hay không thì liên quan gì đến cô ta? Cứ có lam là phải cho cô ta sao? Ai quy định thế?

Cô cảm thấy bản thân mình vấp phải điều lạ lùng rồi, sau khi sống lại ở thành, cô tức giận xông lên hoàn thành nhiệm vụ này. Nhưng mà lúc này, vừa ra khỏi cửa thành, một luồng sáng màu vàng lại hiện ra trước mắt, nữ yêu thần lần thứ hai giáng từ trên trời xuống, lạnh lùng hỏi cô: “có lam không?”

...

Một lần, hai lần, ba lần... khi Bạch Lộ từ cấp hai mươi ba liên tục giảm xuống cấp mười ba thì cô nổi giận gần chết rồi.

Cô lại tức giận mắng nữ quỷ thần kia: “anh trai, anh nói lý được không hả?”

“Anh trai, có phải anh rảnh rồi lắm không hả?”

“Chết tiệt, quá tam ba bận, tôi bảo này, anh giết đủ chưa hả?”

“Tên biến thái chết tiệt!!! Anh thử giết tôi lần nữa mà xem!!!”

Tuần hoàn vô số lần, Bạch Lộ nhìn dòng chữ “anh hùng không sợ thất bại, hảo hán, chúng ta lại nào” hiện lên liên tục trên màn hình, đã tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi rồi.

Đây là trò chơi biến thái gì thế chứ? Lại đi ủng hộ người chơi cấp cao bắt nạt người chơi cấp thấp!

Bạch Lộ chửi ầm lên, nhưng chỉ trong vài giây, trên màn hình lại xuất hiện một nhắc nhở mới: ngài đã bị cấm ngôn một tiếng.

Cô giận dữ.

Phụ nữ nghiêm chỉnh lên rất đáng sợ.

Bảy giờ hai mươi ba phút chiều tối, cô nhắn cho nhân viên tư vấn trực tuyến của trò chơi: có đó không? Giang hồ cấp cứu!!!

Tư vấn viên số 21 trả lời rất nhanh: xin chào, xin hỏi có vấn đề gì cần cố vấn?

Bạch Lộ giận dữ đánh một đoạn văn dài gửi đi, báo lại cho đối phương chuyện mình gặp phải tên biến thái chết tiệt, cuối cùng hỏi nhân viên tư vấn: lẽ nào các anh không đặt ra quy định hạn chế số lần giết người sao? Cứ để mặc người chơi cấp cao tha hồ bắt nạt người chơi cấp thấp thế sao? Thế thì quá buồn cười, rõ ràng là bug, bug đấy?

Bảy giờ hai mươi ba phút, Ninh Hạo Thần còn đang làm thêm giờ ở công ty nghe thấy tràng cười vang dội cách vách, bạn tốt Nguyễn Hành cùng làm thêm giờ với anh vừa không ngừng cười to vừa gọi anh: “Này, Hạo Thần, mau đến xem cái này!”

Ninh Hạo Thần lãnh đạm nói: “Không rảnh, còn đang xử lý số liệu!”

Bản đồ mới mở ra hôm nay có một góc chết nên anh giữ đám nhân viên lại cùng tăng ca.

Nguyễn Hành còn không biết sống chết tiếp tục cười to: “Này, nhanh qua xem này! Mình nghiêm túc đấy, có người khiếu nại đây, nói là phát hiện bug của trò chơi! Tổng giám đốc Ninh, cậu tốt xấu chuyên nghiệp tí, được chứ?”

Khiếu nại?

Lúc này Ninh Hạo Thần mới buông chuột máy tính ra, bước nhanh tới phòng làm việc của Nguyễn Hành.

Mà sau khi thấy đoạn văn người chơi vừa rít gào với tư vấn viên thì Ninh Hạo Thần lại bắt đầu thác loạn thần kinh.

Chuyện thứ nhất khiến anh cáu kỉnh là bản thân nội dung; chuyện thứ hai khiến anh cáu kỉnh là tên của người chơi này lại có thể là “đời này không muốn nhìn thấy ch*m”.

Đời này không muốn nhìn thấy ch*m –

Không muốn nhìn thấy ch*m –

Nhìn thấy ch*m –

Ch*m –

Ninh Hạo Thần muốn đập chuột rồi.

Năm phút sau khi rít gào với tư vấn viên, Bạch Lộ không hề nhận được câu trả lời, cô không khỏi thúc giục: tư vấn viên, anh còn đấy không? Còn đấy không? Còn đấy không?

Hỏi hết lần này đến lần khác rốt cuộc đối được câu trả lời.

Mà bên này, Ninh Hạo Thần đen mặt cướp lấy bàn phím của Nguyễn Hành, anh nén giận trả lời từng câu từng chữ: người chơi này, xin lỗi, nữ yêu thần ngài nhìn thấy là NPC chuyển chức, vào lúc nó yêu cầu thuốc bổ sung sức mạnh chính là lúc xuất hiện nhiệm vụ. Nếu như ngài không kích vào dấu chấm hỏi trên đầu nó thì nó sẽ liên tục giết ngài, mãi cho đến khi ngài tiếp nhận nhiệm vụ với thôi.

Bạch Lộ: “...Tôi x, đây là trò chơi ch*m gì? Cả đám người ch*m!”

Bên kia, Ninh Hạo Thần triệt để rối loạn thần kinh rồi.

Bạn đang đọc truyện trên

76. Chương 77: Chàng Ma Men

Quảng trường Vạn Đạt có một nhà hàng hải sản cao cấp mà Bạch Lộ thèm nhỏ dãi đã lâu. Nhân dịp phát lương tháng này, cô khẳng khẳng kéo Tần Chân đi cải thiện cuộc sống.

Ninh Hạo Thần vất vả mãi mới giải quyết xong bug bản đồ lâm thời xuất hiện tối qua, không chịu được lúc thì “ông chủ xin thương xót mời một bữa đi”, lúc thì “boss đừng bóc lột dân chúng cực khổ thế chứ”, thế nên đi cùng cậu ta tới nhà hàng này.

Ngay từ đầu, Ninh Hạo Thần không hề ý thức được người ngồi sau bàn anh là “người quen”, cho tới khi ngẫu nhiên nghe được một đoạn đối thoại như thế này trong quá trình đợi thức ăn.

“Mấy ngày nay mình rảnh rồi nhàn chán nên tìm một game online chơi, suýt nữa thì tức chết mình!”

“Trò chơi gì?”

“Tôi muốn giết thần, trò mới ra ấy, lượng download trực tuyến đứng cao nhất, cực kỳ được yêu thích.”

“Nghe tên thấy tục tằn.”

“Đúng không? Đúng không? Cậu cũng thấy tục tằn! Đúng thế còn gì, mình vừa nhìn thấy tên này, ôi, tục tằn thế mà còn có người chơi cơ đấy? Cho nên mình định lấy thân thử đọc.”

Thần kinh Ninh Hạo Thần âm ỉ sôi trào, anh trầm ngâm nghe tiếp.

Tần Chân nói: “đúng thế, tên này máu me bạo lực quá, tôi muốn giết thần, nếu tin đồ tôn giáo mà nghe thấy thì về mặt họ, ha ha, shi đấy chứ? Theo mình, nên gọi là ‘tôi muốn trừ ma’, hoặc là ‘tôi muốn hàng yêu’!”

“Còn không bằng gọi là ‘tôi muốn làm đại hiệp’ hoặc là ‘đại hiệp đi đâu đấy’ còn hơn.” Bạch Lộ không khỏi đắc chí: “hai chúng ta sáng tạo như thế, công ty game online này không gọi chúng ta đi làm tổng giám đốc ý tưởng sáng tạo thì đúng là thiệt thòi!”

“Mà chẳng phải cậu nói cậu tức chết trò này sao? Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Lộ bĩu môi: “trò chơi ch*m, thiết kế ch*m, nhiệm vụ ch*m, NPC ch*m! Chả muốn nhắc lại chuyện cũ, mình chỉ muốn nói một câu, người phát minh ra trò này nhất định là một người ch*m!”

Ninh Hạo Thần suýt thì lật bàn!

Anh xoay ngoắt người lại, nhìn người phụ nữ đang đưa lưng về phía mình mà nói liến thoắng.

Gần đây anh trêu chọc ai rồi, hay kiếp trước anh cắt cánh mấy con ch*m chứ? Vì sao mấy ngày nay liên tục có vướng mắc tình cảm không dễ chia lìa với chữ ch*m này?

Nguyễn Hành vẫn chơi di động, nghe đoạn đối thoại đó thì bật cười, dùng giọng không to không nhỏ để nhắc nhở Ninh Hạo Thần: “Sếp, các cô ấy đang khen cậu đấy!”

Khen cái đầu cậu!

Ánh mắt Ninh Hạo Thần tựa như kiếm sắc bắn vào Nguyễn Hành.

Nguyễn Hành nhanh chóng vỗ ngực, ra vẻ suy yếu như bản thân mình sợ hãi: “các cô ấy chứ bối trò chơi của chúng ta như thế, mình cảm thấy không thể nhẫn nhịn nữa! Là một trong những người sáng lập khiêm tốn tiếp nhận ý kiến của đại chúng, mình cảm thấy sếp nên đi tới chân thành hỏi xem rốt cuộc các cô ấy có ý kiến gì với trò chơi này, cảm thấy chỗ nào cần cải thiện.”

“Có lý.” Ninh Hạo Thần nhấc ly rượu nhẹ nhấp một ngụm, khẽ gật đầu: “thế đi nhanh lên!”

Nguyễn Hành: “...”

Đối diện với vẻ im bất của Nguyễn Hành, anh nói như thật: “ông chủ sai bảo cậu làm việc đấy, cậu Nguyễn.”

“Bây giờ đã hết giờ làm!”

“Có tiền làm thêm giờ, đãi ngộ tốt nhất.”

“Cậu coi mình là người thế nào? Chút lợi nhỏ ấy đã muốn mua chuộc mình chắc?” Nguyễn Hành đập bàn: “mỗi tiếng bao nhiêu?”

“Cơm trưa tháng sáu mình bao.”

Nguyễn Hành bắt đầu sửa sang trang phục: “Vì công ty, vì vinh dự! Ông chủ ngài cứ chờ đó, tiểu nhân đi ngay!”

“...” Ninh Hạo Thần nhìn anh mà không nói gì, lẳng lặng nhấp tiếp một ngụm rượu đỏ.

Không ngờ rằng, Nguyễn Hành quả thật là hoàng hạc một đi không trở lại, anh nhanh chóng gia nhập vào bàn kia, trò chuyện rất vui vẻ với hai người đó.

Ninh Hạo Thần đợi rồi lại đợi, đợi đến thức ăn đã lạnh rồi, quay đầu nhìn thì thấy bọn họ vẫn đang trò chuyện!

Cuối cùng thực sự không chờ được nữa rồi, anh rút cuộc đứng dậy đi sang bàn đó, lên tiếng nhắc nhở: “Nguyễn Hành – ”

Còn chưa dứt lời, phần còn lại đã bị nghẹn lại trong cổ họng.

Bạch Lộ ngẩng đầu lên nhìn anh, cũng ra chiều như bị sét đánh.

Đây không phải –

Đây không phải –

“Cô Bạch?”

“Người ch*m?”

Dù thế nào Ninh Hạo Thần cũng không thể ngờ, Bạch Lộ vừa mở miệng là nói câu người ch*m vượt khỏi phạm vi tiếp nhận của anh!!! Mặt lập tức đen ngòm, còn đáng sợ hơn bao công, anh đứng tại chỗ với ánh mắt rất tệ.

Nguyễn Hành bật cười: “Cô Bạch, cô gọi cậu ấy là gì?”

Bạch Lộ vô thức gọi ra thôi, lúc này vừa nhìn thấy ánh mắt của Ninh Hạo Thần thì tức khắc hiểu ra bản thân mình đã phạm lỗi rồi. Vừa nãy Nguyễn Hành giới thiệu, đã nói boss của mình ở ngay bàn khác, xem ra Ninh Hạo Thần chính là thủ trưởng của anh ta.

Gọi anh là người ch*m trước mặt cấp dưới của anh như thế __=, thực sự không có vấn đề sao?

Bạch Lộ xấu hổ ho khan hai tiếng: “Cái gì, là anh Ninh à, trùng hợp, trùng hợp thật đấy.”

Dây thần kinh của Ninh Hạo Thần vẫn luôn nhảy loạn xạ, mà khi tiếp xúc tới ánh mắt của Bạch Lộ thì anh cảm thấy ch*m của anh – Ninh uy vũ của anh có hơi mất tự nhiên rồi, có ảo giác ban ngày ban mặt mà lộ liễu trước mặt người phụ nữ này!

Anh xoa mũi, nói với Nguyễn Hành: “Thức ăn đủ rồi, tự cậu ăn đi, mình còn có chút việc, đi trước đây.”

Đạo đức tốt đẹp nên dù hiện tại vô cùng không muốn nhìn thấy Bạch Lộ nhưng anh vẫn vội vã gạt đầu với cô và Tần Chân, sau đó mới đi khỏi.

Bạch Lộ nhìn bóng lưng anh rời khỏi, thoáng thấy hơi chột dạ, vừa rồi cô toàn mắng anh và trò chơi của anh, hiện tại lại khiến anh giận dữ tới mức không có mặt mũi nào ăn cơm với cấp dưới rồi... nghĩ như thế, cô đứng bật dậy.

“Hai người từ từ ăn, mình cũng có chút việc, ra ngoài trước đã.”

Trời dần dần tối, mặt trời chiều màu cam như lòng đỏ trứng gà treo trên ngọn cây.

Ninh Hạo Thần ra khỏi nhà hàng, còn chưa đi được bao xa thì tức khắc nghĩ tới, xe do Nguyễn Hành đỗ, chìa khóa xe ở chỗ cậu ta – tại sao mỗi lần gặp phải người phụ nữ kia đều là tình huống này?

Anh đứng dưới đèn đường, xoa xoa ấn đường.

Lúc này bảo anh mặt dày quay về tìm Nguyễn Hành lấy chìa khóa, anh tự hỏi mình là không có can đảm đó.

Cuối cùng, anh đành phải đi về hướng trạm xe công cộng.

Khi đang chờ xe thì có một chiếc xe màu đỏ thẫm bất thành linh dừng sát ngay trước mặt anh, cửa sổ xe hạ xuống, người phụ nữ trên ghế lái cười xán lạn vẫy anh: “Anh Ninh, tôi đưa anh về?”

“...Không cần.” Ninh Hạo Thần giật mình, vô thức từ chối cô.

Bạch Lộ nhìn đồng hồ: “Chỉ còn một tuyến xe cuối cùng, nhiều người lắm, trời vừa nóng vừa muộn. Chén chúc xe buýt khó chịu lắm! Để tôi chở anh đi!”

Nụ cười vô cùng chột dạ của cô vẫn hết sức chân thành.

Ninh Hạo Thần im lặng, người xung quanh đều đang nhìn bọn họ, anh không thể làm gì khác hơn là bình tĩnh mở cửa xe rồi ngồi xuống: “Vây làm phiền cô rồi.”

Bầu không khí bên trong xe hơi im ắng, Bạch Lộ nhanh chóng tìm đề tài: “À, thật ra vừa rồi tôi không có ý muốn chửi bởi trò chơi của anh, trò chơi đó rất hay, hình ảnh rất đẹp đẽ, nội dung mới mẻ độc đáo, tốt hơn hẳn những trò tôi chơi trước kia!”

Ninh Hạo Thần nhìn không chớp mắt: “Nguyễn Hành nói với cô cả rồi?”

“Ừ, anh ấy nói anh là người đứng đầu trò chơi này...” Bạch Lộ lên quan sát vẻ mặt anh: “việc đó, vừa rồi tôi gọi nick name của anh trước mặt anh, có phải anh đang giận không?”

Ninh Hạo Thần lạnh lùng: “Nick name?”

“Đúng thế, chính là người ch*m...” Bạch Lộ nuốt một ngụm nước bọt.

Ninh Hạo Thần không nói gì một lúc lâu, sau đó quay đầu sang nhìn cô chăm chăm với vẻ lạnh tanh, chậm rãi hỏi: “Tôi nói với cô rằng nick name của tôi là người ch*m bao giờ hả?”

Tiếp xúc với ánh mắt như vậy, tim gan Bạch Lộ run lên, cô vội nói: “Không, không, cái này, cái này là tên thân mật tôi đặt cho anh!”

Gân xanh trên thái dương Ninh Hạo Thần bắt đầu nẩy lên, anh lẳng lặng nhìn Bạch Lộ, nói từng câu từng chữ: “Cô Bạch, cái gọi là tên thân mật, có nghĩa trừ khi cô yêu mến tôi, bằng không không thể dùng bừa.”

“...”

Anh hít sâu một hơi: “còn có, dù sau này tôi có tên thân mật thì cũng không hy vọng tên thân mật là người ch*m.”

“...”

“Cô có hiểu ý tôi không?” Ninh Hạo Thần nỗ lực trấn an thần kinh bắt đầu loạn xạ vào mỗi lần gặp phải Bạch Lộ của mình, bình tĩnh như anh, nam thần như anh, tuyệt đối không thể dễ dàng nổi cáu như thế!

Bạch Lộ gật đầu liên tục: “Đã hiểu, đã hiểu, lần sau khi đặt tên thân mật, tôi sẽ chú ý đặt xuất sắc một tí!”

Ninh Hạo Thần bùng nổ rồi.

“Cái gì gọi là lần sau đặt tên thân mật sẽ chú ý đặt xuất sắc một tí? Cô căn bản không cần đặt tên thân mật cho tôi, được không? Xuất sắc hay không căn bản không phải vấn đề, được không?” Anh đen mặt, tựa vào ghế dựa, vô lực thở dài: “Cô Bạch, không bằng cô lẳng lặng lái xe, tôi lẳng lặng ngắm phong cảnh, mọi người đều vui, ok?”

“Ok.” Bạch Lộ rất tủi thân, thời gian kế tiếp cô không nói gì nữa mà chỉ chuyên tâm lái xe. Nhưng nhịn rất lâu, cô vẫn không khỏi nói: “Thật ra tôi cảm thấy vừa rồi tôi quá nặng lời rồi cho nên muốn đi ra xin lỗi. Thấy anh đang đợi xe buýt, tôi tốt bụng đưa anh một quãng, kết quả anh còn ra về bị tủi thân... Anh có

biết không, để ăn được bữa hải sản này, tôi tiết kiệm cả bữa trưa, cuối cùng còn chưa bắt đầu ăn đã chạy đuổi theo anh.”

Ninh Hạo Thần hơi khựng lại.

Cùng lúc đó, bụng Bạch Lộ kêu ừng ực, cô xấu hổ cắn môi, mặt đỏ bừng.

Ninh Hạo Thần quay sang nhìn cô, ánh mặt trời chiếu vào khiến gương mặt cô ửng đỏ như hoa đào, vô cùng xinh đẹp.

Mà cô nghiêng mặt đi, bắt mắt mà bĩu môi, phồng má, vì xấu hổ mà không dám nhìn anh, còn liên tục chớp mắt, hàng mi dày như hai bàn chải nhỏ.

Anh bỗng nhiên hết giận rồi, quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ như thỏa hiệp: “đầu phố rẽ trái có nhà hàng hải sản, giá cả không bằng chỗ Vạn Đạt kia, nhưng mùi vị được đấy.”

“Hả?” Bạch Lộ sững sờ nhìn anh chằm chằm.

“Nhìn đường, tập trung lái xe.” Anh như có mắt ở đằng sau gáy mà nhắc nhở, cuối cùng mới chậm rãi bổ sung: “Tôi cũng chưa ăn cơm.”

“Hả?” Bạch Lộ lại hỏi, sau đó mới chậm rãi hiểu ra trong sự im lặng của anh, ý anh là... bọn họ có thể cùng nhau ăn bữa cơm?

Cô lén cười rộ lên: “Anh mời khách hả?”

“Ừ, tôi mời.” =__=

“Thế thực sự là... thế thực sự là không biết nên cảm ơn anh thế nào ha ha ha!”

“Không cần cảm ơn, sau này nếu có duyên gặp lại, phiền cô Bạch đừng đặt tên thân mật cho tôi là tốt rồi.”

“Anh nói đến việc gọi anh là người ch*m ý hả?”

“... Có thể, đừng, nhắc, tới, hai, từ, này, nữa, không?”

“Có thể có thể có thể, không phải là đừng gọi anh là người ch*m nữa sao? Anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không nữa? Không chỉ người ch*m, ch*m người, trò chơi ch*m, người thiết kế ch*m, công ty ch*m... tất cả những thứ liên quan tới ch*m này tôi đều sẽ không nhắc!”

Nhiều ch*m đi liền nhau như thế, ngạc nhiên vô cùng này đã khiến Ninh Hạo Thần ngất ngưỡng ở ghế phụ rồi.

Nhà hàng mà Ninh Hạo Thần đề cử là một quán trông rất bình thường, xác thực là nhà hàng thịt quay hải sản kiểu tự phục vụ.

Anh vừa loay hoay nướng thứ trên bàn, vừa nói: “thoạt nhìn không đẳng cấp như ở Vạn Đạt, nhưng lợi ở cái tự nhiên thoải mái.”

Bạch Lộ bị chinh phục bởi thủ pháp nướng thịt thành thạo của anh rồi, bởi vì ngón tay anh thon dài đẹp đẽ hết sức linh hoạt, dù là gỡ thịt hay đảo hải sản đều xinh đẹp nhẹ nhàng, không vụng về còn dễ bị bỏng như cô.

Ăn thịt nướng sao lại không có bia làm bạn được?

Bạch Lộ vẫy tay, gọi mấy chai bia tới, cười tí mắt dùng hàm răng cắn mở một chai, đưa cho Ninh Hạo Thần.

Ninh Hạo Thần: “...”

“Làm sao đây? Uống đi, đừng khách sáo!” Bạch Lộ tưởng anh ngượng ngùng.

Ninh Hạo Thần: “Không phải, hình như tôi vừa nhìn thấy nước bọt của cô dính trên...”

Bạch Lộ hiểu ra, nhanh chóng lấy tay lau hai nhát ở miệng chai: “Được rồi đây!”

“...”

Ninh Hạo Thần hóa đá ba giây, sau đó vẫy người phục vụ: “Cô gái, phiền cô lấy cái mở bia giúp tôi.”

Thật ra bản thân Ninh Hạo Thần cũng rất ít khi tới nhà hàng này, trước đây đến cùng Nguyễn Hành một lần, vài năm nay công ty càng lúc càng phát triển, càng ngày càng bận, lúc đi liên hoan hầu như toàn đi cùng thành viên trong đội, tiệc chúc mừng gì đó, tất nhiên đều ở nhà hàng lớn.

Loại nhà hàng phải chăng thế này, dường như dần nhạt nhòa khỏi cuộc sống của anh.

Anh thấy người phụ nữ trước mắt tỏ vẻ thỏa mãn ăn đồ anh nướng ra, sau đó vui vẻ chạm ly với anh, không hề gò bó mà tự tại thoải mái.

Nướng thịt sợ nhất là khói mỡ hun người, bám lên khắp người.

Nhưng mà cách lần khói nhân nhật, anh thấy Bạch Lộ mặt ửng đỏ, nói liên miên, không ngừng khen tay nghề anh giỏi, hoặc nói mấy lời hài hước trên trời dưới biển.

Anh không khỏi nhếch miệng.

Thật ra người phụ nữ này thú vị đấy chứ.

Khi sắp ăn hết thịt nướng, vẫn còn mấy chai bia, Bạch Lộ tìm người phục vụ xin một túi nilon, mang đi số bia còn lại.

Đi tới cạnh xe, cô mới tỉnh ngộ vỗ đầu: “Nguy rồi, sau khi uống bia không thể lái xe!”

Ninh Hạo Thần nhìn cô không nói gì: “Tối công viên bên cạnh đi dạo cho tỉnh rượu.”

Nói thì nói là tỉnh rượu, nhưng ban đêm gió mát, bầu trời đầy sao nên lại biến thành một lượt uống bia nữa, Bạch Lộ say ngà ngà cắn mở nắp chai rồi lại đưa cho anh chai bia dính nước bọt: “Này, giải quyết luôn ở đây đi!”

Ninh Hạo Thần nhìn chai bia mà thất thần rất lâu, lại nhìn ánh mắt trong suốt không hề có tạp niệm của cô, thở dài rồi nhận lấy để uống.

Thôi đi, thôi đi, coi như người trong giang hồ, thân bất do kỷ, uống chút nước bọt thì có làm sao?

Bạch Lộ bắt đầu lải nhải, đầu tiên là bô bô khen trò chơi của anh hay, sau đó lại bô bô nói nhiệm vụ chuyển chức kia vô cùng mê hoặc người. Cuối cùng đang nói thì di động vang lên, cô nhìn thoáng qua rồi cúp máy, sau đó lặc đẽ, bắt đầu kể lể nổi lòng với anh.

Cô nói cha mẹ là sinh vật đáng sợ nhất trên thế giới, bình thường mặc kệ bạn, đợi đến khi bạn trưởng thành rồi thì bắt đầu chê bạn không lấy chồng được làm mất mặt họ.

Ninh Hạo Thần bật cười: “đó cũng là quan tâm cô.”

“Quan tâm cái quái gì!” Cô nắc một cái: “Lúc tôi học tiểu học thì cha mẹ tôi ly hôn, ai nấy có gia đình riêng, từ đó đến khi học đại học tôi đều trọ ở trường. Mỗi tháng họ gửi tiền vào thẻ cho tôi, còn lại thì chẳng quản tôi nữa, mãi đến khi tôi đầy hai mươi lăm, họ bắt đầu giục tôi tìm bạn trai. Năm nay tôi hai sáu rồi, cuối năm tròn hai mươi bảy, bọn họ cứ như là sợ tôi không lấy được chồng thì sẽ mất mặt ấy, suốt ngày gọi điện nói tôi chả được tích sự gì.”

Cô gơ cao di động trong tay: “xem đi, cứ như thế này, giục già lập gia đình cứ như đòi mạng! Anh nói xem lập gia đình nào có dễ thế? Đâu có phải lai giống cho lợn nhà, tìm được size thích hợp là có thể sinh ra đời tiếp theo chứ.”

Ninh Hạo Thần: “...ví dụ này hết sức mới mẻ độc đáo.”

Bạch Lộ lại giải quyết xong một chai bia từ bao giờ, say khướt sán sang cười ha ha với anh: “này, cho nên hôm đó anh lộ ch*m trước mặt tôi, có phải là muốn phô bày size của mình hay không?”

“!!!” Ninh Hạo Thần đẩy mặt cô ra: “Cô, uống, say, rồi!”

Bạch Lộ tiếp tục cười khanh khách: “anh xấu hổ rồi.”

“Xấu hổ cái đầu cô!”

“Anh xem, mặt anh đỏ bừng rồi!”

“Đó là trời nóng!”

Ninh Hạo Thần không chớp mắt, cố gắng giữ bình tĩnh, để thay đổi hướng chú ý, anh bắt đầu uống bia trong tay.

Một chai, hai chai, ba chai...

Đến khi chỗ bia đó bị hai người uống hết thì màn đêm cũng đã buông xuống.

Bạch Lộ mơ mơ màng màng nói: “Ồi? Thế này thì lái xe thế nào?”

Ninh Hạo Thần lão đảo kéo cô ra ngoài công viên: “bắt, bắt taxi.”

Vì thế trong ánh mắt kỳ dị của tài xế, hai người dựa sát vào nhau trở về nhà Bạch Lộ.

Bạch Lộ run tay, mất một lúc lâu mới mở được cửa, Ninh Hạo Thần đi theo sau, chần chừ choáng tựa vào tường: “Không đúng, đây hình như không phải nhà tôi.”

Bạch Lộ không để ý đến anh, vừa kêu nóng, vừa lão đảo đi vào phòng ngủ.

Ngay khi cô suýt ngã chổng vó thì Ninh Hạo Thần túm lấy cánh tay cô: “Cẩn thận!”

Kết quả chính anh cũng không đứng vững, lưng lay ngã vào Bạch Lộ.

Gương mặt hai người chỉ cách nhau 0.1 cm, gần đến nỗi anh có thể nhìn rõ màu ửng hồng trên khuôn mặt Bạch Lộ.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có quầng sáng vàng nhạt nhu hòa chiếu từ ngoài cửa sổ vào, cồn rượu dâng lên, nhiệt độ cơ thể tăng lên, hai thân thể quấn lấy nhau.

Bạch Lộ cười khanh khách không biết sống chết: “Này, anh muốn vô lễ với tôi hả?”

Ninh Hạo Thần dụi mắt: “Cô nằm mơ.”

Sau đó anh cảm giác được hai luồng mềm mại trước ngực, phút chốc ngốc nghếch hỏi: “Cô là CUP gì?”

“Anh đoán xem?” Bạch Lộ đang cố sức hồi tưởng vấn đề này.

“Thế thì phải đo xem đã.” Ninh Hạo Thần nói vô cùng nghiêm túc, chịu ảnh hưởng của nguyên tắc thiết kế điện tử, tính toán chi li, vì thế lần mình sang cạnh Bạch Lộ, vươn nhanh vượt tới bộ ngực của cô.

Dưới tay là xúc cảm mềm mại đến khó tin, cách lớp vải hơi mỏng, anh thậm chí có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể và nhịp tim rộn ràng của cô.

Bạch Lộ nhú mày: “cảm thấy là lạ!”

Ninh Hạo Thần cũng nhú mày: “Tôi cũng thế, cứ thấy là lạ...”

“Thế anh đo ra chưa?”

“Chưa.”

“Thế...” Bạch Lộ suy tư trong chốc lát: “Có khi là cách lớp áo nên không chuẩn lắm.”

“Có lý.”

...

Xoèn xoẹt xoèn xoẹt, sau một lát, cái áo trên người Bạch Lộ biến mất rồi.

...

“Hiện tại đo ra chưa?” Hai gò má Bạch Lộ đỏ hây hây, nhiệt độ cơ thể càng cao hơn rồi.

Mà thông qua xúc cảm, Ninh Hạo Thần đã đo mặt tới mang tai lần nữa do dự: “Vẫn chưa.”

“Thế có phải vì áo lót không?”

“Có thể lắm.”

...

Xoèn xoẹt xoèn xoẹt, lại một lát sau, áo lót của Bạch Lộ biến mất rồi.

...

Sàn nhà lạnh lẽo dán vào lưng, mà Ninh Hạo Thần đã đè lên thân thể cô từ thuở nào, thân thể hai người chồng lên nhau, ánh sáng mờ nhạt của đèn đêm xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, chính giữa màn đêm.

Bạch Lộ ngập ngừng dán vào môi anh, cùng anh ngốc nghếch hôn môi.

Khi đầu lưỡi chạm vào nhau thì có cảm xúc nôn nóng không nói nên lời, thật giống như thế còn chưa đủ, còn thiếu nhiều lắm, thân thể đang kêu gào tiếp xúc thân mật hơn nữa.

Không biết là tự anh cởi quần áo ra, hay là nhờ sự giúp đỡ của Bạch Lộ, nói chung hai người cứ thế mơ mơ màng màng dứt bỏ chướng ngại, dán sát vào nhau.

Rõ ràng một khắc trước vẫn là hai người xa lạ, nhưng giờ đây trong tác dụng của cồn, đã trở thành một đôi tình nhân khăng khít thân mật.

Ninh Hạo Thần hôn một đường xuống dưới, từ cái cổ trắng nõn trơn bóng đến xương quai xanh gợi cảm vô cùng, từ trước ngực mềm mại ấm áp đến cái rốn đáng yêu tinh tế.

Bạch Lộ phát ra tiếng thở dốc như tiếng mèo con, bám vào bờ vai anh không biết làm sao mới tốt.

Hai tay anh lưu luyến trên lưng trần của cô, đầu ngón tay như có ma pháp, nhen nhóm lên từng ngọn lửa, nhiệt độ nóng rực khiến cô sợ run.

Anh chậm rãi chen vào hai chân cô, vào giây phút cô căng lên thì dừng lại.

Bạch Lộ sợ hãi kêu nhỏ: “đau!”

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, nuốt trọn âm thanh của cô, một tay chậm rãi tìm kiếm nơi mẫn cảm của cô, một tay nâng eo cô lên, khiến cô khăng khít với bản thân mình hơn nữa.

Một lần lại một lần, anh làm loạn trong thân thể cô, trúc trắc và không hề có kết cấu.

Nhưng mà đại khái cồn đã kích thích ra khát vọng và ham muốn nguyên thủy nhất của con người, khiến bọn họ quần quít lấy nhau không biết mệt mỏi. Bạch Lộ dần dần thích ứng với cảm giác như thế rồi bắt đầu nhỏ giọng rên rỉ.

Mà âm thanh như thế lọt vào tai Ninh Hạo Thần, quả thật chính là liều thuốc kích thích và cổ vũ tốt nhất.

Cởi bỏ bộ vest lịch sự đắt tiền, anh cũng chỉ là người đàn ông có ham muốn, trong ban đêm mất lý trí này, chỉ dựa vào kích thích mà cùng cô *.

Từ sàn nhà lạnh như băng đến trên giường nhỏ mềm mại, Bạch Lộ không nhớ rõ bản thân mình đã bị người đàn ông này lột da tháo xương, nuốt vào bụng bao nhiêu lần.

Chỉ nhớ rõ sau cùng bản thân mình cắn mạnh vào vai anh, quát to: “Ninh Hạo Thần, đồ khốn nạn!”

Sau đó thì mệt mỏi rã rời ngán ngán nước mắt ngủ thiếp đi.

Ninh Hạo Thần cũng mệt nhọc vô cùng, cứ thế ôm lấy cô đi vào giấc ngủ, mang theo cảm giác say nồng đậm và thỏa mãn, chìm vào một giấc mộng ngắn ngủi.

Không sai, xin chú ý từ này – ngắn ngủi. Bạn đang đọc truyện trên

77. Chương 78: Ngoại Truyện 5: Chàng Ma Men

Sáng sớm, người đầu tiên tỉnh lại vẫn là Bạch Lộ.

Lúc này cô lại mơ thấy nam thần rồi, bởi vì có kinh nghiệm lần trước, cùng lúc với khi có được cái ôm đẹp đẽ, cô vô thức chìa tay sờ sờ bụng dưới của mình – rất tốt, lúc này không có gì kỳ lạ chọc vào cô nữa.

Cô thỏa mãn mà ôm nam thần, cảm nhận khuỷu tay nhẵn bóng mạnh mẽ, cơ ngực rắn chắc kêu gọi của nam thần – không, dừng lại, vì sao nam thần lại trần trụi?

Lòng bàn tay tiếp xúc đến da thịt nóng hổi của đàn ông, nhiệt độ này gần như làm tổn thương cô rồi.

Cô giật nảy mình, ngồi bật dậy, trong nháy mắt trông thấy thân thể Ninh Hạo Thần nằm ngang trước mặt mình, với tư thế mỹ nam ngủ say trong giấc mộng ngọt ngào thanh thản.

Bạch Lộ khiếp sợ nhìn cảnh tượng này, tầm mắt từ gương mặt anh quét xuống ngực anh, sau đó lại đến... trời ạ, cô lại nhìn thấy ch*m của anh!

Bạch Lộ mờ mịt rồi, đá một nhát vào phần eo của Ninh Hạo Thần.

Kết quả là, trong sức mạnh của cuộc tập kích, Ninh Hạo Thần tỉnh lại.

Anh mơ màng mở mắt ra: “Sao thế –”

Nói được nửa thì nghẹn họng.

Bạch Lộ chỉ trích anh: “Anh cmn lại lộ ch*m trước mặt tôi?”

“Tôi –”

“Anh chính là một tên cuồng **! Lưu manh! Không biết xấu hổ!” Bạch Lộ hỏn hển mắng anh.

Ninh Hạo Thần mặt tối sầm, tầm mắt từ gương mặt cô đi xuống: “Cô Bạch, trước khi chỉ trích tôi, tốt nhất là cô nên nhìn lại bản thân mình hiện giờ như thế nào.”

“Tôi thế nào? Tôi mặc kệ anh —” Bạch Lộ vô thức cúi đầu, những lời còn lại lập tức chìm ngấm ở cổ họng.

“Á – !!!” Cô vừa thét chói tai, vừa kéo nửa cái chăn trên người Ninh Hạo Thần, ra sức che lấy thân thể trần truồng của mình: “Làm cái gì đấy! Chính anh là tên cuồng ** thì thôi đi, còn cời hết tôi làm gì?”

Ninh Hạo Thần đã muốn chết rồi.

Anh nhịu mảy, xoa xoa thái dương hơi khó chịu sau khi say rượu, sau đó mơ hồ nhớ tới một đoạn ngắn chuyện tối qua. Dù chỉ một đoạn nhưng cũng đủ để anh thay đổi sắc mặt rồi.

Anh làm cái gì rồi?

Đêm không về nhà ngủ? Say rượu rồi làm bậy? ** phụ nữ?

...

Một cơn chấn động khiến người ta tắc nghẽn cơ tim dâng lên.

“Cô Bạch – ” Anh kéo nửa cái chăn đắp lên nửa người trần trụi của mình, sau đó cố gắng nói lý với Bạch Lộ.

Nhưng mà lúc này Bạch Lộ đã nhìn thấy dấu hôn trên cánh tay và đùi mình, tức khắc kinh hồn bạt vía thét chói tai, hoàn toàn chìm đắm trong bầu không khí cực kỳ bi thương.

Vì thế —

“Cô Bạch –”

“A —”

Lại một lần —

“Cô Bạch –”

“A –”

Lại một lần nữa –

“Cô Bạch –”

“A a a a –”

Thần kinh Ninh Hạo Thần tạch một cái đứt đoạn, anh dứt khoát sáp đến, một tay túm eo trần của Bạch Lộ kéo về hướng mình, một tay nâng cằm cô, trong nháy mắt cúi người chặn miệng cô lại.

Ừ, yên tĩnh hơn rồi.

Bạch Lộ quá sợ hãi, anh lại đi hôn cô?

Nhưng mà nụ hôn này như nụ hôn ma thuật đánh thức mỹ nhân ngủ trong rừng, nó nhanh chóng gợi nhớ những cảnh vụn vặt quen thuộc trong đầu cô, cô cũng sờ để anh hôn, phảng phất nhớ lại cảnh tượng đêm qua.

Trong giây phút bóng đêm chuyển choáng, bầu không khí khô nóng dường như thiêu đốt thần kinh, còn khiến người ta rơi vào đầm lầy ham muốn không thể tự kiềm chế.

Trong khung cảnh đó, anh cũng hôn cô như thế.

Bọn họ môi lưỡi quấn quít, liều lĩnh khát cầu thứ gì đó vừa mộng lung vừa chân thực, thật giống như đóa hoa nở trong bụi gai, rõ ràng ngày thường không dám chạm vào, nhưng lại xinh đẹp tràn ngập sức mạnh nhiếp hồn đoạt phách.

Một nụ hôn mà thôi, lại có thể thay đổi ước nguyện ‘chặn lại tiếng hét chói tai của cô’ lúc ban đầu, Ninh Hạo Thần phút chốc chìm đắm trong thế giới ‘nụ hôn này sao lại thần kỳ sao lại không khoa học thế’.

Mà Bạch Lộ cũng quên đẩy anh ra, cứ thế để mặc anh hôn cô.

Dần dần, chỉ nụ hôn thôi dường như đã không thể thỏa mãn Ninh tiên sinh rồi. Ngón tay xinh đẹp của anh bắt đầu chạy vô định trên lưng trơn bóng của Bạch Lộ, mỗi một lần đụng chạm lại mang đến một cảm nhận mới mẻ khiến người ta run rẩy, bất an, sợ hãi, lún sâu.

Bạch Lộ run nhẹ, đến chấn trợt xuống giường lúc nào cũng không biết, chỉ mơ mơ màng màng quần quít lấy môi lưỡi anh, sau đó được anh đặt trên giường mềm mại.

Ngón tay Ninh Hạo Thần di chuyển tới những nơi đêm qua đã tới, dường như mang theo sức hấp dẫn kích thích cô rung động.

Bạch Lộ mở mắt ra, đối diện với đôi mắt đen nhánh gần trong gang tấc, con ngươi đen như mực vừa sáng vừa trong suốt tựa như châu báu thượng hạng, còn sáng hơn sao trên bầu trời đêm.

Màu đen như mực này khiến cô không khỏi nhìn sâu vào, nhưng dù thế nào cũng không trông thấy đáy.

Ninh Hạo Thần rời khỏi môi cô rồi nỉ non: “Có thể chứ?”

Đến giây phút này, bộ phận nào đó của anh rõ ràng đã mạnh mẽ nóng rực chống xuống bụng cô rồi, nhưng anh vẫn cứ duy trì tia phong độ cuối cùng.

Bạch Lộ bỗng nở nụ cười, ôm lấy cổ anh, kéo anh về phía mình, sau đó hôn lên đôi mắt xinh đẹp kia.

Cô chậm rãi nói: “đến mức này rồi, anh còn dừng được sao?”

“Không dừng được.” Giọng anh trầm thấp hơn bình thường, khàn khàn lại pha với kim nén rõ rệt, gợi cảm đáng ghét chết đi được.

“Nếu tôi nói không thể thì sao?” Cô cười cong cong mặt mày, sóng mắt như nước, gò má ửng hồng như hoa đào chớm nở, rung động lòng người.

Ninh Hạo Thần lễ độ cười cười, nghiêm túc nhìn cô: “Vậy tiếp tục khiêu khích em, cho đến khi em nói có thể mới thôi.”

Mà rồi Bạch Lộ còn chưa mở miệng, anh đã nhận được câu trả lời từ ánh mắt cô, ôm lấy eo cô, chậm rãi tiến vào cơ thể cô.

Tất cả xảy ra trong trạng thái tỉnh táo, nhưng gọi lại ký ức đêm qua từng chút từng chút một, đã không còn cuồng dã khi say rượu, Ninh Hạo Thần dịu dàng nhần nạy hơn, cũng hết sức chú ý tới cảm nhận của Bạch Lộ.

Anh thấy người phụ nữ dưới thân, sóng mắt ngập nước, làn môi đỏ au nên không khỏi cúi đầu một lần nữa hôn cô.

Xao động hưng phấn khó có thể tả thành lời, thể xác và tinh thần phù hợp rõ rệt, thật giống như tìm được người bầu bạn, loại cá nước thân mật này khiến người ta trầm mê, muốn ngừng mà không được.

Âm thanh của Bạch Lộ vừa vỡ vụn vừa êm tai, như điệu hát gợi cảm vô biên, nét mặt Ninh Hạo Thần từ từ dịu dàng, nhìn cô sóng mắt mờ hơi sương, anh chỉ cảm thấy thì ra người phụ nữ dữ dằn này cũng có thể rất đáng yêu.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Bạch Lộ say rượu làm vậy, tỉnh lại rồi còn tình nguyện thêm lần nữa.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Ninh Hạo Thần say rượu làm vậy, tỉnh lại rồi còn vội vã thêm một lần nữa.

Nhưng mà thần kỳ nhất là khi kết thúc vui thích vào sáng sớm này, Ninh tiên sinh hôn mặt Bạch Lộ: “Anh đi tắm.”

Bạch Lộ dịu dàng ngượng ngừng gật đầu: “Ừ, khăn tắm ở tầng trên cùng ngăn tủ.”

“Em muốn tắm không?”

“Anh tắm trước đi.”

“Ừ, được rồi.” Ninh Hạo Thần bước đôi chân dài, chỉ dùng áo sơ mi rơi lả tả trên mặt đất che khuất đi Ninh uy vũ phô bày trong không khí, sau đó bình tĩnh đi tắm.

Bạch Lộ sững sờ ngồi trên giường, nhìn chiếc giường này người sáng suốt đều có thể nhìn ra xuân ý rõ ràng, cô chậm rãi đỏ phừng mặt.

Cho nên kiểu say rượu làm vậy này thế nào lại có kết cục hợp tình hợp lý? Anh bình tĩnh thần nhiên, cô e thẹn đáng yêu, kiểu như thật ra bọn họ đã ấp ủ từ lâu mới tỉ mỉ tính toán một lần nam nữ hoan ái... , đây là thế nào?

Mà Ninh Hạo Thần mặc quần áo xong đi vào phòng ngủ, thấy Bạch Lộ vội vã lấy chăn che lại bản thân, nhưng mà trong lúc rối loạn vẫn thoáng lộ ra vài cảnh xuân.

Đôi mắt sâu thẳm thêm mấy phần, anh đi tới bên giường cúi người xuống, chân chõu trong chốc lát rồi hôn lên gò má cô.

Anh nói: “Anh sẽ chịu trách nhiệm.”

“...” Bạch Lộ mang vẻ mặt mà nhìn anh: “Anh Ninh, anh xem nhiều phim thần tượng hả?”

Ninh Hạo Thần im lặng trong chốc lát: “...Có ý gì?”

Bạch Lộ ấp úng nói: “Chúng ta không thân, ngay cả thông tin cơ bản của anh tôi cũng không biết rõ, nếu bởi vì chuyện tối qua rồi ép anh chịu trách nhiệm, thế có phải quá lạ rồi không?”

“Có lý.” Ninh Hạo Thần sa sầm, thần nhiên nhìn vẻ mặt tự nhiên của cô: “Tối hôm qua là say rượu làm vậy, xác thực không cần nói tới chịu trách nhiệm gì đó.”

“Cho nên –” Bạch Lộ đột nhiên hoảng hốt, không biết bản thân mình đang nói gì.

“Cho nên sáng sớm nay, anh và em đều rất tỉnh táo, nhưng vẫn để chuyện như thế xảy ra, em cảm thấy lúc này, anh có cần chịu trách nhiệm không?”

Ninh Hạo Thần lẳng lẳng nhìn cô chăm chăm, con ngươi trong suốt đen nhánh tràn ngập ánh sáng khiến tim người ta đập rộn lên.

Bạch Lộ dừng mắt ở hàng cúc áo màu vàng đất đỏ của anh, trên đó có ký hiệu nho nhỏ bằng tiếng Anh mà cô đã từng nhìn thấy trong tủ kính của cửa hàng xa xỉ ở quảng trường Vạn Đạt, đó là bộ quần áo mà cô tiêu tốn mấy tháng tiền lương kiêng ăn kiêng uống mới mua được.

Cô lại nhìn lên trên, người đàn ông này cực kỳ tuấn tú, dù nhìn ở khoảng cách gần như thế mà vẫn không nhìn ra được tỳ vết nào trên làn da, ngũ quan tinh xảo, gương mặt khôi ngô.

Cô bỗng chán nản, xua tay: “Không cần chịu trách nhiệm, loại chuyện anh tình tôi nguyện này không cần chịu trách nhiệm.”

“Rất tốt.” Ninh Hạo Thần đứng thẳng lưng lên, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm: “tôi vô cùng thưởng thức thái độ cởi mở của cô Bạch, phụ nữ thời đại mới phải như thế.”

Bản thân anh cũng không biết cơn giận dữ không dừng nghẹn trong lồng ngực này là do đâu.

Bạch Lộ quán chặt chặn, mệt mỏi đứng dậy: “Vây, tôi đi tắm đây, lúc đi thì anh đóng cửa vào là được...”

Nhưng còn chưa đi được hai bước, chặn của cô đã bị một người giẫm lên.

Quay đầu, nghi hoặc đối diện với con người đen nhánh kia.

Chỉ thấy Ninh Hạo Thần không nhanh không chậm nói với cô từng câu từng chữ: “Đừng đi vội.”

“?” “Tuy rằng cô Bạch cởi mở phóng khoáng, không cần tôi chịu trách nhiệm, nhưng là một người đàn ông bảo thủ rụt rè, hình như tôi còn chưa tỏ thái độ đi?”

“... Tỏ, tỏ thái độ gì?”

“Là thế này, gia đình tôi trong sạch, cha mẹ đều là phần tử trí thức, từ nhỏ đã giáo dục tôi không thể quan hệ nam nữ bừa bãi. Cho nên xét thấy chuyện đêm qua và sáng nay đã xảy ra, tôi mong muốn cô Bạch là một người có trách nhiệm, có thể chịu trách nhiệm với tôi.”

“...”

Bạch Lộ bị dọa rồi.

78. Chương 79: Ngoại Truyện 6 – Chàng Ma Men

Sáu giờ, Bạch Lộ tan tầm đúng giờ.

Cùng đồng nghiệp cười cười nói nói đi vào trong thang máy, Tiểu Trương ở phòng tài vụ bỗng ghé sát vào tai cô rồi hỏi: “Lộ Lộ, sau khi tan tầm em định làm gì?”

“Về nhà, nấu cơm, ăn cơm, lên mạng, rồi ngủ.” Bạch Lộ nói rất thành thật, đây là cuộc sống mười năm như một ngày của cô.

Cô làm kế toán ột xí nghiệp nước ngoài, vài năm trước mới vào thì từng sục sôi ý chí khích lệ bản thân rằng: từ kế toán lên trên, từng bước từng bước đặt chân trên con đường thăng chức!

Nhưng qua vài năm, khi cô phát hiện trong mấy người cùng vào công ty với cô, người thực sự thăng chức nhanh chóng lại trở thành trợ lý riêng cho ông chủ, ăn mặc ngày một xinh đẹp, quan hệ với ông chủ dường như có vài phần không tầm thường.

Vì thế Bạch Lộ quyết đoán từ bỏ ý nghĩ vô cùng cầu tiến này, thành thật ngồi yên tại cương vị kế toán.

An nhàn qua ngày, công việc ổn định, cuộc sống ổn định, cô cảm thấy đại khái cuộc đời này bản thân mình sẽ lười nhác như thế mãi.

Tiểu Trương sán vào gần hơn, khoảng cách đó khiến Bạch Lộ khó chịu, anh ta nói: “Lộ Lộ, hay là cùng đi ăn bữa cơm đi?”

Lúc này Bạch Lộ mới nghiêng đầu sang nhìn anh ta, Tiểu Trương có tên đầy đủ là Trương Kiến, người cũng như tên, là một thanh niên vô cùng bình thường. Cao không tới một mét bảy mươi lăm, tóc tai hơi lộn xộn, lúc cười lên thì con mắt híp lại thành một đường, nói uyển chuyển thì, anh ta hơi smart, hơi cắt gọt sẩy (*).

[(*) kiểu tóc cắt gọt sẩy – 1 một thời thượng ở nông thôn TQ]

Cô phân tích tỉ mỉ vẻ mặt lấy lòng của Tiểu Trương, trong lòng hiểu ra, vì thế cười cười: “Cả ngày nay làm bảng biểu báo cáo nên rất mệt, thôi thì hôm nào đi.”

Ra khỏi thang máy, ngoài cổng công ty có một chiếc Maserati màu đen đang đỗ, từ đầu đến chân không hề vương một hạt bụi, cao quý như thần giáp thời kỳ La Mã cổ.

Mấy đồng nghiệp đi cùng đều liếc mắt nhìn.

Tiểu Trương chưa hết hy vọng mà vẫn đi theo sau Bạch Lộ, nói nhỏ: “Về nhà nấu cơm thì chẳng phải còn một bữa? Đi thôi Lộ Lộ, mấy ngày trước tôi phát hiện ra một quán cơm Tây rất ngon!”

Bạch Lộ đã chẳng còn lòng dạ nào mà nhìn chiếc Maserati nữa, chỉ có thể bước nhanh hơn đến bãi đỗ xe: “Xin lỗi Tiểu Trương, hôm nay thực sự là tôi không muốn đi.”

“Lộ Lộ –”

Tiểu Trương cứ dính lấy cô như kẹo da trâu, Bạch Lộ càng ngày càng cáu, cuối cùng gần như phải chạy vọt vào bãi đỗ xe, Tiểu Trương buộc phải chán nản đứng tại chỗ.

Đám đồng nghiệp cười hi ha trên đùa: “Ôi chào, Tiểu Trương, đang theo đuổi Lộ Lộ à?”

“Được đấy được đấy, tinh mắt đấy, bông hoa phòng tài vụ chúng tôi bị cậu nhắm rồi!”

“Một lần thất bại chưa là gì cả, đàn ông mà, nhất định phải càng bại càng hăng!”

...

Trong tiếng xôn xao đó, chiếc Maserati màu đen kia từ từ lăn bánh, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Lại qua vài ngày, Bạch Lộ rốt cuộc phát hiện, so với ngày ngày từ chối Tiểu Trương, chẳng thà một lần ngã bài, nói rõ ràng với anh ta.

Vì thế vào lúc tan ca hôm nay khi Tiểu Trương lại quần lấy lần nữa thì Bạch Lộ đồng ý vô cùng dứt khoát: “Được, đi đâu ăn?”

Tiểu Trương vốn còn đang suy nghĩ cả đồng lời khuyên lớn, kết quả chưa kịp dùng tới thì đã nhận được sự đồng ý của cô nên lập tức mừng rỡ: “Ngay trên đường xx!”

Lúc này, anh ta được ngồi lên xe Bạch Lộ như mong muốn, cùng đi tới đường xx!

Mấy ngày nay, chiếc Maserati vẫn đỗ ở đây, thấy chiếc Landrover màu đỏ của Bạch Lộ chậm rãi chạy ra khỏi bãi đỗ xe thì nhanh chóng đi theo.

Bạch Lộ và Tiểu Trương đi vào một nhà hàng Tây, ngồi xuống vị trí gần cửa sổ.

Mà chiếc Maserati thì dừng ngoài nhà hàng, cách cửa sổ bằng thủy tinh, chủ xe lẳng lặng nhìn hai người.

Tiểu Trương ân cần gọi món cho Bạch Lộ, không hỏi sở thích của cô mà tự tiện nói: “Thịt bò bít-tết được lắm đấy, tôi gọi giúp em một suất!”

Bạch Lộ nhú mày nhưng chưa kịp nói gì, Tiểu Trương đã nói cho nhân viên phục vụ.

Thôi cũng được, dù thế nào bữa này vốn không muốn tới ăn cho lắm.

Đợi đến khi nhân viên phục vụ đi rồi, Bạch Lộ nhìn Tiểu Trương: “anh có gì muốn nói với tôi sao?”

Tiểu Trương đỏ mặt, lúng túng nói: “Lộ Lộ, tôi thích em, mong em cân nhắc đến với tôi.”

Bạch Lộ uống một ngụm nước, nhìn anh ta: “vậy tôi có thể hỏi anh một câu không, anh thích gì ở tôi?”

Tiểu Trương ngẩn người, suy tư trong chốc lát rồi mới nói: “Em đẹp người, nhiệt tình với mọi người, đối nhân xử thế cũng rất tốt, tất cả mọi người đều thích em.”

“Vậy nếu tất cả mọi người đều nói với tôi rằng họ thích tôi, tôi có nên đến với họ hay không?”

Tiểu Trương ghen hống: “Nhưng tôi rất thật lòng với em, tôi thích em rất lâu rồi, gần đây rốt cuộc mới quyết định theo đuổi em.”

“Cho nên ngày nào anh cũng hẹn tôi ăn cơm mà không hề quan tâm tới nguyện vọng cá nhân của tôi; nhất định phải đạt được mục đích phải không?” Bạch Lộ tựa lưng vào ghế ngồi, thở dài: “Tiểu Trương, việc thích hay không thích không phải chuyện của một người, đáng lẽ anh phải hỏi tôi xem tôi có thích anh hay không rồi hẵng quyết định chứ?”

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bất ngờ phát hiện chiếc Maserati màu đen kia thì lập tức ngẩn người, một lát sau mới nói tiếp: “hơn nữa, theo những nguyên nhân thích tôi mà anh vừa nói thì loại phụ nữ như thế có cả đống, quá phổ biến rồi. Nếu anh không biết tôi, đổi thành người khác, nếu cũng có những điều kiện tương tự, anh cũng sẽ thích, đúng không?”

Tiểu Trương sững sốt vì những gì cô nói, sau đó đột nhiên rút mạnh một bông hồng đỏ sắp héo rũ từ lọ hoa trang trí trên bàn ra rồi quỳ xuống nền nhà: “Lộ Lộ, anh thực sự thích em! Anh không giỏi nói chuyện, nhưng, nhưng anh chỉ muốn nói với em, anh thật lòng với em!”

Bạch Lộ giật nảy mình, người này có bệnh sao? Đang nói chuyện yên lành lại đột nhiên làm to chuyện lên làm gì? Tự đứng đi quỳ xuống! Có phải cầu hôn đâu, khuếch đại thể làm gì?

Cô vội vàng kéo Tiểu Trương dậy, nói nhỏ: “Anh đừng thế, mau đứng lên! Đang ở nơi công cộng, thế này còn ra gì?”

Tiểu Trương kéo tay cô: “Lộ Lộ, anh thật lòng thích em!”

Anh ta đột nhiên cất cao giọng, thế cho nên mọi người cả nhà hàng đều nhìn về đây, thấy cảnh này, hầu như ai cũng tưởng cảnh cầu hôn của đôi tình nhân vì thế đều ào.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng reo hò “đến với nhau” vang vọng khắp nhà hàng.

Bạch Lộ sợ hãi, mắt thấy Tiểu Trương trưng ra vẻ liều chết quắc quít thì quả thực vô cùng đau đầu, trong tình huống thế này, cô nên làm thế nào để nói rõ với Tiểu Trương?

Phiền chết mất!

Cô xách lấy túi xách, vội vã bỏ lại một câu: “Chờ anh bình tĩnh lại chúng ta hẵng nói chuyện.” Sau đó bước nhanh ra khỏi cửa.

Tiểu Trương nhanh chóng đuổi theo, một tay cầm hoa, một tay bỗng nắm lấy cổ tay cô: “Lộ Lộ!”

Bạch Lộ vội vàng giãy ra, nhú mảy lạnh lưng nói: “Trương Kiến, tôi định hôm nay nói rõ ràng với anh! Tôi cảm ơn anh để ý tới tôi, thế nhưng có những chuyện đừng nên chỉ nghĩ tới cảm nhận của bản thân mình. Anh không thể lý trí hơn được sao?”

Nhà hàng nằm ở vị trí rất náo nhiệt, rất nhiều người tan làm đều dừng chân quan sát, Tiểu Trương thoáng cái đỏ bừng mặt.

Anh ta lúng túng một lát rồi dứt khoát kéo Bạch Lộ vào lòng, nói như giận dỗi: “Anh đã theo đuổi em một tuần, em cho anh một cơ hội nữa được không? Anh biết em chê anh lương không cao bằng em, không có nhà có xe như em. Nhưng cha mẹ anh đều là cán bộ xí nghiệp quốc hữu đã về hưu, có nhà có mạng lưới quan hệ, anh không phải người dân huyện như em, em theo anh chẳng lẽ còn thiệt thòi? Anh còn chưa chê cha mẹ em là người địa phương, điều kiện gia đình bình bình, thế mà em đã chê anh?”

Bạch Lộ vốn đang có ý nể mặt anh ta, vừa nghe thế thì lập tức giận dữ đến mức cười khẩy: “Trương Kiến, anh nghĩ rằng tôi thích cái kiểu này chắc? Bạch Lộ tôi không quyền không thế, nhưng ít nhất còn có tự tôn, không phải loại người nhà có tí tiền bản thủ đã cậy thế bắt nạt người. Anh buông tay tôi ra!”

Tiểu Trương mất mặt, cắn chặt răng không buông tay.

Bạch Lộ lại hung dữ nói: “Tôi nói cho anh biết, đừng nói là anh, trước đây có không biết bao nhiêu người giỏi hơn anh theo đuổi tôi, tôi cũng chưa từng đáp lại, anh dựa vào cái gì mà nghĩ tôi sẽ thêm cái thể của nhà anh?”

Tiểu Trương cười khẩy: “giỏi hơn bao nhiêu? Người giỏi hơn mà để mắt đến cô? Cô khoác lác thì có!”

Bạch Lộ bất chấp, dứt khoát nói bừa: “Ha ha, tôi khoác lác? Người nọ không làm thuê cho xí nghiệp nước ngoài như anh, người ta là ông chủ của công ty đoàn hoàng, dù ngồi nửa tiếng trong phòng làm việc, tiền lương cũng cao hơn tháng lương của anh!”

Cô vội vã giãy ra, nào ngờ Tiểu Trương then quá hóa thành giận dứt khoát muốn cưỡng hôn cô.

Bạch Lộ sợ hãi, nhưng khổ nỗi không khỏe bằng đàn ông, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể giãy giụa loạn xạ, luôn mồm kêu: “Trương Kiến, anh rút ngay cho tôi!”

Nhưng bỗng nhiên có một cánh tay nắm lấy cổ tay cô, giãy tiếp theo, người nọ dễ dàng bắt lấy cổ tay Trương Kiến, bóp mạnh khiến anh ta gào khóc kêu to, phải buông tay đang túm Bạch Lộ.

Bạch Lộ đột nhiên được tự do, lảo đảo lùi lại mấy bước thì được người bên cạnh đỡ lấy eo.

Cô vừa cảm ơn vừa ngẩng đầu, nhưng vừa nhìn rõ người trước mặt thì thoáng cái giật mình.

“...Ninh Hạo Thần?”

Ninh Hạo Thần chỉ thản nhiên hỏi: “vẫn ổn chứ?”

Cô sững sờ trả lời: “vẫn ổn.”

Sau đó anh buông lỏng tay đang ôm eo cô, lẳng lặng nhìn Tiểu Trương với ánh mắt lạnh lẽo.

Tiểu Trương bị anh nhìn mà sợ nổi cả da gà, cổ tay còn đau âm ỉ, vì thế giận dữ mắng mỏ: “Anh là cái thá gì? Chúng tôi nói chuyện liên quan gì đến anh!”

Ninh Hạo Thần trả lời lịch sự: “Tôi chính là cái thá ngồi nửa tiếng trong phòng làm việc, tiền lương cũng cao hơn tháng lương của anh.”

Bạch Lộ sắc tại chỗ.

Tiểu Trương không ngờ rằng thật có người này, thấy Ninh Hạo Thần ăn mặc đầu vào đấy, trong lòng tức giận vô cùng vì thế cười lạnh mà nói: “Ai biết anh chém gió hay khoác lác? Anh nói tiền lương của anh cao thì tôi phải tin chắc? Đến từ đâu thì rút về đó, ít xía vào chuyện người khác thôi!”

Ninh Hạo Thần lạnh lùng liếc nhìn anh ta, lôi kéo Bạch Lộ đi khỏi, trước khi đi còn bỏ lại một câu không mặn không nhạt: “toàn bộ đàn ông cao dưới 1m 75 đều là người tàn phế cấp hai trong mắt tôi, mong ngài thoát ly khỏi đội ngũ tàn tật rồi hãy quay lại tranh phụ nữ với tôi.”

Sau đó...

Sau đó anh cứ kiêu ngạo ưu nhã như thế mà lôi kéo tay Bạch Lộ, vợ chồng đồng thời lên xe.

Nhưng lúc này đây, họ lên chiếc Maserati màu đen, đến lúc này Bạch Lộ mới hỏi: “xe này là của anh?”

Ninh Hạo Thần liếc nhìn cô: “chẳng lẽ là của em?”

“Thế xe tôi thì làm sao?”

“Đó là xe của em, đâu có liên quan gì đến tôi?”

Bạch Lộ tức chết rồi, vội vã đẩy cửa: “thế tôi đi!”

Nhưng vừa mới mở cửa được một khe hở, một cánh tay khác với các ngón thon dài vòng qua người cô, phút chốc đóng sập lại cánh cửa kia.

Ninh Hạo Thần duy trì tư thế hơi cúi người, quay sang đối diện với ánh mắt của Bạch Lộ, lần đầu gọi tên cô: “Bạch Lộ.”

“?” Bạch Lộ hơi căng thẳng, bắt gặp con người đen nhánh kia thì không biết nói gì trong khoảnh khắc.

Dáng vẻ cô lúc này hoàn toàn thoát ly khỏi vẻ giương cung bạt kiếm với Tiểu Trương khi nãy, vẻ nhanh nhẹn miệng cũng hoàn toàn biến mất rồi. Đôi mắt mở to ra như đôi mắt của chú thỏ con ngơ ngác, sự bàng hoàng và thấp thỏm trong đó đều bị anh bắt gặp.

Ninh Hạo Thần nhìn đôi môi hé mở của cô; màu son trong suốt khiến hai cánh môi vừa ướm át vừa trơn bóng, màu sắc đẹp dễ giống như hoa hạnh nở rộ đầu xuân, dụ dỗ người qua đường níu cảnh mà hái.

Mà anh cũng thật sự làm như thế, đột nhiên tới gần cô, một tay chống vào ghế, một tay ôm eo cô, chiếm lấy môi cô không hề chần chờ, nuốt lấy hơi thở của cô, sau đó trút hết hơi thở của mình vào thế giới của cô.

Bạch Lộ hoàn toàn ngớ người rồi, cô thật không nghĩ ra vì sao Ninh Hạo Thần làm như thế.

Mà anh cũng hoàn toàn không cho cô thời gian suy nghĩ những điều đó mà khẽ nhún mào, rời khỏi môi cô như oán trách, nói với giọng khàn khàn: “tập trung một tí, nhầm mắt lại.”

Ha ha, buồn cười, vì sao cô phải tập trung một tí? Vì sao cô phải nghe lời anh, ngoan ngoãn nhầm mắt lại?

Bạch Lộ mở to mắt trừng anh, mà Ninh Hạo Thần lại cười khẽ ra tiếng, nhìn cô với ánh mắt đầy hứng thú, sau đó lại cúi đầu xuống... hôn cô.

Anh tiến công vừa mạnh mẽ vừa không chừa lối thoát, động tác tế ngắt biểu hiện rõ tác phong mạnh mẽ của người này, nhưng trong động tác mạnh mẽ lại có cảm xúc kịch liệt bắt đầu lan ra, dọc theo đôi môi quấn quít nhau lan thẳng tới đáy lòng.

Bạch Lộ ngớ người rồi, bị anh mạnh mẽ đánh chiếm đến mức thất thủ toàn bộ lãnh thổ, quyền chủ động cũng chấp tay tặng người.

Mãi hồi lâu, đến lúc cô thở hổn hển, nhìn Ninh Hạo Thần với ánh mắt mờ hơi sương thì Ninh Hạo Thần rút cuộc mỉm cười như trút được gánh nặng: “Bạch Lộ, đến với anh đi.”

Từ trước đến nay anh làm việc rất đơn giản, thử vài lần, cảm thấy được thì hành động luôn. Thị trường điện tử luôn cần người nhạy cảm này.

Mà lúc này, tin chắc rằng cảm giác Bạch Lộ cho anh hoàn toàn phù hợp về thể xác và tinh thần, điều kiện phù hợp thì anh nói thẳng luôn.

Bạch Lộ ngu ngơ rồi, nhắc lại cái kiểu trước đó: “...anh căn bản không biết tôi, đã muốn ở bên tôi.”

Ninh Hạo Thần bật cười, lẳng lặng nhìn cô.

“Em tên là Bạch Lộ, làm kế toán ở Lăng Phong, năm nay hai sáu tuổi, cuối năm tròn hai bảy. Tám giờ mỗi sáng quẹt thẻ đi làm, cơm trưa giải quyết ở căn tin, đúng sáu giờ tối tan làm. Ra khỏi cổng công ty thường vào sáu giờ mười bảy phút, hay đi cùng đồng nghiệp ở phòng tài vụ. Từ khi tốt nghiệp đại học đến nay chưa từng yêu đương, bởi vì cảm thấy bản thân mình phải phấn đấu mua nhà mua xe, sau đó đón cha mẹ đến sống sung sướng, kết quả cha mẹ nói quen cuộc sống ở huyện rồi, muốn sống ở đó đến cuối đời... còn thiếu thông tin căn bản gì không?”

Bạch Lộ kinh ngạc.

“Anh, anh hỏi từ đâu?”

Ninh Hạo Thần mỉm cười: “bí mật.”

Khi nói lời này thì miệng anh hơi cong lên, trong ánh mắt có tia dịu dàng, trông như một đứa trẻ to xác đầy đắc ý.

Bạch Lộ đành phải thở sâu mà nói: “Nhưng tôi còn chưa biết gì về anh!”

“Cái này thì dễ thôi.” Ninh Hạo Thần thò tay ra ghế sau, nhanh chóng lấy một túi giấy tờ, thành thạo mở ra, lấy một xấp tư liệu nhét vào tay Bạch Lộ.

“Cái gì đấy?”

“Tư liệu cá nhân của anh.”

“ ... ”

79. Chương 80: Ngoại Truyện 7: Chàng Ma Men

Bạch Lộ nghĩ rằng, dù cô có lười nữa, có bình thường nữa, đời này chắc chắn sẽ yêu đương lập gia đình, đương nhiên, không chừng có thể bỏ qua hai chữ đầu, không có yêu đương mà lập gia đình luôn.

Nhưng cô thề rằng, cô chưa từng nghĩ tới đối tượng yêu đương của mình sẽ là người thế này... Ừ, cao ráo, giàu có, đẹp trai.

Cô tạm biệt các đồng nghiệp, sau đó ra khỏi cổng công ty thì rẽ sang góc đường, lén lút đi tới cạnh chiếc Maserati màu đen ven đường, nhân lúc bốn phía không ai mới đi lên.

Ninh Hạo Thần tao nhã cao quý hỏi cô: “Bạch Lộ trông anh mất mặt đến thế sao?”

Bạch Lộ suy nghĩ một lát: “Không phải là mất mặt, là em khiêm tốn, anh nghĩ xem, nếu có người biết em kề cận người giàu có rồi, người trong công ty sẽ nhìn em thế nào?”

“Vậy em định cứ yêu đương lén lút thế này?” Về mặt Ninh Hạo Thần không được tốt lắm.

“Làm sao có thể. Quan hệ ổn định rồi thì nói ọi người!” Bạch Lộ cười hì hì lờ qua.

Sau khi cô lơ mơ gật đầu đồng ý đến với nhau, Ninh Hạo Thần liền triển khai tác phong ông chủ mạnh mẽ mà nhất định muốn đúng giờ đưa đón cô đi làm.

Ấy thế mà Bạch Lộ cứ lo ngại cho quan hệ hai người, nói thật ra, cô cảm thấy hai người chênh lệch đến mức ấy sao có thể ở bên nhau, cho nên không muốn công khai quan hệ.

Mà mấy ngày nay, sau khi tan làm hai người vẫn luôn ở nhà Bạch Lộ chơi trò chơi.

Bạch Lộ in “Hỏi đáp cặp đôi ăn ý” từ trên mạng, đưa cho Ninh Hạo Thần một tờ, sau đó mỗi người cầm một cây bút, phân ra ngồi ở hai đầu bàn trà, nghiêm túc điền vào.

Sau mười phút.

Bạch Lộ bắt đầu đọc: “Phim hoạt hình thích xem nhất khi còn bé?”

Sau đó hai người đồng thời trả lời –

Bạch Lộ: “King Kong hoist baby.”

Ninh Hạo Thần: “Xi-trum.”

Kết luận:

Ninh Hạo Thần chậm rãi liếc cô một cái: “Em thật quê mùa.”

Bạch Lộ: “...”

Vấn đề hai: “Bộ phim điện ảnh bạn thích nhất?”

Bạch Lộ: “Đông Thành Tây Tự.”

Ninh Hạo Thần: “Trái tim dũng cảm.”

Kết luận:

Ninh Hạo Thần hơi hơi nói: “Có thể có chiều sâu hơn không?”

Vấn đề ba: “Món ăn bạn thích ăn nhất?”

Lúc này đây, Bạch Lộ do dự rất lâu mới nói: “Ốc sên nướng kiểu Pháp!”

Ninh Hạo Thần: “...Thịt kho tàu.”

Đến lượt Bạch Lộ chê cười anh rồi: “Em bảo này sao anh lại trọng thịt thế hả? Tục!”

Vấn đề bốn: một việc ngượng nhất đã làm khi còn bé.

Bạch Lộ cầm bút viết sột soạt: “Lúc dì cả tới thăm mà không biết, khi cùng bạn học đến bệnh viện hỏi thăm cô giáo bị bệnh thì đặt mông ngồi trên giường bệnh trắng toát trước mặt cả lớp...”

Lông mi Ninh Hạo Thần run lên: “sau đó?”

“Không có sau đó.” Bạch Lộ buồn đau nhìn anh: “Em đã mất trí nhớ có tính lựa chọn rồi.”

Ninh Hạo Thần nhìn chằm chằm bản kê khai của bản thân mình, rất lâu sau mới nói: “Từ nhỏ đến lớn anh đều là người thông minh, không hề làm chuyện gì xấu hổ.”

“Lừa người! Còn bé ai mà chả có chuyện xấu hổ chứ?” Bạch Lộ nóng nảy: “Anh thế này là không thành thật!”

Ninh Hạo Thần nói: “Thế anh đổi thành chuyện ngượng nhất đã làm sau khi lớn lên được chứ?”

Bạch Lộ gật đầu: “cũng được.”

Vì thế nghe thấy Ninh Hạo Thần bình tĩnh nói: “Anh vừa ý một cô **, ở bên cô ấy rồi.”

Bạch Lộ: “...”

Vấn đề năm: “Muốn đi du lịch ở đâu nhất?”

Bạch Lộ: “Lệ Giang.”

Ninh Hạo Thần: “Ý.”

Bạch Lộ hớn hể nói: “Anh cố ý! Cố ý nhằm cao hơn em, như thế trông em có vẻ rất thấp kém, đẳng cấp rất low!”

Ninh Hạo Thần suy nghĩ một lát, cầm bút sột soạt sửa lại đáp án, thỏa hiệp: “được rồi, để phù hợp với đẳng cấp của em, anh đổi ý rồi.”

“Muốn đi đâu?”

“Xóm làng.”

“...”

Vấn đề sáu: “Một yêu cầu đối với bạn đời tương lai.”

Bạch Lộ: “Mong anh ấy săn sóc tỉ mỉ, nói gì nghe nấy, kể cả khi chúng tôi cãi nhau, anh ấy phải dỗ tôi đã.”

Ninh Hạo Thần suy nghĩ một lát, nhìn chằm chằm bản kê khai mà nói: “mong cô ấy đừng mơ mộng hão huyền.”

“...”

Vấn đề bảy: “Có gì mong đợi vào cuộc sống chung?”

Bạch Lộ: “Vừa yêu thương lẫn nhau, vừa có không gian sinh hoạt độc lập.”

Lần này cô cảm thấy cô lên cấp rồi vì thế nhìn Ninh Hạo Thần tràn ngập chờ mong.

Ninh Hạo Thần nghiêm túc đọc: “Mong muốn một tuần làm ít nhất bốn lần, mỗi lần không ít hơn nửa giờ.”

“...” Bạch Lộ rạn nứt rồi.

Vấn đề tám: “Mời nói ra một khuyết điểm lớn nhất của bản thân.”

Bạch Lộ rất khiêm tốn: “Đọc ít sách, khuyết thiếu hơi thở trí thức nhất định.”

Ninh Hạo Thần rất bực tức: “Đẹp trai quá, đi trên đường dễ gây nên tắc nghẽn giao thông.”

Bạch Lộ:)

Đã không thể cùng chơi vui vẻ rồi.

Vấn đề chín: “mời nói ra một ưu điểm lớn nhất của bản thân.”

Lúc này đây Bạch Lộ nói không hề do dự: “Xinh đẹp, đẹp như tiên, khuynh quốc khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn, thiên hạ vô song... những từ này đều ứng với tôi!”

Ninh Hạo Thần liếc nhìn cô bằng ánh mắt hơi lo ngại, chậm rãi nói: “Con người tôi, ưu điểm lớn nhất chính là con mắt rất tốt, sẽ không trợn mắt nói dối.”

Bạch Lộ đập tờ giấy lên bàn: “Đủ rồi, không thể nhịn được nữa! Trò chơi đến đây là kết thúc!”

Suốt cả tuần, ngày ngày như thế, trong cái gọi là trò chơi “có thể xúc tiến giá trị thân mật và độ quen thuộc hai bên”, Bạch Lộ dần hiểu ra không biết biết xấu hổ và phúc hắc có nghĩa là gì.

Sau đó Ninh Hạo Thần bắt đầu ngênh ngang không về nhà ngủ đêm rồi, lần đầu tiên, anh đề nghị uống chút bia, xem bộ phim, sau đó ôn lại tuổi thơ dưới sự hun đúc của ‘King Kong hoist baby’ mà Bạch Lộ cố ý bật.

Có lúc Bạch Lộ cho rằng anh đang cố nén không phát cáu, mãi đến khi anh tiếc nuối xua tay rồi nói: “Uống quá chén, uống bia rồi không thể lái xe, xem ra chỉ có thể ở tạm nhà em rồi.” Cô mới hiểu ra nỗi “nhọc nhằn” của anh.

Cô chỉ vào ghế sofa, cao giọng nói: “được, vậy thì anh ở tạm chỗ này đi!”

Nhưng đợi đến khi cô tắt đèn ngủ thì Ninh Hạo Thần bỗng ôm chiếc chăn hoa nhỏ của cô gõ cửa phòng ngủ, bình tĩnh nói: “Sofa ngắn quá, chân anh lại quá dài, ngủ khó chịu.”

“Đâu liên quan tới em.”

“Nếu khó chịu, ngày mai cả người sẽ không có tinh thần rồi.”

“Sau đó?”

“Sau đó cấp dưới sẽ hỏi anh: ơ, ông chủ, tối qua anh làm gì đấy?”

“Sau đó?”

“Sau đó anh sẽ nói cho bọn họ, anh ngủ ở nhà bạn gái Bạch Lộ của anh, không ngủ được, cho nên phờ phạc. Đương nhiên anh không biết bọn họ sẽ nghĩ thế nào.”

“...” Cô thực sự chưa từng thấy người mặt dày như thế!

Ấy thế mà Ninh Hạo Thần còn mỉm cười, nói với cô bằng thái độ lễ phép nhã nhặn: “Còn nữa, nếu như tình thần anh không tốt thì sẽ dễ quên chuyện người ta căn dặn, lúc tới đón em thì có thể chạy thẳng đến cổng công ty luôn, không cần thận là bị người ta nhìn thấy.”

Bạch Lộ đã trợn mắt há hốc mồm.

Cô nhần nhịn, chỉ vào bên cạnh mình: “được, lên ngủ cũng không phải không được, nhưng anh phải cam đoan không được làm loạn!”

Ninh Hạo Thần vừa ưu nhã nằm lên, vừa gật đầu thề son sắt: “Anh khẳng định sẽ không làm loạn.”

...

Vì thế đêm nay, anh làm loạn rồi.

Cùng lúc anh đang làm loạn, Bạch Lộ vừa thở hổn hển kháng cự lại, vừa trừng anh: “Không phải anh đã nói là không làm loạn à?”

Ninh Hạo Thần bắt lấy cái tay kháng cự lấy lệ của cô, sau đó mỉm cười: “kỹ thuật vừa phải, đây đâu gọi là làm loạn? Cái này gọi là đánh đẹp, đánh hoàn mỹ, đánh theo chất lượng.”

Bạch Lộ cảm thấy không thể tiến hành giao lưu bình thường với người này rồi.

Ngày ngày trôi qua trong tình yêu lén lút và sự chơi xấu đàng hoàng của Ninh Hạo Thần.

Mà trong quá trình đó, Bạch Lộ dường như cũng biết đến mặt khác của Ninh Hạo Thần. Ví như sự dịu dàng thận trọng của anh, sự ga-lăng phong độ của anh, sự xa cách lạnh lùng đối với người phụ nữ khác của anh, cùng với... kỹ năng báo thù đáng sợ của anh.

Chuyện là thế này, một ngày nào đó Bạch Lộ lại bị bạn Trương Kiến quán quít ra cổng công ty, cô mắng vài câu rồi vội vã chạy về phía chiếc Maserati ở góc đường, vừa ngồi lên xe thì cô nghe thấy người đàn ông cầm tay lái bên cạnh dịu dàng hỏi: “Có mệt không?”

“Vẫn ổn, ngày nào cũng đồng việc đấy, đã quen rồi.” Cô tưởng anh đang hỏi mình đi làm có mệt hay không.

Ninh Hạo Thần mỉm cười, lướt qua cô, nhìn về phía Trương Kiến ở ven đường: “đồng...việc?”

“Hả?” Bạch Lộ nhìn theo ánh mắt anh, lập tức ngượng ngùng: “Việc đó ấy hả?”

“Ngày nào cũng đối phó có mà mệt chết?”

“Vẫn ổn, vẫn ổn.” ==

Ninh Hạo Thần thu lại ánh mắt, hơi hột nói: “Đối với người tàn phế cấp hai này, căn bản không cần nhiều lời.”

Anh chậm rãi chạy xe tới bên cạnh Trương Kiến, hạ cửa sổ xuống, lễ phép hỏi: “A Tiệ tiên sinh, có muốn đi nhờ xe không?”

Trương Kiến thoáng cái thay đổi sắc mặt, nhở một ngụm, mắng: “Mày cút đi!”

Ninh Hạo Thần vẫn cười nói rất nho nhã lễ phép: “Tôi lo rằng A Tiệ tiên sinh người thấp chân ngắn, lo rằng anh đi tới điểm xe buýt sẽ mất sức hơn người bình thường, nếu A Tiệ tiên sinh không đi nhờ xe thì thôi đi, không cần phải nổi giận.”

Trương Kiến muốn nứt ra rồi, không phải nứt gì khác mà là trứng!

Anh ta tức giận dựng thẳng ngón giữa hướng về phía Ninh Hạo Thần, mà trong ánh mắt lạ lẫm của Bạch Lộ, Ninh Hạo Thần hôn lên mặt cô: “về sau đừng bác ái như thế nữa, mèo mù chuột chết gì cũng tùy tiện phản ứng, tùy tiện ban phát lòng đồng cảm. Đá văng một nhát là được.”

Bạch Lộ bật cười.

Một tuần trước sinh nhật, Ninh Hạo Thần đi công tác, trước khi đi anh giao chìa khóa cho Bạch Lộ: “Thứ năm đến nhà anh tưới nước cho bồn hoa, vừa vặn ngày đó phải tưới một lần.”

Bạch Lộ mơ hồ nhận lấy, ôi chào? Cứ thế là có chìa khóa nhà anh?

Đến thứ năm, sau khi tan làm cô lái chiếc Landrover đến nhà Ninh Hạo Thần tưới nước, đầu tiên là bị sốc bởi phong cách trầm tĩnh khí khái của nhà anh, sau khi xem lướt qua một vòng thì vô cùng cảm giác được bản thân mình kiêu lắm rồi, câu được một con rùa vàng thế này, cuối cùng mới phát hiện mình vào tròng của người nào đó.

Ồ, nhà anh đâu có bồn hoa!

Nhìn khắp chung quanh, căn bản không hề có cái bóng của thực vật! Bạch Lộ bấm gọi, còn chưa đợi Ninh Hạo Thần nói, cô đã thổ hồn hên mà nói: “Anh Ninh tốt nhất nên giải thích cho tôi cái gọi là bồn hoa là thế nào! Tôi vừa tan làm, bắt kẻ vất vả cực nhọc mà chạy tới tưới nước giúp anh, kết quả không thấy nửa cái bồn cây, anh đùa tôi hay lắm đấy hả? Hành vi xấu xa thế này quả thật khiến người ta không thể nhẫn nhịn, tôi muốn chia tay với anh!!!”

Đầu bên kia im lặng một cách kỳ lạ trong vòng ba giây, sau đó một người đàn ông xa lạ run rẩy hỏi một người khác: “Ông... ông chủ, là ngài nói tôi có thể bấm luôn vào nút loa ngoài, không liên quan tới tôi...”

Trong phòng hội nghị trống trải vang lên từng câu từng chữ của Ninh Hạo Thần: “Nhưng trước khi cậu nghe, tôi cảm thấy cậu hẳn nên nói trước cho tôi biết, đây không phải điện thoại từ khách hàng.”

Anh nhẫn nhịn, rốt cuộc “bình tĩnh” tiếp nhận di động rồi nói: “Anh đang họp, lát nữa gọi lại cho em.”

Bạch Lộ nhìn điện thoại đã ngắt trò chuyện, cả người rơi vào nguy cơ đập đầu chết quách đi.

Cô rảnh rồi bắt đầu đi loanh quanh, đầu tiên thấy album ảnh bày trên giá trong phòng sách, ảnh Ninh Hạo Thần từ hồi mặc quần yếm đến ảnh mặc vest hiện tại.

Sau đó ngẫu nhiên bật mấy CD nhạc, nhạc Jazz nhẹ nhàng du dương, xem ra anh thích loại này.

Cô thậm chí thò đầu vào xem tủ quần áo của anh, oa, cả một tủ toàn bộ vest và áo sơ mi trắng!

Cách tốt nhất để dung nhập vào cuộc sống của một người là gì? Đi vào nhà anh, tận mắt trông thấy tất cả chi tiết cuộc sống của anh.

Bạch Lộ thấy mình như đã hiểu ra dự tính ban đầu khi đưa cho cô chùm chìa khóa này của Ninh Hạo Thần.

Buổi tối, khi cô nằm trên giường, Ninh Hạo Thần gọi điện thoại tới.

Không đợi anh nói, Bạch Lộ đã xin lỗi trước: “Em xin lỗi, hôm nay em gọi điện cho anh không đúng, chưa hỏi rõ ràng anh đang làm gì đã mắng bừa anh! Em sai rồi! Anh Ninh, xin anh tha thứ cho em!”

Ninh Hạo Thần xoa xoa trán, mệt mỏi rã rời mà nói lỏng cà-vạt, ngồi trên sofa trong khách sạn, tức giận nói: “Anh không tha thứ cho em!”

Bạch Lộ làm nũng: “á, em biết ý anh rồi, anh đưa chìa khóa cho em, không phải là muốn em dung nhập vào cuộc sống của anh sao? Anh Ninh, hóa ra anh đã yêu em đến mức không thể kiềm chế, muốn lấy em về nhà làm vợ rồi hả?”

Ninh Hạo Thần thản nhiên nói: “Đúng vậy, yêu em đến nỗi không thể kiềm chế rồi, làm sao bây giờ?”

Kính, thành thật thế cơ?

Bạch Lộ lén vui vẻ, đỏ mặt nói: “Em, em đây cố mà tiếp nhận tình yêu của anh vậy.”

“Thế à?” Ninh Hạo Thần cong môi lên, nhưng vẫn tiếp tục ôn hòa nói: “Nhưng mà bây giờ anh hối hận rồi, anh là nhân vật lớn có uy tín danh dự, sao có thể trao tình yêu ột người phụ nữ không biết chừng mực, không phân biệt trường hợp tùy tiện mắng anh được?”

“...”

Tiếng hít thở đầu bên kia trở nên dồn dập, rốt cuộc Ninh Hạo Thần bật cười: “xem như em giỏi, đã công bố thân phận của bản thân trước mặt nhân viên và đối tác của anh, hừ, không cho em danh phận cũng không được.”

Bạch Lộ bực mình: “Cho nên anh bắt đắ dĩ mới cho em danh phận hả?”

“Không, là anh nể em đã cướp đi trinh tiết của anh rồi, nhịn đau mà cho em danh phận.”

“Cút đi!”

“Được, biết em nhớ anh rồi, sắp về đây.” Nghĩ đến Bạch Lộ thường căn nhắc anh thiếu hòa mình, luôn ra vẻ cao cao tại thượng thần thánh không thể xâm phạm, Ninh Hạo Thần suy nghĩ một lát rồi bổ sung: “moa moa moa!”

Bạch Lộ lập tức cười đau cả bụng.

Ninh Hạo Thần hỏi cô: “Có phải cảm thấy anh đáng yêu không?”

Bạch Lộ: “Em cảm thấy lúc đi công tác, anh đã để quên đầu óc ở nhà rồi.”

()

Ninh Hạo Thần vô cùng hối hận mình đã giả vờ ngây thơ, thẹn quá hóa thành giận mà cúp máy.

80. Chương 81: Ngoại Truyện 8 – Chàng Ma Men

Khi Tần Chân và Trình Lục Dương sắp kết hôn, Bạch Lộ tới nhà Tần Chân ăn cơm, thuận tiện đứng ở lập trường bạn thân mà dọa dẫm Trình Lục Dương. Dù sao thằng nhóc này thúi mồm như thế, trước đây đã bắt nạt Tần Chân nhà cô không ít, Bạch Lộ đương nhiên muốn đảm bảo bạn thân đi lấy chồng sẽ không thiệt thòi.

Vì thế khi Tần Chân đang bận lên bận xuống ở phòng bếp, Bạch Lộ và Trình Lục Dương ngồi trên sofa mở một cuộc nói chuyện nghiêm túc.

Kết quả chưa nói được vài câu thì Tần Chân ở phòng bếp hỏi Trình Lục Dương: “Sườn xào chua ngọt có thêm rượu không?”

“Em chờ tí.” Trình Lục Dương nói với Bạch Lộ, sau đó nhanh chóng chạy vào bếp, chỉ bảo cho Tần Chân một tay rồi tiếp tục đi ra: “Được rồi, tiếp tục, vừa nói đến đâu rồi?”

Chưa nói được vài câu, Tần Chân lại sợ hãi kêu lên: “Trình Lục Dương, trong quả mướp đắng này có sâu, cả đống ở trong, em vừa thái ra thì nhảy ra hết!”

Trình Lục Dương tức khắc đứng dậy, nói với Bạch Lộ: “Em chờ một lát.” Sau đó lại chạy lộc cộc vào trong bếp.

Kết quả cuộc nói chuyện nghiêm túc này căn bản không duy trì được bao lâu, nguyên nhân là Trình tiên sinh vô cùng lo cho Trình phu nhân, quanh đi quẩn lại chỉ một tí tiếng động cũng chạy vào bếp.

Đến khi Trình Lục Dương trở về lần thứ n, Bạch Lộ xoa tay: “Thôi thôi thôi, tốt nhất là anh quay về phòng bếp đi, hai người bây giờ cứ như trẻ sinh đôi kết hợp ấy, khó chia khó lìa.”

Qua cửa bạn thân của vợ, Trình Lục Dương đặc ý đào dạt đứng dậy vỗ vỗ quần áo, cuối cùng còn không quên bổ sung: “Trẻ sinh đôi kết hợp cái quái gì! Trẻ sinh đôi kết hợp làm sao lên giường được? Em đã thấy trẻ sinh đôi sống cuộc sống hạnh phúc hài hòa trên giường bao giờ chưa?”

Bạch Lộ trong nháy mắt đen mặt.

Về sau cô tựa vào cửa phòng bếp, nhìn đôi vợ chồng tương lai ngọt ngọt ngào ngào vừa làm cơm vừa huyền thoại, bỗng nhiên hơi buồn bực – rốt cuộc hôn nhân là chuyện thế nào?

Rất nhiều nhà văn miêu tả hôn nhân thành quá trình mất đi tình yêu bi tráng, từ tình cảm mãnh liệt đến bình thản, từ tình yêu đến hôn nhân. Bạch Lộ nhớ tới cha mẹ mình đã ly hôn từ khi cô còn rất nhỏ, mỗi người có gia đình riêng, mà cô kẹt ở giữa, trở thành một đứa trẻ lẻ loi.

Thỉnh thoảng đi tới nhà của từng người, mà luôn có cảm giác ăn nhò ở đậu.

Cô thường xuyên nghĩ, khi xưa phải là sức hấp dẫn lớn cỡ nào mới có thể khiến hai người với tính cách khác xa nhau đến với nhau đây? Cặp đôi trẻ trung cho rằng tình yêu ngắn ngủi chính là vĩnh hằng, vì thế liều lĩnh mà kết hôn, thế nhưng về sau lại thoải mái chia tay trong sự tội rên của hôn nhân.

Bạch Lộ đi một mình tới sườn núi hai mươi sáu tuổi, có lần cho rằng hôn nhân cách bản thân mình rất xa, thật giống như thiếu nữ mười tám tuổi tự nói với bản thân: “Kết hôn? Có liên quan gì tới tôi?”

Nhưng bất tri bất giác, cô đã không còn là thiếu nữ mười tám tuổi kia nữa rồi, bạn thấy đấy, ngay cả cô bạn thân chơi cùng cô từ nhỏ tới lớn cũng sắp lập gia đình rồi.

Cô bỗng thấy mờ mịt.

Buổi tối về nhà, Ninh Hạo Thần còn đang làm thêm ở công ty, cô ngồi trên sofa, nhìn gian nhà lạnh lẽo, bỗng cảm thấy không thích ứng nữa rồi.

Sau khi tăng ca xong chắc anh không đến nữa rồi, dù sao bình thường đều là vì đón cô tan tầm, lười về.

Lúc xem phim truyền hình, Bạch Lộ nhận hai cuộc điện thoại, một là chồng hiện tại của mẹ giấu mẹ gọi tới, nói rằng hôm nay lúc đi chợ mua thức ăn, mẹ cô gặp bạn học cấp ba của cô, người ta chữa to, nghe nói qua hai tháng nữa là sinh.

Dương Lý nói nhỏ: “bây giờ bà ấy ra ngoài nhảy tự do (*) rồi, lát nữa về thể nào cũng gọi điện thoại mắng con, con cứ nghe lời tí, chớ chọc bà ấy, bà ấy đang nổi nóng đấy!”

[(*) Nhảy tự do: một loại vũ đạo tập thể mang tính giải trí nhằm rèn luyện sức khỏe của dân chúng, sân bãi thường được chọn là quảng trường hoặc nơi trống trải.]

Bạch Lộ lễ phép nói lời cảm ơn, buồn bã ỉu xìu mà cúp điện thoại.

Nửa tiếng sau, mẹ cô gọi điện tới, quả nhiên bám diết lấy việc cô gái độc thân nhiều tuổi như cô chẳng hề tích cực chuyện chồng con gì cả, trách mắng cô không nghĩ cho cha mẹ, không nghĩ cho tương lai của mình.

Nói đi nói lại, lại bắt đầu chê cô làm mất mặt mình.

Bạch Lộ nghe xong hai mươi phút, mãi đến khi mẹ cô nói mệt rồi mới có thể nghỉ ngơi.

Cô cuộn mình trên sofa, cảm nhận gió mát hiu hiu của mùa thu, lúc này mới ý thức được mùa hè đã qua.

Tivi đang phát bộ phim tâm lý gia đình được yêu thích nhất trên đài CCTV, quan hệ mẹ chồng con dâu, cuộc sống sau khi cưới vĩnh viễn là đề tài mà các nhà biên kịch thích nhất.

Bạch Lộ khó chịu mà nhắm mắt tựa vào sofa, chậm rãi nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Khi Ninh Hạo Thần mở cửa đã hơn mười một giờ đêm, sau khi anh đưa chìa khóa nhà mình cho Bạch Lộ, Bạch Lộ cũng thuận thể mà đưa chìa khóa nhà mình cho anh.

Cô chẳng nghĩ nhiều, mọi chuyện đều có qua có lại, cô thấy mình đã có chìa khóa nhà anh thì đương nhiên cũng nên đưa cho anh chìa khóa nhà mình.

Trong nhà chỉ có màn hình tivi còn sáng, Ninh Hạo Thần đi vào phòng khách, thấy Bạch Lộ cuộn mình lại, làm tổ trên sofa mà ngủ.

Anh đi tới trước sofa thì thấy Bạch Lộ nhú mào lại kể cả khi đang ngủ, không biết gặp phải chuyện buồn phiền gì. Dừng một chút, anh mới cúi xuống gọi cô: “Bạch Lộ?”

Bạch Lộ chưa tỉnh lại.

Anh cầm lấy điều khiển từ xa từ trong tay cô, tắt tivi đi, sau đó cúi người ôm lấy cô, vững vàng đi vào phòng ngủ trong bóng tối.

Ở chung hơn ba tháng, anh đã quen thuộc với ngôi nhà này. Từ sofa đến phòng ngủ cần mười ba bước, từ cửa phòng ngủ đến giường cần ba bước rưỡi.

Anh đắp chăn mỏng cho cô, lại gạt sợi tóc mai hỗn loạn trên gò má cô, sau đó định đứng dậy đi tắm.

Vốn có thể không đến, nhưng vừa nghĩ rằng dù thế nào về nhà cũng là gian nhà trống trải, không bằng chen chúc vào chiếc giường nhỏ nhắn nhưng đặc biệt ấm áp này của cô.

Nhưng anh còn chưa đứng thẳng người thì đột nhiên có đôi tay trên cổ anh.

Bạch Lộ đã mở mắt từ bao giờ, vòng hai tay lên cổ anh, lười biếng hỏi: “Sao không về nhà?”

Ninh Hạo Thần cũng duy trì tư thế cúi người: “Sao, không hy vọng anh tới?”

Nếu là ngày xưa, Bạch Lộ nhất định sẽ nói không hề khách sáo rằng: “đúng thế, anh tới làm gì? Một mình em ngủ thoải mái bao nhiêu!”

Nhưng hôm nay, lần đầu tiên cô nở nụ cười, trả lời thành thật: “Hy vọng.”

Ninh Hạo Thần vô cùng kinh ngạc, mượn ánh đèn chiếu từ ngoài cửa sổ vào, mơ hồ trông thấy Bạch Lộ hơi cô đơn, anh dứt khoát ngồi cạnh cô: “Sao thế?”

Bạch Lộ không nói chuyện.

Biểu cảm của Ninh Hạo Thần từ từ lạnh lẽo, sau đó anh dùng giọng thấp mấy độ hỏi cô: “có phải tên họ Trương kia lại quấy rầy em không?”

“Không phải –”

“Ngày mai anh phải đi tìm hân ta.” Ninh Hạo Thần lạnh lùng nói, ra chiều tuyệt đối không nhân nhượng người khác ngấp nghé người phụ nữ của mình.

Bạch Lộ đỡ khóc đỡ cười, túm tay anh ngồi dậy, trong lòng ấm áp.

Cô hỏi: “Ninh Hạo Thần, có phải anh thật sự yêu em rồi không? Ham muốn chiếm hữu mạnh như thế, cứ canh cánh trong lòng A Tiệp tiên sinh suốt thôi.”

Ninh Hạo Thần lườm cô: “Không, anh yêu anh ta rồi, nếu không đã không nhớ anh ta mãi thế.”

“...”

Thấy Bạch Lộ có tinh thần rồi, anh chọc chọc trán cô: “Được rồi, anh đi tắm rồi nói chuyện với em.”

Nhưng đến khi anh tắm xong thì Bạch Lộ đã nhắm mắt ngủ rồi.

Anh rút di động đang chơi nửa chừng thì bị chủ nhân vứt bỏ ra khỏi tay cô, vốn muốn đặt ở trên tủ đầu giường, không biết vì sao lại bỗng dừng lại, sau đó ấn màn hình sáng, suy nghĩ một lát rồi lật lại lịch sử cuộc gọi.

Hai cuộc mới nhất, một là từ “dượng Lý”, một là từ “mẹ”.

Anh nghiêng đầu sang nhìn Bạch Lộ vẫn đang nhắm mi, nhớ tới cảnh uống say ở công viên tối hôm đó, cô nói cha mẹ cô đã ly hôn từ khi cô học tiểu học, vẫn chẳng quan tâm cô lắm, kết quả đến giờ lại bắt đầu chê cô không lấy được chồng.

Đại khái có thể đoán được nguyên nhân cô không vui.

Ninh Hạo Thần tắt màn hình di động, lẳng lặng để nó ở trên tủ đầu giường, sau đó nghiêng người lẳng lặng nhìn Bạch Lộ.

Cô sở hữu gương mặt trẻ con, không rõ tuổi, không tính là rất đẹp nhưng rất ưa nhìn.

Có lẽ nói, anh thích vẻ vừa phải này của cô.

Ninh Hạo Thần vươn cánh tay dài rồi ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô, sau đó kéo chăn đắp kỹ cho cô, trong lòng chậm rãi tính toán.

Nếu đã là người phụ nữ của anh rồi thì sẽ không để mặc cho người ta ức hiếp – cha mẹ cũng không được, hừ.

Hôm sau là thứ bảy, Ninh Hạo Thần không đi làm.

Bạch Lộ tỉnh lại trước, sờ sờ tóc mình, thấy hơi dầu nên cau mày đi vào phòng tắm, dự định tắm rửa.

Đang gội đầu dở thì cửa phòng tắm có động, cô giật mình, nhắm mắt lại hô lên: “Ninh Hạo Thần?”

“Ừ.” Giọng không lạnh không nhạt, người vào chính là Ninh tiên sinh.

Bạch Lộ vô cùng xấu hổ: “Em đang tắm, anh vào làm gì?”

Ninh Hạo Thần bình tĩnh trả lời: “Đi vệ sinh.” Sau đó rất tự nhiên mà nhìn người đẹp tắm dưới vòi hoa sen.

Bạch Lộ vội vã quay lưng về phía anh, vò tóc qua quýt, sau đó nghĩ tới cái gì lại hỏi: “Đại tiện hay tiểu tiện?”

“Đại tiện.” Giọng Ninh Hạo Thần vẫn bình tĩnh như thế, anh thấy bóng lưng Bạch Lộ cứng ngắc thì mới bật cười: “Sáng tinh mơ, thật sự muốn ép anh đùa khẩu vị nặng thế sao?”

Bạch Lộ thở phào nhưng toàn thân vẫn cứng ngắc như trước, người đàn ông này lại chạy vào lúc cô đang tắm!!! Quả thật không thể nhịn nữa!!!

Nào ngờ còn chưa xả tóc, có hai tay bỗng ôm lấy eo cô... cô cứng đờ cả người, hung dữ quát lên: “Ninh Hạo Thần!”

“Anh đây.” Giọng nói trầm thấp ôn hòa vang lên phía sau cô, mà đôi tay bắt đầu chạy trên người cô một cách xấu xa.

Bạch Lộ hận không thể tức khắc xả sạch đầu, sau đó cho anh hai cái tát tai! Kết quả cô vừa mới hất tóc ra đằng sau, còn chưa kịp lau mắt thì người đàn ông phía sau đã túm lấy cô, lưng cô và thân thể anh hoàn toàn ăn khớp, bộ phận nóng rực nào đó cũng vững vàng cọ vào... của cô.

“Ninh, Ninh Hạo Thần!” Cô nói lắp bắp: “Em đang tắm...”

“Ừ, em cứ tắm tiếp.” Giọng anh dịu dàng khàn khàn, hai tay lại chậm rãi phủ lên ngực cô.

Bạch Lộ lau qua mắt rồi mở mắt ra, nước ấm từ vòi hoa sen chảy ào ào vào hai người. Cô suy yếu vô lực mà gọi anh: “Ninh Hạo Thần...”

Anh dường như hơi bất đắc dĩ: “Được rồi.”

“Được, được cái gì?”

“Trông em không có sức thể này, thôi thì anh cố mà tắm giúp em đi.” Người nào đó nói mà không biết xấu hổ.

Sau đó là cuộc chiến giữa bộ phận dưới cái cổ không thể miêu tả và bộ phận dưới cái cổ không thể miêu tả.

Ngay lúc Bạch Lộ thổ hổn hển bị anh giơ một chân lên, sau đó bị ép đón nhận thêm đợt công kích nữa trong dòng nước ấm thì qua lớp hơi nước dày đặc, cô nhìn thấy vẻ rung động lòng người và ánh mắt vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng của Ninh Hạo Thần.

Cô cắn môi để không phát ra tiếng thì nghe thấy anh nói với cô bằng giọng khàn khàn: “Bạch Lộ, kết hôn với anh đi?”

Thế loại gì đó!!!

Bạch Lộ mở to mắt, nhìn anh mà không biết làm sao.

Thì nghe thấy Ninh tiên sinh lặp lại lần nữa: “Anh đang cầu hôn em.”

Bạch Lộ nứt ra rồi.

Cho nên sáng sớm tinh mơ, anh vội vàng hò hét muốn tắm uyên ương, chính là để cầu hôn cô!

Trời xanh ơi!!! Có ai cầu hôn như thế không?

81. Chương 82: Ngoại Truyện 9 – Chàng Ma Men

Về sau, Bạch Lộ được Ninh Hạo Thần bọc bằng khăn tắm rồi ôm về giường, sáng tinh mơ đã vận động một lần, Bạch Lộ đỏ bừng hai gò má, sóng mắt như có thể nhỏ ra nước.

Ninh Hạo Thần thản nhiên nhìn gương mặt cô, gật đầu: “Trước đây em thiếu rèn luyện, sáng sớm vận động một lát, quả nhiên cả người có tinh thần hơn.”

Bạch Lộ uể oải trừng anh: tinh thần cái đầu anh () !

Sau đó Ninh Hạo Thần mở tủ quần áo, lấy một bộ trong số quần áo mình mang đến từ trước ra, đứng sừng sững mặc đồ trước mặt cô.

Bạch Lộ đầu tiên là thấy tủ quần áo mình bị chiếm lấy hơn nửa, sau đó lại thấy hành vi không biết xấu hổ của anh, trợn trắng mắt rồi xoay người sang chỗ khác thay quần áo.

Vừa mặc xong rồi quay đầu lại thì thấy Ninh Hạo Thần ung dung đứng đó, nhìn cô với vẻ nhạt nhẽo.

“Làm sao?” Cô hơi bối rối, đỏ mặt bĩu môi.

Ninh Hạo Thần tiến lên, bước đi thong dong, ánh mắt bình tĩnh, giơ tay nhắc chân đều tràn ngập cảm giác không thể bỏ qua.

Anh vươn tay ra, Bạch Lộ vô thức lùi ra sau một bước, nhưng anh túm lấy tay cô bằng một tay, không cho cô lùi lại, còn tay kia vòng ra sau gáy cô, chỉnh lại áo giúp cô.

Anh cúi đầu nhìn cô: “Sợ cái gì?”

Bạch Lộ kiên trì trả lời: “Em sợ cái gì? Ai sợ?”

Ninh Hạo Thần lại cầm lấy khăn tắm trên giường: “cúi đầu.”

“Tự em làm được...”

“Cúi đầu.” Hai chữ vô cùng đơn giản, không cho từ chối.

Bạch Lộ đành phải cúi đầu, để mặc anh nhẹ nhàng lau tóc cho cô.

Khăn và tóc ma sát vào nhau, giọt nước dọc theo gò má chậm rãi trượt xuống dưới, trong không khí như có một bàn tay vô hình, kéo cô từng chút từng chút về nơi không sao biết trước được.

Lau tóc xong, Ninh Hạo Thần nhẹ nhàng lôi kéo, Bạch Lộ không tự chủ tựa vào người anh, bị ép đối diện với đôi mắt đen nhánh tĩnh lặng kia.

Anh hỏi cô: “chuyện anh vừa nói, suy nghĩ thế nào rồi?”

Bạch Lộ nóng mặt lên: “chúng ta quen biết chưa bao lâu –”

“Ba tháng mười một ngày.”

“Bàn chuyện cưới xin có quá sớm hay không –”

“Anh luôn theo đuổi hiệu suất.”

“Nhưng, nhưng em cảm thấy chúng ta còn chưa đủ sâu –”

“Sâu?” Ninh Hạo Thần hơi nghiêng đầu, mày nhíu lại, nghiêm túc tự hỏi trông có vài phần đáng yêu.

Một lát sau, anh nhíu mày chặt hơn: “Em cảm thấy còn chưa đủ sâu?”

Bạch Lộ gật đầu lia lịa: “còn chưa đủ!”

Một khắc sau, quần áo vừa mới mặc xong lại bị người cởi ra, Bạch Lộ cuống quýt bảo vệ thân thể: “làm gì làm gì?”

Ninh Hạo Thần không đáp mà tự mình làm một cuộc vận động buổi sáng nữa trong phòng ngủ, mãi đến giây phút anh đi vào cô, mới hỏi cô: “lần này, đủ sâu chưa?”

Bạch, Lộ, lại, nứt ra, rồi.

Nhưng mà Bạch Lộ vẫn chưa nhận lời cầu hôn của Ninh Hạo Thần, quả thật bọn họ ở bên nhau vừa vui vẻ vừa thoải mái, không hề có gánh nặng, nhưng đó chẳng qua được thiết lập trên cơ sở không suy xét tới quá khứ và tương lai.

Người được cuộc sống ưu đãi, có điều kiện vượt trội như Ninh Hạo Thần này, yêu đương không hề ràng buộc là chuyện vô cùng đơn giản.

Mà đối với Bạch Lộ, ngay từ đầu cô đã ôm tâm tính như rùa để ở bên anh, lần đầu tiên yêu đương cả trên tinh thần và thân thể khiến cô vừa vui thích vừa lạ lẫm. Cô thường thức người đàn ông này, cũng không hề cảm thấy bản thân mình thiệt thòi gì, nhưng cô hiểu rõ một điều đó là Ninh Hạo Thần không hề nằm trong kế hoạch tương lai của cô.

Cuộc đời này cô nhất định sẽ ngoan ngoãn kết hôn, sinh con theo mong đợi của cha mẹ và yêu cầu của thời đại, nhưng chồng sẽ không phải người như Ninh Hạo Thần.

Anh ta có thể là một người bình thường đến mức chui vào trong đám người thì không tìm ra được, mà không phải một người vô cùng bắt mắt giữa đám đông như Ninh Hạo Thần.

Vì sao?

Bởi vì trông anh không an toàn, điều kiện khó giữ được, anh và cô căn bản không hề ngang hàng trong cuộc tình này, thậm chí cô còn âm ỉ dâng lên mấy phần tự ti, thì làm sao có thể chắc chắn sẽ trôi buộc được người này cả đời chứ?

Cô tuyệt đối không hy vọng con cái mình sẽ lớn lên trong lẻ loi vì cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ như bản thân mình.

Mà sau khi cầu hôn thất bại, Ninh Hạo Thần lại có vô số hành động mới, chúng ta có thể thống nhất gọi hành động của anh là hành động cầu hôn.

Nhưng mà phương thức cầu hôn của Ninh tiên sinh rất đặc biệt, không có hoa tươi cũng không có nhẫn kim cương, mà là vô số lần... ra sức.

Anh là một người thực tế, một người đẳng cấp, một người Tây hóa, một người không hay khoe khoang, hoa tươi bong bóng nhẫn kim cương cơm Tây đều không phải style của anh, mà anh chỉ phô ra bản sắc đàn ông của mình vô số lần bằng chính sức mạnh của mình →__→ bất kể trên sofa sạch sẽ, hay trên mặt bàn bếp không vương hạt bụi, bất kể trong phòng sách, hay trên sàn nhà đã được anh quét tước sạch sẽ từ trước.

Chủ tịch Mao vĩ đại từng nói: chúng ta nên vì nhân dân phục vụ.

Cho nên Ninh tiên sinh tin tưởng vững chắc, yêu một người thì sẽ thể hiện từ trong phục vụ! Vì Bạch Lộ phục vụ, như vậy cô mới có thể cảm nhận được lòng thành của anh!

Mà vào một lần lại một lần hành động cầu hôn của anh thì Bạch Lộ rút cuộc giờ chờ đầu hàng rồi: “Anh cả, xin anh thương xót, có chuyện từ từ nói, đừng động tí là cởi quần áo được không?”

Ninh Hạo Thần thúi mặt: “Lẽ nào kỹ thuật của anh không tốt?”

“Tốt tốt tốt, cái chính là tốt quá, tốt đến nỗi em không chịu nổi rồi!” Bạch Lộ khóc: “Anh đã bóp nát hết cảm giác xấu hổ còn sót lại của em rồi, anh khiến em không còn mặt mũi nào đối mặt với sàn nhà, sofa, tủ bát, phòng sách trong sạch của nhà em nữa rồi?”

Ninh Hạo Thần nhanh chóng chìm vào trầm tư.

Bạch Lộ quơ quơ trước mắt anh: “Anh Ninh, anh còn đó không? Suy nghĩ gì thế?”

Ninh Hạo Thần nói: “Anh đang suy nghĩ, tốt nhất là em nên chuẩn bị tâm lý, bởi vì sau tháng này, có khả năng em sẽ không còn mặt mũi nào đối mặt với ban công, máy giặt, bàn trang điểm và bàn trà trong sạch của nhà em rồi.”

“...”

Bạch Lộ: Anh định làm bẩn hết một lượt toàn bộ vật dụng trong sạch trong nhà em thì mới hài lòng sao () !

Ngày tháng qua đi trong những hành động cầu hôn không hề có khí tiết như thế, một tháng sau, Bạch Lộ quả nhiên không còn mặt mũi đối mặt với cả gian nhà toàn các vật dụng đã bị nhúng vào.

Cô mặt đỏ tới mang tai mà ngồi trên sofa, tức giận lấy chiếc điều khiển từ xa còn trong sạch duy nhất, vô tình đảo mắt qua quyển lịch bên cạnh kệ tivi mà giật mình.

Ném điều khiển từ xa, cô tiến lên cầm lấy lịch, giở lại một tờ phía trước, sau đó lại lật lại trước nữa, rốt cuộc nhìn thấy ký hiệu vòng tròn nhỏ màu đỏ ở tờ tháng trước nữa.

Chờ một chút ——

Đã hai tháng cô chưa có kinh rồi!

Bạch Lộ khiếp sợ mà đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, đột nhiên nhớ tới rất nhiều buổi sáng trước đây, bởi vì Ninh Hạo Thần nhân dịp cô chưa chuẩn bị mà tấn công thể cho nên cô căn bản không có thời gian tránh thai...

Trời xanh ơi, tháng này nứt ra lần thứ mấy rồi?

Nhân dịp Ninh Hạo Thần tặng ca, cô vợ vã lái xe đi siêu thị mua mấy que thử thai, vội vã trở về.

Thử hết lần này đến lần khác ở trong phòng vệ sinh, que thử thai đều hết sức bình tĩnh mà trần thuật một sự thật: cô gái, cô mang thai rồi.

Bạch Lộ ngồi trên bồn cầu, nhìn ba que thử thai mà chờ ra một lúc lâu, rốt cục ném chúng vào trong thùng rác.

Ha hã a, trúng thưởng rồi.

Lần đầu tiên trúng thưởng trong cuộc đời! () mẹ nó lại trúng một đứa trẻ! Còn có trò chơi nào vui vẻ hơn không?

Cô thương cảm quay về phòng khách, ngồi trên sofa mà mặt mày ủ ê, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên vui vẻ hay buồn đau.

Khi Ninh Hạo Thần trở về, Bạch Lộ đang đưa lưng về anh xem tivi, anh hỏi: “Buổi tối ăn cái gì?”

“Cháo hạt kê nóng anh để trong nồi.”

“Không có thức ăn gì, có thấy nhạt nhẽo quá không?”

“Tạm tạm.” Bạch Lộ còn chưa nói xong thì thấy Ninh Hạo Thần đi tới trước sofa, xách một chiếc hộp trong tay.

Anh giải thích: “Trên đường về thấy Vị Hiên Cư còn mở cửa nên mua cho em thịt thỏ nướng về, làm đồ ăn khuya.”

Bạch Lộ nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn không nói gì.

Người đàn ông này lẽ ra là loại người ở tầng cao nhất trong xã hội, lái chiếc ô tô đắt tiền, ăn mặc quần áo tinh xảo, quần áo tối tay, cơm tối tận miệng.

Nhưng sau khi bọn họ ở bên nhau, anh chẳng bao giờ tỏ vẻ ta đây gì với cô, thậm chí tự mình xuống bếp, làm những chuyện lấy lòng bạn gái giống hệt như người bạn trai bình thường.

Lúc này anh lẳng lặng nhìn cô, không hề có vẻ chờ mong cô vui vẻ mà nhảy dựng lên ôm anh, rất hiển nhiên, anh chỉ đơn thuần muốn tốt với cô cho nên làm như vậy thôi, chẳng bao giờ chờ mong cô sẽ đáp lại hay cảm động đến rơi nước mắt.

Cô cảm thấy bản thân mình thực sự phải suy nghĩ mối quan hệ với anh, cùng với, sinh mệnh nhỏ bé mới nảy mầm trong bụng mình.

Khi Bạch Lộ đọc sách ở trên giường, Ninh Hạo Thần đi phòng tắm rửa mặt, bóc cái bàn chải đánh răng mới mua, tiện thể ném cái vỏ vào thùng rác bên cạnh.

Sau đó còn chưa kịp đóng nắp thì anh khựng lại rồi ngồi xổm xuống, tập trung nhìn thứ gì đó lộ góc dưới đồng giấy.

Một đồng giấy sạch sẽ, hiển nhiên là có người giấu đầu hở đuôi, chỉ vì che khuất “sự thật” phía dưới. Anh lật tờ giấy ăn lên, phát hiện ba que thử thai nằm chối lợi ở đó.

Hai vạch màu đỏ rực rõ chói mắt, như đang cười nhạo anh suýt nữa đã bỏ sót chuyện đặc sắc như thế.

Ninh Hạo Thần điềm nhiên quay về phòng ngủ, ngồi cạnh Bạch Lộ rồi thuận miệng hỏi: “Đang đọc sách gì?”

“Poil de carotte (*), hồi trước anh mang từ nhà đến.”

[(*) Poil de carotte (Carrot Head): tác phẩm của tiểu thuyết gia người Pháp Jules Renard]

“Hay không?”

“Cũng được, đọc mà thấy xót xa, bởi vì đứa trẻ này trông xấu xí, đầu óc không bằng anh chị, cha mẹ thì khát khe với nó, loại cha mẹ này...” Bạch Lộ giễu cợt.

Ninh Hạo Thần dừng một chút rồi mới nhàn nhạt hỏi cô: “Vây ngoại trừ trông xấu, đầu óc không tốt lắm, em cảm thấy nó là đứa trẻ thế nào?”

Chao ôi, còn kiểm tra nữa à?

Bạch Lộ suy nghĩ một lát mới nói: “Nó rất đáng thương, trong sự khắc nghiệt của cha mẹ lại thêm tính nhất gan của bản thân nên dần chấp nhận loại tình thân và gia đình này, ngay cả bản thân mình cũng đương nhiên cho rằng mình hẳn nên bị đối xử như thế, chẳng bao giờ nghĩ tới phải thay đổi bản thân, thay đổi cảnh ngộ như thế nào, mất đi can đảm truy cầu hạnh phúc.”

Ninh Hạo Thần lặng lẽ nhìn cô với khuôn mặt trầm tĩnh, đôi mắt đen kịt.

Bạch Lộ bỗng mất tự nhiên rồi, cô xoa mũi: “Làm sao vậy?”

“Em không có gì muốn nói với anh sao?” Ninh Hạo Thần vẫn nhìn cô như thế, gương mặt tuấn tú mờ nhạt trong ánh đèn ảm đạm, trong dịu dàng pha chút lạnh lùng, như một chuỗi cái bóng nhạt nhòa của ngọn đèn xa xôi trong đêm lạnh.

Bạch Lộ thốt lên: “Nói, nói cái gì? À, quyển sách này rất có ý nghĩa?”

Ninh Hạo Thần nhìn cô trong chốc lát, cười cười: “Không có gì, ngủ đi.”

Anh rút quyển sách trong tay cô, tắt đèn bàn, lặng lẽ nhắm mắt với cô.

Thật lâu sau đó, mãi cho đến khi hô hấp của Bạch Lộ trở nên nhẹ nhàng, anh mới chậm rãi mở mắt, hơi nghiêng đầu sang nhìn người bên cạnh mà không nhúc nhích.

Cô ngủ say sưa như thế, dáng ngủ giống hệt bình thường, thoạt nhìn không hề đề phòng, làm người ngay thẳng giản đơn.

Ngay từ đầu là cảm thấy đáng yêu, có thể thử đến với nhau, mà ở chung rồi thì cảm thấy sống cùng cô rất thoải mái, không cần lo lắng cái gì. Nhưng loại thoải mái bình thường này lại đã trở thành thói quen từ thuở nào, từ từ khiến người ta thấy nghiện, như ỷ vào không khí mà sống, không thể rời khỏi trong chốc lát.

Anh là Ninh Hạo Thần, từ nhỏ đã sống trong cuộc sống thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp trắc trở gì. Người thích anh thì rất nhiều, người không thích anh cũng thường giận mà không dám nói gì, từ trước tới giờ anh đều có tư cách, có năng lực làm việc và lựa chọn theo ý mình, mà anh cũng tin cậy vào trực giác của mình.

Nhưng từ sau khi anh gặp phải Bạch Lộ, toàn bộ ưu thế đều biến mất rồi.

Anh chẳng qua là một người đàn ông bình thường gặp được người phụ nữ mình thích thì tìm mọi cách tốt với cô, mong muốn có được sự đồng ý của cô, nắm tay đến già.

Về thời gian mà cô nói, trước giờ đều không phải vấn đề trong mắt anh.

Cảm thấy gặp đúng người thì dù hôm qua vừa biết, bạn cũng nhận định là cô.

Mà nếu cảm giác là sai thì dù đã ở bên một năm, hai năm, mười năm đi chẳng nữa cũng đều sẽ không có thiện cảm.

Ninh Hạo Thần từng cho rằng Bạch Lộ gạt đầu chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, phụ nữ dù sao cũng phải rụt rè một tí, dù sao cũng phải băn khoăn một tí. Nhưng mà hôm nay khi anh thấy que thử thai trong thùng rác, rồi đi ra ngoài đợi rất lâu thì rốt cuộc bắt đầu mờ mịt, bắt đầu hoảng loạn.

Có lẽ anh đã quá tự phụ rồi? Anh cho rằng tất cả mọi người không thể thiếu anh, nhưng Bạch Lộ thật sự không đưa anh vào trong cuộc đời cô.

Cô có con của anh, nhưng một chữ cũng chưa nhắc tới, thậm chí ngay cả khi anh hỏi, cũng chỉ tỏ vẻ hoảng loạn.

Trong đêm khuya vắng vẻ, trái tim anh phập phồng lên xuống như lá cây trong gió ngoài cửa sổ, đều không thể nào bình tĩnh lại trong chốc lát.

Mấy ngày kế tiếp đã tới cuối tháng, kế toán viên như Bạch Lộ lại chào đón những ngày bận nhất mỗi tháng, quả thực bận đến sứt đầu mẻ trán, không có cách nào tĩnh tâm để suy xét lại bản thân và đứa bé trong bụng.

Cô nghĩ, chờ đã, xem xem mình và Ninh Hạo Thần sống cùng nhau có khoảng cách gì không thể vượt qua không, nếu như thực sự không có, vậy cô có thể thử nói cho anh biết tin tức này, sau đó... Sau đó cô cũng không biết nữa.

Cô mơ hồ có dự cảm mình sắp cho anh một ngạc nhiên, hay là thật ra trong lòng cô cũng vui sướng.

Nhưng Ninh Hạo Thần đợi năm ngày rất cực khó có thể kiềm chế tâm trạng lên lên xuống xuống này rồi, vào một buổi sáng sớm, anh kéo tay Bạch Lộ đang muốn sửa sang lại áo rồi hỏi cô lần nữa: “Trước kia vẫn cầu hôn em, hiện tại em suy nghĩ xong chưa?”

Bạch Lộ vội vã đi công ty, nói mà không quay đầu lại: “Vài ngày nữa rồi nói.”

Cách lần đầu anh cầu hôn đã qua hơn một tháng rồi, anh đợi hơn một tháng, mà Bạch Lộ đã nói với anh, đợi vài ngày nữa. Anh không biết cái gọi là vài ngày rốt cuộc là bao lâu, là đợi thêm một tháng nữa, hay một năm hai năm, hay cả đời đều không đợi được.

Anh thấp giọng nói: “Bạch Lộ, chúng ta cần nói chuyện.”

“Có gì về rồi nói, em vội đi làm!”

Cô vội vã bận bịu khiến anh cảm thấy cô vẫn luôn trốn tránh, anh cho cô áp lực lớn cỡ nào, cô đã không muốn đối mặt.

Ninh Hạo Thần nhẹ buông tay, nhìn cô xách túi ra cửa, bởi vì mấy ngày nay cô đi sớm cho nên tự lái xe đi làm.

Cánh cửa khép lại rồi, anh nhìn chung quanh một vòng thì phát hiện căn nhà này đã tràn ngập hơi thở của anh.

Sách của anh đã chiếm lấy giá sách của cô, quần áo của anh chiếm lấy tủ quần áo của cô, bàn chải đánh răng, khăn mặt của anh đều nằm trên ngăn tủ trong phòng tắm, mà mùi vị trên người anh giống hệt cô, ngay cả mùi xà phòng vương lại trên quần áo cũng giống nhau như đúc.

Anh dung nhập vào cuộc sống của cô, nhưng dường như vẫn chưa thể dung nhập vào lòng cô.

Ninh Hạo Thần nhú mày, bỗng trào dâng cảm giác thất bại.

Đêm nay sau khi Bạch Lộ về, Ninh Hạo Thần không ở nhà, cô tưởng anh tăng ca, vì vậy không lưu ý lắm như mọi khi.

Nhưng mà mãi cho đến trước khi ngủ, Ninh Hạo Thần vẫn chưa trở về.

Rốt cuộc cô không nhịn được mà gọi điện thoại cho anh: “Anh ở đâu thế?”

Giọng Ninh Hạo Thần ở đâu bên kia vang lên trong yên lặng: “Ở nhà.”

“... Nhà anh?”

“Ừ.”

Bạch Lộ dừng một chút: “Sao không đến?”

Ninh Hạo Thần không nói chuyện.

Dần dần, Bạch Lộ nhận thấy được không đúng chỗ nào, trong lòng thất lại, rốt cục hỏi một câu: “Ninh Hạo Thần?”

“Ừ.” Vẫn là một từ giản đơn kia.

“Anh làm sao vậy?” Cô hơi bất an: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Ninh Hạo Thần nói chậm rãi: “Anh thích một người, muốn ở bên cô ấy, không riêng gì trong thời gian ngắn, mà là cả đời. Anh tốt với cô ấy, tuy rằng phương thức hơi vị kỷ, việc đã làm cũng không nhiều, bởi vì tính cách cá nhân, thỉnh thoảng có vẻ mạnh mẽ, nhưng anh cho rằng cô ấy có thể cảm nhận được tấm lòng của anh.”

“...” Bạch Lộ hô hấp ngưng lại.

“Anh cầu hôn cô ấy, lúc đầu cô ấy tưởng anh đùa giỡn, về sau rốt cục ý thức được anh đang nghiêm túc nhưng cô ấy chưa đón nhận anh. Anh cứ nghĩ rằng đó chẳng qua là do tính thận trọng của phụ nữ, sớm muộn cô ấy cũng sẽ đón nhận anh, thế nhưng về sau, anh phát hiện ra rằng anh đã quá tự tin.”

“Ninh Hạo Thần...”

“Bạch Lộ, nghe anh nói hết đã.” Ninh Hạo Thần rất bình tĩnh, như đang trần thuật một quyết định đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ: “Em sống trong một gia đình không hoàn chỉnh, từ nhỏ đã chịu sự xem nhẹ của cha mẹ, hiện tại bởi vì vẫn độc thân mà bị bạn bè chê cười. Em đã quen cuộc sống một mình, đã quen trải một con đường lớn ổn định an toàn cho bản thân, em không muốn mạo hiểm, không muốn ném thử thách thức ngoài dự tính, bởi vì thách thức đó rất có thể khiến em bị thương. Em cảm thấy cuộc đời mình nên bình tĩnh trôi qua, không gợn sóng không sợ hãi, an ổn vui vẻ, giống như cậu bé tóc đỏ (*), dù cho cuộc sống như thế không hề theo ý mình.”

[(*) nhân vật chính trong Poil de carotte]

“Ở bên anh, em cảm nhận thấy cái gì là kích thích, cái gì là kinh ngạc vui mừng, thế nhưng em không định thay đổi dự tính ban đầu vì sự xuất hiện của anh. Em vẫn lựa chọn hôn nhân vững chắc nhất, cuộc đời vững chắc nhất, nói cách khác, thật ra ngay từ đầu ngay trong tiềm thức ngay lúc tự nhủ của em, anh chỉ là một người qua đường đi ngang qua cuộc đời em, cuối cùng sẽ phải ra đi.”

Bạch Lộ cầm chặt di động, ngón tay trở nên trắng bệch.

Cô muốn nói không phải, không phải như thế, thế nhưng kết quả là không thốt ra được lời nào.

Không phải như thế sao? Thực sự không phải như lời anh nói sao?

Ninh Hạo Thần còn hỏi cô: “Bạch Lộ, em coi anh trở thành cái gì rồi?”

Trở thành cái gì? Bạn trai? Bạn giường? Bạn tốt giải tỏa cô đơn? Hay là đối tác chia sẻ tâm sự thuận tiện giải quyết nhu cầu sinh lý?

Cuối cùng, Ninh Hạo Thần mới thản nhiên nói: “Anh cảm thấy chúng ta cần tạm thời xa nhau một thời gian, để hai bên suy nghĩ kỹ lại, để tránh tình trạng anh ép em chặt chẽ quá, em sẽ ghét anh.”

Bạch Lộ cứ ngồi ngơ ngác trên giường, nghe quyết định đơn phương của anh, trái tim dần dần trĩu nặng.

Tạm thời xa nhau.

Suy nghĩ kỹ lại.

Ghét anh.

Mỗi câu mỗi chữ đều như con dao nhỏ đâm vào ngực, những lời này chẳng phải là những lời hay được nói khi chia tay trong phim truyền hình cô thích xem sao?

Đêm rất yên tĩnh, rốt cục, gió đêm được âm thanh của anh đưa vào tai: “Bạch Lộ, ngủ ngon.”

Tút tut — lần đầu tiên, lần đầu tiên anh cúp máy trước trong cuộc trò chuyện của bọn họ.

Đây căn bản không phải tác phong của anh, ngày xưa lần nào anh cũng sẽ chờ cô cúp máy trước, nhưng từ giây phút anh đưa ra quyết định này, rất nhiều chuyện đã thay đổi.

Bạch Lộ mịt mờ rồi.

Cô vuốt cái bụng bằng phẳng, ngỡ ngác mà cảm nhận sinh mệnh thật ra không hề có cảm giác tồn tại kia, bỗng cảm thấy rất lạnh, gian nhà rất trống trải, một người ở thì cô đơn đến đáng sợ.

Có lẽ anh nói đúng, cô chính là không chịu cô đơn, chính là ham cái tốt anh trao cho, chính là ích kỷ mà lại ở bên cạnh anh như thế với hy vọng xa vời đi yêu đương một người tốt mà không cần đáp lại, sau đó sẽ tàn nhẫn vứt bỏ anh.

Thế nhưng hôm nay anh tự nguyện rời đi, vì sao cô lại bắt đầu khó chịu rồi?

Đối với cả hai người, đêm nay là một đêm không ngủ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieng-doc-thanh-doi>